

మమ్మట విరచిత

కావ్య ప్రకాశము

‘బాలానందిని’ అను తెలుగు వ్యాఖ్యానముతో

వ్యాఖ్యారచయిత

ఆచార్య శ్రీ పుల్లెల శ్రీరామచంద్రుడు

ప్రచురణ

సంస్కృత భాషా ప్రచార సమితి

(డి. పుల్లారెడ్డి చారిటీస్ ట్రస్టు అనుబంధ సంస్థ)

హైదరాబాదు

1995

A.C.C. No

2009/4/4

మమ్మట విరచిత

కావ్యప్రకాశము

'బాలానందిని' అను తెలుగు వ్యాఖ్యానముతో

వ్యాఖ్యారచయిత

ఆచార్య పుల్లెల శ్రీరామచంద్రుడు

ప్రథమ ముద్రణము : 1995

ప్రతులు : 1000

వెల రూ. 150/-

ప్రొప్రియేటరీ

కార్యదర్శి,

సంస్కృత భాషా ప్రచార సమితి

కె.4-743, 2వ అంతస్తు,

హరేకృష్ణ దేవాలయం ప్రక్కన,

నాంపల్లి నేషనురోడ్డు,

హైదరాబాద్-500 001.

ఫోను నం : 515481

ముద్రణ :

శివాజీ ప్రెస్,

4-4-53, గంజ్ బజార్,

సికింద్రాబాద్.

Acc No 20974

శ్రీ:

కృతీసమర్పణమ్

పావితా జనుషా యేషాం కోనసీమా కృతాఽసమా,
ఆచాంత శబ్దశాస్త్రామ్బునిధయః ప్రధియశ్చ యే,

1

నిత్యం భాగవతీయార్థమననైః శాస్త్రచింతనైః,
గరీయసా చ తపసా యే విఖ్యాతాస్తపోధనాః,

2

యద్బోధామృతసంసేకైః స్థాణవోఽపి సుమాఞ్చితాః,
యదాశీఃకఞ్చాకచ్ఛన్నా నిర్భయాః శాస్త్రవర్తమాను,

3

యత్ప్రసాదాదధిగతా శబ్దశాస్త్రే మయా రుచిః,
యత్ప్రేరణైవ హేతుర్మే వేదాంతాద్యయనేఽభవత్,

4

శ్రీసుబ్బరాయశాస్త్రీభ్యస్తేభ్యః సాదరమర్పితే,
కావ్యప్రకాశవ్యాఖ్యేయం తదాశీర్పణనిర్మితా.

5

విసేత:

24-5-1995

పుల్లెల శ్రీరామచంద్ర:

విషయ సూచి

విషయం	పేజీ
మంగళాచరణం	1
కావ్యప్రయోజనం	2
కావ్య హేతువులు	6
కావ్యలక్షణం	8
కావ్యభేదాలు	9
ఉత్తమకావ్యలక్షణం	9
మధ్యమకావ్యలక్షణం	13
అధమకావ్యలక్షణం	14
శబ్దారాల స్వరూపం	17
అర్థాల విభాగాలు	17
కాల్పర్యార్థం విషయంలో మతభేదాలు	17
అర్థాల వ్యంజకత్వం	21
వాచకశబ్దాల స్వరూపం	24
సంకేతితమైన అర్థం	25
అభిధ	34
లక్షణ	35
లక్షణ ఆరు విధాలు	42
సారోపలక్షణ	42
సాధ్యవసాసలక్షణ	44
గౌణ లక్షణా శుద్ధలక్షణల లక్షణాలు	44
లక్షణ ఆరు విధాలు అనే విషయం ముగింపు	50
సవ్యంగ్య అవ్యంగ్య అని రెండు లక్షణాభేదాలు	50
వ్యంగ్యభేదం	50
వ్యంగ్యాన్నివట్టి ఏర్పడిన భేదాల ముగింపు	53

విషయం

పేజీ

లాక్షణిక శబ్ద లక్షణం	53
వ్యంజనాస్వరూపం	53
వ్యంజన విషయంలో అరాపత్తి ప్రమాణం	54
వ్యంజన అభిధ చేత గతార్థం కాదు	55
వ్యంజన లక్షణచేత గతార్థం కాదు	56
అక్కడ లక్షణాపేతువులు లేవు	56
ప్రయోజనం లక్ష్యం అని అంటే దోషం	58
సప్రయోజనమైనది లక్ష్యం అంటే దోషం	59
అభిధా మూలక వ్యంగ్యం	61
అభిధానియామకాలు	62
వ్యంజక శబ్ద లక్షణం	69
వ్యంజకార్థ స్వరూపం	69
అర్థవ్యంజనను ప్రతిపాదించడం	71
అర్థవ్యంజనా స్వరూపం	71
శబ్దం వ్యంజనంలో సహకారి	82
కావ్యబేద నిరూపణం	84
అభిధామూలక ధ్వని నిరూపణం	87
దానిలో రెండు బేదాలు	87
అలక్ష్యక్రమవ్యంగ్య బేదాలు	88
రస స్వరూపం	89
రసబేదాలు	111
స్థాయిభావాలు	125
వ్యభిచారిభావాలు	126
శాంతరస నిరూపణం	133
భావస్వరూపం	135
భావాభాసలు	138
భావశాంత్కాదులు	141
శాంత్కాదులుకూడా రసాంగులు అవుతాయి	145

విషయం

పేజీ

ధ్వనిభేదాలు	146
శబ్దశక్తుత్వ ధ్వనిభేదాలు	146
అర్థశక్త్యుద్భవధ్వని భేదాలు	154
ఉదయ శక్త్యుద్భవధ్వనిభేదాలు	167
అ భేదాల పరిగణనం	168
రసాదులు ఒకే భేదంగా పరిగణించబడతాయి	169
వాక్యంలో ఉదయశక్త్యుద్భవధ్వని	170
పదంలోకూడా ఇతర భేదాలు	170
ప్రబంధంలోకూడా అర్థశక్త్యుద్భవధ్వని	189
పదైకదేశాదులలోకూడా రసాదులు	192
ధ్వనికుద్భవభేదాల ముగింపు	210
సంకీర్ణ ధ్వని భేదాలు	210
గుణీభూతవ్యంగ్యభేదాలు	222
వీటి అవాంతర భేదాలు	245
ధ్వని గుణీభూతధ్వనుల మిశ్రణం	247
ధ్వని స్థాపనం	249
అదమకావ్య నిరూపణం	298
దోషాల సామాన్యలక్షణం	301
దోషాల విశేషలక్షణం	302
పదదోషాలకు వాక్య పదైక దేశాలలో అతిదేశం	328
వాక్యమాత్ర గత దోషాలు	361
అర్థగతదోషాలు	417
నిర్దేశితవు అదుష్టం (కొన్నిచోట్ల)	449
అనుకరణంలో శ్రుతికట్వాదులు దోషాలు కావు	450
కొన్నిచోట్ల వక్రార్థాదులను పట్టి దోషం కూడా గుణమే	451
సాక్షాత్తు రసవిరోధులైన దోషాలు	473
దోషాల అదోషత్వాన్ని నిరూపించడం	486
దోషాలు కొన్నిచోట్ల గుణాలు	487

విషయం	పేజీ
రసవిరోధిదోషాలు ఎట్లు వరిచారందాలి	491
విరోధం లేకపోవడంలో మరొక కారణం	494
గుణలక్షణం	502
గుణాలంకారాల భేదం	502
గుణభేదాలు	511
మాదుర్యం	512
కరుణాదులలో మాదుర్య ప్రదర్శనం	513
ఓజస్సు	514
బీదత్వ రాద్రాలలో ఓజస్సు అతిశయించి ఉంటుంది	514
ప్రసాదం	514
కావ్యలక్షణంలో శబ్దారూపకు సగుణత్వం చెప్పడానికి కారణం	515
వాసునుడు చెప్పిన వది గుణాలలో కొన్ని మూడు గుణాలలోనే	
ఆంతర్గతం అవుతాయి	515
గుణాలు పది కాదనే విషయం ముగింపు	521
ఏ వర్ణాదులు ఏ గుణాన్ని వ్యంజింపజేస్తాయి	521
శబ్దగుణాలని చెప్పే మాదుర్యాదులను ఏవి అభివ్యంజింపజేస్తాయి	522
ఓజోగుణవ్యంజక వర్ణాలు	523
ప్రసాదవ్యంజక వర్ణాలు	524
వక్త మొదలైనవాళ్ళ బౌచిత్యాన్ని పట్టి కొన్నిచోట్ల రచన	
వేరు విధంగా ఉండవచ్చు	525
వక్రకోక్తి లక్షణం	530
అనుప్రసాస లక్షణం	533
అనుప్రసాస భేదాలు	533
చేకానుప్రసాస	533
వృత్త్యనుప్రసాస	534
ఉపనాగరిక వృత్తి	535
పరుషవృత్తి	535
కోమలవృత్తి	535

విషయం	పేజీ
ఈ వృత్తులకు ఇతరులు పెట్టిన పేర్లు	586
లాటానుప్రాస	586
పదాలకు సంబంధించిన లాటానుప్రాస	587
ఏకపదగతలాటానుప్రాస	587
నామగత లాటానుప్రాస మూడు విధాలు	588
యమకం	589
యమక భేదాలు	541
శ్లేష	550
అబంగ శ్లేష	552
చిత్రాలంకారలక్షణం	572
పునరుక్త వదానాస	575
దానిభేదాలు	576
అది శబ్దార్థగతం	577
ఉపమాలంకారం	579
ఉపమా భేదాలు	579
పూర్ణోపమా భేదాలు	580
ధర్మలుప్రోపమా భేదాలు	580
ఉపమానలుప్రా భేదాలు	592
వాదిలుప్రోపమా భేదాలు	593
ధర్మవాదిలుప్రా భేదాలు	597
వృత్తిలోను వాక్యంలోను ధర్మోపమానలోపంలో భేదాలు	599
వాద్యుపమేయలోపభేదం	599
త్రిలోపభేదం	600
అనన్వయాలంకారం	606
ఉపమేయోపమ	607
ఉత్పేక్ష	608
ససన్ద్బహం	610
రూపకం	613

విషయం	పేజీ
సమస్త వస్తు విషయ రూపకం	613
ఏకదేశవివర్తి రూపకం	617
నిరంగరూపకం	618
మాలారూపనిరంగరూపకం	619
పరంపరితరూపకం	620
అపహ్నుత్యలంకారం	625
ఆర్థశ్లేష	628
సమాసోక్తి	629
నిదర్శన	631
మరొక నిదర్శన	633
అప్రస్తుతప్రశంస	635
అప్రస్తుతప్రశంసా భేదాలు	635
అతిశయోక్తి	646
ప్రతివస్తువచన	649
దృష్టాంతం	651
దీపకం	654
మాలాదీపకం	656
తుల్యయోగిత	657
వ్యతిరేకం	658
వ్యతిరేక భేదాలు	659
అక్షేపం	667
విభావన	669
విశేషోక్తి	670
యథా సంఖ్యం	672
అర్థాంతరన్యాసం	673
విరోధాభాసం	676
స్వభావోక్తి	681
వ్యాజసుతి	682

విషయం

పేజీ

ఈ వృత్తులకు ఇతరులు పెట్టిన పేర్లు

586

లాటానుప్రాస

586

పదాలకు సంబంధించిన లాటానుప్రాస

587

ఏకపదగతలాటానుప్రాస

587

నామగత లాటానుప్రాస మూడు విధాలు

588

యమకం

589

యమక భేదాలు

591

శ్లేష

590

అబంగ శ్లేష

592

చిత్రాలంకారలక్షణం

572

పునరుక్త వదానాస

575

దానిభేదాలు

576

అది శబ్దార్థగతం

577

ఉపమాలంకారం

579

ఉపమా భేదాలు

579

పూర్వోపమా భేదాలు

580

దర్మలుప్రోపమా భేదాలు

580

ఉపమానలుప్రా భేదాలు

582

వాదిలుప్రోపమా భేదాలు

583

దర్మవాదిలుప్రా భేదాలు

587

వృత్తిలోను వాక్యంలోను దర్మోపమానలోవంలో భేదాలు

589

వాద్యుపమేయలోపభేదం

589

త్రిలోపభేదం

600

అసన్వయాలంకారం

606

ఉపమేయోపమ

607

ఉత్త్రేష

608

ససన్దేహం

610

రూపకం

613

విషయం

పేజీ

సమస్త వస్తు విషయ రూపకం

613

ఏకదేశవివర్తి రూపకం

617

నిరంగరూపకం

618

మాలారూపనిరంగరూపకం

619

వరంపరితరూపకం

620

అపహ్నుత్యలంకారం

625

అర్థశ్లేష

628

సమాసోక్తి

629

నిదర్శన

631

మరొక నిదర్శన

633

అప్రస్తుతప్రశంస

635

అప్రస్తుతప్రశంసా భేదాలు

635

అతిశయోక్తి

646

ప్రతివస్తువచనము

649

దృష్టాంతం

651

దీపకం

654

మాలాదీపకం

656

తుల్యయోగిత

657

వ్యతిరేకం

658

వ్యతిరేక భేదాలు

659

అశ్లేపం

667

విభావన

669

విశేషోక్తి

670

యథా సంఖ్యం

672

అర్థాంతరన్యాసం

673

విరోధాభాసం

676

స్వభావోక్తి

681

వ్యాజస్తుతి

682

విషయం	పేజీ
సహజోక్తి	684
వినోక్తి	686
పరివృత్తి	687
బావికం	689
కావ్యలింగం	690
పర్యాయోక్తం	693
ఉదాత్తం	695
ద్వితీయోదాత్తం	696
సముచ్చయం	697
మరొక సముచ్చయం	702
పర్యాయం	705
మరొక విధమైన పర్యాయం	708
అనుమానం	710
పరికరం	712
వ్యాజోక్తి	714
పరిసంఖ్య	715
కారణమాల	720
అన్యోన్యం	722
ఉత్తరం	728
సూక్ష్మలంకారం	726
సారాలంకారం	728
అసంగతి	729
సమాధి	731
సమాలంకారం	732
విషమాలంకారం	734
అధికాలంకారం	738
వ్రత్యనీకం	739
మీలితం	741

విషయం

పేజీ

ఏకావలి

744

స్మరణాలంకారం

746

త్రాంతిమాన్

748

వ్రతీపాలంకారం

749

సామాన్యాలంకారం

753

విశేషాలంకారం

755

తద్గుణాలంకారం

759

అతద్గుణం

760

వ్యాఘాతం

762

సంస్కృష్టి

763

సంకరం

766

సందేహసంకరం

772

మూఢవసంకరం

778

అలంకారదోషాలు చెప్పిన దోషాలలోనే అంతర్గతాలు అవుతాయి

782

గ్రంథోపసంహారం

802

శ్రీ:

ప్రస్తావన

1. ప్రకృతి సౌందర్యానికి నిలయమైన కాశ్మీరదేశంలో సౌందర్యశాస్త్రం (అలంకారశాస్త్రం) విభిన్నరూపాలు సంతరించుకొని తవి-సహృదయలోకాన్ని రసవరిష్టతం చేసిన దండే ఆశ్చర్యపడవలసిన పని లేదు. మమ్మటుడు కాశ్మీరదేశంలో జన్మించి విశ్వవిఖ్యాతి సంపాదించిన బామహ-ఉద్భట-వామన-ఆనందవర్ధన-భట్టనాయక-కుంతక-అభినవగుప్త-మహిమభట్టాది అలంకారికుల కోవకు చెందినవాడు. మమ్మటునికి సంబంధించిన వైయక్తికవిషయం లేవీ నిశ్చితంగా తెలియవు. ఇతడు జైయటుని కుమారుడనీ, త్రైయటుడు, ఉవ్వటుడూ ఇతని సోదరులనీ భీమసేనుడనే ఒక కావ్యప్రకాశవాఖ్యాత వ్రాశాడు. త్రైయటుడు మహాబాష్యానికి వ్యాఖ్యానం వ్రాశాడు. ఉవ్వటుడు శుక్లయజుర్వేదసంహిత, ఋక్సామితికాఖ్యకూ వ్యాఖ్యానం వ్రాశాడు. మమ్మటుని విద్యాభ్యాసం అంతా కాశీలో జరిగిందనీ, అతడే తన సోదరులకు గురువనీ వ్రసిద్ధి. అయితే ఉవ్వటుని గ్రంథాల కొన్ని వ్రాతప్రతులలోని పుష్పికలలో అతడు తనను వజ్రటుని కుమారునిగాను, తాను తన గ్రంథాలు బోజరాజు రాజ్యం పాలిస్తున్న కాలంలో ఉజ్జయినిలో ఉండి వ్రాసినట్లుగాను చెప్పుకున్నట్లు కనబడుతున్నది. అందుచేత భీమసేనుడు వ్రాసినది ఎంతవరకు సత్యమో తెలియదు. జైయటునితే వజ్రటుడనే నామాంతరం ఉండేదేమో?

2. నైషధీయచరితమహాకావ్యరచయిత అయిన శ్రీహర్షునికి మమ్మటుడు మేనమామ అనే వ్రసిద్ధి కూడ ఒకటి ఉంది. శ్రీహర్షుడు తన నైషధీయచరితం మేనమామకు చూపించాడట. అప్పుడు అది చదివి మమ్మటుడు-"నువ్వు ఈ కావ్యం కొంచెం ముందుగా నాకు చూపిస్తే బాగుండేది; నా కావ్యప్రకాశలోని దోషప్రకరణంలో వివిధదోషాలకు ఉదాహరణలు చూపడానికి ఆ కావ్యంలోను ఆ కావ్యంలోనూ వెదకి చాలా శ్రమపడ్డాను. నీ కావ్యం అప్పుడే లభించి ఉండే అన్ని దోషాలి ఉదాహరణలు దీనిలోనే లభిస్తున్నాయి కాబట్టి నా కాశ్రమ అంతా తప్పి ఉండేది"

అని అన్నాడట. ఇది వండితు లందరూ ప్రసిద్ధంగా చెప్పుకొనే కథ. అందుచేతనే కాబోలు శ్రీ హర్షు డొక సర్గాంతపద్యంలో “నా కావ్యాన్ని కాశ్మీరవండితు లందరూ మెచ్చారు.” అని వ్రాసుకున్నాడు. నైషధీయచరితం ఆనాటి కాశ్మీరదేశవండితుల మన్ననలు పొందిందంటే బహుశా శ్రీ హర్షుడు మేసమామగారి సలహాల ప్రకారం ఎన్నో మార్పులు చేసి ఉండాలి. ముందుగా ఆయనకు చూపిన కావ్యానికి చివరికి రూపొందించినదానికి చాలా భేదం ఉండి ఉండాలి.

3. మమ్మటుని కాలం:- మమ్మటుని కాలాన్ని యాభైసంవత్సరాల ఇటూ అటూలో నిర్ణయించవచ్చు. మమ్మటుడు అభినవగుప్తుణ్ణి సగౌరవంగా పేర్కొన్నాడు. బహుగ్రంథనిర్మాత ఆయన అభినవగుప్తుడు ఒక గ్రంథాన్ని 980 లోను, మరొక గ్రంథాన్ని 1020 లోను రచించినట్లు ఆధారాలున్నాయి. అందుచేత ఆతని గ్రంథరచనాకాలం క్రీ. శ. 980-1020 సంవత్సరాల మధ్య అని నిర్ణయించబడింది. అభినవగుప్తునికి మమ్మటునికి మధ్య కనీసం ముప్పై సలభై సంవత్సరాల వ్యవధానమైనా ఉండాలి. భోజుని దాతృత్వాన్ని వర్ణించే ఒక శ్లోకం మమ్మటుడు కావ్యప్రకాశలో ఉదాహరించాడు (చూ. శ్లో. 505). భోజుడు 1054వ సంవత్సరం దాకా రాజ్యం చేసినట్లు చెప్పడానికి ప్రమాణాలు ఉన్నాయి. అందుచేత మమ్మటుడు 1050 ప్రాంతంలో గంధ్రరచన చేసినట్లు నిర్ణయించవచ్చు. మమ్మటుని కావ్యప్రకాశకు అతిప్రాచీనవ్యాఖ్యానమైన ‘సంకేతం’ రచించిన మాణిక్యచంద్రు డనే జైనవండితుడు ఆ వ్యాఖ్యానాన్ని 1159లో పూర్తిచేసి నట్లుగా చెప్పుతున్నాడు. ఈ ఆధారాలను పట్టి మమ్మటుడు పదకొండవశతాబ్దం ఉత్తరార్ధానికి సంబంధించి నట్లు నిశ్చితంగా చెప్పవచ్చు. భోజమమ్మటులు సమకాలికులే అయినా భోజుడు రచించిన సరస్వతీకంఠాభరణ-శృంగారప్రకాశాదిగ్రంథాలను మమ్మటుడు కాని, మమ్మటుని కావ్యప్రకాశను భోజుడు కాని చూచినట్లు కనబడదు. వారిద్దరు ఒకరి కొకరు సుదూరప్రాంతాలలో ఉండడ మే దీనికి కారణం. భోజుని కీర్తి ఆతనిని వర్ణించే పద్యాలూ మాత్రం కాశ్మీరంవరకూ వ్యాపించి ఉండవచ్చును.

4. మమ్మటుని పాండిత్యం:- మమ్మటునికి అనేక శాస్త్రాలలో మంచి పాండిత్యం ఉన్నట్లు కావ్యప్రకాశను పట్టి స్పష్టం అవుతుంది. వ్యాకరణ-పూర్వమీమాంసా-న్యాయ-సాంఖ్య బౌద్ధ - శైవసిద్ధాంతాలలో సమీక్షమైన ప్రాచీణ్యం ఉన్నా వ్యాకరణశాస్త్రం ఇతనికి అభిమానశాస్త్రంగా రసబడుతుంది. అయితే

ఈనాడు ఈతని రచనలు 'కావ్యప్రకాశ' 'శబ్దవ్యాపారవరిచయం' అనే అతిలఘువైన గ్రంథం ఈ రెండే లభిస్తున్నాయి.

5. కావ్యప్రకాశ:- యావద్భారతదేశంలో కావ్యప్రకాశకు ఉన్నంత ప్రచారం మరే అలంకారశాస్త్రగ్రంథానికి లేదు. ఇది రచించబడిననాటినుండి నేటి వరకూ దీనికి ఇంత ప్రసిద్ధి ఉంది. అందుచేతనే దీనికి ఎంతోమంది మహాపండితులు సంస్కృతభాషలో శాస్త్రీయపద్ధతిలో వ్రాసిన వ్యాఖ్యానాలు సలభైవనిమిది బాకా (48) ఉన్నాయి. హిందీ-గుజరాతీమొదలైన తత్తత్సాగ్రంథీయభాషలలోను, ఆంగ్లభాషలోనూ విస్తృతములైన వ్యాఖ్యానాలున్నాయి. దీనిని పట్టి ఈ గ్రంథానికి పఠనపాఠనాదిప్రచారం ఎంతగా ఉందో ఈహించుకొనవచ్చును. మమ్మటుడు నూతనంగా ఆవిష్కరించిన సిద్ధాంతాలేవీ లేవు. అయితే అలంకారశాస్త్రానికి సంబంధించిన విషయాన్ని నియమబద్ధమైన రీతిలో ఒకచోట కూర్చి ప్రప్రథమంగా ఒక సమగ్రమైన అలంకారశాస్త్రగ్రంథం అందించిన మనత మమ్మటునికే తక్కింది. మమ్మటుని తరవాత సుమారు వంద అలంకారశాస్త్రగ్రంథాలు (వీటిలో కొన్ని ప్రచురితము లయ్యాయి, కొన్ని కాలేదు) బయలుదేరాయి. వీటిలో నూటికి తొంభై కావ్యప్రకాశానుకరణాలే. వాటిలో కొన్నింటికి ఆయా ప్రాంతాలలో ప్రచారం లభించినా సకలభారతప్రసిద్ధి లభించలేదు. ఈ విధంగా అలంకారశాస్త్రగ్రంథనిర్మాణంలో నూతనవధప్రదర్శకుడుగా మమ్మటునికి ఉన్న విఖ్యాతి అసాధారణ మైనది. అందుచేతనే కొందరు వ్యాఖ్యాతలు ఇతడు సాక్షాత్తు వాగ్దేవి అవతారం అని స్తుతించారు.

6. కావ్యప్రకాశలో కారికలు, వృత్తి, ఉదాహరణలు అని మూడు అంశాలు ఉన్నాయి. కారికలు, వృత్తి మమ్మటుడు రచించినవే. ఉదాహరణలు మాత్రం ఆయా ప్రాచీనకావ్యాలనుంచి, అలంకారశాస్త్రగ్రంథాలనుంచి సేకరించినవి. కారికలు కూడ మమ్మటునివి కావు, ఎవరో ప్రాచీనవండితుడు రచించినవి అయి ఉంటాయని ఒక వాదం ఉంది కాని అది "వాదో వాదాయ కేవలమ్". మొత్తం గ్రంథం పది ఉల్లాసాలుగా విభజించబడి ఉన్నది. స్థూలంగా ఈ ఉల్లాసాలలోని విషయాలు ఇవి:-

7. ప్రథమోల్లాసం:- ప్రథమోల్లాసం ఒక విధంగా ఉపోద్ఘాతం వంటిది. భారతీయందనానంతరం కావ్యప్రయోజనం, తరవాత కావ్యలక్షణం, పిమ్మట కావ్య

హేతువు చెప్పబడ్డాయి. చివర త్రివిధకావ్యవిభాగం సోదాహరణంగా నిరూపించబడింది

8. కావ్యప్రయోజనం:- కావ్యంవల్ల ప్రయోజనం ఏమిటి? కేవలం ఆనందం కలిగించడమేనా మరొకటి కూడా ఏదైనా ఉందా అనేది ప్రశ్న. ఆనందం కలిగించడం ప్రధానప్రయోజనమే అయినా అదొక్కటే ప్రయోజనం కాదు; సన్మార్గోపదేశం కూడా కావ్యానికి ప్రయోజనమే అని భారతీయులైన ఆలంకారికుల అభిప్రాయం. “కళ కళకోసమే” అనేది వీరికి అంగీకార్యం కాదు. ఒక్క కావ్యమే కాదు; వాఙ్మయం అంతా, అది ఏప్రక్రియ అయినా, సన్మార్గోపదేశంకోసమే అని వీరి సిద్ధాంతం. మమ్మటుడు కూడా ఈ విషయమే ప్రతిపాదించాడు. అయితే ఉపదేశించవలసినది ఏమిటి అనే ప్రశ్న కలుగుతుంది. ఆయా దేశకాలాదులను పట్టి, తన అభిరుచిని పట్టి, కవియే ఆ విషయం నిర్ణయించుకోవాలి. ఉదాహరణకి కొందరు ప్రాచీనకవుల కావ్యాలలో వైదికమతానికి సంబంధించిన అంశాల ఉపదేశం కనబడుతుంది. బౌద్ధుల కావ్యాలలో బౌద్ధమతానికి సంబంధించిన విషయాల ఉపదేశం, జైనుల కావ్యాలలో వారి మతానికి సంబంధించిన విషయాల ఉపదేశం కనబడతాయి. స్పెన్సర్, మిల్టన్ మొదలైనవాళ్ళ కావ్యాలలో క్రీస్తుమతానికి సంబంధించిన అంశాల ఉపదేశం కనబడుతుంది. ఈ నాటి కవుల రచనలలో సమ సమాజం, మానవతావాదం, విప్లవం మొదలైన అంశాల ఉపదేశం కనబడుతున్నది. ఒక రచనను ‘కావ్యం’ అనాలంటే, ఉపదేశించబడే విషయం ఏదైనా, శబ్దగుంపన, భావావిష్కారం, అలంకారప్రయోగం మొదలైనవాటిశేత అది ఆనందజనకంగా కూడా ఉండాలి. కేవలం ఉపదేశం మాత్రమే ఉన్న స్మృతులు మొదలైనవి ఉన్నాయి. అవి చందోబద్ధంగా కూడా ఉంటాయి. అయినా వాటిని కావ్యం అనరు. అదే విధంగా రచన ఎంత అందంగా ఉన్నా ఏదో ఒక ఉపదేశం లేకపోతే అది కూడా కావ్యం కాజాలదు. రెండూ ఉండేనే కావ్యం. ఇది ఆలంకారికుల మార్గం.

9. కావ్యలక్షణం:- కావ్యం అంటే ఏమిటి అనే ప్రశ్నకు సమాధానంగా అభిప్రాచీనకాలంనుంచీ ఆలంకారికులు కావ్యలక్షణం చెబుతూనే ఉన్నారు. వీటిలో కొన్ని లక్షణాలు స్వరూపసూచనమాత్రవరాలుగానే ఉంటాయి. పరిపూర్ణలక్షణాలు కావు. లేని వదాలు కొన్ని అధ్యాహారంగా తెచ్చుకొని పూర్తిచేసుకోవాలి. కొన్ని

లక్షణం చెప్పాలి అని చెప్పిన లక్షణాలు, అవి కొందరికి అంగీకారయాగ్యాలు అయినా కాకపోయినా రచయితలు వాటిని పరిపూర్ణలక్షణాలు అనే ఉద్దేశంతో చెప్పి ఉంటారు.

10. ఆలంకారికులలో కావ్యాలంకారకర్త అయిన బామహుడు అతి ప్రాచీను డని చాలామంది వండితుల అభిప్రాయం. దండియే ప్రాచీను డని పి.వి. కాణేగారి అభిప్రాయం. బామహుడు దండికి తరవాతివాడే అయి ఉంటా డని, ఐహుళా అతడు బౌద్ధపండితుడై ఉంటా డనీ నా అభిప్రాయం. (చూ-ఆంధ్రప్రదేశ్ సాహిత్యఅకాడమీ ప్రచురించిన కావ్యాదర్శం ప్రస్తావన).

11. కావ్యాలంకారంలో బామహుడు (క్రి. శ. 725-750) ఒక చోట “శబ్దార్థా సహితౌ కావ్యమ్” అని అంటాడు. ఇదే బామహునికి ఇష్టమైన కావ్య లక్షణం అని చాలామంది అభిప్రాయం. “ఒక దానితో ఒకటి కలిసి ఉన్న శబ్దార్థాలు కావ్యం” అని దీని అర్థం. ఇలాంటి కలయిక ప్రతివార్యంలోనూ ఉంటుంది. “అన్యూనానతిరిక్తంగా ఈ రెండూ ఉండాలి; అప్పుడే అది కావ్యం అవుతుంది” అంటూ ఏవేవో సర్దుబాట్లు చేసి చెప్పతూ ఉంటారు. ప్రతి శాస్త్రగ్రంథంలోనూ, స్మృత్యాదులలోనూ శబ్దార్థాలను తూచి వాడతారు. అందుచేత ఈ సహితత్వం వాటి లోనూ ఉంటుంది. కాబట్టి ఇది సరియైన లక్షణం అవడానికి వీలులేదు. ఈ పాత్యానికి ముందు బామహుడు శబ్దాలంకారాలను గూర్చి అర్థాలంకారాలను గూర్చి చర్చిస్తాడు. “కొందరు శబ్దాలంకారాలు ప్రదానమైనవి అంటారు. మరికొందరు అర్థాలంకారాలు ప్రదాన మైనవి అంటారు. నా అభిప్రాయం ప్రకారం రెండూ సమప్రదాన్యం కలవే” అని చెప్పి (1-13-15) ఈ వాద్యం వ్రాస్తాడు. అందుచేత మైన చెప్పిన శబ్దార్థాలంకారాలను అన్వయించుకొని ‘సహితౌ’ అనే పదానికి “శబ్దాలంకారార్థాలంకారసహితౌ” అని అర్థం చెప్పుకొని “శబ్దార్థాలంకారాలు ఉన్న శబ్దార్థాలు కావ్యం” అని లక్షణం చెప్పుకుంటే అది సమంజసంగా ఉంటుంది. లేదా ఇది స్థూలంగా చెప్పిన లక్షణం అనుకొని ఈ పరిచ్ఛేదంలోనే రాబోయే “అలంకారవదగ్రామ్యమర్థ్యం న్యాయ్యమనాకులమ్” (1.35) అనే వాద్యం లక్షణం అని చెప్పుకోవాలి.

12 ఇదే విధంగా దండి (క్రి. శ. 660-680) కావ్యాదర్శంలో చెప్పిన “ఇష్టారవ్యవచ్చిన్నా పదావలీ” అనేది కావ్యలక్షణం అని చాలామంది అంటూం

టారు. వాస్తవానికి దండి ఈ వాక్యాన్ని కావ్యలక్షణంగా ఉద్దేశించలేదు. ఈ మట్టంలోని పూర్వాపరాలు వరిశీలిస్తే ఈ విషయం తెలుస్తుంది. ప్రథమవరిచ్ఛేదం ఎనిమిదవ శ్లోకంలో “కావ్యజ్ఞానం తనివాదు గుణకోషాలు ఎట్లా గ్రహించకలుగు తాడు?” అని చెప్పి దండి.

“అతః ప్రజానాం ప్యుత్పత్తి మభినందాయ సూరయః,
వాచాం విచిత్రమార్గాణాం నిబబన్తుః క్రియావిధిమ్.
తై శరీరం చ కావ్యానామలజ్జా రాశ్చ దర్శితాః,
శరీరం తావదిష్టార్థవ్యచ్ఛిన్నా పదావళీ” (కావ్యాదర్శ 1. 9, 10)

అని అంటాడు. “అందుచేతనే పండితులు ప్రజలకు ప్యుత్పత్తి కలగడంకోసం విచిత్రమార్గములు గల వాక్కుల నిర్మాణవిధానాన్ని చెప్పారు. కావ్యశరీరాన్ని అలంకారాలను కూడా చూపించారు. ఇష్టంగా ఉండే అర్థాన్ని ప్రతిపాదించే పద సముదాయమే కావ్యానికి శరీరం” అని ఈ శ్లోకాల అర్థం. దీనిని పట్టి దండి కేవలం “ఇష్టార్థపదసముదాయం కావ్యానికి శరీరం” అని మాత్రమే చెపుతున్నాడు గాని దీన్ని కావ్యలక్షణంగా చెప్పడం లేదు. రెండవ శ్లోకంలో “యథాసామర్థ్య మస్మాభిః క్రియతే కావ్యలక్షణమ్” అని చెప్పి తరవాత కొన్ని శ్లోకాలలో వాఙ్మయానికి ఉన్న ప్రాశస్త్యాన్ని వర్ణించి ఈ వాక్యం చెప్పడంచేత ఇదే దండ్యభిమత మైన కావ్యలక్షణం అని చాలామంది గ్రాంతిపడడానికి అవకాశం ఏర్పడింది. రెండవ శ్లోకంలోని “కావ్యలక్షణం” అనేది ఈ గ్రంథానికి పేరు. ఎవరైనా రచయిత యథాశక్తిగా పలానా గ్రంథం రచిస్తున్నాను అని చెప్పుకుంటాడు గాని పలానా దానికి లక్షణం యథాశక్తిగా చెపుతున్నాను అని అనడు. దండి రచించిన గ్రంథానికి ‘కావ్యలక్షణం’ అనే పేరు. ‘కావ్యాదర్శం’ అనే పేరు అతడెక్కడా చెప్పలేదు పైను చెప్పినట్లుగా ‘కావ్యలక్షణం’ అనగా కావ్యానికి లక్షణం అని అర్థం చేసుకొని ఎవరో వ్యాఖ్యాత మరొక పేరు ఏదీ గ్రంథంలో కనబడకపోవడంచేత.

“ఆదిరాజయశోభిమ్భమాదర్శం ప్రాప్య వాఙ్మయమ్,
తేషామసన్నిదానేఽపి న స్వయం పశ్య సశ్యతి” (రా. ఆ. 1.5)

అనే శ్లోకం చూచి దీనికి కావ్యాదర్శం అనే పేరు పెట్టి ఉంటాడు. “కావ్యలక్ష

రత్నశ్రీ"అనే వ్యాఖ్యానం రచించిన ఒక సింహళదేశీయుడైన రత్నశ్రీ అనే పండితుడు ఈ గ్రంథం పేరు "కావ్యలక్షణం"అని సృష్టికరించి ఉన్నాడు.

13 ఈవిధంగా దండి పరిపూర్ణమైన లక్షణం ఏదీ చెప్పలేదు. పైను ఉదాహరించిన శ్లోకాలలోని విషయా లన్నీ చేర్చితే ఏర్పడిన "సాలంకారా ఇష్టార్ వ్యవచ్చిన్నా విచిత్రమార్గా పదావలిః కావ్యమ్"అనే వాక్యం దండికి అభిమతమైన, అతడు సూచించిన కావ్యలక్షణం అని చెప్పవచ్చును

14. కావ్యాలంకారసూత్రరచయిత అయిన వామనుడు(ఎనిమిదవ శతాబ్దం) కూడా సృష్టమైన లక్షణం ఇవ్వకుండా సూచించి ఉన్నాడు. "కావ్యశబ్దోఽయం గుణాలంకారసంస్కృతయోః శబ్దార్థయోర్వర్తతే, భక్త్యా తు శబ్దార్థమాత్రవచనః అత్ర గృహ్యతే", (కా. అ. సూ. పే. 1) దీనిని వట్టి "గుణాలంకారసహిత శబ్దార్థా కావ్యమ్"అని వామనునికి అభిమతమైన కావ్యలక్షణం అని సృష్టం అవుతుంది.

15. 'కావ్యాలంకార' కర్త అయిన రుద్రటుడు కూడా (క్రి. శ. 900 ప్రాంతం) కావ్యలక్షణం చెప్పకుండా "సను శబ్దార్థా కావ్యమ్" (పే. 8) అని మాత్రమే ప్రసంగవశంచేత అన్నాడు. దీనికి వ్యాఖ్యానం చేస్తూ సమీపాదులు "ఈ రెండింటికి సమప్రదాన్యం కాబట్టి ఈ రెండూ కలిస్తేనే కావ్యం అవుతుంది" అన్నాడు.

16. ఈ విధంగా ధ్వనిసిద్ధాంతస్థాపనకు ముందు ఏ ఆలంకారికుడూ కూడా కావ్యానికి అవ్యాప్త్యతివ్యాప్త్యసంబంధవదోషగ్రస్తం కాని లక్షణం చెప్పడానికి ప్రయత్నించలేదు. ఎంతసేపూ శబ్దార్థాలూ వాటికి సంబంధించిన గుణాలంకారాదులూ. వీటి చుట్టూ మాత్రమే తిరిగారు. కావ్యాత్మను గూర్చి వీళ్లు ముచ్చటించలేదు. "ధ్వని కావ్యానికి ఆత్మ" అని ఆనందవర్ధనుడు స్థాపించడంతో తరువాతివాళ్ళందరూ, వాళ్లు ధ్వనిని అంగీకరించినవాళ్లైనా, అంగీకరించనివాళ్లైనా, కావ్య లక్షణంలో కావ్యాత్మను గూర్చి మాటలాడడం ప్రారంభించారు. అయితే ధ్వన్యాలోకరచయిత అయిన ఆనందవర్ధనుడూ (తొమ్మిదవ శతాబ్దం), తద్వ్యాఖ్యాత అయిన అభినవగుప్తుడూ(పదవ శతాబ్దం ఉత్తరార్థం)కూడా కావ్యలక్షణం ఏదీ ఇవ్వక పోవడం గమనార్హం. "శబ్దార్థశరీరం తావత్కావ్యమ్" (ధ్వన్యా. పే. 16). "కావ్య విశేషో హి విశిష్టార్థప్రతిపత్తిహేతుః శబ్దసన్దర్భవిశేషః" (ధ్వన్యా పే. 300) అని మాత్రమే ప్రసంగవశంచేత ఆనందవర్ధనుడు అన్నాడు.

17. “వక్రకోక్తిజీవితం” రచించిన కుంతకుడు (పదకొండవ శతాబ్దం ప్రారంభం.)

“శబ్దార్థ సహితో యత్ర కవివ్యాపారశాలిని,
బుద్ధే వ్యవస్థితో కావ్యం తద్విదాహ్లాదకారిణి”.

1-7

అని కావ్యలక్షణం చెప్పి సాహిత్యం అంటే ఏమో విశదీకరించాడు.

భోజుడు (పదకొండవ శతాబ్దం ప్రారంభం) “సరస్వతీకంఠాభరణం”లో ఒక కావ్యలక్షణాన్ని సూచించాడు.

“నిర్దోషం గుణవత్ కావ్యమలజ్కారైరలజ్కృతమ్,
రసాన్వితం కవిః కుర్వాన్ కీర్తిం ప్రీతిం చ విన్దతి (పే.2).

దీనిలోని “నిర్దోషం గుణవత్, అలంకారైః అలంకృతమ్, రసాన్వితం కావ్యమ్” అనే దానిని భోజునికి సంమతమైన కావ్యలక్షణంగా గ్రహించవచ్చును.

18. అగ్నిపురాణంలో దండి - భోజులు ఇచ్చిన కావ్యలక్షణాలని కలిపి “జష్టారవ్యవచ్చిన్నా పదావలీ; కావ్యం స్ఫురదలంకారంగుణవద్దోషవర్జితమ్” (1.6.7) అనే లక్షణం ఇవ్వబడింది. అగ్నిపురాణంలో ఉన్న అలంకారశాస్త్రానికి సంబంధించిన విషయాన్ని భోజుని సరస్వతీకంఠాభరణంనుండి గ్రహించబడిన వని పండితుల అభిప్రాయం. (చూ. పి.వి.కాణే, “సాన్ స్క్రిప్ట్ పొయెటిక్స్” ii సంపుటం. పేజీ 201)

19. మమ్మటుడు ఇచ్చిన “తదదోషా శబ్దార్థా” ఇత్యాదికావ్యలక్షణం ధ్వని వాడులకు ఇరదులకు కూడా అంగీకారయోగ్యంగానే ఉన్నది. ఆ లక్షణంలో ధ్వనిని కాని, రసాన్ని కాని ప్రత్యక్షంగా (Directly) చేర్చకపోవడమే ఇందుకు కారణం. తరవాత ఆతడు చేసిన ప్రతిపాదనను వట్టి గుణాలు రసధర్మాలు గాన గుణాలు ఉండా లని చెప్పగానే రసం ఉండా లనికూడా సూచితం అవుతున్నా, గుణాదులు శబ్దార్థాశ్రితాలు అనే వాళ్ళకు కూడా అంగీకారయోగ్యం అయే టట్లు, ఆతడు రసం మాట లక్షణంలో ఎత్తలేదు. తరవాత వచ్చిన అలంకారికులు చాలావరకు మమ్మటుని లక్షణాన్నే అనుసరించారు.

20. “అదోషా సగుణా సాలజ్కారౌ శబ్దార్థౌ కావ్యమ్”.

- హేమచంద్రుని కావ్యానుశాసనం. పే. 12

“గుణాలంకారసహితౌ శబ్దార్థౌ దోషవర్జితౌ,
గద్యపద్యోభయమయం కావ్యం కావ్యవిదో విదుః.”

-ప్రతాపరుద్రీయం, II. 1.

“శబ్దార్థౌ నిర్దోషౌ సగుణౌ ప్రాయః సాలంకారౌ కావ్యమ్”

కావ్యానుశాసనం. పే. 14

“నిర్దోషౌ లక్షణవతీ సరీతిర్గుణభూషణా,
సాలంకారరసానేకవృత్తిర్వాక్కావ్యనామభావః”.

-చంద్రాలోకం. I. 7.

“కావ్యం రసాదిమద్వాక్యం శ్రుతం సుఖవిశేషకృత్”

-అలంకారశేఖరం-పే. 2.

“ఆస్వాదజీవాతుః పదసందర్భః కావ్యమ్”

-చండిదాసుడు.

“వాక్యం రసాత్మకం కావ్యమ్” (సాహిత్యదర్పణం. పే. 5).

“రమణీయార్థప్రతిపాదకః శబ్దః కావ్యమ్” (రసగంగాధరం. పే. 4).

ఈ విధంగా ఆలంకారికులు కావ్యానికి లక్షణం చెప్పి ఉన్నారు. వీటిని పరిశీలిస్తే (1) “గుణాలున్న శబ్దార్థాలు రెండూ కావ్యం” అని కొందరూ (2) “రసం ఉన్న శబ్దార్థాలే కావ్యం” అని కొందరూ; ‘మనోహరమైన అర్థాన్ని బోధించే శబ్దం కావ్యం’ అని కొందరూ, “రసం ఉన్న శబ్దమే కావ్యం” అని కొందరూ లక్షణం చెప్పినట్లు కనబడుతుంది. శబ్దార్థాలు రెండూ కలిసి కావ్యమా, అందమైన అర్థం బోధించే, లేదా రసం ఉన్న శబ్దం కావ్యమా అనే విషయంలో, “రావ్యలక్షణంలో శబ్దానికే ప్రాధాన్యం ఇవ్వాలి” అని పండితరాయలు సయక్తికంగా స్థాపించాడు. కావ్యంలో బోధించబడే అర్థం మనోహరంగా ఉంటే చాలు; ఆ మనోహరత్వం దేనిని పట్టి వచ్చినా రావచ్చు. కొన్ని చోట్ల రసంచేత, కొన్ని చోట్ల వస్తుధ్వని చేత, కొన్ని చోట్ల ఆలంకారంచేతా కూడా రావచ్చు అని పండితరాయల అభిప్రాయం. కావ్యలక్షణాలను గూర్చిన విస్తృతచర్చను తెలుసుకొనగోరేవారు మా

“The contribution of Panditaraja Jagannatha to Sanskrit Poetics”
అనే గ్రంథంలో (మొదటి సంపుటం 32-56 పేజీలలో) చూడవచ్చును.

21. కావ్యహేతువు:- కావ్యానికి హేతువు ఏది అనే విషయంలో ఆలంకారికులలో అభిప్రాయభేదం ఉంది. (1) ప్రతిభ, వ్యుత్పత్తి, అధ్యాసం. ఈ మూడింటిలో ఒక్కొక్కటి స్వతంత్రంగా కావ్యనిర్మాణహేతువు అవుతుందని కొందరి అభిప్రాయం. (2) ఈమూడూ కలిస్తేనే కావ్యహేతువులు అవుతాయని కొందరి అభిప్రాయం. (3) ప్రతిభ ఒక్కటే హేతు వని కొందరి అభిప్రాయం. అయితే ప్రతిభకే ప్రాధాన్యం ఇచ్చేవారే అధికంగా ఉన్నారు. ప్రతిభ లేని వ్యుత్పత్తి భ్యాసాలు ఉత్తమకావ్యసృష్టికి ఉపకరించ వనీ అసలు ప్రతిభ అంటూ ఉండే దానికి ఇవి తోడ్పడతాయనీ వీరి అభిప్రాయం. ఈమూడూ కలిసి కావ్యహేతువు అని చెప్పినా కూడ మమ్మటుడు చివరికి ప్రతిభకే ఎక్కువ ప్రాధాన్యం ఇచ్చాడు. ఈ విషయంలో కొందరు ప్రాచీనాచార్యుల వాక్యాలు పరిశీలిద్దాం.

22. “స్మృతిర్యతీతవిషయా మతిరాగామిగోచరా,
బుద్ధిస్తాత్కాలికి జ్ఞేయా ప్రజా త్రైకాలికి మతా.
ప్రజ్ఞాం నవనవోన్మేషశాలినీం ప్రతిభాం విదుః,
ద్వే వర్తమనీ గిరాం దేవ్యాః శాస్త్రజ్ఞ కవికర్మ చ,
ప్రజ్ఞోపజ్ఞం తయోరాద్యం ప్రతిభోద్భవమన్తిమమ్”.

-రా.ప్ర సంప్రదాయప్రకాశినీవ్యాఖ్య. పే. 8

“గడిచిపోయినవాటికి సంబంధించినది “స్మృతి”. రాబోయే విషయాలకి సంబంధించినది “మతి”. వర్తమానవిషయాలకి సంబంధించినది “బుద్ధి”. మూడు కాలాలకు సంబంధించిన విషయాలు గ్రహించేది ప్రజ్ఞ. క్రొత్త క్రొత్త రీతులలో వికసించే (మెరిసిపోయే) ప్రజ్ఞయే “ప్రతిభ” శాస్త్రమూ, కావ్యమూ అని సరస్వతీదేవి మార్గాలు రెండు. వీటిలో మొదటిది (శాస్త్రం) ప్రజ్ఞవల్ల పుడుతుంది. రెండవది (కావ్యం) ప్రతిభవల్ల పుడుతుంది” అని వీటికి అర్థం. “శక్తి” అనే నామాంతరం గల ఈ ప్రతిభను చాలామంది ఆలంకారికులు ఈ విధంగానే నిర్వచించారు.

భట్టతౌతుడు:-

“ప్రజ్ఞా నవనవోన్మేషశాలినీ ప్రతిభా మతా,

తదనుప్రాణనాజీవవర్ణనానిపుణః కవిః.
తస్య కర్మ స్మృతం కావ్యమ్".

అభినవగుప్తుడు:-

"ప్రతిభా అపూర్వపస్తునిర్మాణక్షమా ప్రజ్ఞా.తస్య విశేషో రసావేశ
వైశద్యసౌందర్యకావ్యనిర్మాణక్షమత్వమ్" (తోచసం. పే. 92)
"శక్తిః ప్రతిభానమ్; వర్ణనీయవస్తువిషయనూతనోల్లేఖశాలిత్వమ్"
(తోచసం. పే. 317).

మమ్మటుడు:-

"శక్తిః కవిత్వబీజరూపః సంస్కారవిశేషః" (కావ్యప్రకాశ. పే. 8)

వాగ్భటుడు:-

"ప్రసన్నపదనవ్యార్థయుక్త్యుద్బోధవిధాయినీ,
స్ఫురన్తి సత్కవేర్బుద్ధిః ప్రతిభా సర్వతోముఖీ,
(వాగ్భటాలంకారం. పే. 4).

రాజశేఖరుడు:-

"యా శబ్దగ్రామమ్, అర్థసార్థమ్, అలంకారతన్త్రమ్, ఉక్తిమార్గమ్,
అన్యదపి తథావిదమ్ అధిహృదయమ్ ప్రతిభాసయతి సా ప్రతిభా.
(కావ్యమీమాంస. 26-27).

రుద్రటుడు:-

"మనసి యదా సుసమాధిని విస్ఫురణమనేకదాభిదయా,
అక్లిష్టాని చ పదాని విభాన్తి యస్యామసౌ శక్తిః.
ప్రతిభేత్యపరైరుక్తా" (కావ్యాలంకారం. పే. 6)

"సహజ శక్తిరూపమైన ఈ ప్రతిభ మానవులలోనే కాదు, పశుపక్ష్యాదు
లలో కూడా ఉంటుంది. అందుచేతనే అవి గూళ్ళు కట్టుకోవడం మొదలైన పనులు
చేయకలుగుతున్నాయి" అని భర్తృహరి వాక్యపదీయంలో (II. 143-151),
ప్రతిపాదించాడు.

మహిమభట్టు:- కవి రసానిది అనుగుణమైన శబ్దార్థాలనుగూర్చి ఆలోచిస్తూ చిత్రాన్ని స్థిరంగా నిలిపినప్పుడు ఒక్క షణంపాటు ఆత్మ చైతన్య స్పర్శ కలుగుతుంది. అదే ప్రజ్ఞ దానినే భగవంతుని మూడవ నేత్రం అంటారు. అప్పుడా కవి మూడు లోకాలలోనూ ఉన్న పదార్థాలను చూడ గలుగుతాడు" అని మహిమభట్టు "పజ్ఞ"కు ఒక విధమైన సూత్రసవ్యాఖ్య చేశాడు.

“రసానుగుణశబ్దార్థచింతాన్తి మితచేతనః,
షణం స్వరూపస్పర్శోత్థా ప్రజ్ఞైవ ప్రతిభా తవేః,
సా హి చక్షుర్భగవతః తృతీయమితి గీయతే,
యేన సాక్షాత్కరోత్యేష బావాం స్త్రైకాల్యపర్తినః”

(వ్యక్తివివేకం. పే. 452-53)

“ప్రాక్తనాద్యతననంస్కారప్రౌడా ప్రతిభా కాచిదేవ కవిశక్తిః”
-పక్రోక్తిజీవితం. పే. 107

ప్రతిభా, శక్తి ఒకటే అని చాలామంది అభిప్రాయం అయితే రాజశేఖరుడు మాత్రం ఈ రెండూ వేరనీ, శక్తి ప్రతిభకు మూలం అనీ, ప్రతిభ తే కాదు వ్యుత్పత్తికి కూడా ఇది మూలం అనీ అన్నాడు.

“విప్రస్పృతిశ్చ సా(శక్తిః) ప్రతిభావ్యుత్పత్తిభ్యామ్,
శక్తికర్తృకే హి ప్రతిభావ్యుత్పత్తికర్మణి”

(కావ్యమీమాంస. పే. 26)

23. వ్యుత్పత్తి :- చందోవ్యాకరణాదులలో మంచి పాండిత్యం, రశలలో ప్రవేశం, లోకవ్యవహారజ్ఞానం, యుక్తాయుక్తనివేరం ఇవన్నీ వ్యుత్పత్తి అని ఆలంకారికు లందరూ ప్రతిపాదించారు.

24. అభ్యాసం :- కావ్యనిర్మాణదాతుర్యం ఉన్నవానివద్దట పెళ్ళి, స్వయం గానూ కూడ నిరంతరకావ్యనిర్మాణసాధన చేయడం అభ్యాసం.

25. కావ్యనిర్మాణానికి ఈ మూడూ అవసరమే, కాని ఈ మూడింటిలో ప్రతిభ చాలా ప్రధానమైనది అని చాలామంది ఆలంకారికులు ప్రతిపాదించారు.

సహజమైన ప్రతిభ లేకపోయినా నిరంతరాభ్యాసంచేతా వ్యుత్పత్తిచేతా సరస్వత్య నుగ్రహం పొందవచ్చును అని దండి, మంగళుడు మొదలైన ఇద్దరు ముగ్గురు మాత్రమే అంగీకరించారు. వ్యుత్పత్త్యభ్యాసాలవల్ల కూడా ప్రతిభ జనిస్తుంది; అందుచేత చివరికి ప్రాధాన్యం అంతా ప్రతిభకే అని వండితరాజాదుల అభిప్రాయం. మూడూ కలిసి కావ్యహేతువు అన్న మమ్మటుడు కూడా ప్రతిభకే ప్రాధాన్యం అని అంగీకరించాడు. ఈ విషయాన్ని గూర్చిన విస్తృతవిమర్శ మా "The Contribution of Panditaraja Jagannatha to Sanskrit Poetics" అనే గ్రంథంలో చూడవచ్చును.

26. కావ్యభేదాలు :- ఆనందవర్ధనునికి ముందు ఉన్న ఆలంకారికు లందరూ కావ్యభాష్యాస్వరూపాన్ని పట్టి కావ్యవిభేదాలు ఏర్పరచారు. ఉదాహరణకి భామహుడు-

(అ) ముందుగా కావ్యాన్ని రచనా (శబ్దసంగ్రహస) భేదాన్ని పట్టి 1) గద్యకావ్యం 2) పద్యకావ్యం అని రెండు విధాలుగా విభజించాడు

(ఆ) భాషాభేదాన్ని పట్టి 1) సంస్కృతం 2) ప్రాకృతం 3) అపభ్రంశం అని మూడు విధాలుగా విభజించాడు.

(ఇ) వస్తుభేదాన్ని పట్టి 1) వృత్తదేవాదిచరితశంసి 2) ఉత్పాద్యవస్తువు 3) కలాశ్రయం 4) శాస్త్రాశ్రయం అని నాలుగు విధాలుగా విభజించాడు.

(ఈ) నిర్మాణభేదాన్ని పట్టి 1) సర్గబంధం (మహాకావ్యం), 2) అభినేయార్థం 3) ఆఖ్యాయిక 4) కథ 5) అనిబద్ధం (ముక్తకం) అని ఐదు విధాలుగా విభజించాడు. భామహుని తరవాత వచ్చినవాళ్ళందరూ చాలా పరకు ఇదే పద్ధతి అనుసరించారు. ఆనందవర్ధనుడు "ధ్వని కావ్యాత్మ" అని సిద్ధాంతీకరించిన తరవాత పైన చెప్పిన విభజనంతో పాటు మరొక విధమైన కావ్యభేదవిభజనం కూడా ప్రారంభం అయింది. ఆనందవర్ధనుడు, కావ్యాలు మూడు విధాలు అని స్పష్టంగా చెప్పకపోయినా ధ్వని ప్రధానంగా ఉన్న కావ్యం "ధ్వనికావ్యం" అనీ, అప్రధానంగా ఉన్నది "గుణీభూతవ్యంగ్యం" అనీ, వ్యంగ్యస్పర్శ లేక శబ్దార్థాల అందం మాత్రమే ఉన్నది "చిత్రకావ్యం" అనీ ప్రతిపాదించి కావ్యత్రైవిధ్యాన్ని సూచించాడు. "వ్యక్త్యర్థస్య ప్రాధాన్యే ధ్వనిసంజ్ఞితః కావ్యప్రకారః, గుణభావే తు

గుణీభూతవ్యజ్ఞమ్ .... కేవల వాచ్యవాచకవైచిత్ర్యమాత్రాశ్రయేణోపనిబద్ధ
మాలేఖ్యప్రఖ్యం యదాబాసతే తచ్చిత్రం కావ్యమ్. స తస్ముఖ్యం కావ్యమ్, కావ్యా
నుకారో హి సః" (ధ్వన్యాలోకం. పే. 494).

27 తరవాత పచ్చిస ధ్వనిసిద్ధాంతసమర్థకు లందరూ ఈ విధాగాన్ని
అంగీకరించారు మమ్మటుడు అసందపర్థసుడు చెప్పిన పేర్లతో పాటు వాటికి
వరసగా "ఉత్తమం" "మధ్యమమ్" "అధమం" అనే పేర్లు కూడా పెట్టాడు

28 ద్వితీయోల్లాసం :- మమ్మటుడు ద్వితీయోల్లాసంలో శబ్దార్థాల
స్వరూపాన్ని, వాటి భేదాలనూ పేర్చింది. ఒక శబ్దం ఒక అర్థాన్ని బోధిస్తుంది.
ఒకప్పుడు అదే శబ్దం దాని అసలు అర్థానికి దగ్గరగా ఉన్న మరొక అర్థాన్ని,
మరొకప్పుడు కొంచెం దూరంగా ఉన్న అర్థాన్ని బోధిస్తూ ఉంటుంది. ఇది అన్ని
భాషలలోనూ ఉన్న విషయమే. అయితే శబ్దానికి, అర్థానికి, ఉన్న సంబంధం
ఏమిటి? ఒక శబ్దం ఎన్ని రకాల అర్థాలు బోధిస్తుంది? బోధించబడే అర్థాలను
పట్టి శబ్దాలలో ఎన్ని భేదాలు ఉంటాయి? శబ్దంలో ఉన్న ఆ యా అర్థాలని
బోధించడం అనే వ్యాపారానికి (పనికి) ఏమి పేరు? ఇత్యాదివిషయాలన్నింటినీ
గూర్చిన చర్చ కొన్ని వేల సంవత్సరాలనుంచి భారతదేశంలో మాత్రమే కనబడు
తుంది. మరి ఎక్కడా ఇంత విస్తృతమైన చర్చ లేదు. ఈనాడు కొన్ని పాశ్చాత్య
భాషలలో కనబడే ఇలాంటి చర్చ అల్పమనికం. కేవలం ఒకటి ఒకటిన్నర శతా
బ్దాలకు పూర్వం మాత్రమే ప్రారంభం అయింది.

29. "ఈ శబ్దానికి ఇది అర్థం" అని చీనీకొన్న ఒక నిర్ణయాన్ని (సంతే
కాన్ని) పట్టి ఒక శబ్దం ఒక అర్థాన్ని బోధిస్తుంది అలా బోధించే శబ్దం "వాచకం".
బోధించబడే అర్థం "వాచ్యం". శబ్దంలో ఉన్న ఆ అర్థాన్ని బోధించడం అనే పని
"అనిధి". ఈ పనికి "వృత్తి" లేదా "వ్యాపారం" అని పేర్లు. ఒక్కొక్కప్పుడు ఒక
పదం తన వాచ్యార్థంతో పాటు, లేదా వాచ్యార్థాన్ని పూర్తిగా విడిచిపెట్టి, మరొక
అర్థాన్ని బోధిస్తుంది. ఆ అర్థానికి 'లక్ష్యార్థం' అనీ ఆ అర్థాన్ని బోధించడం అనే
వ్యాపారానికి "లక్షణ" అనీ, అక్కడ ఆ పదానికి "లాక్షణికపదం" అనీ పేర్లు.
అదే పదంపల్ల ఇంకా దూరమైన అర్థం ఒక్కొక్కప్పుడు బోధించబడుతుంది. ఆ
బోధించబడే అర్థానికి "వ్యంగ్యార్థం" అనీ, పదానికి "వ్యంజకం" అనీ, వ్యాపారానికి
"వ్యంజన" అనీ పేర్లు.

30. శాస్త్రకారులలో కొందరు అభిధను మాత్రమే అంగీకరించినా, చాలా మంది లక్షణను కూడా అంగీకరించారు. అవే కాకుండా మరొక వ్యాపారం "తాత్పర్యం" అనేది ఉందని మరి కొందరు అంగీకరించారు. వీటికి అన్నింటికంటే భిన్నంగా మరొక "వ్యంజనా" వ్యాపారం అనే వ్యాపారం ఉందని స్థాపించినవారు అనందవర్ధనాది ఆలంకారికులు. ఈ విధంగా ఆలంకారికులు ప్రధానంగా అభిధ, లక్షణ, వ్యంజన అనే మూడు వ్యాపారాలు(వృత్తులు), వాచ్యం, లక్ష్యం, వ్యంగ్యం అనే మూడు విధాలైన అర్థాలు, వాచకం, లాక్షణికం, వ్యంజకం అనే మూడు శబ్ద భేదాలు అంగీకరించారు. తాత్పర్యాదులు కూడా ఈ మూడింటిలో ఏదో ఒకదానిలో అంతర్గతా లని నిరూపించారు. ఈ త్రివిధశబ్దభేదాలూ, త్రివిధఅర్థభేదాలు, వృత్తి త్రయమూ ద్వితీయోల్లాసంలో ప్రతిపాదించబడ్డాయి.

31. లక్షణాదుల విషయంలో ఒక విషయం గుర్తుంచుకోవాలి. ఒక పదాన్ని స్వతంత్రంగా ప్రయోగించినప్పుడు అది తన వాచ్యార్థాన్ని మాత్రమే బోధిస్తుంది. "గజ్జా" అనే పదానికి "గంగానది" అని మాత్రమే అర్థం. "గోః" అనే పదానికి "ఎద్దు" అని మాత్రమే అర్థం ఈ పదాల పక్కన మరొక పదమో, మరి కొన్ని పదాలో చేర్చినప్పుడే ఈ పదాలు మరొక అర్థాన్ని బోధిస్తాయి "గజ్జాయాం మోషః" అనే వాక్యంలో 'గగా' శబ్దం దగ్గర 'మోష' శబ్దం ఉంది కాబట్టే ఇక్కడ "గంగా" శబ్దం "గంగాతీరం" అనే అర్థాన్ని బోధిస్తున్నది "గోః వాహికః" అన్నప్పుడు "వాహిక" శబ్దం పక్కన ఉండడంచేతనే "గో" శబ్దం "గోస దృశుడు" అనే అర్థాన్ని బోధిస్తున్నది. అందుచేత లక్షణ అనేది (మరొక అర్థాన్ని గుర్తించడం అనేది) "గంగా"ది శబ్దార్థాలైన "గంగానది" మొదలైన వాటిలోనే ఉన్నది కాని, శబ్దంలో లేదు. అర్థంలో ఉన్న లాక్షణికత్వాన్ని శబ్దానికి ఆరోపించారు. అందుచేతనే లక్షణను "అభిధాపుచ్ఛం" (అభిధకు తోక) అని అంటారు. అందుచేత ఒక శబ్దం తన వాచ్యార్థం ఏది ఉందో దాన్నే బోధిస్తుంది; మరొక అర్థం బోధించాలి అంటే నూటికి 90 ప్రదేశాలలో (అనగా నిరూఢలక్షణంలో తప్ప) మరొక శబ్దం పక్కన ఉండాలి. అందుచేతనే కొందరు శాస్త్రకారులు లక్షణను స్వతంత్ర వృత్తిగా అంగీకరించలేదు.

32. లక్షణవిషయమే ఇలా ఉన్నప్పుడు ఇంక వ్యంజన మాట చెప్పనే అక్కర్లేదు. ఒక శబ్దం ఒక వాక్యంలో ఉన్నప్పుడే, కొన్ని పరిస్థితులలోనే, వ్యంజనావ్యాపారంచేత మరొక అర్థాన్ని బోధిస్తుంది. అందుచేతనే వ్యంజనావృత్తిని

ఒక వృత్తిగా అంగీకరించాలా అంగీకరించ నవసరం లేదా అని ద్వనివాదులకూ ద్వన్యభావవాదులకూ మధ్య వివాదం. ఒక వాక్యం విన్న వెంటనే దాని వాచ్యార్థం తెలిసిన తరవాత దానికంటే భిన్నమైన మరొక అర్థమో, లేదా కొన్ని అర్థాలో శ్రోతకు స్ఫురిస్తాయి అనే విషయం అందరూ అంగీకరిస్తారు. అయితే ఆ విధంగా ఆ అర్థం స్ఫురించడానికి కారణం శబ్దంలో ఉన్న వ్యంజనావృత్తి అని ఆనంద వర్ధనాదులు అంటారు; అమమానాదులచేత పని జరిగిపోతూండగా మళ్ళీ ఈక్రొత్త వృత్తి ఎందు కని ద్వన్యభావవాదు లంటారు. ఈ విషయం మున్ముందు మళ్ళీ పరిశీలిద్దాం.

33. తృతీయోల్లాసం :- వ్యంజకత్వం అనేది లేవలం శబ్దంలోనే కాదు; వాచ్యార్థ-లక్ష్యార్థ-వ్యంగ్యార్థాలలో కూడా ఉంటుంది అని ద్వితీయోల్లాసంలో ప్రతిపాదించిన విషయాన్నే మమ్మటుడు తృతీయోల్లాసంలో మళ్ళీ మరికొన్ని అంశాలు కూడా చేర్చి సోదాహరణంగా విశదీకరించాడు.

34. చతుర్థోల్లాసం :- ఈ ఉల్లాసంలో ద్వనిభేదాలు, రసభావాదిస్వరూపం ప్రతిపాదించబడ్డాయి. భట్టలోల్లట-భట్టశంకుర-భట్టనాయకుల మతాలు విశదీకరించిన పిమ్మట అభిసవగుప్తుని మతం నిర్ధాంతంగా ప్రతిపాదించబడింది.

35. పంచమోల్లాసం :- ఈ ఉల్లాసంలో ఎనిమిది గుణీభూతద్వనిభేదాలు సోదాహరణంగా ప్రతిపాదించబడ్డాయి. ద్వని-గుణీభూతద్వనిభేదాల పరస్పర సంస్పృష్టిసంకరాలచేత ఏర్పడే అనేక భేదాలు పరిగణించిన పిమ్మట “ద్వనిని అంగీకరించవలసిన పని లేదు” (వ్యంజనావృత్తిని స్వతంత్రవృత్తిగా అంగీకరించవలసిన అవశ్యకత లేదు) అనే మీమాంసకనై యూయికాదుల మతం బిండించబడింది.

36. షష్ఠోల్లాసం :- ఆత్మల్పప్రమాణం గల ఈ ఉల్లాసంలో శబ్దార్థ చిత్రాలు సోదాహరణంగా నిరూపించబడ్డాయి.

37. సప్తమోల్లాసం :- కాష్ఠప్రకాశలోని దశమోల్లాసం అన్ని ఉల్లాసాలకన్నా చాలా పెద్దది. ప్రమాణంవిషయంలో దాని తరవాత చెప్పదగినది సప్తమోల్లాసం. ఈ ఉల్లాసంలో పద-వాక్య-అర్థ దోషాదులు విస్తృతంగా, సోదాహరణంగా చెప్పబడ్డాయి. ప్రసక్తానుప్రసక్తంగా యచ్ఛబ్దతచ్ఛబ్దాల ప్రయోగం మొద

లైన విషయాలు కూడా ప్రతిపాదించబడ్డాయి. ఈ దోషప్రకరణం చదివినవారికి ఎవరికైనా కవిత్వం వ్రాయాలంటే భయం కలుగుతుంది. ఎలా వ్రాసినా ఏదో ఒక దోషం కనబడుతూనే ఉంటుంది.

38. అష్టమోల్లాసం :- ఈ ఉల్లాసంలో కావ్యగుణాల నిరూపణం చేయబడింది. కావ్యగుణాల ఇతిహాసం చాలా ప్రాచీనమైనది. భరతుడు నాట్యశాస్త్రంలో (xvi-96) పది గుణాలు పేర్కొన్నాడు. గుణాలకి అలంకారాలకి ఉన్న భేదాన్ని గూర్చి భరతుడు ఏమీ చెప్పలేదు. అర్థగుణాలు, శబ్దగుణాలు అనే భేదం కూడా చెప్పలేదు. అయితే ఆత డిచ్చిన లక్షణాలను పట్టి కొన్ని శబ్దగుణాలనీ, కొన్ని అర్థగుణాలనీ, కొన్ని ఉభయగుణాలనీ కనబడుతుంది. వీటికి సాధారణలక్షణం చెప్పతూ భరతుడు గుణాలు దోషాభావరూపాలని అంటాడు.

39. భరతుని తరవాత భామహుడు కావ్యాలంకారంలో (II. 1.3) మాదుర్యం, ప్రసాదం, ఓజస్సు అని మూడు గుణాలు మాత్రమే పేర్కొన్నాడు. కాని లక్షణలక్ష్యాలద్వారా వాటి విస్తృతవివేచనం వీటి చేయకపోవడంచేత గుణాల సంఖ్యాస్వరూపాదుల విషయంలో భామహుని అభిప్రాయం ఏమో ఇదమితంగా చెప్పడం కష్టం.

40. భరతుడు చెప్పిన పది గుణాలనే దండి కావ్యదర్శంలో (1-41) చెప్పి ఉన్నాడు. ఈ గుణాలను పట్టి వైదర్భ-గౌడమార్గాల (రీతుల) భేదం ఏర్పడుతుందని దండి ప్రతిపాదించాడు. ఈ పది గుణాలలో శ్లేష, సమత, సుకుమారత, ఓజస్సు అనే నాలుగూ శబ్దగుణాలు, ప్రసాదం, అర్థవ్యక్తి, ఉదారత, కాంతి, సమాధి అనేవి అర్థగుణాలు, మాదుర్యం ఉభయగుణం అన్నట్లు దండి ఇచ్చిన లక్షణోదాహరణలను పట్టి ఊహించవలసి ఉంటుంది. దండి కూడా గుణాలకి, అలంకారాలకి ఉన్న భేదాన్ని విశదీకరించలేదు.

41. కావ్యంలో గుణాలకి ఎక్కువ ప్రాధాన్యం ఇచ్చిన అలంకారికుడు వామనుడు. ఇతడు గుణాల సంఖ్యను పదినుండి ఇరవైకి పెంచాడు. శ్లేష మొదలైన పది శబ్దగుణాలు, అవే పేర్లతో పది అర్థగుణాలు అంగీకరించాడు. ప్రప్రథమంగా గుణాలకి అలంకారాలకి మధ్య ఉన్న భేదాన్ని విశదీకరించిన అలంకారికుడు వామనుడే అన్నట్లు కనబడుతుంది. గుణాలు కావ్యంలో సౌందర్యాన్ని

పుట్టిస్తా యనీ, ఆ సౌందర్యాన్ని అలంకారాలు పెంపొందిస్తా యనీ ఇతడు ప్రతిపాదించాడు.

42. దోషాలు గుణాభావరూపా లని వామనుడు అంటాడు, (II.1.1), గుణాలు దోషాభావరూపా లని మమ్మటాదులు ప్రతిపాదించారు. ఒక్క విషయం గమనించవలసి ఉంది. ఒక వస్తువు ఇతర వస్తుభావరూపం, అసగా ఇతర వస్తుభిన్నం, కావచ్చు, ఉదాహరణకి అశ్వం గజాభావరూపం అనీ, గజం అశ్వాభావరూపం అనీ చప్పవచ్చు. అయినా అశ్వంలో కొన్ని విశేషలక్షణాలు ఉంటాయి. గజంలో కూడా కొన్ని విశేషలక్షణాలు ఉంటాయి. అందుచేత అశ్వం అసగా ఏమిటి అని ప్రశ్నించినప్పుడు గజభిన్నం అశ్వం అనీ, గజం అసగా అశ్వభిన్నం అనీ చప్పిసంతమాత్రంచేత సరిపోదు. వాటి వాటి విశేష లక్షణాలు చప్పాలి. అందుచేతనే పండితరాయలు ఒక చోట (ర.గం. పే. 521) "మూర్ఖత్వం దోషం: విచ్ఛిన్న మూర్ఖత్వాభావరూపం కావచ్చును; అయినా దానికి కొన్ని విశేషలక్షణాలు ఉన్నాయి. వాటిని చప్పవలసి ఉంటుంది." అని ప్రసంగా తరంలో అంటాడు. అదే విధంగా గుణాభావరూపాలు దోషాలని చప్పి దోషాలనూ, దోషాభావరూపాలు గుణాలు అని చప్పి గుణాలను కొట్టి పారవేయడానికి నిలురేదు. అందుచేతనే "దోషాలు గుణాభావరూపా లైనా వాటికి కొన్ని లక్షణాలు ఉన్నాయి కాబట్టి అవి చెప్పాలి" అని దోషప్రతిరణ ప్రారంభంలో వామనుడు అన్నాడు. (కా.అ సూ. పే 14).

43. వామనుని తరవాత కూడా బోజుడు మొదలైనవాళ్ళు గుణాల సంఖ్యను బాగా పెంచారు. బోజుడు ఇరవైనాలుగు శబ్దగుణాలు, ఇరవైనాలుగు అర్థగుణాలు అంగీకరించాడు. (వి. రామపన గారి శృంగార ప్రకాశ. పే. 304). ఇవి కాక వైశిషికగుణా లనే పేరుతో మరి కొన్ని గుణాలు కూడా ప్రతిపాదించాడు. (పే. 302).

44. విద్యానాథుడు బోజమరాసుయ్య అని కుమారస్వామి చప్పినా (రత్నావళి. 274) అతడు ఇరవైనాలుగు శబ్దగుణాలు మాత్రమే అంగీకరించాడు. "గుణాలు ప్రధానంగా పదసంఘటనాధర్మాలు. అందుచేత శబ్దగుణాలు మాత్రమే అంగీకరించాలి కాని అర్థగుణాలు కూడా అంగీకరించడం అయుక్తం" అని గుణప్రకరణాంతంలో విద్యానాథుడు తన అభిప్రాయం వ్యక్తీకరించాడు (ప్ర. దు. పే. 285).

45. గుణాల విషయంలో వామనుని మాటలలో కొంత పూర్వాపరవిరోధం కనబడుతుంది. "రీతి కావానికి ఆత్మ" అని చెప్పి "రీతి అసగా విశిష్టమైన పద రచన" అని రీతికి లక్షణం చెప్పాడు. పదరచనలోని విశేషం ఏమిటి అసగా గుణాలు ఉండడమే, "విశేషో గుణాత్మా" (1-1-8) అని వివరించాడు. దీనిని పట్టి గుణాలు పదరచనకు సంబంధించినవి అని చెప్పినట్లయింది. తరవాత అర్థ గుణాలను కూడా అంగీకరిస్తున్నా దంటే వాటికి గుణత్వం గౌణ మని ఏదో విధంగా సమర్థించుకోవాలి.

46. గుణాలకి అలంకారాలకి ఉన్న భేదాన్ని వామనుడు అంగీకరించిన పద్ధతిలో విద్యానాథుడు అంగీకరించలేదు. గుణాలు శబ్దాల కూర్పును (సంఘటనను) ఆశ్రయించి ఉంటాయి. అలంకారాలు (శబ్దాలంకారాలు) శబ్దాలను ఆశ్రయించి ఉంటాయి అని విద్యానాథుడు ప్రాచీనుల మతాన్ని అనుసరించి గుణాలంకారాల పరస్పరభేదాన్ని ప్రతిపాదించాడు. అతడు అర్థగుణాలను అంగీకరించలేదు గాన అర్థగుణాలు అర్థసంఘటనాశ్రీతాలు అని చెప్పలేదు అయితే లోచనంలో అభినవగుప్తుడు ప్రాచీనుల అభిప్రాయం ప్రకారం శబ్దగుణాలకి ఆశ్రయం శబ్దసంఘటన, అర్థగుణాలకి ఆశ్రయం అర్థసంఘటన అని చెప్పి ఉన్నాడు. ఈ విధంగా "రసానికి శ్రవ్యకావ్యాలలో కూడా ప్రాధాన్యం ఉన్నది" అని అంగీకరించడానికి పూర్వమే ప్రాచీనాలంకారికులు గుణాలను అంగీకరించి అవి శబ్దార్థాలను లేదా వాటి సంఘటనను ఆశ్రయించి ఉంటాయని ప్రతిపాదించారు.

47. అయితే కావ్యంలో ధ్వనికి, అందులోను రసధ్వనికి, ప్రాధాన్యం అంగీకరించిన ధ్వనికారాదులు గుణాలు రసధర్మాలని ప్రతిపాదిస్తూ వాటిసంఖ్యను తగ్గించి మాదుర్యం, ఓజస్సు, ప్రసాదం అనే మూడు గుణాలను మాత్రమే స్వీకరించారు. ఆనందవర్ధన-అభినవగుప్తులు గుణాలు రసాదుల ధర్మాలు ('ఆది' శబ్దం శేత బావరసాబాసాదులకు కూడా గ్రహణం) అని అంగీకరిస్తే మమ్మటుడు ఇవి రసధర్మాలు మాత్రమే, (బావాదుల ధర్మాలు కావు) అని అంటాడు. మాదుర్య-ఓజః. ప్రసాదాలు సహృదయుని చిత్తంలో వరసగా ద్రుతి, విస్తృతి, వ్యాప్తులను కలిగిస్తాయని వీరి అభిప్రాయం.

48. ఆయా రసాలు సహృదయుని మనస్సులో ఏకాన-విస్తార-క్షోభ-

విశేషాలను కలిగిస్తాయి అని ధనంజయుడు దశరూపకంలో ప్రతిపాదించాడు. ఇతడు ఇలా చెప్పడానికి నాట్యశాస్త్రంలో ఏదైనా ఆధారం ఉండి ఉండాలి. భరతుడు శృంగార-వీర-బీభత్స-రౌద్రరసాలను ప్రకృతిరసాలని మిగిలిన హాస్యాదులైన రసాలు వాటినుండి జనించాయనీ ప్రతిపాదించాడు. బహుశా ప్రకృతిరసాలని చెప్పిన ఆ నాల్గింటివల్లా మనస్సులో కలిగే వికారాలను ఈపాంచుకొని కూడా ధనంజయుడు వికాసాదులను చెప్పి ఉండవచ్చు, గుణరసధర్మత్వవాదులుకూడా తమ వక్రికలో రసాలలో మూడు గుణాలు ఉంటాయనీ, అవి ద్రుత్యాదుల్ని కలిగిస్తాయనీ ప్రతిపాదించి ఉంటారు.

49. ఆ యా రసాలవల్ల చిత్తంలో కలిగే వికారాలను పట్టి వీరు ఏవో కొన్ని గుణాలనో, ధర్మాలనో కల్పించుకోవడంలో ఎవరికీ అభ్యంతరం ఉండదు. కాని ప్రాచీనాలంకారికులు శబ్దాశ్రితాలుగానో అర్థాశ్రితాలుగానో శబ్దయాశ్రితాలుగానో అంగీకరించి సయుక్తికంగా సోదాహరణంగా ప్రతిపాదించిన గుణాలను పూర్తిగా నిరాకరించి, వాటి స్థానంలో తమ సిద్ధాంతం ప్రకారం మూడు గుణాలు కల్పించడం ఎంతవరకు సమంజసం అనేది ఆలోచించవలసిన విషయం. అందుచేతనే పండితరాయలు ఈ మూడు గుణాలూ రసధర్మాలనే వీరి వాదాన్ని అంగీకరించలేదు. ఈ గుణత్రయన్ని అతడు పూర్తిగా నిరాకరించలేదు గాని ఇవి కొన్ని చోట్ల శబ్ద-తత్సంఘటనాద్యాశ్రితాలు కూడా అని అంగీకరించాలి అని సయుక్తికంగా ప్రతిపాదించాడు. ఈ మూడు గుణాల మాట ఎలా ఉన్నా వామనాదులు శబ్దార్థగతాలుగా అంగీకరించిన గుణాలన్నీ కూడా అందరూ అంగీకరించాలి అని సూచిస్తూ వాటిని సవిస్తరంగా ప్రతిపాదించాడు. (చూ. The Contribution of Panditaraja to Sanskrit Poetics, III Chapter,)

50. నవమోల్లాసం : ఈ ఉల్లాసంలో వక్రోక్తి, అనుప్రాస, యమకం, శ్లేష, చిత్రం, పునరుక్తవదానాస అనే ఆరు శబ్దాలంకారాలు వాటి అవాంతరభేదాలు సోదాహరణంగా ప్రతిపాదించబడ్డాయి.

51. దశమోల్లాసం : ఈ ఉల్లాసంలో 10 అర్థాలంకారాలు, సంస్కృష్టి సంకరాలు అనేకములైన అవాంతరభేదాలతో సోదాహరణంగా ప్రతిపాదించబడ్డాయి. ఆ యా అలంకారాలలోని దోషాలు దోషప్రకరణంలో చెప్పిన దోషాల

తోనే అంతర్గత లపుతాయి అనే విషయం సయ్యక్తంగా ఈ ఉల్లాసం విపర ప్రతిపాదించబడింది.

52. ఈ విధంగా మమ్మటుడు అలంకారశాస్త్రంతో ధ్వని ప్రస్థానానికి సంబంధించిన అన్ని విషయాలూ ఒక్క చోట చేర్చి తత్ప్రథమంగా ఒక ప్రామాణికమైన గ్రంథాన్ని మనకు అందజేశాడు. ఆనందవర్ధన-అభినవగుప్తుల నుంచే కాకుండా ఎందరో ఇతర ప్రాచీనాలంకారికులనుంచి కూడా ఎన్నో విషయాలు గ్రహించాడు. ధ్వనిసిద్ధాంతాన్ని ఖండిస్తూ మహిమబట్టు స్పష్టపరిచేటందుకు అనే గ్రంథం రచించాడు. అతడు దానిలో ప్రసంగపశంజిత దోషాలను ఉదాహరణ పూర్వకంగా ప్రతిపాదించాడు. మమ్మటుడు ఆ దోష ప్రకరణం నుంచి ఎన్నో విషయాలు, యతచ్ఛబ్దాల ప్రయోగానికి సంబంధించిన చర్చతో సహా, గ్రహించాడు. శబ్దాలంకారాల నిరూపణంలో రుద్రటుని కావ్యాలంకారం నుంచి ఎన్నో ఉదాహరణలు తీసికొన్నాడు. ఉద్భటుని కావ్యాలంకారసంగ్రహంనుంచి, ఇందు రాజు రచించిన దాని వ్యాఖ్యానంనుంచి ఉపమావిధేదాదుల నిరూపణంతో కొన్ని విషయాలు గ్రహించాడు. మమ్మటుని వైశిష్ట్యం అంతా విషయాలను ఒక నియమితమైన పద్ధతిలో సమకూర్చడంలో ఉంది. అయితే విషయప్రతిపాదనలో, మమ్మటుని రచనలో స్పష్టత తక్కువ. ఈయనకు మాటలు చాలా తక్కువ వాడడం అలవాటు. విషయప్రతిపాదనపద్ధతి ఆనందవర్ధనాదుల పద్ధతి వలె ఉండదు. వృత్తి కూడా సూత్రాల లాగ ఉంటుంది. దీనిమీద ఇన్ని వ్యాఖ్యానాలు బయలుదేరడానికి ఈ అస్పష్టత కూడా ఒక కారణం. ఇంత సర్వంగసంపూర్ణమైన గ్రంథం ఏదీ అంతకు ముందు రాలేదు; అందుజేత దీనిని వదిలడానికి వీలు లేదు; అయితే అంత సులభంగా అర్థంకాదు. ఆకారణంచేతనే చాలామంది వ్యాఖ్యానాలు వ్రాశారు. ఈ వ్యాఖ్యాత లందరూ భారతదేశంలోని విభిన్న ప్రాంతాలకి చెందినవారు. ఇది దీని సార్వత్రికప్రచారానికి తార్కాణం.

53 మమ్మటుడు పరికరాలంకారం వరకే కావ్యప్రకాశ రచించాడని మిగిలిన భాగం అల్లటసూరి పూరించాడని చాలామంది వ్యాఖ్యాతలు చెప్పి ఉన్నారు.

“కృతః శ్రీమమ్మటాచార్యవరైః పరికరాపధిః,
ప్రబంధః పూరితః శేషో విదాయాల్లటసూరిణా”.

అని ‘నిదర్శన’ అనే వ్యాఖ్యానం రచించిన ఆనందకవి పరికరాలంకారముట్టంలో వ్రాశాడు.

54. ధ్వనిసిద్ధాంతం:- అలంకారశాస్త్రానికి సంబంధించిన సిద్ధాంతాలలో ధ్వనిసిద్ధాంతం చాలా ప్రధానమైన దని ఈనాడు అందరూ అంగీకరిస్తున్న విషయం. దీనిని గూర్చి కొంత పరిశీలించవలసి ఉంది. మనం వెనుక 30, 31, 32 అనుచ్ఛేదాలలో (పేరాలలో) చూచినట్లు చాలామంది శాస్త్రవేత్తలు వ్యంజనము ఒక స్వతంత్రవృత్తిగా అంగీకరించరు. ఒక శబ్దం ఒక అర్థాన్ని మాత్రమే బోధిస్తుంది. అది రెండు అర్థాలను బోధిస్తున్నట్లయితే అది ఒక శబ్దంవలె కనబడినా ఒక శబ్దం కాదు. మొదటి అర్థాన్ని బోధించే శబ్దం వేరు రెండవ అర్థాన్ని బోధించే శబ్దం వేరు. ఉదాహరణకి 'భవ' "భవాని" అనే పదాలు ఉన్నాయి. 'భవ' శబ్దం సంబోధన ప్రథమైకవచనంగా ప్రయోగించినప్పుడు 'భవ' అసగా "ఓ! శివుడా!" అని అర్థం. దానినే భూదాతులోఽన్మధ్యమపురుషైకవచనంగా ప్రయోగిస్తే దానికి 'అవుము' అని అర్థం. అట్లే 'భవాని' అనేదాన్ని సుబంతంగా గ్రహిస్తే "ఓ! పార్వతీ!" అనీ, తిజంతంగా (భూదాతులోడుత్తమపురుషైకవచనం) గ్రహిస్తే "అగు దునుగార" అని అర్థం. అందుచేత అర్థభేదాన్ని పట్టి శబ్దభేదం అంగీకరించాలి.

55. "గజ్జాయాం ఘోషః" ఇత్యాదులలో కూడా 'గజ్జా' శబ్దానికి సది అని మాత్రమే అర్థం. గంగాతీరం అనే అర్థం చెప్పుకున్నాం అంటే 'గంగానది' అనే అర్థంలోనే మార్పుచేశా మన్నమాట. అందుచేత లక్షణావృత్తి అనేది గంగానదీ రూపార్థంలోనే ఉన్నదిగాని 'గజ్జా' శబ్దంలో లేదు. అర్థంలో ఉన్నదానినే శబ్దంలో ఉన్నట్లు ఆరోపించి 'గజ్జా' శబ్దంలో లక్షణావృత్తి ఉన్నది అని అంటున్నాం. ఈ విషయం మమ్మటుడు స్పష్టికరించి ఉన్నాడు. (చూ. 'ముఖ్యార్థబాధే' ఇత్యాది, 9వ కారిక). రెండవ కష్టకు చెందిన లక్షణావృత్తియే అర్థగతం అయినప్పుడు తృతీయకష్టకు, కొన్ని చోట్ల చతుర్థకష్టకూ చేరిన వ్యంజనావృత్తి శబ్దగతం అనడం ఎంతవరకూ సమంజసమో ఆలోచించాలి. కొన్ని నిరూపలక్షణాస్థలాలలో ("అనులోమ", "ప్రతిలోమ", "అనుకూల", "ప్రతికూల" "కుశల" ఇత్యాదులలో) వాచ్యార్థజ్ఞానతద్బాధాదులు లేకపోయినా లాక్షణికార్థప్రతీతి కలగవచ్చు. నిజానికి అలాంటివి రూఢపదాలవంటివే. కాని వ్యంజనాస్థలా లన్నింటిలోనూ ముందుగా వాచ్యార్థజ్ఞానం అత్యవశ్యకం. అందుచేతనే "అర్థోఽపి వ్యజ్ఞానస్తత్ర సహకారి తయా మతః" (కా. ప్ర 20వ కారిక) అని మమ్మటు డన్నాడు. అదే విధంగా "సర్వేషాం ప్రాయశోఽర్థానామర్థవ్యజ్ఞకతోచ్యతే" (కా. ప్ర. 7వ కారిక) అని వాచ్య-లక్ష్య-వ్యంగ్యా లనే మూడు విధాలైన అర్థాలూ కూడా అర్థాంతరవ్యంజకాలు అవు

తాయి అని ప్రతిపాదించబడింది. ఈ విషయాన్ని పరిశీలించగా - 'వ్యంజన' వృత్తి' అనే ఒక వృత్తిని అంగీకరించడం అనేది అపసరమైతే దానిని అర్థవృత్తిగానే అంగీకరించాలిగాని శబ్దవృత్తిగా అంగీకరించడానికి వీలులేదు అని తేలుతుంది. ఒక పదంలో లక్షణను కాని వ్యంజనను కాని అంగీకరించాలి అంటే అసదృశం పక్క ఒకటి రెండు ఇతర పదాలు ఉన్నప్పుడు మాత్రమే చురుకుతుంది అని వెనుక చూచి ఉన్నాం. (మా. 30, 31, 32 అనుచ్ఛేదాలు). దీనినివట్టి వాచ్యార్థాన్ని సంకలిగిన తరవాతనే వ్యంగ్యార్థప్రతీతి కలుగుతున్నదని నిశ్చితంగా చెప్పవలసి ఉంది. అందుచేత వ్యంజన అర్థవృత్తిమాత్రమే అవుతుంది కాని శబ్దవృత్తి ఎలా అవుతుంది?

56. మరొక విషయం ఏమనగా-ఒక వృత్తిని శబ్దవృత్తిగా అంగీకరించా అంటే అది ప్రత్యక్షంగానో, బాహ్యరీతిగానో లేవలం శబ్దంలో మాత్రమే ఉండాలిగాని మరెక్కడా ఉండగూడదు. ఇతరత్రా కూడా ఉన్నట్లయితే దానిని శబ్దవృత్తిగా పరిగణించడం యుక్తం కాదు. 'అభిధ' 'లక్షణ' అనే పృథ్విలలో అభిధ శబ్దంలో మాత్రమే ఉంది. లక్షణ వాస్తవంలో అర్థగతమే అయినా బాహ్యరీతిగా శబ్దగతం అని "అభ్యుపగమ్యవాదం"గా అంగీకరిద్దాం. కాని 'వ్యంజన' అనేది శబ్దార్థాన్ని మైనవాటిలో కూడ ఉన్న దని ధ్వనివాదు లందరూ అంగీకరిస్తున్నారు. "స చ (ధ్వనినమ్) ఉభయానుసార్యేవ, అవాచకపద్ధానుసారేణాపి తస్య దృష్టేః. స చ శబ్దానుసార్యేవ; అశబ్దాత్మకనేత్రత్రిభాగావలోకనాదిగతత్వేనాపి తస్య ప్రసిద్ధేః" (కావ్యప్రకాశ. పంచమోల్లాసాంతం) అని మమ్మీటుడు చెప్పినాడు కదా. భరతుని రససిద్ధాంతం ప్రధానంగా రూపకాలను దృష్టిలో ఉంచుకొని ప్రతిపాదించిన దనే విషయం నిర్వివాదం. విభావానుభావవ్యభిచారులు రసవ్యంజకా అని కదా ధ్వనిసిద్ధాంతం. అనగా నాయికా-నాయక-ఉద్యానాదులైన విభావాలలోను, వాళ్ళ చేష్టాదులలోను కూడా 'వ్యంజన' ఉన్న దని అర్థం. అప్పు డది శబ్దవృత్తి ఎలా అవుతుంది ?

57. ఒక వాక్యం విన్న వెంటనే దాని వాచ్యార్థం తెలిసినతరవాత ఆ వాచ్యార్థానికి సంబంధించినవీ, సంబంధించనివీ, ఎన్నో విషయాలు శ్రోత మనస్సులో స్ఫురించవచ్చు. ఒక అత్యున్నతాధికారి ఒక గంట తరవాత తనను రలుసుకొనవలసినదిగా తన క్రింది అధికారికి కబురు పంపుతాడు. లేదా కొత్తగా ముఖ్యమంత్రి

అయిన వ్యక్తి మరునాడు తనను చిలుసుకొని వలసిందిగా తన సోద్ర వాడు. ఎల్. ఏ. ఒకనితో చెప్పుతాడు. "నేనీమైనా తప్పు చేశానా? ఏ పాపముం అడుగుతాడి? ఎక్కడి కైనా వెళ్ళవలసి ఉంటుందా? బదిలీ పంపిణీ ఏమైనా బుగిటోకున్నాయో? ముద్ర త్రెస ఆలోచనలు గంట సేపూ అక్రింది అభివృద్ధి మనస్సులో మదనమవుతున్నీ ఉంటాయి. తనకి అమాత్యపదవి ఇస్తారేమో? ఇస్తే ఏ శాఖ ఇవ్వారు అది అనంచిన తరవాత ఏ ఏ విధాల ఆత్మకీర్తి యుద్ధం చేశాడు. సుకీవాసి వలసల్లోని అల్లీచిన లతో రాత్రి తెల్లవార్లు ఆ ఎమ్.ఎల్.ఏ. సభాపరిషత్తు ఉంటాడు. ఇప్పుడు ఉన్న తాదికారి లేదా ముఖ్యమంత్రి పలికిన మాటలలో అర్థం; అది వ్యంగ్యమైనా బోధింప బడుతుంది అని అంగీకరించడం యుక్తం అప్పుడందా? "గతంలో నన్నెవరికీ" అనే వాక్యం వినుగానే వివిధవ్యక్తుల మనస్సులలో చిలికిన అయినా అర్థం అర్థం అయిన వాక్యంలోని వ్యంజన వ్యాప్తిరంజితనే చిలికింది అనిచల కూడా అడుగులకి అందుజేత వ్యంజనను శబ్దవృత్తిగా ప్రతిపాదించే వాదాన్ని పునఃపరిశీలించి చిలి వలసి ఉంటుంది.

58. అందుచేతనే అనందపర్వముడు స్థూపించిన ఈ ఛల్లని వాదాన్ని మీమాంసకాదిశాస్త్రకార పరివశనపూర్వకంగా అభినవగుప్తయ బ్రాహ్మణులు "మహాభూతైశ్చ అలంకారదులు ఈ వాదాన్ని అంతగా పట్టించుకొనలేదు. సామన్య జుట్టు ఈ సిద్ధాంతాన్నే ఖండిస్తూ "వృత్తినివేదం" గచింటాడు. ముగళుడు ఛల్లని బేదా లన్నింటిని వక్రక్రిత అంతర్గతం గాని వక్రక్రిత పరిధి చ్చి. ఈ పరిధి అతిపిస్త్యతమైనది అని నిరూపించినాడు. భగంబయ—ఛల్లని—వక్రక్రిత. అంతా ఈ ఛల్లనివాదాన్ని పట్టించుకొనలేదు.

59. బాహ్యార్థంకంటే నిస్సంగా కొన్ని ప్రదేశాలలో ప్రతీయమానార్థం అనేది ఒక టుస్సు దని ప్రాచీనాలంకారము లందరూ అంగీకరించిన విషయమే. పర్యాయోక్త-సమాసోక్తి-అప్రస్తుతప్రశంసా-బాహ్యస్తుత్యాదులలో ప్రతీయమానార్థం ఒకటి ఉన్నదని పాటి లక్షణోదాహరణాదులవల్ల స్పష్టం అవుతుంది. ప్రసంగ ప్రశంసిత ఈ విషయాన్ని ఆనందవర్ధనుడే చప్పాడు. అయితే ప్రాచీనాలంకారికులు దీనికి 'భల్లని' అని పేరు పెట్టలేదు. ఇదే కావ్యాత్మ అనలేదు. 'గమ్యార్థం' "ప్రతీయమానార్థం" ఇత్యాది పదాలతో దీనిని నిర్దేశించాడు. అయితే ఈ లంకాప అర్థం ఎలా గమ్యం అవుతున్నదో అంటే శబ్దశక్తి చేతనే కాదు పాటి అర్థమూ ఉంది. అసగా అభిధాత శబ్దాలు అర్థాలను బోధిస్తాయి. ఆ శబ్దాలే ఆము బోధింపవల

సిన, వక్త చెప్పదలచిన అర్థం పూర్తి అవడానికి మరొక అర్థాన్ని కూడా బోధిస్తాయి అని వారి అభిప్రాయం. వ్యాజస్తుత్యలంకారమట్టంలో ఉద్భటుడు.

“శబ్దశక్తిస్వభావేన యత్ర నిన్దేవ గమ్యతే,
వస్తుతస్తు స్తుతిః శ్రేష్ఠా వ్యాజస్తుతిరసౌ మతా”

అని వ్యాజస్తుతికి లక్షణం చెప్పినాడు. దీని వ్యాఖ్యలో ఇందురాజు- “యత్ర శబ్దానామభిదాయకానాం యా శక్తిః అర్థప్రత్యాయనోన్ముఖ్యం తస్యాః యః స్వభావః నియతార్థనిష్ఠత్వాత్మకః తేన నిన్దా గమ్యతే ఇవ, స త్వసౌ నిన్దేవ పదార్థపర్యాలోచనసామర్థ్యోత్థాయాం స్తుతౌ వాక్యార్థీభూతాయామవాన్తరవాక్యార్థత్వాత్” అని దీని భావం విశదీకరించాడు. అనగా వాక్యం విసగానే స్ఫురించేది నిందయే. అయితే పదార్థపర్యాలోచన చేయగా నింద కుదరక పోవడంచేత స్తుతి గమ్యం అవుతుంది అని దీని భావం. “పదార్థపర్యాలోచనసామర్థ్యం” అనగా తాత్పర్యం అని అర్థం. స్థూలంగా నిందారూపార్థం బోధించబడినా పక్ష తాత్పర్యం తెలుసుకొని స్తుతిరూపార్థమే చెప్పుకుంటాం అని భావం. శబ్దా అర్థప్రత్యాయనోన్ముఖ్యత్వం అంతవరకు ఉంటుంది. దీనినివట్టి వాక్యార్థనిర్ణయంలో తాత్పర్యానికి ఉన్న ప్రాధాన్యం స్పష్టం అవుతుంది. “సోఽయమిషోరివ దీర్ఘదీర్ఘతరో వ్యాపారః” అన్న అభిప్రాయం వంటిది ఈ రచయితల అభిప్రాయం అని తెలుస్తుంది. అందుచేత తాత్పర్యాదిసహకృతమైన అభిధయే అర్థాంతరాన్ని బోధిస్తుందని చెప్పవచ్చు. లక్షణాస్థలంలో కూడా తాత్పర్యానికి ఉన్న ప్రాధాన్యం ప్రసిద్ధమే. అందుచేతనే లక్షణ తాత్పర్యానువవత్తిమూలకం అంటారు. “గంగాయాం ఘోషః” అన్నప్పుడు వక్తయొక్క వివక్షను వట్టి ‘గంగా’ శబ్దానికి లక్షణచేత గంగాతీరం అని అర్థం చెప్పుకున్నాం. అతని వివక్ష మరొక విధంగా ఉంటే ‘ఘోష’ శబ్దానికి లక్షణచేత ‘తిమింగిలం’ అని లేదా ‘కొట్టిపడవ’ అని అర్థం చెప్పుకుంటే గంగా శబ్దంలో లక్షణ ఉండదు.

60. “తృణాన్యజ్జ్ఞురయామాస విపక్షన్యవసద్మను” ఇత్యాది స్థలాలలో అన్యార్థప్రతీతికి ఒక విధమైన హేతుహేతుమద్భావజ్ఞానం ఉపకరిస్తుంది. కొన్ని చోట్ల అనుమానం ఉపకరిస్తుంది. ఈ అనుమానం అనుమానప్రమాణంవలె నిర్దుష్ట హేతుజన్యమైనది కావలసిన పని లేదు. అనుమానాలంకారంలో ఎలాంటి అనుమానత్వం ఉంటుందో అలాంటిది ఉండే చాలు ఈ అనుమానంలో. అనగా వాద్యార్థం

శ్రోత మనస్సులో అనేక భావాలను రేకెత్తిస్తుంది. ఎవరి మనస్సులో ఎలాంటి భావాలు పుడతాయో ఊహించడానికి శక్త్యం కాదు. “వక్త్రబోధ్యవ్య కాకూనామ్” (కావ్యప్రకాశ III 21) అని ధ్వనివాదులు చెప్పిన విషయమే కదా. ఈ భావాలను కార్యకారణభావాలు చూపి సమర్థించడం కష్టం పాటిలో కొన్నింటికి వ్యంగ్యార్థాలు అని పేరు పెట్టి పాటిని ‘వ్యంజన’ అనే శబ్దస్థాపారం బోధిస్తుంది అని చెప్పినంతమాత్రాన ఉపపత్తి చూపినట్లు అవదు. అందుచేత శబ్దానికి అభిధానాని అనేది ఒక్కటే ప్రధానమైతే వృత్తి అనీ, లక్షణావృత్తి లక్షణావృత్తి వృత్తి మూత్రమే అనీ, వాచ్యార్థమే వ్యంగ్యార్థాలుగా చెప్పబడే అర్థాలన్నింటికి మూలమనీ అంగీకరించడం యుక్తం అని తోస్తుంది. అయితే ఈ విషయం విషయనిర్ణయకప్రపణ దృష్టిగల (open-minded) విమర్శకులు అందరూ పరిశీలించవలసి ఉంది.

61. ఒక్కొక్క కాలంలో కొన్ని అభిప్రాయాలు ప్రచురప్రచారంలోని వచ్చేస్తాయి. ఉదాహరణకి వ్యాకరణం అంటే పాణినీయవ్యాకరణమే; అదే వేదాంగం అని ఈనాడు అందరూ అంటూంటారు. పాణినికి పూర్వం ఎందరో వైయాకరణులు ఉండేవా రనీ ప్రాతిశాఖ్యాదులు ఉన్నాయనీ నీరికి తెలియని విషయం కాదు పాణినీయులకి ఇతర వైయాకరణులకి మధ్య కార్యకారణత ఉంటుందే దని మూడవశతాబ్దికి చెందిన ఒక భాణంపల్ల తెలుస్తూన్నది. అయినా పాణినీయందున్న గౌరవాతిశయంచేత ఈ విధమైన అభిప్రాయం ప్రబలింది అదే విధంగా వేదాంతం అనగా శాంకరవేదాంతమే అని చాలామంది అభిప్రాయం. వైదేశికులతో ఈ భావం మున్ను మున్నుటివరకూ అత్యధికంగా ఉండేది. వివేకానందాదుల ద్వారా అది ఇతరదేశాలలో కూడా అత్యధిక ప్రచారం పొందడం దీనికి కారణం. తావస్మాత్రంచేత జ్యేష్ఠ-విశిష్ట-ద్వైతాదుల వేదాంతత్వం ప్రతిహతం కాదు కదా? ఆనందవర్ధనుడు సహృదయ శిరీషుణి. ఆయన విషయప్రతిపాదనచాతుర్యం చాలా గొప్పది. దానికి తగినట్లు ఆయనకు అభినవగుప్తుని పండిత అత్యుత్తమసమర్థకుడు లభించాడు. అందుచేత ఆయన ‘వ్యంజన’ అనే శబ్దవృత్తి ఉన్నదనీ, అన్యార్థప్రతీతికి అదే కారణం అనీ స్థాపించిన సిద్ధాంతానికి బహుపండితా మోదం లభించింది. ఒక్కమారు కష్టమూనికొని పూర్వాపరపర్యాలోచన చేసి ఈ సిద్ధాంతాన్ని గూర్చి ఆలోచించడానికి నీలులేకుండా ముమ్మట జగన్నాథాదులు పఠితలను తమ గ్రంథాలచేత ఉక్కిరి బిక్కిరి చేసివేశారు. మిగిలిన వాళ్ళందరూ గడ్డలికాప్రవాహాన్వయపతితులే.

62. అయితే ధ్వనికి ప్రాధాన్యం ఏమీ లేదా అని ప్రశ్నించవచ్చు. కావ్యంలో ప్రతీయమానార్థంలో ఉండే వైశిష్ట్యాన్ని ఎవరూ కాదనలేదు. కావ్యంలోనేకాదు, దై నందిన వాగ్వివహారంలోకూడా వాచ్యార్థప్రధానపాఠ్యాల ప్రయోగం కంటే లాక్షణిక-వ్యంజక పదాలప్రయోగం, అనగా పదాలను స్థూలమైన అర్థంతో పాటు మరొక అర్థం కూడా బోధించేటట్లు ప్రయోగించడం, ఎంత మనోహరంగా ఉంటుందో సహృదయవిదితమే. మా కున్న విప్రతిపత్తి అల్లా 'వ్యంజన' అనే శబ్దవృత్తిని అంగీకరించడం విషయంలోనే. ఆనందవర్ధనుడు చూపిన ధ్వని బేదాలు వాటి ఉదాహరణాదులు ఆయనకున్న సహృదయశిరోమణిత్యానికి నిదర్శనాలు. ఇతరసహృదయులకు మార్గదర్శకాలు. ఇవన్నీ కూడా వాచ్యార్థసంనివేశ విశేషాలైన అర్థాలంకారబేదాల వలె వ్యంగ్యార్థసంనివేశ విశేషాలుగా మనోహరంగా ఉంటాయి అని ఆందరూ అంగీకరించవలసిందే. అలవాటు అయిపోవడంతో వ్యంగ్యార్థం అని అంటున్నా ఇవన్నీ వాచ్యార్థజ్ఞానానంతరం రలిగే వివిధభావాల విచిత్రరూపాలే. అనగా ఈ ప్రతీయమానార్థాలన్నీ శ్రోతృభావనావిశేషాన్నిపట్టి వాచ్యార్థజ్ఞానజన్యాలే. వ్యంజన అనే స్వతంత్రవృత్తిని అంగీకరించవలసిన పని లేదు. ఈ వ్యంజకత్వం అర్థంలోనే ఉంది కాని శబ్దంలో లేదు. ఎక్కడైనా ఉండే అని "ధిక్" "చీ" "అయ్యో" ఇత్యాది పదాలలో ఉన్న వ్యంజకత్వం పండిదే. శ్లేషాలంకారఘట్టంలో (నవమోల్లాసంలో) "శబ్దశ్లేష ఇతి చోచ్యతే అర్థాలంకార మద్యే చ లక్ష్యతే ఇతి కోఽయం నయః" అని మమ్మటుడు ప్రశ్నించినట్లు "వ్యంజకతా వాచ్య - లక్ష్య - వ్యంగ్యార్థగతా ఇతి చోచ్యతే, వ్యంజనాయాశ్చ శబ్ద వృత్తితా అజ్ఞీక్రియతే ఇతి కోఽయం నయః" అని మనం ఆయనను ప్రశ్నించవచ్చును.

63. ఆనందవర్ధనుడే అనేక ధ్వనిబేదాలను కల్పించాడు. అవి చాలద తరవాతివాళ్ళు ఇంకా ఎన్నో అవాంతరబేదాలు, వాటి సంయోగాదులవల్ల వందల కొలది, వేలకొలది బేదాలు కల్పించారు. ఇవన్నీ గణకమన్నిష్కసముత్తేజాలు మాత్రమే. ప్రాయోగికప్రయోజనశూన్యాలవడందేద సహృదయహృదయోద్వేజాలుగానే ఉంటాయి. అందుచేతనే పండితరాయలు ఆ బేదాల అన్నింటి జోలికి వెళ్ళక కేవలం 26 బేదాలు మాత్రమే పేర్కొన్నాడు.

64. ఏదైనా ఒక సిద్ధాంతానికి లోకాదరం కలిగేటప్పటికి వివరీతమైన

పట్టుదలతో దాని దురువయోగం చేసేవాళ్ళు కూడా నియలుదేరుతారు. ఆ యా కావ్యనాటకాదుల వ్యాఖ్యాతల చేతులలో పడి ధ్వని నీర్దాంతానికి ఆ అవస్థయే వట్టింది. కొందరు వ్యాఖ్యాతలు "ఇక్కడ ఈ పదం ఉపయోగించాడు కాబట్టి ఈ ధ్వని, అక్కడ ఆ పదం ఉపయోగించాడు కాబట్టి ఆ ధ్వని" అని అంటూ తమ మనస్సులలో ఉన్న భావా లన్నీ ఆ యా శ్లోకాలలో చొప్పిస్తూ వ్రాసిన వ్యాఖ్యానాలు చూస్తే ఏమనాలో తెలియదు. అయితే ఎంతవరకూ అవసరమో అంతవరకే దీనిని ఉపయోగించే మల్లినాథ - రుమారసోమపీఠ్యాదులవంటి వ్యాఖ్యాతలు లేకపోలేదు. వ్యాఖ్యాతల ఈ విజృంభణం సాదారణంగా కావ్యప్రారంభిక శ్లోకాదులలో చూడవచ్చును. ఇలాంటి ఆకాశముష్టిప్రహరణం మన ఆలంకారికులలోనే కాదు; పాశ్చాత్యసాహిత్యవిమర్శకులలోను, వాళ్ళ పద్ధతిని అనుసరించి మన భారతీయ సాహిత్యాలను విమర్శించే కొందరు విమర్శకులలోనూ కూడా కనబడుతుంది. అందుచేతనే షేక్స్పియర్ తన నాటకాలు పాఠ్యగ్రంథాలుగా ఉన్న పరీక్షకు కూర్చొని పరీక్షలలో ఉత్తీర్ణుడు కాలేకపోయాడనీ, ఇందుకు తన నాటకాలమీద బ్రాడ్లే వ్రాసిన విమర్శగ్రంథాలు చదవకపోవడమే కారణమనీ చమత్కారంగా అంటూంటారు. వ్యాఖ్యాతలు ఆరోపించే ఈ ధ్వన్యమాసూర్థాలను కవి స్వప్నంలో కూడా ఊహించి ఉండడు. అయితే ఒక్క విషయం మాత్రం ఒప్పుకోవాలి. తప్పునా, ఒప్పునా భారతీయశాస్త్రానుసారం చేసే కావ్యవిమర్శలలో అస్పష్టత్వం ఉండదు.

65. ఇంతకూ సంపిండితార్థం ఏమనగా - ప్రతీయమానార్థం అనేది ఉన్నది అనే విషయంలో ఎవరికీ విప్రత్తి లేదు. దానిలో వాచ్ఛార్థం కంటే అధికమైన సౌందర్యం ఉండడంతో సౌందర్యప్రదానాలైన కావ్యాలలో దానికి ప్రాధాన్యం ఉంది. అయితే ఈ ప్రతీయమానార్థజ్ఞానం వాచ్ఛార్థజ్ఞానానంతరమే కలుగుతుంది కాబట్టి వ్యంజన అనే శబ్దవృత్తిని వేరుగా అంగీకరించడం అనావశ్యకం. అయితే ఏదో ఒక "అస్త మేతి గభన్తి మాన్" వంటి వాక్యాన్ని తీసికొని, దీనిలో పదగుంఫనాసౌందర్యం మొదలై సవి ఉన్నాయా లేదా అని చూడకుండాగానే "ఈ ధ్వని ఉంది, ఆ ధ్వని ఉంది" అని చెప్పి దానికి కావ్యత్వాన్ని ఆపాదించడంకోసం ప్రయత్నించడం ధ్వనినీర్దాంతాన్ని దురువయోగం చేసినట్లే అవుతుంది. అక్కడ ప్రయోగించిన శబ్దాదుల ఔచిత్యాదుల్ని కూడా దృష్టిలో ఉంచుకోవాలి. అనగా గుణ-అలంకార-శయ్యా-పాకాదులను కూడా పరిశీలించాలి ఉదా

హరణకి “ఇతడు రాత్రి మోకాళ్ళు కౌగలించుకొని, పగలు ఎండతోను, సంధ్యలలో నిప్పు వేడితోను కాలక్షేపం చేస్తూ చలికాలం గడుపుతున్నాడు” అనే వాక్యంలో చమత్కారం ఏమీ లేదు. “ఇతడు గృహవస్త్రాలు లేని దరిద్రుడు” అనే వస్తుధ్వనో లేదా దైన్య-విషాదరూపభావాల ధ్వనో ఉన్నదని చెప్పినంత మాత్రందేత దానికి కావ్యత్వం సిద్ధించదు. ఈ భావాన్నే-

“రాత్రౌ జానుర్ద్దివా భానుః కృశానుః సంధ్యయోర్ధ్వయోః,
ఏవం శీతం మయా నీతం జానుభానుకృశానుభిః”

అని చెప్పినట్లయితే పదగుంఫనచేత, అనుప్రాసచేత, పై విషయాన్నే వృత్తంలో చెప్పడంచేత (వృత్తంకూడా ఒక శబ్దాలంకారమే అని మహిమభట్టు ఆస్థిత్రాయం) దీనిలో ఒక విధమైన కావ్యసౌందర్యం వచ్చింది. అందుచేత కావ్యంలో ఉండవలసిన ఇతర విషయా లన్నీ మరచి “ధ్వని, ధ్వని” అంటూ ధ్వనిలే ప్రాధాన్యం ఇవ్వడం యుక్తం కాదని చెప్పడంలోనే మా తాత్పర్యం.

66. ‘రసధ్వని’ ‘ప్రకృతిరసం’ అనే విషయాలనుగూర్చి కూడా ఇక్కడ రెండు మాటలు చెప్పవలసి ఉంది. ‘రసం’ అసగానే తరతుని రససూత్రాన్ని ఉదాహరించడం, దానికి భట్టలోల్లట-భట్టశంకుక-భట్టనాయకులు చేసిన వ్యాఖ్యలు పూర్వపక్షాలుగా చూపడం, అభినవగుప్తుని వ్యాఖ్యానాన్ని సిద్ధాంతంగా ప్రతిపాదించడం ఇవి ఈనాడు ప్రచారంలో ఉన్న అలాంకారశాస్త్రగ్రంథాలన్నింటిలోనూ మామూలుగా కనబడే విషయాలే. అయితే ఆనందవర్ధనుడు అంగీకరించిన రసధ్వనీ, అభినవగుప్తుడు సిద్ధాంతీకరించిన రసధ్వనీ ఒకటేనా అనే విషయం పరిశీలించవలసి ఉంది

67. ఆనందవర్ధనుడు ప్రధానంగా వస్తుధ్వని, అలంకారధ్వని, రసధ్వని అని మూడు విధాల ధ్వనులు అంగీకరించినాడు. ఈయన ప్రతిపాదించిన పద్ధతి చూస్తే వ్యంజింపచేయబడే ఈ రసాదికం రామాదిగత మన్నట్లుగానే రసబడుతుంది. రూపకాలలో అయితే సతాదిగతంగా కూడ భాసిస్తుం దని చెప్పడానికి ‘అవకాశం లేకపోలేదు. “భ్రమ ధార్మిక విస్రబ్దమ్” ఇత్యాది శ్లోకం వస్తుధ్వనికి ఉదాహరణంగా చూపబడింది. (ధ్వన్యాలోకం 1.4.1 కా. ప్ర. 138) ఈ శ్లోకం “వినిన వ్యక్తి వాచ్యార్థం తెలిసిన తరువాత రెండవ భావాన్ని (వస్తువును) కూడా

గ్రహిస్తాడు. అందుచేత దీనికి 'వస్తుధ్వని' అని పేరు. అసగా "ఈ శ్లోకం రచించిన కవి లేదా కవి సృష్టించిన వ్యక్తి, వాచ్యార్థాన్ని హృతమే కాకుండా మరొక అర్థాన్ని కూడా ఈ వాక్యం ద్వారా తెలుపుచున్నాడు" అని సతీత గ్రహిస్తాడని అర్థం.

“వీరాణాం రమతే ఘుస్సణారుణే స తథా ప్రియాన్ నోత్సజ్జే,
దృష్టి రిపుగజకుమృస్థలే యథా బహులసిన్ధూరే”

అనే శ్లోకం అలంకారధ్వనికి ఉదాహరణంగా ఇవ్వబడింది. (ధ్వ.అ. 2.27 4) వాచ్యార్థం తెలుసుకొన్నతరువాత పతీత దీనిలో స్త్రీకుచకుంభ-గజకుంభస్థలాల మధ్య ఉపమానోపమేయదావం గమ్యం అవుచున్నది కాబట్టి ఉపమాన్వని అని గ్రహిస్తాడు. అసగా 'కవి ఉపమను వాచ్యం కాకుండా ధ్వనింపజేస్తున్నాడు' అని పతీత గ్రహిస్తాడని అర్థం. అదే విధంగా రసధ్వనిస్థలంలో కూడా పతీత వాచ్యార్థాన్ని, లేదా విభావాదిప్రతిపాదకాలైన అర్థాలను గ్రహించిన పిమ్మట, దానిని పట్టి "దుష్కంతునికి శకుంతలయందు రతి ఉన్నది" అని లేదా "బీమునికి దుగ్గోధనాదుల విషయంలో క్రోధం ఉన్నది" అని గ్రహిస్తాడు. వాచ్యార్థంచేత వ్యంజింపజేయబడుచున్నది అవే కాబట్టి అవే శృంగారరసాద్రాలు అని ఆనందవర్ధనుని అభిప్రాయం అన్నట్లు తెలుస్తుంది. అయితే రసం నాయకులలో ఉండే పతీతకు, లేదా సామాజికునికి, ఆనందం ఎలా కలుగుతుంది అని ప్రశ్నించవచ్చు. ఒక వస్తుధ్వనిని, అలంకారధ్వనిని గుర్తించగానే "అహా కవి ఎంత అందంగా ఈ విషయం చెప్పాడు!" అని సతీత మనస్సులో చమత్కారం కలుగుతుంది. అదే విధంగా దుష్కంతులైన నాయకుల తలయగానే పతీతలో లేదా సామాజికునిలో సహజంగా ఉన్న సహృదయత్వాన్ని పట్టి, అసగా ఇతడు (పతీత లేదా సామాజికుడు) కావ్యనాటకాదులలో పట్టించిన సంనివేశాలలో అక్కడ ఉన్న నాయకాదుల మనస్సులో ఎలాంటి వికారాలు కలుగుతాయో అలాంటి వికారాలు తనలో కూడా కలిగే అవకాశం ఉన్న వ్యక్తి (a man of sympathy) అవడంచేత ఇతర ధ్వన్యమనార్థాల (వస్తు-అలంకారాల) జ్ఞానంపల్ల కలిగే చమత్కారం కంటే, ఆనందంకంటే, అధికమైన చమత్కారం ఆనందం కలుగుతుంది. ఆనందవర్ధనుడు వ్రాసిన దానిని జాగ్రత్తగా పరిశీలిస్తే ఇతనికి అంగీకార్యమైన రసధ్వని అంటే ఇదే. రసం నాయకాద్యాశ్రితమే. ఈ దృష్టితో చూస్తే బట్టబోల్లట బట్ట శంకుకుల అభిప్రాయంలో కూడా ఆనాచిత్యం ఏమీ లేదు.

68 ఆనందవర్ధనుడు ప్రతిపాదించిన ఈ రసధ్వని స్వరూపాన్ని అభినవగుప్తుడు తన సిద్ధాంతానికి అనుగుణంగా మారుస్తున్నట్లు చెప్పకుండా మార్చి వేశాడు. 'ధ్వన్యాలోకలోచన' - 'అభినవభారతు'లలో అభినవగుప్తుడు ప్రతిపాదించిన సిద్ధాంతాన్ని పండితరాయలు సుస్పష్టంగా విశదీకరించాడు. ఒక సుందర మైన కావ్యం సమర్పించిన విభావానుభావవ్యభిచారిభావాలను సహృదయుడు ఒక వ్యక్తికి సంబంధించినవాటినిగా చూడక, అసగా రామాదులకు సంబంధించిన వని గాని, తనకు సంబంధించిన వని గాని, ఎవరో మూడవ వ్యక్తికి సంబంధించిన వని గాని గ్రహించకుండా, సామాన్యరూపంలో గ్రహిస్తాడు. ఇందుకు ఇతని సహృదయత్వమూ, భావనాబలమూ కారణం. దీనిచే 'సాధారణీకరణం' అని పేరు. ఆ విధంగా కలిసిన విభావానుభావవ్యభిచార్యాదులలో ఒక విధమైన, అతొకరమైన వ్యాపారం ఉంటుంది. అదే వ్యంజనా వ్యాపారం. ఈ వ్యాపారం సహృదయునిలో సహజంగా ఉన్న ఆనందదాంశాన్ని కప్పివేసిన అజ్ఞానాన్ని తొలగిస్తుంది. అప్పుడు ఈ సహృదయునిలో ఉన్న వైయక్తికభేదం, జ్ఞానపరిచ్ఛిన్నత్వమూ కూడా తొలగి పోతాయి. అసగా ఆ సమయంలో తాను పరిమితజ్ఞానంగల ఒకవ్యక్తి అనే భావాన్ని పూర్తిగా సహృదయుడు మరచిపోతాడు. అప్పుడు తనలో అణగి ఉన్న రత్యాది భావాలతో కలిసిన స్వరూపాసందాన్ని అనుభవిస్తాడు. ఆ అనుభవమే రసం. ఈ సందర్భంలో పండితరాయలు ఒక ఉదాహరణం చూపాడు. ఒక దీపాన్ని మూకుడుతో కప్పివేసినప్పుడు ఆ దీపం ప్రకాశించకుండా మరుగుబడి ఉంటుంది. ఆ మూకుడు తీసివేయగానే ఆ దీపం తనంతట తానే ప్రకాశిస్తూ చుట్టూ ప్రక్కల ఉన్న వస్తువులను కూడా ప్రకాశింపజేస్తుంది. అదే విధంగా విభావాదులలో వ్యంజన వ్యాపారం అజ్ఞానావరణాన్ని తొలగించగానే ఆనందస్వరూపమైన చైతన్యం ప్రకాశిస్తూ తన ప్రక్కని ఉన్న విభావాదినహితరత్యాదుల్ని కూడా ప్రకాశింపజేస్తుంది ఇక్కడ వ్యంజనావ్యాపారం వల్ల జరిగే 'వ్యక్తి' అసగా అజ్ఞానం తొలగి ఆత్మ చైతన్యం బాసించడమే. ఇది సంక్షిప్తరూపంలో అభినవగుప్తుని సిద్ధాంతం.

69. దీనికి, రసధ్వని విషయంలో మనం పైప చూచిన ఆనందవర్ధనుని అభిప్రాయానికి చాలా భేదం ఉంది.

“కారణాన్యథ కార్యాణి సహకారీణి యాని చ,

రత్యాదేః స్థాయినో లోకే తాని చేన్నాట్యకావ్యయోః,

విభావాశ్చానుభావాశ్చ కథ్యంతే వ్యభిచారిణః".

(కా.ప్ర. 27, 28 కారికలు)

అని చెప్పినట్లు లోకంలో కారణ-కార్య-సహకారు లనే వాటినే గదా కావ్యంలో విభావానుభావవ్యభిచారు లంటున్నాం? లోకంలో ఇద్దరు స్త్రీ పురుషులు కొన్ని పని స్థితులలో, ఏ వేవో పేష్టులు చేస్తూ, అదొక విధంగా ప్రవర్తిస్తూండగా అది చూచిన వాడు "వీళ్ళిద్దరకీ వరస్పరం ప్రేమ ఉన్నది" అని ఊహిస్తాడు. ఇద్దరు వ్యక్తులు గట్టిగా ఒకరిపై ఒకరు అనుచుకుంటూ ఉండే వీళ్ళిద్దరూ క్రోధంతో ఉన్నారు అని ఊహిస్తాడు. అదే విధంగా కావ్యనాటకాదులలోని విభావాదుల జ్ఞానం కలిగినవాడు అక్కడ చిత్రించిన వ్యక్తుల మధ్య ప్రేమ ఉన్నదనో, క్రోధం ఉన్నదనో, లేదా వీళ్ళ శోకంతో బాధపడుతున్నారనో గ్రహిస్తాడు. ఇదే ప్రేక్షకుడికి లేదా పఠితకు ముందుగా కలిగే జ్ఞానం. అందుచేత ఇక్కడ విభావాదులచేత వ్యంగ్యము లయేవి ఆప్రేమ - క్రోధ - శోకాదులే. అవి ఎవరియందున్నట్లు ఊహించబడుతున్నాయి? అక్కడ వర్ణించబడుతున్న వ్యక్తులయందు ఉన్నట్లు. అదే ఆనందవర్ధనుడు చెప్పిన రసధ్వని. పస్తుధ్వని. అలంకారధ్వనిస్థలాలలో ఆ ధ్వన్యమూనవిషయాల జ్ఞానం కలగగానే ఒక విధమైన చమత్కారం సహృదయుని మనస్సులో కలిగిస్తున్న తత్తత్ప్రాతగతభావాల జ్ఞానం కలిగివున్నాడు కూడా ఇతని మనస్సులో ఒక విధమైన చమత్కారం, వెనుకటి చమత్కారం కంటే అది అధికం కావచ్చు, కలుగుతుంది అని ఆనందవర్ధనుని అభిప్రాయం. దానిని ఆతడు వివరించలేదు.

7(). ఆ రత్యాదిప్రతీతి కలిగిన వెంటనే సహృదయుని మనస్సులో లేదా సహృదయునిలో కలిగే వికారాన్ని గూర్చి చర్చించాడు అభినవగుప్తుడు. భట్టరాయ కూడు ప్రప్రథమంగా చెప్పిన సాదాగణీకరణప్రక్రియను తానుకూడా స్వీకరించి తద్వారా సహృదయునిలో కలిగే అనుభూతికి రసం అని పేరు పెట్టాడు. రాయస మనం ప్రకారం చూస్తే పస్తుధ్వని - అలంకారధ్వనులలో పనిచేసే వ్యంజనా వ్యాపారానికీ, ఇక్కడ వ్యంజనావ్యాపారానికీ పోలికే లేదు. ఇక్కడ వ్యంజనా వ్యాపారంపల్ల కలిగే వ్యక్తి (వ్యంజన), అసగా అజ్ఞానావరణవేదంచేత చైతన్య స్వరూపం ప్రకాశించడం అని ఆర్థం. ఆనందవర్ధనుని ప్రకారం వ్యంజనావ్యాపారం రామాదినీష్రరసవ్యంజనంతో ఆగిపోతుంది. అభినవగుప్తుని ప్రకారం సహృదయు నిలో కలిగే అనుభూతిపరకూ కొనసాగుతుంది. ఇక్కడ వ్యంజనావ్యాపారం

అసడం ఎంతవరకు సమంజసం అనేది ప్రశ్న. భట్టనాయకుడు అంగీకరించిన బావనా-భోజకత్వాలను కాదని వాటికే అభినవగుప్తుడు ఈ పేర్లు పెట్టిసట్లయింది. నిజానికి వ్యంజనావృత్తిని రామాదినిష్ఠరత్వాదివ్యజనతో అపివేసి తరవాత కలిగి సహృదయానుభూతిపర్యంతప్రక్రియకు బావననే మూలకారణంగా అంగీకరించి ఉండవలసింది. సాధారణీకరణానికి ప్రధానకారణం సహృదయగతమైన బావసయే (లేదా బావుకత్తమే) కదా? వ్యంజనావ్యాపారంచేత ఆనందస్వరూపాన్ని అపరించి ఉన్న అజ్ఞానం తొలగించబడుతుంది అని చెప్పడంచేత రసాలన్నీ ఆనంద (సుఖ) రూపాలే అన్నట్లు సూచింపబడుతున్నది. ఇది కూడ ఎంతవరకు సుఖ అనుభవానికి దగ్గరగా ఉన్నది అనే విషయాన్ని తరవాత పరిశీలిద్దాం. ఈ విధంగా వ్యజ్యమాన రసస్వరూపం విషయంలో ఆనందవర్ధన-అభినవగుప్తుల మతాలలో భేదం ఉంది.

71. ఈ భేదాన్ని గుర్తించిన విద్యానాథుడు, కుమారస్వామీ హడా లౌకిక రసం, అలౌకిక రసం అని రెండు రకాల రసం అంగీకరించారు. ఆనందవర్ధనుడు అంగీకరించిన, వ్యంజనావృత్తిగమ్యమైన, రామాదినిష్ఠమైన రసం లౌకికరసం అని, అభినవగుప్తుడు ప్రతిపాదించిన సామాజికనిష్ఠమైన రసం అలౌకికరసం అని వీరు విశదీకరించారు.

72. ఆనందవర్ధనుని కాలం వరకూ రసం అసగా నాయకాదినిష్ఠమైన వ్యజ్యమానరసమే. భట్టనాయకుడు అభినవగుప్తుడు వచ్చి సామాజికనిష్ఠమైన రసాన్ని ప్రతిపాదించడంచేత ఈ రెండు రసాల విషయంలోనూ భ్రాంతి (Confusion) లేకుండా ఉండడంకోసం పండితరాయలు వ్యజ్యమానరసాన్ని 'స్థాయిబావం' అని మాత్రమే అంటాడు. రస్యమానరసాన్ని (అనుభూతిరూప ససాన్ని) మాత్రమే రసం అంటాడు. ఉదాహరణకి-"వాచో మాజ్ఞలిః ప్రయూణ సమయే" అనే శ్లోకాన్ని వ్యాఖ్యానించే సందర్భంలో-"అత్రాప్యాలమ్బసస్య నాయ కస్య.....సంయోగా ద్రతిరభివ్యజ్యమానా.....విప్రలమ్బరసవ్యపదేశ హేతుః" అని అన్నాడు. రసాన్ని గూర్చి, రసప్రధానకావ్యాదుల్ని గూర్చి మాటలాడేటప్పుడు ప్రతిచోటా కూడ ఇతడు ఇదే విధంగా వ్రాశాడు.

73. అయితే ఈ భేదాన్ని గూర్చి అభినవగుప్తునికి తెలియకపోలేదు. ధ్వన్యాలోకమంగళశ్లోకానికి వ్యాఖ్య వ్రాసే సందర్భంలో-"నిత్యోద్యోగినశ్చ భగ వతః అసంమోహాధ్యవసాయయోగిత్యేనోత్సాహప్రసీతే. వీరరసో ధ్వన్యతే" అని

అన్నాడు. భగవంతుని ఉత్సాహాన్ని వ్యంజింపజేయడం ద్వారా పీఠరసం ధ్వనింప జేయబడుతున్నది" అని దీని బావం. ఈ విషయాన్నే బాలపియూవాళ్ళు- "స్వేచ్ఛా కేసరిణః, మధురిపోః, ప్రపన్నార్తిచ్ఛివః, ఇతి వదైః హిరణ్యవశిషుప్రభృతి నిబర్హణాదివిషయకోత్సాహస్య వ్యంజనయూ సహృదయూనాం ప్రతీతేతిత్యర్థః" అని విశదీకరించింది. ఈ విధంగా ఇక్కడ "ప్రతీతే" అనే పదానికి "వ్యంజనాత్" (వ్యంజనావృత్తిచేత బోధింపబడడంవల్ల) అని 'ధ్వస్యతే' అనే పదానికి "అన్వాద్యతే" (ఆస్వాదించబడుతుంది) అని అర్థం. అందుచేత ఈ పీఠరసచ్ఛిని వస్తుధ్వనివంటిది కాని, అలంకారధ్వని వంటిది కాని, ఈ శ్లోకంలోనే ఉన్న ఉత్సాహధ్వనివంటిది కాని కాదు అని స్పష్టం అవుతున్నది. అందుచేత దీనిని 'పీఠరసధ్వని' అనడం ఎంత వరకూ యుక్తమో సందేహస్పదమే. వ్యంజనావృత్తిని, ధ్వనిని అంగీకరించని ధనంజయ-భోజ-కుంతక మహిమబట్టాదులు కూడా రసానికి ప్రాధాన్యం స్వీకరించడం గమనార్హం.

74. ప్రకృతిరసవాదం :- ఒక రసం అన్ని రసాలకీ కారణం అని, అందుచేత అది ప్రకృతిరస మనీ, ఇతరరసా లన్నీ దీని వికృతులే అని ఒక వాదం ఉంది. ప్రాచీనాలంకారికులలో ఒక్కొక్కరు ఒక్కొక్క రసాన్ని ప్రకృతిరసంగా అంగీకరించారు. ఈ ప్రకృతిరసవాదాన్ని సొరంబించినవాడు అభినవగుప్తుడే అన్నట్లు కనబడుతుంది.

75 శాంత ప్రకృతిరసత్వవాదం :- అశుభ్రమమైన మోక్షరూపపురుషార్థంతో సంబంధించినది అవడంచేత శాంతరసం ప్రకృతిరసం అని అభినవగుప్తుడు ప్రతిపాదించాడు. మానసికవృత్తు లన్నింటికీ ఆధారమైన ఆత్మయే శాంత రసానికి స్థాయి. ఆత్మచేత ప్రకాశింపజేయబడిన చిత్తమే శృంగారాదివృత్తులుగా మారుతుంది. అందుచేత శాంతమే ప్రకృతిరసం, ఇతరరసా లన్నీ దీని వికృతులే అని ఈయన అభిప్రాయం.

76. శృంగార ప్రకృతిరసత్వవాదం :- శృంగారమే ప్రకృతిరస మని భోజుడు ప్రతిపాదించాడు. ఇది ప్రసిద్ధమైన శృంగారంకంటే భిన్నమయినది. అన్ని బావాలకీ మూలం అహంకారం. ఇది ఆత్మయొక్క గుణం, దీనినే 'శృంగారం' అనీ, 'అభిమానం' అనీ పేర్లు 'నేను' అనే బావమే అహంకారం. మానవునిలో ఉన్న ప్రేమకు మూలం ఈ అహంకారమే. అందుచేత ఇదే ప్రధానరసం. మిగిలిన వన్నీ దీని వికృతులు.

77 ప్రేమప్రకృతిరసత్వవాదం :- ప్రేమ ప్రకృతిరసం అని కూడా భోజుడు ప్రతిపాదించాడు. ఇది అహంకారానికి చాలా దగ్గరగా ఉంటుంది. మానవుని అన్ని వనులూ సడిపించేది ప్రేమయే. అతడు యుద్ధం చేస్తున్నాడంటే యుద్ధం అంటే ప్రేమ ఉంది కాబట్టి అలా చేస్తున్నాడు. ఈ రసంలో మూడు అవస్థలు ఉంటాయి. మొదటి అవస్థలో ఇది ఒకే విధమైన అహంకారరూపంలో ఉంటుంది. దీనికి "పూర్వకోటి" అని పేరు. "మధ్యమావస్థ" అని చెప్పబడే రెండవ అవస్థలో ఈ అహంకారమే ముప్పైమూడు బావాలుగా పరిణమిస్తుంది. ఒక్కొక్క బావం విభావానుభావాదుల ద్వారా అత్యున్నతస్థితికి పరిపుష్టం అవుతుంది. "ఉత్తరకోటి" అని చెప్పబడే మూడవ అవస్థలో ఇవన్నీ ప్రేమరూపంలో పరిణమిస్తాయి. ఈ అవస్థనుంచి సహృదయుని అనుభవం అహంకారరూపమైన మూలస్థితిని చేరుకుంటుంది.

78. అద్భుతరసానికి ప్రకృతిరసత్వం :- ఏ రసమైనా అత్యున్నత స్థితికి పరిపుష్టం అయినప్పుడు ఒక విధమైన ఆశ్చర్యభావం కలుగుతుంది. అద్భుతంతో సంబంధం లేని రచన గాని, అలంకారం గాని, పస్తువు గాని, రసం కాని ఉండదు. అందుచేత సాహిత్యదర్పణకర్త అయిన విశ్వనాథుని పూర్వపురుషుడైన నారాయణుడనే పండితుడు అద్భుతరసం ప్రకృతిరసం అని ప్రతిపాదించాడు. రసంలో ప్రధానమైనది చమత్కారమే కదా? ఆస్వాదనమే కదా? చమత్కారం ఉండాలంటే అద్భుతం ఉండి తీరాలి. అందుచేత అద్భుతమే ప్రకృతిరసమని ఈయన అభిప్రాయం.

“రసే సారశ్చమత్కారః సర్వత్రాప్యనుభూయతే,
తచ్ఛమత్కారసారత్వే సర్వత్రాప్యద్భుతో రసః,
తస్మాదద్భుతమేవాహ కృతీ నారాయణో రసమ్”

79. భక్త్యాదుల ప్రకృతిరసత్వం :- భక్తిరసం ఒకటే నిజమైన రసం అని మధుసూదనసర్వస్వతి 'భవద్భక్తిరసాయనం' అనే చిన్న గ్రంథంలో ప్రతిపాదించాడు. రూపగోస్వామి మొదలైనవారు కూడా భక్తిరసమే ప్రధానరసం అని ప్రతిపాదిస్తూ దీనితో మధుర (దీనికే శృంగారమనీ, ఉజ్వలమనీ నామాంతరాలు) సఖ్య-వాత్సల్య-దాస్య లనే నాలుగు భేదాలు అంగీకరించారు. మరి కొందరు వైష్ణవాలంకారికులు ఈ నాలుగువిధాల భక్తితో పాటు శాంతభక్తిని కూడా అంగీకరించి,

ఈ ఐదూ ముఖ్యభక్తిరసాలనీ, హాస్య-అమృత-వీర-కరుణ-భీభత్స-భయానక-
రౌద్రరసాలు గౌణరసాలనీ, వీటికి కూడా రసత్వం కృష్ణరతనంబంధం ఉన్న
పుడే సంభవిస్తుందనీ ప్రతిపాదించారు. ఈ విధంగా ఏదో ఒక రసం ప్రకృతి
రసం అనీ దాని వికృతులే ఇతరరసాలనీ వాదాలు అభిసవగుస్తుని కాలంనుంచీ
వస్తూనే ఉన్నాయి

80. కరుణరసానికి ప్రకృతిరసత్వం :- అభిసవగుస్తునిచి చాలా కాలం
పూర్వమే భవభూతి “ఉత్తరరామచరితం”లో తన నాటకవస్తుసంవిదానాన్ని
ప్రశంసించుకొంటూ—

“అహో ! సవిదాసకమ్ ।

శ్లో॥ ఏకో రసః కరుణ ఏవ నిమిత్తభేదా-

ద్భిన్నః పృథక్ పృథగివాశ్రయతే విపర్వాన్,

ఆవర్తబుద్బుదతరజ్జమయాన్విరారా-

నమ్రో యథా సవిలమేప హి తత్సమస్తమ్”.

“అహా ! ఏమి కథాసంవిదానం! ఒకే సీరు సుష్లు, బుడగలు, తరంగాలు మొదలైన
రూపాలు ధరించినా ఆ సీరంతా ఒకటే అయినట్లు ఒకే కరుణం నిమిత్తభేదంవల్ల
వేరు వేరు రూపాలు ధరిస్తూన్నట్లు కనబడుతున్నది !” అని దీని అర్థం.

81. ఈ శ్లోకాన్ని ఆదారంగా చేసుకొని, కొంతమంది ప్రాచీనవ్యాఖ్యాత
లతో సహా, చాలమంది “కరుణరసం ప్రకృతిరసం; మిగిలిన రసాలన్నీ దాని
వికృతులు” అని భవభూతి అభిప్రాయ మని నిరూపిస్తూ ఉంటారు. “కరుణరసం
చిత్తద్రుతికి హేతువు; ఆ చిత్తద్రుతి రసాస్పాదానికి సర్వథా అనుగుణ మైనది.
అందుచేతనే భవభూతి కరుణరసం ప్రకృతిరసం అన్నాడు” అని వీరి సమర్థన.
ఇదంతా ఈ శ్లోకాన్ని సరిగా అర్థంచేసికొనకపోవడంవల్ల వచ్చిన వాదం. “కరుణ
రసమే ప్రకృతిరసం; ఇది అన్ని రసాలలోను అనుస్మృతంగా ఉంటుంది” అని
నిజంగానే భవభూతి చెప్పినా సర్వానుభవవిరుద్ధమైన ఈ విషయాన్ని ఎలా అంగీ
కరించగలం? కరుణ చిత్తద్రుతి హేతువు అయితే కావచ్చు. ఇది చిత్తవికాస
హేతువు లైన పీరాదిరసాలకీ, చిత్తవిస్తార హేతువులైన రౌద్రాదులకీ, చిత్తవిక్షోభా
నికి హేతువులైన భీభత్సాదులకీ ప్రకృతి ఎలా అవుతుంది. వీటిలో ఏ మాత్రమూ

చిత్రదుతి లేదు కదా ? శాంతశృంగారాలను ప్రకృతిరసాలుగా అంగీకరించిన అభినవ-భోజుల మతాన్ని కొంతవరకు సమర్థించవచ్చునేమో? ఎందుచేత ననగా వీరు చెప్పే శాంత-శృంగారాలు (శాంత-అహంకారాలు) సకలభావాలకీ మూలాధారం అయిన చైతన్యస్వరూపమే. చివరికి "సర్వం దుఃఖమ్" అని చెప్పే బౌద్ధులు కూడా ప్రకృతిరసం ప్రశ్న వచ్చే సరికి శాంతమే ప్రకృతిరసం అన్నారు కాని కరుణయో లేదా భీభత్సమో ప్రకృతిరసం అని అంగీకరించలేదు.

82. భట్టనాయక-అభినవగుప్తులు రసం సామాజికనిష్ఠం అని స్థాపించడానికి చాలా కాలం ముందు ఉన్నవాడు భవభూతి.

“రసవద్ధర్మితస్పష్టశృంగారాదిరసోదయమ్,
స్వశబ్దస్థాయినంచారివిభావాభినయాస్పదమ్”

(రావ్యాలంకారసారసంగ్రహం. 4-3)

అని ఉదృటుడు చెప్పినట్లుగా కవి ఆ యా రసాలను ఆ యా పేర్లతో నిర్దేశించవచ్చును అని అంగీకరించిన కాలం అది (రసాదులను స్వశబ్దాలతో నిర్దేశిస్తే అది వమనదోషం అనే దోషం అని తరువాతి ఆలంకారికుల అభిప్రాయం). లోల్లటాదుల మతాలను పరిశీలించగా భవభూతి, తత్సమకాలికులూ కూడా రసానికి రామాదులే ఆశ్రయం అని అంగీకరించినట్లు స్పష్టం అవుతుంది.

83. మరొక విషయం ఏమనగా రసాలు అన్నీ ఆసందాన్నే రలుగజేస్తాయని భట్టనాయక-అభినవగుప్తులు ప్రతిపాదించారు. అయితే “నాట్యదర్పణ” రచయితలైన రామచంద్ర-గుణచంద్రులు, కొన్ని రసాలు సుఖాత్మకా లనీ కొన్ని దుఃఖాత్మకా లనీ ప్రతిపాదించారు. చాలామంది ప్రాచీనాలంకారికులు కూడా ఇదే అంగీకరించినట్లు కనబడుతుంది. ఇది మన అనుభవానికి సరిపడేటట్లుగా ఉంది. దూరదర్శన్ ద్వారా ప్రసారం చేసిన రామాయణ మహాభారతాలలోని రామలక్ష్మణుల నాగపాశబంధదృశ్యాన్నీ, ద్రౌపదీవస్త్రాపహరణదృశ్యాన్నీ చూడగానే కొందరు ప్రాణాలు విడిచినట్లు పత్రికల ద్వారా అందరికీ తెలిసిన విషయమే. “ఎక్కడినుండో ద్వీపాంతరంనుంచి వచ్చిన ఒక నాట్యప్రదర్శకుడు అత్యధికంగా రౌద్ర-భీభత్స-భయానకరసాలు ఉన్న ప్రబంధాలను ప్రదర్శించి జనానికి చాలా విసుగు, బాధ పుట్టించాడు” అని మురారి అనర్పరాధువంలో సూత్రధారునిచేత చెప్పిస్తాడు.

“కుతశ్చిద్ద్వీపాన్తరాదాగతేన కలహరస్థలనామ్నా దుశీలవాపస
దేన రౌద్ర-బీభత్స-భయానకభూయిష్ఠం కమపి ప్రబస్థమభినయతా
నిత్యం కిలాయముద్వేజితో లోకః” (అనర్హరామహం. ప్రస్తావన)

84. మనం వెనక చూచినట్లుగా విదావానుబాహుళ్యభావము అన్ని పరిస
నప్పుడు వాటిలో ఒక ‘వ్యంజన’అనే వ్యాపారం ఉంటుంది దీని, దానిచేత ఆత్మను
ఆవరించుకొని ఉన్న అజ్ఞానం తొలగిపోతుందని, అప్పుడు ఆనందానుభూతి
కలుగుతుంది అని అంగీకరించడందేత అన్ని రసాలు ఆనందరూపాలే అని చెప్పి
వలసి వచ్చింది. నిజానికి “తత్త్వమసి” ఇత్యాదిమహాకావ్యాలకీ, భగవద్గీర్వాణ
పరములైన స్తోత్రాదులకీ, ఇతరసాధనసంపత్తి అలలా ఉన్నవానిలోని అజ్ఞానా
వరణాన్ని తొలగించడానికి సామర్థ్యం ఉండడమే. ఇందుకు ఉపనిషదాదులే
ప్రమాణం. ఈ విదావాదులకు ఇలాంటి శక్తి ఉంటుంది దీని ఉపదానికి ప్రమాణం
ఏమీ లేదు. అనుభవానుసారం ఆయా రసాల సుఖదుఃఖాత్మకత్వాన్ని అంగీక
రించడం మంచిది. ఆనందం కలిగించుచుపోతే కరుణరసప్రదానాల్లిన నాటకాలు,
నీనీమాలు, మొదలైనవి ఎందుకు చూస్తారు అని కోందరు ప్రశ్నిస్తూ అర్కడ
ఎవరికైనా కన్నీళ్ళు పస్తే అవి ఆనందబాష్పాలే; సుఖక్షతదంతక్షరాదులవల్ల సుఖం
కలిగినట్లే కరుణవల్ల సుఖం కలుగుతుంది అని సమర్థిస్తూ ఉంటారు. అయితే
బీభత్సభయానకరసాల మాట ఏమిటి? అతిజాగ్రహ్నితరములైన విదావాదుల జ్ఞానం
ద్వారా కూడా ఆనందమే కలుగుతుందా? అతే ఇలాంటి దృశ్యాలు చూడడానికి
మానవులు అభిలాష ఎందుకు చూపిస్తారు అనేది ప్రశ్న. నాటకాదులలో తరహాత
వచ్చే దృశ్యాలలో శృంగారాదు లుండవచ్చు సని ప్రేక్షకులు వీటిని చాలాగో
సహించుకొని కూర్చుంటారు అని రామచంద్ర-గుణచంద్రుల సమాధానం. లోక
వృత్తాన్ని చిత్రించడమే నాటకంయొక్క ప్రధానోద్దేశ్యం అని భరతుడు చెప్పి
ఉన్నాడు కదా? లోకంలో సుఖమూ ఉంది దుఃఖమూ ఉంది. జాగ్రహ్నితరమున
వస్తువులూ ఉన్నాయి; ఆనందకరిములైన వస్తువులూ ఉన్నాయి. విదాగమనాను
సారం అన్నింటినీ వర్ణించడం జరుగుతుంది. సుఖవిరాటైనా, ఏవణింపు కలిగించే
వైనా అన్నింటినీ చూడాలని కుతూహలం మానవునికి సహజంగా ఉంటుంది. ఏదైనా
భయంకరమైన హత్య జరుగుతే అది చూడడానికి పరుగెత్తుతాడు. సర్కస్సు
చూస్తాడు. అతని కుతూహలానికి అంతం అనేది లేదు. కుతూహలోపశాంతి ఒకటి
తప్ప అన్నింటివల్లా ఆనందమే పొందుతాడనేది లేదు.

85. ఐతే వీటికి (వీరత్వాదులకి) రసం అని పేరు ఎందుకు పెట్టారు? అని ప్రశ్నించవచ్చును. ఇవి ఆనందకరాలు కాబట్టి రససంజ్ఞ రాలేదు. మానవునిలో సహజంగా, అంతర్లీనంగా ఉన్న ఏ భావాలను ఉత్తేజితము లయే టట్లు చేసి కొన్ని నిమిషాల పాటు ఆతనిని ప్రపంచకం మరచిపోయే స్థితిలో ఉంచడానికి వీలు ఉంటుందో వాటికి రసం అని పేరు. ఈ క్షణంలో పుట్టి మరు క్షణంలో సళింబే వాటిని, రసస్థితికి చేరేటట్లు పోషించడానికి శక్యం కానివాటిని, భావాలస్ఫూర్తు. అందుచేత రససంజ్ఞ పెట్టినంతమాత్రాన అన్ని రసాలూ సుఖరూపాలే అని చెప్ప వలసిన పని లేదు.

86. అన్ని రసాలలోను తనను తాను మరచిపోయి, చుట్టుప్రక్కల ఉన్న ప్రపంచకం కూడా మరచిపోయే స్థితి ఉంటుంది కదా? అప్పుడే కదా అది రసం అవుతుంది. అట్టి స్థితిలో అన్ని రసాలూ ఆనందరూపా లనడంలో అభ్యంతరం ఏమిటి? అని మరొక ప్రశ్న. ఆ అవస్థలో కూడా ఆ యా స్థాయిభావాలు అనుస్మృతంగా ఉంటూనే ఉంటాయి. అలా కాకపోతే ఒకే రసం అవాలి. రత్నాదులుకూడా అనుస్మృతంగా ఉండని స్థితి సుషుప్తిలోకాని, అసంప్రజ్ఞాతనిమూర్తిలో కాని మాత్రమే సాధ్యం అవుతుంది. ఈ విషయాన్ని (స్థాయిభావాలు అనుస్మృతంగా ఉంటా యనే విషయాన్ని) అభిసవగుప్తుడు కూడా అంగీకరించాడు. "ఇత్యా నన్దరూపతా సర్వరసానామ్; కిన్తు ఉపరజ్ఞక విషయవశాత్ తేషామపి కటున్తా స్పర్శోఽస్తి వీరస్యేవ; స హి క్లేశసహిష్ణుతాదిప్రాణ ఏవ" (హిందీ- అభిసవదారతి. 478 పేజీ). అందుచేతనే పండితరాయలు తన నిశ్చితాభిప్రాయం ఏమీ చెప్ప కుండా కరుణాదులలో దుఃఖం కూడా ఉందా లేదా అనే విషయాన్ని సహృదయులు తమ అనుభవాన్ని పట్టి తేల్చుకోవాలి అని అన్నాడు.

87. దీనిని పట్టి అన్ని రసాలూ ఆనందరూపాలే అనే వాదం అనుభవ విరుద్ధం అనీ అందరికీ అంగీకారయోగ్యం కాదనీ స్పష్టం అవుతుంది. (దీనిని గూర్చిన విస్తృత విమర్శకు చూ. "Panditaraja's Contribution to Sanskrit poetics" రెండవ ప్రకరణం.)

ఇంక ప్రస్తుత విషయానికి వద్దాం.

88. "బంగారం మొదలైన లోహాలను పుటం వేసే, అన్ని వైపులా గట్టిగా మూసివేసిన మూసలో కరిగిన లోహం కుతకుతా ఉడుకుతున్నట్లు రాముని

హృదయంలో కరుణరసం ఉడుకుతూన్నది. అయితే ఆతని హృదయం గంభీరం అవడంచేత అది బ్రబ్బలైపోవడంలేదు గాని ఆ కరుణ ఆతని హృదయం లోలోపల చెప్పరానంత దుఃఖాన్ని కలగజేస్తూన్నది" అని అంటాడు భవభూతి:-

“అనిర్భిన్నో గభీరత్వాదన్తర్గూఢమనవ్యథః,
పుటపాకప్రతీకాశః రామస్య కరుణో రసః”.

(ఉత్తరరామచరితం)

దీనివల్ల రెండు విషయాలు స్పష్టం అవుతున్నాయి. ఒకటి-కరుణరసం రాముని లోనే ఉంది. రెండు-ఇది చాలా దుఃఖం కలిగిస్తూన్నది. సహృదయునిలో రసానుభూతికలగడానికి హృదయసంవాదమే ప్రధానమైనకారణం అయినపక్షాన రామాది పాత్రలలో ఉన్న దుఃఖః సహృదయునిలో కూడా దుఃఖాన్నే కలిగించాలి గాని సుఖం ఎలా కలిగిస్తుంది?

89. ఈ దృష్టితో పరిశీలించినట్లయితే “ఏకో రసః” ఇత్యాది శ్లోకానికి భావం “అహా! ఈ కథావస్తునిర్వహణం ఎంత అద్భుతంగా ఉంది! ఎందుచేతననగా ఒకే కరుణరసం రాముడు, సీత, వాసంతి, కౌసల్య మొదలైన వేరు వేరు పాత్రలలో దాంపత్యం, మైత్రి, వాత్సల్యం మొదలైన వేరు వేరు సంబంధాలను పట్టి వేరు వేరు విధాలుగా ఉండేటట్లు చిత్రించబడింది!” అని భావం చెప్పాలి. వేరు వేరు పాత్రలే ఆ రసానికి ఆశ్రయం అని భవభూతి అభిప్రాయం అవడంచేతనే ఇలా వర్ణించాడు.

90. భవభూతి “మహావీరచరితం” అనే మరొక గాథకంలో కూడా ఇలాంటి అభిప్రాయాన్నే అవిష్కరించాడు. “ఒకే వీరరసం, చిన్న చిన్న మార్పులతో, రాముడు, పరశురాముడు, వాలి, రావణుడు, హనుమంతుడు మొదలైన మహాపురుషులలో విభక్తమై ఉంది” అని భవభూతి సూత్రధారునిచేత అనిపిస్తాడు.

“అప్రాకృతేషు పాత్రేషు యత్ర వీరః స్థితో రసః,

భేదైః సూక్ష్మైరభివ్యక్తైః ప్రత్యాచారం విభజ్యతే”

(మహావీరచరితం, ప్రస్తావన)

అందుచేత కరుణరసం అన్ని రసాలకీ ప్రకృతిరసం అని భవభూతి ప్రతిపాదించాడు అని చెప్పడం ఖోదక్షమం కాదు.

91. నిజానికి ఒక రసం ప్రకృతిరసం అనీ మిగిలినవి వికృతిరసా అనీ చెప్పే వాదం నిరర్థకం. మనం వివిధరసాలు (షడ్రసాలు) ఉన్న పదార్థాలు భుజిస్తున్నాం. అన్ని రకాల ఆహారమూ కూడా భూమినుంచి పుట్టినదే. భూసరిణా మమే. అందుచేత మనం అన్ని రసాలకీ మూలభూతమైన రసం ఒకటి ఉన్నదని అంటూ దానికి ఏ “వృద్ధీరసమో” అని పేరు పెట్టి మిగిలిన పన్నీ దాని ఏకారాలే అని ఒక నూతన సిద్ధాంతంగా ఉద్భవలసిన పని లేదు. అరిష్టచ్ఛర్గం అని చెప్పబడే కామక్రోధాదులు ఆరు ఉన్నాయి. కామమే అన్నింటికీ మూలకారణం అని భగవద్గీతాదులలో చెప్పినా కామం ఒక్కటే ప్రధానమైన బాపం అని ఉద్భవం యుక్తం కాదు. ఏ భావానికి సంబంధించిన లక్షణాలు ఆ భావానికి వేరు వేరుగా ఉండనే ఉన్నాయి. కావ్యమీమాంసలో రాజశేఖరుడు ఉదాహరించిన ఒక శ్లోకంలో చెప్పినట్లు ఒక్క భూమాతయే యాగం చేసిన సోమయాజులు గాను, కీర్తిమంతులైన మహారాజులుగాను, పుగాక్షులుగాను, పుష్పపలాలతో నిండిన పృష్ఠాలుగాను, అనేకరూపాలలో పరిణామం చెందుతున్నా వేరు వేరు పదార్థాలను చూస్తూనే ఉన్నాం కదా.

“య ఏతే యజ్ఞానః ప్రథితమహసో యేఽప్యవనిపా

మృగాక్షో యాశ్చైతాః కృతమపరసంసారకథయా,

అమీ తే దృశ్యన్తే ఫలకుసుమనమ్రాశ్చ తరవో

జగత్యేవం రూపా విలసతి మృదేషా భగవతీ” (రా.మీ. 8-14)

అదే విధంగా మనం వేటిని రసాలుగా అంగీకరిస్తే మన అనుభవానికి సరిపడు తుందో వాటిని వేరువేరుగా అంగీకరించడం మంచిది. అంతా శాంతమే అని కాని, అహంకారమే అని కాని, ఆద్యుతమే అని కాని చెప్పడం అనుభవసంవాది కాదు. ప్రతిరసానికి దాని వైయక్తికవిశేషం ఉండనే ఉంది కదా? కేవలం వాదదృష్టితో మాత్రమే చెప్పడం ప్రారంభిస్తే ఒకరసాన్ని మరొకరసంలో అంతర్గతం చేసి దానిని హుళక్కి చేయవచ్చును. విప్రలంభశృంగారాన్ని కరుణరసంలోను, సంయోగశృంగారాన్ని వీరరసంలోనూ కలిపివేయవచ్చు వీరానికి స్థాయి ఉత్సాహం కదా? అది లేని సంయోగశృంగారం ఏమి ఉంటుంది? అందుచేత ‘ఆలింగన వీరం’, ‘చుంబనవీరం’ ఇత్యాదిభేదాలతో ఈ శృంగారాన్ని వీరం చేసివేయవచ్చు. అందుచేతనే ఒక ఘట్టంలో నాగేశభట్టు (ప్రదీపవ్యాఖ్యలో) వీరరసం అంటే

యుద్ధవీరం ఒక్కడే అని ప్రతిపాదిస్తూ "అస్యథా పలా యసవీరాదిభేదేన అసన్త్యం స్యాత్" అని అంటాడు.

92. ప్రాచీనసంస్కృతాంకారిలు చెప్పిన ఈ రససిద్ధాంతాదు లన్నీ ప్రాచీనవాఙ్మయానికి ఉపయోగిస్తాయేమో కాని అధునిక సాహిత్యాలకి ఏమి ఉపయోగిస్తాయి అని అంటూ కొందరు పెదవి విరుస్తూంటారు. ఈ అలంకారశాస్త్రం కేవలం సంస్కృతసాహిత్యాన్ని మాత్రమే దృష్టిలో పెట్టుకొని ప్రవర్తింపజేసినది అని అనుకోవడం అజ్ఞానవిలసితం. ప్రాచీనాంకారికులు సంస్కృతకావ్యాలతో పాటు తమకు తెలిసిన ప్రాచ్యతకావ్యాలూ, అపభ్రంశకావ్యాలు మొదలైనవి కూడా దృష్టిలో ఉంచుకొని ఈ శాస్త్రాన్ని రూపొందించారు. తరువాతి కాలంవాళ్ళు దేశభాషాకావ్యాలు ఉపేక్షించి కేవలసంస్కృతకావ్యాలే పట్టుకొని పోతుంటారంటే అది వాళ్ళ దోషం కాని శాస్త్రదోషం కాదు. సాహిత్యం ఎంత అధునికమైనా, ఏ భాషలో ఉన్నా ఉపయోగించినది అర్థవంతమైనది అయితే, అది భావావిష్కరణకోసమే ఉద్దిష్టమైతే అలంకారశాస్త్రంలో చర్చించిన అన్ని అంశాలు ఆ సాహిత్యానికి కూడా తప్పకుండా అన్వయిస్తాయి. కొంతం దీనివల్లే శాస్త్రం చదవాలి.

93. అలంకారశాస్త్రంలో అత్యుత్తమగ్రంథంగా ప్రసిద్ధి పొందిన కావ్యప్రకాశకు తెలుగులో, సులభమైన భాషలో వ్యాఖ్య ప్రాయశఃపరిచిందిగా చాలా మంది మిత్రులు కోరడంచేత యథాశక్తిగా వ్యాఖ్య ప్రాశాసనం కావ్యప్రకాశకున్న ప్రసిద్ధ వ్యాఖ్యానాలలోని విషయాలన్నీ సంగ్రహించి శ్రీమహానాటకరత్నరామభట్టరూరకీకర్ సంస్కృతంలో ఒక విస్తృతవ్యాఖ్య ప్రాశాసనం ఇది ప్రామాణికమైన, అత్యుత్తమమైన వాఖ్య. దీని ఆరవ సంస్కరణం 1951లో ప్రకటింపబడింది. ఈ "బాలానందిని" వ్యాఖ్య ప్రాయశాసనం ప్రధానంగా రూరకీకర్ గారి "నాలబోధిని" వ్యాఖ్య సహాయం తీసికొని సంకలనం జరిగింది. విస్తృతములైన వాదాలు మాత్రం తీసికొనలేదు.

94. దీని ప్రచురణకార్యక్రమాన్ని సంస్కృతభాషా ప్రచారసమితి చేపట్టింది. అందుకు ఈసమితి స్థాపకులు, అధ్యక్షులూ, సారథీయసంస్కృతీప్రియులు అనేకవిద్యాలయస్థాపకనిర్వాహకులూ అయిన డి. పుల్లారెడ్డిగారికి నా పక్షాన, అలంకారశాస్త్రప్రియుల పక్షాన కూడ చృతజ్ఞత తెలుపుతున్నాను.

95. సుప్రసిద్ధవ్యాకరణవిద్వాంసులు శేషమూర్తులు బ్రహ్మశ్రీ శ్రీ కొంపెల్ల సుబ్బరాయశాస్త్రిగారు మా వ్యాకరణాచార్యులు, తపోధనులు, శిష్యువా

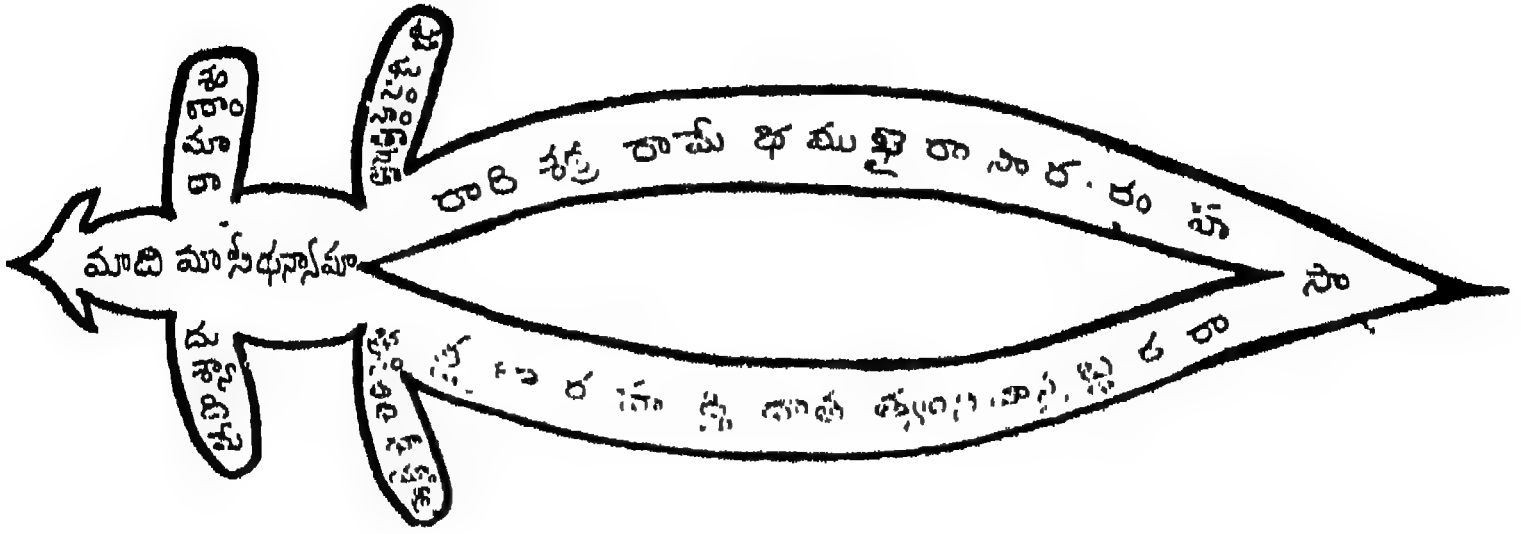
త్వల్యం విషయంతో వారికి వారే సాటి. వారి దగ్గర పుస్తకం ఎట్టిసవాటిలో ఏటి విధంగా సంస్కృత విద్యారంగంలో రాణించనివారు లేరు. వారు గివర్నమంటు ఎంట్రన్స్ పరీక్షతో పాఠ్యగ్రంథంగా నిర్ధారితమైన ప్రతిపద్యరీతియం పాఠం చెప్పి నాలో అలంకారశాస్త్రబీజావాపం చేసిసవారు. నేను ముద్రాసుసంస్కృతదలా కాలలో వేదాంతకక్ష్యలో చేరి వేదాంతశాస్త్రాధ్యయనం చేయడానికి వారి ఆశీః పూర్వకప్రోత్సాహనమే ఏకైకకారణం. వారి పుణ్యస్మృతికి ఈ గ్రంథాన్ని సమసి యంగా పరఃశతప్రణామపూర్వకంగా అందితం చేస్తున్నాను.

96. ఈ వ్యాఖ్యానం అలంకారశాస్త్రస్వరూపం తెలుసుకోసదానికి ఏ కొద్ది మందికి ఉపయోగించినా నా ప్రయత్నం సఫలమైనదని భావిస్తాను.

హైదరాబాదు,
24-5-1995.

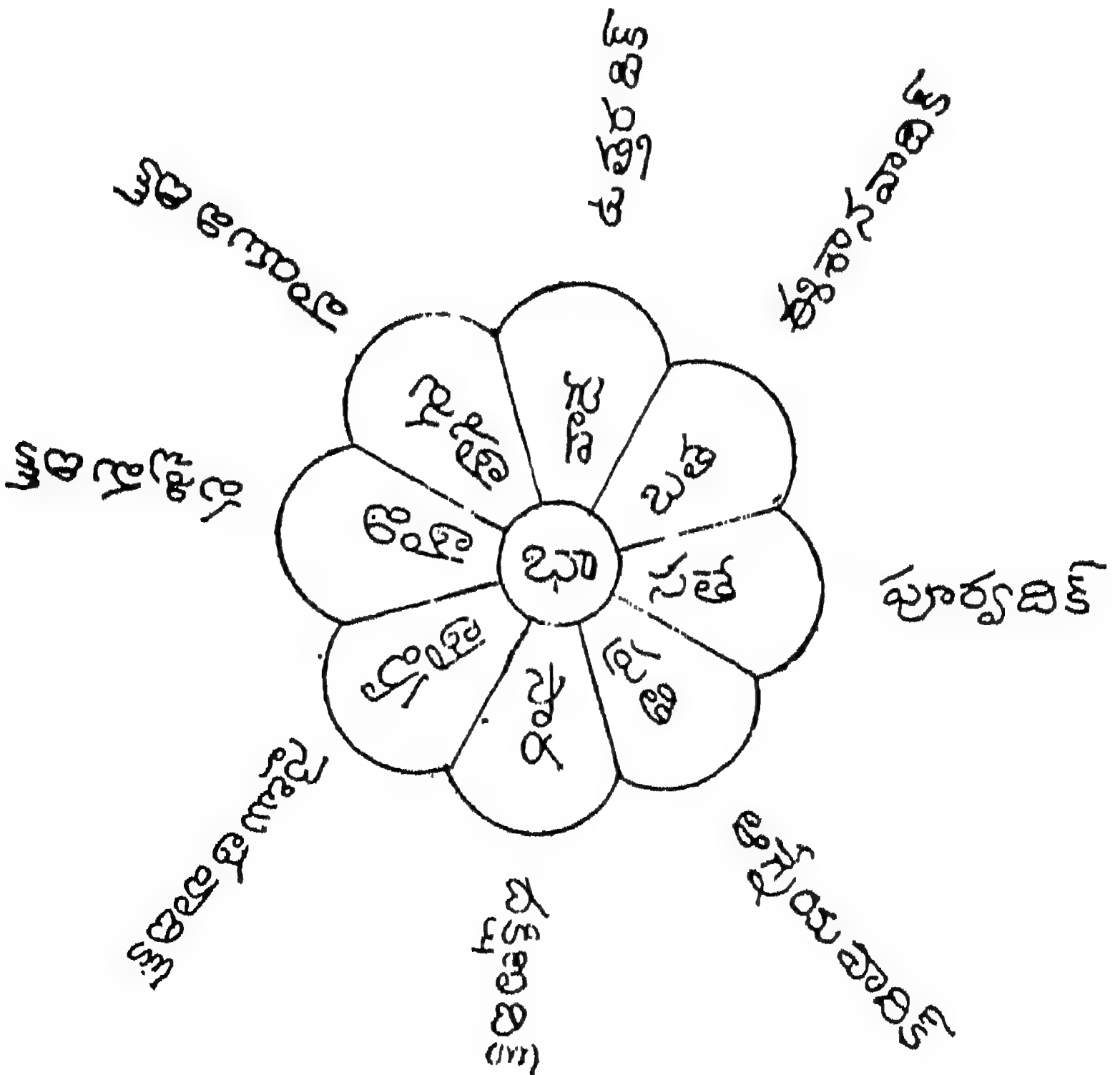
పుల్లెల శ్రీరామచంద్రుడు

1. ఖడ్గ బద్ధః

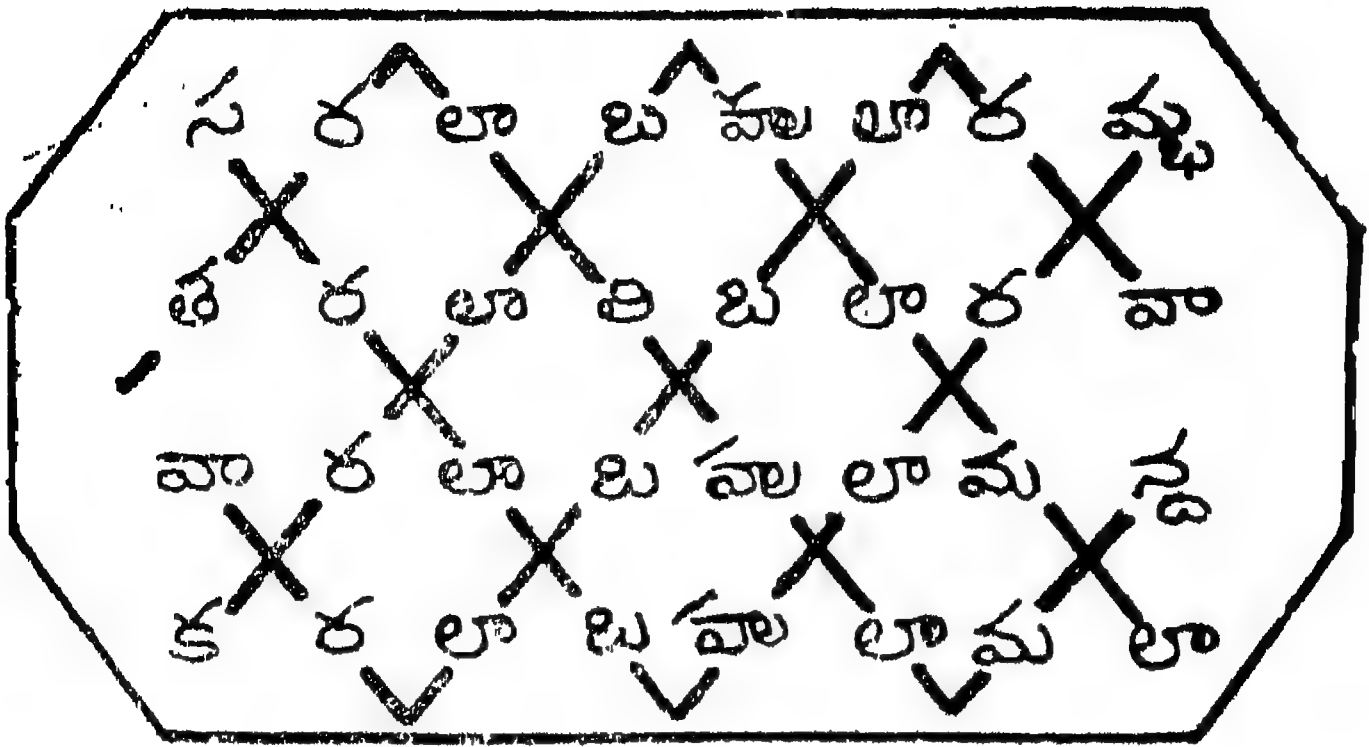
మారారి శక్తి రామ భ ముఖై రా సార రంహ సా,
 సార రంహ సా నిత్యం తదార్థి హంసా షమా. (384 శ్లో)
 మాతా సతానాం సంఘట్టః శ్రియాం బాధిత సంభ్రమా,
 మాన్యాధ సీమా రామాణాం శంషేది శ్యామ మాది మా. (385 శ్లో)

2. పద్మ బద్ధః

భాసతే ప్రతిభాసార రసాభాతాహతా విభా,

3. మురజ బన్ధ:

సరలా బహులారమ్భతరలాలిబలారవా,
వారలా బహులామన్దకరలా బహులా మలా.

(386 శ్లో)

సర్వతోభద్ర:

ర	సా	సా	ర	ర	సా	సా	ర
సా	య	తా	క్ష	క్ష	తా	య	సా
సా	తా	వా	త	త	వా	తా	సా
ర	క్ష	త	స్త	స్త	త	క్ష	ర
ర	క్ష	త	స్త	స్త	త	క్ష	ర
సా	తా	వా	త	త	వా	తా	సా
సా	య	తా	క్ష	క్ష	తా	య	సా
ర	సా	సా	ర	ర	సా	సా	ర

ర సా సా ర ర సా సా ర సా య తా క్ష క్ష తా య సా

సా తా వా త త వా తా సా ర్ష క్ష త స్త స్త త క్ష ర 388

శ్రీ:

శ్రీ పుష్పగదాధిపతియే నమః

కావ్యప్రకాశః

బాలాసందినీ వ్యాఖ్యానహితః

ప్రథమ ఉల్లాసః

వృత్తి. గ్రన్థారమ్భే విష్ణువిఘాతాయ నమఃచిత్తీష్టదేవతాం గ్రన్థ
కృత్ పరామృశతి-

కారిక :

నియతికృతనియమరహితాం హ్లాదైరమయామసన్యపరతన్త్రామి.
నవరసదుచిరాం నిర్మితిమాదధతీ భావతీ కపేర్ణయతి. 1

వృ. నియతిశక్త్యా నియతరూపా, సుఖదుఃఖమోహస్థబాహు,
పరమాణ్వాద్యుపాదానకర్మాదినహకారివారణపరతన్త్రా, షడ్రసా, స
చ హృద్యైవ తైః, తాదృశీ బ్రహ్మణో నిర్మితిః నిర్మాణమ్. ఏతద్వి
లక్షణా తు కవివాఙ్మిరితిః. అత ఏవ జయతి. జయత్కర్తృస చ సమ
స్కార ఆక్షిప్యత ఇతి తాం ప్రత్యస్మి ప్రణత ఇతి లభ్యతే.

అథ బాలాసందినీవ్యాఖ్యానప్రారంభః

వ్యాఖ్యానం. నత్వా శ్రీతాతపాదాదీనాం శాస్త్రమన్త్రాదీనద్గుహానాం,
వ్యాఖ్యానం కావ్యప్రకాశస్య కథోఽప్యాయోగ్యం యథామతి.

మహాపండితుడైన మమ్మటుడు 'కావ్యప్రకాశ' అనే అలంకారశాస్త్ర
గ్రంథాన్ని రచించడానికి ప్రారంభించి, తాను ప్రారంభించిన గ్రంథరచనాకార్య
క్రమం నిర్విఘ్నంగా కొనసాగడంకోసం తగిన, అసగా ఇలాంటి కార్యాన్ని

నిర్విఘ్నంగా సమాప్తి పొందించగలిగిన, ఇష్టదేవత యైన భారతిని, సరస్వతీ దేవిని, స్మరిస్తున్నాడు.

నియతీతి- నియతికృతనియమరహితామ్ = దైవంచేత లేదా అదృష్టంచేత కల్పించబడిన నియమాలు లేనిదీ, హ్లాదైకమయీమ్ = కేవలం ఆనందస్వరూప మైనదీ, అనన్యపరతన్త్రామ్ = ఇతర కారణాలమీద వేటిమీదా ఆధారపడనిదీ, నవరసదుచిరామ్ = తొమ్మిది రసాలతో మనోహరంగా ఉన్నదీ అయిన, నిర్మితిమ్ = నిర్మాణాన్ని, ఆదధతీ = చేస్తూన్న, కవేః భారతీ = కవియొక్క భారతి, బయతి = సర్వోత్కర్షతో ఉన్నది.

వివరణం. ఈ ప్రార్థనాశ్లోకంలో కావ్యప్రకాశకారుడు, బ్రహ్మదేవుడు చేసే సృష్టికంటే కవి చేసే (కావ్య) సృష్టి విశిష్టమైనది అని చెప్పతూ ఆ కవి భారతిని స్మరిస్తున్నాడు. సరస్వతి విద్యాధిదేవత. అందుచేత కవిభారతియే భారతి (సరస్వతి); భారతియే కవిభారతి. ఈ విధంగా కవిభారతీస్తుతి భారతీస్తుతియే అవుతుంది గాన ఈ శ్లోకం కవిభారతిని ప్రశంసిస్తూ భారతీదేవిని కూడా స్తుతిస్తున్నది. అందుచేత మంగళశ్లోకంగా పరిగణింపబడుతుంది. ఈ విషయాన్నే రచయిత వృత్తిలో విశదీకరిస్తున్నాడు :-

నియతిశక్తి ఇతి :- నియతిశక్తి అనగా అసాధారణమైన ధర్మం. పద్మంలో పద్మత్వం ఉంది. ఈ పద్మత్వం అనే అసాధారణధర్మం, (ఇతర పుష్పాలలో లేని ధర్మం) దేనిలో ఉంటుందో దానిలో విశిష్టమైన పరిమళం మొదలైనవి ఉంటాయి. ఆ ధర్మం లేని పుష్పాదులలో అలాంటి సౌరభాదులు ఉండవు. అందుచేత బ్రహ్మ చేసే సృష్టి ఇలాంటి అసాధారణధర్మాలమీద ఆధారపడి ఉంటుంది. అనగా అలాంటి ధర్మం ఉన్నదానికే పరిమళాదులను ఇవ్వరలుగుతుంది. లేదా 'నియతిశక్తి' అనగా అదృష్టం; దైవశక్తి. బ్రహ్మదేవుని సృష్టి ఆయా ప్రాణుల అదృష్టంచేత కట్టబడి ఉంటుంది. దానికి లోబడి ఉండే బ్రహ్మ సుఖదుఃఖాదులను ఇస్తాడు. తానుగా స్వతంత్రించి ఏమీ ఇవ్వజాలడు. అయితే కవి చేసే నిర్మాణం ఈ విధంగా అసాధారణధర్మాలమీద కాని, దైవాదులమీదకాని ఆధారపడదు. కవి ఎలా తలుచుకుంటే అలాగే వర్ణించగలడు. అదే విధంగా బ్రహ్మ చేసే సృష్టి సత్త్వరజస్తమోగుణాలతో సంబంధించి ఉంటుంది. అందుచేత ఈ జగత్తులో సత్త్వగుణధర్మమైన సుఖం, రజోగుణధర్మమైన దుఃఖం,

తమోగుణధర్మమైన మోహం ఈ మూడూ కూడా ఉంటాయి. కవిరచనలో కేవలం సుఖం (ఆనందం) మాత్రమే ఉంటుంది. బ్రహ్మసృష్టికి పూర్తి స్వాతంత్ర్యం లేదు. పరమాణువులు మొదలైన ఉపాదానకారణాలు, కర్మమొదలైన సహకారి కారణాలు-వీటిమీద ఆధారపడి ఉంటుంది. కవిసృష్టికి ఇలాంటి పారతంత్ర్యం లేదు. (కుండకు మట్టి ఉపాదానకారణం. కట్ట, చక్రం మొదలైనవి సహకారి కారణాలు). బ్రహ్మసృష్టిలో ఆరు రసాలు మాత్రమే (మధురాష్టుదులు) ఉన్నాయి. అవి అన్నీ ఆనందాన్నే కలిగిస్తాయనే మాట లేదు. కవిసృష్టిలో తొమ్మిది రసాలు ఉంటాయి. అన్నీ ఆనందం కలిగించేవే. ఈ విధంగా కవివాణ్నిర్మాణం బ్రహ్మ దేవుని నిర్మాణంకంటే విలక్షణమైనది. అందుచేతనే అది, జయతి = సర్వోత్కర్షతో ఉన్నది. సర్వోత్కృష్టమై ఉన్నది అని చెప్పడంచేత 'సమస్కరిస్తున్నాను' అని సూచితం అవుతున్నది. అందుచేత ఇలాంటి కవిభారతికి సమస్కరిస్తున్నాను అని బావం.

వృ. ఇహాభిదేయం సప్రయోజనమిత్యాహ-

కా. కావ్యం యశ సేర్థకృతే వ్యవహారవిదే శివేతరక్షతయే
సద్యః పరనిర్వృతయే కాంతాసంమితతయోపదేశయుజే. 2

వ్యా. ఇహేతి- ఈ గ్రంథంలో ప్రతిపాదించనున్నదానికి ప్రయోజనం ఉన్న దని చెప్పుచున్నాడు. అనగా ఈ కావ్యప్రకాశ అనే గ్రంథం కావ్యలక్షణాలను గూర్చి చెప్పడంకోసం, ఎలా వ్రాస్తే కావ్యం అవుతుందో తెలపడంకోసం. నిర్మించబడింది. అందుచేత ఏ కావ్యాన్ని గూర్చి విశదీకరించడంకోసం ఈ గ్రంథం వ్రాయబడిందో ఆ కావ్యానికి ఏది ప్రయోజనమో అదే దీనికి కూడా ప్రయోజనం అని బావం.

కావ్యమితి- కావ్యమ్ = కావ్యం, యశ సే = యశస్సుకొరకు, అర్థకృతే = ధనంకొరకు, వ్యవహారవిదే = వ్యవహారజ్ఞానంకొరకు, శివేతరక్షతయే = అమంగళాలను నశింపచేయడంకొరకు, సద్యఃపరనిర్వృతయే = చదివినవెంటనే గొప్ప ఆనందంకొరకు, కాంతాసంమితతయా = ప్రీయురాలితో సమానమైనదవడంచేత, ఉపదేశయుజే = ఉపదేశంకొరకు, అవుతుంది. అనగా కావ్యంవల్ల యశస్సు లభిస్తుంది; ధనం లభిస్తుంది. లోకవ్యవహారజ్ఞానం కలుగుతుంది. అమంగళాలు

తొలిగిపోతాయి. చదువుతూన్నప్పుడే పరమానందం కలుగుతుంది. ప్రేయూరాలు మనస్సు నొప్పించకుండా హితబోధ చేసి సన్మార్గంలో ప్రవర్తించజేసి సట్లు కావ్యం కూడా మంచి ఉపదేశం ఇస్తుంది.

వృ. కాలిదాసాదీనామివ యశః, శ్రీహర్షాదేర్హాపకాదీనామివ ధనం, రాజాదిగతోచితాచారపరిజ్ఞానమ్, ఆదిత్యాదేర్మయూరాదీనామివానర్థనివారణం, సకలప్రయోజనమౌలిభూతం సమసస్తరమేవ రసాస్వాదనసముద్భూతం విగలితవేద్యాన్తరమాసస్తం ప్రభుసంమితశబ్దప్రధానవేదాదిశాస్త్రీభ్యః, సుహృత్సంమితార్థవత్పురాణాదీతిహాసేభ్యశ్చ శబ్దార్థయోర్గుణభావేన రసాజ్గభూతవ్యాపారప్రవణతయా విలక్షణం యత్కావ్యం లోకోత్తరపర్ణనానిపుణకవికర్మ, తత్కాస్తేవ సరసతాపాదనేనాభిముఖీకృత్య “రామాదివద్వర్తితవ్యం న రావణాదిపత్” ఇత్యుపదేశంచ యథాయోగం కవేః సహృదయస్య చ కరోతీతి సర్వథా తత్ర యతనీయమ్.

వ్యా. కాలిదాసాదీనామితి - కాలిదాసాదులకు వలె కీర్తిని, దావకుడుమొదలైనవారికి శ్రీహర్షాదులనుండి వలె ధనాన్నీ, రాజాదులకు సంబంధించిన తగిన నడవడికను తెలపడం ద్వారా లోకవ్యవహారజ్ఞానాన్నీ, సూర్యాదులనుండి మియురాదికవులకు వలె అనర్థనివారణాన్ని - శబ్దార్థాలను అప్రధానంగా చేసి రసానికి అంగమైన (వ్యంజనా) వ్యాపారానికే ఎక్కువ ప్రాధాన్యం ఇవ్వడంతో, ప్రభుసంమితాలైన శబ్దప్రధానవేదాదిశాస్త్రీలకంటె, మిత్రసంమితాలైన, అర్థమునందే తాత్పర్యం గల పురాణాదీతిహాసాలకంటె విలక్షణమై లోకోత్తరపర్ణనానిపుణుడైన కవి కర్మయైన కావ్యం - అన్ని ప్రయోజనాలకంటె ఉత్తమమైనదీ, వెంటనే రసాస్వాదంచేత కలిగేదీ, విగలితవేద్యాంతరమూ అయిన అసందాస్సీ, కాంతపలె సరసత్వాన్నీ కలిగించి, అభిముఖుణ్ణిగా చేసికొని “రామాదుల వలె ఉండాలి కాని రావణాదుల వలె ఉండకూడదు” అనే ఉపదేశాన్నీ వీలును బట్టి రవికీ, సహృదయుడికీ కూడ ఇస్తుంది; అందుచేత దానివిషయంలో అన్ని విధాలా ప్రయత్నం చెయ్యాలి.

వి. ‘కావ్యం’ అనగా లోకంలో కనిపించే మామూలు విషయాలలో

లేని, (లోకాతీతమైన) చమత్కారాన్ని కలిగించే వర్ణనలు చేయగలిగిన కవి యొక్క కర్మ; కవి చేసినది; కవిచేత నిర్మించబడినది అని అర్థం. ఇది వేదాదుల కంటే పురాణాదులకంటే విలక్షణమైనది. వేదం మొదలైన శాస్త్రాలు ప్రభువు ప్రజలను ఆజ్ఞాపించినట్లు “నువ్వు అలా చేయాలి; ఇలా చేయకూడదు; అలా చేస్తే పుణ్యం వస్తుంది; ఇలా చేస్తే పాపం వచ్చి కష్టాలు అనుభవిస్తావు” అని ఆజ్ఞా పిస్తాయి. అందుచేత ఇవి ప్రభుసంమితాలు, ప్రభువు పంపివి. వీటిలో శబ్దాలకి ప్రాధాన్యం ఎక్కువ. ఎందుచేతనంటే ఇవి ఆజ్ఞాపిస్తున్నట్లుగానే కనబడతాయి. ఇంక పురాణేతిహాసాదులు మిత్రుడువలె ఆ యా కథలు చెప్పి మానవుణ్ణి మంచి మార్గంలో నడిపిస్తాయి. అందుచేత అవి మిత్రసంమితాలు. వీటిలో అర్థానికి ప్రాధాన్యం. ఎందుచేత ననగా వేదాదులవలె ఇవి చేయవలసిన, లేదా చేయకూడని పనులను గూర్చి కాకుండా జరిగిన విషయాలు చెబుతాయి. అయితే కావ్యం కూడా ఉపదేశం చేస్తుంది. కాని దీని విధానం సుకుమారంగా ఉంటుంది. కాంత తన ప్రేమియుణ్ణి మంచి మాటల చేత, హావభావాదులచేత పశం చేసికొని ఆతని సుసన్నుడు నొప్పి కలగకుండా తాను ఏ విషయం ఉపదేశించా అని అనుకొంటుండో దాన్ని చమత్కారంగా, ఆనందకరంగా ఉండేటట్లు “రామాదుల వలె ఉండాలి కాని రావణాదుల వలె ఉండకూడదు” అని బోధిస్తుంది. అందుచేత కావ్యం కాంతాసంమితం. దీనిలో శబ్దానికి గాని వాచ్యార్థానికి గాని ప్రాధాన్యం లేదు. ఈ రెండూ అప్రధానం గానే ఉంటూ వ్యంజనావ్యాపారం ద్వారా రసానుభూతిని కలిగిస్తాయి. ఈ విధంగా వేదాదిశాస్త్రాలకంటే, పురాణేతిహాసాదులకంటే విలక్షణమైన కావ్యంవల్ల అనేక ప్రయోజనాలున్నాయి. సత్కావ్యాలవల్ల కాళిదాసాదులకు లభించినట్లు కీర్తి లభిస్తుంది. దావకు డనే కవికి శ్రీహర్షుడు చాలా ధనం ఇచ్చినాడట. రత్నావళి అనే నాటిక వ్రాసి శ్రీహర్షుని పేరు పెట్టడంచేత అలా ఇచ్చినా డని కొందరు వ్యాఖ్యాతలు వ్రాశారు. ఇందులో ఎంత సత్యం ఉంటో చెప్పడం కష్టం. అస్థాన కవులకు కూడా రాజులు అధికంగా ధనం ఇచ్చి పోషించడం భారతదేశసంప్రదాయమే కదా. ఈ విధంగా కావ్యంవల్ల ధనం లభిస్తుంది. కావ్యాలలో మహాపురుషుల చరిత్ర వర్ణింపబడుతుంది. వాటిని చదివిన వారికి రాజులు మొదలైన పెద్దలతో ఎలా మసలుకోవాలో, లోకవ్యవహారం ఎలా ఉంటుందో తెలుస్తుంది. కావ్యానికి ఈ లోకవ్యవహారజ్ఞానం ఒక పలం. ముఝూరు డనే కవి సూర్యశతకం రచించి కుష్ఠరోగం పోగొట్టుకున్నా డని ప్రసిద్ధి. ఈ విధంగా కావ్యంవల్ల అమం

గళాలు తొలగించుకొనవచ్చు. ఇంక చివరి పలం ఒకటి ఉంది; అది వెంటనే కలిగే ఆనందం. మిగిలిన పలా లన్నీ ఒక ఎత్తు! ఇది ఒకటి ఒక ఎత్తు. వాటి అన్నింటికి తలమానిక మైనది. కావ్యం చదువుతూండగానే రసాస్వాదనం చేత ఇతర విషయా లేపీ తెలియని ఒక ఆనందమయమైన స్థితి ఏర్పడుతుంది. ఇది కావ్యం వల్ల కలిగే అత్యుత్తమప్రయోజనం.

వీటిలో కొన్ని కవికి చెందుతాయి. కొన్ని సహృదయుడికి చెందుతాయి. యశస్సు, ధనం, అనర్థనివారణం అనేవి కవికి, ఆనందం, వ్యవహారజ్ఞానం, ఉపదేశలాభం అనేవి సహృదయుడికి లభిస్తాయి. మొదటి మూడు ప్రయోజనాలు కవికే కాకుండా కావ్యాలు బాగా చదుకున్నవారికి కూడా కలగవచ్చు. కావ్యజ్ఞానం కలవా డనే కీర్తి, దానివలన ధనం, స్తోత్రపాఠాదులవలన అనర్థనివృత్తి కలగవచ్చును కదా. ఐతే కవికి మాత్రం ఈ మూడు ప్రయోజనాలే కాని ఇతర ప్రయోజనాలు ఉండవు. కావ్యం రచించి పూర్తిచేసిన కవి కూడా కాలాంతరంలో ఆ కావ్యం చదువుకొని రసాస్వాదం పొందవచ్చు. అయితే ఆ సమయంలో అతడు కూడా సహృదయుడే, కవి కాదు అని ఆలంకారికసంప్రదాయం.

సహృదయులనగా ఎవరో 'యేషాం కావ్యానుశీలనాభ్యాసవశాద్విశదీభూతే మనోముకురే వర్జనీయతస్మయీభవనయోగ్యతా తే స్వహృదయసంవాదబాజః సహృదయాః' అని అభినవగుప్తుడు లక్షణనిర్వచనాలు చెప్పినాడు. (ధ్వన్యాలోక లోచనం. పుట. 33.) ఉత్తమకావ్యాలను పరిశీలించగా పరిశీలించగా ఎవరి మనస్సు అనే అర్థం నిర్మలమై కవి సమర్పించిన విభావాదులతో తాదాత్మ్యాన్ని చెందడానికి యోగ్యం అయి ఉంటుందో వాళ్ళు సహృదయులు ఇది లక్షణం. "స్వహృదయ సంవాదం ఉన్నవాళ్ళు" అనేది ప్యుత్పత్త్యర్థం. 'స్వ' అనగా ఇక్కడ కవి అని అర్థం. కవి హృదయంతో సమానమైన హృదయం ఉండి అతని హృదయంతో సమంగా స్పందించగలిగిన హృదయం కలవాళ్ళు అని అర్థం. అసగా "సమానం హృదయం యేషాం తే సహృదయాః" అని ప్యుత్పత్త్యర్థం చెప్పిసట్లయింది. 'సహృదయ' శబ్దం ప్రప్రథమంగా ధ్వన్యాలోకంలోనే కనబడుతుంది.

వృ. ఏవమస్య ప్రయోజనముక్త్యా కారణమాహ-

కా. శక్తిర్నిపుణతా లోక శాస్త్రకావ్యాద్యవేక్షణాత్

కావ్యజ్ఞశిక్షయాభ్యాస ఇతి హేతుస్తదుద్భవే. ౩

వ్యా. ఈ విధంగా కావ్యప్రయోజనం చెప్పిన తరువాత ఇప్పుడు కావ్యానికి కారణాన్ని చెప్పతున్నాడు.

శక్తిః = శక్తి, లోకశాస్త్రకావ్యాద్యవేషణాత్ = లోకాన్ని, శాస్త్రాలను, కావ్యాలను పరిశీలించడంవలన కలిగిన, నిపుణతా = నేర్పు (దీనిచే వ్యుత్పత్తి అని పేరు). కావ్యజ్ఞశిష్యా = కావ్యాలు తెలిసిన వాళ్ళదగ్గర నేర్చుకొనడం చేత, అధ్యాసః = కావ్యరచనాభ్యాసం చేయడం, ఇతి = ఇట్లు, తదుద్భవే = కావ్యం వుట్టడానికి (కావ్య నిర్మాణానికి), హేతుః = కారణం.

వృ. శక్తిః కవిత్వభీజరూపః సంస్కారవిశేషః రశ్మితే; యాం వినా కావ్యం న ప్రసరేత్; ప్రసృతం వా ఉపహసనీయం స్యాత్. లోకస్య స్థావరజగ్గమాత్మకలోకవృత్తస్య, శాస్త్రాణాం చన్దో-వ్యాకరణాభిదానకోశ-చతుర్వర్గ - గజ - తురగ-ఖడ్గాది లక్షణగ్రన్థానాం, కావ్యానాం చ మహాకవిసంబన్ధినామ్, ఆదిగ్రహణాదిహాసాదీనాం చ విమర్శనాద్యుత్పత్తిః, కావ్యం కర్తుం విచారయితుం చ యే జానన్తి తదుపదేశేన రరణే యోజనే చ పౌనఃపున్యేన ప్రవృత్తిరితి శ్రయః సముదితాః, స తు వ్యస్తాః, తస్య కావ్యస్య ఉద్భవే నిర్మాణే, సముల్లాసే చ హేతుః; స తు హేతవః

వ్యా. కవిత్వానికి బీజం వంటి, రచయితలో ఉండే సహజమైన లోకానంద విధమైన సంస్కారానికి శక్తి అని పేరు. దీనికి 'ప్రతిభ' అని నామాంతరం. ఆ శక్తి లేకపోతే మిగిలినవి ఏవి ఉన్నా కావ్యం నడవదు. ఏదో విధంగా రచించినా అది ఉపహాసాస్పదంగా ఉంటుంది. అందుచేత ఇది చాలా ప్రధానమైనది. లోకం అనగా స్థావరజంగమాత్మకమైన లోకానికి సంబంధించిన వ్యవహారం; దాన్ని పరిశీలించాలి. చందఃశాస్త్రం, వ్యాకరణం, నిఘంటువులు, దర్పార్యరామమోక్షాలనూ గజ - తురగ - ఖడ్గాదుల లక్షణాలనూ ప్రతిపాదించే గ్రంథాలూ-ఇవి శాస్త్రాలు. ఈ శాస్త్రాలలో మంచి ప్రవేశం సంపాదించాలి. ఇతరులు రచించిన ఉత్తమకావ్యాలు చదవాలి. ఈ విధంగా లోకవ్యవహారజ్ఞాన శాస్త్రజ్ఞాన-కావ్య పఠనాదులవలన వ్యుత్పత్తి కలుగుతుంది. ఇది రెండవది. కావ్యాన్ని రచించే నైపుణ్యం గలవారు, కావ్యాలను విమర్శించగలవారు కావ్యజ్ఞులు. వాళ్ళను

అశ్రయించి వాళ్ళ దగ్గర కావ్యం ఎట్లు రచించాలో, ఏ పదాలు మూర్ఖ ఏ పదాలు కూర్చాలో (యోజనే) మాటిమాటికి నేర్చుకోవాలి. ఇది అద్భుతం- మరొకటి. ఈ మూడు రచిసి, అంతే కాని వేరువేరుగా కాదు. కావ్యనిర్మాణానికి, నిర్మించిన కావ్యం సర్వోత్కృష్టంగా ఉండడానికి, కారణం అన్నిటాంటి. అందుచేతనే 'హేతుః' అని ఏకపచనం ప్రయోగించబడింది కాని 'హేతుః' అని ఏకపచనం ప్రయోగించబడలేదు. అసగా ఈ మూడూ ఒక సముదాయంగా రచిసి ఉన్నప్పుడే కావ్యనిర్మాణం జరుగుతుంది అని భావం.

ప్ర. ఏవమస్య కారణముక్త్యా స్వరూపమాపా-

తా. తదదోషా శబ్దార్థా సగుణావసలంబ్యోః పునః క్లృపి.

ప్ర. దోషగుణాలంకారా పక్ష్యస్తే. క్లృపిత్వస్తేఽపిదాహ-యత్స ర్వత్ర సాలంకారో; క్వచిత్తు స్ఫుటాలంకారవిరహోఽపి స కావ్యత్వ హానిః. యథా-

శ్లో॥ యః కౌమారహరః స ఏవ హి పరిస్తా ఏవ చైత్రక్షిపౌ
స్తే చోన్మీలితమాలతీసురభయః ప్రాహః రిచమ్పాసిలాః,
సా చైవాస్మి తథాపి తత్ర సురతవ్యాపారలీలావిధౌ
రేవారోధని వేతసీతరుతతే చేతః సముత్కృతే. 1

ప్ర. అత్ర స్ఫుటో స కశ్చిదలంకారః రసస్య చ ప్రాధాన్యా
న్నాలంకారతా.

వ్యా. ఈ విధంగా కావ్యానికి ఏది కారణమో అట్టి ఆ కావ్యస్వరూపాన్ని విశదీకరిస్తున్నాడు. తదదోషా ఇతి. అదోషా=దోషాలు లేనివి, సగుణా=గుణాలు ఉన్నవి, క్లృపి=కొన్ని చోట్ల, అసలంబ్యతే పునః = అలంకారాలు లేనివి అయిన, శబ్దార్థా=శబ్దార్థాలే (శబ్దమూ అర్థమూ రచిసి), తత్ర=ఆ కావ్యం. దోషేతి =దోష-గుణ-అలంకారాలను గూర్చి ముందు ముందు విశదీకరిస్తాం. 'కృపి' (కొన్నిచోట్ల) అని అనడంచేత నాదారణంగా అంతటా కూడ అలంకారాలు ఉండాలి. (అలంకారాలు లేకపోతే కావ్యం కానే కాదు); ఇతే కొన్ని చోట్ల స్పష్ట

మైన అలంకారాలు కనబడకపోయినా దోషాలు ఏవీ లేకుండా, గుణాదులు ఉన్న శబ్దార్థాలు కావ్యం అని చెప్పవచ్చును అని బావం. ఉదాహరణకి “యః కౌమార” ఇత్యాదిశ్లోకంలో స్పష్టంగా అలంకారా లేవీ కనబడడంలేదు. అయినా దోషాలేవీ లేవు. మాదుర్యాదిగుణా లున్నాయి. అందుచేత ఇది కావ్యమే. “ఇందులో శృంగారరసం ఉన్నదిరదా; అది అలంకారమే కదా; అందుచేత దీనిలో స్ఫుటాలంకారాలు ఏమీ లేవు అని చెప్పడం అయ్యు క్తం కదా?” అన్న ప్రశ్నకు అవకాశం లేదు. ఎందుచేత ననగా, రసం అప్రదానంగా ఉన్నప్పడే దానిని అలంకారం (రసవదలంకారం) అంటారు కాని రసం ప్రదానంగా ఉంటే అది అలంకారం కాదు. అది అలంకార్యం. అయితే ఉత్కంఠ చెందడానికి తగిన కారణం లేకపోయినా ఉత్కంఠ అనే కార్యం కలిగినట్లు వర్ణించడంచేత విభావనాలంకారం అనీ లేదా ఉత్కంఠ లేకపోవడం అనే కార్యానికి అనుగుణమైన కారణాలు ఉన్నా ఆ కార్యం లేదు అని వర్ణించడం చేత విశేషోక్త్యలంకారమనీ చెప్పవచ్చును. కాని ఆ అలంకారాలు అస్పష్టంగా ఉన్నాయి కాబట్టి ఇది అసలంకారమే, అనగా స్ఫుటమైన అలంకారాలు లేనిదే అని బావం.

యః కౌమారహరః ఇత్యాది- “ఏ పరుడు నా కౌమారవయస్సును దోచుకున్నాడో ఆతడే ప్రక్కన ఉన్నాడు; అవే సైత్రమాస (వసంత) రాత్రులు; వికసించిన మాలతీ లతల మీదుగా రావడంచేత బాగా పరిమళిస్తూన్న అవే కదంబ వృక్షవాయువులు ఇప్పుడూ వీచుతున్నాయి. నేను కూడా అప్పటి మనిషినే; ఏమీ లేదా లేదు. అయినా మనస్సు రేవాసదీప్తిరంలో నీటిప్రబ్బలి తీగలు మండపంగా ఏర్పడిన వృక్షములలో సురతవ్యాపారంకోసం ఉవ్విళ్ళూరుతున్నది”.

ఈ శ్లోకం కాశ్మీరదేశీయురాలైన శిలాభట్టారిక (శిలా అనే రాణి) రచించిన శ్లోకం అని ప్రసిద్ధి.

వృ. తద్భేదాన్ క్రమేణాహ-

కా. ఇదముత్త మతిశయిని వ్యజ్ఞే వాచ్యాద్ధ్వనిర్బుధైః కథితః. 4

ఇదమితి కావ్యం; బుధై ర్వైయాకరణైః ప్రదానభూతస్ఫోటరూప వ్యజ్ఞవ్యజ్ఞకస్య శబ్దస్య ధ్వనిరితి వ్యవహారః కృతః. తతస్తస్మతాను

సారిభిరన్యైరపి న్యగ్భావితవాచ్యవ్యజ్ఞప్యజ్ఞసక్షమస్య శబ్దార్థయుగలస్య.
యథా-

శ్లో. నిఃశేషచ్యుతచస్తసం స్తసతటం నిర్భృష్టరాగోఽధరో
నేత్రే దూరమనజ్జనే పులకితా తస్మి తవేయం తనుః.
మిథ్యావాదిని దూతి బాన్ధవజనస్యాజ్ఞాతపీడాగమే
వాపీం స్నాతుమితో గతాసి నపునస్తస్యాధమస్యాన్తి కమ్.

ప్ర. "అత్ర తదన్తికమేవ రస్తుం గతాసి" ఇతి ప్రాధాన్యేన
అదమపదేన వ్యజ్యతే.

వ్యా. ఆ కావ్యాల బేదాలను క్రమంగా చెప్పతున్నాడు. ఇదమితి-వాచ్యాత్-
=వాచ్యం కంటే, వ్యజ్ఞే=వ్యంగ్యార్థం, అతిశయిని-ప్రధానంగా (ఎక్కువ
చమత్కారజనకంగా) ఉంటే, ఇదమ్=ఈ కావ్యం, ఉత్తమమ్=ఉత్తమకావ్యం.
ఈ విధమైన కావ్యమే, బుద్ధైః=పండితులచేత, ధ్వనిః='ధ్వని' అని, వధితః=
చెప్పబడినది.

ఇదమితి-కారికలో "ఇదమ్" అనగా 'కావ్యం' అని అర్థం. బుద్ధు
లైన వైయాకరణులు ప్రధానమైన స్తోటరూపమైన వ్యంగ్యాన్ని వ్యతింపచేసే
శబ్దాన్ని 'ధ్వని' అనేపేరుతో వ్యవహరిస్తున్నారు. ఆ మతాన్నే అనుసరించి ఇతర
పండితులు కూడా వాచ్యార్థాన్ని అణగదొక్కి, అనగా వాచ్యార్థానికి అంతగా
ప్రాధాన్యం లేకుండా, ప్రధానంగా కనబడే వ్యంగ్యార్థాన్ని వ్యతింపచేయడానికి
(స్ఫురింపచేయడానికి) సమర్థమైన శబ్దార్థద్వయమానికి అనగా శబ్దార్థరూపమైన
కావ్యానికి 'ధ్వని' అని పేరు పెట్టారు.

వి. అలంకారశాస్త్రప్రవర్తకులైన ఆనందవర్ధనుడులకు వైయాకరణులు
అంటే చాలా గౌరవం. ఆనందవర్ధనుడు ధ్వన్యాలోకంలో "ప్రథమే హి విద్వాంసీ"
వైయాకరణాః; వ్యాకరణమూలత్వాత్ సర్వశాస్త్రాదామ్" (ప్రథమాద్వితీయం 13వ
కారికకు వృత్తి). "సకలశాస్త్రానికి వ్యాకరణమే మూలం. అందుచేత వైయాకర
ణులు విద్వాంసులలో ప్రధానులు" అని అంటాడు. వైయాకరణులు "స్తోట"
అనే ఒక విశిష్టమైన శబ్దస్వరూపాన్ని అంగీకరించారు. దీనిని గూర్చి అతి విస్తృత
మైన చర్చ వ్యాకరణశాస్త్రగ్రంథాలలో ఉంది. సంగ్రహంగా చెప్పాలంటే- "ఈ

పదంవల్ల ఈ అర్థం తెలుస్తున్నది" అనే వ్యవహారం లోకంలో ఉంది. దీనిని వట్టి ఆ అర్థాన్ని బోధించే పదం ఒకటి అనీ, అది అఖండమనీ (విడదీయరాని ఒక మన మనీ) స్పష్టం అవుతున్నది. మన చెవికి వినిపించే వర్ణాలు కాని, వాటి సముదాయం కాని అర్థాన్ని బోధించజాలవు. ప్రతివర్ణమూ కూడ ఉచ్చరించిన మరుక్షణంలోనే నశిస్తుంది. రెండవ వర్ణం ఉచ్చరించేసరికి మొదటి వర్ణం ఉండదు. అట్టి స్థితిలో అన్ని వర్ణాల సముదాయం ఒక్క మనంగా (ఒక్క ముద్దగా) స్ఫురించడం అసంభవం. అనగా 'మట' 'పట' ఇత్యాదిపదాల జ్ఞానం కలగదు. ఈ పదాలలోని నాలుగో వర్ణమైన 'అ' దగ్గరికి వచ్చేసరికి అది ఒక్కటే వినబడుతుంది. దానికి ముందు ఉన్న 'మ, అ, ట', 'ప, అ, ట' అనే అక్షరాలు నశించిపోయినాయి కదా? కాని 'మట' 'పట' అనే ఒక్కొక్క పదంవల్ల ఆ యా అర్థాల ప్రతీతి కలుగుతున్నది అని మనం అనుకుంటున్నాం. పదాల సమూహం అని చెప్పే వాక్యం విషయం కూడా ఇంతే. అందుచేత ఒక పదం, ఒక వాక్యం అని మనం అనుకునేవి మన చెవులకు వినబడేవి కాదు, చెవులకు వినబడే వాటి ద్వారా వ్యజింపబడేవి. వాటికే పదస్ఫోట, వాక్యస్ఫోట ఇత్యాది నామదేయాలు.

దీని ప్రక్రియ ఇది. వాక్కు పరా, పశ్యంతి, మధ్యమా, వై ఖరీ అని నాలుగు విధాలు అని వైయాకరణులు ప్రతిపాదించారు. వీటిలో 'పరా' అనేది వాస్తవంలో వాక్కు కాదు; చైతన్యమే. సర్వవ్యవహారాలూ చైతన్యమూలకాలే కాబట్టి వాగ్వి్యవహారం కూడా చైతన్యమూలకమే. అందుచేత వాక్కును గూర్చి చర్చించే ఘట్టంలో దాని (వాక్కుకు సంబంధించిన) వ్యవహారానికి మూలమైన చైతన్యాన్ని కూడా వాక్కు అని ప్రాచీనులు నిర్దేశించి ఉంటా రని ఊహించాలి. పరా వాగ్రూపమైన బ్రహ్మ (చైతన్యం) నాభిస్థానంలో ఒక విధమైన మార్పును (దీనికే వివర్తం అని పేరు) పొందుతుంది. నాభిస్థానంలో జరిగిన ఈ చైతన్యవివర్తమే 'పశ్యంతి' వాక్కు. అది నాభిస్థానంనుండి హృదయస్థానం చేరి మరొక వివర్తం పొందుతుంది; దానికి 'మధ్యమా' వాక్కు అని పేరు. అది ముఖందగ్గరికి చేరి మరొక వివర్తాన్ని చెందుతుంది. అప్పుడు తాలువు (చెలివి) దంతాలు మొదలైన స్థానాలలో వాయువు ఆఘాతంవల్ల వర్ణాలు పుడతాయి. పుట్టిన వెంటనే నశిస్తాయి. దీనికి వై ఖరీ వాక్కు అనిపేరు. ధ్వనిరూపంలో ఉన్న ఈ వర్ణాలు మధ్యమారూపంలో ఉన్న శబ్దాన్ని స్ఫురింపజేస్తాయి. అనగా ఆ శబ్దముయొక్క జ్ఞానాన్ని కలుగజేస్తాయి. వాక్కుకు ఉన్న పశ్యంతి అవస్థలో కాని, మధ్యమావ.

స్థలో కాని పర్వ-పదాది ప్రవిభాగం లేదు. ఈ విభాగం అంతా ద్వనిరూపమైన వైఖరీవాచకతోనే. ఈ వైఖరీవాచకం స్పృహింపజేసే 'వచ్చిమా' వాచకం సోపానం అనిపేరు. దానివల్లనే అర్థభాసం ఏలుగుతుంది.

కావ్యంలో శబ్దమూ, దాని వాచ్యార్థమూ కూడా ప్రధానముగా పరిగణ్యార్థాన్ని వ్యంజింపజేస్తాయి. ప్రధానమైన స్పృహను వ్యంజింపజేసే (ప్రవిభాగం) శబ్దానికి వైఖరీవాచకాలు "ద్వని" అని పేరుపెట్టినట్లుగా (వాళ్లు దానిని 'పేరు' పెట్టడానికి కారణం ఆ శబ్దం, చప్పుడు (ద్వని) ఇవికి విశేషతడం) అలంకారముగా వ్యంగ్యార్థ వ్యంజకమైన శబ్దార్థద్వయానికి "ద్వని" అని పేరు పెట్టారు అని భావం. అందు చేత "ద్వని" అనగా వ్యంగ్యార్థాన్ని ప్రధానంగా బోధించే శబ్దారూపమైన కావ్యము అని అర్థం. ఇది కావ్యవిభాగాన్ని గూర్చిన మట్టం అవడంచేత "ద్వని" శబ్దానికి ఇక్కడ ఈ అర్థం చెప్పడం జరిగింది. "ద్వని" శబ్దానికి ద్వనింపబడిన అర్థం, ద్వనించడం, ద్వనింపజేయడం అనే వ్యాపారం అని మరీ మూడు అర్థాలలో కూడా ప్రయోగం ఉంది. ఈ విషయం మున్నుండు స్పష్టం అవుతుంది.

వ్యా. ఎట్లనగా— (ఒక నాయిక తన ప్రీయుని తీసికొనిరావడం కోసం తన సఖురాలిని దూతికగా పంపుతుంది. ఆమె అతనిదగ్గరికి వెళ్లి ఆననితో గతి కేళి చేసి తిరిగి వచ్చి— "నేను నీ ప్రీయుని దగ్గరికి వెళ్లడం చూడలేదు (లేదా నీ ప్రీయుడు అక్కడ లేడు); ఎలాగా అటు వెళ్లాం కదా అని అక్కడ ఉన్న దిగుడు బావిలో స్నానం చేసి వచ్చాను" అని నాయికకు చెపుతుంది. అప్పుడు ఉత్తమ స్వభావం కల ఆ నాయిక ఆమె శరీరంమీద కనబడుతున్న సంభోగచిహ్నం లన్ని చూచి ఆమె చేసి వచ్చిన పని తెలుసుకుంటుంది. "దానిలే; నీవు అతనిదగ్గరికి వెళ్లలేదు; నీ శరీరంమీద కనబడే ఈ చిహ్నం లన్ని స్నానంవల్ల ఏర్పడ్డవే" అని అంటూ ఆక్షేపిస్తుంది.)

నిఃశేషేతి :- "నీ స్రవాల ప్రైభాగంలో వూనికొన్న మంచిగండం పూర్తిగా తొలగిపోయింది. క్రింది పెదవికి వేసుకొన్న రంగు తుడుచుకొవిపోయింది. నేత్రాల చివర కాటుక చెరిగిపోయింది. నీ సన్నని శరీరంలో పులకాంకురాలు కనిపిస్తున్నాయి. కావలసిన వాళ్ల బాధను గుర్తించని, అసత్యం పలికే ఓ! దూరీ! నువ్వు ఇక్కడినుండి, స్నానంచేయడంకోసం దిగుడుబావికే వెళ్లావు, ఆ అదముడి దగ్గరకి వెళ్లలేదు! నిజమే!"

ఈ శ్లోకంలో ప్రధానంగా ప్రయోగించిన “అదమస్య” (అ అధముడి దగ్గరికి) అనే పదాన్ని బట్టి “నువ్వు రమించడం కోసం అతనిదగ్గరికే వెళ్లావు” అన్న అర్థం స్ఫురిస్తూన్నది. అందుచేత ఇది “ధ్వని” అనే నామాంతరం గల ఉత్తమ కావ్యానికి ఉదాహరణం. దీనిలో వాచ్యార్థం కంటే వ్యంగ్యార్థం ప్రధానంగా ఉంది.

కా. అతాదృశి గుణీభూతవ్యజ్ఞ్యం వ్యజ్ఞ్యే తు మధ్యమమ్.

వృ. అతాదృశి వాచ్యార్థసతిశయిని. యథా:-

శ్లో. గ్రామతరుణం తరుణ్యా సవవజ్ఞులనుజ్ఞరీసనాథకరమ్,

పశ్యన్త్యా భవతి ముహూర్నితరాం మలినా ముఖచ్ఛాయా. 3

వృ. అత్ర వజ్ఞులలతాగృహే దత్తసంకేతా నాగతేతి వ్యజ్ఞ్యం గుణీ భూతమ్. తదపేక్షయా వాచ్యన్యైవ చమత్కారిత్వాత్.

వ్యా. అతాదృశీతి :- వ్యజ్ఞ్యే = వ్యంగ్యము, అతాదృశి తు = అలా లేకపోతే, అనగా వెనుక చెప్పినట్లు ప్రధానంగా లేకపోతే, గుణీభూతవ్యజ్ఞ్యమ్ = అది గుణీభూతవ్యంగ్యము. మధ్యమమ్ = మధ్యమకావ్యము. అతాదృశీతి. అతాదృశి = వాచ్యముకంటే ప్రధానంగా లేనప్పుడు.

వి. వాచ్యార్థమే ప్రధానంగా ఉండి వ్యంగ్యార్థం ప్రధానంగా లేని కావ్యానికి గుణీభూతవ్యంగ్యం అనీ, మధ్యమకావ్యం అనీ పేర్లు. ఉదా :- గ్రామేతి. “క్రొత్త అశోకపుష్పగుచ్ఛాన్ని చేతిలో పట్టుకొని పస్తూన్న గ్రామంలోని యువకుణ్ణి చూడగానే ఆమె ముఖం రంగు మలినం అయిపోయింది.”

అత్రేతి : “వంజులలతాగృహంలో వచ్చి కలుసుకొంటా నని అన్నావు; రాలేదు” అని సూచించడానికి ఆ యువకుడు ఆ పుష్పగుచ్ఛాన్ని చేతిలో పెట్టుకొని వచ్చాడు. అది చూడగానే ఏ కారణంచేతనో సంకేతస్థానానికి వెళ్లజాలకపోయిన ఆ యువతి ముఖం నల్లబడిపోయింది అని భావం ఇక్కడ వ్యంగ్యార్థంకంటే వాచ్యార్థమే ఎక్కువ చమత్కారజనకంగా ఉంది అందుచేత ఇది “గుణీభూత వ్యంగ్యం” అనే కావ్యం. దీనికే మధ్యమకావ్యం అని కూడా పేరు.

వి. “గుణీభూతం” అనగా అప్రధానము అని అర్థం. వ్యంగ్యార్థం ప్రధా

నంగా ఉందా, వాచ్యార్థం ప్రధానంగా ఉందా అని నిర్ణయించడానికి వాచ్యార్థం కలిగే చమత్కారమే ఆధారం. దేనివల్ల ఎక్కువ చమత్కారం కలుగుతే అది ప్రధానం.

కా. శబ్దచిత్రం వాచ్యచిత్రమవ్యజ్ఞం త్వపరం స్మృతమ్. 5

వృ. చిత్రమితి గుణాలంకారయుక్తమ్. అవ్యజ్ఞమితి స్ఫుట ప్రతీయమానార్థరహితమ్. అవరమ్ అదమమ్. యథా:-

శ్లో. స్వచ్ఛన్దోచ్ఛలదచ్ఛకచ్ఛరుహరచ్ఛాతేతారామ్బుచ్ఛటా
మూర్చ్ఛనోహమహర్షిహర్షవిహితస్నానాహ్నిహోహ్నియవః,
భిద్యాదుద్యదుదారదర్దురదరీదీర్ఘాదరిద్రద్రుమ
ద్రోహోద్రేకమహోర్మిమేదురమదా మన్దాశీసీ ముష్టతామ్.

వృ. వాచ్యచిత్రం యథా-

శ్లో. వినిర్గతం మానదమాత్మమన్దిరా
ద్భవత్యుపశ్రుత్య యదృచ్ఛయాపి యమ్,
ససంభ్రమేన్ద్రద్రుతపాతితార్గలా
నిమీలితాక్షీవ భియామరావతీ. 5

ఇతి కావ్యప్రకాశే కావ్యస్య ప్రయోజనకారణస్వరూపవిశేషనిర్ణయో నామ
ప్రథమః ఉల్లాసః

వ్యా. శబ్దేతి - అవ్యజ్ఞమ్ = అవ్యంగ్యము, చిత్రమ్ (అధ్యాహారము) = చిత్రకావ్యము, అవరమ్ = అవరము అని, స్మృతమ్ = చెప్పబడినది. శబ్దచిత్రమ్ = శబ్దచిత్రము; అర్థచిత్రమ్ = అర్థచిత్రము. అవ్యంగ్యమైన కావ్యానికి చిత్రకావ్యం అని పేరు. దీనికే అవరకావ్యమని నామాంతరం.

చిత్రమితి : 'చిత్రమ్' అనగా గుణములూ, అలంకారములూ ఉన్నది. 'అవ్య

జ్యమ్' అనగా ఏ మాత్రము వ్యంగ్యం లేని దని అర్థం కాదు; వ్యంగ్యార్థం ఏమైనా ఉన్నా అది స్ఫుటంగా స్ఫురించదు అని అర్థం. అవరం అనగా అధమము. శబ్ద చిత్రానికి ఉదాహరణం.

స్వచ్ఛందేతి - "స్వచ్ఛందోచ్చల.....అహ్నికా" స్వచ్ఛంద = స్వేచ్ఛగా, ఉచ్చలత్ = ఎగిరిపడుచున్నదీ, అచ్చ = స్వచ్ఛమైనదీ, రచ్చ = జలప్రాయమైన (అధికంగా నీళ్ళు ఉండే) ప్రదేశము యొక్క, రుహర = బిలములయందు, చాతేతర = అత్యధికముగా ఉన్నదీ అయిన, అమ్పు = జలముయొక్క, ఛటా = పరంపరచేత (అవిచ్ఛిన్నప్రవాహముచేత), మూర్చన్మోహ = తొలగిపోయిన అజ్ఞానము గల, మహర్షి = మహర్షులచేత, హర్ష = సంతోషముతో, విహితస్నానాహ్నికా = చేయబడిన స్నానములు, అహ్నిర్వృత్యములూ రలదీ, ఉద్యదుదారదర్దురదరీ = ఎగురుచున్న అత్యధికమైన రప్పలు గల గుహలు రలదీ, "దీర్ఘదరిద్ర... ....మదా"-దీర్ఘ = పొడవైన (ఎత్తైన), అదరిద్ర = శాఖాదులతో నిండిన, ద్రుమ = వృక్షములయొక్క, ద్రోహ = ద్రోహముకొరకై, ఉదేర = పైకి లేచుటగల (లేచుచున్న), మహోర్మి = పెద్ద తరంగములయొక్క, మేదురమదా = దట్టమైన అహంకారము గల, మన్దాకినీ = మందాకినీనది, పః = మీ యొక్క, మన్దతామ్ = మాంద్యమును, అహ్నయ = శీఘ్రముగా, భిద్యాత్ = భేదించుగాక (తొలగించుగాక).

వి. ఇక్కడ ఒక వర్ణాన్ని అనేకపర్యాయాలు ఆవృత్తిచేయడం ద్వారా "వృత్త్యనుప్రసం" అనే శబ్దాలంకారం ఉన్నది. ఈ విధంగా శబ్దచమత్కారమే కాని అర్థచమత్కారం ఏమీ లేదు. అందుచేత ఇది శబ్దచిత్రానికి ఉదాహరణం. మందాకినీనది విషయంలో ఉన్న భక్తిభావం ఇక్కడ వ్యంగ్యంగా ఉన్నా అది అంత ప్రధానంగా లేదు. శబ్దాలంకారగుంపసంతోనే కవికి ఆదరం అధికంగా కనబడుతున్నది. అందుచేత అస్ఫుటమైన వ్యంగ్యం ఉన్నా ఇది చిత్రకావ్యభేదమే.

వాచ్యచిత్రానికి ఉదాహరణం :

'వినిర్గతం' ఇతి :- (ఇది కాశ్మీరదేశీయుడైన మేంతకవి రచించిన 'హయగ్రీవకథ' అనే నాటకంలోని శ్లోకం) "శత్రువుల గర్వాన్ని అణచి ఏహయగ్రీవుడు మరొక పనిమీద తన నగరంనుంచి బైలుదేరినా కూడ, అతడు బయలుదేరినాడనే వార్త తెలియగానే ఇంద్రుడు రంగారు పడుతూ ప్రాకారం ద్వారాల తలుపుల

గడియలు బిగింపచేయడంచేత అమరావతీనగరం భయంతో కళ్ళుమూసుకొన్నదా అన్నట్లు అయిపోతుందో."

వి. హయగ్రీవు డనే అసురునికి భయపడి అమరావతి ద్వారాలన్నీ మూసి వేయడాన్ని భయంతో నగరం కళ్ళుమూసుకొనడంగా ఉత్పేక్షించడంచేత ఉత్పేక్షాలంకారం. ఇక్కడ ఈ ఉత్పేక్షాలంకారరూపమైన అర్థాలంకారానికి ప్రాధాన్యం ఉండడంచేత ఇది వాచ్య (అర్థ) చిత్రానికి ఉదాహరణం.

అయితే- "ఇక్కడ వాచ్యార్థం ద్వారా హయగ్రీవుని ప్రమాదానికి భయం వ్యంగ్యం అవుతున్నది; అది స్ఫుటంగానే చూడా ఉంది; అందుచేత ఇది నగరసానికి ఉదాహరణంగా చెప్పవచ్చును. తేవలం అర్థచిత్రకావ్యం అనడం యుక్తం కాదు" అని అంటూ కావ్యప్రకాశవ్యాఖ్యాత గోవిందతక్కర్ అర్థచిత్రానికి ఉదాహరణగా మరొక శ్లోకం చూపించాడు.

ఆనందవర్ధనుడు ధ్వని ప్రాధాన్యప్రాధాన్యాలను సబ్బీ కావ్యాలను 'ధ్వని', 'గుణీభూత వ్యంగ్యం' 'చిత్రకావ్యం' అని మూడు విధాలుగా విభజించాడు. మమ్మటుడు వాటికే 'ఉత్తమం', 'మధ్యమం', 'అదమం' అనే పేర్లు కూడా పెట్టాడు.

"బాలానందిని" అను కావ్యప్రకాశాంధ్రవ్యాఖ్యాసంలో కావ్య ప్రయోజన-కావ్యకారణ-కావ్యలక్షణాదులను నిరూపించు ప్రథమోల్లాసం సమాప్తం.

అథ ద్వితీయ ఉల్లాసః

వృ. క్రమేణ శబ్దార్థమోః స్వరూపమాహ

కా. స్యాద్వాచకో లాక్షణికః శబ్దోఽత్ర వ్యజ్ఞరత్రిభా.

వృ. అత్రేతి కావ్యే. ఏషాం స్వరూపం వక్ష్యతే.

కా. వాచ్యాదయస్తదర్థాః స్యుః

వృ. వాచ్యలక్ష్యవ్యజ్ఞాః

వ్యా. “శబ్దార్థౌ కావ్యమ్” అని చప్పిన కావ్యలక్షణంలో విశేష్యం అయిన ‘శబ్దార్థౌ’ అనేది ప్రధానమైనదిగాన ముందు ఆ శబ్దార్థాల స్వరూపం చెపుతున్నాడు- స్యాదితి- “కావ్యంలో వాచకమూ, లాక్షణికమూ, వ్యంజకమూ అని శబ్దం మూడు విధాలు.”

అత్రేతి- అత్ర అనగా కావ్యంలో అని అర్థం. వై శేషికశాస్త్రాదులలో వ్యంజక శబ్దం అనేది అప్రసిద్ధం. అందుచేత ఈ త్రివిధవిభాగం కావ్యంలోనే అని బాపం. ఈ శబ్దాల స్వరూపం మున్నుండు విశదీకరిస్తాం.

వాచ్యేతి- “వాటి అర్థాలు వాచ్యాదులు అవుతాయి.”

వి. వాచకశబ్దంచేత బోధింపబడే అర్థానికి ‘వాచ్యార్థం’ అనీ, లక్షకశబ్దం చేత బోధింపబడే అర్థానికి ‘లక్ష్యార్థం’ అనీ, వ్యంజకశబ్దంచేత బోధింపబడే అర్థానికి ‘వ్యంగ్యార్థం’ అనీ పేర్లు.

కా. తాత్పర్యార్థోఽపి రేషు చిత్.

6

వృ. ఆకాజ్ఞాసంనిధియోగ్యతావశాద్వక్ష్యమాణస్వరూపాణాం పదార్థానాం పరస్పరసమన్వయే తాత్పర్యార్థో విశేషవపురపదార్థోఽపి వాక్యార్థః

సముల్లసతీత్యభిహితాన్వయవాదినాం మతమ్. వాచ్య ఏవ వాక్యార్థ ఇత్యన్వితాభిధానవాదినః.

వ్యా. తాత్పర్యేతి- లేమ చిత్ = బాట్టమీమాంసరాదుల సతతంబో, తాత్పర్యార్థః అపి = తాత్పర్యార్థం కూడా అంగీకరించబడుతుంది.

ఆకాక్షేపితి- పదార్థాల స్వరూపం ముస్ముందు విశదీకరింపబడుచుంటుంది. ఆ పదార్థాలు, ఆకాంక్ష, సంనిధి, యోగ్యత అనే మూడు అంశాల సాహాయ్యంతో ఒకదానితో ఒకటి అన్వయించిన పదప ఆ పదార్థాలకంటే భిన్నంగా ఒక విశిష్టరూపం ఉన్న 'తాత్పర్యార్థం' అనేది బాసిస్తుంది అని అభిహితాన్వయవాదుల మతం. వాక్యార్థం కూడా వాచ్యమే అని అన్వితాభిధానవాది అభిప్రాయం.

వి. మైన చెప్పిన వాక్యార్థం, లక్ష్యార్థం, వ్యంగ్యార్థం అనే మూడు పదాలైన అర్థాలే కాకుండా తాత్పర్యార్థం అనేది కూడా ఒకటి (వ్రాల్లవది) ఉన్న దని కొందరు శాస్త్రకారులు అంగీకరించారు. అయితే ఈ తాత్పర్యార్థం పదార్థం (ఒక పదంచేత బోధించబడే అర్థం) కాదు. మొత్తం వాక్యంచేత బోధించబడే అర్థం. కొన్ని పదాల సముదాయం వాక్యం. అందుచేత వాక్యార్థమైన ఈ తాత్పర్యార్థం పదార్థం(ర్థాల) కంటే భిన్నమైనది. ఒక వాక్యంలో ఉన్న పదాలు బోధించే అర్థాలకి ఒకదానితో ఒకదానికి సంబంధం ఏర్పడాలంటే ఆకాంక్ష, సంనిధి, యోగ్యత అనే మూడు అంశాలు ఉండాలి.

ఆకాంక్ష :- "రామః పలం అత్తి" అనే వాక్యం ఉంది. దీనిలో 'అత్తి' అన్న పదం వినగానే "ఏమి తినుచున్నాడు?" అనే ఆకాంక్ష (ఒక విషయాన్ని తెలుసుకోవాలనే కోరికకు ఆకాంక్ష అని పేరు) కలుగుతుంది. "పలమ్" అనే పదాన్ని వినగానే ఆ ఆకాంక్ష తీరుతుంది. అలాగే "ఎవడు తినుచున్నాడు?" అనే ఆకాంక్ష 'రామః' అనే పదంచేత తీరుతుంది. అదే విధంగా 'రామః' అనగానే "రాముడు; ఏమిటి?" అని ఆకాంక్ష కలుగుతే దానిని మిగిలిన రెండు పదాలూ తీరుస్తాయి. ఇట్లే అన్ని పదాల విషయంలోనూ కూడా. ఈ విధంగా పదార్థాలు ఒకదానితో ఒకటి అన్వయించడానికి ఆకాంక్ష అనేది ఉండాలి.

సంనిధి :- ఒక వాక్యంలో ఉన్న పదాలను దగ్గర దగ్గరగా ఉచ్చరిస్తేనే వాటి అర్థాల అన్వయం కుదురుతుంది. 'రామః' అని ఉచ్చరించి పదినిమిషాల

తరవాత పలమ్'అనీ, ఇంకో పది నిమిషాల తరవాత 'అత్తి'అనీ ఉచ్చరిస్తే అవి బోధించే అర్థాలకు అన్వయం ఉండదు. అందుచేత సంనిధి కూడా ఉండాలి.

యోగ్యత :- "వహ్నినా నీజ్ఞతి" ఇత్యాదివాక్యాలలో పదార్థాలకి పరస్పరాన్వయయోగ్యత లేదు. 'నీజ్ఞతి' అనగా తడుపుచున్నాడు అని అర్థం. తదవదం అనేది నీళ్ళతోనే కుదురుతుంది కాని నిప్పుతో సాధ్యం కాదు. అందుచేత ఇక్కడ యోగ్యత లేకపోవడంచేత అన్వయం కుదరదు.

పై వాక్యంలో మూడూ కూడా ఉన్నాయి. అందుచేత దీని పదార్థాలన్నీ పరస్పరమూ అన్వయించడం (ఒకదానితో ఒకటి కలవడం)చేత "రామకర్తృక పరికర్మకాదనక్రియా" (రాముడు కర్తగాను, పరికర్మగానూ ఉన్న తినడం అనే పని)అని కాని, "పరికర్మకాదనక్రియాశ్రయః (కర్తా) రామః" (పరిమూలకర్మగా ఉన్న తినుట అనే పనిని చేస్తూన్న రాముడు)అని కాని వాక్యార్థం ఏర్పడు తూన్నది. 'రామః' అనేపదానికి 'కర్తయైస రాముడు'అని మాత్రమే అర్థం. ఈ పదం 'అత్తి' అన్న పదంతో అన్వయించడంచేత "తినుట అనే పనికి కర్తయైస రాముడు"అనే అర్థం వచ్చింది. అదే విధంగా "పలమ్"అనే పదానికి 'కర్మ అయిస పరిమూ' అనిమాత్రమే అర్థం. అది 'అత్తి' అనుదానితో అన్వయించడంచేత "తినుట అనే పనిలో కర్మ అయిస పరిమూ" అనే అర్థం వచ్చింది. 'అత్తి' అనే దానికి 'తినుచున్నాడు' అని మాత్రమే అర్థం. కాని దీనికి మిగిలిన రెండు పదాలతో సంబంధంచేత విశిష్టమైన అర్థం బోధించబడుతున్నది. ఈ విధంగా ఒక వాక్యంలో ఉన్న ఆయా పదాలు స్వతంత్రంగా బోధించే అర్థాలు (పదార్థాలు) ఒకదానితో ఒకటి కలవడంతో విశిష్టమైన వాక్యార్థం (మొత్తం వాక్యంవల్ల లభించే అర్థం) ఏర్పడుతూన్నది.

అభిహితాన్వయవాదం :- పదాలు బోధించే అర్థాలకంటె భిన్నంగా వాక్యార్థంలో కనబడే ఈ పదార్థపరస్పరాన్వయం అనేదాన్ని కూడా ఆ పదాలే తమ శక్తిచేత (అభిధాత) బోధిస్తాయా లేక దానిని మరొక వృత్తి (వ్యాపారం)వదైనా బోధిస్తుందా అని ప్రశ్న. ఈ విషయంలో శాస్త్రకారులలో, ముఖ్యంగా మీమాంసకులలో, రెండు మతాలు ఉన్నాయి. పూర్వమీమాంసాశాస్త్రంలో బాట్టసంప్రదాయమూ, ప్రాబాకరసంప్రదాయమూ అనే రెండు ప్రధానమైన సంప్రదాయాలు ఉన్నాయి. వీటికి వరుసగా కుమారిలబట్టు, ప్రభాకరుడు ప్రవర్తకులు. "ఒక

వాక్యంలో ఉన్న ఆ యా పదాలు వాటికి ఉన్న అర్థాలని మాత్రమే బోధిస్తాయి. అవి వాటి పని ముగించిన తరువాత 'తాత్పర్యం' అనే ఒక వ్యక్తి ఆ పదార్థాల పరస్పరసమన్వయాన్ని బోధిస్తుంది. ఈ అన్వయం పదాలు బోధించే దాడు" అని భాట్టులు ప్రతిపాదించారు. దీనికి "అభిహితాన్వయవాదము" అని పేరు. "అభిహితానామ్ = ఆ యా పదములచేత బోధింపబడిన అర్థములయొక్క, అన్వయము = (తరువాత తాత్పర్యవృత్తిచేత ఏర్పడిన) అన్వయము" అని దీని అర్థం.

అన్నితాభిదానవాదం :- "ఒక వాక్యంలో ఉన్న ప్రతి పదము ఇతర పదార్థాలతో అన్వయించిన, సంబంధించిన అర్థాన్నే బోధిస్తుంది పదపదార్థాల జ్ఞానం వ్యవహారంవల్లనే కలుగుతుంది. 'గామ్ ఆసయ' అని ఒక వ్యక్తి అన్నప్పుడు రెండవ వ్యక్తి గోవును తీసికొని వస్తాడు. "గామ్ సయ" అనగానే దానిని తీసికొని వెళ్ళిపోతాడు. 'గామ్' అనేదాని బదులు "అశ్వమ్" అన్నప్పుడు గట్టాన్ని తీసికొని రావడం తీసికొనిపోవడం మొదలైన పనులు చేస్తాడు. ఇదంతా చూస్తున్న మూడవ వాడు 'గామ్' అంటే 'గోవును', 'ఆసయ' అంటే 'తీసికొనిరా'; 'అశ్వమ్' అంటే 'తీసికొనిపో' అని అర్థాలు అని గ్రహిస్తాడు. 'గామ్' తీసివేసి ఆ వాక్యంలో 'అశ్వమ్' అని ప్రయోగించగానే దాని అర్థం ఇది కదా అని గ్రహిస్తాడు. ఈ విధంగా ఆవాపోద్వాపాలచేత ఆ యా పదాల అర్థాన్ని తెలుసుకుంటాడు. (ఒక పదాన్ని ప్రయోగించడం 'ఆవాపం', ఉన్నదాన్ని తీసివేయడం 'ఉద్వాపం') ఈ అర్థాలన్నీ ఇతరపదార్థాలతో అన్వయించినట్లుగానే అతనికి కనబడుతున్నాయి అందు చేత పదాలు ఇతరపదాల అర్థాలతో సంబంధించిన (అన్వయించిన) అర్థాన్నే బోధిస్తాయి. అన్ని వాక్యాలలోనూ ప్రక్రియ ప్రసూచింప విధంగానే ఉంటుంది కదా?" ఇది అన్నితాభిదానవాదం. "అన్నితానామ్ = ఇతరపదార్థాలతో అన్వయించిన అర్థములయొక్క, అభిదానమ్ = బోధించుట" అని దీని అర్థం ఈ మతం ప్రచారం పదార్థాలతో పాటు వాటి పరస్పరాన్వయాన్ని కూడా బోధించే శక్తి పదాలకే ఉన్నది గాన దానికోసం వేరే తాత్పర్యం అనే వృత్తిని అంగీకరించవలసిన పని లేదు.

పదాలు ఒకదానితో ఒకటి అన్వయిస్తాయి అని సామాన్యరూపంలో తెలిసినా ఆ అన్వయం ఒక్కొక్క వాక్యంలో ఒక్కొక్క విధంగా ఉండడంచేత ఆ అన్వయ విశేషాన్ని తెలుసుకోవాలంటే 'తాత్పర్యం' అనే శక్తిని అంగీకరించాలి కదా?

అందుచేత పదాలకు ఉన్న శక్తికి భిన్నంగా తాత్పర్యం అనే శక్తి వేరుగా ఉన్నది అనే అభిహితాస్వయవాదమే యుక్తమని చాలామంది శాస్త్రవారుల అభిప్రాయం. మమ్మటుడు కూడా "ఇతి అభిహితాస్వయవాది" అనుతమ్" అని గౌరవపూర్వకంగా బహువచనం ఉపయోగించాడు. "ఇత అన్వితాభిధానవాదిసః" అని ద్వితీయ పక్షానిషయంలో (షష్ఠి) ఏకవచనం ఉపయోగించాడు. అందుచేత ఈతనికికూడా అభిహితాస్వయవాదమే సంఘతమని వ్యాఖ్యాతల అభిప్రాయం. ఇది తమ అభిప్రాయానికి అనుగుణంగా వ్యాఖ్యానించడమే కాని దీనిలో అంత స్వారస్యం లేదు. శాస్త్రగ్రంథాల శైలిలో ఒక పద్ధతి ఉంటుంది. ఆ పద్ధతి ప్రకారం మామూలుగా అర్థంచేసుకుంటే— "ఇతి అభిహితాస్వయవాదుల మతం;.....ఇలాగ అని అన్వితాభివాదులు అంటారు" అనే ఇక్కడ అర్థం చప్పుకోవడం న్యాయం. అలంకార శాస్త్రానికి సంబంధించినంతవరకు అభిహితాస్వయవాదమైనా అన్వితాభిధానవాదమైనా ప్రధానసిద్ధాంతాలలో భేదం ఏమీ కనబడదు.

కా. సర్వేషాం ప్రాయశోఽర్థానాం వ్యజ్జితత్వమపీష్యతే.

ప్ర. తత్ర వాచ్యస్య యథా-

గాథ- మా ఏ ఘరోవలరణం లజ్జహు ఇత్థితి సాహితం తుమపి,
తా భణ కిం కరణీజ్జం ఏమేల ని వాసరో రాజి. 6

"మాతర్గృహోపకరణమద్య ఖలు నాస్తీతి సాదితం త్వయా,
తద్భణ కిం కరణీయమేవమేవ న వాసరః స్థాయీ".

ప్ర. అత్ర స్వైరవిహారార్థినీతి వ్యజ్యతే.

వ్యా. లేవలం శబ్దమే కాదు, "అన్ని విధాలైన అర్థాలూ కూడా, అసగా వాద్యార్థమూ, లజ్జార్థమూ, వ్యంగ్యార్థమూ కూడా, సాధారణంగా వ్యంజకములు (పైకి కనబడే అర్థమే కాకుండా మరొక అర్థాన్ని సూచించేవి) అని అంగీకరింపబడింది".

వాటిలో వాద్యార్థం వ్యంజకం అవడానికి ఉదాహరణం-

వ్యా. ప్రియుణ్ణి కంవదంకోసం బైటరు వెళ్ళవలె ననే అదిలాషతో గుర్ర
యువతి తల్లితో అంటూన్న మాటలు.

“అమ్మా! ఇంట్లోకి సామానులు లేవు. (తెచ్చుకోవాలి) అని అన్నాను.
కదా! మరి ఏమి చెయ్యాలో (ఏమి తేవాలి చెప్పు); పగలు ఇలాగే ఉండదు
కదా? (చీకటి పడితే తెచ్చుకోవడం కష్టం కదా?)”

వి. ఈ గాథ విసగానే తెలిసిన అర్థాన్ని (వాదార్థాన్ని) పట్టి ఈ యువతి
స్వేచ్ఛావిహారాన్ని కోరుచున్నది అనే బాపం గమ్యం అర్థమవుతుంది. అందుచేత
వాద్యార్థం వ్యంజకము అనేదానికి ఉదాహరణం.

వృ. లక్ష్మ్యస్య యథా-

గాథ- సాహేన్తి సఖీ సుహృదం భుజేభుజీ దూమ్మిలసి మజ్జి రిషి
సద్భావజేహకరణీజ్ఞసరిసలం దావ విరదలం తిమిషి.

“సాదయన్తి సఖి సుభగం షడే షడే దూనాసి మత్క-సఖీ,
సద్భావస్నేహకరణీయసదృశం తాపద్విరచితం త్వయం”

వృ. అత్ర మత్ప్రియం రమయన్త్యా త్వయం శత్రుత్వమాచరిసి
మితి లక్ష్మ్యమ్; తేన చ కాముతవిషయం సాపరాదత్వప్రకాశసం వ్యజ్ఞ్యమ్.

వ్యా. లక్ష్మ్యార్థం వ్యంజకం అనేదానికి ఉదాహరణం.

సాహేన్తి ఇత్యాది- “ఓ! సఖీ! సుందరుడైన ఆ నాయకుణ్ణి నాకోసమై
మాటిమాటికీ బ్రతిమాలి చాలా శ్రమపడ్డావు. మంచితనానికీ, స్నేహానికీ తగినట్లుగా
ఎంత చెయ్యాలో అంత చేశావు”.

వి. తనకోసమై నాయకుణ్ణి తీసికొనివస్తా నని పళ్ళి అతనితో రమించి
వచ్చిన సఖితో చాతుర్యం గల నాయిక అంటున్న మాటలు ఇవి.

వ్యా. అత్రేతి- “నా ప్రియుణ్ణి రమింపచేసిన నీవు చేసినది మిత్రత్వం కాదు,
శత్రుత్వం అని లక్ష్మ్యార్థం. ఈ లక్ష్మ్యార్థంచేత ఆ కాముకులిద్దరూ చేసిన అపరాధాన్ని
ప్రకాశింపజేయడం వ్యంగ్యం.

వృ. వ్యజ్యస్య యథా-

గా. ఉల ణీచ్ఛలణీప్పందా విసిణీపత్తమ్మి రేహాఇ బలాల్,
ణీమ్మలమరగలథాలణపరిట్టిల సంఖను త్తివ్వ. 8

“పశ్య నిశ్చలనిష్పన్దా విసిసిపత్రే రాజతే బిలాకా,
నిర్మలమరతతథాజనపరిస్థితా శజ్జశుక్తిరివ”.

వృ. అత్ర నిష్పన్దత్వేనాశ్వన్తత్వమ్; తేన చ జనరాహిత్యమ్;
అతః సంకేతస్థానమేతదితి కయా చిత్ కం చిత్ ప్రత్యుచ్యతే.

అథవా మిథ్యా పదసి, స త్వమత్రాగతోఽభూరితి వ్యజ్యతే.

వ్యా. ఒక వ్యంగ్యార్థం మరొకవ్యంగ్యార్థాన్ని వ్యంజింపజేయడానికి ఉదాహరణం.

ఉల ఇతి. “అ తామరాట మీద ఆ కొంగ శరీరచలనం లేకుండా, అవ
యవస్పందనం లేకుండగా, ఎలా కూర్చున్నదో చూడు; నిర్మలమైన మరత
మాణిక్యాల వల్లంతో శంఖం పలె ప్రకాశిస్తున్నది.”

అత్రేతి. కొంగ నిశ్చలంగా రదలకుండా కూర్చున్న దని చెప్పడంచేత ఆ
కొంగ నిర్భయంగా ఉన్న దని వ్యంగ్యం అవుతున్నది. ఈ వ్యంగ్యాన్ని
పట్టి ఇక్కడ బసం ఎవరూ లేరు అనే అర్థం వ్యంగ్యం అవుతున్నది. దీనిని పట్టి
“ఇది మనిద్దరం రలుసుకోవడానికి తగిన సంకేతస్థానం” అని నాయకునితో ఈ
మాటలు అంటూన్న నాయిక మనస్సులోని అభిప్రాయ మని మరొక వ్యంగ్యార్థం
వ్యంగ్యం అవుతున్నది.

లేదా. కొంగ నిర్భయంగా ఉన్నది; ఈ ప్రదేశం జనరహితము అనే వ్యంగ్య
ర్థాలు. “నీవు ఆ ప్రదేశానికి వచ్చానని అంటున్నావు. అది అబద్ధం; నీవు పచ్చి
ఉన్నట్లయితే ఆ కొంగ అక్కడ ఇంత నిర్భయంగా కూర్చోని ఉండేది కాదు”
అనే మరొకవ్యంగ్యార్థాన్ని వ్యంజింపజేస్తున్నాయి.

వృ. వాచకాదీనాం త్రమేణ న్యరూపమాహ-

రా. సాక్షాత్సంకేతితం యోగార్థమబిధితే స వాచకః. 7

ప్ర. ఇహాగృహీతసంకేతస్య శబ్దస్యార్థప్రతీతిరబాధాత్సంకేత సహాయ ఏవ శబ్దోఽర్థవిశేషం ప్రతిపాదయతీతి తస్య యోగార్థమదా నేన సంకేతో గృహ్యతే స తస్య వాచకః.

వ్యా. వాచరాదీనామితి. ఇప్పుడు వాచక-అర్థ-సంబంధ-శబ్ద-సంబంధం విశదీకరిస్తున్నాడు.

సాక్షాదితి. యః=ఏ శబ్దము, సాక్షాత్=ప్రత్యక్షంగా, ఏకసంబంధం గలదా (Directly), సంకేతితమ్ = సంకేతితమైన, అర్థమ్ = అర్థమును, అబిధితే = బోధించునో, సః=అది, వాచకః=వాచకము, తేదా "ఏది సంకేతితమైన అర్థాన్ని సాక్షాత్తు (Directly) బోధిస్తుందో అది వాచకము"

ఇహేతి. ఇక్కడ అసగా లోకవ్యవహారంలో, గ్రహింపబడిన సంకేతం గల, దేని సంకేతం గ్రహింపబడలేదో అట్టి, శబ్దానికి సంబంధించిన అర్థం యొక్క ప్రతీతి కలగదుగాన సంకేతసహాయం ఉన్న శబ్దమే అర్థవిశేషాన్ని బోధిస్తుంది. అందుచేత ఏ శబ్దమునకు ఏ అర్థమునందు అప్యవదానమైన సంకేతం ఉంటుందో ఆ శబ్దం ఆ అర్థానికి వాచకం.

వి. 'వృక్షః' అంటే 'చెట్టు' అని అర్థం; 'పరిమి' అంటే 'పండు' అని అర్థం. ఇత్యాది రీతిలో 'ఈ శబ్దానికి ఇది అర్థం' అని ఏర్పరచుకొన్న చెట్టుపాటుకు 'సంకేతం' అని పేరు. ఈ సంకేతం తెలియనివానికి ఒక శబ్దానికి ఏమి అర్థమో తెలియదు. ఆ శబ్దానికి ఆ అర్థం నిషయంలో ఉన్న సంకేతం తెలిస్తేనే ఆ శబ్దం ఆ అర్థాన్ని బోధిస్తుంది. ఈ విధంగా ఏ శబ్దానికి ఏ అర్థం నిషయంలో ప్రత్యక్షంగా, అతీతస్సహితంగా సంకేతం ఉంటుందో ఆ శబ్దం ఆ అర్థాన్ని బోధిస్తుంది. అందుచేత ఆ శబ్దం ఆ అర్థానికి వాచకం.

'అగృహీతసంకేతస్య శబ్దస్య' అన్న పాఠానికి బదులు "అగృహీతసంకేతాత్ శబ్దాత్" అనే పాఠం ఉంటే బాగుంటుంది. "అట్టి శబ్దంవల్ల అర్థజ్ఞానం కలగదు కాబట్టి" అని అర్థం. కాని చాలా పుస్తకాలలో మొదటి పాఠమే ఉంది. 'శబ్దస్య' అనేదానికి 'అర్థప్రతీతిః' అనే దానిలోని 'అర్థ' శబ్దంలో అన్వయం చప్పుకొనవలసి

ఉన్నది గాన అసమర్థసమాసం అవుతుంది. అయితే ప్రదీపోద్ద్యోతాలతో ఉన్న అసందాశమప్రతిలో పాదికలో (Foot note) "శబ్దార్థవిశేషప్రతిపత్తేరభావాత్" అనే పాఠాంతరం చూపబడింది. అప్పుడు "సంకేతం గ్రహించనివానికి శబ్దానికి సంబంధించిన అర్థవిశేషం తెలియదు కాబట్టి" అని అర్థం చెప్పకొనవచ్చు.

కా. సంకేతితశ్చతుర్చేదో జాత్యాదిర్జాతిరేవ వా.

ప్ర. యద్యద్యర్థక్రియాకారితయా ప్రవృత్తినివృత్తియోగ్యా వ్యక్తిరేవ తదాప్యోసన్త్యాద్యర్థవిచారాచ్చ తత్ర సంకేతః కర్తుం స యుజ్యతే ఇతి, "గౌః శుక్లశ్చలో దీప్త" ఇత్యాదీనాం శబ్దానాం విషయవిభాగో స ప్రాప్నోతీతి చ తదుపాదాపేవ సంకేతః.

వ్యా. సంకేతితఇతి- చతుర్చేదః = నాలుగు భేదములు గల, జాత్యాదిః = జాతి మొదలైనది, సంకేతితః = సంకేతితమైన అర్థము, వా = లేదా, జాతిః = ఏవ = జాతిమాత్రమే సంకేతితార్థము.

వి. జాతికాని, గుణంకాని, క్రియకాని, నామకాని, సంకేతితార్థం కావచ్చును. లేదా జాతి ఒక్కటి సంకేతితార్థం. అసగా కొన్ని శబ్దాలు జాతి వాచకాలు, కొన్ని గుణవాచకాలు, కొన్ని క్రియవాచకాలు, కొన్ని నామవాచకాలు. ఈ విధంగా సంకేతితార్థం నాలుగు విధాలుగా ఉండవచ్చు సని కొందరి అభిప్రాయం. కొందరి (మీమాంసకాదుల) అభిప్రాయం ప్రకారం అన్ని శబ్దాలూ జాతివాచకాలే.

వ్యా. యద్యదీతిః అర్థక్రియాకారి అవదంచిత ప్రవృత్తినివృత్తి యోగ్యత్వం వ్యక్తిరే ఉన్న మాట నిజమే; అయినా వ్యర్థులు అసంతములు అవదంచిత, వ్యభిచారదోషంచేతా వ్యక్తియందు సంకేతం గ్రహించడం కుదరదు. వ్యక్తియందే సంకేతం అని చెప్పేపక్షంలో 'ఎద్దు' 'తెల్లనిది' 'నడుస్తూన్నది' 'దీప్తము' (దాని పేరు) అనే ఈ పదాలన్నీ ఒక్క వ్యక్తినే చెపుతున్నాయి కాన విషయవిభాగం కుదరదు; అందుచేత సంకేతం వ్యక్తియందు కాదు, దాని ఉపాధియందే.

వి. 'గోవు' (ఎద్దు) ఒక వ్యక్తి. 'మనుష్యుడు' ఒక వ్యక్తి. 'ఘటం' (కుండ) ఒక వ్యక్తి. వ్యక్తి అసగా ఒక వస్తువు. అది సచేతనం కావచ్చు, అచేతనం

కావచ్చు. గోవులో 'గోత్వం' అనే ధర్మం ఉంది. మనుష్యునిలో 'మనుష్యత్వం' అనే ధర్మం ఉంది. మటంలో 'మటత్వం' అనే ధర్మం ఉంది. ఈ 'గోత్వం' మొదలైన ధర్మాలకి 'జాతి' అని పేరు. ప్రతివ్యక్తిలోను అది ఏ కాలానికి సంబంధించినా, ఏ కాలానికి సంబంధించినా, ఈ జాతి ఉంటుంది. ఒక వ్యక్తి సశించవచ్చు; కాని జాతి సశించదు. ఒక గోవు అనే వ్యక్తి సశించినా గోత్వం జాతి ఇతర గోవులలో ఉన్నది కదా. వ్యక్తులు అనంతసంఖ్యలో ఉండవచ్చు కాని జాతి మాత్రం ఒకటే. ఈ విధంగా తాను ఒక్కటే అయిఉండి అనేకమనుష్యులతో సంబంధించిన, నిత్యమైన ధర్మానికి 'జాతి' అని పేరు. "సత్యమేవ జితేరానుగతం సామాన్యమ్" ఇది జాతికి నై యాయదులు అంగీకరించిన లక్షణం. 'సామాన్యం' అనగా జాతి. 'గౌః' అంటే అర్థం తెలియనివానికి ఒక ఎద్దును చూపించి "అయం గౌః" (ఇది గోవు) అని చెప్పినప్పుడు 'గౌః' అనేదానికి ఇది కదా అర్థం అని అతడు తెలుసుకుంటాడు. అసగా అతనికి 'గౌ' శబ్దానికి 'ఎద్దు' అనే అర్థంలో సంకేతం అన్న జ్ఞానం కలిగిఉండవలసివూట. అయితే ఇప్పుడ 'గౌ' శబ్దానికి 'ఎద్దు' అనే ఒక వ్యక్తి విషయంలో సంకేతమా, లేదా గోత్వ జాతియందు గాని, మరి దేనియందేనా కాని సంకేతమా అనేది ప్రశ్న. 'గౌ' చూడడానికి వ్యక్తియందే సంకేతం అని చెప్పడమే యుక్తం అన్నట్లు దేనిబదులుంది. ఎందుచేతననగా - 'గౌ' శబ్దానికి అర్థం ఏమిటి? అని ప్రశ్నించినప్పుడు ఒక ఎద్దును (వ్యక్తిని) చూపి 'ఇది' అని చెప్పడం బరిగింది. అందుచే మాయడం, దున్నడం వంటి ప్రయోజనాలను సాధించే పనులు ఒక గోవ్యక్తియే (ఎద్దే) చేయగలుగుతుంది. దీనికే 'అర్థక్రియాకారిత్వం' అని పేరు. కావాలంటే సంపాదించడానికి, అవసరంలేకపోతే విడచివేయడానికి ఒక వ్యక్తివిషయంలోనే కుదురుతుంది. దీనికి "ప్రవృత్తి నివృత్తియోగ్యత" అని పేరు. ఈ కారణాలచేత వ్యక్తియందే సంకేతగ్రహం అని చెప్పవలసి ఉన్నా ఇలా చెప్పడంలో కొన్ని అనుపవత్తులు ఉన్నాయి. ఒక గోవ్యక్తియందు సంకేతగ్రహం ఏర్పడినతరువాత మరొక వ్యక్తి కనబడినప్పుడు మళ్ళీ కొత్తగా ఆ గోవ్యక్తివిషయంలో కొత్తగా సంకేతగ్రహం పొందవలసి ఉంటుంది. ఈ విధంగా అనంతగోవ్యక్తుల విషయంలో అనంతసంకేతగ్రహాలను అంగీకరించవలసి ఉంటుంది. ఇది శత్యం కాని విషయం. ఒక మాట వ్యక్తిశక్తిగ్రహం కలుగుతే చాలు. మరొక వ్యక్తి జ్ఞానం కూడా దాని వల్లనే కలుగుతుంది అని అంగీకరిస్తే వ్యభిచారదోషం కలుగుతుంది. "ఒక శబ్దం,

సంకేతితమైన అర్థాన్నే బోధిస్తుంది" అని కదా నియమం. మర్నాడు కనబడిన గోవ్యక్తి విషయంలో సంకేతం లేకుండానే అది గోవదార్థం అనే జ్ఞానం కలుగుతే ఆ నియమానికి భంగం ఏర్పడింది కదా? ఇదొక వ్యభిచారం. సంకేతగ్రహం లేక పోయినా ఆ అర్థం తెలిసే పక్షంలో సంకేతగ్రహం లేని అశ్వం విషయంలో కూడా "అయం గోః" అనే జ్ఞానం కలగవలసి ఉంటుంది. ఇదొక వ్యభిచారదోషం. ఈ విధంగా ఆసంత్యము, వ్యభిచారమూ అనే దోషాలు ఉండడంచేత వ్యక్తియందు సంకేతాన్ని అంగీకరించడం కుదరదు.

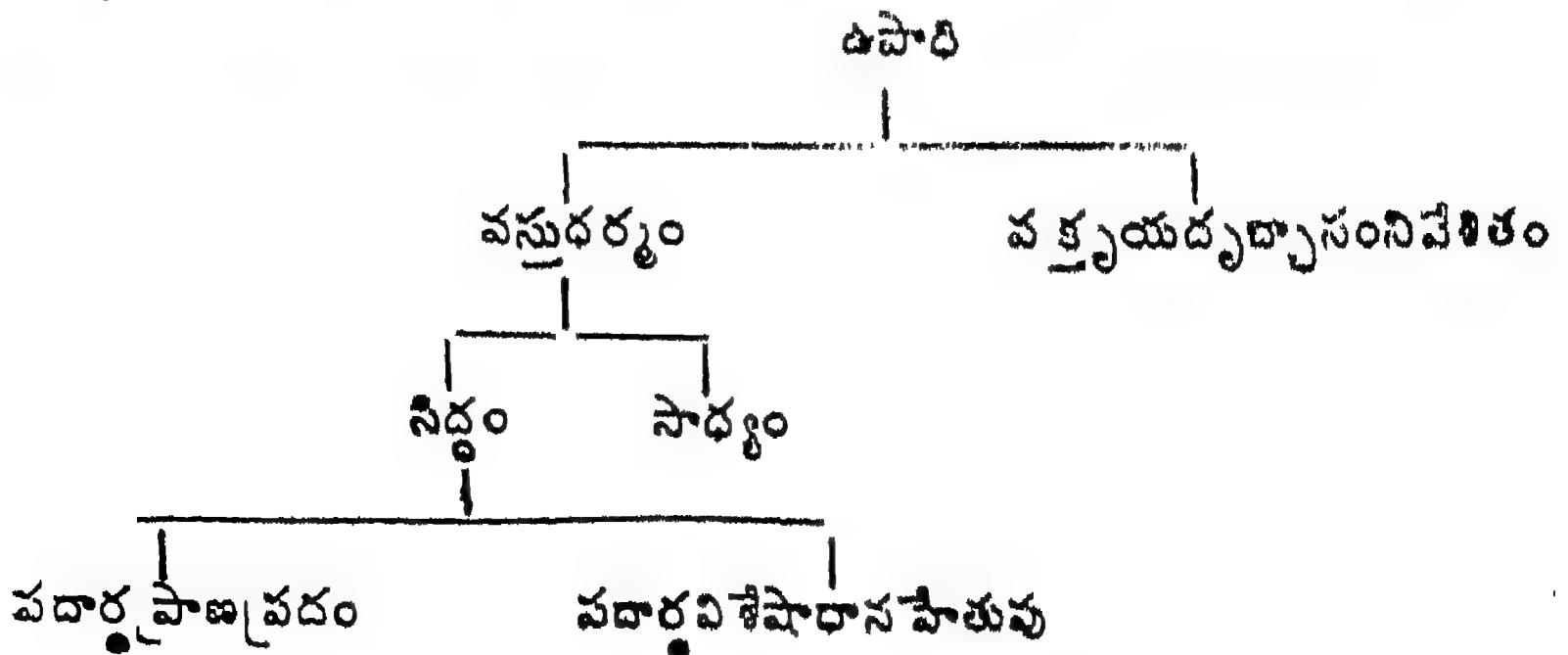
అవి బోధించే అర్థాల పేదలను పట్టి శబ్దాలను నాలుగు విధాలుగా విభజించవచ్చు అని ప్రతిపాదిస్తూ మహాభాష్యంలో పతంజలి "చతుష్టయీ శబ్దానాం ప్రవృత్తిః జాతి శబ్దాః, గుణశబ్దాః, క్రియాశబ్దాః, యదృచ్ఛా శబ్దాశ్చతుర్థాః" (ఋగ్విక్ సూత్రభాష్యం) అని అన్నారు. ఒక శబ్దాన్ని ప్రయోగించడానికి నిమిత్తం అర్థం. అర్థాన్ని బోధించడంకేసమే కదా శబ్దప్రవృత్తి (శబ్దప్రయోగం). అందుచేత అర్థాన్ని "ప్రవృత్తినిమిత్తం" అని కూడా అంటారు. "శబ్దాల ప్రవృత్తి నాలుగు విధాలుగా ఉంటుంది; కొన్ని జాతిశబ్దాలు, కొన్ని గుణశబ్దాలు, కొన్ని క్రియాశబ్దాలు, కొన్ని యదృచ్ఛాశబ్దాలు, ఇవి నాల్గవరకం" అని పై వాక్యానికి అర్థం. ఒకే ఎద్దును ఉద్దేశించే చవుతూ గోః (ఇది ఎద్దు), శుక్లః (ఇది తెల్లనిది), చలః (ఇది నడుస్తూన్నది), డిత్తః (ఇది డిత్త- దీని పేరు డిత్తం) అని చెప్పినపుడు ఈ పదాలన్నింటికి గంగేగం ఒక ఎద్దు అనే వ్యక్తియందే అనే పక్షంలో ఈ నాలుగు పదాలూ కూడా ఒకే ఎద్దును బోధిస్తుండడంచేత "హస్తః, పాణిః, కరః" ఇత్యాది శబ్దాల వలె పర్యాయపదాలు అని చెప్పవలసివస్తుంది. ఒక పదం ప్రయోగిస్తే మిగిలిన పదాలప్రయోగం అనుచితం అవుతుంది. అందుచేత ఇక్కడ ఉన్న నాలుగు పదాలకీ నాలుగు వేరు వేరు అర్థాల విషయంలో సంకేతం అనీ, ఆ అర్థాలనే అవి బోధిస్తున్నాయనీ చెప్పాలి. అప్పుడే ఈ పదాల విషయభాగం కుదురుతుంది. 'గో' శబ్దానికి గోత్యజాతియందు సంకేతం; 'శుక్లః' అనేదానికి శుక్లగుణంలో సంకేతం; 'చలః' అనేదానికి చలనక్రియలో సంకేతం; 'డిత్తః' అనేదానికి సంజ్ఞలో సంకేతం. గోత్యం, గుణం, క్రియ, సంజ్ఞ-ఈ నాలుగూ వ్యక్తికి సంబంధించిన ఉపాదులు, (దర్మాలు). అప్పుడు ఈ పదాలకీ వేరు వేరు అర్థాలు ఉన్నాయి. అందుచేత పర్యాయపదాలు కావు. అందుచేత 'గోః శుక్లః చలః డిత్తః' ఇత్యాదివాక్యం "హస్తః పాణిః కరః" వంటిది కాదు గాన నిర్దుష్టమే.

అవతారిక: ఈ విధంగా సంకేతం వ్యక్తియందు రాదు; వ్యక్తిని సంబంధించిన ఆ యా ఉపాదులయందు అని తేలింది. ఇప్పుడు ఉపాధి అంటే ఏమో విశదీకరిస్తున్నాడు :-

వృ. ఉపాధిశ్చ ద్వివిధః- వస్తుదర్శనో వత్తయదృచ్ఛాసంనివేశితశ్చ. వస్తుదర్శనోఽపి ద్వివిధః- నిర్దః సాధ్యశ్చ. నిర్దోఽపి ద్వివిధః- పదార్థస్య ప్రాణప్రదో విశేషాదానహేతుశ్చ. తక్రూర్లో అంతః ఉద్భవం సావాక్యపదీయే “స హి గౌః స్వరూపేణ గౌః, సావ్యగౌః, గోఽర్హాభిసంబన్ధాత్తు గౌః” ఇతి. ద్వితీయో గుణః. శుక్లాదీనా సా లబ్ధసత్త్వం వస్తు విశేష్యతే. సాధ్యః పూర్వాపరీభూతావయవః క్రియారూపః. డిట్టాదిశబ్దానామన్త్యబుద్ధినిర్గ్రాహ్యం సంహృతరూపం స్వరూపం వత్తయదృచ్ఛయా డిట్టాదిష్వర్థేమాపాధిత్యేన సంనివేశ్యత ఇతి సోఽయం సంజ్ఞాచూపాయదృచ్ఛాత్మకః ఇతి “గౌః శుక్లః చలః డిట్టః” ఇతి “చనుష్టయూ శబ్దానాం ప్రవృత్తిః” ఇతి మహాభాష్యకారః. పరమాణ్వాదీనాం సు గుణమద్యపాఠాత్ పారిభాషికం గుణత్వమ్. గుణక్రియాయదృచ్ఛానాం వస్తుత ఏకరూపాణామప్యాశ్రయభేదాద్భేద ఇవ లక్ష్యతే, యత్తై రన్యముఖస్య ఖడ్గముకురత్రైలాద్యాలమృసభేదాత్.

వ్యా. ఉపాధిః ఇతి. వస్తువులో ఉండే దర్శము, వత్త తన ఇచ్చను వల్ల ఏర్పరచినది అని ఉపాధి రెండు విధాలు. వస్తువులో ఉండే దర్శమైన ఉపాధి నిర్దము. సాధ్యము అని రెండు విధాలు. నిర్దం కూడా పదార్థానికి ప్రాణం ఇచ్చిది పదార్థంలో ఒక విధమైన విశేషాన్ని సమ కూర్చేదీ అని రెండు విధాలు.

వాటిలో మొదటిది, అసగా పదార్థప్రాణప్రదమైన సిద్ధోపాధియే, జాతి ప్రాణ ప్రదం అసగా ఆ వస్తువు ఉన్నంతపరికూ దానితో సంబంధించి ఉండేది; ఆ వస్తువును ఆ పేరుతో వ్యవహరించడానికి హేతువు అయినది అని అర్థం. అందుచేతనే తర్కహరి వాక్యవదీయంలో జాతిని గూర్చి మాట్లాడుతూ - "ఒక వ్యక్తిని 'గోః' అని అంటున్నా మనగా దాని స్వరూపాన్ని పట్టి కాదు; అదే విధంగా దాని స్వరూపాన్ని పట్టి 'అగోః' (గోవుకానిది) అని కూడా అసదానికి పీలులేదు. దానిలో 'గోత్వం' అనేది ఉండడంచేతనే దానిని "గోః" అని అంటున్నాం. (ఆ గోత్వం లేనిదానిని 'అగోః' అని అంటున్నాం)" అని అన్నాడు. ఈ విధంగా గోత్వం, మనుష్యత్వం, ఘటత్వం మొదలైనవి, ఒకవ్యక్తిలో ఉన్న నిర్దమలైన (సహజములైన) ఉపాదులు, (ధర్మాలు). 'గోః' 'మనుష్యః' 'ఘటః' ఇత్యాది వ్యవహారానికి హేతువులు గాన అవి ప్రాణప్రదములు. అవే జాతులు.

ద్వితీయతతి - సిద్ధోపాదులలో రెండవదైన 'విశేషాదానహేతువు' గుణం. పొందబడిన సత్త (ఉనికి) గల, అసగా పుట్టి ఉన్న వస్తువే శుక్లం (తెలుపు) మొదలైనవాటిచేత విశేషించబడుతుంది రదా.

వి. 'గోత్వం' అనే జాతి ఉన్న వన్నీ గోవులే. అందుచేత ఒక గోవుకు మిగిలిన గోవులన్నీ సజాతీయాలే, సమానజాతికి చెందినవే. అందుచేత గోవు అసగా ఏ గోవైనా కావచ్చును. కాని 'తెల్లని గోవు' అన్నప్పుడు తెలుపు అనే గుణం, ఆ గుణం లేని ఇతరగోవులనుంచి ఈ గోవును వేరు చేస్తూన్నది. దీనికే 'సజాతీయవ్యాపర్రసం' అని పేరు. 'విశేషాదానహేతుః' అనే పదానికి ఇదే అర్థం. అలాంటి విశేషాదానహేతువై ఒకవ్యక్తితో కలిసి ఉన్నదానికి గుణం అనిపేరు. జాతి - క్రియా - ద్రవ్యములకంటె భిన్నమైన ధర్మమాత్రము గుణము అని చెప్పవచ్చును.

వ్యా. సాధ్యః - తతి - వస్తుధర్మమైన సాధ్యమైన ఉపాధి ముందువెనుకలలో ఉండే, అసగా ఒక క్రమంలో ఉండే, అవయాలు గలది; క్రియారూపమైనది.

వి. "ఓదనం పచతి" "గ్రామం గచ్ఛతి" ఇత్యాదివాక్యాలలో ఉన్న క్రియా పదాలు వండుట, వెళ్ళుట మొదలైన క్రియలను బోధిస్తున్నాయి. "వండుట" "వెళ్ళుట" అనేవి ఒక్కొక్క క్రియ అన్నట్లు మనం వ్యవహరిస్తున్నాం. నిజానికి

అవి ఒక్కొక్క క్రియలు కావు. అనేకక్రియల సముదాయం. అన్నం వండడం అనే క్రియలో బియ్యం గిన్నెలో పోయడం, దానిని పొయ్యిమీద పెట్టడం, నిప్పు అందించడం, బియ్యం ఉడికి పెద్దవిగా ఉబ్బడం, మధ్య మధ్య అగ్ని బ్వారను హెచ్చించడం, తగ్గించడం, గిన్నె క్రిందికి దింపడం మొదలైన అనేకక్రియలు ఒక క్రమంలో ఉంటాయి. ఇవన్నీ వండడం అనే క్రియ అవయవాలు. వీటి సముదాయమే వండడం అనే ఒక క్రియ. గమనాదిక్రియల్లో కూడ ఒక పాదం ఎత్తి నేలమీద వేయడం, తరవాత రెండవ పాదం ఎత్తడం, చేతులు ఊపడం, ఎదుట ఏముందో చూస్తూ ఉండడం ఇత్యాదిక్రియలు ఉంటాయి. ఈ క్రియ అనేది ఒక వస్తువులో సాధించవలసిన ధర్మం.

వ్యా. డిక్టాడీతి:- “ఒక వక్త తన ఇచ్చను అనుసరించి ‘డిత్తము’ మొదలైన అర్థాలు బోధించడం కోసం చివరివర్ణము జ్ఞానంచేత గ్రహింపదగినది, క్రమం లేనిది అయిన ‘డిత్త’ మొదలైన శబ్దాల స్వరూపాన్ని ఆ అర్థాల ఉపాధిగా ఏర్పరచుకుంటాడు. సంజ్ఞారూపమైన ఈ శబ్దమే “యద్యద్యత్కరము.”

పి. “యద్యచ్చ” అనగా “ఇచ్చ” అని అర్థం. ఒకడు తన ఎద్దుడు, తన ఇష్టం ప్రకారం ‘డిత్త’ అనే పేరుపెట్టుకొన్నాడు. మరొకడు “డపిత్త” అని పేరు పెట్టుకొన్నాడు. ఇవన్నీ స్వేచ్ఛాకల్పితాలైన పేర్లు. అందుచేత వీటిని యద్యద్యత్త శబ్దాలనీ, సంజ్ఞాశబ్దాలనీ అంటారు. ఇవి ఆ ‘ఎద్దు’ అనే వస్తువుకు ఉపాధిగా కల్పించబడ్డాయి. ఉపాదులుగా ఉన్న ఈ ‘డిత్త’ మొదలైన శబ్దాలు స్ఫోటరూపమైనవి. స్ఫోటరూపమైన శబ్దం మొదటి వర్ణం వినగానే కొంచెం ఋద్ధిగోచరమై చివరి అక్షరంవినేటప్పటికి పూర్తిగా గ్రహించబడుతుంది. ఆ విధంగా పూర్తిగా ఋద్ధిగోచరమైన స్ఫోటరూపశబ్దంలో ఈ అక్షరాలక్రమం ఖాసించదు. అది ఒక అఖండపదంగానే ఖాసిస్తుంది. ఉదాహరణకి. ఒక వస్త్రంలో ఉన్న ఒక దారం కనబడి దాని జ్ఞానంతో ప్రారంభమైన వస్త్రజ్ఞానం అన్ని దారాలూ కనబడేటప్పటికి పూర్ణం అవుతుంది. ఈ పూర్ణవస్త్రజ్ఞానంలో వేరు వేరు దారాల జ్ఞానం ఉండదు. అది అఖండవస్త్రజ్ఞానం. ఈ విధంగా ఆ యా వస్తువులకు సంజ్ఞలుగా కల్పించు కున్న డిత్త-డపిత్త-చైత్ర-మైత్ర-దేవదత్త-యజ్ఞదత్త మొదలైన సంజ్ఞాశబ్దాలు వాటి ఉపాదులు. వీటికి ‘ద్రవ్యశబ్దాలు’ అని కూడా వ్యవహారం ఉంది.

వ్యా. గౌః ఇతి:- “గౌః (ఎద్దు-జాతివాచకం), శుక్లః (తెల్లగాఉన్న-గుణవాచ

కం), చలః (నడచుచున్న-క్రియావాచకం), డిత్తః (డిత్తం అనేపేరుగల-యదృచ్ఛాశబ్దం) ఇత్యాదులలో శబ్దాల ప్రవృత్తి నాలుగు విధాలుగా ఉంటుంది అని బాష్యకారులు అన్నారు, (ఇక్కడ "చతుష్టయీ శబ్దానాం ప్రవృత్తిః" అనేదే బాష్యకారవచనం. "గౌః శుక్లః చలో డిత్తః ఇత్యాది" అనేది మమ్మటుడు ఉదాహరణార్థం చూపినవాక్యం. చాలా పుస్తకాలలో ఈ రెండు వాక్యాంశాలూ కలిపి ఉద్దరణ చిహ్నాల (Quotation marks) మధ్య చూపించడంచేత అంతా బాష్యవాక్యమే అనే భ్రాంతికి అవకాశం ఉంది).

వ్యా. పరమాణ్వీతి :- "పరమాణ్వాదులను గుణాల మధ్య పఠించడంచేత వాటికి ఉన్న గుణత్వం పారిబాషికమే."

వి. వై శేషికసిద్ధాంతం ప్రకారం దేనికంటే ఇంక చిన్నది ఉండదో దానికి 'పరమాణువు' అని పేరు. దాని పరిమాణానికి కూడా 'పరమాణువు' అనే పేరు. ఈ 'పరమాణువు' 'పరమమహత్తు' మొదలైనవాటిని వై శేషికులు గుణా లని అంగీకరించారు. "వీటిలో కూడా 'పరమాణుత్వం' మొదలైన ప్రాణప్రదాలైన జాతులు ఉన్నాయి కదా? అందుచేత వీటిని జాతివాచకా లనే చెప్పాలి; ఇవి గుణాలు ఎట్లయినవి?" అని సందేహం. దానికి సమాధానంగా పై వాక్యం చెప్పబడింది. వై శేషికులు వాళ్ళ శాస్త్రంలో వాటికి 'గుణం' అని పేరు పెట్టుకొన్నారనగా అది వాళ్ళు కల్పించుకొన్న పరిబాష. మహాబాష్యంలో చెప్పిన విధంగా అవి కూడా జాతివాచకశబ్దలే; గుణవాచకాలు కావు అని బావం.

శంక :- శంఖంలో ఉన్న తెలుపు వేరు, పాలల్లో ఉన్న తెలుపు వేరు; బట్ట తెలుపు వేరు. ఈ విధంగా శుక్లాదిగుణాలు వేరు వేరుగా అసంతసంఖ్యలో కనబడుతున్నాయి. అదే విధంగా బెల్లానికి సంబంధించిన పాకక్రియ వేరు; తండులాదులకు సంబంధించిన పాకక్రియ వేరు. ఈ విధంగా క్రియలు కూడా వేరు వేరుగా, అసంతసంఖ్యలో కనబడుతున్నాయి. కొన్ని శబ్దాలకి గుణక్రియాదులందు శక్తి (వాచకత్వము) అనే పైన చెప్పిన సిద్ధాంతంతో కూడా వ్యక్తిశక్తివాదంలో చూపించిన ఆసంత్యవ్యతిరేకతతోషాలు ఉన్నాయి కదా అని శంక. దానికి సమాధానం చెపుతున్నాడు.

వ్యా. గుణేతి :- "గుణము, క్రియ, యదృచ్ఛ-ఇవి వాస్తవంలో ఏకరూపాలే అయినా వాటి ఆశ్రయాల భేదాన్ని వట్టి, ఒకే ముఖం (ముఖప్రతిబింబం) ఖడ్గమూ,

అద్దమూ, తెలమూ మొదలైన ఆదారాల బేదాన్ని పట్టి వేరు వేరుగా కనబడినట్లు, వేరువేరుగా కనబడుతున్నాయి.

వి. తెలుపు మొదలైన గుణాలు, పాకం మొదలైన క్రియలు, యూద్యచ్ఛి కాలూ కూడా వాస్తవానికి ఒకటే. శంఖంలో ఉన్నా, పొలలో ఉన్నా తెలుపు అనేది ఒకటే. అట్లే క్రియా యూద్యచ్ఛి కాలవిషయంలో కూడా. ఒకే ముఖం ఖద్గంలో ప్రతిబింబించినప్పుడు ఒక విధంగాను, పొలట్లో ప్రతిబింబించినప్పుడు మరొక విధంగానూ, ఇది వేరు అది వేరు అన్నట్లుగా కనబడుతుంది. అదే విధంగా తనరు ఆశ్రయమైన శంఖం, పాలు మొదలైనవాటి బేదాన్ని పట్టి తెలుపు కూడా భిన్నంగా కనబడుతున్నది. వాస్తవంలో ఎక్కడున్నా తెలుపు లేదటే. అందుచేత గుణ-క్రియా-యదృచ్ఛలయందు శక్తిని అంగీకరించడంలో భోషం లేదు అని భావం.

అవతారిక— “జాత్యాదిర్జాతిరేప వా” అన్న కాశికానాగంలో చెప్పిన “జాత్యాదికం- అనగా జాతి-గుణ-క్రియా-యదృచ్ఛలు, శబ్దపాఠ్యములు” అనే మహాబాష్పకారమతాన్ని నిరూపించి ఇప్పుడు “అన్ని శబ్దాలూ జాతిపాఠకాలే” అనే మీమాంసక మతాన్ని ప్రతిపాదిస్తున్నాడు.

వృ. హిమపయఃశాఙ్ఖాద్యాశ్రయేషు పరమార్థతో భిన్నేషు శుక్లాదిషు యద్వశేన ‘శుక్లః శుక్లః’ ఇత్యాద్యభిన్నాభిదానప్రత్యయోత్పత్తిస్తతశుక్లత్వాది సామాన్యమ్. గుడతణ్ణలాదిపాకాదిష్వేషమేవ పాకత్వాది. బాలవృద్ధశుకాద్యుదీరితేషు డిత్తాదిశబ్దేషు చ ప్రతిషణం భిద్యమానేషు డిత్తాద్యర్థేషు వా డిత్తత్వాద్యస్తీతి సర్వేషాం శబ్దానాం జాతిరేప ప్రవృత్తి నిమిత్తమిత్యన్యే.

వ్యా. హిమేతి:- “వాస్తవంలో మంచుగడ్డ, పాలు, శంఖమూ మొదలైన ఆశ్రయాలలో-ఆదారాలలో-ఉన్న శుక్లాదిగుణాలు వేరు వేరే అయినా కూడా ఏది (ఏ శుక్లత్వం మొదలైనది) ఉండడంచేత “ఇదీ శుక్లమే అదీ శుక్లమే” అని భేదం లేనట్లుగా శబ్దం ద్వారా ఏ జ్ఞానం కలుగుతున్నదో (లేదా శబ్దప్రయోగం జరిగి జ్ఞానం కలుగుతున్నదో) ఆ శుక్లత్వాదికం జాతి. అదే విధంగా పదము, తండు లాలు మొదలైనవాటిలో ఉన్న వేరు వేరు పాకాలలో ఉన్న పాకత్వాదులు, బాలులు,

వృద్ధులు, చిలకలు మొదలైనవి ఉచ్చరించీ వేరు వేరు “డిత్త” మొదలైన శబ్దాలతో లేదా ప్రతిక్షణమూ మార్పు చెందుతూన్న డిత్తం మొదలైన అర్థాలతో, ఉన్న డిత్తత్వం మొదలైనవి కూడా జాతులే అందుచేత అన్ని శబ్దాల ప్రవృత్తి నిమిత్తం (అర్థం) జాతి యే అని కొందరు అంటున్నారు.”

వి. మంచుగడ్డ, పాలు మొదలైన వాటిలో ఉన్న తెలుపు ఒకటి కాదు. ఆ తెలుపు వేరు, ఈ తెలుపు వేరు. అయినా ఈ రెండింటినీ తెలుపే ఆసదానికి కారణం ఆ తెలుపులు (శుక్లాలు) అన్నింటిలోనూ ఉన్న శుక్లత్వం అనే జాతియే. అదే విధంగా గుడంలో ఉన్న పొకం వేరు, తండూలాలలో ఉన్నది వేరు. రెండింటినీ పొకం ఆసదానికి కారణం వాటిలో ‘పొకత్వం’ అనే జాతి ఉండటమే ఇంక యదృచ్ఛాశబ్దాలు ఉన్నాయి. ఒక ఎద్దుకు ‘డిత్తం’ అనే పేరు ఉంది. ఆ పేరును బాలులు, పృద్ధులు, చిలకలు ఉచ్చరించినపుడు ఉచ్ఛారణ భేదాన్ని వట్టి ఆ శబ్దాలు వేరే అయినా ఆ శబ్దాలు అన్నింటిలోనూ ‘డిత్తత్వం’ అనే జాతి ఉంది. లేదా ఆ డిత్త శబ్దానికి అర్థమైన ఎద్దును తీసికొన్నా కూడ ఆ ఎద్దు షణ షణానికి మారబోతూ ఉంటుంది కనుక ఈ షణంలో ఉన్న డిత్తం వేరు, వెనుకటి షణాలలోనిది వేరు, రాబోయే షణాలలోనిది వేరు. అయినా పీటి అన్నింటి లోనూ డిత్తత్వం అనే జాతి ఉండడంచేత ఏకతాప్రతీతి కలుగుతూన్నది. ఈ విధంగా గుణశబ్దాలు, క్రియాశబ్దాలు, యదృచ్ఛాశబ్దాలు అన్నవి కూడా జాతిశబ్దాలే. అందుచేత అన్ని శబ్దాల వాచ్యార్థం జాతియే అని పూర్వమీమాంస రుల మతం.

అయితే “గామ్ ఆసయ” “శుక్లం పశ్య” ఇత్యాది వాక్యాలలో గోర్థాన్ని తీసికొనిరావడం గాని, శుక్లర్థాన్ని చూడడంగాని రుదరదు గాన ‘గామ్’ అనే దానికి “గోర్థమును” అని, “శుక్లమ్” అనేదానికి ‘శుక్లత్వమును’ అనే అర్థాలే అయినా అక్షేపించిత ‘గోర్థానికి ఆశ్రయమైన ఈ గోవ్యక్తి’ ‘శుక్లర్థానికి ఆశ్రయ మైన ఈ వ్యక్తి’ అనే అర్థం గ్రహించవలసి ఉంటుంది. అని జాతిశక్తివాదుల అభిప్రాయం. (ఉన్నది ఉన్నట్లుగా గ్రహిస్తే రుదరసప్పుడు మరొకవిధమైన అర్థాన్ని ఊహించుకొనడం అక్షేపం).

వృ. తద్వాన్, అపోహో వా శబ్దార్థః కైశ్చిదుక్త ఇతి గ్రన్థ గౌరవభయాత్, ప్రకృతానుపయోగాచ్చ న దర్శితమ్.

వ్యా. తద్వాన్ ఇతి :- జాతి కలది లేదా అబోహ శబ్దార్థము అని కొందరు చెప్పినారు. ఆ విషయం గ్రంథం పెరిగిపోతుందనే భయంవల్ల, ప్రకృతానికి అంతగా ఉపయోగించకపోవడంవల్లా చర్చించడంలేదు.

వి. జాతివిశిష్టమైన వ్యక్తియందు శబ్దానికి శక్తి అని నై యాయుషులమతం. కేవలం వ్యక్తియందు మాత్రమే శక్తి అస్పృష్టయితే మనుష్యుడు పేదరికంగా అసంతృప్త్యభిచారదోషాలు వస్తాయి. కేవలం జాతియందే శక్తి అని అంగీకరిస్తే వ్యక్తి జ్ఞానం కలగదు. ఆక్షేపంవల్ల తెలియబడే అర్థానికి శబ్దార్థోద్ధతి ప్రవేశం కుదరదు. అందుచేత శక్తి జాతియందే అయినా ఆక్షేపంవల్ల వ్యక్తిజ్ఞానం కలుగుతుంది అనడం సరి కాదు. అందుచేత 'గో' శబ్దానికి 'గోతల్లవాని గల గోవు అనే వ్యక్తి' అని అర్థం అని నై యాయుషులు ప్రతిపాదించారు.

బౌద్ధమతం ప్రకారం సర్వం క్షణికం, ఏ వస్తువునూ ఒక క్షణం దాని ఉండదు. ప్రతి వస్తువూ కూడా క్షణక్షణానికి మారిపోతూ ఉంటుంది అని వస్తువే స్థిరంగా ఉండనప్పుడు నిత్యమైన ఒక జాతి అనేది ఉన్నది అని అంగీకరించడం సర్వథా అసంగతం. అందుచేత శబ్దానికి నిత్య మని చెప్పే జాతియందు గాని, క్షణికమైన వ్యక్తియందు గాని శక్తి కుదరదు. అబోహయే శబ్దార్థం, అబోహ అసగా, అతద్వ్యావృత్తి. అతద్వ్యావృత్తి అసగా అది కాని దానినుండి వేరుచేయడం. 'గోః' అసగా గోవుకాని అశ్వాదులకంటే వేరైనది అని అర్థం. ఇలా చెప్పడం చేత నిత్యమైనజాతిని అంగీకరించవలసిన పనిలేదు. చిరకాలంగా స్థిరంగా ఉంటే (క్షణికం కాని) వ్యక్తిని అంగీకరించవలసిన పని కూడా లేదు అని క్షణికవాదులైన బౌద్ధుల అభిప్రాయం అయితే ఈ వాదాలన్నీ ప్రకృతానికి అంతగా ఉపకరించవు గాన వాటిని గూర్చి దీర్ఘచర్చ చేయడం లేదని భావం.

మమ్మటునికి మహాభాష్యకారులు చెప్పిన 'చతుష్టయా శబ్దానాం ప్రవృత్తిః' అన్న మతమే సంమతమైన దని ఊహించవచ్చు. విరోధాలందరంలో ఈ జాత్యాదిచతుర్విధభేదాలను ఆధారంగా చేసికొని పది విభాగాలు చేయడమే కాకుండా మమ్మటుడు 'శబ్దవ్యాపారవిచారం' అనే గ్రంథంలో జాతివాదాన్ని ఖండించి వైయాకరణపక్షాన్నే స్థాపించాడు.

కా. స ముఖ్యోఽర్థస్తత్ర ముఖ్యో వ్యాపారోఽస్యాభిదోచ్యతే

వృ. స ఇతి సాక్షాత్సంకేతితః. అస్యేతి శబ్దస్య.

వ్యా. స ఇతి. సః = సాక్షాత్సంకేతితమైన అర్థము, ముఖ్యః అర్థః =

ముఖ్యార్థము. తత్ర = ఆ అర్థమునందు, ఆ అర్థం బోధించడానికి ఉపయోగించే, అస్య = శబ్దంయొక్క, ముఖ్యః = ముఖ్యమైన, వ్యాపారః = వ్యాపారం, అభిదా = అభిధ అని, ఉచ్చితే = చెప్పబడుచున్నది.

వి. సాక్షాత్తు అనగా అవ్యవధానంగా సంకేతితమైన జాత్యాదిరూపమైన వాచ్యార్థానికి ముఖ్యార్థం అని చూడ పేరు. "ముఖ్యం" అనగా ముఖమువంటిది అని అర్థం. ఎదుట నిలచిన వ్యక్తికి సంబంధించిన ఇతరావయవాల అన్నింటి కంటే ముందు ముఖమే కనిపిండుతుంది. అట్లే శబ్దం నినగానే ముందుగా స్పృశించే అర్థం అవడంచేత దీనికి ముఖ్యార్థం అని పేరు. ఈ అర్థాన్ని బోధించే శబ్ద వ్యాపారానికి "అభిధ" అని పేరు. ఇతరవాచ్యపారా అన్నింటి కంటే ఈ వ్యాపారం ముఖ్యమైనది.

అవతారిక : ఇప్పుడు లక్షణం లక్షణం వివరిస్తున్నాడు.

తా. ముఖ్యార్థబాధే తద్యోగే రూఢిరో లక్షప్రయోజనాత్,
అన్యోల్లార్థో లక్ష్యతే యత్నా లక్షణారోపితా క్రియా. 9

వా. ముఖ్యార్థేతి- ముఖ్యార్థబాధే = ముఖ్యార్థమునకు బాధ కలిగినప్పుడు, తద్యోగే = ఆ ముఖ్యార్థంతో సంబంధం ఉన్నప్పుడు, రూఢితః = రూఢివలన గాని, అథ = లేదా, ప్రయోజనాత్ = ప్రయోజనంవలనగాని, యత్ = దేనిచేత, అస్యః అర్థః = మరియు అర్థము, లక్ష్యతే = ప్రతిపాదించబడుతుందో, సా = ఆ వృత్తి, లక్షణా = లక్షణం. అరోపితా = శబ్దమునందు ఆరోపించబడిన, క్రియా = వ్యాపారము.

వి. లక్షణం మూడు హేతువులు- ముఖ్యార్థబాధ, ముఖ్యార్థ సంబంధం, కొన్ని చోట్ల రూఢి, కొన్ని చోట్ల ప్రయోజనం. 'గంగాయాం ఘోషః' (గంగలో గొల్లవల్ల) ఇత్యాదులు ఉదాహరణం. 'గంగా' శబ్దానికి ముఖ్యార్థం ఒక దేశంతో ప్రవహిస్తున్న జలప్రవాహం. జలప్రవాహంలో గొల్లవల్ల ఉండడం అసంభవం. అందుచేత ఇక్కడ ఆ ముఖ్యార్థాన్ని గ్రహించడానికి వీలులేదు. ఇది ముఖ్యార్థ బాధ. అందుచేత "గంగాయామ్" అనేదానికి 'గంగాతీరమునందు' అని అర్థం చెప్పబడును. తీరం గంగాశబ్దముఖ్యార్థం అయిన ప్రవాహానికి ప్రక్కనే ఉన్నది గాన లక్ష్యార్థం అయిన తీరానికి ముఖ్యార్థంతో సంబంధం ఉంది. 'గంగాతీరే' అనకుండా "గంగాయామ్" అని చెప్పడంలో గంగాప్రవాహం ఎంత పవిత్రమైనదో ఈ ఘోషం కూడా అంత పవిత్రమైనది, దీనిలో కూడా చల్లదనం ఉంది ఇత్యాది విషయాలను సూచించడం ప్రయోజనం. రూఢికి ఉదాహరణలు మున్నుండు

స్పష్టం అవుతాయి. ఈ విధంగా ఇక్కడ ముఖ్యార్థబాధ, ముఖ్యార్థసంబంధం, ప్రయోజనం అనే మూడు హేతువులు ఉండడంతో 'గంగాతటం' అనే మరొక అర్థాన్ని చెప్పుకున్నాం. ఈ రెండవ అర్థాన్ని బోధించే వ్యాపారమే "లక్షణ". ఈ లక్షణ అనే వ్యాపారం వాస్తవానికి ముఖ్యార్థంలో ఉంది. ముఖ్యార్థం వుండరక, అదే రెండవ అర్థాన్ని బోధిస్తున్నది కదా? ఆ ముఖ్యార్థానికి శబ్దం "నాశ్చర్యం" బంధం ఉంది కాబట్టి ఈ లక్షణ వ్యాపారం శబ్దంలో ఉన్న దాని ఆరోపించడం జరుగుతుంది.

ప్ర. 'కర్మణీ కుశలః' ఇత్యాదౌ దర్పగ్రహణాద్గ్రహణాత్, "గజ్జా యాం మోషః" ఇత్యాదౌ చ గజ్జాదీనాం మోషాద్గ్రహణార్థానందహాత ముఖ్యార్థస్య బాధే వివేచకత్వాదౌ చ సంబంధీ రూఢిః ప్రసిద్ధిః. తథా 'గజ్జాతటే మోషః' ఇత్యాదేః ప్రయోగాత్ ధీషూం న తథా ప్రతిపత్తిః తేషాం పాపసత్వాదీనాం ధర్మాణాం ప్రతిపాదనాత్కనుః ప్రయోగానాచ్చ ముఖ్యేన అముఖ్యోర్థః లక్ష్యతే యత్ న ఆరోపితః శబ్దవ్యాపారః సాస్త్ర రార్థనిష్ఠః లక్షణా.

వ్యాకర్మణీతి-"కర్మణీ కుశలః" (దర్పయించు కుశలుడు) ఇత్యాదులందు "దర్పలను గ్రహించడం" మొదలైన అర్థాలు ఉండరక; అందువలన, "గజ్జా యాం మోషః" (గంగలో గొల్లపల్లె) ఇత్యాదులలో గంగాదుల మోషానికి అధారం అందుకుదరదు; అందువల్లా ముఖ్యార్థం బోధించబడుతున్నది. వివేచక స్థానము, సామీప్యము మొదలైన సంబంధాలు ఉన్నాయి. రూఢివలన, అనగా ప్రసిద్ధివలన, "గంగాతటమునందు గొల్లపల్లె ఉన్నది" ఇత్యాది ప్రయోగాలవలన, బోధించబడనిపాపసత్వాదిధర్మాలను ప్రతిపాదించడం అనే ప్రయోగానందహాత, ముఖ్యార్థం అముఖ్యార్థాన్ని బోధించడం అనేది ఏది ఉంటే అలా ప్రతిపాదించే శబ్దవ్యాపారం "లక్షణ". అది సాంతరమైన, అనగా వ్యవహితమైన, లక్ష్య రూపార్థాన్ని బోధిస్తుంది (సాస్త్రరార్థనిష్ఠం). ఈ లక్షణ వాస్తవానికి అర్థంలోనే ఉన్నా, అనగా అర్థం వ్యాపారమే అయినా, శబ్దమీద ఆరోపించడంతో శబ్ద వ్యాపారం అని చెప్పబడుతున్నది (ఆరోపితః శబ్దవ్యాపారః).

వి "కుశాన్ లాతి ఇతి కుశలః" అనే పుష్పత్తిని అనుసరించి 'కుశల' శబ్దానికి 'దర్పలను తుంపేవాడు' అని అర్థం దర్పలు గరుకుగా ఉంటాయి. వాటి అగ్రాలు వాడిగా ఉంటాయి. ప్రేక్షతో వాటిని తుంపేటప్పుడు నేర్పుగా, ప్రేక్షకు బాధకలగకుండా చూచుకోవాలి. ప్రక్కనే ఉన్న మరొక జాతి గడ్డితో కలిసిపో

కుండా దర్శనము వేరుగా గుర్తించి త్రుంచాలి. ఈ అనిప్రాయంతో 'కుశల' శబ్దానికి 'దర్శనము తుంపేవాడు' అనే అర్థం విస్మయము 'నేర్చుకలవాడు', 'వివేచన కలవాడు' అనే అర్థం ప్రసిద్ధిలోనికి వచ్చింది. దీనికి సూత్రమే కారణం. 'దర్శనము కుశలః' అనే వాక్యంలో ఉన్న కుశలశబ్దమునకు ముఖ్యార్థం తుంపేవాడు గాన ఈ 'నేర్చుక' అనే అర్థమే ప్రబలి. దర్శనము త్రుంచేవాడు అనే ముఖ్యార్థానికి, 'నేర్చుక' అనే లక్ష్యార్థానికి వివేచనార్థం (వివేచనాశక్తి ఉండడం) అనేది సంబంధం. 'గజ్ఞాయాం హిషః' అనే వాక్యంలో వచ్చిన వివేచనార్థం గంగాజలప్రవాహం మోషానికి అధారం అనియు తుంపేవాడు గాన 'గజ్ఞా' శబ్దానికి 'గంగాతీరం' అని అర్థం జలప్రవాహమునందున ముఖ్యార్థానికి, తీరయావలక్ష్యార్థానికి 'సమీప్యం' (తీరం జలం సంగమ ఉన్నదిగాన) సంబంధం. 'గజ్ఞాతీరే' అని 'గజ్జా' అను 'గజ్ఞాయామ్' అని 'గజ్జ' ఉండుల వాచనార్థం ముద్రలను దర్శనము ప్రతిపాదించబడతాయి. ఇదే ఈ లాక్షణికశబ్దప్రయోగానికి ప్రయోజనం. ఈ విధంగా 'దర్శనము కుశలః' ఇత్యాదులు 'హిషః లక్షణం' అనేదానికి, 'గజ్ఞాయాం హిషః' ఇత్యాదులు 'ప్రయోజనాత్ లక్షణం' అనేదానికి ఉదాహరణలు. ఇక్కడ అముఖ్యమైన (లాక్షణికమైన) అర్థాన్ని బోధిస్తూన్నది ముఖ్యార్థమే. అందువలన లక్షణావ్యాపారం ముఖ్యార్థంలోనే ఉంది; అందుచే ముఖ్యార్థం ద్వారా దీనికి శబ్దంతో కూడా సంబంధం ఉందిగాన 'శబ్దవృత్తి' అని అంటారు.

రా. స్వసిద్ధయే పరాక్షిపః పరార్థం స్వసమర్పణమ్,
ఉపాదానం లక్షణం చేత్యుక్తా శుద్ధైవ సా ద్విధా. 10

ప్ర. "కున్యాః ప్రవిశన్తి" "యష్టయః ప్రవిశన్తి" ఇత్యాదౌ తున్యాదిభిః ఆత్మనః ప్రవేశసిద్ధ్యర్థం స్వసంయోగినః పురుషౌ ఆక్షిప్యన్తే. తత ఉపాదానేనేయం లక్షణం.

వ్యా. స్వసిద్ధయే ఇతి. స్వసిద్ధయే = శక్త్యమైన (అభిరచిత బోధించబడే) అర్థం అస్మయించడంకొరకు, పరాక్షిపః = శక్త్యము కాని మరొక అర్థాన్ని ఆక్షేపించడం, ఉపాదానమ్ = ఉపాదానలక్షణం, పరార్థమ్ = అశక్త్యమైన అర్థంకోసం, స్వసమర్పణమ్ = తనను (శక్త్యార్థాన్ని) త్యజించడం, లక్షణం చ ఇతి = లక్షణం

లక్షణ అని, శుద్ధైవ = శుద్ధయే అయిన. సా = ఆ లక్షణ, ద్విరా = రెండు విధాలుగా, ఉక్తా = చెప్పబడినది.

వ్యా. కుంతాః ఇతి - 'కుంతాః ప్రవిశన్తి' (కుంతములు - అది నిచ్చుచున్నాయి) అయిదానికి కుంతం అని పేరు - ప్రవేశిస్తున్నాయి) "యష్టయః ప్రవిశన్తి" (పట్టులు ప్రవేశిస్తున్నాయి) మొదలైన వాక్యాలలో కుంతాదులు తమకు ప్రవేశం సేర్పించుకొంటేనే తమతో సంయోగం ఉన్న పురుషుల్ని ఆజ్ఞేయిస్తున్నారు - అలావుంటున్నారు. ఇది ఉపాదానంచేత లక్షణ.

వి. లక్షణలో ఆరు భేదాలు నిరూపించడానికై ముందుగా ఇక్కడ 'ఉపాదానలక్షణ' 'లక్షణ లక్షణ' అనే రెండు భేదాలను ప్రతిపాదించాడు. 'యష్టాః ప్రవిశన్తి' ఇత్యాదివాక్యాలలో, అచేతనాలైన కుంతాలు, పట్టులు తమంతటాతాముగా ప్రాకారాదులలోకి ప్రవేశించజాలవు గాన తమను మోస్తున్న పురుషుల్ని లక్షణ చేత బోధిస్తున్నాయి. 'కుంతములు ధరించిన మనుష్యులు, పట్టులు ధరించిన మనుష్యులు ప్రవేశిస్తున్నారు' అని అర్థం. ఈ విధంగా ఇక్కడ పరిణామవృద్ధ్యాదేశ్యాలు తమ వాచ్యార్థాలను విడవకుండానే 'పురుషులు' అనే మొదటి అర్థాన్ని కూడా గ్రహించి బోధిస్తున్నాయి. అందుచేత ఇక్కడ 'ఉపాదానలక్షణ'. లక్షణలక్షణి 'గజ్జాయాం ఘోషః' ఇత్యాదులు 'ఉదాహరణాలు'. ఇక్కడ గజ్జాశబ్దం తన వాచ్యార్థం అయిన ప్రవాహం అనే అర్థాన్ని విడిచిపెట్టి తీరిం అనే అర్థాన్ని బోధిస్తున్నది. శాస్త్రాంతరాలలో ఈ లక్షణాభేదాలకే 'అజహత్స్వార్థలక్షణ' (ఉపాదానలక్షణ) 'జహత్స్వార్థలక్షణ' (లక్షణ లక్షణ) అని పేర్లు. 'అజహత్ స్వార్థః యాం సా జహత్స్వార్థా' "అజహత్ స్వార్థః యాం సా అజహత్స్వార్థా" అని విగ్రహాలు. 'ఉపాదానలక్షణ' 'లక్షణ లక్షణ' అనే భేదాలు శుద్ధలక్షణలోనే ఉంటాయి. గోణలక్షణలో ఉండవు.

'శుద్ధా లక్షణా' 'గోణీ లక్షణా' అని స్థూలంగా లక్షణ రెండువిధాలు. మొదటిది 'ఉపాదానలక్షణ' 'లక్షణలక్షణ' అని రెండు విధాలు. 'సాగోపాదానలక్షణ'; 'సాధ్యవసానోపాదానలక్షణ' అని ఉపాదానలక్షణ రెండు విధాలు. 'సాగోపలక్షణలక్షణ' "సాధ్యవసానలక్షణలక్షణ" అని లక్షణలక్షణ కూడా రెండు విధాలు, ఈవిధంగా శుద్ధలక్షణలో నాలుగు భేదాలు. 'గోణీలక్షణా' అనేది కూడా 'సాగోపా' 'సాధ్యవసానా' అని రెండు విధాలు. ఈ విధంగా లక్షణాభేదాలు ఆరు.

ప్ర. “గౌరసుబస్యః” ఇత్యాదౌ శ్రుతిజీవితమనుబంధసం కథం మే స్యాదితి జాత్యా ప్యక్తిరాక్షిప్యతే, స తు శబ్దేనోచ్యతే: “విశేష్యం నాభిదా గచ్ఛేత్ క్షిణశక్తిర్విశేషణే” ఇతి న్యాయాత్ ఇత్యుపాదానలక్షణా తు నోదాహరణా. స హ్యత్ర ప్రయోజనమస్తి; స వా రూఢిరియమ్. వ్యక్త్యవినాభావిశ్వాత్తు జాత్యా ప్యక్తిరాక్షిప్యతే. యథా- ‘క్రియతామ్’ ఇత్యత్ర కర్తా. ‘కురు’ ఇత్యత్ర కర్మ. ‘ప్రవిశ’ ‘పిణ్డిమ్’ ఇత్యాదౌ ‘గృహం’ ‘పక్షయ’ ఇత్యాది చ.

హ్య. మండనమిశ్రుడు ‘గౌరసుబస్యః’ ఇత్యాదివాక్యాలలో లక్షణను అంగీ కరించాడు. అది యుక్తం కాదని చపుతున్నాడు- గౌరీతి:-

“‘గౌః అనుబస్యః’ అను శ్రుతివార్త్యం విధించిన అనుబంధసం నా విషయంలో ఎట్లు కుదురుతుంది” అనే ఉద్దేశ్యంతో జాతిజీత వ్యక్తి లక్షణద్వారా బోధించబడు తుంది. (అక్షిప్యతే). అంటే కాని వ్యక్తి శబ్దంజీత బోధించబడదు, అసగా అభిదా శక్తిజీత బోధించబడదు. “విశేషణాన్ని బోధించడంతోనే శక్తి ఉడిగిపోయిన అభిద విశేష్యం దాదా పక్కడు” అని స్థానం ఉన్నది కదా? ఈ విధంగా దీనిని ఉపాదానలక్షణం ఉదాహరణంగా చూపకూడదు. లక్షణాస్థలంలో ఉండవలసిన ప్రయోజనం కాని, రూఢి కాని ఇక్కడ లేవు కదా? అందుచేత వ్యక్తితో జాతికి అవినాభావసంబంధం ఉండడంపల్ల, అసగా వ్యక్తి లేకుండా జాతి అనేది ఉండదు గాన, జాతిజీత వ్యక్తి అనుమానప్రమాణం ద్వారా బోధించబడుతుంది. (అక్షి ప్యతే). ఎలా అసగా ‘క్రియతామ్’ (చేయబడుగాన) అసగానే కర్త (చేసేవాడు), ‘కురు’ (చేయుము) అసగానే కర్మ, ‘ప్రవిశ’ అసగానే ‘గృహమును’ అని, ‘పిణ్డిమ్’ (ఒక పక్ష్యం) అసగానే ‘నిసుము’ అనీ అనుమానప్రమాణం ద్వారా ఊహించ బడినట్లు.

వి. “గౌః అనుబస్యః” అని వేదవార్త్యం ఉంది. వెనుక మనం చూచినట్లు ‘గౌః’ అనేది జాతివాచకం. అసగా అభిదాప్యత్తిజీత గోత్రం అనే అర్థాన్ని బోధి స్తుంది. ‘గోత్రం’ వాద్యార్థం. అందుచేత “గోత్రము (ఈ యాగంలో పశువుగా) చంపదగినది” అని ఈ వేదవాక్యానికి అర్థం. అయితే ‘గోత్రం’ అనే జాతిని చంపడం అనేది కుదరదు. అందుచేత ఇక్కడ గోశబ్దవాచ్యమైన జాతి లక్షణా

వృత్తి ద్వారా 'ఎద్దు' అనే వ్యక్తిని బోధిస్తుంది. అభిధాతనే వ్యక్తిని బోధించ వచ్చును కదా; లక్షణ ఎందుకు అనడానికి నీలులేదు. "విశేషణాన్ని బోధించ దానికే తన శక్తిని అంతా వ్యయం చేసికొన్న అభిధా విశేషణం వాదా వ్యయం" అని శాస్త్రస్థాయిం. ఇక్కడ గోత్వరూపమైన జాతి విశేషణం; దాని విశేషణం మైన గోవ్యక్తి (ఎద్దు) విశేషణం. 'గో' శబ్దం అభిధాత 'గోత్వం' అనే విశేషణాన్ని బోధించకలుగుతుంది. కాని విశేషణమైన గోవ్యక్తిని బోధించకలుగుదు. దాన్ని బోధించాలంటే లక్షణ కావాలి. ఈ విధంగా గోత్వరూపం వ్యక్తిల లక్షణద్వారా గోవ్యక్తిరూపమైన మరొక అర్థాన్ని గ్రహిస్తూన్నది (ఉపాదానం) అని ఉపాదానం ఉపాదానం ఉపాదానం ఉపాదానం అని మండనమిగులు ఉన్నది. ఇక్కడ లక్షణ అవసరం లేకుండానే వ్యక్తిబోధ విలగవచ్చు. వ్యక్తి లేకుండా జాతి ఉండదు. అగ్ని లేకుండా ఉండడానికి నీలులేని దూహాన్ని వట్టి అగ్నిని అనుమానప్రమాణం చేత గ్రహించినట్లు, జాతిచేత వ్యక్తిని గ్రహించడానికి అనుమానమే చాలు. 'చేయబడుగాని' "చేయుము" అన్నప్పుడు వర్తనార్థం లేకుండా క్రియ ఉండదు కాబట్టి ఆ రెండింటినీ ఊహించినట్లు వాద్యంలో బాగాలను 'సవనిక' 'పిణ్ణీమ్' ఇత్యాదిపదాలు వినగానే 'గృహమ్' 'భక్షయ' ముదల్లన ఇదిగోవాన్ని బాగాలను ఊహించినట్లు, ఇక్కడ కూడా వ్యక్తిని ఊహించుట సవచ్చును. లక్షణ అంగీకరించే పక్షంలో ప్రయోజనమైనా ఉండాలి. చూడి అయినా ఉండాలి, 'గో' శబ్దానికి గో వ్యక్తియందు లక్షణ చెప్పడానికి ఈ రెండూ కూడా లేవు.

వృ. "పీనో దేవదత్తో దివా స తు త్తే" ఇత్యత చ రాత్రిభోజనం న లక్ష్యతే, శ్రుతార్థాపత్రేరర్థాపత్రేర్వా తస్య విషయత్వాత్.

వ్యా. పీన ఇతి- "బలిసి ఉన్న ఈ దేవదత్తుడు పగలు భోజనం చేసేడు" అనే చోట రాత్రిభోజనం లక్షణచేత బోధించబడదు. ఎందుకంటే ఈ గా అది శ్రుతార్థాపత్రికి కాని అర్థాపత్రికి కాని విషయం అవుతుంది."

వి. "పీనో దేవదత్తః" ఇత్యాదిపాఠ్యాలలో 'లక్షణ' అని తొందరగా అర్థ ప్రాయం. దేవదత్తుడు పగలు భోజనం చేయడం లేదు; కాని బలిసి ఉన్నాడు. అందుచేత మొత్తం ఈ వాక్యం వాచ్యార్థాన్ని విడవకుండగానే లక్షణచేత 'రాత్రిభోజనం చేస్తున్నాడు' అనే అర్థాన్ని బోధిస్తున్నది అని వీరు అంటారు. మీమాంసకుల మతాన్ని అనుసరిస్తూ మమ్మటుడు ఇక్కడ లక్షణ అనావశ్యకం అని ప్రతిపాది

స్తున్నాడు. ఇక్కడ 'అర్థావత్తి' ప్రమాణంచేత రాత్రిబోజనం తెలుస్తుంది. చెప్పిన విషయం అనువదన్నంగా ఉన్నప్పుడు దాని ఉపపత్తికోసం మరొక అర్థాన్ని కల్పించడం అర్థావత్తి. "పీనః దేవదత్తః దీవా గతుర్జ్ఞే" ఇత్యాదిస్థలాలలో అసలే బోజనం చేయనివానికి పీనశ్శలం మదరడు కాబట్టి "రాత్రి ము జ్ఞే" అనే అర్థాన్ని కల్పించుకోవాలి అని భాష్యులు మోక్షం. వాద్యం కల్పించుచునే అనుననం లేదు, రాత్రి తినడం అనే అర్థాన్ని కల్పిస్తే చాలా అని ప్రాబావరం మిశ్రంసమయ మతం. వాద్యం కల్పిస్తే దానిని "శ్రుతార్థావత్తి" అంటారు. "ప్రతాత = శబ్దమునుండి, అర్థశబ్ద = అర్థముయొక్క. అనన్తః = లాభం అని" అర్థం. అర్థాన్ని మూలమే కల్పిస్తే అది అర్థావత్తి, అర్థాన్ని కల్పించుటచేతం గా వచ్చుగా అర్థావత్తి ప్రమాణంచేతనే ఆ అర్థం లబ్ధం అనుభవ్యమృతం ఉపాదానలక్షణం అంగీకరించవలసిన పని లేదని అభిప్రాయం.

అవతారం :- ఇప్పుడు లక్షణలక్షణం నిరూపిస్తున్నాడు-

సృ. "గజ్జామూం ఘోషః" ఇత్యర్థత తటస్య మూషాధిరరణత్వ నిర్దయీ గజ్జాశబ్దః సార్వర్థమర్హః యతి ఇతి వివరమాదో లక్షణేనైషో లక్షణా. ఉభయరూపా చేయం శుద్ధా, ఉపాదానలక్షణం శతఅర్థత.

సృ. గజ్జామూమితి - 'గజ్జామూం ఘోషః' ఇత్యాదులలో తటం మూషానికీ ఆదారం అని దానికి మేలుగా 'గజ్జా' శబ్దం తన అర్థాన్ని సమర్పిస్తుంది; అనగా తన అర్థాన్ని పడిత గీతం అనే అర్థాన్ని బోధిస్తుంది. పనువ ఇలాంటి చోట్ల ఇది లక్షణచేత అనుగా సార్వర్థత్యగించితే లక్షణ. గా ఉపాదానలక్షణ, లక్షణలక్షణ అనే రెండు విధాల లక్షణా మూల 'శుద్ధలక్షణ'; నందుచేతననుగా దీనిలో ఉపచారం లేదు.

వి. 'ఉపచారం' అనుగా వాద్యశలం అనే సంబంధంచేత శబ్దప్రవృత్తి. 'అగ్నిర్గోణవహః' (ఈ పిల్లవాడు అగ్ని) ఇత్యాదులో మంచి ప్రకాశ ఉండడం అనే సాదృశ్యాన్ని పట్టి పిల్లవాణ్ణి అగ్ని అనడం బరిగింది. ఇది ఉపచారం. 'అత్యంతం నిశఃకలితయః సాదృశ్యాతిశయమహిమ్నూ బేదప్రతీతిస్థగసముపచారః" (చాల అధికంగా ఉన్న వాద్యశం మహిమచేత పూర్తిగా వేరైన పదార్థాలలో ఉండే బేదాన్ని కప్పిపుచ్చడం ఉపచారం) అని దీని లక్షణం. ఇలాంటి ఉపచారం ఉన్న లక్షణ గోణలక్షణ; అది లేనిది శుద్ధలక్షణ. ఇంతవరకూ చెప్పిన రెండు లక్షణ లలో ఉపచారం లేదు గాన శుద్ధలక్షణలు అని బాపం.

అవతారిక. "గౌణ-శుద్ధలక్షణల కున్న భేదం ఉపదేశం ఉండడాన్ని పట్టి లేకపోవడాన్ని పట్టి కాదు; "అగ్నిర్మాణవకః" ఇత్యాదిగౌణలక్షణాస్థలాలలో శక్యార్థానికి లక్ష్యార్థానికి అభేదం కనబడుతుంది. శుద్ధలక్షణలో ఆ అభేదం కనబడదు; ఇదే ఈ రెండిటి భేదం" అని ముకులభట్టు ప్రతిపాదించాడు. అది సరి కాదు అని చెప్పుతున్నాడు—

ప్ర. అసయోర్లక్ష్యస్య లక్షతస్య చ స భేదరూపం తాటస్థ్యమ్; తటాదీనాం గజ్ఞాదిశబ్దైః ప్రతిపాదనే తత్త్వప్రతిపత్తౌ పి ప్రతిపీపీద యిషితప్రయోజనసంప్రత్యయః. గజ్ఞాసంబంధమాత్రప్రతీతే సు 'గజ్ఞా తదే ఘోషః' ఇతి ముఖ్యశబ్దాభిదానాల్లక్షణాయాః కో భేదః?

వ్యా. అసయోః ఇతిః. ఈ రెండింటిలో అసగా ఉపదేశానుషంఘ, లక్షణలక్షణ అనే రెండు లక్షణాభేదాలలో లక్ష్యమైన అర్థానికి, లక్షరమైన శక్యార్థానికి భేద రూపమైన తాటస్థ్యం, అసగా భాదాసీన్యం లేదు. తటాదుల్ని గంగాది శబ్దాలచేత బోధించినప్పుడు తత్త్వం, అసగా గంగాత్వాదితం, అసగా వాచ్యార్థాలైన సైబాహా దులకూ, లక్ష్యార్థాలైన తటాదులకూ అభేదం, గౌడవస్త్రీనే ప్రతిపాదించడంవలన ప్రయోజనాల జ్ఞానం కలుగుతుంది. కేవలం సంబంధం మాత్రమే తటాదీని పక్షంలో 'గజ్ఞాతదే ఘోషః' అని ముఖ్యశబ్దాన్ని ప్రయోగించి బోధించిన అర్థానికి, లక్షణకీ భేదం ఏమి ఉంటుంది?

వి. 'గజ్ఞాతదే ఘోషః' అని అసదానికి బదులుగా "గజ్ఞామూం ఘోషః" అని అన్నాడనగా, ఆ వక్త అభిప్రాయం గంగ ఎంత పవిత్రమో ఘోషం కూడా అంత పవిత్రం అని చెప్పడం గంగా, తటమూ రెండూ ఒకటే అన్న భావం (తాత్కాలికంగా) ఆ వాక్యంవల్ల కలిగినప్పుడే ఆ అర్థం గోచరిస్తుంది. "తటానికి గంగకూ సామీప్యసంబంధం ఉన్నది; ఆ రెండూ వేరే" అని అతని అభిప్రాయం అయితే 'గజ్ఞాతదే ఘోషః' అనే ప్రయోగించి ఉండేవాడు. షష్ఠీవిభక్తిని వట్టి సామీప్యసంబంధం అప్పుడూ తెలుస్తుంది కదా? అందుచేత ఉపదేశం ఉన్న లేక పోయినా అన్నివిధాలైన లక్షణాస్థలాలలోను వాచ్యార్థ (శక్యార్థ) లక్ష్యార్థాలకి అభేదం గమ్యమానం అవుతుంది అని భావం.

కా. సారోపాన్యా తు యత్రోకా విషయా విషయస్తథా

వృ. ఆరోప్యమాణః ఆరోపవిషయశ్చ యత్రానపహ్నుతభేదో సామానాధికరణ్యేన నిర్దిశ్యేతే సా లక్షణా సారోపా.

వ్యా. సారోపా ఇతి. విషయ విషయమూ కూడ ఎక్కడ చప్పబడతాయో ఆ లక్షణ సారోపలక్షణ.

ఆరోప్యమాణః ఇతి. ఆరోప్యమాణము ఆరోపవిషయమూ కూడ వాటి భేదాన్ని కప్పివేయకుండా, ఎక్కడైతే సామానాధికరణ్యంతో నిర్దేశించబడతాయో అది "సారోపలక్షణ".

వి. ఒక వస్తువును నిర్దేశించి (దాని పేరు చెప్పతూ) దానిని మరొకవస్తువుగా చప్పడం ఆరోపం. "గోః వాహికః" ఇల్లాదులు ఉదాహరణం. "వాహిక దేశీయుడు ఎడ్డు" అని దీనికి అర్థం. నేటి పంజాబుకు వాహికదేశం అని ప్రాచీన సామత్యం. ఎడ్డులో ఉన్న బడత్వం, మాంద్యం మొదలైన గుణాలు లేదా శాబరదాష్ట్యభృంభంలతో కుమారిలబ్ధులు చప్పిసెట్లు (మీమాంసాచర్మసం 11.3.48) నిలబడి మూత్రించడం, నిలబడి పక్షింపడం వంటి లక్షణాలు, వాహికునిలో కూడా ఉండడంతో వాహికునియందు గోత్వం ఆరోపించబడుతున్నది. ఇక్కడ ఆరోపానికి విషయం అసగా ఆశ్రయం, వాహికుడు, ఆరోపించబడేది (ఆరోప్యమాణం) ఎడ్డు ఇది 'విషయ'. ౧॥ రెండింటిలో ఉన్న భేదాన్ని కప్పివేయకుండానే వాహికుడు వాహికునిగాను, ఎడ్డును ఎడ్డును గాను చెప్పతూ ఇవి సామానాధికరణ్యంతో, ఒకే ప్రథమావిభక్తిలో నిర్దేశించబడుతున్నాయి. అందుచేత ఇది సారోపలక్షణం ఉదాహరణం.

సాదారణంగా ఒక విశేషణపదాన్ని విశేష్యస్థి వాక్యంలో ప్రయోగించి సప్పుడు ఆ పదాలు రెండింటినీ ఒకే విభక్తిలో ప్రయోగిస్తారు. 'నీలమ్ ఉత్పలమ్', 'శూరః సరః' ఇల్లాదులలో 'నీల' 'ఉత్పల' పదాలు ఒకే వస్తువును నిర్దేశిస్తున్నాయి. 'శూర' 'సర' పదాలు కూడా ఒకే వ్యక్తిని నిర్దేశిస్తున్నాయి. అందుచేత వాటి అధికరణం అసగా ఆధారం, అసగా వాటిచేత బోధింపబడే వస్తువు, సమాసం; అసగా ఒక్కటే. అందుచేత ఆ పదాలు సమానాధికరణాలు. సమానాధికరణాలై ఉండడం "సామానాధికరణ్యం". ౨॥ విధంగా సమాసవిభక్తిలో నిర్దేశించినవాటికి తాదాత్మ్యం, ఒక విధమైన అభేదం ఉంటుంది. 'గోః వాహికః' అనే

పాద్యంతో గోవునీ, వాహీకుణ్ణి వేరు వేరు సదాలతో నిర్దేశించినా, అది నిబద్ధి ఉప
యోగించడంచేత ఈ రెండూ ఒకటే అస్పష్టమై కలసిపోతాయి. ఇది ఆరోపం. విష
యాన్ని (వాహీకుడు మొదలైన దానిని) పూర్తిగా నిర్దిష్టమిచ్చి, “పీరుతో” ఉన్న
కుండా విషయిని మాత్రమే (ఎద్దును మాత్రమే) ‘పీర్’ పేరుతో అంటే ‘అధ్య
వసాయం’ ఉదా: “అయం గోః” (ఇది వాహీకుణ్ణి చూపిస్తూ అంటే వాహీకుని).

కా. విషయ్యంత్యతే-స్యస్మిన్ సాసాద్యప్రధ్యవసాయం.

ప్ర. విషయినారోవ్యమాణేనాస్త్యతే నిగీర్తే-స్యస్మిన్ ఆరోప
విషయే సతి సాద్యవసాయా స్యాత్.

వ్యా. విషయాతి- అస్యస్మిన్ = రెండవది అనిగా విషయం, విషయ్యంత్య
తే = విషయితే కప్పివేయబడినది కాగా, సా = అది (ఇది) సాద్యవసాయం
= సాద్యవసాయలక్షణ, స్యాత్ = అగును.

“ఆరోపవిషయమైన వాహీకుడు మొదలైనది విషయితే అనిగా ఆరోపించ
బడే గోవుచేత మ్రింగివేయబడగా (పూర్తిగా కప్పివేయబడగా) అది సాద్య
వసాయలక్షణ”.

కా. భేదావిమౌ చ సాదృశ్యాత్సమ్పన్దానరతతథా,
గౌణౌ శుద్ధౌ చ విజ్ఞేయా.

ప్ర. ఇమావారోపాద్యవసాయరూపౌ సాదృశ్యహేతుః భేదో ‘గౌ
ర్యాహికః’ ఇత్యత్ర ‘గౌరయమ్’ ఇత్యత్ర చ.

వ్యా. భేదావితి- ఇమౌ = ఈ, భేదౌ = రెండు భేదములు, సాదృశ్యాత్ =
సాదృశ్యంవలన, తథా = మరియు, సమ్పన్దానరతః = సాదృశ్యనిష్పన్నమైన ఇతర
సంబంధాలవలన, గౌణౌ = గౌణములు అని, శుద్ధౌ చ = శుద్ధములు అని, విజ్ఞేయా
= తెలియదగినవి. సాదృశ్య మూలకములైతే గౌణాలు; సాదృశ్యం కాక మరి ఏ
సంబంధాన్ని పట్టియైనా ఏర్పడితే శుద్ధాలు అని అర్థం.

ఇమౌ ఇతి: ఆరోప-అద్యవసాయరూపములైన ఈ రెండు భేదాలు కూడ

సాదృశ్య హేతువులైనట్లయితే, కొన్ని గుణాలు సాదృశ్యమీద ఆధారపడినవైతే, గౌణాలు. 'గోః వాహీరః' అనేది గోణసూరీవలక్షణకి 'అయం గోః' అనేది గోణ సాదృశ్యవహింసలక్షణకి ఉదాహరణలు.

ప్ర. అత్ర పి స్వార్థసహచారిణో గుణా జాడ్యమాన్ద్యాదయో లక్ష్యమాణా అపి గోశబ్దస్య పరార్థాభిచానే ప్రవృత్తినిమిత్తత్వమ్ ఉపయాన్తి ఇతి కీచిత. స్వార్థసహచారిగణాభేదేన పరార్థగతా ఏవ లక్ష్యనేన పరార్థోఽభిధేయతే ఇత్యన్వే. సాదారణగుణాశ్రయత్వేన పరార్థ ఏవ లక్ష్యతే ఇత్యపరే. ఉత్తం చాస్మత్త్ర:-

“అభిధేయవినాభూతప్రతీతిర్లక్షణోచ్యతే
లక్ష్యమాణగుణైర్భేద్యాద్యంతే రిష్టే తు గౌణతా” ఇతి.

అవినాభావోఽత్ర సంబంధమాత్రం స తు నాస్తరీయకత్వమ్. తత్త్వే హి 'మడ్చాః క్రిశన్తి' ఇత్యన్వయే స లక్షణా స్మృత. అవినాభావే చాక్షేపేణైవ సిద్ధిర్లక్షణాయా ప్రపంచముగ ఇత్యుక్తమ్.

ప్ర. గోణలక్షణలో లక్ష్యార్థం ఏది అనే విషయంలో అభిప్రాయభేదాలు ఉన్నాయి. ఆ భేదాలను నివృత్తున్నాడు- అత్ర హి ఇతి- “ఇక్కడ స్వార్థంతో సంబంధించి ఉన్న జాడ్యమాన్ద్యాది గుణాలు లక్షణవేత బోధింపబడుతున్న 'గో' శబ్దం పరార్థాన్ని బోధింపడంలో ప్రవృత్తినిమిత్తత్వాన్ని పొందుతాయి. అని కొందరు”.

ప్ర. 'గో' శబ్దానికి ప్రవృత్తినిమిత్తం గోత్వం. అసగో గో శబ్దానికి శత్యార్థం గోత్వం. ఆ 'గో' శబ్దం లక్షణవేత గోభూత సంబంధించిన జాడ్యమాన్ద్యాది గుణాలని బోధిస్తుంది. ఈ గుణాల ద్వారా 'గో' శబ్దం వాహీతుడు అనే అర్థాన్ని అభిధేయ బోధిస్తుంది. ఈ శబ్దం లక్షణా లేండా కలసి “జాడ్యమాన్ద్యాదులున్న వాహీతుడు” (జాడ్యమాన్ద్యాదివదధిన్నో వాహీరః) అనే శాబ్దబోధ కలుగుతుంది అని పేర అభిప్రాయం.

అవ. అయితే 'గో' శబ్దానికి “గోత్వం” లోనే సంకేతగహణం ఉంది కాని, వాహీతుడు అనే అర్థంలో లేదు. గుణాలు లక్షణవేత బోధింపబడుతున్నాయి కాని,

శక్తిచేత కాదు. అందుచేత "గో" శబ్దం అభిధాతీత వాహీకుణ్ణి బోధిస్తుంది అని చెప్పడం యుక్తం కాదని అభిప్రాయంతో మరికొందరు మరొక విధంగా వివరించారు.

స్వార్థేతి:- "స్వార్థంతో సంబంధించిన గుణాలతో అవదంచేత పరార్థంలో ఉన్న గుణాలు లక్షణయూ బోధింపబడతాయి. కాని పరార్థం అభిధాతీత బోధింపబడడం అనేది లేదు అని మరికొందరు".

వి. 'గో'శబ్దార్థం అయిన గోవుతో సంబంధించి ఉన్న జాడ్యమాంద్యాది గుణాలే వాహీరపదానికి అర్థమైన వాహీకుడిలో కూడా ఉన్నాయి అనే బాధంతో ఇక్కడ లక్షణ వాహీకుడిలో ఉన్న జాడ్యమాంద్యాదిగుణాలను బోధిస్తుంది. 'వాహీర' శబ్దం కూడా ఇక్కడ ఉన్నది కాబట్టి పేనుక సక్షంతో ఉన్నట్లు అభిధాతీత (గోశబ్దం) వాహీకుణ్ణి బోధించే ప్రసక్తి లేదు అని మిగిలిన అభిప్రాయం. ఈ విధంగా ఈ వాక్యంచేత "గోవులో ఉన్న జాడ్యాదులతో సజాతీయాలైన (జాడ్యాదుల జాతికే చెందిన) జాడ్యాదులున్నవాడు వాహీకుడు" అనే శాబ్దబోధ కలుగుతుంది.

అవ. జాడ్యాది ధర్మాలు సజాతీయాలు అవదంచేత అవి ఒక విధంగా అభిన్నాలే అయినా, 'గోవు', 'వాహీకుడు' అనే ధర్మలు (వ్యక్తులు) వేరు వేరుగానే ఉండడంచేత 'గోః వాహీకః' అనే సామానాధికరణ్యప్రయోగం సుదరదు. అందుచేత ఈ వక్షం కూడా సరిగా లేదని మరొక మతం చెపుతున్నాడు.

వ్యా. సాధారణేతి:- "సాధారణమైన, అసగా సజాతీయాలైన జాడ్యమాంద్యాది గుణాలకి ఆశ్రయం అవదంచేత పరార్థమే లక్షణయూ బోధింపబడుతుంది అని మరికొందరు".

వి. గోవుకీ వాహీకుడికీ ఒక సంబంధం ఉంది. గోవులో ఉన్న జాడ్యమాంద్యాదిగుణాలతో సమానమైన జాడ్యమాంద్యాదిగుణాలకి వాహీకుడు ఆశ్రయం అవడమే ఈ సంబంధం. ఈ సంబంధాన్ని పురస్కరించుకొని 'గో' శబ్దం లక్షణచేత 'జాడ్యాదిగుణవిశిష్టుడు' అనే అర్థాన్ని బోధిస్తుంది. అందుచేత 'గోః వాహీకః' అనే వాక్యానికి జాడ్యాది గుణములు గల వాహీకుడు (జాడ్యాది

గుణవదభిన్నః పాహీరః) అనే శాబ్దబోధ కలుగుతుంది. ఈ మూడవ మతమే మమ్మటునికి అభిమతం అని వ్యాఖ్యాతలు వ్రాసిరారు.

అప. ఈ మూడవ మతానికి అనుగుణంగా ఉన్న రుమారీలబట్టు కారీరను ఉదహరిస్తున్నాడు. ఉత్తమ ఇతి. ఈ విషయం మరొక గ్రంథంలో (శ్లోక వార్తికంలో) చెప్పబడినది. ఈ కారీరను సంబంధించిన శ్లోకార్థం దీనికి ముందు ఈ విధంగా ఉంది.

“మూలా స్తరనిరోధే న ముఖ్యార్థస్య పరిగ్రహే”.

పాల్. “ప్రత్యక్షాది ప్రమాణాంతరంతో నిరోధం ఏర్పడడంచేత ముఖ్యార్థాన్ని గ్రహించడానికి మూల లేనప్పుడు అనిధీయంతో అవినాదాతమైన అర్థం బోధించ బడడం లక్షణం. లక్షణమైన నిరోధమబడిన అర్థానికి సంబంధించిన గుణాలతో సంబంధం ఉన్నట్లుంటే ఆ లక్షణం గోణత్వం అలగ్నీకరింపబడుతుంది”.

వి. ‘గర్భాయాం సూషణ ఇత్యాది వార్తాలలో ‘సూషణం గంగా ప్రవాహంలో ఉండడం ప్రత్యక్షనిరుద్ధం అవడంచేత ఆ ముఖ్యార్థాన్ని విడిచివేసి ఆ అర్థానికి సంబంధించిన గంగాప్రవాహం ప్రవృత్తఉన్న తీరం అనే అర్థం గ్రహించడం ‘లక్షణ’ అని చెప్పబడుతుంది. గోర్వాహిని ఇత్యాదిస్థలాలలో లక్షణమేత బోధింప బడు చున్నదానికి (టాడ్వాదిగుణములు కలవానికి) సంబంధించిన గుణాలతో సంబంధం ఉండడంచేత ఈ లక్షణం ‘గోణీ’ అని పేరు అని ఈ కారీరల దావం.

పాల్. అవినాదావేతి. “ఇక్కడ ‘అవినాదావం’ అనగా కేవలం సంబంధం అని మాత్రమే అర్థం. నాంతరీయకత్వం అని అర్థం కాదు. నాంతరీయకం అని అర్థం చెప్పుకుంటే ‘మిథ్యాః క్రోశ ని’ ఇత్యాదులలో లక్షణ కుదరదు. ఇంకొక విషయం ఏమనగా అవినాదావం ఉన్న పక్షంలో ఆక్షేపంచేతనే మరొక అర్థం లభ్యం అవుతున్నప్పుడు లక్షణ ఉపయోగం లేదు అని వెనుక చెప్పబడింది”.

వి. ‘అవినాదావం’ అనే వదానికి నాంతరీయకం అని అర్థం. వేరు చేయడానికి వీలుకాకుండా కలిసి ఉండేది, తప్పని సరి అయినది అని అర్థం. కాని పై కారీకలో ‘అభిదేయంతో అవినాదాతంగా ఉండేది’ అనగా నాంతరీయకం అని అర్థం కాదు, ‘సంబంధం ఉన్నది’ అని అంత మాత్రమే అర్థం. అలా కాక నాంతరీయకం అని అర్థం చెప్పితే ‘మిథ్యాః క్రోశ ని’ అన్నప్పుడు లక్షణ కుదరదు.

'మథ్యాః క్రోశన్తి' అన్న వాక్యానికి 'మంచాలు ఏడుస్తున్నాయి' అని వాచ్యార్థం. మంచాలు ఏడవడం చూడరచు. అందుచేత లక్షణచేత 'మంచాలు మీద ఉన్న మనుష్యులు' అని అర్థం వచ్చుచున్నది. వాచ్యార్థానికి, లక్షణార్థానికి అనువాదావ సంబంధం ఉండాలి అని అంటే మంచాలలో మనుష్యులలో ఈ సంబంధం లేకపోవడంచేత లక్షణ వచ్చుచోవడానికి అవకాశం ఉండదు. 'మీద' నిధిలగా సంబంధం' అంటే లక్షణ వచ్చుచున్నది. అనువాదావం లోని ప్రతి 'మీద' 'మీద' ఉన్నట్లయితే లక్షణయే అవసరంలేదు; 'గోపల్లం' అనే వాచ్యార్థం లో 'గో' 'వల్ల' అని, 'పీసః దేవదత్తః' ఇత్యాదులలో రాత్రితోబాటున్న ఉపసంహితలతో లక్షణం అని రెండవ అర్థం ప్రతీతం అవుతుంది అని వేరుచేయాలి ఉన్నది అని భావించాలి.

ప్ర. 'ఆయుః ఘృతమ్' 'ఆయురేవ ఇదిమ్' ఇత్యాదులే చ సాదృశ్యాదన్యత్ కార్యకారణభావాది సంబంధాన్తరీకం. అనువాదావం చ కార్యకారణభావాదిలక్షణపూర్వే అప్రేరేపితమేన.

వ్యా. 'ఆయుః ఘృతమ్' (నెయ్యి ఆయుర్దాయము) 'ఆయురేవ ఇదిమ్' (ఇది ఆయుర్దాయము) ఇత్యాదులలో సాదృశ్యం ఉండటం వల్లనే కార్యకారణ భావం మొదలైన మరొక సంబంధం ఉంటుంది. ఇలాంటి వాచ్యార్థాలో కార్యకారణ భావం మొదలైన లక్షణం గల సంబంధం పూర్వమునందు గల అప్రేరేపిత వసానాలు.

వి. నెయ్యి ఆయుర్దాయాన్ని పెంచుకుంటే, అందుచేత "నెయ్యి ఆయుర్దాయము" అని 'ఇదే ఆయుర్దాయము' అని అన్నప్పుడు "ఆయుర్దాయానికి కారణమైన నెయ్యి" అని లక్షణావృత్తి చేత అర్థం వచ్చుచోవాలి. ఆయుర్దాయం కారణం, నెయ్యి కారణం ఈ రెండింటి మధ్య ఉన్న ఈ కార్యకారణభావాన్ని పునఃపరిచుకొని 'ఆయుః ఘృతమ్' అన్నప్పుడు మృతంమీద ఆయుర్దాయాన్ని ఆరోపించబడింది. 'ఆయురేవేదం' అన్నప్పుడు మృతంమీద ఆయుర్దాయాన్ని ద్యవసానం చేయబడింది. ఈ లక్షణాలు గుణనామ్యం చేత ఏర్పడినవి కాదు కాబట్టి శుద్ధలక్షణభేదాలు.

ప్ర. అత్ర గౌణభేదయోర్వేదేఽపి అప్రదూప్యప్రతీతిః, సర్వతై వాభేదావగమశ్చ ప్రయోజనమ్. శుద్ధభేదయో నైవన్యవైలక్ష్మీదా వ్యభిచారేణ చ కార్యకారిత్యాది.

వ్యా. అత్రేతి:- “ఇక్కడ గౌణభేదాలలో భేదం ఉన్నాకూడ తాద్రూప్యం ప్రతీయమానం కావడం, పూర్తిగా అభేదం ప్రతీయమానం కావడం ప్రయోజనం. శుద్ధభేదాలలో ఇతర మైసవాటికంటె వైలక్షణ్యంతోను, అవ్యభిచారంతోను కార్యం చేయడం మొదలై సది ప్రయోజనం”.

వి. ‘గౌః వాహీరః’ అనేది గౌణసారోపలక్షణకి ఉదాహరణం. ‘గౌః అయమ్’ అనేది గౌణసాధ్యవసాయలక్షణకు ఉదాహరణం. ఎద్దుకీ, వాహీకుడికీ భేదం ఉన్నా ఆ రెండింటికీ ఒకే రూపం ఉన్నట్లు గోచరించడం మొదటిదానిలో ప్రయోజనం. రెండూ పూర్తిగా ఒకటే అన్నట్లు కనబడడం రెండవదానిలో ప్రయోజనం. ‘ఆయుః ఘృతమ్’ అనేది శుద్ధసారోపకు, ‘ఆయురేవేదమ్’ అనేది శుద్ధ సాధ్యవసానకు ఉదాహరణం. ఆయుఃకారకాలైన ఇతరవస్తువులకంటె దీనిలో ఒక విలక్షణమైన కార్యం పుట్టించే సామర్థ్యం ఉంది అని చెప్పడం మొదటిదానిలో ప్రయోజనం. ఇది ఆ వని చేసి తీరుతుంది, వ్యభిచారం (చేయకపోవడం) లేదు అని చెప్పడం రెండవదానిలో ప్రయోజనం.

వృ. క్వచిత్ తాదర్థ్యాదుపచారః-యథా ఇన్ద్రార్థా స్థూణా ఇన్ద్రః. క్వచిత్ స్వస్వామిభావాత్-యథా రాజకియః పురుషో రాజా. క్వచిత్ అవయవావయవిభావాత్-యథా ‘అగ్రహస్తః’ ఇత్యత్ర అగ్రమాత్రే అవయవే హస్తః. క్వచిత్ తాత్కర్మ్యాత్-యథా అతజ్ఞా తజ్ఞా.

వ్యా. కార్కకారణభావసంబంధమూలకమైన లక్షణకి ‘ఆయుర్ఘృతమ్’ ఇత్యాదుద్దాహరణద్వయం ఇచ్చి ఇప్పుడు ఇతరసంబంధాలను పట్టి కూడ లక్షణకి ఉదాహరణలు చూపుతున్నాడు - క్వచిదితి - ఒకదానికొరకై ఉద్దేశించబడడం అనే సంబంధంచేత కొన్ని చోట్ల లక్షణ. ఎట్లనగా-ఇంద్రుని పూజకోసం నిలిపిన స్తంభాన్ని ‘ఇంద్రః’ అనడం. కొన్ని చోట్ల స్వస్వామిభావసంబంధంవల్ల (సేవ కుడు యజమాని అనే సంబంధంవల్ల) లక్షణ. ఎట్లనగా రాజుకు సంబంధించిన పురుషుడు రాజా. (రాజసేవకుణ్ణి రాజా అనడం). కొన్ని చోట్ల అవయవావయ విభావసంబంధం వల్ల లక్షణ. ఎట్లనగా - హస్తానికి అగ్రభాగమైన, దాని అవయవ మైన, అరచేతి విషయంలో ‘అగ్రహస్తః’ అని ప్రయోగించడం. ఐదు వేళ్ళున్న పట్టుకొసడానికి ఉపకరించే భాగం మొత్తం హస్తంలో ఒక అవయవమే అయినా

దానిని చూడ హస్తం, అని అంటూ 'అగ్రహస్తః' అని బహువచనం ఉంది. "అగ్రం చాసౌ హస్తశ్చ" అని దీని విగ్రహపాఠ్యం. అగ్రరూపమైన హస్తము అని అర్థం. ఈ లాక్షణికప్రయోగానికి కారణం అవయవవయవ నివాసంబంధం. "నిన్ని చోట్ల ఆ పని చేయడంవల్ల లాక్షణికప్రయోగం ఏర్పడుతుంది. వట్టసగా ఉన్న కానివాడు తక్ష అని చెప్పబడతాడు. 'తక్ష' అనగా వ్రడంగి అని అర్థం. అతడు పుట్టుక చేత వ్రడంగి కాకపోయినా అతడు : నీ పని చేయడం చేత వ్రడంగి అని చెప్పబడతాడు. ఇది లాక్షణికప్రయోగం. ఇవన్నీ శుద్ధలక్షణలే.

కా. లక్షణా తేన షడ్విధా.

12

వృ. ఆద్యభేదాభ్యాం సహ.

వ్యా. లక్షణాఽతి-తేన = ఆ ప్రకారముచేత, లక్షణా = లక్షణ, షడ్విధా = ఆరు విధములు. మొదట చెప్పిన ఉపాదానలక్షణాలక్షణాలక్షణాలతో ఈ నాలుగు భేదాలు కలిపగా ఆరు భేదాలు అని అర్థం.

వృ. సా చ.

కా. వ్యజ్ఞేన రహితా రూఢో సహితా తు ప్రయోజనే

వృ. ప్రయోజనం హి వ్యజ్ఞనవ్యాపారగమ్యమేవ.

కా. తచ్చ గూఢమగూఢం వా.

వృ. తచ్ఛేతి వ్యజ్ఞమ్ గూఢం యథా.

వ్యా. ఆ లక్షణ - వ్యజ్ఞేనేతి - "రూఢో = ప్రసిద్ధి ఉన్నప్పుడు, వ్యజ్ఞేన = వ్యంగ్యముతో, రహితా = శూన్యము, ప్రయోజనే తు = ప్రయోజనం ఉన్నట్లయితే, సహితా = వ్యంగ్యంతో కూడినది." ప్రయోజనమితి - "ప్రయోజనం వ్యంజన వ్యాపారంచేతనే గమ్యం అవుతుంది" "గంగాయాం ఘోషః" ఇత్యాదులలో రెండవదైన తటరూపార్థాన్ని లక్షణ బోధించిన తరువాత, శీతత్వపావనత్వాది రూపమైన మూడవ అంశాన్ని వ్యంజనవ్యాపారం బోధిస్తుంది.

తచ్ఛేతి - "తత్ చ = ఆ ప్రయోజనరూపమైన వ్యంగ్యం, గూఢమ్ = గూఢంగా

ఉండవచ్చు, అగూఢం వా = స్పష్టంగా ఉండవచ్చు" వచ్చు అనగా వ్యంగ్యం అని అర్థం.

వి. ప్రయోజనవల్లక్షణలో ఉన్న ఆరు భేదాలలో ఒక్కొక్కటి గూఢ వ్యంగ్యం అగూఢవ్యంగ్యం అని రెండు విధాలు. ఈ విధంగా ప్రయోజనవతి వన్నెండు విధాలు. రూఢిలక్షణ ఒకటి కలుపుతే మొత్తం లక్షణాభేదాలు పద మూడు. గూఢవ్యంగ్యం ఎట్లనగా -

శ్లో. ముఖం వికసితస్మితం వశితపక్రిమప్రేక్షితం
సముచ్చలితవిభ్రమా గతిరపాస్తసంస్థా మతిః,
ఉరో ముకులితస్తనం జఘనమంసబన్ధోద్ధురం
బతేన్దువదనాతనౌ తరుణీమోద్గమో మోదతే.

9

వ్యా. "మూములో చిరునవ్వు వికసించింది, చూపు పక్రత్యాన్ని వశం చేసుకుంది. సడకలో విలాసాలు ఎగిసి ఎగిసి పడుతున్నాయి. బుద్ధి స్థైర్యాన్ని వదిలిపెట్టింది. వక్షస్థలం కుదాల మొగ్గలు తొడిగింది. జఘనవ్రదేశం (తూరు మూలం) కండ పెరిగి బలిష్ఠంగా ఉంది. ఆహా! చంద్రవదన అయిన ఈమె శరీరంలో యౌవనప్రారంభం (ఆవిర్భావం) ఆసందిస్తున్నది".

వి. పుష్పదర్మమైన వికాసం చిరునవ్వులో బాధితం; అనగా వికసించడం అనేది పుష్పంలో ఉండే ధర్మం, చిరునవ్వులో ఉండేది కాదు. అందుచేత ఇక్కడ 'వికాస' శబ్దం లక్షణచేత 'దాగా అతిశయించి ఉండడం' అనే అర్థం బోధిస్తున్నది. సౌరభం మొదలైన వాటిని వ్యంజింపచేయడం ప్రయోజనం. వాచ్యార్థానికీ లక్ష్యార్థానికీ సంకోచించకపోవడం సంబంధం. చేతనధర్మమైన 'వశంచేసుకోవడం' అనేది 'చూపులో' బాధితమై 'ఇష్టం వచ్చిన చోట ప్రవర్తించడం' అనే సంబంధం చేత స్వాధీనత్వం అనే అర్థాన్ని లక్షణచేత బోధిస్తున్నది. అనురాగం కలిగి ఉండడం వ్యంగ్యం. మూర్తద్రవ్యంలో మాత్రమే ఉండే సముచ్చలనం అనేది విభ్రమంలో బాధితమై ప్రయోజ్ఞవయోజక బావసంబంధంచేత (కలిగేదీ కలగ చేసేదీ అనే సంబంధంచేత) బహులత్వాన్ని లక్షణయా బోధిస్తున్నది. ఎక్కువగా ఉండేనే కదా ఎగిసి ఎగిసి పడడం? సకలమనోహరత్వం వ్యంగ్యం. స్థైర్యాన్ని

విడిచిపెట్టడం అనేది చేతన ధర్మం; మరియుందు బాధితమై పీటపీటమద్యాప సంబంధంచేత కట్టుబాట్లను విడచివేయడం అనే అధీరత్వాన్ని లక్షణంగా బోధిస్తూన్నది. పూర్వం గురుజనసంనిధితో ఉన్నప్పుడు ప్రేమతమన పుష్పములలో కొంత సంకోచం ఉండేది, ఇప్పుడు అది తగ్గింది అని వ్యంగ్యం. ముదిరితత్వం పుష్పధర్మం. అది స్రవాలలో బాధితమై నిలిదావయవత్వం (విగుహ) అనే సంబంధంచేత కాఠిన్యాన్ని లక్షణంగా బోధిస్తూన్నది. ఆరింగులలో ఉన్నతత్వం లక్ష్యం. 'ఉద్ధరః' అనే పదానికి ఎత్తబడిన కాడి గల (బలదీ బలంనూ పూసే, లాగే) ఎద్దు మొదలైనది అని అర్థం. ఇది చేతనధర్మం, ఇది బహుసంఖ్య బాధితమై బారసహసక్షమత్వసంబంధంచేత లక్షణంగా నిలక్షణగతియూగ్ధాన్ని బోధిస్తూన్నది. రమణీయత్వం వ్యంగ్యం. చేతనధర్మమైన పూచం యోవనోద్ధమంలో బాధితమై జన్యజనకబావసంబంధంచేత ఉత్కర్షణను లక్షణగత బోధిస్తూన్నది. స్పృహణీయత్వం (అశించ తగి ఉండడం) వ్యంగ్యం.

ఈ విధంగా ఇక్కడ ఉన్న లక్షణాలు లక్ష్యార్థాల ద్వారా ప్రేమబలసూచిత్రైస వ్యంగ్యార్థాలను వ్యంజింపజేస్తున్నాయి. అయితే ఈ వ్యంగ్యార్థాలు కావ్యవాసనాపరివర్తబుద్ధుల హృదయాలకి మాత్రమే గోచరిస్తాయి కాని స్థూలబుద్ధుల మనస్సులకు గోచరించవు. అందుచేత ఇది గూఢవ్యంగ్యసహితలక్షణం ఉదాహరణం. ఈ శ్లోకంలో వృద్ధీచందస్సు. "జనోజనయలా వసుగహయతిశ్చ వృద్ధీ గురుః" అని దీని లక్షణం.

వృ. అగూఢం యథా.

శ్లో. శ్రీపరిచయాజ్ఞదా అపి భవన్త్యభిజ్ఞా విరగ్ధచః తానామ్.

ఉపదిశతి కామనీనాం యౌవనమిద ఏవ లలితాని. 10

వృ. అత్రోపదిశతీతి.

వ్యా. అగూఢవ్యంగ్యానికి, అసగా వ్యంగ్యార్థం స్పష్టంగా గోచరించే లక్షణం, ఉదాహరణం ఎట్లనగా.

శ్రీతి.- "లక్ష్మితో కొంచెం పరిచయం ఏర్పడటప్పటికి (నాలుగు ప్రేమలు చేరే టప్పటికి) మూర్ఖశిఖామణులు కూడా మంచి చాతుర్యం గల పెద్దమనుషులులాగ

ప్రవర్తిస్తారు. కామినులను మోవనమదమే లలితాలను ఉపదేశిస్తుంది".

అతేతి - ఇక్కడ 'ఉపదిశతి' అనేది అగూఢవ్యంగ్యం.

వి. 'లలితం' అనిగా సురుమారాగి స్థలం, సున్నితమైన చీప్లులు. ఉపదేశించడం అనిగా స్థానానుసార శబ్దస్వరూపం. అది తీతసచర్కం. అందుచేత ఇది అతీతసమైక్యం. 'మోవనమదం' బాధితమై సామాన్యవిశేషబావసంబంధంచేత అవిష్కరించడం అనే అర్థాన్ని లక్షణమూ బోధిస్తూన్నది. లలితాలను శ్రమ లేకుండా గ్రహించడం అనేది వ్యంగ్యార్థం. ఇది సహృదయులకీ కాకుండా సామాన్యులకు కూడా వ్యంగ్యార్థం పలకలుస్తూన్నది కాబట్టి అగూఢం. ఏదైనా ఒక విషయాన్ని తెలిపడం (అవిష్కరించడం) సామాన్యం. ఆ అవిష్కరణం శబ్ద ప్రయోగం ద్వారా బరగవచ్చు, నిష్కలపల్ల బరగవచ్చు, మరొకవిధంగా జరగవచ్చు. అప్పుడు అవిష్కరణంతోని విశేషాలు. ఇక్కడ 'ఉపదిశతి' అనే శబ్దానికి 'అవిష్కరించుచున్నది' అని సామాన్యదూసమైన అర్థం వచ్చబడింది. ఈ ఉపదేశానికి అవిష్కరణకీ సామాన్యవిశేషబావసంబంధం.

కా. తదేషా రీతిత త్రిదా.

13

ప్ర. అవ్యక్తం, గూఢవ్యక్తం అగూఢవ్యక్తం చ.

వ్యా. తత్ = అందునలను, రీతిత = పైన చెప్పబడిన లక్షణ, త్రిదా = మూడు విధములు - అవ్యంగ్యం, గూఢవ్యంగ్యం, అగూఢవ్యంగ్యం.

కా. తద్దుర్లక్షణేతః.

ప్ర. శబ్ద గతి సంబధ్యతే. తద్దుః తదాశ్రయః.

వ్యా. తదితి - తద్దుః అ లక్షణమే ఆశ్రయ మైనది, లాక్షణికః = లాక్షణికము. ఆరవకావ్యంలోని 'శబ్దః' అనేవచనం ఇక్కడ అన్వయించుకొని "లాక్షణికః" అనిగా లాక్షణికశబ్దము అని అర్థం వచ్చుతోవాలి.

కా. తత్ర వ్యాపారో వ్యజ్ఞానాత్మకః

ప్ర. కుత ఇత్యాహ.

కా. యస్య ప్రతీతిమాధాతుం లక్షణా సముపాస్యతే, 14
పలే శబ్దైకగమ్యేఽత్ర వ్యజ్ఞానాన్నాపరా క్రియా.

వృ. ప్రయోజనప్రతిపిపాదయిషయా యత్ర లక్షణయా శబ్ద
ప్రయోగస్తత్ర నాన్యతస్తత్రప్రతీతిః, అపి తు తస్మాదేవ శబ్దాత్ ; న
చాత్ర వ్యజ్ఞానాదృతేఽన్యో వ్యాపారః. తథాహి -

వ్యా. వాచకము, లాక్షణికము, వ్యంజకము అని శబ్దం మూడు విధాలు
అని ఆరవకారికలో చెప్పి వాచక-లాక్షణికశబ్దస్వరూపాలు నిరూపించిన తరవాత
ఇప్పుడు ఇంక వ్యంజకశబ్దాన్ని గూర్చి వివరించవలసి ఉంది. 'వ్యంజన' అనే
వ్యాపారం (వృత్తి) ఉన్నశబ్దం వ్యంజకం. శబ్దనిష్ఠవ్యంజన, అర్థనిష్ఠవ్యంజన
అని వ్యంజన రెండు విధాలు. రెండవదాన్నిగూర్చి తృతీయోద్ద్యోతంలో చప్ప
నున్నాడు. అభిధామూలవ్యంజన, లక్షణామూలవ్యంజన అని శబ్దనిష్ఠవ్యంజన
రెండు విధాలు. వాటిలో లక్షణామూలవ్యంజనను గూర్చి ముందుగా చెపుతున్నాడు.
తత్రేతి తత్ర = లాక్షణిక శబ్దంలో, వ్యాపారః = వ్యంగ్యార్థాన్ని ప్రకాశింపజేయ
డానికి అనుకూలమైన వ్యాపారం, వ్యజ్ఞానాత్మకః = వ్యంజనారూపమైనది.

అవ.ప్రయోజనవల్లక్షణాస్థలాలలో ప్రయోజనం వ్యంగ్యం అని వెనుక చూచి
ఉన్నాం. ప్రయోజనరూపవ్యంగ్యార్థాన్ని ప్రకాశింపజేసే వ్యాపారం చూడా లక్షణ
యేనా అనే ఆశంకను తొలగించడానికి ఆ వ్యాపారం లక్షణ కాదు, వ్యంజన అనే
మూడవ వ్యాపారం అని ఇక్కడ ప్రతిపాదిస్తున్నాడు. ఎందుచేత ససగా -

యస్యేతి :- యస్య = శైత్యపావనత్వాదిరూపమైన ఏ ఫలముయొక్క,
ప్రతీతిమ్ = జ్ఞానమును, ఆధాతుమ్ = కలిగించుటకు. లక్షణా = లాక్షణికశబ్దము,
సముపాస్యతే = ఆశ్రయించబడుచున్నదో, శబ్దైకగమ్యే = లాక్షణిక శబ్దముమాత్రం
చేతనే తెలియదగిన, అత్ర = ఈ, పలే = శైత్యపావనత్వాదిప్రయోజనాల
విషయంలో (వాటిని బోధించడం విషయంలో), వ్యజ్ఞానాత్ = వ్యంజనంకంటె,
అపరా = మరియొక, క్రియా = వ్యాపారము, స = లేదు.

ప్రయోజనేతి - ప్రయోజనాన్ని ప్రతిపాదించాలనే ఇచ్చితో లాక్షణికశబ్దం
ఎక్కడ ప్రయోగించబడుతున్నదో అక్కడ దాని ప్రతీతి శబ్దంవల్లనే కలుగు

తున్నది గాని మరొకదానివల్ల దేనివల్లా కాదు. ఈ ప్రయోజనం విషయంలో వ్యంజన తప్ప మరొక వ్యాపారం లేదు.

వి. 'గజ్జాతపే ఘోషః' అని వాచకశబ్దాన్నే ప్రయోగించడానికి వీలు ఉన్నా 'గజ్జాయాం ఘోషః' అని లాక్షణికశబ్దాన్ని ప్రయోగిస్తున్నాడనగా శైత్య పావనత్వాదిరూపమైన ప్రయోజనాన్ని (ఫలాన్ని) కూడా ఆ 'గజ్జా' శబ్దంచేతనే బోధించాలని పక్ష అభీష్టం. అసగా ఇక్కడ కలుగుతున్న ప్రయోజనజ్ఞానానికి 'గజ్జా' శబ్దమే కారణం కాని మరొకటి ఏదీ కారణం కాదు. అయితే ఈ అర్థాన్ని గజ్జాశబ్దం 'వ్యంజన' అనే వ్యాపారం ద్వారా బోధిస్తున్నది. అది తప్ప మరొక వ్యాపారం ఏదీ లేదు.

అవ. ఈ శబ్దం ప్రయోజనరూపమైన ఆ అర్థాన్ని కూడా అభిధ చేతనో, లక్షణ చేతనో చెప్పవచ్చును కదా? ఈ మూడవ వ్యాపారం వ్యంజనను అంగీకరించడం ఎందుకు అసదానికి వీలులేదు అని చెబుతున్నాడు:- తథాపి = అదియుక్తమే కదా? (ఎందుచేతనసగా) -

కా. నాభిధా సమయాభావాత్.

ప్ర. 'గజ్జాయాం ఘోషః' ఇత్యాదౌ యే పావనత్వాదయో ధర్మాస్తటాదౌ ప్రతీయంతే స తత్ర గజ్జాదిశబ్దాః సంకేతితాః.

హ్య. నేతి-సమయాభావాత్ = సంకేతం లేకపోవడంవల్ల, అభిధా = అభిధ, స = కాదు.

గజ్జాయామితి - 'గజ్జాయాం ఘోషః' ఇత్యాదులలో ఏ పావనత్వాది ధర్మాలు తటాదులలో ఉన్నట్లు తెలియబడుతున్నాయో, వాటి విషయంలో గజ్జాది శబ్దాలు సంకేతితాలు కావు.

వి. అభిధావ్యాపారంచేతనే 'గజ్జా' శబ్దం శైత్యపావనత్వాదులను బోధిస్తుంది అసడం చుదరదు. 'ఈ శబ్దానికి ఇది అర్థం' అని సంకేతితమైన అర్థాన్ని మాత్రమే అభిధ చెప్పకలుగుతుంది. 'గంగా' శబ్దానికి ప్రవాహరూపార్థంలోనే సంకేతం కాని శైత్యపావనత్వాదిరూపార్థంలో సంకేతం లేదు కదా?

అవ. గజ్జాశబ్దం అభిధ చేత కాకపోయినా లక్షణ చేత ఆ అర్థాలను బోధించ

వచ్చును కదా అంటే ప్రయోజనరూపార్థంలో లక్షణ కూడా కుదరదు అని చెప్ప
తున్నాడు -

కా. హేత్వభావాన్న లక్షణా.

15

వృ. ముఖ్యార్థబాధాదిత్రయం హేతుః.

వ్యా. హేత్వీతి-హేత్వభావాత్ = హేతువులు లేకపోవడంవల్ల, లక్షణా =
లక్షణ, న = లేదు.

ముఖ్యేతి - ముఖ్యార్థబాధాదిత్రయం హేతువు.

వి. ఏ అర్థం బోధించడానికైనా లక్షణను అంగీకరించాలంటే మూడు
హేతువు లుండాలి. వెనుక చెప్పిన ముఖ్యార్థబాధ, ముఖ్యార్థసంబంధం, ప్రయో
జనం లేదా రూఢి అనేవి మూడు హేతువులు. ఈ హేతువులు లేకపోవడంచేత
ఇక్కడ లక్షణ అంగీకరించడం కుదరదు అని చెబుతున్నాడు -

వృ. తథా చ -

కా. లక్ష్యం న ముఖ్యం నాప్యత్ర బాధో యోగః ఫలేన నో,
న ప్రయోజనమేతస్మిన్ న చ శబ్దః స్థలద్గతిః.

వృ. యథా గజ్జాశబ్దః స్తోతసి సబాధ ఇతి తటం లక్షయతి
తద్వత్ యది తటేఽపి సబాధః స్యాత్ తత్ ప్రయోజనం లక్షయేత్;
న చ తటం ముఖ్యార్థః. నాప్యత్ర బాధః, న చ గజ్జాశబ్దార్థస్య తటస్య
పావనత్వాద్యైః లక్షణీయైః సమృద్ధ్యః, నాపి ప్రయోజనే లక్ష్యే కించిత్
ప్రయోజనమ్, నాపి గజ్జాశబ్దస్తటమివ ప్రయోజనం ప్రతిపాదయితుమ
సమర్థః.

వ్యా. తథేతి - "అది యుక్తమే కదా ?" లక్ష్యమితి - లక్ష్యార్థం ముఖ్యం
(ముఖ్యార్థం) కాదు. దానియందు బాధ కూడా లేదు. దానికి ఫలంనో (ప్రయోజ
నంతో) సంబంధమూ లేదు. ప్రయోజనాన్ని లక్షణయూ బోధిస్తే మరొక ప్రయో
జనం లేదు. శబ్దానికి ప్రవృత్తివిషయంలో తొట్రుపాటు లేదు.

యథా ఇత్యాది :- గజ్ఞాశబ్దానికి ప్రసోతస్సు అనే అర్థం చెప్పితే బాధ ఉండడంచేత లక్షణయా తటాన్ని బోధించినట్లు తటం అనే అర్థంలో కూడా బాధ ఉండే (ఆ తటం) ప్రయోజనాన్ని లక్షణయా బోధించకలుగుతుంది. కాని తటం ముఖ్యార్థమూ కాదు, బాధా లేదు. గజ్ఞాశబ్దానికి అర్థం ఆయిన (లక్ష్యార్థ మైన) తటానికి లక్షణయే బోధించవలసిన పావనత్వాదులతో సంబంధం లేదు. ప్రయోజనాన్ని లక్షణయా బోధించడంలో మరే ప్రయోజనమూ లేదు. గజ్ఞా శబ్దం తటాన్ని బోధించినట్లు ప్రయోజనాన్ని బోధించడంలో అసమర్థమూ కాదు.

వి. 'గజ్ఞా' శబ్దానికి 'ప్రవాహం' ముఖ్యార్థం కాని తటం ముఖ్యార్థం కాదు. అది లక్ష్యార్థం కదా? తటంమీద ఘోషం ఉండడంలో బాధ (అనువపత్తి) కూడా ఏమీ లేదు. అందుచేత లక్షణ అంగీకరించడానికి అవసరమైన మూడు హేతువు లలో ఒకటైన 'ముఖ్యార్థబాధ' అనేది లేదు. 'గజ్ఞా' శబ్దానికి లక్ష్యార్థమైన తటా నికి, దీనిచేత ఏ పావనత్వాదిప్రయోజనాలు లక్షణచేత బోధింపబడుతాయి (లక్ష ణీయములు) అని అంటున్నావో వాటితో సంబంధం లేదు. వాటితో సాక్షాత్సం బంధం గంగాప్రవాహానికి కదా? 'గజ్ఞా' శబ్దానికి ముఖ్యార్థమైన ప్రవాహం అనే అర్థం కుదరక తటం అనే అర్థం చెప్పి అలా లాక్షణికార్థం చెప్పడంవల్ల శైత్య పావనత్వాదులు ప్రయోజనంగా ప్రతీయమానములు అవుతున్నాయి అని చెప్పినట్లు 'గంగాతీరం' అనే అర్థం చేత శైత్యపావనత్వాదిప్రయోజనాలు లక్షణయా బోధించబడతాయి అన్నట్లయితే, లక్ష్యార్థమైన ప్రయోజనానికి మరొక ప్రయోజనం చూపవలసి ఉంటుంది. అలాంటి ప్రయోజన మేమీ కనబడడంలేదు. ఈ విధంగా ముఖ్యార్థబాధా లేదు, లక్షణయా బోధింపబడుతుంది అని చెప్పే ద్వితీయలక్ష్యార్థం ఆయిన ప్రయోజనంతో ప్రథమలక్ష్యార్థం ఆయిన తటానికి సంబంధమూ లేదు, తటరూపలక్ష్యార్థం సహాయంతో లక్షణయా చెప్పిన రెండవ లక్ష్యార్థమైన శైత్య పావనత్వాదిప్రయోజనానికి సంబంధించిన మరొక ప్రయోజనం లేదు. ఈ విధంగా మూడు హేతువులూ కూడా లేకపోవడంచేత లక్షణద్వారానే ప్రయోజనం (రెండవ) లక్ష్యార్థంగా బోధింపబడుతుంది అనేది యుక్తం కాదు. మరొక విషయం ఏమనగా 'గజ్ఞా' శబ్దానికి తటరూపమైన ముఖ్యార్థాన్ని, తీరరూపమైన లక్ష్యార్థాన్ని బోధించే సామర్థ్యం ఏ విధంగా ఉందో ప్రయోజనరూపమైన అర్థాన్ని బోధించే సామర్థ్యం కూడా ఉంది. 'గజ్ఞా' శబ్దం ప్రయోజనరూపార్థాన్ని బోధించడానికి కుంటుపడదు; ఇంక ఏమిటనగా - ప్రవాహరూపార్థాన్ని అభిధాన్యపారంచేత, తటరూపార్థాన్ని

లక్షణావ్యాపారంచేత బోధిస్తే ప్రయోజనరూపాత్మాన్ని మరొక వ్యాపారంచేత బోధిస్తుంది. అదే వ్యంజనావ్యాపారం. వ్యాపారాలు వేరైనా బోధించే శబ్దం మాత్రం ఒక్కటే.

అవతారిక - ప్రయోజనాన్ని లక్షణయా బోధించవచ్చు అని చప్పిసట్లయితే దానికి మరొక ప్రయోజనం చెప్పవలసి వస్తుంది; అందుచేత ప్రయోజనం విషయంలో లక్షణావృత్తిని అంగీకరించడం కుదరదు అని చెప్పబడింది. దీనికి సమాధానంగా ఎవరైనా వైతండికుడు - “తప్పేముంది ? తీరగతశైత్యపావనత్వాదుల వల్ల ఘోషగతశైత్యపావనత్వాదులు బోధించబడతాయి” అని వాదించవచ్చును. దానికి సమాధానం చెపుతున్నాడు -

కా. ఏవమప్యనవస్థా స్యాద్యా మూలక్షయకారితే.

వృ. ఏవమపి ప్రయోజనం చేల్లక్ష్యతే తత్ప్రయోజనాంతరేణేతి,
తదపి ప్రయోజనాంతరేణేతి ప్రకృతాప్రతీతికృత్ అనవస్థా భవేత్.

వ్యా. ఏవమితి - ఏవమపి = ప్రయోజనం లక్షణచేత బోధించబడినట్లయితే, యా = ఏది, మూలక్షయకారితే = మూలమునకే క్షయమును కలిగించునో అట్టి, అనవస్థా = అనవస్థ, స్యాత్ = పచ్చును.

ఏవమితి. “ఈ విధంగా ప్రయోజనాన్ని లక్షణమే బోధిస్తుంది అని అంగీకరిస్తే అది మరి యొక ప్రయోజనంచేత, అది కూడా మరొక ప్రయోజనం చేత అని ప్రకృతవిషయం, గంగాశబ్దానికి తటలక్షణ, తెలియకుండా పోయే అనవస్థాదోషం ఏర్పడుతుంది.”

పి. ప్రయోజనం కూడ లక్షణచేతనే బోధించబడుతుంది అని అంగీకరిస్తే రెండవదైన ఆ ప్రయోజనలక్షణకు ప్రయోజనం వెదకాలి. అదీ (మూడో ప్రయోజనం) లక్ష్యమే కాబట్టి దానికి మరొక ప్రయోజనం చెప్పాలి. ఈ విధంగా ప్రయోజనాన్వేషణకు అంతం లేకపోవడంచేత మూలభూతమైన లక్షణమే మోసం వచ్చి ప్రస్తుతపావనత్వాదికం గాని తీరాదికం కాని తెలియకుండా పోతుంది.

అవతారిక. ప్రయోజనం లక్షణచేత బోధించబడుతుంది అని కాకుండా

ప్రయోజనసహితమైన (శైత్యపావనత్వాదినహితమైన) తటాన్నే లక్షణ బోధిస్తుంది అని చెప్పవచ్చును కదా అనే ఆశంకకు సమాధానం చెబుతున్నాడు.

వృ. నను పావనత్వాదిధర్మయుక్తమేవ తటం లక్ష్యతే. 'గజ్ఞాయాస్తదే ఘోషః' ఇత్యతోఽధికస్యార్థస్య ప్రతీతిశ్చ ప్రయోజనమితి విశిష్టే లక్షణా; తత్ కిం వ్యజ్ఞనయా ఇత్యాహ -

రా. ప్రయోజనేన సహితం లక్షణీయం న యుజ్యతే 17

వృ. కుత ఇత్యాహ -

రా. జ్ఞానస్య విషయోహ్యన్యః ఫలమన్యదుదాహృతమ్.

వృ. ప్రత్యక్షాదేర్నిలాదిర్విషయః. ఫలం తు ప్రకటతా సంవిత్తిర్యా.

వ్యా. సన్విత్వాది :- పావనత్వాది ధర్మములతో కూడిన తటమే లక్షణ చేత బోధింపబడుతుంది. అలా చేయడంవల్ల 'గజ్ఞాయాః తదే ఘోషః' అని చెప్పినదానికంటే అధికమైన అర్థం గోచరించడమే ప్రయోజనం. ఈ విధంగా ప్రయోజనవిశిష్టమైనదానియందే లక్షణ చెప్పవచ్చును కదా ? వ్యంజన ఎందుకు ? అనే ఆశంకకు సమాధానం చెబుతున్నాడు -

ప్రయోజనేన ఇతి - ప్రయోజనేన = ప్రయోజనముతో, సహితమ్ = కూడిన అర్థము, లక్షణీయమ్ = లక్షణచేత బోధింపదగినదిగా, న యుజ్యతే = యుక్తము కాదు.

"ఎందుచేతననగా చెప్పుచున్నాడు."

జ్ఞానస్య ఇతి - జ్ఞానస్య = జ్ఞానముయొక్క, విషయః = విషయము, అన్యః = వేరైనది; ఫలమ్ = ఫలము. అన్యత్ = వేరైనది అని. ఉదాహృతమ్ = చెప్పబడినది.

ప్రత్యక్షేతి - "ప్రత్యక్షాదులకు నీలాదికం విషయం, ప్రకటత, లేదా సంవిత్తి దాని ఫలం కదా ?"

వి. శీతత్వపావనత్వాదిధర్మాలతో కూడిన తటాద్యర్థాలనే లక్షణచేత

బోధించడం కుదరదు. ఎందుచేత ననగా - ప్రత్యక్షానుమానాదిజ్ఞానాలలో జ్ఞానం వేరు, దాని విషయం వేరు, దాని ఫలం వేరు అని అందరూ అంగీకరించిన విషయం. ఉదాహరణకి - నీలఘటంతో చక్షురింద్రియం కలవగానే దాని జ్ఞానం కలుగుతుంది. ఆ జ్ఞానంలో విషయం నీలఘటం. ఆ జ్ఞానం కలగగానే 'ఘటం తెలియబడింది' (జ్ఞాతో ఘటః) అన్న ప్రతీతి కలుగుతూన్నది గాన 'తెలియబడుట' అనేది ఘటంలో కలుగుతూన్నది. 'తెలియబడుట' అనేదానిచే 'ప్రకటత' అని మరొక పేరు. ఈ ప్రకటత అనే ఫలం ఘటంలో ఉంటుంది. ఇది పూర్వ మీమాంసకుల మతం. ఘటజ్ఞానం కలిగిన తరవాత 'నాకు ఘటం తెలిసింది, (ఘటమహం జానామి) అనే జ్ఞానం (సంవిత్తి) జ్ఞాతకు కలుగుతుంది. ఈ జ్ఞానానికే (సంవిత్తికే) అనువ్యవసాయజ్ఞానం అని పేరు. ఈ విధంగా ఘటజ్ఞానఫలం అయిన ఈ సంవిత్తి జ్ఞాతలో ఉంటుంది అని నైయాయికుల మతం. ఎవరి మతం ఎలా ఉన్నా జ్ఞానం వేరు, దానిలో విషయమైన ఘటం వేరు, ఆ జ్ఞానంవలన కలిగిన ప్రకాశత లేదా సంవిత్తి అనే ఫలం వేరు అనేది సర్వసంమతం.

శబ్దప్రమాణానికి సంబంధించిన లక్షణాస్థలంలో కూడా ముఖ్యార్థం కుదరకపోవడంచేత అది కుదరడానికి తగిన విధంగా 'తట' జ్ఞానం మాత్రమే కలుగుతుంది. ప్రయోజనం దాకా వెళ్ళే అవసరం లేదు. ఈ విధంగా లక్షణాజన్యమైన తటజ్ఞానంలో తటం విషయం. శ్రేయ్యాదికం ఫలం. ఆ ఫలజ్ఞానం ఎలా కలిగింది అని విమర్శిస్తే అది లక్షణాభిన్నమైన వ్యంజనద్వారానే కలిగింది అని నిర్ణయించి అని భావం.

కా. విశిష్టే లక్షణా నైవమ్.

వృ. వ్యాఖ్యాతమ్.

కా. విశేషాః స్యుస్తు లక్షితే.

18

వృ. తటాదౌ యే విశేషాః పావనత్వాదయస్తే చాభిధాతాత్పర్య లక్షణాభ్యో వ్యాపారాంతరేణ గమ్యాః. తచ్చ వ్యజ్ఞాన - ద్వంద్వ - ద్వ్యోతనాది శబ్దవాచ్యమవశ్యమేషితవ్యమ్.

వ్యా. విశిష్టే ఇతి - ఏవమ్ = ఈ విధంగా, విశేష్టే = ప్రయోజన విశిష్టమైన తీరాదికమునందు, లక్షణా = లక్షణ, స = లేదు.

వ్యాఖ్యాతమ్ = పై కారికాభాగం స్పష్టారం కాబట్టి వ్యాఖ్యానించినట్లే, విశేషాః తు = విశేషాలైతే, లక్షితే = లక్షణచేత బోధించబడినదానియందు, స్యుః = ఉండును.

తటాదౌ ఇతి - "తటాదులలో బాసించే పావనత్వాదివిశేషాలు అభిదాతాత్పర్యలక్షణాప్రస్తుతకంటే భిన్నమైన మరొక వ్యాపారం ద్వారానే తెలుస్తాయి. 'వ్యంజనం' 'ధ్వననం' 'ద్యోతనం' ఇత్యాది శబ్దాలచేత చెప్పబడే ఆ వ్యాపారాన్ని తప్పక అంగీకరించవలసి ఉంటుంది."

ప్ర. ఏవం లక్షణామూలం వ్యంజకత్వము క్తమ్. అభిదామూలం త్యాహ -

తా. అనేకార్థస్య శబ్దస్య వాచకత్వే నియన్త్రితే

సంయోగాద్యైరవాచ్యార్థధీకృద్వ్యాప్తిరజ్ఞానమ్. 19

వ్యా. ఏవమితి - ఈ విధంగా లక్షణామూలకమైన వ్యంజకత్వం (వ్యంజన) నిరూపించబడింది. ఇప్పుడు అభిదామూలకమైన వ్యంజనను గూర్చి చెబుతున్నాడు.

అనేకేతి - అనేకార్థస్య = అనేకములైన అర్థాలు గల, శబ్దస్య = శబ్దము యొక్క, వాచకత్వే = వాచకత్వము, సంయోగాద్యైః = సంయోగం మొదలైన వాటిచేత, నియన్త్రితే = నియంత్రితమైన దగుచుండగా, అవాచ్యార్థధీకృత్ = వాచ్యం కాని అర్థంయొక్క జ్ఞానాన్ని కలిగించే, వ్యాప్తిః = వ్యాపారము, అజ్ఞానమ్ = వ్యంజన.

వి. ఒక శబ్దానికి ఒకటికంటే మించి అనేకమైన అర్థాలు ఉండవచ్చును. అయితే ఆ శబ్దాన్ని ఒక వాక్యంలో ప్రయోగించినప్పుడు శ్రోతకు ఆ శబ్దాని కున్న అన్ని అర్థాలూ స్ఫురించవు. వాక్యపదీయంలో భర్తృహరి చెప్పినట్లుగా సంయోగం మొదలైనవి ఆ వాక్యంలోని ఆ శబ్దం ఆ సందర్భానికి తగిన ఒక్క అర్థం మాత్రమే బోధించే టట్లు చేస్తాయి. అందుచేత ఆ వాక్యంలో ఉన్న ఆ శబ్దానికి ఆ ఒక్క అర్థమే వాచ్యార్థం. ఆ అర్థం తెలిసిన తరువాత శ్రోతకి ఆ శబ్దంవల్ల

మరొక అర్థం ఏదైనా గోచరిస్తే గోచరించవచ్చు. ఆ రెండవ అర్థాన్ని ఆ శబ్దం వ్యంజనవ్యాపారంచేతనే బోధిస్తుంది కాని అభిధావ్యాపారంచేత కాదు. దానికున్న అభిధావ్యాపారం మొదటి అర్థాన్ని మాత్రమే బోధించడానికి సంయోగాదులచేత నియమితం అవడంచేత ఆ అర్థాన్ని (మొదటి అర్థాన్ని) బోధించి శాంతించింది. ఇంక అది పని చేయదు. అందుచేత రెండవ అర్థాన్ని బోధించడానికి మరొక వ్యాపారం కావాలి. ఆ వ్యాపారమే 'వ్యంజన'.

అవ. అభిధను నియంత్రించే సంయోగాదులను భర్తృహరి ప్రతిపాదించి ఉన్నాడు. ఆ కారికలను ఉద్ధరిస్తున్నాడు -

శ్లో. “సంయోగో విప్రయోగశ్చ సాహచర్యం విరోధితా,
అర్థః ప్రకరణం లిజ్గం శబ్దస్యాన్యస్య సంనిధిః,
సామర్థ్యమౌచితీ దేశః కాలో వ్యక్తిః స్వరాదయః
శబ్దార్థస్యానవచ్ఛేదే విశేషస్మృతిహేతవః.”

వృ. ఇత్యుక్తదిశా 'సశబ్దచక్రః హరిః' 'అశబ్దచక్రః హరిః' ఇత్యుక్తే, 'రామ లక్ష్మణౌ' ఇతి దాశరథౌ, 'రామార్జునగతిస్తయోః' ఇతి భార్గవ కార్తవీర్యయోః, 'స్థాణుం భజ భవచ్ఛిదే' ఇతి హరే, 'సర్వం జానాతి దేవః' ఇతి యుష్మదర్థే, 'కుపితో మకరద్వజః' ఇతి కామే, “దేవస్య పురారాతేః” ఇతి శమ్నౌ, 'మధునా మత్తః కోకిలః' ఇతి వనస్తే, 'పాతు వో దయితాముఖమ్' ఇతి సాంముఖ్యే, 'భాత్యత్ర పరమేశ్వరః' ఇతి రాజదాసీరూపాద్దేశాత్ రాజని, 'చిత్రబానుర్విభాతి' ఇతి దినే రవౌ, రాత్రౌ వహ్నౌ, 'మిత్రం బాతి' ఇతి సుహృది, 'మిత్రో బాతి' ఇతి రవౌ. 'ఇంద్రశత్రుః' ఇత్యాదౌ వేదే ఏవ న కావ్యే స్వరో విశేషప్రతీతికృత్.

వ్యా. సంయోగఇతి :- “సంయోగం, విప్రయోగం, సాహచర్యం, విరోధం, ప్రయోజనం, లింగం, ఇతరశబ్దసంనిధి, సామర్థ్యం, ఔచిత్యం, దేశం, కాలం, పుంసంపుంసకలింగాదికం, స్వరాదులు - ఇది ఒక శబ్దానికి ఉన్న అనేకార్థాలలో ఏ అర్థం చెప్పాలో నిర్ణయం కుదరనప్పుడు, అర్థవిశేషాన్ని స్మరించడానికి హేతువులుగా ఉపయోగిస్తాయి” అని చెప్పిన విధంగా 'సంశబ్దచక్రః హరిః, 'అశబ్దచక్రః హరిః' అన్నప్పుడు అచ్యుతినియందూ, 'రామలక్ష్మణౌ' అన్నప్పుడు దాశరథకుమారుడైన రామునియందు, 'తయోః రామార్జునగతిః' అన్నప్పుడు

రామాద్వైతశాస్త్రాలకి పరశురామకారవీర్యాద్వైతనియందు, 'స్థాణుం భజ భవచ్చిదే' అన్నప్పుడు ఈశ్వరునియందు, 'సర్వం జానాతి దేవః' అన్నప్పుడు మీరు అనే అర్థమునందు, 'దుపితః మతరధ్వజః' అన్నప్పుడు మన్మథునియందు, 'దేవస్య పురారాతేః' అన్నప్పుడు శివునియందు, 'మధునా మత్తః కోకిలః' అన్నప్పుడు వసంతర్తుపునందు; "పాశు వో దయతాముఖమ్" అన్నప్పుడు సాంముఖ్యమునందు, భాత్యత్ర పరమేశ్వరః' అన్నప్పుడు రాజదానీరూపమైన దేశమువలన రాజునందు, 'చిత్రభానుః విభాతి' అన్నప్పుడు పగలైతే సూర్యునియందు, రాత్రి అయితే అగ్నియందు, 'మిత్రం భాతి' అన్నప్పుడు స్నేహితునియందు, 'మిత్రో భాతి' అన్నప్పుడు సూర్యునియందు, సంయోగాదులవల్ల అర్థనిర్ణయం కలుగుతుంది. స్వరం 'ఇన్ద్రశత్రుః' ఇత్యాది వేదవాక్యాలలోమాత్రమే విశేషార్థప్రతీతిని కలగజేస్తుంది కాని కావ్యంలో కలిగించదు."

వి. ఒక వాక్యంలో అనేకమైన అర్థాలున్న ఒక శబ్దం వచ్చినప్పుడు దానికి ఏ అర్థం చెప్పాలో సంయోగాదులు నిర్ణయిస్తాయి. వాటిని పట్టి అక్కడ కావలసిన అర్థం గ్రహించబడుతుంది.

1. సంయోగం : రెండు వస్తువుల మధ్య లేదా ఇద్దరు వ్యక్తుల మధ్య, లేదా వస్తువుకూ వ్యక్తికి మధ్య లోకప్రసిద్ధమైన సంబంధం. ఉదాహరణం - "సశబ్దచక్రః హరిః" (శంఖచక్రాలతో కూడిన హరి). 'హరి'శబ్దానికి యముడు, వాయువు, ఇంద్రుడు, చంద్రుడు, సూర్యుడు, విష్ణువు, సింహం, కిరణం, గుఱ్ఱం, చిలక, సర్పం, వానరం, కప్పమొదలైన అనేకమైన అర్థాలు ఉన్నాయి. అయితే శంఖచక్రాల సంయోగం విష్ణువుకే ప్రసిద్ధం గాన ఈ సంయోగం హరిశబ్దాన్ని విష్ణువు అనే అర్థంలో నియంత్రించింది. అందుచేత ఈ వాక్యంలో విష్ణువు అనే అర్థాన్నిమాత్రమే గ్రహించాలి. అదొక్కటే ఇక్కడ ఈ శబ్దానికి వాచ్యార్థం. ఇతరదాహరణలలో కూడా ఇదే పద్ధతి.

2. విప్రయోగం - కలిసి ఉండేవిగా ప్రసిద్ధమైనవాటిని విడిపోయినట్లు చెప్పినప్పుడు ఆ విడిపోవడం విప్రయోగం. ఉదా. "అశబ్దచక్రో హరిః". ఇక్కడ కూడా ఎప్పుడూ కలిసి ఉండే శంఖచక్రాలు హరినుండి దూరమైనట్లు చెప్పబడింది. అందుచేత ఈ విప్రయోగం విష్ణువు అనే అర్థంలో 'హరి' శబ్దాన్ని నియంత్రిస్తున్నది.

3. సాహచర్యం - కలిసి తిరుగుతూ ఉండడం సాహచర్యం. 'రామ' శబ్దానికి దశరథరాముడు, పరశురాముడు, బలరాముడు అని మూడర్థాలు ఉన్నా "రామలక్ష్మణౌ" అన్నప్పుడు లక్ష్మణునితో సాహచర్యం దశరథరాముడిదే ఉంది కాబట్టి ఈ శబ్దం ఈ ఆర్థంలో నియంత్రితం అయింది.

4. విరోధిత :- ప్రసిద్ధమైన విరోధం 'విరోధిత'. 'రామ' అనగా ఏ రాముడైనా కావచ్చు. 'అర్జున' అనగా కార్యవీర్యార్జునుడు కాని పాండవార్జునుడు కాని కావచ్చు. 'రామార్జునగతిః తయోః' (వాళ్ళ పద్ధతి రామార్జునులపద్ధతి పండిది) అన్నప్పుడు పరశురామ కార్యవీర్యార్జునుల విరోధం ప్రసిద్ధం అవదంచిత దానిని వట్టి రామశబ్దానికి పరశురాము డనే ఆర్థంలోను, అర్జునశబ్దానికి కార్యవీర్యార్జును డనే ఆర్థంలోను నియంత్రితం.

5. అర్థం - అర్థం అనగా ప్రయోజనం. ఉదా. 'స్థాణుం భజ భవచ్చిదే' (సంసారబంధచ్ఛేదనం కొరకు స్థాణువును నేవించుము). 'స్థాణు' శబ్దానికి కొమ్మలు నరికివేసిన చెట్టు మాను, శివుడు, బండరాయి మొదలైన అర్థాలున్నాయి. కాని సంసారబంధచ్ఛేదనం అనే ప్రయోజనాన్ని శివుడు మాత్రమే సాధించగలడు గాన ఇక్కడ 'స్థాణు' శబ్దానికి శివరూపార్థంలో నియంత్రితం.

6. ప్రకరణం - ప్రకరణం అనగా సందర్భం. ఉదా. "సర్వం జానాతి దేవః" (దేవుడే అన్నీ ఎరుగును). దేవశబ్దానికి దేవత, రాజు అనే అర్థాలు ఉన్నాయి. ఒకడు రాజుతో మాట్లాడుతున్న సందర్భంలో పలికిన ఈ వాక్యంలోని 'దేవ' శబ్దానికి 'ప్రభువులు' 'తమరు' అని అర్థం.

7. లింగం - ఒక వస్తువులో కాని వ్యక్తిలో కాని సంయోగసంబంధ భిన్నసంబంధంతో ఉండే ధర్మం లింగం. అది ఇతరవస్తువులనుండి దీన్ని వేరు చేస్తుంది (వ్యవర్తకం). ఉదా. 'కుపితో మకరధ్వజః' (మకరధ్వజుడు కోపించినాడు). మకరధ్వజశబ్దానికి మకరచిహ్నం ధ్వజంగా గల మస్మదు డనీ, మకరములే ధ్వజాలుగా గల సముద్రం అనీ రెండర్థాలు. 'కోపం' అనే ధర్మం మస్మదునియందే ఉంటుంది కాబట్టి ఈ కోపరూపలింగం మకరధ్వజశబ్దాన్ని మస్మదు థార్థంలో నియంత్రిస్తూన్నది.

8. అన్యశబ్దసంనిధి - ప్రక్కన మరొక శబ్దం ఉండడం 'అన్యశబ్దసంనిధి'.

ఉదా- 'దేవస్య పురారాతేః' (పురారాతియైన దేవుడు); 'దేవ'శబ్దానికి దేవత, రాజా ఇత్యాద్యర్థాలు ఉన్నా ఇక్కడ 'పురారాతి'శబ్దం ప్రక్కనే ఉండడంచేత ఈ(దేవ) శబ్దానికి శివుడు అని అర్థం.

9. సామర్థ్యం- ఒక వార్యాన్ని పుట్టించగలిగిన శక్తి "సామర్థ్యం". ఉదా. 'మదునా మత్తః కోకిలః' (కోకిల మదువుచేత మదించినది). 'మదు' శబ్దానికి తేనె వసంతర్తుపు మొదలైన అర్థాలు ఉన్నాయి. కాని కోకిలకు మత్తు కలిగించే సామర్థ్యం వసంతర్తుపునే ఉంది. కాబట్టి ఇక్కడ మదుశబ్దానికి 'వసంతం'అని అర్థం.

10. ఔచితీః- ఔచితీ అనగా యోగ్యత్వం; తగి ఉండడం ఉదా- 'పాతు వో దయితాముఖమ్' (మిమ్ములను ప్రేయరాలి ముఖము పాలించుగాక). 'ముఖ' శబ్దానికి బయలుదేరడం, ముఖం(మొగం), ప్రారంభం, ఉపాయం ఇత్యాద్యర్థాలు ఉన్నాయి. అయినా ఇక్కడ రక్షణం అనేది (అనగా బెంగపెట్టుకొనిన నాయకునకు ఆనందం కలిగించడం అనేది) ఉపాయాదులకు కుదరదు గాన ముఖ శబ్దానికి సాంముఖ్యం(సుముఖంగా ఉండడం) అని అర్థం. లేదా ముఖం విషయంలో పాలించుట (రక్షించుట)అనే అర్థం కుదరదుగాన 'పాతు'అనే పదానికి 'సుముఖ మగుగాక'అని అర్థం.

11. దేశం- దేశం అనగా అక్కడ ప్రకృతమైన ప్రదేశం. ఉదా"భాత్యత్ర పరమేశ్వరః" (ఇక్కడ, అనగా ఈ రాజధానిలో, పరమేశ్వరుడు విరాజిల్లుచున్నాడు). పరమేశ్వరశబ్దానికి శివవిష్ణ్వాద్యర్థాలు చాలా ఉన్నాయి. కాని ఇక్కడ రాజధానిని నిర్దేశిస్తూ 'ఇక్కడ పరమేశ్వరుడు బాసిస్తున్నాడు'అనడంచేత రాజధాని రూప్రదేశాన్ని వట్టి పరమేశ్వర శబ్దానికి 'రాజా'అని అర్థం.

12. కాలం- ఉదా. 'చిత్రబానుః విభాతి' (చిత్రబానువు ప్రకాశించున్నాడు లేదా ప్రకాశించుచున్నది). 'చిత్రబాను'శబ్దానికి 'సూర్యుడు,' 'అగ్ని' అని రెండర్థాలు ఉన్నాయి. ఈ వాక్యాన్ని పగలు ప్రయోగిస్తే 'చిత్రబానుః'అనగా 'సూర్యుడు' అనీ, రాత్రి ప్రయోగిస్తే 'అగ్ని'అనీ అర్థం.

13. వ్యక్తి- శబ్దానికి ఉన్న పుంలింగ - స్త్రీలింగ - నపుంసకలింగాలు. 'మిత్ర'శబ్దం నపుంసకలింగంలో ఉంటే స్నేహితుడు లేదా 'సఖురాలు' అని అర్థం. పుంలింగం అయితే సూర్యుడు అని అర్థం. అందుచేత 'మిత్రం బాతి'అనే

నపుంసక లింగప్రయోగంలో ‘స్నేహితుడు ప్రకాశించుచున్నాడు’ అని, ‘మిత్రః బాతి’ అనే పుంలింగప్రయోగంలో ‘సూర్యుడు ప్రకాశించుచున్నాడు’ అని అర్థం.

14. స్వరం. వేదంలో ఉదాత్తం, అనుదాత్తం, స్వరితం అనే మూడు స్వరాలు ఉన్నాయి. ఆ స్వరాలను సరిగా పాటిస్తూ వేదాధ్యయనం చేయాలి. స్వరం మారితే పదానికి ఉన్న అర్థం మారుతుంది. ఉదాహరణకి ‘ఇన్ద్రశత్రుః’ అనే పదాన్ని షష్ఠీతత్పురుషసమాసంగా చెప్పవచ్చు, బహువ్రీహిగా రూడ చెప్పవచ్చు. ‘శత్రుః’ అనగా ‘చంపేవాడు’ అని అర్థం. బహువ్రీహిసమాసంలో ‘ఇన్ద్రః శత్రుః యస్య సః’ అని విగ్రహం. ఇంద్రుడు ఎవనికి మారడుడో అతడు, అనగా ఇంద్రునిచేత చంపబడేవాడు, అని అర్థం. బహువ్రీహిసమాసంలో మొదటి పదం ఉదాత్తంగా ఉంటుంది, రెండవపదం అనుదాత్తం. షష్ఠీతత్పురుషఅయితే “ఇన్ద్రస్య శత్రుః” అని విగ్రహవాక్యం; “ఇంద్రునకు మారడుడు” అని అర్థం. అర్థం మార్చిగా మారిపోయింది. ఈ సమాసంలో రెండవపదం ఉదాత్తం అవుతుంది. ఈ విధంగా స్వరబేదాన్ని పట్టి అర్థం మారడం వేదంలోనే ఉంది, రావ్యాలలో లేదు.

వృ. ఆదిగ్రహణాత్-

గాథ. ఏదహమే త్తత్తణిఆ ఏదహమే త్తేహిం అచ్ఛివ త్తేహిం,
ఏదహిమే త్తావత్తా ఏదహమే త్తేహిం దిఅఏహిం. 11

“ఏతావన్మాత్ర స్తనికా ఏతావన్మాత్రాభ్యామక్షిపత్రాభ్యామ్,
ఏతావన్మాత్రావస్థా ఏతావన్మాత్రైర్ద్రివస్థైః”

వృ. ఇత్యాదావభినయాదయః-

వ్యా. పై భర్తృహరికారికలో “స్వరాదయః” అని ‘ఆది’ పదం ప్రయోగించడంచేత అభినయం మొదలైనవాటిని గ్రహించాలి. ఉదాహరణకి - ఒక దూతి వాయకునకు నాయక విరహావస్థను గూర్చి చెబుతున్న గాథ - “ఇంతింత స్తనాలు కలదీ, ఇంతింత నేత్రదళాలతో కూడినదీ, అయిన ఆమె ఇన్ని రోజులలో ఇలాంటి అవస్థ కలది అయింది.”

వి. ఇక్కడ “ఇంతింత” అని అంటూ చేతులతో స్తనాదుల పరిమాణాదుల్ని

చూపుతూ మాటలాడడంలో అభినయాన్ని పట్టి ఇక్కడ ప్రయోగించిన “ఏతా వత్” శబ్దానికి అర్థం తెలుసుకోవాలి.

“అభినయాదయః” అని “అది” పదం ప్రయోగించడంచేత అపదేశాన్ని గ్రహించాలి. పక్షస్థలంమీద (గుండెమీద) చేయి వేసి చూపడం ద్వారా మనోగతాభిప్రాయాన్ని సూచించడం అపదేశం.

“ఇతః స దైత్యః ప్రాప్తశ్రీర్నైత ఏవార్హతి క్షయమ్,
విషవృక్షోఽపి సంవర్ధ్య స్వయం చేతుమసాంప్రతమ్.”

అనే కుమారసంభవంలో బ్రహ్మదేవుడు అంటూన్న మాటలలో “ఇతః” (ఇక్కడినుండి) అని అంటూ గుండెమీద చేయి వేసి చెప్పడంచేత “నానుండి” అనే అర్థం వస్తుంది. “నానుండి ఐశ్వర్యం పొందిన ఆ తారకాసురుణ్ణి నేనే నశింపచేయడం యుక్తం కాదు. విషవృక్షమే అయినా తనచేతులతో నాటినదానిని తానే నరికి వేయడం యుక్తం కాదు” అని దీని అర్థం.

వృ. ఇత్థం సంయోగాదిభిరర్థాన్తరాభిదాయకత్వే నివారితేఽప్య నేకార్థస్య శబ్దస్య యత్ క్వచిదర్థాన్తరప్రతిపాదనం తత్ర నాభిదా; నియమనాత్తస్యాః. న చ లక్షణా, ముఖ్యార్థబాధాద్యభావాత్. అపి త్వజ్జానం వ్యంజనమేవ వ్యాపారః. యథా-

శ్లో. భద్రాత్మనో దురధిరోహతనోర్విశాల
వంశోన్నతేః కృతశిలీముఖసంగ్రహస్య,
యస్యానుపప్లుతగతేః పరవారణస్య
దానామ్బుసేకసుభగః సతతం కరోఽభూత్. 12

వ్యా. ఇత్థమితి. ఈవిధంగా సంయోగాదులు అనేకార్థశబ్దానికి ఉన్న అనేకార్థాలను బోధించే శక్తిని నివారించినా కూడ కొన్ని చోట్ల మరొక అర్థం కూడా ప్రతిపాదించబడుతున్నది అంటే దానికి కారణం అభిధ కాదు. ఎందుచేత ననగా ఆ అభిధ ఒక్క అర్థాన్ని మాత్రమే బోధించడానికి నియమితం అయిపోయింది. లక్షణ కూడా కాదు; ఎందుచేత ననగా ముఖ్యార్థబాధాదులు లేవు. ఇంక వ్యంజన వ్యాపారమే ఆ పదం ఆ రెండవ అర్థాన్ని ప్రతిపాదించేటట్లు చేస్తున్నది.

వ్యా. ఎట్లనగా—

భద్రదాతమనః ఇతి- ఇక్కడ రాజవర్ణనం ప్రకృతం. ప్రకృతమైన ఈ రాజ వర్ణనం విన్న పిమ్మట ఇక్కడ ఉపయోగించిన శబ్దాలు నానార్థాలు అపదంచేత రాజరూపార్థంతో పాటు గజరూపార్థం కూడా బుద్ధిగోచరం అవుతున్నది. రాజ పక్షంలో అర్థం- భద్రదాతమనః = శోభనమైన స్వరూపం లేదా అంతఃకరణం కల వాడు, దురధిరోహతనః = ఆక్రమించడానికి శక్యం కాని శరీరం కలవాడు, విశాలవంశోన్నతేః = గొప్ప వంశోన్నతి కలవాడు, కృతశీలీముఖసంగ్రహస్య = చేయబడిన బాణసంగ్రహము కలవాడు (బాణాద్యాయుధాలను సమకూర్చుకొన్న వాడు లేదా బాణప్రయోగకౌశలం సంపాదించుకొన్నవాడు), అనువప్లుతగతేః = చెడగొట్టబడని మర్యాద కలవాడు, పరవారణస్య = శత్రువులను నివారించేవాడు అయిన, యస్య = ఏ రాజుయొక్క, కరః = హస్తము, సతతమ్ = ఎల్లప్పుడూ, దానామృనేకసుభగః = దానోదకంతో తడవడంచేత సుందరముగా, అభూత్ = అయినో (ఉండెనో).

గజపక్షంలో అర్థం- భద్రదాతమనః = గజజాతులలో ఒకడైన భద్రజాతికి చెందినది, దురధిరోహతనః = ఎక్కడానికి శక్యం కాని దేహం కలదీ, విశాల వంశోన్నతేః = విశాలమైన వెన్నెముక యొక్క ఉన్నతి గలదీ, కృతశీలీముఖ సంగ్రహస్య = చేయబడిన తుమ్మెదల సంగ్రహణము గలది, అనువప్లుతగతేః = తొందరా తొట్టుపాటూ లేని నడక గలదీ అయిన, యస్య = ఏ, పరవారణస్య = శ్రేష్ఠమైన ఏనుగుయొక్క, కరః = తొండము సతతమ్ = ఎల్లప్పుడూ, దానామృనేకసుభగః = దానోదకముతో తడవడంచేత అందముగా, అభూత్ = ఉండెనో.

వి. ఈ శ్లోకంలో వాఙ్మార్థం రాజు. వ్యంగ్యార్థం గజం. అనేకార్థాలు ఉన్న 'భద్రదాతమనః' ఇత్యాదిశబ్దాల అర్థ రాజరూపార్థాన్ని చెప్పడానికి నియంత్రితం అయిపోయినా సహృదయులకు వాళ్ళ ప్రతిబాసాషర్థ్యంచేత రెండవ అర్థం కూడా స్ఫురిస్తూన్నది. ఆ ద్వితీయార్థజ్ఞానం వ్యంజనావ్యాపారంచేతనే కలుగుతుంది అని భావం.

రెండవ అర్థం స్ఫురించాలనే అభిప్రాయం (తాత్పర్యం) రచయితకి ఉంది. అందుచేతనే రెండర్థాలకీ సరివడే పదాలను ఏరికొని ప్రయోగించాడు. అయినా

అతని తాత్పర్యం ఇది అని గ్రహించడానికి ఏ ప్రమాణమూ లేకపోవడంచేత ద్వితీయార్థం వ్యంజనచేతనే బోధింపబడుతున్నది అని అంగీకరించాలి.

ఈ శ్లోకంలో వాచ్యుడైన రాజుకి వ్యంగ్యం అయిన గజానికి ఉపమానోపమేయభావం (ఈ రాజు ఏనుగువంటివాడు అని) గమ్యమానం అవుతున్నది. ఇది కూడా వ్యంజనచేతనే గమ్యం అవుతున్నది.

అయితే ఇక్కడ ద్వితీయార్థం కూడా అభిధానచేతనే బోధించబడుతుంది; రాజగజాల ఉపమేయోపమాసభావం మాత్రమే వ్యంజనాగమ్యం అని రసగంగాధరంలో పండితరాయలు సయుక్తకంగా ప్రతిపాదించాడు. ఉపమానోపమేయభావం వ్యంగ్యం అనడంలో మాత్రం ఆయనకు విప్రతిపత్తి లేదు. అతివిస్తృతం అయిన ఆ చర్చ ఆగ్రంథంలోనే జిజ్ఞాసువులు చూడవచ్చు.

కా. తద్యుక్తో వ్యజ్ఞకః శబ్దః.

వృ. తద్యుక్తః వ్యజ్ఞనయుక్తః.

తా. యత్సోఽర్థాన్తరయుక్ తథా,

అర్థోఽపి వ్యజ్ఞకస్తత్ర సహకారితయా మతః. 20

వృ. తథేతి వ్యజ్ఞకః.

ఇతి కావ్యప్రకాశే శబ్దార్థస్వరూపనిర్ణయో నామ

ద్వితీయ ఉల్లాసః

వ్యా. తద్యుక్త ఇతి- తద్యుక్తః = ఆ వ్యంజనతో కూడిన, శబ్దః = శబ్దము, వ్యజ్ఞకః = వ్యంజకము.

“తద్యుక్తః అనగా వ్యంజనవ్యాపారముతో కూడినది అని అర్థం”

యదితి- యత్ = ఏకారణమువలన, సః = ఆ శబ్దము, అర్థాన్తరయుక్త = ప్రకృతమైన తన శక్తిార్థంయొక్క వ్యవధానంతో కూడినదై, తథా = వ్యంజకముగా ఉన్నదో, అందువలన, తత్ర = కావ్యంలో, సహకారితయా = సహకారిగా ఉండడంచేత, అర్థః అపి = అర్థం కూడ, వ్యజ్ఞకః = వ్యంజకం అని, మతః = అంగీకరించబడినది.

“తథేతి వ్యజ్ఞకః” అనే కారికాంశంలో ఉన్న ‘తథా’ శబ్దానికి వ్యంజకం అని అర్థం.

వి. ఒక శబ్దం ముందుగా తన శక్యార్థాన్ని బోధించి తరవాత వ్యంగ్యార్థాన్ని బోధిస్తుంది. అందుచేత శబ్దానికి వ్యంగ్యార్థానికి మధ్య వాచ్యార్థం ఉంటుంది. వ్యంగ్యార్థం తెలియడానికి ముందు వాచ్యార్థం తెలియాలి. అందుచేత వ్యంగ్యార్థజ్ఞానానికి వాచ్యార్థజ్ఞానం సహకారికారణం. (ప్రదానకారణం శబ్దం). ఈ విధంగా శబ్దవ్యంగ్యార్థాల మధ్య ఉండి వ్యంగ్యార్థానికి సహకారి అయిన వాచ్యార్థం కూడా వ్యంజకం అని అంటారు అని భావం. ‘భద్రదాత్మసః’ ఇత్యాదిశ్లోకంలో ఉన్న కొన్ని పదాలు మార్చి వాటి పర్యాయపదాలు వాడినట్లయితే ఆ రెండవ అర్థం వ్యంగ్యం కాదు. మార్చడానికి వీలులేకపోవడానికి ‘పరివృత్త్యసహత్వం’ అని పేరు. శబ్దాలు పరివృత్త్యసహలైనప్పుడు ఆ ధ్వనిని (వ్యంగ్యాన్ని) శబ్దమూలకం అంటారు.

‘బాలానందిని’ అను కావ్యప్రకాశాంధ్రవ్యాఖ్యాసంలో ద్వితీయోల్లాసం సమాప్తం.

అథ తృతీయ ఉల్లాసః

కా. అర్థాః ప్రోక్తాః పురా తేషామ్.

ప్ర. అర్థాః వాచ్యలక్ష్యవజ్ఞాః, తేషాం వాచకలాక్షణికవ్యజ్ఞానామ్.

కా. అర్థవ్యజ్ఞాతతోచ్యతే.

ప్ర. కిదృశీత్యాహ.

వ్యా. అర్థా ఇతి. పురా = వెనుక, తేషామ్ = వాచక.లాక్షణిక.వ్యంజక శబ్దాలయొక్క, అర్థాః = వాచ్యలక్ష్యవ్యంగ్యరూపాలైన అర్థాలు, ప్రోక్తాః = చెప్పబడినవి.

కారితాంశంలో ఉన్న 'అర్థాః' అనేదానికి వాచ్యలక్ష్యవ్యంగ్యార్థాలు అనీ, 'తేషామ్' అనేదానికి 'వాచకలాక్షణికవ్యంజక వదాలయొక్క' అనీ అర్థాలు.

అర్థవ్యజ్ఞాతతా = ఆ వాచ్యలక్ష్యవ్యంగ్యార్థాల అర్థవ్యంజకత్వం, ఉచ్యతే = చెప్పబడుతున్నది.

"అది ఏ విధంగా ఉంటుంది ? అనేదానికి సమాధానం చెబుతున్నాడు".

కా. వక్త్రబోధ్యవ్యకాకూనాం వాక్యవాచ్యాన్యసంనిధేః, 21
ప్రస్తావదేశకాలాదేర్వైశిష్ట్యాత్ ప్రతిభాజుషామ్,
యోఽర్థస్యాన్యార్థధీహేతుర్వ్యాపారో వ్యక్తిరేవ సా.

ప్ర. బోధ్యవ్యః ప్రతిపాద్యః. కాకుర్వనేద్వికారః. ప్రస్తావః ప్రకరణమ్. అర్థస్య వాచ్యలక్ష్యవ్యజ్ఞాత్మనః. క్రమేణోదాహరణాని-

వ్యా. పక్తిః:- వక్త్రబోధ్యవ్యకాకూనామ్ = మాటలాడేవానియొక్క, ఎవ

వి. తన ప్రేమియుడితో రమించి వచ్చిన సఖురాలితో చతురనాయక అంటూన్న మాట లివి. ఆ మాటలు వినే దూతి స్వభావం తెలియడం చేత ఈ మాటల అంతరార్థం “నీ శరీరంలో కనబడే ఈ శ్రమాదులకన్నించి కారణం నాప్రియునితో రమించడమే” అని తెలుస్తుంది. ఇది బోధవ్యవైశిష్ట్యంచేత పాద్యార్థ గతవ్యంజకత్వానికి ఉదాహరణం.

శ్లో॥ తథాభూతాం దృష్ట్వా నృపసదసి పాశ్చాలతసయాం
వనే వ్యాధైః సార్థం సుచిరముషితం పల్కలధరైః,
విరాటస్యావాసే స్థితమనుచితారమ్భునిభృతం
గురుః ఖేదం ఖిన్నే మయి భజతి నాద్యాపి కురుషు. 15

వృ. అత్ర మయి న యోగ్యః ఖేదః కురుషు తు యోగ్యః ఇతి కాక్యా ప్రకాశ్యతే. న చ వాచ్యసిద్ధ్యజ్ఞమత్ర కాకురితి గుణీభూతవ్యజ్ఞ త్వం శజ్జ్యమ్: ప్రశ్నమాత్రేణాపి కాకోర్విశాస్తేః.

వ్యా. కాకువైశిష్ట్యంవల్ల పాద్యానికి ఉన్న వ్యంజకత్వానికి (వాచ్యం వ్యంజకం అవడానికి) ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు. వేణీసంహారం ప్రథమాంకంలో కౌరవులతో యుద్ధం చేయడానికి యుధిష్ఠిరుడు తగు ప్రయత్నం చేయడంలేదని ఆతని విషయంలో భీముడు నిందాపాక్యాలు పలికినప్పుడు సహదేవుడు - “ఇట్లు అనవద్దు; తెలిస్తే అన్నగారికి ఖేదం కలుగుతుంది” అని అంటాడు. అప్పుడు భీముడు సాధి క్షేపంగా అన్న మాటలివి.

తథా ఇతి:- “రాజసభలో అట్టి పరిస్థితిలో ఉన్న ద్రౌపదిని చూచి, నార బట్టలు కట్టుకొని చాలకాలం ఆటవికులతో కలిసి అరణ్యంలో మనం నివసించడం చూచి, చేయకూడని వనులు చేస్తూ రహస్యంగా విరాటుని కొలువులో ఉండడాన్ని చూచి ఖిన్నుడైన నా విషయంలో అన్న ఖేదం పొందుతాడా! ఇప్పటికీ కౌరవుల విషయంలో ఖేదం (కోపం) పొందడూ!”

అత్రేతి. ఇక్కడ కాకుస్వరం నా విషయంలో బాధపడడం యుక్తం కాదు; బాధపడితే (కోపం వస్తే) కౌరవులవిషయంలో బాధపడడం యుక్తం అన్న

అర్థాన్ని వ్యంజింపచేస్తూన్నది. ఇక్కడ కాకువు వాచ్యసిద్ధ్యంగం కాబట్టి గుణీ భూతవ్యంగ్యం కదా అని శంకించకూడదు. కాకువుకు ప్రశ్నమాత్రమే అర్థం చెప్పుకొన్నా సరిపోతుంది కదా!”

వి. పై శ్లోకంలో ‘కురుషు స’ అన్నప్పుడు ‘స’ మీద కాకు స్వరం. మొత్తం వాల్గపపాదంమీదనే కాకుస్వరం అని కూడా చెప్పవచ్చును. దీనివల్ల పైన చెప్పినట్లు వ్యంగ్యార్థం గమ్యం అవుతున్నది.

ఒక శంకకు సమాధానం చెబుతున్నాడు. వ్యంగ్యార్థం ప్రధానంగా ఉన్నప్పుడే అది వ్యంగ్యం లేదా ధ్వని అని అనాలి; అది అప్రధానం అయితే గుణీ భూతవ్యంగ్యం అవుతుంది. ఒక వాక్యంవల్ల తెలిసే వాచ్యార్థం అసంపూర్ణంగా ఉంటుంది. వ్యంగ్యార్థం కూడా తెలిసిన తర్వాతనే దాని అర్థం పూర్ణం అవుతుంది. అలాంటి వ్యంగ్యానికి ‘వాచ్యసిద్ధ్యజ్ఞవ్యంగ్యం’ అని పేరు. వాచ్యార్థం పూర్తి కావడానికి ఉపయోగించేది అపదంచేత దానికి అంగమైన వ్యంగ్యం అని అర్థం. ఇది గౌణవ్యంగ్యాలలో ఒకటి అని పంచమోల్లాసంలో చెప్పబోతాడు. ఇక్కడ “నా విషయంలో భేదం పొందుతున్నాడు; కౌరవుల విషయంలో పొందడంలేదు” అన్న వాచ్యార్థం తాపన్మాత్రంగానే గ్రహిస్తే సహదేవుడు అన్నదానికి సమాధానంగా సరిపోదు. అందుచేత ఆ అర్థం సరిపోవడానికి కాకువువల్ల వచ్చిన వ్యంగ్యార్థం అవసర మౌతూన్నది. అందుచేత ఇది వాచ్యసిద్ధ్యంగవ్యంగ్యమే అవుతుంది కాని ‘ధ్వని’కాదు కదా అని ప్రశ్న. సమాధానం ఏమనగా- పైన చూపిన వ్యంగ్యార్థం పరకూ వెళ్ళకుండా కాకువుకు కేవలం ప్రశ్నార్థం చెపితే కూడా వాచ్యార్థం పూర్ణం అవుతుంది. అందుచేత వ్యంగ్యార్థం వాచ్యాంగం కాదు కాబట్టి ఇది గుణీభూతవ్యంగ్యం కాదు; ధ్వనియే.

గాథ. తదైత మహా గండర్థలణిమితం దిట్టిం ణ జేసి అణ్ణతో,
ఏణ్ణిం సచ్చేత అహం తేత కవాలా ణ సా దిట్టి.

“తదా మమ గణ్ణస్థలనిమగ్నాం దృష్టిం నా నైషీరన్యత్ర
ఇదానీం నైవాహం తా చ కపోలా న చ సా దృష్టిః”

వృ. అత్ర మత్సఖీం కపోలప్రతిబిమ్బితాం పశ్యతస్తే దృష్టిరన్యై

వాభూత్, చలితాయాం తు తస్యామన్యైవ జాతేత్యహో ప్రచ్ఛన్నకాము
కత్వం తే ఇతి వ్యజ్యతే.

వ్యా. వాక్యవైశిష్ట్యంవల్ల (పలికిన మాటలలోని విశేషాన్ని పట్టి) వాచ్యం
వ్యజకం అవడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు. త ఇతి ఇతి. నాయక ప్రక్కనే
కూర్చుని ఉన్న ఒక ప్రేయతమురాలిని చూడాలని ఉన్నా నాయకకు భయపడి
అలా చేయలేక ఆ నాయక చెక్కిళ్ళమీద ప్రతిబింబించిన ఆ ప్రేయతము
రాలిని చూడడంకోసం వాటివైపు కొంతసేపు తదేకదృష్టితో చూచి ప్రేయతము
రాలు అక్కడినుంచి వెళ్ళిపోగానే ఆ దృష్టిని మార్చిన నాయకుడితో నాయక
అంటూన్న సోపాలంబవాక్యం ఇది.

త ఇతి ఇతి:- “అప్పుడు నా చెక్కిళ్ళమీద మునిగిపోయిన చూపును మరొక
వైపుకు త్రిప్పలేదు. ఇప్పుడు కూడ నేను అదే మనిషిని, అవే చెక్కిళ్ళు, అయితే
నీ చూపు మాత్రం అదే విధంగా లేదు”.

అత్రేతి- “ఇక్కడ “నా చెక్కిళ్ళమీద ప్రతిబింబించిన నా సఖురాలిని
చూస్తూ ఉన్నంతసేపూ నీ చూపు మరోవిధంగానే ఉండినది. ఆమె కదిలి వెళ్ళిపో
గానే నీ చూపు మారిపోయింది. ఆహా! నీ వెంటటి ప్రచ్ఛన్న రాముడుదవు!”
అనే అర్థం వ్యంగ్యం అవుతున్నది”.

వి. వ్యంగ్యార్థవ్యంజకాలైన వాక్యాలన్నింటిలోనూ వైశిష్ట్యం ఉండే
ఉంటుంది. అందుచేత ఇక్కడ ‘వాక్యవైశిష్ట్యం’ అనగా వాక్యాలకాలైన కొన్ని
పదాల వైశిష్ట్యం అని అర్థం చెప్పకోవాలి. పై శ్లోకంలో తదా (త ఇతి) ‘ఇదా
నీమ్’ (ఏడ్జిం) అనే పదాలవల్ల ఈ వ్యంగ్యార్థస్ఫూర్తి కలుగుతున్నది.

శ్లో॥ ఉద్దేశోఽయం సరసకదళీశ్రేణీశోభాతిశాయీ

కుఞ్శోత్కర్షాఙ్కరితరమణీవిభ్రమో నర్మదాయాః.

కిం పై తస్మిన్ సురతనుహృదస్తస్త్వి తే వాన్తి వాతాః

యేషామగ్రే సరతి కలితాకాణ్డకోపో మనోభూః.

17

వృ. అత్ర రతార్థం ప్రవిశేతి వ్యజ్యమ్.

వ్యా. వాచ్యవైశిష్ట్యంవల్ల వాక్యార్థం వ్యంజకం అవడానికి ఉదాహరణం

చూపుతున్నాడు. అనేక విశేషణాలు ఉపయోగించడంచేత వాచ్యార్థానికి ఒక విధమైన విశిష్టత లభిస్తుంది. అట్టి విశిష్టతచేత ఆ వాచ్యార్థం వ్యంగ్యార్థవ్యంజకం అవుతుంది. దానికి ఉదాహరణం-

ఉద్దేశాంతి:- "ఎత్తైన ఈ సర్మదానదీతీరప్రదేశం పచ్చగా నవనవలాడుతూన్న అరటిచెట్ల పంక్తులచేత చాలా శోభిస్తున్నది. లతాగృహాల సౌందర్యాతిశయంచేత యువతులకు విభ్రమాన్ని (చిత్రవృత్తి స్థిరంగా లేకపోవడాన్ని) అంకురింపజేస్తున్నది. ఓ! తన్వీ! ఇంకొక విశేషం ఏమిటనగా- ఈ ప్రదేశంలో సురతానికి స్నేహితులైన వాయువులు వీచుతున్నాయి. ఆ వాయువుల ముందు సమయం కాని సమయంలో కోపం వహించిన మన్మథుడు నడచి వస్తున్నాడు".

అంతేతి:- "ఇక్కడ సురతంకోసం లతాకుంజంలో ప్రవేశించు అని వ్యంగ్యం".

బి. ఇక్కడ 'తన్వీ' అనడంచేత మన్మథవేదన కలది' అని, ఉద్దేశః (ఎత్తైన ప్రదేశం) అనడంచేత 'క్రిందనడిచిపోయేవాళ్ళకు కనబడ'దనీ, 'సరస కదలీ' అనడంచేత 'చుట్టూఉన్న ఆకులచేత కప్పబడిన ఈ ప్రదేశం రహస్య ప్రదేశం' అనీ, 'మజ్జతోత్కర్ష' ఇత్యాదికంచేత 'రతివైముఖ్యం తగ'దనీ 'మనోభూః అగ్రే సరతి' అనడంచేత 'కోపించిన మన్మథుడు ఏమి చేస్తాడో చెప్పజాలం' అనీ గమ్యం అవుతూ మొత్తం వాచ్యార్థంచేత రతార్థమై ఈ నికుంజంలో ప్రవేశించుము. అన్న అర్థం వ్యంగ్యం అవుతున్నది.

గా. ణోల్లేష అణోల్లమణా అత్తామం ఘరభరమ్మి సఅలమ్మి ఖణమేత్త జఇ సంఝాఇ హోఇ ణ వ హోఇ వీసామో 18.

"నుదత్యనార్ద్రమనాః శ్వశూర్మాం గృహభరే సకలే,

క్షణమాత్రం యది సంధ్యాయాం భవతి న వా భవతి విశ్రామః"

వృ. అత్ర సంధ్యా సంకేతకాల ఇతి తటస్థం ప్రతి కయా చిద్ద్యోత్యతే.

వ్యా. ఆన్యసంనిధివై శిష్టంవల్ల వాచ్యార్థం వ్యంజకం అవడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు. ఒక యువతి తటస్థుడు వలె (ఎమీ తెలియనివాడు.

వలె) ప్రక్కనే ఉన్న ఉపనాయకునికి, పెద్దవాళ్ళు దగ్గరగా ఉండడంచేత స్పష్టంగా చెప్పజాలక ఇరుగు పొరుగింటి ఆమెతో అత్తగారిని గూర్చి దూషిస్తున్నట్లు మాటలాడుతూ సంకేతకాలాన్ని (కలుసుకోవడానికి తగిన సమయాన్ని) సూచిస్తున్నది.

జోలే ఇతి:- “మనస్సులో ఏ మాత్రము తడి లేని (జాలిలేని) అత్తగారు ఇంటి చాకిరి అంతా నా నెత్తిమీద పెట్టింది. సంధ్యాకాలానికైనా షణం తీరిక కలుగుతుందో కలుగదో”

అతేతి:- ఇక్కడ ఒక్క శ్రీ ‘మనం కలవడానికి సంధ్యాసమయం అనుకూలం’ అని తటస్థుడైన (ఆమె ఏ వ్యక్తితో మాటలాడుతున్నదో ఆ వ్యక్తి కంటే బిన్నుడైన) ఉపనాయకుడికి సూచిస్తున్నది. ఇదే వ్యంగ్యార్థం.

గా. సుచ్చిఇ సమాగమిస్సది తజ్ఞ పిజీ అజ్ఞ పహరమేత్తేణ
ఏమేఅ కిత్తి చిట్టసి తా సహి సజ్ఞసు కరణీజ్ఞం. 19

“శ్రూయతే సమాగమిష్యతి తవ ప్రియోఽద్య ప్రహరమాత్రేణ
ఏవమేవ కిమితి తిష్ఠసి తత్ సఖి సజ్ఞయ కరణీయమ్”

వృ. అత్రోపపతిం ప్రతి అభినర్తుం ప్రస్తుతా న యుక్తమితి
కయాచిన్నివార్యతే.

వ్యా. ప్రకరణవై శిష్ట్యం (సందర్భం)వల్ల వాద్యార్థం వ్యంజకం అవడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు. ఉపపతిదగ్గరికి వెళ్ళడంకోసం ప్రయాణం అవుతూన్న ఒక శ్రీతో ఆమె భర్త కొద్దిసేపట్లో గ్రామాంతరంనుంచి రానున్నాడని విన్న ఆమె సఖురాలు, ప్రక్కనున్న వాళ్ళకి తెలియకుండా “ఉపపతివద్దకు వెళ్ళవద్దు” అని సూచిస్తూ పలికిన మాటలు.

“జాముసేపట్లో (మూడు గంటల కాలంలో) నీ భర్త రానున్నాడని విన్నాను. సఖురాలా! ఇలాగే కూర్చున్నా వేమి? వంట మొదలైన పనులన్నీ చేసుకో”.

అతేతి:- ఇక్కడ ఉపపతి దగ్గరికి వెడదాం అని ప్రయాణమైన ఒక శ్రీని ఆమె సఖురాలు “ఇప్పుడు యుక్తం కాదు” అని సూచించి నివారిస్తున్నది.

అవ. దేశవైశిష్ట్యంవల్ల వాచ్యార్థం వ్యంజకం అవడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు -

శ్లో॥ అన్యత్ర యూయం కుసుమావచాయం

కురుధ్వమత్రాస్మి కరోమి సఖ్యః,

నాహం హి దూరం భ్రమితుం సమర్థా

ప్రసీదతాయం రచితోఽజ్ఞలిర్వ్యః.

20

ప్ర. అత్ర వివిక్తోఽయం దేశ ఇతి ప్రచ్ఛన్నకాముక స్వయా భిసార్యతామ్ ఇతి ఆశ్వస్తాం ప్రతి కయాచిన్నివేద్యతే.

వి. సఖీవేషం ఛరించిన తన ఉపనాయకుణ్ణి తీసికొని వచ్చిన తన విశ్వాస పాత్రురాలైన సఖురాలిని చూచిన పిమ్మట నాయక అంతవరకు తనతో కూడి పుష్పచయనం చేస్తూన్న సఖురాళ్ళతో అంటూన్న మాట లివి.

అన్యత్రేతి - "సఖులారా ! మీరందరూ పుష్పావచయనం మరొక చోట చేయండి. నేను ఇక్కడనే ఉంటాను. నేను దూరం తిరగలేను. మీకు నమస్కారం చేస్తున్నాను."

అత్రేతి - "ఈ ప్రదేశం వివిక్తంగా ఉంది. ప్రచ్ఛన్నకాముకుణ్ణి ఇక్కడ ప్రవేశ పెట్టు" అని ఒక నాయక తన విశ్వాస పాత్రురాలైన సఖితో అంటూన్నది."

వి. "మీరందరూ దూరంగా వెళ్ళి పువ్వులు కొయ్యండి" అనే వాచ్యార్థం మిగిలిన సఖురాళ్ళని ఉద్దేశించి చెప్పబడింది. ఈ వాచ్యార్థంచేత వ్యంగ్యం అయిన (పైన చూపిన) అర్థం విశ్వాసపాత్రురాలైన సఖిని ఉద్దేశించినది. ఇక్కడ జన రహితమైన దేశవిశేషాన్ని నిర్దేశించడంచేత ఈ వ్యంగ్యార్థం వ్యంజితం అవుతున్నది.

అవ. కాలవైశిష్ట్యంవల్ల వాచ్యం వ్యంజకం అవడానికి ఉదాహరణం చూపు చున్నాడు.

గాథ. గురుఅణపరవస పిల కిం

భణామి తుఇ మందభాషణీ అహకమ్,

అజ్ఞ పవాసం వచ్చసి

వచ్చ సలం జేవ్వ సుణసి కరణీజ్ఞమ్.

“గురుజనపరవశ ప్రేయ కిం భణామి తవ మన్దభాగినీ అహమ్,
అద్య ప్రవాసం వ్రజసి వ్రజ స్వయమేవ శ్రోష్యసి కరణీయమ్.

వృ. అత్రాద్య మధుసమయే యది వ్రజసి తదాహం తావత్ న
భవామి; తవ తు న జానామి గతిమ్ ఇతి వ్యజ్యతే.

వ్యా. ప్రవాసానికి వెళ్ళడం కోసం ప్రయాణమైన నాగుంటితో నాయక
అంటూన్న మాటలు.

గురు అణితి - “పెద్దవాళ్ళ మాటలు కాదనలేనివాడా ! ప్రేయ ! మంద
భాగ్యవంతురాలనైన నేను ఏమి చెప్పను ! ఇప్పుడే ప్రవాసానికి వెళ్ళాలని ఉంటే
వెళ్ళు. నేను ఏమి చేయనున్నానో నీవే వింటావు.”

అతేతి - “ఈ వసంతకాలంలో నీవు ప్రవాసానికి వెళ్ళటట్లయితే నేను
జీవించేది లేదు. నీకు ఏమాతందో తెలియదు” అని వ్యంగ్యం.

వి. మధుమాసం అనే కాలాన్ని (అద్య అని) నిర్దేశించడంచేత ఇది కాల
వైశిష్ట్యంవల్ల కలిగిన వ్యంజకత్వం.

వృ. ఆదిగ్రహణాత్ చేష్టాదేః. తత్ర చేష్టాయా యథా-

శ్లో. ద్వారోపాంతనిరంతరే మయి తయా సౌందర్యసారశ్రియా
ప్రోల్లాసోరుయుగం పరస్పరసమాసక్తం సమాసాదితమ్.
ఆనీతం పురతః శిరోంశుకమధఃక్షిప్తే చలే లోచనే
వాచస్తత్ర నిహితం ప్రసరణం సంకోచితే దోర్లతే. 22

వ్య. అత్ర చేష్టయా ప్రచ్ఛన్నకాంతవిషయ ఆకూతవిశేషో ద్వన్యతే.

వ్యా. ‘ప్రస్తావదేశకాలాదేః’ అని (22వ కారికతో) ‘ఆది’ పదం ప్రయో
గించడం చేత చేష్టాదులను కూడా గ్రహించాలి. అనగా చేష్టాదుల వర్ణనంచేత
కూడా వాచ్యార్థం వ్యంజకం అవుతుంది. చేష్ట వ్యంజకం అవడానికి ఉదాహరణం
ఎట్లనగా - ఇవి ఒక నాయకుడు తన మిత్రునితో అంటూన్న మాటలు-

ద్వారేతి :- "నేను ద్వారం దగ్గర చాలా సమీపంలో ఉన్నప్పుడు సౌందర్యం చేత శ్రేష్ఠమైన శోభ గల ఆమె ఊరుద్యయాన్ని విస్తరింపజేసి ఒకదానితో ఒకటి దగ్గరగా కలిపింది. తల ముసుగు ముందుకు లాగింది. కళ్ళు క్రిందికి ప్రసరింప చేసింది, మాటలాడవచ్చు స్పృట్లు నైగ చేసింది బాహువులను దగ్గరగా చేర్చింది".

అతేతి :- "ఇదిగో దేవునిత, ప్రచ్ఛన్నరూపంలో ఉన్న ప్రేమయుని విషయంలో నాయక మనస్సులో" ఉన్న బావవిశేషం ద్వనింప (వ్యంజింప) చేయబడుతున్నది."

పి. ఊరుయుగంతో చేసిన శ్రేష్ఠ ఉపరతిసూచకం. శిరోవస్త్రాన్ని ముందుకు లాగడంచేత రహస్యంగా రమ్మని సూచన. నేత్రాల కదలికచేత సూర్యాస్తమయం సంకేతకాలం అని సూచన. నోరు మూయడంచేత కోలాహలం లేని సమయంలో కోలాహలం చేయడండా రమ్మని సూచన. బాహుసంయోజనంచేత నీకు ఆలింగనం పొలితోషకంగా ఇస్తా నని సూచన.

ప్ర. నిరాకాంక్షప్రతిపత్తయే ప్రాప్తావసరతయా చ పునః పునరుదాహియతే. వత్త్రాదీనాం మిథః సంయోగే ద్వికాదిబేదేన, అనేన త్రమేణ లక్ష్యవ్యజ్ఞ్యమోశ్చ వ్యజ్ఞకర్తృముదాహర్యమ్.

వ్యా. పక్తృవైశిష్ట్యం మొదలైన తొమ్మిది వ్యంజకర్తృనిమిత్తాలు, ఆదిశబ్దం చేత గ్రహించబడిన శ్రేష్ఠ అనే నిమిత్తం మొత్తం పది నిమిత్తాలకు పది ఉదాహరణలు చూపబడ్డాయి. అయితే ఒకే శ్లోకంలో వక్త్ర-బోధవ్య - కాక్వాదివైశిష్ట్యాలు రెండుమూడు కలిసి ఉండడానికి అవకాశం ఉన్నది. ఉదాహరణకి - "అఇపి హులం" ఇత్యాది శ్లోకంలో 'పిహుల' రూపవాచ్యవైశిష్ట్యం, వక్త్రవైశిష్ట్యం, బోధవ్య వైశిష్ట్యం మూడూ ఉన్నాయి. అదే విధంగా 'గురుఅణపరవస' ఇత్యాదిశ్లోకంలో 'అద్య' అన్నప్పుడు కాకు వైశిష్ట్యం, 'గురుఅణ పరవస' అన్నప్పుడు వాచ్యవైశిష్ట్యం, వక్త్ర - బోధవ్య - కాలవైశిష్ట్యాలూ కూడా ఉన్నాయి. ఈ విధంగా రెండు మూడు శ్లోకాలలోనే ఈ పది అంశాలకి ఉదాహరణలు చూపవచ్చును కదా; వదింటికి పది శ్లోకాలు చూపడం ఎందుకు అని ప్రశ్నించుకొని సమాధానం చెపుతున్నాడు -

నిరాకాంక్షేతి - చదువుతునేవారికి నిఃసంశయంగా ఈ విషయం మనస్సులో హత్తుకోవడానికి, తగిన సమయం వచ్చినప్పుడు చెప్పడం యుక్తం కదా (ప్రాప్తా

వసరం) అనీ మాటిమాటికి ఉదాహరించబడుచున్నది". "పత్త్రవైశిష్ట్యాదులు రెండేసిగాని అంతకంటె అధికసంఖ్యలో కాని ఒక ఉదాహరణలో కలిస్తే ఆ పేదలను పురస్కరించుకొని ఉదాహరణలు చెప్పుకోవాలి. ఇదే పద్ధతిలో (వాచ్యార్థం విషయంలో చెప్పిన పద్ధతిలో) లక్ష్యార్థవ్యంగ్యార్థాల వ్యంజకత్వానికి ఉదాహరణలు చూచుకోవాలి.

వృ. ద్వికభేదే పత్త్రబోధ్యవ్యయోగే యథా -

గాథ. అత్తా ఏత్థ ణీమజ్జి ఇ ఏత్థ అహం దిఅహపి పిటోపిహి
మా పహి అ రత్తి అంధల సేజ్జావ మహ ణీమజ్జహిసి. 23

శ్వశూరత్ర నిమజ్జతి అత్రాహం దివసకం ప్రతోకయ
మా పథిక రాత్యన్ద శయ్యాయామాపయోర్నిమజ్జసి.

వ్యా. ద్వికేతి :- ద్వికభేదంలో (రెండు కలిసిన పేదలలో) పత్త్ర-బోధ్య వ్యయోగంలో ఉదాహరణం ఎట్లనగా -

అత్తా ఇతి :- "రేచీకటితో బాధపడుతూన్న పాండుడా! నా అత్త ఇక్కడ మునిగిపోతుంది (కదలకుండా పడి ఉంటుంది). నేను ఇక్కడ ఉంటాను. పగలే చూచుకో; మా పక్కలలో పడ్డావు కనక!".

వి. రాత్రి తమ ఇంట ఆగడానికి పచ్చిన బాటసారిలో ఒక కులట అంటున్న మాటలు ఇవి. "నా అత్తా నేనూ మాత్రమే ఉన్నాం. ఆమె అతిపృథ్వురాలు. మంచంమీదనుంచి లేవదు. ఇక్కడ నా మంచం; ఇక్కడికే రా" అనేది వ్యంగ్యార్థం. ఇక్కడ కులట వక్త్ర. యువకుడైన పాండుడు బోధ్యుడు. ఈ ఇద్దరి వైశిష్ట్యం కలిసి ఉండడందేత వాచ్యార్థం వ్యంజకం అయింది.

అవ. 'అర్థవ్యజ్ఞకతోచ్యతే' (21వ కారిక) అని అర్థానికే వ్యంజకత్వం ఉన్నట్లు చెప్పబడింది. శబ్దానికి కూడా వ్యంజకత్వం లేని పక్షంలో కావ్యాన్ని 'ధ్వనికావ్యం' అని చెప్పడం ఎలా కుదురుతుంది? శబ్దార్థాలు రెండూ కలిస్తేనే కదా కావ్యం? అని ఆశంకించుకొని సమాధానం చెపుతున్నాడు.

కా. శబ్దప్రమాణవేద్యోఽర్థో వ్యనక్త్యర్థాన్తరం యతః,
అర్థస్య వ్యజ్ఞకత్వే తత్ శబ్దస్య సహకారితా. 23

వృ. శబ్దేతి- స హి ప్రమాణాన్తరవేద్యోఽర్థో వ్యజ్ఞకః.

ఇతి కావ్యప్రకాశే అర్థవ్యజ్ఞకతానిర్ణయో నామ తృతీయ ఉల్లాసః.

వ్యా. శబ్దేతి :- యతః = ఏకారణంవల్ల, శబ్దప్రమాణవేద్యః = శబ్దరూప మైన ప్రమాణంచేత తెలియదగిన, అర్థః = అర్థము, అర్థాన్తరమ్ = మరియొక అర్థమును, వ్యసక్తి = వ్యంజింపచేయుచున్నదో, తత్ = ఆకారణమువలన, అర్థస్య = అర్థముయొక్క, వ్యజ్ఞకత్వే = వ్యంజకత్వమునందు, శబ్దస్య = శబ్దముయొక్క, సహకారితా = సహకారిత్యము.

సహితీ :- శబ్దం తప్ప మరొక ప్రమాణంచేత తెలియబడే అర్థం వ్యంజకం కాదు రదా ?"

వి. ప్రధానములైన ప్రత్యక్ష-అనుమాన- ఉపమాన-శబ్దాలనే ప్రమాణాలలో శబ్దం ఒకటి. ఈ శబ్దప్రమాణంచేత గ్రహించబడిన అర్థమే మరొక అర్థాన్ని వ్యంజింపచేయగలుగుతుంది గాని మరొక ప్రత్యక్షాదిప్రమాణంచేత గ్రహించబడిన అర్థం వ్యంజింపచేయజాలదు. అందుచేత అర్థం వ్యంజకం అని అన్నామంటే దాని వెనక శబ్దం ఉన్నదని చెప్పినట్లే. ఈ విధంగా అర్థవ్యంజకత్వస్థలాలలో శబ్దం సహకారిగా ఉంటుంది. అందుచేత వ్యంజకత్వం శబ్దార్థోభయనిష్ఠమే కాబట్టి శబ్దార్థరూపకావ్యాన్ని 'ధ్వని'అనడం యుక్తమే. అయితే ఈ స్థలాలలో ఒకశబ్దం మార్చి అదే అర్థం గల మరొక శబ్దం ప్రయోగించినా అర్థం వ్యంజకం అవుతుంది కాబట్టి ఇక్కడ వ్యంజకత్వం అర్థగతం అని చెప్పడం జరిగింది. 'ప్రధావ్యేన వ్యవదేశాః భవన్తి' అనే న్యాయంచేత ప్రధానమైన అర్థాన్ని వట్టి ఆపేరు.

'బాలాసందిని'అనే కావ్యప్రకాశాంధ్రవ్యాఖ్యానంలో అర్థవ్యంజకత్వ నిర్ణయప్రతిపాదకం అయిన తృతీయోల్లాసం సమాప్తం.

అథ చతుర్థః ఉల్లాసః

వృ. యద్యపి శబ్దార్థయోర్నిర్ణయే కృతే దోషగుణాలంకారాణాం
స్వరూపమభిదానీయం తథాపి ధర్మిణి ప్రదర్శితే ధర్మాణాం సేయో
పాదేయతా జ్ఞాయతే ఇతి ప్రథమం కావ్యభేదానాహ -

కా. అవివక్షితవాచ్యో యస్తత్ర వాచ్యం భవేద్ధ్వనా,
అర్థాన్తరే సంక్రమితమత్యంతం వా తిరస్కృతమ్. 24

వృ. లక్షణామూలగూఢవ్యక్త్యప్రాదాన్యే సత్యేవ అవివక్షితం
వాచ్యం యత్ర సః 'ధ్వనౌ' ఇత్యనువాదాత్ ధ్వనిరితి జ్ఞేయః.

వ్యా. యద్యపి త్యాది :- శబ్దార్థాల నిర్ణయం చేయబడిన ఏమొక దోష
గుణాలంకారాల స్వరూపమే చెప్పదగినది అనే మాట యుక్తమే అయినా ధర్మి
ప్రదర్శించబడిన తరవాతనే ధర్మాల హేయత్వము, ఉపాదేయత్వమూ తెలియ
బడుతుంది గాన ముందుగా కావ్యభేదాలను చెప్పుచున్నాడు.

వి. 'శబ్దార్థౌ కావ్యమ్' అని కావ్యలక్షణం చెప్పిన తరవాత ఆ శబ్దార్థాల
స్వరూపం నిర్ణయించబడింది. ఇంక లక్షణంలో చెప్పిన దోషాలు, గుణాలు,
అలంకారాలు-వీటి స్వరూపం చెప్పడం న్యాయం అనే మాట నిజమే అయినా
ధర్మి (ధర్మాలు కలది) అయిన కావ్యంయొక్క స్వరూపం పూర్తిగా చెప్పిన తరవాతనే
దానికి సంబంధించిన వని చేప్పే ధర్మాలలో వేటిని వర్జిత్యజించాలి, వేటిని
స్వీకరించాలి అనే విషయం స్పష్టం అవుతుంది కాబట్టి ముందుగా కావ్యభేదాలను
చెప్పుతున్నాడు అని భావం.

అవ. లక్షణామూలకం అభిదామూలకం అని ధ్వనికావ్యం రెండు విధాలు.
వీటిలో మొదటిదైన లక్షణామూలకానికి 'అవివక్షితవాచ్యం' అనీ అభిదామూలకా
నికి వివక్షితాన్యవరవాచ్యం అనీ పేర్లు ముందుగా లక్షణామూలకధ్వనికావ్యానికి
లక్షణం చెప్పి దాని విభేదాలు చూపుతున్నాడు. అవివక్షితేతి - అవివక్షితవాచ్యః

=చెప్పుటకు ఉద్దేశింపబడని, అనగా అనుపయుక్తమైన లేదా అన్వయమునకు యోగ్యం కాని వాచ్యార్థం గల, యః = ఏ ధ్వని ఉన్నదో, తత్ర = ఆ, ధ్వనౌ = ధ్వనియందు (ఉత్తమకావ్యమునందు), వాచ్యమ్ = వాచ్యార్థము, అర్థాంతరే = వాచ్య లక్ష్యార్థాలకి సాధారణమైన అర్థమునందు, సంక్రమితమ్ = సంక్రమింపజేయబడిన దిగా గాని, అత్యంతమ్ = మిక్కిలి, తిరస్కృతం వా = తిరస్కరించబడినది గాని, (విడవబడినది గాని) భవేత్ = అగును.

లక్షణేతి:- "లక్షణామూలమైన గూఢవ్యంగ్యానికి ప్రాధాన్యం ఉన్నప్పుడే దేనియందు వాచ్యం వివక్షితం కాదో అది, 'ధ్వనౌ' అని అనువదించడంచేత 'అది' అనగా ఆ ధ్వని అని అర్థం".

వి. 'తత్ర ధ్వనౌ' (ఆ ధ్వనియందు) అని అనువదిస్తున్నాడు గాన 'యః' అనేదానికి 'ఏ ధ్వని' అని అర్థం అని భావం. లక్షణామూలకమైన గూఢవ్యంగ్యం ప్రధానంగా ఉన్న కావ్యానికి 'అవివక్షితవాచ్యధ్వని' అని పేరు. ఈ ధ్వనిలోని వాచ్యార్థం అనుపయుక్తం లేదా అన్వయాయోగ్యం. అందుచేతనే దీనికి ఆ పేరు. ఈ వాచ్యం మరొక అర్థంగానైనా మారిపోతుంది లేదా పూర్తిగా విడవబడుతుంది. అని కారిక భావం.

ప్ర. తత్ర చ వాచ్యం ద్వవిదనుపయుజ్యమానత్వాత్ అర్థాంతరే పరిణమితమ్. యథా-

శ్లో॥ త్వామస్మి పచ్చి విదుషాం సమవాయోఽత్ర తిష్ఠతి
అత్యాయాం మతిమాస్థాయ స్థితిమత్ర విధేహి తత్, 23

ప్ర. అత్ర పచనాది ఉపదేశాదిరూపతయా పరిణమతి.

వ్యా. తత్రేతి- ఆ అవివక్షితవాచ్యధ్వనిలో, కొన్ని చోట్ల వాచ్యం ఉపయోగించకపోవడంచేత మరొక అర్థంగా పరిణమిస్తుంది (మార్పు చెందుతుంది). ఎట్లనగా- త్వామస్మితి: విద్యత్సభకు వెడుతూన్న ఒకనితో ఆపుతు చెపుతూన్న మాట లివి. "నేను నీకు చెబుతున్నాను. ఇక్కడ విద్యాంసుల సముదాయం ఉంది. అందుచేత నీ బుద్ధిని అవలంబించి సావధానంగా మసలుకో".

అత్రేతి- "ఇక్కడ పచనాదికం ఉపదేశాదిరూపంలో పరిణమించింది".

వి. 'అస్మి' అనగా నేను అని అర్థం. విభక్తిప్రతిరూపకావ్యయం. (విభక్త్యతం వలె కనబడే అవ్యయం). వాక్యం చెప్పబోతూ మళ్ళీ 'వచ్చి' అని చెప్పడం అనవసరం. అందుచేత 'వచ్చి' అనగా 'ఉపదేశిస్తున్నాను' అని అర్థం. హితసాధనత్వం వ్యంగ్యం. 'విదుషామ్' అనేదానికి 'సర్వశాస్త్రవిశారదులు' అనీ 'అత్మీయామ్' అనేదానికి 'శాస్త్రదృష్టిగల నీబుద్ధిని' అనీ అర్థాలు. మరొకవిధంగా ప్రవరిస్తే పరిహాసాస్పదుడవు అవుతావు అని వ్యంగ్యం. ఈ విధంగా ఇర్లద వాచ్యార్థం మరొక రూపంలో మారినది కాబట్టి అర్థాంతరసంక్రమితావిషయతవాచ్యధ్వనికి ఉదాహరణం.

వృ. క్వచిదనుపపద్యమాసతయా అత్యంతం తిరస్కృతమ్.
యథా-

శ్లో॥ ఉపకృతం బహు తత్ర కిముచ్యతే
సుజనతా ప్రథితా భవతా పరమ్,
విదధదీదృశమేవ సదా సఖే
సుఖితమాస్స్వ తతః శరదాం శతమ్.

24

వృ. ఏతదపకారిణం ప్రతి విపరీతలక్షణయా కశ్చిద్వక్తి.

వ్యా. క్వచిదితి- కొన్ని చోట్ల వాచ్యార్థం ఉపపన్నం (యుక్తం) కాక పోవడంచేత అత్యంతం(పూర్తిగా) కప్పబడిపోతుంది (విడవబడుతుంది). ఎట్లనగా-

"నువ్వు ఎంతో ఉపకారం చేశావు, చెప్పవలసినదేముంది? నువ్వు సర్వవిధాలా నీ మంచితనాన్ని చూపుకొన్నావు. స్నేహితుడా! ఇలాగే చిస్తూ నువ్వు వందలకొలది సంవత్సరాలు హాయిగా ఉండు".

ఏతదితి- ఒకడు ఈ మాటలు అపకారంచేసినవానితో విపరీతలక్షణతో అంటున్నాడు.

వి. అపకారాలుచేసిన, మిత్రుడ నని చెప్పకొనే ఒకనితో అన్న మాట లవడంచేత ఇక్కడ, విపరీతలక్షణచేత, 'ఉపకృతమ్' అన్నదానికి 'అవకృతమ్' అనీ, 'సుజనతా' అన్నదానికి 'దుర్జనతా' అనీ, 'సఖే' అన్నదానికి 'శత్రో' అనీ

'సుఖితమ్' అన్నదానికి 'దుఃఖితమ్' అనీ ఆర్థాలు. అపకారాదుల ఆధిక్యం వ్యంగ్యం. ఈ విధంగా 'ఉపకృతం' ఇత్యాదులు వాచ్యార్థాలను పూర్తిగా విడిచి వేయడంచేత ఇది అత్యంతతిరస్కృతావివక్షితవాచ్యధ్వనికి ఉదాహరణం.

అప. అభిదామూలధ్వనికి లక్షణం చెప్పతున్నాడు.

కా. వివక్షితం చాన్యపరం వాచ్యం యత్రాపరస్తు సః.

ప్ర. అన్యపరమ్, వ్యజ్ఞనిష్ఠమ్.

వ్యా. వివక్షితమితి. యత్ర = ఎక్కడ, వాచ్యమ్ = వాచ్యార్థము, వివక్షితమ్ = వివక్షితమో, చెప్పదానికి ఇష్టమైనదో, అన్యపరం చ = వ్యంగ్యార్థపరమో, అనగా ప్రధానంగా వ్యంగ్యార్థాన్ని బోధించడానికే ఉద్దేశించబడి తాను అప్రధానంగా ఉంటుందో, సః = అది. అపరః = వివక్షితాన్యపరవాచ్యధ్వనిగా, ఉచ్యతే = చెప్పబడుచున్నది.

అన్వేషి:- అన్యపరమ్ వ్యంగ్యనిష్ఠమైనది; ప్రధానంగా వ్యంగ్యార్థం బోధించడానికే ఈ వాచ్యార్థం ఉద్దిష్టం అవడడంచేత వ్యంగ్యార్థంలోనే విశ్రాంతమైనది అని అర్థం.

అప. ఈ వివక్షితాన్యపరవాచ్యధ్వనిని వివక్షిస్తున్నాడు.

ప్ర. ఏష చ.

కా. కోఽప్యలక్ష్యక్రమవ్యజ్ఞో లక్ష్యవ్యజ్ఞక్రమః పరః 25

ప్ర. అలక్ష్యేతి- స ఖలు విభావానుభావవ్యభిచారిణ ఏవ రసః; ఆపి తు రసస్సైః ఇతి అస్తి క్రమః. స తు లాఘవాన్న లక్ష్యతే.

వ్యా. ఏష ఇతి:- ఏషః చ = ఈ వివక్షితాన్యపరవాచ్యధ్వని కూడ.

కోఽపీతి- కః ఆపి = నిర్వచింపశక్యం కాని చమత్కారం కలిగించే ఒకటి, అలక్ష్యక్రమః = గుర్తించ శక్యం కాని క్రమం గల వ్యంగ్యము కలది. పరః = రెండవది, లక్ష్యక్రమవ్యజ్ఞః = లక్ష్యక్రమవ్యంగ్యము.

స ఖల్వితి:- "విభావానుభావవ్యభిచారులే రసం కాదు; మరేమనగా రసం

వాటిచేత (కలుగుతుంది) కాబట్టి క్రమం ఉంది. అయినా అది లామవంచేత గుర్తించబడదు."

వి. అలక్ష్మ్యక్రమవ్యంగ్యం, లక్ష్మ్యక్రమవ్యంగ్యం అని వివక్షితాస్యపరవాచ్య భ్వని రెండు విధాలు. రసాదులు అలక్ష్మ్యక్రమవ్యంగ్యం. పదాపానుభావాదులు వాచ్యార్థాలు. ఆ వాచ్యార్థాలచేత రసాదులు వ్యంజింపజేయబడతాయి. అసగా విభా వాదివాచ్యార్థాలు వ్యంజకాలు, రసాదులు వ్యంగ్యాలు, ముందు అభిధాన క్రితేత విభావాదివాచ్యార్థాల జ్ఞానం కలిగిన పిమ్మటనే వ్యంగ్యాలైన రసాదుల ప్రతీతి కలుగుతుంది. ఈ విధంగా ముందు వాచ్యార్థం తరవాత వ్యంగ్యార్థం అని ఆ రెండింటికీ క్రమం ఉంది. కాని వాచ్యార్థం తెలిసిన వెంటనే వ్యంగ్యార్థం స్ఫురించ దంచేత క్రమం లేకుండా రెండర్థాలూ ఒకే సమయంలో స్ఫురిస్తూన్నాయా అన్నట్లు ఉంటుంది. శతపత్రపత్రశతభేదనన్యాయంచేత ఆ క్రమం గుర్తించ బడదు. అందుచేత ఇవి (రసాదులు) అసంక్ష్యక్రమాలు. నూరు తామరపూపు రేకులు ఒకదానిమీద ఒకటి చొప్పున దొంతరగా పేర్చి ఆ దొంతరను వాడియైన నూదితో గుచ్చినప్పుడు ఆ నూది ఒక్కమారుగా అన్ని రేకులనూ గుచ్చినట్లు కనబడుతుంది. వాస్తవంలో ఆ నూది మొదట మొదటిరేకునూ, తరవాత రెండవ రేకునూ, తరవాత మూడవ రేకునూ. ఈ విధంగా నూరు రేకులను చీలుస్తుంది. శ్రీమతచేత క్రమం తెలియదు. ఇదే "శతపత్రపత్రశతభేదనన్యాయం".

వృ. తత్ర-

కా. రసభావతదాభాసభావశాన్త్యాదిరక్రమః,

భిన్నో రసాద్యలజ్జాగ్రాదలజ్జార్యతయా స్థితః. 33

వృ. ఆదిగ్రహణాద్భావోదయభావసంధిభావశబ్దలత్వాని. ప్రధాన తయా యత్ర స్థితో రసాదిస్తత్రాలంకార్యః; యథోదాహరిష్యతే. అన్యత్ర ప్రధానే వాక్యార్థే యత్రాజ్ఞభూతో రసాదిస్తత్ర గుణీభూతవ్యక్త్యై రసప త్రేయక్షిర్ణస్విసమాహితాదయోఽలంకారాః. తే చ గుణీభూతవ్యక్త్యాభి దానే ఉదాహరిష్యంతే.

ప్యా. తత్ర = ఆ అలక్ష్మ్యక్రమవ్యంగ్య-లక్ష్మ్యక్రమవ్యంగ్యంలో.

ర సేతి:- రసాద్యలంకారాత్ = రసాద్యలంకారముకంటె, భిన్నః = వేరైన, రసభావతదాభాసభావశాన్త్యాదిః = రసం, భావం, రసాభాస, భావాభాస, భావశాంతి మొదలైనది, అలంకార్యతయా = అలంకరించదగినదిగా, (యత్ర = ఏ ధ్వని యందు), స్థితః = ఉన్నదో ఆ ధ్వని, అక్రమః = అలక్ష్యక్రమవ్యంగ్యము.

ఆదీతి:- “‘ఆది’ అనదంచేత భావోదయ-భావసంధి-భావశబలత్వాలు గ్రహించబడతాయి. ఎక్కడ రసాదికం ప్రధానంగా ఉంటుందో అక్కడ ఆది ఉదాహరించబడనున్నట్లు, అలంకార్యం. వాక్యార్థం ప్రధానంగా ఉన్న ఏ ఇతర స్థలాలలో రసాదికం అంగం అవుతుందో అట్టి గుణీభూతవ్యంగ్యంలో రసవత్ ప్రేయస్-ఊర్థస్వి-సమాహితాద్యలంకారాలు. అవి గుణీభూతధ్వనిని గూర్చి వివరించేటప్పుడు ఉదాహరించబడగలవు”.

కారికలో ‘శాన్త్యాది’ అని ‘ఆది’ పదంచేత భావోదయాదుల్ని గ్రహించాలి. రసాదులు ఎక్కడ ప్రధానంగా ఉంటాయో అక్కడ ఆ రసాదులు అలంకారాలు. అనగా అలంకారాలు ఆ రసాదుల్నే అలంకరిస్తాయి. అలాంటి ప్రధానరసాలు అలంకారాలు కావు. ఎక్కడైతే వాక్యార్థం ప్రధానం అయి రసాదులు అంగంగా ఉంటాయో అలాంటి గుణీభూతవ్యంగ్యకావ్యంలో రసాదులు అలంకారాలు అవుతాయి. రసం అంగం అవుతే రసవదలంకారం. భావం అంగం అవుతే ప్రేయో లంకారం. రసాభాసం కాని, భావాభాసం కాని అంగం అవుతే ఊర్థస్వి అలంకారం. భావశాంతి అంగం అవుతే సమాహితాలంకారం.

ప్ర. తత్ర రసస్వరూపమాహ—

కా. తారణాన్యథ కార్యాణి సహకారీణి యాని చ,

రత్యాదేః స్థాయినో లోకే తాని చేన్నాట్యకావ్యయోః 27.

విభావా అనుభావాశ్చ కథ్యంతే వ్యభిచారిణః

వ్యక్తః స తైర్విభావాద్యైః స్థాయీ భావో రసః స్మృతః 27

వ్యా. తత్రేతి :- ఆ రసభావాదులతో రసం లక్షణం చెపుతున్నాడు—

కారణానీతి - లోకే = లోకంలో, రత్యాదేః = రతిమొదలైన, స్థాయినః =

స్థాయిభావంయొక్క, యాని=ఏ, కారణాని=కారణములు, అథ=మరియు, కార్యాణి=కార్యాలూ, సహకారీణి=సహకారులు ఉన్నవో, తాని=అవియే, నాట్యకావ్యయోః చేత్=నాట్య - (రూపక) - కావ్యములయందైతే, విభావాః=విభావాలు అనీ, అనుభావాః చ=అనుభావాలు అనీ, వ్యభిచారిణః=వ్యభిచారి భావా లని, రథ్యనే=చెప్పబడుచున్నవి. తైః=ఆ, నిభావాదైః=విభావాదుల చేత, వ్యర్తః=వ్యంజింపచేయబడిన, స్థాయీ=స్థాయి అయిన, బావః=బావం, రసః=రసం అని, స్మృతః=చెప్పబడింది.

లోకవ్యవహారంలో, ఒక నాయకుని మనస్సులో నాయకను చూడగానే 'రతి'(ప్రేమ)అనే భావం పుట్టింది. లేదా నాయకుణ్ణి చూడగానే నాయక మనస్సులో రతి పుట్టింది. నాయకుని మనస్సులో పుట్టిన రతికి నాయక, నాయక మనస్సులో పుట్టిన రతికి నాయకుడు కారణం. చంద్రోదయం, వివిక్తప్రదేశం మొదలైన వాటివల్ల ఆ రతి పుష్టి చెందుతుంది. అందుకు కారణం చంద్రోదయాదులు. ఈ విధంగా రతి పుట్టడానికి, అది పుష్టి చెందడానికి ఇవి కారణాలు. లోకంలో కారణాలు అన్నవాటిచే దృశ్యకావ్యాలలోను, శ్రవ్యకావ్యాలలోనూ విభావాలు అనిపేరు. ఆలంబనవిభావం, ఉద్దీపనవిభావం అని విభావం తిండు విధాలు. కావ్యాదుల్లో వర్ణించిన నాయకుని మనస్సులో పుట్టిన రతికి కారణం నాయక. అమె ఆ రతికి ఆలంబనవిభావం. నాయక మనస్సులో పుట్టినదానికి నాయకుడు ఆలంబనవిభావం, రతి పుష్టి చెందడానికి కారణాలైన చంద్రోదయాదులు ఉద్దీపనవిభావం. ఉద్దీపనం అనగా పుట్టినదానిని పుష్టం చేయడం అని అర్థం. హృదయంలో అణగి ఉన్న రత్యాదిస్థాయిభావాలను మేల్కొల్పి అస్సాదించడానికి యోగ్యం అయినవాటినిగా చేసేవి కాబట్టి కారణాలకి విభావాలు అని పేరు. "విభావయన్తి=రత్యాదీః ఆస్వాదయోగ్యతాం, సయన్తి ఇతి విభావాః" అని విగ్రహం.

మనస్సులో రతి జనించి కొంచెం పుష్టం కాగానే లోకంలో క్రికంటిచూపులు, ఆయా అవయవాల కదలిక, ఒకరకమైన సంభాషణ మొదలైనవి ప్రారంభం అవుతాయి. అవి మనస్సులో పుట్టిన రతివల్ల జనించాయి గాన దాని కార్యాలు. వాటినే కావ్యాదులలో అనుభావాలు అంటారు. రత్యాదులు అనుభవంలోనికి వచ్చేటట్లు చేస్తాయి కాబట్టి వీటి కా పేరు. ఈ చేష్టాదులను చూడగానే ఆ వ్యక్తి

మనస్సులోని రతిని గూర్చి తెలుస్తుంది కదా ? “అనుభవయన్తి ఇతి అనుభవాః” అని విగ్రహవాక్యం.

మనస్సులో పుట్టి ఆ యా చేష్టలకు కూడా కారణం అయిన రతి కొంత సేపు పూర్తిగా శరీరంలో వ్యాపించడానికి లేదా ఆ యా కార్యాలను పుట్టించడానికి సహకారించే నిర్వేదం మొదలైన భావాలని లోకంలో సహకారులు అంటారు. వీటికే కావ్యాలలో వ్యభిచారులు అని పేరు. మనస్సులో పుట్టిన రతి అంతటా వ్యాపించేటట్లు; శరీరం అంతా దాని ప్రభావం కనబడేటట్లు చేయడానికి, దానివలన మరికొన్ని కార్యాలు పుట్టడానికి ఇది ఉపకరిస్తాయి. రత్యాదుల్ని మాటిమాటికి వ్యంజింప చేస్తాయి. ఈ విధంగా “(రత్యాదీన్ స్థాయిభావాన్) విశేషేణ అభితః (కాయే) చారయన్తి ఇతి వ్యభిచారిణః,” “విశేషేణ అభితః చారయన్తి = ముహుర్ముహుః అభివ్యంజయన్తి ఇతి వ్యభిచారిణః”; “విశేషేణ అభితః (అభిముఖ్యేన, కార్యజననే ఆనుకూల్యేన చరన్తితి వ్యభిచారిణః” అని దీనికి విగ్రహం చెప్పవచ్చును.

ఈ విభావానుభావానుభావవ్యభిచారభావాలచేత వ్యంజింపచేయబడిన స్థాయిభావమే రసము. స్థాయిభావం అనగా కొంత సేపు అవిచ్ఛిన్నంగా ఉండే భావం. ఇతరభావాలు ఒకదాని తరవాత ఒకటి పుట్టి అంతరిస్తున్నా ఇది మాత్రం అనుస్మృతంగా కొంతసేపు స్థిరంగా ఉంటుంది.

ప్ర. ఉక్తం హి భరతేన “విభావానుభావవ్యభిచారిసంయోగా ద్రసనిష్పత్తిః” ఇతి. ఏతద్వివృణ్వతే - “విభావైర్లలనోద్యానాదిభిరాలంబు నోద్దీపనకారణైః రత్యాదికో భావో జనితః, అనుభావైః కటాక్షభుజాక్షేప ప్రభృతిభిః కార్యైః ప్రతీతియోగ్యః కృతః, వ్యభిచారిభిర్నిర్వేదాదిభిః సహకారిభిః ఉపచితో ముఖ్యయా వృత్త్యా రామాదావనుకార్యే తద్రూప తానుసందానాన్న ర్తకేఽపి ప్రతీయమానో రసః” ఇతి భట్టలోల్లట ప్రభృతయః.

వ్యా. ఉక్తం హీతిః- “విభావానుభావవ్యభిచారిభావాల సంయోగంవల్ల రసం నిష్పన్నం అవుతుంది.” అని భరతుడు చెప్పినాడు కదా ? దానిని వివరించు చున్నారు. “విభావైః = లలసలు ఉద్యానాదులు అయిన ఆలంబనోద్దీపనకారణాల చేత పుట్టించబడిన రత్యాది స్థాయిభావం, అనుభావైః = కటాక్షాలు, కరప్రసారాలు మొదలైన కార్యాలచేత ప్రతీతికి (తెలియడానికి) యోగ్యమైనదిగా చేయబడి,

వ్యభిచారిభిః = నిర్వేదం మొదలైన సహకారులచేత వృద్ధి పొందింపబడి (పోషింపబడి), అనుకరించదగిన రామాదులయందు ముఖ్యవృత్తిచేత (ప్రధానంగా) ఉన్నా కూడ ఆ రామాదిరూపంలో ఉన్నట్లు భావనచేయదంపల్ల నర్తకునిలో ఆరోపించబడి రస మని చెప్పబడుతుంది" అని భట్టలోల్లటాదు మొదలైనవారు

వి. భట్టలోల్లటాదుల మతం ప్రకారం రసం ప్రధానంగా రామాదులలోనే ఉంటుంది. నాట్యంలో (రూపకాలలో) నటుడు రామాదుల వేషరూపాలు ధరించి ఆ విధంగానే మాటలాడుతూ రామాదుల్ని అనుకరించదంచేత నటుడిలో కూడా రసం ఉన్నట్లు కనబడుతుంది. రతి మొదలైనవాటికే విభావాదులతో సంబంధం ఏర్పడినప్పుడు అవి 'రసం' అవుతాయి. (శృంగారాన్ని గూర్చి చర్చించేటప్పుడు) ఆలంబనం ఉద్దీపనం అనే ద్వివిధవిభావాలవల్ల రతి పుడుతుంది. వాస్తవానికి రతి పుట్టేది ఆలంబనవిభావం చేతనే. పుట్టిన రతికి కొంత పుష్టి కలిగిస్తాయి కాబట్టి ఉద్దీపనవిభావాలను కూడా రతికి కారణంగా చెప్పదం బరుగుతూన్నది ఒక్కొక్కప్పుడు ఆలంబనవిభావం ఉన్నా సుందరమైన వరిసరాలు వివిక్తస్థానం మొదలైన ఉద్దీపనవిభావాలు లేకపోతే రతి పుట్టక పోవచ్చు కూడ. ఈ విభావాలకీ రతికీ ఉన్న సంబంధం జన్యజనకభావసంబంధం. రతి జన్యం, పుట్టేది; విభావాలు జనకాలు, పుట్టించేవి. కటాక్షవీక్షణం మొదలైన అనుభావాలు రతివల్ల, పుట్టిన (రతి) కార్యాలు. వాటిని వట్టి రతి ఉన్నట్లు తెలుస్తుంది. ఈ అనుభావాలకీ రతికీ గమ్య - గనుకభావసంబంధం. తెలువబడేది రతి, తెలిపేవి అనుభావాలు. లజ్జమొదలైన విభావాలు రతిని బాగా పరిపుష్టం చేసి శరీరం అంతా వ్యాపించేటట్లు చేస్తాయి. కాబట్టి వీటికీ రతికీ మధ్య ఉన్న సంబంధం పోష్యపోషకభావసంబంధం. రతి పోషించదగినది, విభావాలు పోషించేవి. ఈ విధంగా రతితో విభావానుభావ వ్యభిచారిభావాల సంయోగంచేత, కలయికచేత, రామాదులైన అనుకార్య వ్యక్తులలో శృంగారరసం పుడుతుంది. బాగా అభినయాదులు చేయదంచేత నటుడిలో కూడ ఉన్నట్లు కనబడుతుంది.

ఈ విధంగా భట్టలోల్లటాదుల మతం ప్రకారం (స్థాయినిఃఘ్న = స్థాయి భావములకు) విభావానుభావవ్యభిచారిసంయోగాత్ - (విభావ) అలనాది రూపాలైన ఆలంబనవిభావాలతోను, ఉద్యానాదులైన ఉద్దీపనవిభావాలతోను ఉత్పాద్యోత్పాదక రూపసంబంధంవల్లా, (అనుభావ =) కటాక్షములు, హస్తచాలనాలు మొదలైన కార్యాలైన అనుభావాలతో గమ్యగనుకభావరూపసంబంధంవల్లా, (వ్యభిచారి =)

నిర్వేదం మొదలైన పృథిచారిణావాలతో పోష్యపోషకభావసంబంధంవల్లా, రస నిష్పత్తిః = పరసగా రసంయొక్క ఉత్పత్తి, అభివ్యక్తి, పుష్టి కలుగుతుంది. అని రస సూత్రానికి అర్థం. సూత్రంలో లేకపోయినా నాట్యశాస్త్రంలో తరవాత ప్రతిపాదించబోయే రీతిని వట్టి 'స్థాయినామ్' అనే పదాన్ని అధ్యాహారం తెచ్చు కొని అర్థం చప్పుకోవాలి.

ఈ మతం ప్రకారం రసం అనుకరింపబడే రామాదులలోనే నిష్పన్నం అయేటట్లయితే ఆ రసనిష్పత్తి లేని సామాజికులకు రసాస్వాదం ఎలా కలుగు తుంది? అందుచేత శ్రీశంకుకాదులు దానిని మరొక విధంగా వ్యాఖ్యానించారు. వాళ్ళ మతాన్ని ప్రతిపాదిస్తున్నాడు.

ప్ర. 'రామః ఏవాయమ్' 'అయమేవ రామః' ఇతి, 'న రామోఽ యమ్' ఇత్యోత్తరకారికేభాదే 'రామోఽయమ్' ఇతి, 'రామః స్యాద్వా న వాయమ్' ఇతి, 'రామసదృశః అయమ్' ఇతి చ సమ్యక్మిథ్యాసంశయ సాదృశ్యప్రతీతిభ్యః విలక్షణయా చిత్రతురగాదిన్యాయేన 'రామోఽ యమ్' ఇతి ప్రతిపత్త్యా గ్రాహ్యే నటే-

శ్లో॥ “సేయం మమాజ్ఞేషు సుధారసచ్ఛటా
సుపూరకర్పూర శలాకికా దృశోః,
మనోరథశ్రీర్మనసః శరీరిణీ
ప్రాణేశ్వరీ లోచనగోచరం గతా.

25

శ్లో॥ “దై వాదహమద్య తయా చపలాయతనేత్రయా వియుక్తశ్చ
అపరిలవిలోలజలదః కాలః సముపాగతశ్చాయమ్” 26

ఇత్యాదికావ్యానుసందానబలాచ్ఛిజ్జాభ్యాసనిర్వ ర్తితస్వకార్య ప్రకటనేన చ నటేనైవ ప్రకాశితైః కారణకార్యసహకారిభిః కృత్రిమైరపి తథానభిమన్యమానై ర్విభావాదిశబ్దవ్యపదేశ్యైః సంయోగాత్ గమ్యగమక భావరూపాత్ అనుమీయమానోఽపి వస్తుసౌందర్యబలాత్ రసనీయత్వేన.

అన్యాయమీయమానవిలక్షణః, స్థాయిత్వేన సంభావ్యమానో రత్యాదిర్భా
వస్తత్రాసన్నపి సామాజికానాం వాసనయా చర్వ్యమాణో రస ఇతి
శ్రీశంకరకః.

వ్యా. రామ ఇతి- 'ఇతడు రాముడే', 'ఇతడే రాముడు' అని, 'ఇతడు
రాముడు కాదు' అని తరవాత బాధాజ్ఞానం కలగబోయే స్థితిలో 'ఇతడు రాముడు'
అని, 'ఇతడు రాముడేనా కాదా' అని, 'ఇతడు రాముడు పలే ఉన్నాడు'. అని
సమ్యక్ జ్ఞాన-మిథ్యాజ్ఞాన - సంశయజ్ఞాన-సాదృశ్యజ్ఞాననాలకంబై విలక్షణమై,
చిత్రతురగాదిన్యాయంతో కలిగే 'ఇతడు రాముడు' అనే జ్ఞానంచేత గ్రహింపబడే
నటుని యందు, (దీనికి 'అనుమీయమానః' 'అనుమితం అవుతున్న' అన్నదానితో
అన్వయం)- "ఈమె నా అవయవాల మీద వర్తించే అమృతరసవర్ణం; నా కళ్ళకు
కర్పూరంతో తయారుచేసిన అంజనశలార (కాటూర రణిర); నా ముసస్సులోని
మనోరథాల మూర్తీభవించిన లక్ష్మి; అట్టి ఈ నా ప్రాణేశ్వరి నా దింట బడినది"
(ఇది సంయోగశృంగారానికి ఉదాహరణం)- "దైవవశంచేత నేను ఈనాడు చంచల
విశాలనేత్రయైన నాప్రియురాలికి దూరమైనాను, దట్టమైన మేమాలు ఎగురుతూన్న
ఈ కాలం వచ్చిపడింది" (విప్రలంభశృంగారానికి ఉదాహరణం) ఇత్యాది కావ్యాల
భావాలను మాటి మాటికీ భావనచేయడంవల్ల, శిక్షణ (ఉపదేశం)చేత, అభ్యసించడం
చేత స్వకార్యప్రకటనం, అనగా తాను చేయవలసిన అభిసయంయొక్క ప్రకటనం
నిర్వర్తిస్తున్న నటుడే ప్రకాశింపజేస్తున్న, కృత్రిమాలే అయినా అలా గ్రహింపబడని,
విభావాదిశబ్దాల చేత చెప్పబడే కార్య కారణ-సహకారులతో సంయోగంవలన, అనగా
గమ్య గమకభావరూపసంబంధం వల్ల, అనుమీయమానమైనా పస్తున్నలో ఉండే
సౌందర్యం యొక్క బలంచేత అనుమీయమానములైన ఇతరపస్తువులరంటే విలక్షణ
మైన స్థాయిగా తెలియబడుతున్న రత్యాదిభావం ఆ నటునిలో లేకపోయినా
సామాజికుల వాసనచేత ఆస్వాదించబడుచు రసం అవుతుంది అని శ్రీ శంకరుడు.

వి. భరతుడు నాట్యశాస్త్రంలో రూపకాలనే దృష్టిలో ఉంచుకొని రసాన్ని
ప్రతిపాదించాడు. అందుచేత నాట్యశాస్త్రప్రాచీనవ్యాఖ్యాతలు కూడ ఈ రస
సూత్రాన్ని నాట్యప్రయోగానికి అన్వయించేటట్లుగానే వ్యాఖ్యానించారు. రసాన్ని
అతిప్రధానవిషయంగా శ్రవ్యకావ్యాలలో కూడ ప్రవేశ పెట్టినవాడు (శబ్దవ్యాపారా
లనుగూర్చి మాట్లాడడంచేత) బహుశా భట్టనాయకుడు అని చెప్పవచ్చునేమో. అతని

గ్రంథం లభించదం లేదు గాన నిశ్చితంగా చెప్పదం కష్టం. మనకు తెలిసినంత వరకు శ్రవ్యరావ్యాలలో కూడా రసానికి ప్రాధాన్యం ఇచ్చిన అభిప్రాయాలలో ఆనందవర్ధనుడు మొదటివాడని చెప్పడానికి సందేహంలేదు. మనం వెనుక చూచిన భట్టలోల్లటమతం ఈ శ్రీ శంకురునిమతం కూడ రూపకాలను దృష్టిలో పెట్టుకొని ప్రతిపాదించినవే.

ఒక వస్తువును గూర్చిన యథార్థజ్ఞానాన్ని కలిగించేది ప్రమాణం. ప్రమాణ సంఖ్య విషయంలో అభిప్రాయభేదం ఉన్నా ప్రత్యక్షం, అనుమానం, శబ్దం అనే మూడు ప్రమాణాలు ప్రధానమైనవి. చక్షురాదీంద్రియాలు ప్రత్యక్షప్రమాణం. వాటివల్ల కలిగిన జ్ఞానం కూడా ప్రత్యక్షమే. ఒక వస్తువు కనబడగానే దానిని పట్టి మరొకదానిని ఊహించడం అనుమానప్రయోజనం. 'యత్ర యత్ర దూమః తత్ర తత్రాగ్నిః' (దూమం ఉన్నచోటల్లా నిప్పు ఉంటుంది) అనే వ్యాప్తి జ్ఞానం ఉన్నవానికి దూరంగా ఉన్న కొండమీద దూమం చూడగానే- 'పర్వతో వహ్నిమాన్, దూమాత్' (పర్వతంమీద నిప్పు ఉంటుంది; దూమం కనబడుతున్నది గాన) అనే జ్ఞానం కలుగుతుంది. ఇక్కడ దూమం అనే హేతువు చేత అగ్ని అనుమితం అవుతుంది. దూమం 'హేతువు', అగ్ని 'సాధ్యం' లేదా 'అనుమేయం'. 'పర్వతో వహ్నిమాన్' అనేదానికి 'అనుమితి' అని పేరు. 'యత్ర యత్ర దూమః తత్ర తత్రాగ్నిః' అనే దానికి వ్యాప్తి అని పేరు.

శ్రీశంకురుని అభిప్రాయం ప్రకారం ఆ యా హేతువులచేత సామాజికుడు నటుడిలో ఉన్నట్లు ఊహించే (అనుమేయమైన) స్థాయిభావమే రసం. నటుడు గురువువద్ద సరియైన శిక్షణ పొంది చాలా కాలం స్వయంగా కూడ అభ్యాసంచేసి, రామునివేషం ధరించి మాటలలోను, చేష్టలలోను ఆ రాముణ్ణి అనుకరిస్తున్నాడు. విభావానుభావవ్యభిచారు లనే నామాంతరం గల కార్యకారణనహకారులను ప్రదర్శిస్తున్నాడు. అవి కృత్రిమాలే అయినా కృత్రిమా లని అనిపించకుండా, సహజాలే అన్నట్లు కనబరుస్తున్నాడు. "నేయం మమాజ్ఞేషు" "దైవాదహమద్య" ఇత్యాది శ్లోకాలను పఠిస్తూ ఆత డా విధంగా అభినయించేటప్పుడు సామాజికులు మనస్సులలో ఆ శ్లోకాల భావాన్ని మననం చేస్తూ ఆ నటుణ్ణి చూస్తూ ఉంటే వాళ్ళకి ఇతడు రాముడు అనే జ్ఞానం కలుగుతుంది. ఈ జ్ఞానం లోకంలో ప్రసిద్ధంగా ఉన్న ఏ జ్ఞానాల కోవకీ చెందదు. 'ఇతడు రాముడే' "ఇతడే రాముడు"

అనే జ్ఞానం వలె ఇది సమ్యక్ జ్ఞానం (యథార్థజ్ఞానం) కాదు. ముత్యపుచిప్పను చూడగానే 'ఇది వెండి' అనే జ్ఞానం కలిగి మరుక్షణంలో "ఇది వెండి కాదు" అని బాధజ్ఞానం కలుగుతుంది. ఈ బాధజ్ఞానాన్ని వట్టి మొదట కలిగిన జ్ఞానం మిథ్యాజ్ఞానం (బ్రహ్మ) అని తెలుస్తుంది. ఇక్కడ "ఇతడు రాముడు కాదు" అనే బాధజ్ఞానం కలగకపోవడంచేత ఇది ('రామోఽయమ్' అనే జ్ఞానం) బ్రహ్మకాదు "ఇది స్థాణువా (బండరాయా) లేక మనిషా" అన్నప్పుడు ఈ జ్ఞానంలో రెండు కోట్లు (పక్షాలు) ఉండడంచేత దీనిని సంశయం అంటారు. ఆ విధంగా ఇక్కడ 'ఇతడు రాముడు అవునా కాదా' అని రెండు పక్షాలు లేకపోవడంచేత సంశయజ్ఞానం కాదు. 'ఇతడు రాముడిలా ఉన్నాడు' అనే జ్ఞానం కాదు కాబట్టి ఇది సాదృశ్యజ్ఞానమూ కాదు. ఈ విధంగా నటుణ్ణి చూస్తున్నప్పుడు కలిగే 'ఇతడు రాముడు' అనే జ్ఞానం లోకప్రసిద్ధాలైన అన్ని విధాల జ్ఞానాలకంటే సులక్షణమైనది. చిత్రించిన గుఱ్ఱాన్ని చూచినప్పుడు కలిగే "ఇది గుఱ్ఱం" అనే జ్ఞానంనంటిది. ఎందుచేత ననగా అది కూడా సమ్యక్ జ్ఞానమూ కాదు, సంశయమూ కాదు, సాదృశ్యజ్ఞానమూ కాదు. "ఇది గుఱ్ఱం కాదు" అనే బాధజ్ఞానం కలగకపోవడంచేత బ్రాహ్మీ కాదు. దూమాన్ని చూచి పర్యతంమీద అగ్నిని ఊహించినట్లు నటుని అభిసయం అంతా చూచి సామాజికులు ఇతడు రాముడు అని అనుకొని ఆతనిలో స్థాయిభావం ఉందని అనుకొంటున్నారు. ఆ స్థాయిభావానికి నటుడు ప్రదర్శించే విభావాదులకి సంబంధం గమ్యగమకభావసంబంధం. స్థాయిభావం గమ్యం, తెలియదగినది, విభావాదులు గమకాలు, తెలిపేవి, ఊహింపజేసేవి. ఈ స్థాయిభావంలో సహజంగా ఒకవిధమైన రమణీయత్వం ఉంది. అందుచేత ఇది లోకంలో అనుమీయమానాలైన ఇతరవస్తువులవంటిది కాదు. అందువలన దీనిని అనుమానప్రమాణంచేత గ్రహించినా ఇది ఆస్వాదయోగ్యంగా ఉంటుంది. ఈ విధంగా నటునిలో వాస్తవంగా లేని రతిని ఉన్నట్లుగా భావించి సామాజికులు ఆస్వాదిస్తారు; అదే రసం. "స్థాయికి విభావానుభావవ్యభిచారులతో సంయోగంవల్ల అసగా అనుమాప్యానుమాపకభావసంబంధంవల్ల (స్థాయి అనుమావ్యం, ఊహింపదగినది, విభావాదులు అనుమాపకాలు, అనుమితిని కలిగించేవి) రసనిష్పత్తి, అసగా 'రసానుమితి' అని సూత్రానికి అర్థం.

'కావ్యానుసంధానబలాత్' అన్నదానికి ఉద్ద్యోతంలో నాగేశుడు నటుడే కావ్యార్థాన్ని అనుసంధానం చేస్తూ ఉంటాడు. దాని బలంవల్ల అని అర్థం చేప్పి

దీన్ని పట్టి సటునిలో కూడా రసాస్వాదం ఉంటుందని భావం' అని వ్యాఖ్యానించాడు. అందరు వ్యాఖ్యాతలూ ఆ విధంగానే వ్రాశారు. కాని ఈ కావ్యార్థానుసంధానం చేసేవాళ్ళు సామాజికులని చెప్పడం యుక్తం. వారు చెప్పిన అర్థం చెప్పిన పక్షంలో 'బలాత్' అని కాద 'అనుసంధానశిక్షాభ్యాస' ఇత్యాదివిధంగా వ్రాసి ఉండేవాడు.

అప. చతుర్థాంశం ప్రత్యక్షంవల్లనే కలగాలి కాని అనుమిత్యాదులవల్ల కలగదు అనే విషయం లోకప్రసిద్ధం. అందుచేత ఈ రసానుమితివాదం ఆయత్తం అనే ఉద్దేశ్యంతో భట్టనాయకుడు సిరూపించిన మతాన్ని విశదీకరిస్తున్నాడు.

వృ. న తాటస్థ్యేన, నాత్మగతత్వేన రసః ప్రతీయతే, నోత్పద్యతే, నాభివ్యజ్యతే, అపి తు కావ్యే నాట్యే చాభిదాతో ద్వితీయేన విభావాదిసాదారణీకరణాత్మనా భావకత్వవ్యాపారేణ భావ్యమానః స్థాయీ సత్త్వోద్రేకప్రకాశానన్దమయసంవిద్విశ్రాంతి సతత్త్వేన భోగేన భుజ్యతే ఇతి భట్టనాయకః.

వ్యా. స ఇత్యాది:- 'రసం తాటస్థ్యంతో గాని, తనకు సంబంధించినదిగా గాని తెలియబడదు; పుట్టదు; వ్యంజింపబడదు. మరేమనగా, శ్రవ్యకావ్యంలోను, నాట్యంలోను అభిధకంబే బిన్నమైన, విభావాదులను సాదారణం చేయడమనే స్వరూపం గల రెండవదైన భావకత్వవ్యాపారంచేత భావింపచేయబడినస్థాయి భావం సత్త్వోద్రేకంచేత కలిగిన ప్రకాశం అనే ఆనందాత్మకజ్ఞానంయొక్క విశ్రాంతిరూపమైన భోగంచేత భుజింపబడుతుంది' అని భట్టనాయకుడు.

వి. 'కావ్యనాట్యాలలో ప్రయోగించే శబ్దానికి అభిధ అనే వ్యాపారం ఒక్కటే కాకుండా 'భావకత్వం', 'భోజకత్వం' అనే మరి రెండు వ్యాపారాలు కూడా ఉంటాయి. రసానుభూతివిషయంలో ఈ రెండు వ్యాపారాలకీ చాలా ప్రాధాన్యం ఉంది. నాట్యం సందర్భంలో నటుడు, రామాదినాయకులు, సామాజికుడు అనే ముగ్గురు ఉంటారు. నటుడు, నాయకుడూ కూడా తటస్థులే, అనగా రసానుభూతికి సంబంధించినంతవరకు ఉదాసీనులే. అందుచేత రసం తటస్థులైన నట-రామాదులకు సంబంధించినదిగా గాని, తనకు, అనగా సామాజికునికి సంబంధించినదిగా కాని ప్రతీతి(జ్ఞాన) గోచరం కాదు. వారిలో పుట్టదు; వారిలో ఉన్నట్లు వ్యంజింప

చేయబడదు. శబ్దంలో ఉన్న రెండవ వ్యాపారం అయిన బావకత్వం, సామాజికుణ్ణి, అభిధ ద్వారా తెలిసిన కావ్యార్థాన్ని మాటిమాటికి బావనచేసేటట్లు చేస్తుంది. ఆ బావన ఉన్నంతవరకూ సామాజికుడు ఎదుట ఉన్న విభావాదుల్ని ఆ యా వ్యక్తుల సుగా గాని, ఆ యా వ్యక్తులకు, దేశకాలాలకు సంబంధించినవాటినిగా గాని చూడడు; సామాన్యరూపంలో (సర్వసాధారణరూపంలో) చూస్తాడు. అసగా రత్యాదుల్ని సీతారామాదులకు సంబంధించిన వాటినిగా కాక భేషలం రత్యాదిరూపంలో చూస్తాడు. అటుపైన భోజకత్వవ్యాపారం పని చేయడం ప్రారంభిస్తుంది. అప్పుడు సాధారణీకృతాలైన విభావాదులతో సహకృతమైన ఈ భోజకత్వవ్యాపారంచేత సామాజికునికి రత్యాదుల ఆస్వాదం కలుగుతుంది. ఈ రత్యాద్యాస్వాదమే రస నిష్పత్తి' అని భట్టనాయకుని అభిప్రాయం. "స్థాయికి విభావాదులతో, భోజ్యభోజక బావసంబంధంచేత (స్థాయి భోజ్యం-అనుభవింపతగినది, విభావాదులు భోజకాలు-అనుభవింపచేసేవి) రసనిష్పత్తి, అసగా రసభుక్తి(భోగం)" అని సూత్రానికి అర్థం.

సాధారణీకరణం రససిద్ధాంతానికి సంబంధించిన అతిప్రధానమున అంశం. దీనిని ప్రవృత్తమంగా ప్రతిపాదించిన గౌరవం భట్టనాయకునికి చెందుతుంది. 'వ్యంజనావ్యాపారం ఒక్కటే అంగీకరిస్తే చాలు, బావకత్వ-భోజకత్వవ్యాపారాలు అంగీకరించవలసిన అవసరం లేదు' అనే ఉద్దేశ్యంతో భట్టనాయకుని మతాన్ని ఖండించిన అభినవగుప్తాదులు కూడా ఈ సాధారణీకరణాన్ని అంగీకరించారు.

'సత్వోద్రేక ప్రకాశానన్దమయసంవిద్విశ్రాంతిసత త్వేన భోగేన భుజ్యతే' అనే వాక్యం భట్టనాయకాభిమతరసస్వరూపాన్ని ప్రతిపాదిస్తూన్నది. ప్రపంచకం అంతా సత్త్వ-రజస్-తమోగుణాత్మకం అని సాంఖ్యుల సిద్ధాంతం. ఇది దార్శనికులకి అందరికీ అంగీకారయోగ్యమైన సిద్ధాంతం. మానవుడు కూడా సత్త్వరజస్తమోగుణాత్మకుడే సత్త్వగుణం జ్ఞానాన్ని ప్రకాశనీ కలిగిస్తుంది. రజోగుణం చార్యశీలత్వానికి కారణం. తమోగుణం నిద్ర-అలస్యాదులకు (అలస్యం అసగా మందగౌండితనం) కారణం. ఈ మూడు గుణాలు విషమంగా అసగా హేచ్ఛతగ్గులతో ఉంటూ ఉంటాయి. ఒక గుణం హేచ్ఛగా ఉన్నప్పుడు మిగిలిన రెండూ అణగి ఉంటాయి. సత్త్వగుణం రజస్తమోగుణాలను అణచి ఉద్ధిక్తంగా ఉన్నప్పుడు జ్ఞానం, ప్రకాశం, ఆనందం అధికంగా ఉంటాయి. వాస్తవానికి జ్ఞాన-ప్రకాశానందాలు మూడూ ఒకటే అని తాత్త్వికులు చెబుతారు. బావకత్వవ్యాపారంచేత బావ్య

మానమై, సాధారణీకృతమైన స్థాయిభావం, సత్వోద్రేక = సత్త్వగుణం రజస్తమో
గుణాలను అణచి ఉద్రేకం చెందడంచేత కలిగిన, ప్రకాశ = ప్రకాశఅనే, ఆనంద
మయసంవిత్ = ఆనందరూపమైన జ్ఞానమునందు, విశ్రాంతి = విశ్రమించడం,
అనగా ఇతరజ్ఞానా లేవీ లేకుండ ఉండడం అనే, సతత్వేన = సమానమైన స్వరూపం
గల, భోగంచేత అనగా సాక్షాత్కారంచేత అనుభవించబడును అని అర్థం. భోగం
అనగా సత్వోద్రేకంచేత కలిగిన ప్రకాశ అనే ఆనందమయస్థితిలో ఇతరవిషయ
జ్ఞానా లేవీ లేకుండా ఉండడం అని భావం. ఆ భోగమే రసాస్వాదం లేదా రసం.
ఇది బట్టనాయకుని మతంలోని సారం.

అవ. బట్టనాయకుడు అంగీకరించిన భావకత్వ-భోజకత్వ వ్యాపారాలతో
పని లేకుండా అభినవగుప్తుడు ప్రతిపాదించిన మతాన్ని విశదీకరిస్తున్నాడు.

వృ. తోకే ప్రమదాదిభిః స్థాయ్యనుమానేఽభ్యాసపాటవవతాం
తావ్యే నాద్యే చ తై రేవ కారణత్వాదిపరిహారేణ విభావనాదివ్యాపారవత్త్వాద
లౌకికవిభావాదిశబ్దవ్యవహారైః మమైవైతే, శత్రోరేవైతే, తటస్థస్యైవైతే, న
మమైవైతే, న శత్రోరేవైతే, న తటస్థస్యైవైతే ఇతి సమృద్ధవిశేషస్వీకార
పరిహారనియమానధ్యవసాయాత్ సాధారణ్యేన ప్రతీతై రభివ్యక్తః సామా
జికానాం వాసనాత్మతయా స్థితః స్థాయీ రత్యాదికో నియతప్రమాతృ
గతత్వేన స్థితోఽపి సాధారణోపాయబలాత్ తత్కాలవిగలితపరిమిత
ప్రమాతృభావవశోన్మిషిత వేద్యాన్తరసంపర్కశూన్యాపరిమితభావేన
ప్రమాత్రా సకలసహృదయసంవాదభాజా సాధారణ్యేన స్వాకార ఇవా
భిన్నోఽపి గోచరీకృతశ్చర్వ్యమాణై కతాప్రాణో విభావాదిజీవితావధిః,
పానకరసన్యాయేన చర్వ్యమాణః పుర ఇవ పరిస్ఫురన్, హృదయమివ
ప్రవిశన్, సర్వాజ్ఞీణమివాల్లిజన్, అన్యత్ సర్వమివ తిరోదధత్, బ్రహ్మ
స్వాదమివానుభావయన్ అలౌకికచమత్కారకారీ శృంగారాదికో రసః. స
చ న కార్యః, విభావాదివినాశేఽపి తస్య సంభవప్రసంగాత్. నాపి జ్ఞాప్యః;
సిద్ధస్య తస్యాసంభవాత్. అపి తు విభావాదిభిర్వ్యజ్ఞితశ్చర్వ్యణీయః.
కారకజ్ఞాపకాభ్యామన్యత్ క్వ దృష్టమితి చేత్, న క్వచిద్దృష్టమిత్యలౌకిక

సిద్ధేర్బూషణమేతన్న దూషణమ్. చర్వణానిష్పత్త్యా తస్య నిష్పత్తిరుప
చరితేతి కార్యోఽప్యుచ్యతామ్. తౌకికప్రత్యజాదిప్రమాణతాటస్థ్యాపబోధ
శాలిమితయోగిజ్ఞానవేద్యా నరసంస్పర్శ రహితస్వాత్మమాత్రవర్ణవసిత
పరిమితేతరయోగిసంవేదనవిలక్షణతోకో త్రనన్వసంవేదనగోచర ఇతి
ప్రత్యేయోఽప్యభిధీయతామ్. తద్ద్రాహకం చ స నిర్వికల్పచిత్తమ్, విభావాది
పరామర్శప్రధానత్వాత్ నాపి సవికల్పకమ్, చర్వణమాణస్యోత్పాదకానన్దమ్.
యస్య నన్వసంవేదనసిద్ధత్వాత్. ఉభయాభావస్వరూపస్య చోభయాత్మ
కత్వమపి పూర్వవల్లోకో త్రతామేవ గమయతి స తు విరోధమితి శ్రీమ
దాచార్యాభినవగు ప్రపాదాః.

వ్యా. తోకే ఇత్యాది :- తోకంలో, ప్రమదాదిభిః = యువతి. ఉద్యాన-
కటాక్ష-నిర్వేదాదులచేత, రత్యాదిస్థాయియొక్క అనుమానం చేయడంలో, అభ్యాసం
వల్ల, అనగా మాటిమాటికి పరిశీలనంవల్ల, నేర్పు గల, సామాజికానామ్ = సామా
జికులయొక్క, వాసనాత్మనా = సంస్కారరూపంతో. స్థితః = ఉన్న, రత్యాదిరః
స్థాయీ = రత్యాదిస్థాయిభావం, కావ్యే నాద్యే చ = కావ్యంలోను, సాట్కంధలోను,
విభావనాదివ్యాపారవత్వాత్ = విభావనం మొదలైన వ్యాపారం కలది అవడంచేత,
కారణత్వాదిపరిహారేణ = కారణత్వాదుల పరిహారంచేత, అతాదిరవిభావాదిశబ్దప్రవ
హార్యైః = అలాకికాలైన 'విభావం' మొదలైన పేర్లతో చెప్పబడినవి, ఏతే మమైవ
= ఇవి నాకు సంబంధించినవే, ఏతే శత్రోరేవ = ఇవి శత్రువుకు సంబంధించినవే,
ఏతే తటస్థస్యైవ = ఇవి తటస్థునికి (నాకూ శత్రువుకూ కాన మూడవవానికి) సంబం
ధించినవే, ఏతే స మమైవ = ఇవి నావి కాదు, ఏతే స శత్రోః ఏవ = ఇవి నా
శత్రువునకు సంబంధించినవి కావు, ఏతే స తటస్థస్య ఏవ = ఇవి తటస్థునికి సంబం
ధించినవి కావు. ఇతి = అని, సంబంధవిశేషస్వీకారపరిహారనియమానుధ్యపసాయాత్
= సంబంధవిశేషాన్ని స్వీకరించడానికి గాని, పరిహరించడానికి గాని తగిన
నియమాన్ని నిశ్చయించకపోవడంవల్ల, సాధారణ్యేన = సాధారణ్యంతో, ప్రతీతైః
= తెలియబడిన, తైః ఏవ = ఆ కారణాదులచేతనే, అభివ్యక్తః = అభివ్యక్తమై
(అణగి ఉన్నది పైకి వచ్చినదై), నియతప్రమాత్మగతత్వేన = నిశ్చితుడైన ఒకా
నొక జ్ఞాతకు చెందినట్లు, స్థితః అపి = ఉన్నదైనా కూడ సాధారణోపాయబలాత్
= సాధారణాలైన విభావాద్యుపాయాల బలంవల్ల, తత్కాల... ..శూన్యాపరిమిత

భావేన—తత్తాల=ఆ కాలంలో, రసాస్వాదన సమయంలో, విగలిత=జారిపోయిన, తొలగిపోయిన, పరిమిత = పరిమితమైన, సంకుచితమైన, ప్రమాతృభావవశ = ప్రమాతృత్వవశంచేత, అనగా జ్ఞాతృత్వహేతువుచేత, ఉన్మిషిత = ఆవిర్భవించిన, వేద్యాన్తరసంపర్కశూన్య = ఇతరజ్ఞేయవస్తువుల సంబంధంతో శూన్యమైన, అపరిమితభావేన=అపరిమితత్వంగల, ప్రమాత్రా=ప్రమాతచేత, అనగా రసం ఆస్వాదించేవానిచేత, సకలసహృదయసంవాదభాజా = సమస్తమైన సహృదయుల సంవాదాన్ని పొందిన (సంవాదం అనగా ఒకచోట ఉన్నది మరొకచోట కూడ ఉండడం, ఒకవ్యక్తిలో ఏ భావం కలిగిందో అదే భావం మరొక వ్యక్తికి కూడా కలిగితే వారిద్దరిమధ్యా సంవాదం ఉన్నదని అర్థం), సాధారణ్యేన=సాధారణ్యంచేత, అనగా 'ఫలానా నాయకవిషయంలో రతి' అని కాకుండా 'నాయకవిషయంలో రతి' అనే విధమైన సామాన్యరూపంచేత, స్వాకారః ఇవ=జ్ఞానాకారము వలె, అభిన్నః అపి = భిన్నము కాకపోయినా కూడ, గోచరీకృతః = గోచరం చేసి కొనబడుచు, చర్యమాణతైత్తప్రాణః = చర్చణచేయబడుట, అనగా ఆస్వాదమే, ప్రాణముగా కలదై, విభావాదిజీవితావధిః=విభావాదుల జీవితమే అవధిగా గలదై, పానకరసన్యాయేన = పానకరసన్యాయంచేత, చర్యమాణః=ఆస్వాదించబడుచు, పురః = ఎదట, పరిస్ఫురన్ ఇవ = ప్రకాశించుచున్నదా అన్నట్లు, హృదయమ్= హృదయమును, ప్రవిశన్ ఇవ = ప్రవేశించుచున్నదా అన్నట్లు, సర్వాజ్ఞీణమ్= సమస్తఅవయవములలో వ్యాపించే విధంగా. అలిజ్గన్ ఇవ=అలింగనం చేస్తున్నట్లు, అస్యత్ = ఇతరమైన, సర్వమ్ = సమస్తమునూ, తిరోదధత్ ఇవ = కప్పివేయు చున్నదా అన్నట్లు, బ్రహ్మస్వాదమ్ = బ్రహ్మస్వాదాన్ని, అనుభవయన్ ఇవ = అనుభవించుచున్నదా అన్నట్లు, అలౌకికచమత్కారకారీ=అలౌకికమైన చమత్కారాన్ని కలిగించే. శృంగారాదికః రసః = శృంగారాదికం రసము అని చెప్పబడుచున్నది.

వి. తోకంలో, దైనందినజీవితంలో, యువతి, ఉద్యానం మొదలైన (రతి) కారణాలనీ, కటాక్షవిక్షేపాదికార్యాలనీ, నిర్వేదం మొదలైన సహకారుల్ని బాగా పరిశీలించి వాటి సహాయంచేత రత్యాదిభావాల్ని అనుమానించకలిగిన (అనగా ఊహించగలిగిన) వ్యక్తి హృదయంలో రత్యాదిస్థాయిభావాలు వాసనారూపంలో అనగా సంస్కారరూపంలో, ఉండిపోతాయి. అలాంటివాడే సహృదయుడైన సామాజికుడు. వానికే రసాస్వాదయోగ్యత ఉంటుంది. కేవలం వ్యాకరణ-భాషాశాస్త్ర-

మీమాంసాశాస్త్రాదుల పఠనపాఠనాదులతో కాలం గడిసే శుష్క హృదయులకి, వేదాభ్యాసజడులకి ఈ వాసన ఉండదు; రసాస్వాదం అసంభావ్యం. అందుచేతనే.

“వాసనా చేన్న హేతుః స్యాత్ స స్యాన్మీమాంసరాదిషు”,

“సవాసనానాం నాట్యాదౌ రసస్యానుభవో భవేత్,

నిర్వాసనాస్తు రజ్ఞానః కాష్ఠకుడ్యాశ్మసంనిభాః”

అని అంటారు. “రసాస్వాదానికి వాసన హేతువు కారపోతే అలాంటి వాసన లేని మీమాంసకాదులకు కూడా రసాస్వాదం ఉండాలి. (లేదు కదా?)” “వాసన ఉన్నవాళ్ళకే నాట్యాదుల్లో రసానుభవం కలుగుతుంది. వాసన లేనివాళ్ళు నాట్యశాలలో కూర్చుండి చూస్తున్నా, అక్కడ ఉన్న స్తంభాలు, గోడలు, రాళ్ళు ఎంతో వీళ్ళు కూడా అంతే” అని వీటి అర్థం. అలాంటి సామాజికులు భృగ్వనిరూపంలోను,

“కాయితో వాచికశ్చైవ ఆహార్యః సాత్త్వికస్తథా,

చత్వారోఽభినయాః ప్రోక్తా నాట్యశాస్త్రవిశారదైః”

అని చెప్పిన చతుర్విధాభినయాలు ఉన్న నాట్యంలోను (దూరదర్శనంలోను) కవి నటాదులు ప్రదర్శించిన వనితాది కారణ-కార్య-సహకారుల్ని చూస్తారు. అయితే అవి తోకానికి (ప్రత్యక్షజీవితానికి) సంబంధించినవి కావు. విభావనం, అనుభావనం, వ్యభిచారణం అనే అలౌకికాలైన వ్యాపారాలు చేస్తూ ఉంటాయి. అతిసూక్ష్మంగా వాసనారూపంలో ఉన్న రత్యాదుల్ని ఆస్వాదయోగ్యాలు అయేటట్లు చేయడం విభావనం; వాటిని అనుభవయోగ్యం చేయడం అనుభావనం. అవి శరీరంలో అంతటా వ్యాపించేటట్లు చేయడం వ్యభిచారణం. అందుచేత వీటికి కారణ-కార్య-సహకారులనే పేర్లకు బదులు విభావ-అనుభావ-వ్యభిచారులు అనే పేర్లు పెట్టి వ్యవహరిస్తారు. నిజానికి ఈ విభావాదులు ఒకానొక కాలంలో, ఒకానొక దేశంలో జరిగిన లేదా జరిగినట్లు చిత్రించిన కథలోని వ్యక్తులకు సంబంధించినవి. అయితే సామాజికుడు సహృదయుడు అవడంచేత, బావనాబలంచేత, వ్యక్తివిశేష-దేశ-కాలాదుల్ని పూర్తిగా విస్మరించి ఆ వ్యక్తుల్ని నాయకానాయకాదిరూపంలోనే చూస్తాడు కాని శకుంతలాదుష్యంతాదిరూపాలలో చూడడు. తన సందుచిత్ర వ్యక్తిత్వాన్ని కూడా మరచిపోతాడు. “ఈ విభావాదులు నాకు సంబంధించినవి” అని కాని, శత్రువుకు సంబంధించినవి అని కాని, ఉదాసీనుడికి సంబంధించినవి అని కాని,

‘వీళ్ళకెవరికీ సంబంధించనివి’ అని కాని ఆతనికి ఆ సమయంలో జ్ఞానం ఉండదు. వాటినన్నింటినీ సాధారణరూపంలో చూస్తాడు. (ఇదే సాధారణీకరణం అనగా) ఆ విభావాదులచేత వ్యంగ్యాలైన రత్యాదుల్ని కూడా సాధారణరూపంలోనే చూస్తాడు. ఆ సమయంలో విభావాదుల జ్ఞానం తప్ప ఇతరవిషయాల జ్ఞానం ఏదీ ఉండదు. ఆతని హృదయంలో అణగి ఉన్న రత్యాదులు ఉద్బుద్ధాలు అవుతాయి. ఆ రత్యాదుల్నే ఆస్వాదిస్తాడు. ఆ విధంగా రత్యాదుల ఆస్వాదనమే రసం. లేదా ఆస్వాదించబడే రత్యాదులే రసం. అదే రసాస్వాదం. అయితే ఇక్కడ ఒక ప్రశ్న ఉదయిస్తుంది. పటికబెల్లం వేరు. దాని ఆస్వాదనం వేరు. అదే విధంగా రసాస్వాదనం అన్నప్పుడు రసం వేరు, దాని ఆస్వాదనం వేరు అని చెప్పాలి కదా? ఆస్వాదనమే రసం ఎలా అవుతుంది? దానికి సమాధానం “స్వాకార ఇవ అభిన్నోఽపి” అనేది. బౌద్ధమతానికి సంబంధించిన ప్రధానమైన నాలుగు శాఖలలో యోగాచారశాఖ ఒకటి. యోగాచారుల సిద్ధాంతం ప్రకారం జ్ఞానంకంటే భిన్నంగా బాహ్యవస్తువు అనేది లేదు. అయినా ఘటం వేరు, దాని జ్ఞానం వేరు అన్నట్లు ‘ఘట జ్ఞానం’ అని వ్యవహరిస్తున్నాం. అదే విధంగా రసం వేరు, దాని ఆస్వాదం వేరు కాక పోయినా ‘రసాన్ని ఆస్వాదించడం’ అని వ్యవహరించడం సౌకర్యంకోసం చెప్పే మాట మాత్రమే. బౌద్ధచారికప్రయోగం అన్నమాట. (“ఈ కావ్యంలో ఈ రసం ఉంది” అని చెప్పే మాటలు పూర్తిగా బౌద్ధచారికా లని వేరే చెప్ప నక్కరలేదు). ‘స్వాకార ఇవాభిన్నోఽపి’ అనే దానికి సంకేతం అనే వ్యాఖ్యానంలో యోగాచార మతం ప్రకారం కాకుండా మరొక విధంగా అర్థం చెప్పబడింది. లోకంలో “నన్ను నేను తెలుసుకొనుచున్నాను” అనే వ్యవహారం ఉంది. ఇక్కడ తెలుసుకొనేవాడు, తెలుసుకొనబడేదీ కూడా తానే (ఆత్మయే). అదే విధంగా ఆస్వాదించబడేదీ, ఆస్వాదనమూ కూడా రసమే. రసంలోని ప్రధానమైన అంశం ఏది? ఆస్వాదమే. రసం ఎంత సేపు ఉంటుంది? విభావాదుల జీవితమే దీనికి అవధి. అనగా విభావాదులు ఎంత సేపు ఉంటే ఇది అంత సేపు ఉంటుంది. విభావాదుల జ్ఞానం ఆగి పోతే రసాస్వాదం ఆగిపోతుంది. అంతే కాదు; ఆ తస్మయత్వస్థితి సడలి ‘ఈమె శకుంతల, ఇతడు దుష్యంతుడు’ ఇత్యాదివిధంగా గాని “ఎదర ఉన్నది పలానా నటుడు, లేదా నటి” అని గాని అనుకొనగానే విభావాదుల సాధారణీకరణానికి ఆఘాతం కలిగినప్పుడు కూడా విభావాదుల జీవితం అయిపోయినట్లే. ఈ రసాస్వాదం పానకరసాస్వాదంవంటిది. బెల్లం, ఏలకులు, మిరియాలు, పచ్చకర్పూరం

మొదలైన వస్తువు లన్నీ వేసి తయారుచేసిన పానరం అస్వాదిస్తూన్నప్పుడు దాని రుచి ఆ వస్తువుల రుచుల సంమేళనం రూపంలో ఉంటుంది. ఆ వస్తువుల్ని వేరు వేరుగా తిన్నప్పుడు ఉండే రుచి వేరు; అసన్నీ కలవగా వచ్చే రుచి వేరు. అదే విధంగా రసాస్వాదసంతో విభావానుభావవ్యభిచారులు స్థాయిలో వలచడంచేత ఆ సంమిశ్రితానుభూతి విశిష్టంగా ఉంటుంది. ఆ సమయంలో రసం మన ఎదటనే ఉన్నట్లు, హృదయంలో ప్రవేశించినట్లు, శరీరం అంతా వ్యాపించినట్లు అనిపిస్తుంది. బ్రహ్మసందాన్ని అనుభవిస్తున్నామా అనిపించేటట్లు ఉస్తుంది. బ్రహ్మసందంలో ఆత్మ ఒక్కటే బాసిస్తుంది; దీనిలో విభావాదులు కూడా బాసి ఉన్నాయి కాబట్టి ఇది బ్రహ్మసందం కాదు; తత్సదృశం మాత్రమే. దైసందిసజీవితంలో చిగురు పచ్చిళ్ళు వల్ల కలిగే అనుభూతి వేరు, ఈ కావ్యనాట్యాద్యనుభూతి వేరు. దానిలో చమత్కారం ఉండవచ్చు, లేకపోవచ్చు. కాని దీనిలో మాత్రం వర్ణించడానికి శర్యం కాని చమత్కారం, ఆనందానుభూతి, కలుగుతుంది. అందుచేతనే ఇది అలోకితం. ఈ విధంగా సామాజికుడు అస్వాదించే, తనలోనే అణగిఉండి విభావాదులచేత ఉద్బుద్ధాలైన రత్యాదులే రసం. "విభావానుభావవ్యభిచారసంఘాత" = స్థాయి బావాలకు విభావాదులతో వ్యంగ్యవ్యంజనబావసంబంధంవల్ల, లేదా విభావ-అనుభావ-వ్యభిచారిబావాలు పరస్పరం కలవడంవల్ల, రసనిష్పత్తిః = రసానిష్పత్తి కలుగుతుంది" అని ఈ పక్షంలో సూత్రానికి అర్థం.

వ్యా. స చ స కార్యః ఇత్యాది. ఆ రసం కార్యం కాదు; కార్యం అయితే విభావాదులు నశించిన పిమ్మట కూడా అది ఉండవలసిఉంటుంది. జ్ఞాప్యం కూడా కాదు; జ్ఞాప్యం అవడానికి అది సిద్ధంగా లేదు కదా? మరేమనగా ఈ రసం విభావాదులచేత వ్యంజితం అయి చర్వణచేయదగి (అస్వాదించదగి) ఉంటుంది. కారక జ్ఞాపకాలకంటే భిన్నమైనది ఎక్కడ చూడబడింది అని ప్రశ్నిస్తే మరెక్కడా కనబడకపోవడం అనేది అలోకితత్వం సిద్ధించడానికి హేతుస్య గాన ఇది భూషణమే కాని దూషణం కాదు. చర్వణానిష్పత్తిచేత రసానికి కూడా నిష్పత్తి ఉపచరితం అవడంచేత ఒక విధంగా అది కార్యం అని చెప్పినా చెప్పవచ్చును "లొకితం.... గోచరః"—లొకిక=లొకికమైన, ప్రత్యక్షాది=ప్రత్యక్షాదిజ్ఞానంవంటి, ప్రమాణరూప స్థావబోధశాలి=చక్షురాదిప్రమాణముల ద్వేదాసీన్యంచేత, (చక్షురాది ప్రమాణాల సహాయం లేకపోయినా) (అవబోధ=) కలిగినజ్ఞానంకో, (శాలి=) ప్రరాశిస్తూన్న, మితయోగి = అపక్వయోగులయొక్క, జ్ఞాన = జ్ఞానంతంటే, బేద్యా నర = మరి

యొక తెలియదగిన విషయంయొక్క, సంస్కర్మ = స్కర్మతో, రహిత = శూన్యమైన, స్వాత్మమాత్రపర్యవసిత = తన ఆత్మయందు మాత్రమే పర్యవసన్నమైన, పరిమితేతర = పరిమితులు కాని యోగులయొక్క, వక్రయోగులయొక్క, సంవేదన = జ్ఞానంకంటెనూ కూడ, విలక్షణ = విలక్షణమైన, లోకోత్తర = లోకోత్తరమైన, స్వసంవేదన = స్వస్వరూపమైన జ్ఞానానికి, గోచరః = గోచరమైనది, ఇతి = అనే కారణంచేత, ప్రత్యేయం అని, అనగా జ్ఞాప్యం అని కూడ చెప్పవచ్చును.

వి. రససూత్రంలో “విభావానుభావవ్యభిచారిసంయోగాత్” అని పంచమీ విభక్తి ప్రయోగించడంచేత విభావాదులు రసానికి హేతువులు అని చెప్పినట్లయింది. వాటికి రసం కార్యమా, అనగా విభావాదులు రసాన్ని పుట్టిస్తాయా, లేక జ్ఞాప్యమా, అనగా అవి రసాన్ని తెలుపుతాయా? ఎందుచేత ననగా ఒక దానికి ఒకటి హేతువు అన్నప్పుడు అది, ఆ హేతువుకు కార్యం అయినా కావాలి, జ్ఞాప్యం అయినా కావాలి. కుమ్మరి, చక్రం, చక్రం తిప్పడానికి ఉపయోగించే దండం ఇవన్నీ కుండకి హేతువులు; కారణాలు; కుండ కార్యం. అనగా ఇక్కడ కులాలాదులు కారకహేతువు లని అర్థం. దీపం చీకట్లో ఉన్న ఘటాన్ని కనబడేటట్లు, మనకు ఘటజ్ఞానం కలిగేటట్లు, చేస్తుంది. ఇక్కడ ఘటం జ్ఞాప్యం; తెలుపదగినది దీపం జ్ఞాపక హేతువు. రసం విభావాదులకి కార్యం అనడానికి వీలులేదు. కార్యం అయితే, కులాల చక్రదండాదులు సశించినా ఘటం సశించ నట్లు విభావాదులు సశించినా రసం సశించకూడదు. కాని మనం పైన చూచినట్లు విభావాదులు ఉన్నంతవరకే రసం ఉంటుంది. పోనీ జ్ఞాప్యం అందామా అంటే అది కూడా కుదరదు. ముందునుంచీ చీకట్లో ఉన్న ఘటాన్ని దీపం కనబడేటట్లు చేస్తుంది. ఇక్కడ ముందుగానే ఉన్న రసాన్ని విభావాదులు తెలిసేటట్లు చేయడం లేదు కదా? అందుచేత రసం జ్ఞాప్యం కూడా కాదు. ఇంక నేమనగా రసం విభావాదులచేత వ్యంజితం అయి, అనగా వ్యంజనావ్యాపారంచేత గ్రహింపబడి, ఆస్వాదింపబడుతుంది. హేతువు అని చెప్పబడేది కారకమైనా కావాలి, జ్ఞాపకమైనా కావాలి; ఈ రెండు విధాలూ కాకుండా ఈ మూడవది (వ్యంజకత్వం అనేది) ఎక్కడినుంచి వచ్చింది అనే ప్రశ్నకి తావు లేదు. మరెక్కడా కనబడనిది కావ్యనాట్యాదులలో కనబడడమే ఒక విశేషం. అందుచేతనే కదా దీన్ని అలౌకికం అంటున్నాం. కాబట్టి మరెక్కడా కనబడకపోవడం అనేది భూషణమే కాని దూషణం కాదు. లోకికాలైన ఘటాదుల్ని వలె రసాన్ని కార్యం అని కాని, జ్ఞాప్యం అని కాని చెప్ప

దానికి అవకాశం లేకపోయినా మరొక విధంగా కార్యం అని, జ్ఞాపకం అని చెప్పితే చెప్పవచ్చు. రసం కొత్తగా పుట్టకపోయినా దాని చర్చణం (అన్వేషణం) పుట్టుతున్నది. (నిష్పన్నం అవుతున్నది). చర్చణంలో ఉన్న పుట్టడాన్ని (కార్యత్వాన్ని) రసానికి ఆరోపించి "రసం పుట్టుతున్నది" అన్న వ్యవహారం తోరంలో ఉంది. ఈ విధంగా రసానికి కూడా బాపచారికమైన కార్యత్వం ఉన్నట్లు చెప్పవచ్చు. దీనిని జ్ఞాపకం అని కూడా చెప్పవచ్చు. తోరంలో ఒక వస్తువు మూడు పదాలుగా జ్ఞాన విషయం కావచ్చు. తొలికాలైన చక్షురాదీంద్రియాల సంపర్కంవేత కలిగిన జ్ఞానంలో ఘటాదులు విషయం అవుతాయి. అది మొదటిది. యోగులలో యుంజానులు, యుక్తులు అని రెండు రకాల యోగులు ఉంటారు. పూర్తిగా పరిపక్వం కాని వారు యుంజానులు. వాళ్ళకి ఇంద్రియాల సహాయం అపేక్ష లేకుండా ద్యాసం చేస్తే అన్ని విషయాలూ ప్రత్యక్షంగా తెలుస్తాయి. వాళ్ళ జ్ఞానం ఒక విధంగా ఉంటుంది. పూర్తిగా పక్వం అయిన యోగులు యుక్తయోగులు. వాళ్ళ ఇతర వస్తువుల జ్ఞానం లేశమాత్రం కూడా లేకుండా అత్మసాక్షాత్కారాన్ని పొందుతూ ఉంటారు. ఈ రసానుభవం ఘటాదిప్రత్యక్షజ్ఞానం వంటిది కాని, యుంజాన యోగుల జ్ఞానం వంటిది కాని, యుక్తయోగుల జ్ఞానం వంటిది కాని కాదు. అమూడింటికంటే విలక్షణమైనది. అలాంటి తోరణీత మైన స్వస్వరూపజ్ఞానానికి విషయమైనది రసం. అనగా విభావాదులచేత ఆనందాంశం అభివ్యక్తం అయి అది స్వయంగానే ప్రకాశిస్తుంది. దీపం ప్రకాశించడానికి (తెలియడానికి) మరొక దీపం అపేక్ష లేనట్లు ఆనందాంశం ప్రకాశించడానికి మరొక జ్ఞానం అపేక్ష లేదు. అది (ఆనందాంశం) స్వప్రకాశం, తనను తానే గ్రహించేది. ఇలా స్వయంప్రకాశంగా ఉన్న దానినే బాపచారికంగా జ్ఞాపకం అని వ్యవహరించవచ్చును.

వ్యా. తద్గ్రాహకమ్ ఇతి-ఈ గతాన్ని గ్రహించే జ్ఞానం నిర్వికల్పకం కాదు; ఎందుచేత ననగా దీనిలో విభావాదుల సంబంధం ప్రధానంగా ఉంటుంది. సవికల్పక జ్ఞానమూ కాదు; ఎందుచేత ననగా ఆస్వాదించబడుతున్న అలోపికాసందేహమైన ఆ రసం స్వస్వరూపమైన జ్ఞానంచేతనే సిద్ధం అవుతున్నది (తెలియబడుతున్నది). ఉభయాభావరూపమైన ఆ జ్ఞానం ఉభయాత్మకం అవడం కూడా వెనుక చప్పిసట్లు లోకోత్తరత్వాన్నే సూచిస్తున్నది కాబట్టి విరోధం లేదు అని శ్రీమదాచార్యాభిసవగుప్రపాదులు ప్రతిపాదించారు.

వి. రసం స్వసంవేదనానికి, స్వస్వరూపమైన జ్ఞానానికి, విషయం అని.

పైన చెప్పబడింది. జ్ఞానం సవికల్పకం అని, నిర్వికల్పకం అనీ రెండువిధాలు ఒక వస్తువును చూడగానే మొట్టమొదట ఇది ఒక వస్తువు అనే జ్ఞానం మాత్రమే కలుగుతుంది. దాని పేరు, రూపం, జాతీ మొదలైనవి ఏవీ తెలియవు. ఆ జ్ఞానానికి నిర్వికల్పకజ్ఞానం అని పేరు. పేరు, రూపం జాతీ మొదలైనవాటికి నికల్పా లని పేరు. అవి లేనిది కాబట్టి ఇది నిర్వికల్పకం. మరుక్షణంలో దాని పేరు మొదలైనవి కూడా తెలుస్తాయి. ఆ జ్ఞానానికి సవికల్పకజ్ఞానం అని పేరు. ఈ రసజ్ఞానం నిర్వికల్పకం అనడానికి వీలు లేదు. ఆ జ్ఞానంలో విభావాదుల సంబంధం కూడా ఉంటుంది కదా. అలా అని సవికల్పకం అనడానికి వీలు లేదు. స్వప్రకాశం అయిన ఆ జ్ఞానంలో చివరికి ఆత్మస్వరూపమైన ఆనందాంశం ఒక్కటే భాసిస్తున్నది కదా? ఇంక నిర్వికల్పము కాక సవికల్పకమూ కాక ఉండే జ్ఞానం ఉభయాత్మకం అనాలి. ఇలాంటి ఉభయాత్మకజ్ఞానం లోకంలో ఎక్కడా లేదు కదా అని అడగ వచ్చు. వెనక (రసం కార్యమా జ్ఞాప్యమా అనే మీమాంసలో) చెప్పినట్లు ఇలాంటి ఉభయాత్మకజ్ఞానం లోకంలో లేకపోవడం మేము రసం విషయంలో చెప్పిన అలౌకికత్వాన్నే సమర్థిస్తున్నది కాబట్టి విరోధం ఏమీ లేదు అని భావం.

ప్ర. వ్యాఘ్రాదయో విభావా భయానకస్యేవ వీరాద్భుతరౌద్రాణామ్, అశ్రుపాతాదయోఽనుభావాః శృజ్గారస్యేవ కరుణభయానకయోః, చింతాదయో వ్యభిచారిణః శృజ్గారస్యేవ వీరకరుణభయానకానామ్ ఇతి పృథగ్నై కా నికత్వాత్ సూత్రే మిలితా నిర్దిష్టాః.

వ్యాఘ్ర వ్యాఘ్రాదులు భయానకరసానికి ఎట్లో అట్లే వీర-ఆద్భుత-రౌద్ర రసాలకి కూడా విభావాలు కావచ్చును. అశ్రుపాతం మొదలైనవి శృంగారానికి ఎట్లో అట్లే కరుణభయానకాలకి కూడా అనుభావాలు కావచ్చును. చింత మొదలైనవి శృంగారానికి ఎట్లో వీరకరుణభయానకరసాలకి కూడా వ్యభిచారులు కావచ్చును. అందుచేత వేరు వేరుగా ఆవి, వ్యభిచారం కలవి అవడంచేత, సూత్రంలో అన్నీ కలిపి నిర్దేశించబడ్డాయి

వి. రససూత్రంలో విభావానుభావవ్యభిచారులు మూడు కలిసి రసాభివ్యక్తిని కలిగిస్తాయి అని చెప్పబడింది. అలా చెప్పకుండా ఆ మూడింటిలో ఏ ఒక్కదైనా స్వతంత్రంగా, మిగిలిన రెండింటి అపేక్ష లేకుండా, రసాభివ్యక్తిని కలిగిస్తుంది.

అని చెప్పే పక్షంలో వ్యభిచారదోషం వస్తుంది. పెద్దపులి మొదలైనవాటిని చూడగానే పిగికివాళ్ళకి భయం కలిగినట్లు, వీరులకు ఉత్సాహమూ, కొత్తగా చూసే వాళ్ళకి విస్మయమూ, వాటివల్ల బంధువులను కోల్పోయినవాళ్ళకి క్రోధమూ తలగ వచ్చు. అందుచేత వ్యాఘ్రాదులు భయానకరసానికీ కాకుండా వీర-అద్భుత-రౌద్రాలకి కూడా ఆలంబనవిభావాలే. అందుచేత అనుభావ - వ్యభిచారిభావాల ప్రసక్తి లేకుండా వ్యాఘ్రాదివిభావాలు భయానకరసాన్ని అభివ్యక్తం చేస్తాయి అని చెప్పడానికి వీలు లేదు. అవి వీరరసానికి విభావాలే కాబట్టి వీరరసాన్ని కూడా అభివ్యక్తికరిస్తాయి కదా? కాబట్టి వ్యభిచారదోషం వస్తుంది. (ఒకదానికి సంబంధించినట్లుగా చెప్పిన విషయం దానికే కాకుండా మరొకదానికి కూడా సంబంధిస్తే అది వ్యభిచారదోషం. ఇది అనుమానప్రమాణంలో హేతువుకు సంబంధించిన దోషం. “యత్ర యత్ర దూమఃతత్ర తత్రాగ్నిః”-‘దూమం ఉన్నచోటల్లా అగ్ని ఉంటుంది’ అని చెప్పడంలో తప్పులేదు. అగ్ని లేనిచోట దూమం ఉండదు కదా. కాని “యత్ర యత్ర అగ్నిః తత్ర తత్ర దూమః” “అగ్ని ఉన్నచోటల్లా దూమం ఉంటుంది” అని చెప్పడం తప్పు. ఎట్టగా కాల్చిన ఇనవ గుండులో నిప్పు ఉంది కాని దూమం లేదు కదా? అందు చేత పైన చెప్పిన వ్యాప్తివాక్యానికి తప్తాయా గోలంలో వ్యభిచారం). అదే విధంగా “అశ్రుపాతం అనే అనుభావం శృంగారాన్ని అభివ్యక్తం చేస్తుంది” అనడానికి వీలులేదు. అది కరుణభయానకాలకి కూడా అనుభావమే కాబట్టి వాటిని కూడా అభివ్యక్తం చేయవచ్చును కదా? చింత అనే వ్యభిచారిభావం శృంగారాన్ని అభివ్యక్తం చేస్తుంది అని చెప్పినా ఈ విధమైన వ్యభిచారదోషమే. అందుచేత విభావానుభావవ్యభిచారులు మూడు కలిసి రసాన్ని అభివ్యక్తం చేస్తాయి అని చెప్పినట్లయితే ఈ దోషం ఉండదు.

శ్లో॥ వియదలిమలినామ్బుగర్భమేఘం
మధుకరకోకిలకూజితైర్ద్రిశాం శ్రీః,
ధరణీరభినవాఙ్కరాఙ్కటఙ్గా
ప్రణతిపరే దయితే ప్రసీద ముగ్ధే.

27

ఇత్యాదౌ

శ్లో॥ పరిమృదితమృణాలీమ్లానమగ్గం ప్రవృత్తిః
కథమపి పరివారప్రార్థనాభిః క్రియాసు.

కలయతి చ హిమాంశోర్నిష్కలజ్గ్రస్య లక్ష్మీ
మభినవకరిదంతచ్ఛేదకాంతః కపోలః.

28.

ఇత్యాదౌ

శ్లో॥ దూరాదుత్సుకమాగతే వివలితం సంభాషణీ స్ఫూరితం
సంశ్లిష్యత్యరుణం గృహీతవసనే కిం చాఞ్చితభ్రూలతమ్,
మానిన్యాశ్చరణానతివ్యతికరే బాష్పామ్బుపూర్ణేక్షణమ్
చక్షుర్జాజమహో ప్రపఞ్చచతురం జాతాగసి ప్రేయసి. 29

ఇత్యాదౌ చ యద్యపి విభావానామ్, అనుభావానామ్, ఔత్సర్య
ప్రీడాహర్షకోపానూయాప్రసాదానాం చ వ్యభిచారిణాం కేవలానామత్ర
స్థితిః తథాప్యేతేషామసాధారణత్వమిత్యన్యతమద్వయాక్షేపకత్వే సతి
నానైకానికత్వమితి.

వ్యా. విభావాదులు మూడు కలిస్తేనే రసనిష్పత్తి అని చెప్పినాపు కదా ?
కాని కొన్ని చోట్ల కేవలం విభావమో, అనుభావమో, వ్యభిచారిణామో చెప్పినా
కూడా రసనిష్పత్తి జరుగుతున్నది. దీనిని పట్టి పైనియమం ఆయుతం కదా అని
ఆశంకించుకొని ఒక రసానికి మాత్రమే చెందడానికి వీలున్న విభావాదుల్ని
మాత్రమే వర్ణించిన స్థలాలలో మిగిలిన రెండింటిని ఊహించుకోవాలి. అందుచేత
పైనియమానికి భంగం లేదు అని చెప్పుతున్నాడు. నియదితిః- “ఒ ! తెలివితక్కువ
దానా ! నీటితో నిండి తుమ్మెద వలె నల్లగా ఉన్న మేఘాలు ఆకాశాన్ని ఆవరించి
ఉన్నాయి. తుమ్మెదల రొదలతోను, కోకిలల ధ్వనులతోను దిక్కుల శోభ అధి
కంగా ఉంది. నేల నూతనంగా బయలు దేరిన అంకురా లనే టంకాలతో చిహ్ని
తమై ఉంది. కాశ్మీర పడుతూన్న ప్రేయుణ్ణి కనిపరించు” ఇత్యాదులలోనూ—

వి. ప్రేయునిమీద కోపించిన ఒక మాసవతితో సఖురాలు చవుతూన్న
మాటలు. ఇక్కడ ముగ్ధ, ప్రేయుడు అనే ఆలంబనవిభావం, మేఘపూర్ణమైన
ఆకాశం మొదలైన ఉద్ధిపనవిభావాలు చెప్పబడ్డాయి. అనుభావవ్యభిచారులు చప్ప
బడలేదు. అయినా ఇవి శృంగారానికి మాత్రమే సంబంధించినవి కాబట్టి చెప్పని
అనుభావవ్యభిచారిణావాలను ఊహించుకొనవచ్చును. అందుచేత విప్రలంఘశృంగారా
రాధివ్యక్తికి ఆటంకం లేదు.

వ్యా. పరిమృదితేతి-“శరీరం నలిగిపోయిన తామరతూడులా వాడిపోయింది. ప్రక్కనున్న పరివారజనం ప్రార్థించగా ప్రార్థించగా అతికష్టంమీద కొన్ని పనులు చేసుకుంటున్నది. కొత్తగా మొలచిన ఏనుగదంతం ముక్క- కాంతి పంటి కాంతి గల చెక్కిలి కళంకం లేని చంద్రునివంటి శోభతో ఉంది” ఇత్యాదులలోను-

వి. ఇక్కడ శరీరం వాడిపోవడం, దేనిమీదా ఇష్టం లేకపోవడం, చిక్కిళ్లు తెల్లబడ్డం మొదలైన కార్యాలు (అనుభవాలు) మాత్రమే వర్ణించినా విభావవ్యభిచారి భావాలను ఊహించుకోవడానికి అవకాశం ఉండడంచేత విప్రలంభశృంగారాభివ్యక్తి కలుగుతుంది. ఈ శ్లోకం మాలతీమాధవంలోనిది.

వ్యా. దూరాదితి-ఎంత బ్రతిమాలినా వినకపోవడంచేత వెళ్ళిపోయిన ప్రీయుడు మళ్ళీ వచ్చినప్పుడు నాయిక చూపులను వర్ణిస్తున్న శ్లోకం; అమరు శతకంలోనిది. “నాయిక చూపు అపరాధంచేసిన ప్రీయుణ్ణి దూరంనుంచి చూడగానే ఔత్సర్యం కలది అయింది. (ఔత్సర్యం). అతడు దగ్గరికి రాగానే ఆ మానిని చూపు ప్రక్కకి తిప్పబడింది. (ప్రీడ). అతడు మాటలాడుతుండగా విరసించింది. (హర్షం) దగ్గరికి ఆలింగనం కోసం వస్తూండగా ఎఱ్ఱబడింది (కోపం). వెళ్ళిపోతున్న తన వస్త్రాన్ని పట్టుకొన్నప్పుడు కొంచెం కనుబొమ్మలు ముడుచుకొన్నది. (అసూయ). అతడు పాదాలకు నమస్కరించబోతుంటే కన్నీళ్ళతో నిండింది. (ప్రసాదం). ఈ విధంగా అనేకవిచిత్రవ్యాపారాలు చేయడంలో నేర్పును చూపింది”. ఇత్యాదులలోనూ-

వి. ఈ శ్లోకంలో విభావానుభవాలు వర్ణించుకుండగా కేవలం ఔత్సర్యం మొదలైన వ్యభిచారిభావాలను మాత్రమే చెప్పినా మిగిలిన రెండింటినీ ఊహించుకోవడం చేత శృంగారరసనిష్పత్తి కలుగుతున్నది.

వ్యా. యద్యపీతి- (పైన చెప్పిన శ్లోకాలవంటి స్థానాలలో) కేవలం విభావాలు, అనుభవాలు, ఔత్సర్య-ప్రీడా-హర్ష-కోప-అసూయా-ప్రసాదాలు అనే వ్యభిచారిభావాలు మాత్రమే చెప్పబడ్డాయి. అయినా ఇవి శృంగారానికి మాత్రమే చెందినవి అవడంచేత మిగిలిన రెండింటినీ ఆక్షేపిస్తాయి. (ఊహింపబేస్తాయి). అందుచేత “విభావాదు లన్నీ కలిసి రసప్రతీతి కలిగిస్తాయి” అని సూత్రంలో చెప్పినదానికి వ్యభిచారం లేదు.

వృ. తద్విశేషానాహ-

కా, శృంగారహాస్యకరుణరౌద్రవీరభయానకాః,

భీభత్సాద్భుతసంజ్ఞా చేత్యష్టౌ నాట్యే రసాః స్మృతాః. 29

వ్యా. దాని (రసంయొక్క) విశేషాలను చెపుతున్నాడు. "నాట్యంలో (నాట కాదులలో) శృంగారం, హాస్యం, కరుణ, రౌద్రం, వీరం, భయానకం, భీభత్సం, అద్భుతం అనే ఎనిమిది రసాలు చెప్పబడ్డాయి.

వి. 1. శృంగార రసానికి స్థాయిభావం రతి. కాంతాదులు ఆలంబనవిభావం. స్రవ్యందనాదులు ఉద్దీపనవిభావాలు. కటాక్షాదులు అనుభావాలు. ప్రీడాదులు వ్యభిచారిభావాలు. 2. హాస్యరసానికి స్థాయిభావం హాసం. వికారచేష్టలు చేసేవాడు ఆలంబనవిభావం. వికారచేష్టాదులు ఉద్దీపనవిభావాలు. బుగ్గలు ఉబ్బడం మొదలైనవి అనుభావాలు. శ్రమాదులు వ్యభిచారిభావాలు. 3. కరుణరసానికి శోకం స్థాయిభావం మృతాదులు ఆలంబనవిభావాలు. వాళ్ళ సద్గుణాదులు ఉద్దీపనవిభావాలు. రోదనాదులు అనుభావాలు. దైన్యాదులు వ్యభిచారిభావాలు. 4. రౌద్రరసానికి క్రోధం స్థాయిభావం. శత్రువు ఆలంబనవిభావం. వాడు చేసిన అపకారాదులు ఉద్దీపనవిభావాలు. బడాయి చెప్పుకోవడం మొదలైనవి అనుభావాలు. గర్వాదులు వ్యభిచారిభావాలు. 5. వీరరసానికి ఉత్సాహం స్థాయిభావం. యుద్ధవీరానికి శత్రువు ఆలంబనవిభావం, అతడు చేసిన అపకారం ఉద్దీపనవిభావం. దానదయావీరాలకి దీనుడు ఆలంబనవిభావం. అతడు ఆపదలలో ఉండడం ఉద్దీపనవిభావం. యుద్ధవీరానికి పగదీర్చుకోవడం, మిగిలిన రెండింటికీ దానాదులు అనుభావాలు. హర్ష-ఆవేగ-చింతాదులు వ్యభిచారిభావాలు. (మమ్మటుడు యుద్ధవీరం మాత్రమే అంగీకరించాడు) 6. భయానకరసానికి భయం స్థాయిభావం. భయం కరమృగాదులు ఆలంబనవిభావం; వాటి కర్కలు ఉద్దీపనవిభావం. పలాయనాదులు అనుభావం. జడత్వం మొదలైనవి వ్యభిచారిభావాలు. 7. భీభత్సరసానికి జుగుప్స (ఏవగింపు) స్థాయిభావం. మలమూత్రాదులు ఆలంబనవిభావం. దుర్గంధాదులు ఉద్దీపనవిభావం. ఉమ్మివేయడం మొదలైనవి అనుభావాలు. గ్లాని మొదలైనవి వ్యభిచారిభావాలు. 8. అద్భుతరసానికి విస్మయం స్థాయిభావం. ఆశ్చర్యకరమైన పనులు చేసేవాళ్ళు మొదలైనవారు ఆలంబనవిభావం. అలాంటి పనులు ఉద్దీపనవిభావం. ఉలిక్కిపడడం మొదలైనవి అనుభావాలు. హర్షాదులు వ్యభిచారిభావాలు.

వృ. తత్ర శృజ్గారస్య ద్వౌ ఖేదాః సంభోగో విప్రలమ్బశ్చ.
తత్రాద్యః పరస్పరావలోకనాల్లిజనాదరపాసపరిచుమ్బనాద్యసన్తర్వాదపరి
చ్ఛేద్య ఏక ఏవ గణ్యతే. యథా-

శ్లో॥ శూన్యం వానగృహం విలోక్య శయినాదుత్థాయ రించిచ్ఛనై
ర్నిద్రావ్యాజముపాగతస్య నుచిరం నిరవర్ణ్యైః సత్పుర్యుభమ్,
విస్రబ్ధి పరిచుమ్భ్య జాతపులకామూలోక్త్య గిర్జానలీం
లజ్జానమ్రముఖీ ప్రియేణ హసితా బాలా చిరం చుమ్బుతా. ౩0

వ్యా. తత్రేతి- వాటిలో శృంగారరసానికి సంభోగం, విప్రలంబం అని
రెండు భేదాలు. ఆ రెండింటిలో మొదటిదైన సంభోగశృంగారంలో ఒకరినొకరు
చూసుకోవడం, ఆలింగనం చేసికోవడం, అచరపాసం, చుంబనం మొదలైన
అనంతభేదాలు ఉండడంచేత ఇన్ని రకాలు అని వర్ణనం చేయడం. అందుచేత
అవాంతరభేదాలు ఎన్ని ఉన్నా ఒకటిగానే వర్ణించబడుతుంది.

వి. రసాన్నింటిలోకి సర్వజనప్రియం అవడంచేత శృంగారం చాలా
ప్రధానమైనదిగా వర్ణించబడుతుంది. శృజ్గమే = ప్రాధాన్యాన్ని, యుచ్ఛతి =
పొందుతుంది కాబట్టి 'శృజ్గారః' అని దీని పుష్కత్వత్యర్థం. దీని ఆర్థం మరొక
విధంగా కూడ చెప్పతారు శృజ్గం అనగా మెప్పుడు అంటుంటే అది ఆ మెప్పు
తోద్బేదాన్ని కారణంగా చేసుకొని శ్రీపురుషులలో ఆవిర్భవించినది శృంగారం.

“శృజ్గం హి మన్మథోద్బేదస్తదాగమసహేతుకః,

పురుషప్రమదాభూమిః శృజ్గార ఇతి గీయతే.”

అవ నాయక ప్రారంభించినది. నాయకుడు ప్రారంభించినది అని సంభో
గం రెండు విధాలు. మొదటిదానికి ఉదాహరణం ఎట్లనగా.

వ్యా. శూన్యమ్ ఇతి:- ఇది అమరుకంలోని ముగ్ధనాయికావర్ణనం. “ముగ్ధ
నాయిక శయనగృహంలో ఇతరులెవ్వరూ లేరని చూచింది పరస్కమీపనుంది
కొంచెం మెల్లగా లేచింది భర్త నిద్రపోతున్నట్లు అభినయిస్తున్నాడు అతని
ముఖం తడేకడిగగా కొంతసేపు చూచింది. నిర్భయంగా చుంబనం చేసింది.

అప్పుడు ఆతని చెక్కిళ్ళమీద గగుర్పాటు కలగడం చూచి సిగ్గుతో తల వంచు కుంది. అలాంటి స్థితిలో ఉన్న ఆమెను ప్రేయ్యుడు నవ్వుతూ చాలా సేపు ముద్దు పెట్టుకొన్నాడు"

వి. ఇక్కడ నాయకుడు ఆలంబన విభావం. శూన్యగృహాదికం ఉద్దీపన విభావం. ముఖనిర్వర్ణన. చుంబనాదికాలు అనుభావాలు. లజ్జాహాసాదులచేత సూచింప బడిన హర్షాదులు వ్యభిచారిభావాలు. రతి (ప్రేమ) స్థాయిభావం. వీటిని అన్నింటినీ గుర్తించగలిగిన సామాజికునిలో ఈ సంభోగశృంగారరసనిష్పత్తి కలుగుతుంది.

వృ. తథా-

శ్లో॥ త్వం ముగ్ధాక్షి వినైవ కఞ్చులికయా ధత్సే మనోహారిణీం
లక్ష్మీమిత్యభిధాయని ప్రేయత మే తద్వీటికాసంస్పృశి,
శయ్యోపాంతనివిష్టసస్మితసఖీనేత్రోత్సవానన్దితో
నిర్యాతః శనకై రలీకవచనోపన్యాసమాలీజనః. 31

వ్యా. నాయకుడు ప్రారంభించిన సంభోగానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు. మరియు - "ఓ! సుందరనయనా! రవిక లేకపోతేనే నీ శోభ మనోహరంగా ఉంటుంది" అని అంటూ ప్రేయ్యుడు ఆమె రవికె ముడిని స్పృశిస్తూండగా, చిరునవ్వు నవ్వుతూ శయ్యాప్రాంతాన్ని అంటి పెట్టుకొనిఉన్న సఖురాలి (నాయిక యొక్క) నేత్రవికాసందేత ఆనందింపజేయబడిన సఖురాళ్ళందరూ ఏవేవో వంకలు చెపుతూ మెల్లగా బైటకు వెళ్ళిపోయారు".

వి. ఈ శ్లోకం అమరుకంలోనిది. ఇక్కడ ముగ్ధాక్షి ఆలంబనం. నయన సౌందర్యశరీరశోభాదులు ఉద్దీపనాలు. అలా మాటలాడడం, వీటికను స్పృశించడం అనుభావాలు. ఉత్కంఠ మొదలైనవి విభావాలు. వీటిని గుర్తించగలిగిన సామాజికునిలో సంభోగశృంగారనిష్పత్తి జరుగుతుంది.

వృ. అపరస్తు అభిలాషవిర హేర్ష్యాప్రవాసశాప హేతుక ఇతి పఞ్చవిధః. క్రమేణోదాహరణమ్.

శ్లో॥ ప్రేమార్ద్రాః ప్రణయస్సృశః పరిచయామద్గాఢరాగోదయా
 స్తాస్తా ముగ్ధదృశో నిసర్గమధురాశ్చేష్టా భవేయుస్కయి,
 యాస్వంతఃకరణస్య బాహ్యకరణవ్యాపారరోధీ శుభా
 దాశంసాపరికల్పితాస్వపి భవత్యానన్దసాన్ద్యో లయః. 32

వ్యా. అవరణతిః— అభిలాష హేతుకము; నిరహ హేతుకము, రుద్ధా హేతు
 కము, ప్రవాస హేతుకము, శాప హేతుకము అని రెండవది (ప్రేమలంబశృంగారం)
 ఐదు విధాలు.

వి. అభిలాష అసగా మొట్టమొదట కలిగిన అనురాగం. లేదా సమాగమం
 లభించనివాళ్ళ పరస్పరసమాగమేచ్ఛ అభిలాష. అది హేతువుగా గల విప్ర
 లంబం మొదటిది. ఇద్దరూ ఒకేచోట ఉన్నా వారిలో ఒకరికి అనురాగం లేకపోవ
 డంచేతగాని, అనురాగం ఉన్నా దైవప్రతిబంధంవల్ల గాని, పెద్దలనుండి సంకోచం
 మొదలైన కారణాలచేత గాని సంయోగం లేకపోవడం విరహం. ఈర్ష్య
 అసగా తాత్కాలికమైన మానం, పట్టుదల. అనురాగవంతులు కార్యంతరవశం
 చేత వేరు వేరు ప్రదేశాలలో ఉండడం ప్రవాసం. “ఇంతకాలం మీరు కలవ
 కూడదు” “మీరు అసలు కలవకూడదు” ఇత్యాదిరూపమైన కట్టడి శాపం.

వ్యా. క్రమంగా ఉదాహరణలు. ప్రేమార్ద్రాః ఇత్యాదు మాలతీమాధ
 వంకో మాలతిని పొందుటకై మాధవుని అభిలాషను చిత్రించే శ్లోకం. అభిలాష
 హేతుక విప్రలంబానికి ఉదాహరణం. యాను= ఏ చేష్టలు, అశంసాపరికల్పితాను
 అపి = మనోరథముచేత కల్పింపబడినవే అయినా, శుభా = శుభకాలంలో,
 బాహ్యకరణవ్యాపారరోధీ= బాహ్యేంద్రియాల వ్యాపారాన్ని (ప్రవృత్తిని) అరికట్టి,
 అనన్దసాన్ద్యః = ఆనందంచేత దట్టమైన, అన్తః కరణస్క లయః = అంతఃకరణం
 యొక్క విలయం, అనగా తన్మయత్వం, భవతి = కలుగునో అట్టి. ప్రేమార్ద్రాః
 = ప్రేమచేత అర్దమైనవి (ఇతడు లేదా ఈమె నావాడు లేదా నాది, నేను అతని
 దానను లేదా ఆమెకు చెందినవాడను అను ఒక విధమైన పక్షపాతం ప్రేమ),
 ప్రణయస్సృశః = ప్రణయాన్ని స్పృశించేవి (ప్రకర్షను పొంది విన్ని అవరాదాలు
 చేసినా తొలగని ప్రేమ ప్రణయం), పరిచయాత్ = అధికాసక్తివల్ల, ఉద్గాఢరా
 గోదయాః = పాతుకొని పోయిన రాగంయొక్క ఆవిర్భావం కలపి (ఎక్కువ

పరిచయంచేత రంజింప చేయగలిగిన ప్రణయమే రాగం), నిసర్గమదురాః = స్వభావంచేతనే మధురములూ అయిన, ముగ్ధదృశః = సుందరములైన నేత్రాలు గల ఆ మాలతియొక్క, తాః తాః = ఆ యా, చేష్టాః = చూడడం, నవ్వుడం మొదలైన చేష్టలు, మయి = నా విషయంలో, భవేయుః = అగుగాక.

వి. ఇక్కడ మాలతి ఆలంబనం. ఆమె విలాసల స్మరణం ఉద్దీపన విభావం. కోరికను ఆపిష్కరించడం అనుభావం. ఉత్కంఠ వ్యభిచారి భావం. రతి స్థాయిభావం.

అవ. విరహ హేతుకవిప్రలంబానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ అన్యత్ర ప్రజతీతి కా ఖలు కథా నాప్యస్య తాదృక్ సుహృద్
యో మాం నేచ్ఛతి నాగతశ్చ హ హ హా కోఽయం విధేః ప్రక్రమః
ఇత్యర్చేతరకల్పనాకవలితస్వాంతా నిశాంతానరే
బాలా వృత్తవివర్తనవ్యతికరా నాప్నోతి నిద్రాం నిశి. 33

వృ. ఏషా విరహోత్కణ్ఠితా.

వ్యా. అన్యత్రేతి. రాత్రికి వస్తానని చెప్పి ఏ కారణంచేతనో నాయకుడు రాక పోవడంచేత పరిపరి విదాల ఆలోచనలలో పడిన విరహోత్కంఠితయైన నాయిక వర్తన. అన్యత్ర=మరియొక ప్రీయురాలిదగ్గరకు, ప్రజతీతి=వెడతాడు అని, కథా మాట, కా ఖలు = ఏమి ఉంటుంది? మదేకపత్నీవ్రతస్తుడైన అతడు మరియొక ప్రీయురాలి దగ్గరకు వెళ్ళినాడేమో అనే ప్రశ్నయే లేదు. యః = ఎవడు, మామ్ = నన్ను, న ఇచ్ఛతి = ఇచ్ఛయించడో అనగా నేను సుఖంగా ఉండాలని కోరడో, తాదృక్ = అలాంటి, సుహృత్ = మిత్రుడు, అన్య = ఇతనికి, న = లేదు. ఏ మిత్రుని దగ్గరికైనా వెడితే అతడు ఇక్కడికి రాకుండా చేసినా దనడానికి కూడా అవకాశం లేదు. న ఆగతః చ = మరి రానూ లేదు, హహహా = అయ్యో! అయమ్ = ఈ, విధేః = దైవముయొక్క, ప్రక్రమః = కార్యారంభం, కః = ఏమి? ఇతి = ఇట్లు, అర్చేతరకల్పనాకవలితస్వాంతా = అత్యధికములైన ఊహల చేత మ్రింగివేయబడిన(ఊహలతో నిండిన)మనస్సు గల, బాలా = ఆ ముద్దరాలు, నిశాంతానరే = శయనగృహం మధ్య, వృత్తవివర్తనవ్యతికరా = జరుగుతూన్న ఇటూ

అటూ దొరలడంతో సంబంధం కలదై (ఇటూ అటూ దొర్లుతూ), నిశి = రాత్రియందు, నిద్రామ్ = నిద్రను, నాప్నోతి = పొందడంలేదు. "ఈమె విరహంతో ఉత్కంఠ చెందినది".

వి. ఇక్కడ వస్తానని రాని భర్త ఆలంబనవిభావం. రాకపోవడం మొదలైనవి ఉపసవిభావం. పక్కమీద దొర్లడం మొదలైనవి అనుభావాలు. 'హ హ హా, అనడంచేత సూచితమైన విస్మయం లేదా దైన్యం ప్లబ్ధిచారితావం.

అవ. ఈర్ష్యా హేతుకవిప్రలంభశృంగారానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు:-

శ్లో॥ సా పత్యః ప్రథమేపరాధసమయే సఖ్యోపదేశం వినా
నో జానాతి సవిభ్రమాజ్గవలనావక్రోక్తి సంసూచనమ్,
స్వచ్ఛైరచ్చకపోలమూలగలితైః పర్యస్తనేత్రోత్పలా
బాలా కేవలమేవ రోదితి లుఠల్లోలాలకై రశ్రుభిః 34

వ్యా. నవోధయైన (కొత్తగా వివాహం అయిన) తన సఖురాలు భర్త చేసిన అపరాధానికి పడుతూన్న బాధను మరొక సఖురాలికి ఒక యువతి చెబుతూన్న మాటలు. అమరుశతకంలోని పద్యం ఇది. సా బాలా = ఆ బాల, పత్యః = భర్తయొక్క, ప్రథమాపరాధసమయే = తొలిసారిగా అపరాధం చేసిన సమయమునందు, సఖ్యా = సఖురాలిచేత, ఉపదేశం వినా = ఉపదేశం లేకుండగా, సవిభ్రమాజ్గవలనావక్రోక్తి సంసూచనమ్ = విలాసపూర్వకంగా అవయవవాలు కదల్చడం చేత, వక్రోక్తులచేత (కోపాన్ని) సూచించడాన్ని, నో జానాతి = ఎరుగదు. అచ్చకపోలమూలగలితైః = స్వచ్ఛములైన చెక్కిళ్ళ మొదళ్ళలో జారిన, స్వచ్ఛైః = స్వచ్ఛములైన. లుఠల్లోలాలకైః = దొరలుతూన్న చంచలములైన ముగ్గురులతో కూడిన, అశ్రుభిః = కన్నీళ్ళతో, పర్యస్తనేత్రోత్పలా = ఇటు అటూ ప్రసరింప చేయబడుచున్న ఉత్పలములవంటి నేత్రాలు కలదై, కేవలమ్ ఏవ = కేవలమూ, రోదితి = ఏడుపుచున్నది. ఇక్కడ పతి ఆలంబనం అపరాధం ఉద్ధివనం. రోదనాదికం అనుభావం. దానిచేత వ్యంగ్యం అయిన అసూయ ప్లబ్ధిచారితావం. రతి స్థాయిభావం. పతి అన్యనాయికాసక్తు డపడంచేత ముగ్గురు ఈర్ష్య కలిగింది

అవ. ప్రవాసహేతుకవిప్రలంభానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ ప్రస్థానం వలయైః కృతం ప్రియసఖై రస్మైరజస్రం గతం
ధృత్యా న క్షణమాసితం వ్యవసితం చిత్రేన గన్తుం పురః,
యాతుం నిశ్చితచేతసి ప్రియతమే నర్వే సమః ప్రస్థితాః
గన్తవ్యే సతి జీవిత ప్రియసుహృత్సార్థః కిము త్యజ్యతే.

వ్యా. ప్రవత్యృత్పతిక (భర్త ప్రవాసానికి వెళ్ళునున్న నాయిక) తన జీవితాన్ని గూర్చి నిందాపూర్వకంగా అంటున్న మాటలు. అమరుశతకంలోని శ్లోకం. జీవిత = ఓ జీవితమా! ప్రియతమే = ప్రియతముడు, యాతుమ్ = వెళ్ళుటకు, నిశ్చితచేతసి = నిశ్చయించబడిన చిత్రం కలవాడగుచుండగా, ప్రియసఖైః = నీ ప్రియమిత్రులైన, వలయైః = కంకణములచేత, ప్రస్థానమ్ = ప్రయాణము, కృతమ్ = చేయబడింది కృత్యం చేత కంకణాలు జారిపోయాయి. అనైః = కన్నీళ్ళ చేత, అజ్ఞసమ్ = నిరంతరంగా, గతమ్ = వెళ్ళుట. కన్నీళ్ళు దారలుగా ప్రవహించి వెళ్ళిపోతున్నాయి. ధృత్యా = దైర్ఘ్యముచేత, క్షణమ్ = క్షణకాలం కూడ, న ఆసితమ్ = ఉడడం జరగలేదు. చిత్రేన = మనస్సుచేత, పురః = ముందుగానే, గన్తుమ్ = వెళ్ళుటకు, వ్యవసితమ్ = నిర్ణయము చేయబడింది. సర్వే = ఇవన్నీ, సమమ్ = ఒక్కమారుగా, ప్రస్థితాః = ప్రయాణమైనవి. గన్తవ్యే సతి = (నువ్వు కూడా) వెళ్ళవలసే ఉన్నప్పుడు, ప్రియసుహృత్సార్థః = ప్రియమిత్రుల సముదాయం, కిము త్యజ్యతే = ఎందుకు త్యజింపబడుతున్నది? 'ప్రియసఖైః' అనేది వలయ-అస్ర-ధృతి-చిత్రాదులకు అన్నింటికి అన్వయిస్తుంది. ఓ! జీవితమా! నువ్వు కూడా వెళ్ళవలసినదాననే కదా? అలాంటప్పుడు నీ ప్రియమిత్రులతో కలిసే ఎందుకు వెళ్ళవు అని భావం.

వి. ఇక్కడ ప్రియతముడు ఆలంబనం. అతని ప్రయాణాదులు ఉదీపనం. 'కృశించిపోవడం మొదలైనవి అనుభవాలు. అవి వ్యంజింపవేసే చింత వ్యభిచారి భావం. రతి స్థాయిభావం.

అవ. శాపహేతుకవిప్రలంభానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ త్వమాలిఖ్య ప్రణయకుపితాం ధాతురాగైః శిలాయా
మాత్మానం తే చరణపతితం యావదిచ్ఛామి కర్తుమ్,

అన్యైస్తావన్ముహూరుపచితైర్దృష్టిరాలుప్యదే మే

క్రూరస్తస్మిన్నపి స సహతే సంగమం నౌ కృతాంతః. 36

వ్యా. మేఘదూతంతో మేఘం ద్వారా దారల్లను దాగ్గ వలపుతూన్న మజే
రుని శాపంచేత బార్యావియుక్తుడైన యక్షుని మాటలు. దాతురాగ్గః = దాతుపుల
రంగులచేత, శిలాయామ్ = శిలాపలకంమీద, ప్రణయమపితామ్ = ప్రణయ
కోపము చెందిన, త్వామ్ = నిన్ను, అలిఖ్య = చ్రాసి, అత్మానమ్ = నిన్ను, తే =
నీయొక్క, చరణవతిరమ్ = పాదాలమీద పడిననాననిగా, సత్తమ్ = చేయుటకు,
యావత్ = ఎంతలో, ఇచ్ఛామి = కోరుచున్నానో, తావత్ = అంతలో, మే = నా
యొక్క, దృష్టిః = దృష్టి, ఉపచితైః = ఉచికి వస్తూన్న, అన్యైః = దృష్టిశుచిత,
ముహూః = మాదిమాదికి, అలుప్యతే = అవరించబడుతూన్నది, క్రూరః = క్రూర
మైన, కృతాంతః = దైవం, తస్మిన్నపి = ఆ చిత్తరువులో కూడ, స = మన
ఇద్దరియొక్క, సంగమమ్ = సంగమమును, స సహతే = సహించడంలేదు.

వి. ఇక్కడ నాయక ఆలంబనం. అమె ప్రణయకోపం ఉద్దీపనం. చరణ
పాతేచ్ఛాదికం అనుభావం దైవంమీద అనూయ వల్లబాచిబాధం. రతి స్థాయి
భావం.

వృ. హాస్యాదీనాం క్రమేణోదాహరణమ్.

శ్లో॥ ఆకుఞ్చ్య పాణీమశుచిం మమ మూర్ధ్ని వేశ్యా
మన్త్రామ్మసాం ప్రతిపదం పృషత్తైః పవిత్రే,
తారస్వరం ప్రథితఞ్జాత్కమదాత్ప్రహారం
హాహ హతోహమితి రోదితి విష్ణుశర్మా. 37

వ్యా. హాస్యాదిరసాలకు పరసగా ఉదాహరణలు.

ఆకుఞ్చ్య ఇతి:- వేశ్యా = వేశ్య, ప్రతిపదమ్ = ప్రతిచోటా, మన్త్రామ్మసామ్
మంత్రోదకముల యొక్క, పృషత్తైః = బిందువులచేత, పవిత్రే = పవిత్రమైన,
మమ మూర్ధ్ని = నా తలమీద, అశుచిమ్ = అపవిత్రమైన, పాణిమ్ = హస్తమును,
ఆకుఞ్చ్య = నుంచి, అనగా పిడికిలి దిగించి, తారస్వరమ్ = అధికమైన ధ్వని

కలుగునట్లుగా, ప్రథితధూత్కమ్ = విస్తృతమైన ధూత్కారము కలుగునట్లుగా ('చీ' అంటూ), ప్రహారమ్ = దెబ్బను, అదాత్ = ఇచ్చెను. హాహా = అయ్యో! అయ్యో! అహమ్ = నేను, హతః = హతడను అయినాను, ఇతి = అని. విష్ణుశర్మా విష్ణుశర్మ, రోదితి = ఏడ్చుచున్నాడు.

వి వేశ్యాపంచతుడైన విష్ణుశర్మ అనే బ్రాహ్మణుడు ఏడ్చినట్లు ఒకరు మరొకనితో చెప్పి నవ్వుకున్నట్లు వర్ణించే శ్లోకం ఇది. విష్ణుశర్మ ఆలంబనం. వాని రోదనం ఉద్దీపనం. స్మితం మొదలైనవి అనుభావాలు. చూచేవానిలో కలిగే ఆవేగం చాపలం మొదలైనవి వ్యభిచారిభావాలు. హాసం స్థాయిభావం. హాసం కలిగినవానిని ఇక్కడ వర్ణించకపోయినా ఈ వర్ణనా సామర్థ్యం చేత ఆతనిని ఊహించుకోవాలి.

అవ. కరుణరసానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ హా మాత స్త్వరితాసి కుత్ర కిమిదం హా దేవతాః క్వాశిషః
ధిక్ ప్రాణాన్ పతితోఽశనిర్హుతవహస్తేఽజ్ఞేషు దగ్ధే దృశౌ.
ఇత్థం ఘర్షరమధ్యరుద్ధకరుణాః పౌరాజ్ఞనానాం గిర
శ్చిత్రస్థానసి రోదయన్తి శతధా కుర్వన్తి భిత్తిరపి 38

వ్యా. హా మాతః ఇతి:- సకలపౌరుల ఆదరానికి పాత్రురాలైన ఒక రాజ మాతగాని, రాజభార్య గాని మరణించగా పౌరస్త్రీల శోకాన్ని వర్ణించే శ్లోకం. హా! మాతః = అయ్యో! తల్లీ! కుత్ర = ఎక్కడికి, త్వరితా అసి = వెళ్ళడానికి తొందరపడుచున్నావు. ఇదమ్ = ఇది, కిమ్ = ఏమిటి! హా = అయ్యో! దేవతాః = దేవతలారా! ఆశిషః = పెద్దల ఆశీర్వాదాలు, క్వ = ఎక్కడికి పోయినాయి? ప్రాణాన్ = మా ప్రాణాలను గూర్చి, ధిక్ = నింద అగుగాక. తే అజ్ఞేషు = నీ అపయవాలమీద, హుతవహః = అగ్ని అనే, అశనిః = పిడుగు, పతితః = పడినది. దృశౌ = సుందరములైన నీ నేత్రాలు, లేదా ఇట్టి విషయాన్ని చూచినందుకు మా నేత్రాలు, దగ్ధే = కాలబడినాయి. ఇత్థమ్ = ఈ విధంగా ఘర్షరమధ్యరుద్ధ కరుణాః = (శ్లేష్మం అడ్డుకోవడంచేత) ఘర్షరధ్వని మధ్యలో కలిగినవై అడ్డుకోనబడినవీ, దీనములూ అయిన, పౌరాజ్ఞనానామ్ = పౌరస్త్రీలయొక్క, గిరః = మాటలు, చిత్ర స్థానపి = చిత్రరవులలో ఉన్నవాళ్ళని కూడ, రోదయన్తి = ఏడ్చిస్తున్నాయి. భిత్తిః అపి = గోడలను కూడ, శతధా = నూరు ముక్కలుగా, కుర్వన్తి = చేస్తున్నాయి.

వి. ఇక్కడ మృతురాలైన నాయిక ఆలంబనం. ఆమెను దహించడం

మొదలైనవి ఉద్దీపనాలు. రోదనం అనుదావం. వైస్యం, గ్లాని, మూర్ఖ మొదలైనవి వ్యభిచారిణావాలు. శోరం స్థాయిభావం, వీటిని అన్నింటినీ గుర్తించగలిగిన సహృదయుడిలో కరుణరసం వ్యక్తం అవుతుంది.

అవ. రౌద్రరసానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ కృతమనుమతం దృష్టం వా యైరిషం గురుపాతకం
మనుజుపశుభిర్నిర్మర్యాదైర్భవద్భిరుదాయుదైః,
నరకరిపుణా సార్థం తేషాం సభీమకిరీటినా
మయమహమస్పృజ్యేదోమాంసైః కరోమి దిశాం బలిమ్ని

వ్యా. వేణీసంహారంలో ద్రోణవధను గూర్చి వీన్న అశ్వత్థామ అర్జునాదుల మీద కోపంతో పలికిన మాటలు ఇవి. ఉదాయుదైః=ఎత్తబడిన ఆయుధాలు గల (ఆయుధాలు ధరించిన), నిర్మర్యాదైః=కట్టుబాట్లను అతిద్రవ్యమించిన, మనుజుపశుభిః = మనుష్యపశువులైన, యైః=ఏ, భవద్భిః=మిత్ర, ఇదమే = ఈ, గురుపాతకమ్ = గురువు విషయంలో చేయబడిన మహాపాపము, కృతమ్ = చేయబడిందో, అనుమతమ్ = అంగీకరించబడిందో, వా = లేద, దృష్టమ్ = చూడబడిందో, నరకరిపుణా సార్థమ్ = కృష్ణునితో కూడ, సభీమకిరీటినామ్ = సీమార్లునులతో కూడిన, తేషామ్=అట్టి మీయొక్క, అస్పృజ్యేదోమాంసైః=రక్తంచేత, విప్రుచేత, మాంసంచేత. అయమ్ అహమ్ = ఈ నేను, దిశామ్ = దిక్కులను, బలిమ్ = బలిని, కరోమి = చేస్తున్నాను (చేస్తాను.)

వి. ఇక్కడ అపకారం చేసిన అర్జునాదులు అలంకారం. తన సంక్రమిం చంపడం, అస్త్రాదులు ధరించడం ఉద్దీపనం. ప్రతిజ్ఞ అనుదావం. శానూక్కడే చేస్తానని చెప్పడంచేత గమ్యం అయిన గర్వం వ్యభిచారిణావం. శ్రోదం స్థాయి భావం. వీటిని గుర్తించగలిగిన సహృదయుడిలో రౌద్రరసం వ్యక్తం అవుతుంది.

అవ. వీరరసానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ క్షుద్రాః సంత్రాసమేతే విజహత హరియః ఘోణాః త్రేభుమ్భూ
యుష్మద్దేహేషు లజ్జాం దధతి పరమమీ సాయరా నిష్పతన్తః,

సౌమిత్రే తిష్ఠ పాత్రం త్వమసి న హరుషాం నన్వహం మేఘనాదః
కించిద్భూభజ్గలీలానియమితజలధిం రామమన్వేషయామి. 40

వ్యా. హనుమన్నాటకంలో ఇంద్రజిత్తు మాట లివి.

శ్మదాః ఇతి- శ్మదాః = సీచులైన, హరయః = వానరులారా ! ఏతే = ఈ
మీరు, సంతాసమ్ = భయమును. విజహత = విడవండి. శ్మశక్రేభకుమ్భాః =
నలగ గొట్టబడిన ఐరావతకుంభస్థలము గల, నిష్పతంతః = పడుచున్న. లేదా నా
ధనస్సునుండి బయలువెడలుచున్న, అమీ = ఈ, సాయకాః = బాణాలు, యుష్మద్దే
హేషు = మీదేహములమీద (పడుటకు), పరమ్ = అధికముగా, లజ్జామ్ = నీగ్గును,
దధతి = ధరించుచున్నవి. సౌమిత్రే = లక్ష్మణా! తిష్ఠ = నిలుపుము. త్వమ్ = నీవు,
రుషామ్ = నా కోపములకు, పాత్రమ్ = తగినవాడవు, స ఆసి = కావు. అహమ్
= నేను, మేఘనాదః నను = మేఘనాదుడను కదా ? కించిద్భూభజ్గలీలానియమిత
జలధిమ్ = కొంచెము కనుబొమ్మల విరుపు అనే విలాసచేత నియమించబడిన
సముద్రము గల, రామమ్ = రాముణ్ణి, అన్వేషయామి = వెదకుచున్నాను.

వి. ఇక్కడ రాముడు అలంబనవిభావం. అతడు చేసిన సముద్రబంధనం
ఉద్ధీపనవిభావం. శ్మద్రుల ఉపేక్ష, పరాక్రమశాలియైన రామునితో స్పర్ధ అను-
భావాలు. ఐరావతకుంభస్థలస్మృతి, నా బాణాలు నీగ్గుపడుతున్నాయి అనడంచేత
గమ్యమైన గర్వమూ వ్యభిచారిభావాలు. ఉత్సాహం స్థాయిభావం. వీటిని గుర్తించిన
సామాజికునిలో వీరరసం వ్యక్తం అవుతుంది.

వి. దానవీరం, దయావీరం, ధర్మవీరం అని మరి మూడు భేదాలు కూడా
కొందరు ప్రతిపాదించారు. దానవీరులు బలికర్ణాదులు. దయావీరుడు జీమూత
వాహనుడు. ధర్మవీరుడు యుధిష్ఠిరుడు. అయితే వీరరసం అనగానే యుద్ధవీరమే
స్ఫురిస్తుంది కాని మిగిలినవి స్ఫురించవు. అందుచేత యుద్ధవీరం ఒకటే వీరరసం.
అలా కాకపోతే ఇంకా 'పరాయనవీరం' మొదలైన భేదాలు కూడా అంగీకరించ
వలసి ఉంటుంది అని చాలమంది అభిప్రాయం. ముమ్మటుని అభిప్రాయం అదే.
అందుచేతనే అతడు సప్తమొల్లాసంలో 'శీర్ష్టమాణ' ఇత్యాది శ్లోకంలో కరుణ
వీరం ఉన్నదని చెప్పకుండా వీరరసం అన్నాడు. దానాద్యుత్సాహాలు భావకోటిలోనికే
చేరుతాయి.

వీరరొద్రాలకి విభావాదులు సమములే కదా ? భేదం ఏముంది అని
ప్రశ్న కలగవచ్చు. స్థాయిభావాల భేదాన్ని వట్టి వీటికి భేదం ఉంది. అంతే
కాకుండా వీరరసంలో ఉత్సాహశ్రయిడికి వివేకం ఉంటుంది. రాద్రంలో క్రోధ

శ్రయుడికి అది ఉండదు. అందుచేతనే ఈ ఉదాహరణలలో అందున్న రాదని రాముణ్ణి మాత్రమే వెదురుచూ వెళ్ళడంలో మేమునుంచి వివేకస్థులను పసిబడుతుంది. తొందోదాహరణశ్లోకంలో చంపిన బాట్టి, చంపనద్దని అననివాట్టి, అనుమతించినవాట్టి అందరినీ చంపేస్తా ననడంలో వివేకస్థులబాధాపం స్పష్టంగా గోచరిస్తుంది.

అవ. భయానకరసానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ గ్రీవాభజ్గాభిరామం ముహూరసుపతతి స్యన్తనే బద్ధదృష్టిః
పశ్చార్ధేన ప్రవిష్టః శరపతనభయాచ్ఛాయసాహ్వర్వర్యయమ్,
దర్శైర్ధ్రావలీదైః శ్రమవివృతముఖభ్రంశిభిః కీర్ణవర్తైః
పశ్యోదగ్రప్లుతత్వాద్వియతి బహుతరమ్ స్తోకముర్వ్యాం ప్రయాతి.

వ్యా. అభిజ్ఞానశాకుంతలంలో వేటకు పచ్చిని దుష్టంబుడు రథం ఎక్కి ఒక లేడిని తరుముకొని వెడుతూ అది పారిపోవుచున్న పద్ధతిని వారిభింతో చూసిన మాటలు. గ్రీవా ఇతి:- (ఈ లేడి), అనుపతతి = వెనుకనే పచ్చిపడుచున్న, స్యన్తనే = రథముమీద. గ్రీవాభజ్గాభిరామమ్ = కంఠం వంచుటచేత ముసోహారముగా, బద్ధ దృష్టిః = కట్టబడిన దృష్టిగలదై, శరపతనభయాత్ = దాణము పడుచుందనే భయమువలన. భూయసా = అధికమైన, పశ్చార్ధేన = (శరీరంపైనున్న) వెనుక భాగంచేత, పూర్వకాయమ్ = శరీరంయొక్క ముందు భాగాన్ని, ప్రవిష్టః = ప్రవేశించినదై, అర్ధావలీదైః = సగం సమలబడిన, శ్రమవివృతముఖభ్రంశిభిః = శ్రమచేత తెరవబడిన ముఖమునుండి జారుచున్న, దర్శైః = దర్శనచేత, కీర్ణవర్తైః = చిమ్మబడిన మార్గం కలదై, ఉదగ్రప్లుతత్వాత్ = పెద్ద పెద్ద గంతులు కలదగుటవలన, వియతి = ఆకాశంమీద, బహుతరమ్ = చాల అధికంగాను, ఉర్వ్యామ్ = నేలమీద, స్తోకమ్ = కొంచెముగాను, ప్రయాతి = వెళ్ళుచున్నది. పశ్య = చూడు.

వి. ఇక్కడ రథం లేదా రాజు ఆరింబసవిభావం. శరం కనబడడం మొదలైనవి ఉద్దీపనవిభావాలు. గ్రీవాభంగవలాయనాదులు అనుభావాలు. శంక, త్రాసం, శ్రమ మొదలైనవి వ్యభిచారులు. భయం స్థాయిభావం, వీటిని గుర్తించిన సామాజికునిలో భయానకరసం అభివ్యక్తం అవుతుంది.

అవ. భీభత్సరసానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు:-

ఉత్క్లృత్యోత్క్లృత్యకృత్తింప్రథమమథపృథూత్సేధభూయాంసిమాంసా
న్యంసస్పిక్ష్పష్టపిణ్డ్యాద్యవయవసులభాన్యగ్రపూతీని జగ్ధ్వా,
ఆర్తః పర్యస్తనేత్రః ప్రకటితదశనః ప్రేతరజ్కః కరజ్కా
దజ్జస్థాదస్థిసంస్థం స్థపుటగతమపి క్రవ్యమవ్యగ్రమత్తి. 42

వ్యా. మాలతీమాధవంలో, శ్మశానంలో శవాన్ని పీక్కొని తింటూన్న ఒక
దరిద్రపిశాచాన్ని వర్ణిస్తూన్న శ్లోకం. ఉత్క్లృత్య ఇతి. ఆర్తః = ఆకలిచేత పీడించ
బడిన, ప్రేతరజ్కః = ఈ దరిద్రమైన పిశాచము, పర్యస్తనేత్రః = ఇటూ అటూ
త్రిప్పబడుతున్న నేత్రాలు గలదై, ప్రకటితదశనః = ప్రకటించబడిన దంతాలు
కలదై, ప్రథమమ్ = ముందుగా. కృత్తిమ్ = చర్మను, ఉత్క్లృత్య ఉత్క్లృత్యః =
పైకి పీకీ పీకీ, అథ = పిమ్మట, అంసస్పిక్ష్పష్టపిణ్డ్యాద్యవయవసులభాని =
బుజాలు, ఊరు మూలములు, కటిసంధిభాగము, పిక్కల పైభాగాలు మొదలైన
అవయవాలలో సులభములైన, ఉత్సేధభూయాంసి = బలిసి ఉండడంచేత అధి
కంగా ఉన్న, ఉగ్రపూతీని = ఉగ్రమైన దుర్గంధం గల, మాంసాని = మాంసాలను,
జగ్ధ్వా = తిని, అజ్కస్థాత్ = ఒడిలో ఉన్న, కరజ్కాత్ = శవంనుంచి లేదా పుట్టె
నుంచి, అస్థిసంస్థమ్ = ఎముకలలో ఉన్నదీ, స్థపుటగతమపి = నిమ్నోన్నతభాగా
లలో ఉన్నదీ అయిన, క్రవ్యమ్ = మాంసాన్ని, అవ్యగ్రమ్ = మెల్లమెల్లగా, అత్తి
= తింటూన్నది.

వి. ఇక్కడ శవం లేదా ప్రేతరంకం ఆలంబనవిభావం. శవాన్ని చీల్చి
మాంసం తినడం ఉద్దీపనవిభావం. చూచేవాడు చేసే ముక్కు మానుకోవడం, తల
త్రిప్పడం, ఉమ్మిచేయడం మొదలైనవి అనుభావాలు. ఉద్వేగం మొదలైనవి వ్యభి
చారిభావాలు, జుగుప్స (ఏవగింపు) స్థాయిభావం. వీటిని గుర్తించగలిగిన సామా
జికునిలో భీభత్సరసం వ్యక్తం అవుతుంది.

హాస-జుగుప్సలకీ ఇతరస్థాయిభావాలకీ ఉన్న భేదాన్ని పండితరాయలు ఈ
విధంగా విశదీకరించాడు. శకుంతలాదుల్ని చూడగానే దుష్యంథాదులకు కలిగే
రతికి ఆలంబనం శకుంతలాదులు. అశ్రయం దుష్యంథాదులు. క్రోధ-ఉత్సాహ-

భయ-శోక-విస్మయ-నిర్వేదాలలో కూడా ఆలంబనం వేరుగాను, ఆశ్రయం వేరుగాను స్పష్టంగా కనబడతాయి. కాని హాసంతోను, దీభత్సంతోను విష్ణుశర్మ, ప్రేతరంకం మొదలైన ఆలంబనాలు మాత్రమే కనబడుతున్నాయి. ఆశ్రయం కనబడడం లేదు. సామాజికుడు రసానికి ఆశ్రయం కాని స్థాయిబావానికి రాదు. అందుచేత ఈ రెండు స్థలాలలో ఒక ప్రేక్షకుణ్ణి కల్పించుకొని అతడు వీటికి ఆశ్రయం అని చెప్పుకోవాలి. లేదా స్వకాంతావర్ణనం విసదండిత రసానుభూతి కలిగినట్లు స్థాయ్యాశ్రయం మరొకరు ఎవరూ లేరపోయినా సామాజికునికి ప్రత్యక్షంగా రసానుభూతి కలుగుతుంది అని చెప్పాలి.

అప. అద్భుతరసానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు:-

శ్లో. చిత్రం మహానేష బతావతారః
క్వ కా నిరేషాభినవైవ భజీః,
లోకోత్తరం ధైర్యమహోప్రభావః
కాప్యాకృతిర్నూతన ఏష సర్గః.

43

వ్యా. చిత్రమ్ ఇతి- వామనుణ్ణి చూచి బలిచక్రవర్తి అంటూన్న మాటలు- మహాన్ = మహాత్ముడైన, ఏషః = ఇతడు, చిత్రమ్ = లోకోత్తరమైన వస్తువు. బత = ఎంత సంతోషము! అవతారః = అవతారమూర్తి. ఏషా = ఈ, కాన్తిః = కాంతి, క్వ = ఎక్కడ ఉన్నది? అభినవైవ = సూతనమైన, భజీః = సద్భతి. ధైర్యమ్ = ధైర్యము, లోకోత్తరమ్ = లోకములో శ్రేష్ఠమైనది ప్రభావః = ప్రభావము, అహో = లోకోత్తరమైనది. ఆకృతిః = ఆకారము, కాపి = విప్రుశర్మము కానిది ఏషః = ఇది, నూతనః = సూతనమైన, సర్గః = సృష్టి.

వి. 'చిత్రమ్', 'బత', 'అహో' అన్న పదాలకి "ఏమి ఆశ్చర్యము" అనే అర్థం వ్రసిద్ధం. కాని ఆ అర్థం చెప్పిన పక్షంలో స్థాయిబావమైన విస్మయం వాచ్యం అయిపోతుంది. అది దోషం. అందుచేత పై విధంగా అర్థాలు వ్రప్పబడ్డాయి.

ఇక్కడ వామనుడు ఆలంబనం. కాంతి, గుణాతిశయాదులు ఉద్దీపనవిధానాలు. స్తవం మొదలైనవి అనుభావాలు. మతి-ధృతి-హర్షాదులు వ్యభిచారిభావాలు. విస్మయం స్థాయిబావం. వీటిని అన్నింటినీ గుర్తించిన సామాజికునిలో అద్భుత తనం వ్యక్తం అవుతుంది.

వృ. ఏషాం స్థాయిభావానాహ-

కా. రతిర్హాసశ్చ శోకశ్చ క్రోధోత్సాహౌ భయం తథా,
జుగుప్సా విస్మయశ్చేతి స్థాయిభావాః ప్రకీర్తితాః.

వృ. స్పష్టమ్-

వ్యా. ఏషామితి- వీటికి స్థాయిభావాలను చెపుతున్నాడు- “రతి, హాసం, శోకం, క్రోధం, ఉత్సాహం, భయం, జుగుప్స, విస్మయం శృంగారాదులకు క్రమంగా స్థాయిభావాలుగా చెప్పబడినవి”. “కారికార్థం స్పష్టం”

వి. వీటికి రసగంగాధరంలో ఇచ్చిన లక్షణాలు క్రింద చూపబడుతున్నాయి.

1) “స్త్రీపుంసయోరన్యోన్యాలమ్బనః ప్రేమాఖ్యశ్చిత్తవృత్తివిశేషః రతిః స్థాయిభావః.” “స్త్రీపురుషులలో ఉండే, పరస్పరం ఆలంబనంగా గల ప్రేమ అనే ఒక విధమైన చిత్తవృత్తి రతి అనే స్థాయిభావం”. స్త్రీచిత్తంలో కలిగిన ప్రేమకి (రతికి) పురుషుడు, పురుషుని చిత్తంలో కలిగిన రతికి స్త్రీ ఆలంబనం.

2) “వాగజ్ఞాదివికారదర్శనజన్మా వికాసాఖ్యో హాసః”. “మాటలు, అవయవాలు మొదలైనవాటిలో ఉన్న వికారాన్ని చూడడంవలన పుట్టిన వికాసం అనే చిత్తవృత్తివిశేషం హాసం”

3) “పుత్రాదివియోగమరణాదీజన్మా వైక్లబ్యాఖ్యశ్చిత్తవృత్తివిశేషః శోకః”. “పుత్రాదుల వియోగం, మరణం మొదలైనవాటివల్ల కలిగిన వ్యాకులత్వం అనే ఒకానొక చిత్తవృత్తి శోకం.”

4. “గురుబన్ధువధాదిపరమాపరాధజన్మా ప్రబ్వలనాఖ్యః క్రోధః”. “గురువులు బంధువులు మొదలైనవాళ్ళ వధాదులైన పెద్ద అపరాధాలవలన పుట్టిన, మండిపడుట అనే చిత్తవృత్తివిశేషం క్రోధం”.

5) “పరపరాక్రమదానాదిస్మృతిజన్మా ఔన్నత్యాఖ్య ఉత్సాహః”. “పరుల పరాక్రమం, దానం మొదలైనవాటిని స్మరించడంచేత కలిగిన ఔన్నత్యం అనే చిత్తవృత్తివిశేషం ఉత్సాహం”.

6) “వ్యాఘ్రదర్శనాదిజన్మా పరమానందపిషయతో వైర్లబ్ధ్యాఖ్యః సః భయమ్.” “పెద్దపులి కనబడడం మొదలైనవాటివలన కలిగిన, గొప్ప అనుభవం కలగబోతుంది అని అనుకొనడంచేత వైర్లబ్ధ్యం(మనస్సులోని కంఠం) అనే పేరు గల చిత్తవృత్తివిశేషం భయం”.

7) “కదర్యవస్తువిలోకనజన్మా విచికిత్సాఖ్యః చిత్తవృత్తివిశేషో జాగుస్సా”.

“చెడ్డ వస్తువులను చూడడంచేత పుట్టిన విచికిత్స అనే చిత్తవృత్తి జాగువ్వు.”

8) “అలౌకికవస్తుదర్శనాదిజన్మా ఆశ్చర్యాఖ్యః విస్మయః”.

“సామాన్యంగా లోకంలో కనబడని వస్తువులు చూడడం మొదలైన దానివల్ల పుట్టిన, ఆశ్చర్యం అనే పేరుగల చిత్తవృత్తివిశేషం విస్మయం”.

వృ. వ్యభిచారిణో బ్రూతే-

కా. నిర్వేదగ్లానిశజ్జాభ్యాస్తథాసూయామదశ్రమాః,
ఆలస్యం చైవ దైన్యం చ చింతా మోహః స్మృతిర్ద్వితీః 31

ప్రీడా చపలతా హర్ష ఆవేగో జడతా తథా,
గర్వో విషాద బౌత్సక్యం నిద్రాపస్మార ఏవ చ. 32

సుప్తం ప్రబోధోఽమర్షశ్చాప్యవహితృమథోగ్రతా,
మతిర్వ్యాధిస్తథోన్మాదస్తథా మరణమేవ చ. 33

త్రాసశ్చైవ వితర్కశ్చ విజ్ఞేయా వ్యభిచారిణః,
త్రయస్త్రింశదమీ భావాః సమాఖ్యాతాస్తు నామతః. 34

వ్యా. వ్యభిచారులను చెప్పుచున్నాడు-నిర్వేదం మొదలు వితర్కం వరకు ఉన్న ఈ భావాలు వ్యభిచారిభావాలు. ఈ ముప్పైమూడు భావాల పేర్లు మాత్రం (ఇక్కడ) చెప్పబడినవి.

వి. వీటి అన్నింటికీ లక్షణోదాహరణాలు సాహిత్య దర్పణరసగంగాధ రాదులలో చెప్పబడి ఉన్నాయి. బాలబోధినీవ్యాఖ్యలో ఉద్భూతాలైన లక్షణాలు మాత్రం ఈ క్రింద చూపబడుతున్నాయి. ఉదాహరణలు ఇతర్లగ్రంథాలలో చూచుకొనవలెను.

1. “త త్వజ్ఞానాపదీర్వాదేర్నిర్వేదః స్వావమాననమ్,
దైన్యచిన్తాశునిఃశ్వాసవై వర్ణ్యోచ్ఛ్వాసితాదికృత్.”

తత్త్వజ్ఞానం, ఆపదలు, ఈర్ష్య మొదలైన వాటివల్ల తనను తానే నిందించు కోవడం ‘నిర్వేదం’. దీనివల్ల దైన్యం, చింత, కన్నీళ్ళు, నిట్టూర్పులు, ముఖం రంగు మారిపోవడం. గట్టిగా ఊపిరిపీల్చడం మొదలైనవి కలుగుతాయి.

2. “రత్యాయాసమనస్తాపక్షుత్పిపాసాదిసంభవా,
గ్లానిర్నిష్ప్రాణతా కమృకార్యానుత్సాహితాదికృత్”.

రతి, ఆయాసం లేదా రతివల్ల కలిగిన ఆయాసం, మనస్తాపం, ఆకలి, దప్పిక మొదలైనవాటివల్ల పుట్టిన నిష్ప్రాణత్వం(ప్రాణశక్తి తగ్గిపోవడం) ‘గ్లాని’. ఈ గ్లాని శరీరకంపాన్ని, ఏ పనులు చేయడానికి ఉత్సాహం లేకపోవడాన్ని కలగ చేస్తుంది.

3. “పరక్రౌర్యాత్మదోషాద్యైః శజ్కానర్థస్య చిన్తనమ్,
వై వర్ణ్యకమృవై స్వర్యపార్శ్వలోకాస్యశోషకృత్”.

పరుల క్రౌర్యము తన దోషాలు మొదలైనవాటిచేత, ఏమి అనర్థం రానున్నదో అనే ఆలోచన ‘శంక’. దీనివల్ల రంగు మారిపోవడం. వణకు, స్వరంలో మార్పు, ప్రక్కలకి చూడడం, నోరు ఎండిపోవడం మొదలైనవి కలుగుతాయి.

4. “అసూయాన్యగుణర్దీనామౌద్ధత్యాదసహిష్ణుతా,
దోషేక్షణభ్రూవిభేదావజ్ఞోపహసితాదికృత్”.

ఔద్ధత్యంవల్ల ఇతరుల గుణాలను, సమృద్ధిని సహించలేకపోవడం ‘అసూయ’. దీనివల్ల ఇతరుల దోషాలు ఎంచడం, కనుబొమ్మలు విరవడం, అనాదరం, పరిహాసం మొదలైనవి చేస్తారు.

5. “సంమోహానన్దసంభేదః స్థలదజ్జవచోగతిః,
మధుపానాదిజ్ఞో జ్ఞేయో మదో వివిధభావకృత్”.

మద్యపానాదులవలన కలిగిన మోహ-ఆనందాల కలయిక ‘మదం’. దీని వల్ల అవయవాలు, మాటలు తోట్రుపడతాయి. అనేకవిధాలైన వికారాలు కలుగుతాయి.

6. “ఖేదో రత్యద్వగత్యాదేః శ్వాసనిద్రాదికృచ్ఛమః,
శ్రమగ్ధాన్యోర్విభేదంతు చక్రే కారణకార్యతా.”

రతి, దూరం నడవడం మొదలైనవాటివల్ల కలిగిన ఖేదం ‘శ్రమ’. దీనివల్ల శ్వాస, నిద్ర మొదలైనవి కలుగుతాయి. శ్రమకీ గ్ధానికి భేదం ఏమిటనగా-శ్రమ కారణం; గ్ధాని కార్యం. అనగా శ్రమవల్ల గ్ధాని కలుగుతుంది.

“శ్రమస్యాతిశయావస్థామథవా గ్ధానిమూచిరే
బలస్యాపచయో గ్ధానిరాధివ్యాధిప్రకర్షభూః”.

శ్రమయే అత్యధికం అవుతే అది గ్ధాని అని కొందరు అన్నారు. మనోవ్యధ గాని, వ్యాధి గాని ఎక్కువ అయితే కలిగిన దుర్బలత్వం ‘గ్ధాని’,

7. “ఆలస్యం శ్రమగర్భాద్యైః పురుషార్థేష్వనాదరః”,

శ్రమ, గర్భభారం మొదలైనవాటిచేత బోగ్యవస్తువులయందు, లేదా మనిషి చేయవలసిన పనులయందు అనాదరం ‘ఆలస్యం’.

8. “దౌర్గత్యాదేరనౌజస్యం దైస్యం మలినతాదికృత్”.

దారిద్ర్యం మొదలైనవాటివల్ల కలిగిన తేజోవిహీనత్వం దైస్యం. (దానివల్ల (శరీర వేషాదులలో) మాలిన్యం మొదలైనవి కలుగుతాయి.

9. “ద్యానం చింతా హితానాపేః శూన్యతాశ్వాసతాపకృత్”,
“ప్రయత్నపూర్వికాన్వేష్యస్మృతిశ్చింతేతి కేచన”.

కోరిన హితం లభించకపోవడంచేత ఆలోచనలో పడి ఉండడం ‘చింత’. దీనివల్ల అంతా శూన్యంగా కనబడుతుంది. శ్వాస, తాపం కలుగుతాయి. వెదక తగిన ఏదో ఒకదానిని గూర్చి ప్రయత్నపూర్వకంగా స్మరించడం అనగా జ్ఞాపకం చేసుకోవడానికి ఆలోచించడం ‘చింత’, అని మరికొంద రన్నారు.

10. “మోహో విచిత్రతా భీతిదుఃఖావేగాశుచి న్తనైః
ఘూర్ణనాజ్ఞానపతనభ్రమణాదర్శనాదికృత్.”

భయం, దుఃఖం, తీవ్రమైన ఆందోళన, దీర్ఘాలోచన మొదలైనవాటిచేత

చిత్తం పనిచేయకుండా ఆయిపోవడం 'మోహం'. దీనివల్ల కళ్లు తిరగడం, అజ్ఞానం, పడిపోవడం, ఒళ్ళు తిరగడం, కళ్ళు కనబడకపోవడం మొదలైనవి కలుగుతాయి.

11. “సదృశజ్ఞానచిన్తాద్యైర్భూసమున్నమనాదికృత్,
స్మృతిః పూర్వానుభూతార్థవిషయం జ్ఞానముచ్యతే.”

పోలికలు ఉన్నదాని జ్ఞానం, ఆలోచన మొదలైనవాటిచేత కలిగే, పూర్వం ఎప్పుడో తాను అనుభవించిన (తెలుసుకొని ఉన్న) విషయాన్ని గూర్చిన జ్ఞానం 'స్మృతి'. దీనివలన కనుబొమ్మలు ఎత్తడం మొదలైనవి కలుగుతాయి.

12. “అభీష్టార్థస్య సంప్రాప్తౌ స్పృహాపర్యాప్తతాదృతిః,
సౌహిత్యవదనోల్లాస సహాసవచనాదికృత్”.

కోరిన విషయం లభించడంతో కోరిక లేకపోవడం దృతి. దీనివల్ల స్వస్థత, ముఖంలోమెరుపు, నవ్వుతూ మాటలాడడం మొదలైనవి కలుగుతాయి.

13. “దురాచారాదిభిర్వీడా దార్ద్రాభావోఽభిధీయతే,
వస్త్రాఙ్గశీయకస్పర్శభూలేఖాదోముఖాదికృత్”.

చెడ్డ పనులు చేయడం వంటి వాటివల్ల మనస్సులో సంకోచం 'వీడ'. దీని వల్ల కట్టుకొన్న బట్ట కొన నలవడం, ఉంగరం తిప్పడం, నేలమీద కాలి బొటనవేలితో గీయడం, తల వంచడం మొదలైనవి కలుగుతాయి.

14. “మాత్స్ర్యద్వేషరాగాదేశ్చాపల్యం త్వనవస్థితిః
తత్ర భర్తృనపారుష్యస్వచ్ఛన్దాచరణాదయః”.

మాత్స్ర్యం, ద్వేషం, అనురాగం మొదలైనవాటివల్ల ఆలోచించకుండా పనులుచేయడం 'చాపల్యం'. దీనివల్ల జడిపించడం, పరుషత్వం, ఇష్టం వచ్చినట్లు ప్రవర్తించడం మొదలైనవి జరుగుతాయి.

15. “మనఃప్రసాదో లాభాదేర్హర్షోఽశ్రుస్వేదగద్గదాః”.

కోరినది లభించడం, స్తుతి మొదలైనవాటివల్ల మనస్సు ప్రసన్నం అవడం 'హర్షం'. దీనివల్ల కన్నీళ్ళు, చెమట, గద్గదస్వరం మొదలైనవి కలుగుతాయి.

16. “ఆవేగో రాజవిద్రావరత్యాదేః సంభ్రమో మతః,
తత్ర విస్మరణం నృమ్భః స్వేదః కమ్పః స్థలద్గతిః”.

రాజాద్యాగమనం, దేశవిప్లవం, రతి మొదలైనవాటివల్ల కలిగిని తొందర పాటు ‘ఆవేగం’. దీనివల్ల మరుపు, కొయ్యబారిపోవడం, చెమట, పణకు, సడకతో తొట్టుబాటు కలుగుతాయి.

17. “అప్రతిపత్తిర్జడతా స్యాదిష్టానిష్టదర్శనశ్రుతిభిః,
అనిమిషనయననిరీక్షణతూష్ణింభావాదయ నత్ర”.

ఇష్టమైనదానిని లేదా అనిష్టమైనదానిని చూడడంచేత గాని, వాటిని గూర్చి వినడంచేత గాని కలిగిన ఏమి చెయ్యాలో తెలియని స్థితి ‘జడత’. దీనివల్ల రెప్ప పాటు వేయకుండా చూడటం, మాటలాడకుండా ఉండిపోవడం మొదలయినవి కలుగుతాయి.

18. “గర్వోఽభిజనలాపణ్యధనై శ్వర్యాదిభిర్మదః.
సవిలాసాఙ్గవీక్షావినయావ జ్ఞాదికృత్త సః”.

ఉత్తమబంధువర్గం, సౌందర్యం, ధనం, ఐశ్వర్యం (అధికారం) మొదలైన వాటి వల్ల కలిగిన మదం ‘గర్వం’. దీనివల్ల విలాసపూర్వకంగా తన అవయవాలు చూసుకోవడం, లేదా విలాసపూర్వకాలైన శరీరచేష్టలు, చూపులు, పొగరుబోతు తనం ఇతరుల విషయంలో అనాదరం కలుగుతాయి.

19. “ప్రారబ్ధకార్యాసిద్ధ్యాదేర్విషాదః సత్త్వసంక్షయః
నిఃశ్వాసోచ్ఛ్వాసహృత్తాపసహాయాన్వేషణాదికృత్”

ప్రారంభించిన పని సిద్ధించకపోవడంవంటి కారణాలవల్ల ఉత్సాహం షీణించడం ‘విషాదం’. దీనివల్ల నిట్టూర్పులు, ఎగుఊర్పులు, మసస్తావం కలుగు తాయి. ఇది సాహాయ్యం చేసే వారికోసం అన్వేషణం చేయిస్తుంది.

20. “ఔత్సుక్యం వాఙ్మితప్రాప్తౌ కాలక్షేపాసహిష్టుతా
చిత్తతాపత్వరాన్వేదదీర్ఘనిఃశ్వాసితాది కృత్”.

కోరినది లభించడంలో ఏమాత్రమూ ఆలస్యాన్ని సహించకపోవడం

‘ఔత్సుక్యం’. దీనివలన మనస్తాపం, తొందర, చెమట, దీర్ఘనిఃశ్వాసాదులు కలుగుతాయి.

21. “నిద్రా వ్యాపారవై ముఖ్యమిన్ద్రియాణాం శ్రమాదిభిః
తత్ర జృమ్భాఙ్గభజ్గాక్షిమీలనోచ్ఛ్వాసితాదయః”.

శ్రమాదులచేత ఇంద్రియాలు తమ పనులు చేయడానికి విముఖంగా ఉండడం ‘నిద్ర’. దీనివల్ల ఆవలింతలు, ఒళ్ళు విరుపులు, కళ్ళు మూతపడడం, దీర్ఘంగా శ్వాస పీల్చడం మొదలైనవి కలుగుతాయి.

22. “మనఃక్షేపస్త్యవస్మారో గ్రహవేశాదినంభవః”

గ్రహవేశాదులవల్ల మనస్సు విక్షిప్తమై సరిగా పని చేయకపోవడం ‘అపస్మారం’.

23. “సుప్తం నిద్రాముపేతస్య విషయానుభవస్తు యః
కోపావేగభయగ్లానిసుఖదుఃఖాదికారకమ్”.

నిద్ర వచ్చినవాడు విషయాలు చూడడం, అనగా స్వప్నం, ‘సుప్తం’. ఇది కోపం, ఆవేగం, భయం, గ్లాని, సుఖం, దుఃఖం మొదలైనవాటిని కలగజేస్తుంది.

24. “నిద్రాపగమహేతుభ్యః ప్రబోధశ్చేతనాగమః
జృమ్భాఙ్గభజ్గనయనమీలనాఙ్గావలోకకృత్”.

నిద్రపోవడానికి హేతువులైన శబ్దాదులవల్ల మళ్ళీచైతన్యం (మెలకువ) రావడం ‘ప్రబోధం’. ఇది ఆవలింతలు, ఒళ్ళు విరుపులు, కళ్ళు మూసుకోవడం, అవయవాలు చూసుకోవడం మొదలైనవాటిని కలగజేస్తుంది.

25. “అధిక్షేపాపమానాదేరమర్షోఽభినివిష్టతా
తత్ర స్వేదశిరఃకమ్పనేత్రరాగాఙ్గవిక్రియాః”.

ఎవరైనా ఆక్షేపించడంచేత, అపమానించడంచేత, అలాంటి ఇతరకారణాల చేత పట్టుదలతో కూడిన స్థిరమైన కోపం ‘అమర్షం’. దీనివల్ల చెమట, శిరస్సు కదల్చడం, కళ్ళు ఎఱుబడడం, అవయవవికారాలు కలుగుతాయి.

26. “ఆవహిత్తం తు లజ్జాద్వైర్హర్షాద్యాకారగోపనమ్
వ్యాపారాంతరసజ్జితవదనానమనాదికృత్”.

లజ్జ మొదలైన వాటిచేత, మనస్సులో ఉన్న హర్షం మొదలైనవాటిని కప్పిపుచ్చడం ‘ఆవహిత్తం’. దీనివల్ల ఏదో మరొక పనిలో ఉన్నట్లు ఉండడం, తల వంచుకోవడం మొదలైనవి కలుగుతాయి.

27. “ద్విష్టేఽపరాధదౌర్ముఖ్యచౌర్యైశ్చణ్డత్వముగ్రతా,
అత్ర స్వేదశిరఃకమ్పతాడనాతర్జనాదయః”.

అపరాధం, ప్రతికూలంగా ఉండడం. దొంగతనం చేయడం మొదలైన కారణాలచేత ద్వేషపాత్రుడైనవాని విషయంలో తీవ్రంగా ఉండడం ‘ఉగ్రత్వం’. దీనివల్ల చెమట, తల కంపింపచేయడం, కొట్టడం, జళిపించడం మొదలైనవి కలుగుతాయి.

28. “శాస్త్రోపదేశమన్త్రాద్యైరర్థనిర్ధారణం మతిః
స్మేరతా ధృతినంతోషౌ బహుమానశ్చ తద్భవాః”.

శాస్త్రజ్ఞానం, పెద్దల ఉపదేశం, ఇతరులతో ఆలోచించడం మొదలైనవాటి చేత విషయాన్ని నిర్ధారణచేయడం ‘మతి’. దీనివల్ల చిరునవ్వు, ధృతి (దైర్యం), సంతోషం, బహుమానము కలుగుతాయి.

29. “విరహాదేర్మనస్తాపో వ్యాధిర్దుష్టాజ్ఞతాదికృత్”

విరహాదులవల్ల కలిగిన మనస్తాపం ‘వ్యాధి’. దానివల్ల శరీరంలో అస్వాస్థ్యం కలుగుతుంది.

30. “ఉత్కణ్ఠాహర్షశోకాదేరున్మాదశ్చిత్తవిప్లవః,
తస్మిన్నస్థానరుదితగీతహాసాసితాదాదయః”

ఉత్కంఠ, హర్షం, శోకం మొదలైనవాటివలన కలిగిన చిత్తవైకల్యం ‘ఉన్మాదం’. దీనివల్ల అనవసరంగా ఏడవడం, పాడడం, నవ్వుడం, కూర్చుండి పోవడం మొదలైనవి కలుగుతాయి.

31. జీవస్యోద్గమనారమ్భో మరణం పరికీర్తితమ్,
స మోహేన్ద్రియసంగ్గానిగాత్రవిక్షేపణాదికృత్".

జీవుడు (ప్రాణాలు) దేహాన్ని విడచి చెళ్ళడానికి ప్రారంభం మరణం. ఇది మోహం, ఇంద్రియగ్గాని, కాళ్ళు చేతులు కొట్టుకోవడం మొదలైనవాటిని కలిగిస్తుంది.

32. "ఔత్పాతికైర్మనఃక్షోభస్త్రాసః కర్మాదికారకః"

ఉత్పాతానికి (ప్రకృతివికారానికి) సంబంధించిన ఉరుములు మొదలైన వాటిచేత మనస్సుకు ఖోభ 'త్రాసం'. ఇది వణకు మొదలైన వాటిని కలిగిస్తుంది.

33. "ఊహా వితర్కః సన్దేహే భూశిరోజ్జులినర్తకః"

సందేహం కలిగినప్పుడు ఇట్లా అట్లా అని ఊహ 'వితర్కం'. దీనివల్ల కనుబొమ్మలు ఎగరవేయడం, శిరస్సు కంపింపవేయడం, వ్రేళ్ళు కదవడం మొదలైనవి కలుగుతాయి.

వృ. నిర్వేదస్యామజ్జలప్రాయస్య ప్రథమమనుపాదేయత్వేఽప్యృపాదానం వ్యభిచారిత్వేఽపి స్థాయితాభిదానార్థమ్. తేన -

కా. నిర్వేదస్థాయితాభావోఽస్తి శాన్తోఽపి నవమో రసః.
యథా -

శ్లో॥ అహౌ వా హారే వా కుసుమశయనే వా దృషది వా
మణౌ వా లోష్ఠే వా బలవతి రిపౌ వా సుహృది వా,
తృణే వా స్త్రైణే వా మమ సమదృశో యాన్తి దివసాః
క్వచిత్పుణ్యేఽరణ్యే శివ శివ శివేతి ప్రలపతః.

44

వ్యా. నిర్వేదం అనిగా ప్రతీదీ హేయమే అనే బుద్ధిచేత కలిగిన వైరాగ్యం. అందుచేత అది అమంగలం వంటిది. ముప్పైమూడు వ్యభిచారిభావాలను చెప్పేటప్పుడు అమంగళకరమైన నిర్వేదంతో ప్రారంభించడం ఆయుక్తమే అయినా, అది వ్యభిచారిభావం అవడమే కాకుండా స్థాయితాభావం కూడా అవుతుంది అని సూచించడం కోసం అందుచేత. నిర్వేదేతిః. నిర్వేదస్థాయితావః=నిర్వేదం స్థాయ

భావంగా గల, సవమః రసః = తొమ్మిదవ రసమైన, శాంతః అపి = శాంతం. కూడా, అస్తి = ఉన్నది.

వి. నిర్వేదం తత్త్వజ్ఞాన - ఆపదీర్హ్యాదులవల్ల కలుగుతుంది అని వెనుక చూచి ఉన్నాము. తత్త్వజ్ఞానంవల్ల కలిగే నిర్వేదం శాంతరసానికి స్థాయిభావం అని ఆర్థం.

భరతుడు రసాన్ని దృశ్యకావ్యాలను దృష్టిలో ఉంచుకొని ప్రతిపాదించాడు. దృశ్యకావ్యప్రయోగం సంగీతవాద్యాదులతో కూడిన చతుర్విధాభినయం ద్వారా చేయబడుతుంది. శాంతం సకలవ్యాపారోపశమరూపమైనది. అందుచేత దృశ్య కావ్యాలలో శాంతానికి అవకాశం లేదు అనే ఉద్దేశ్యంతో 29వ కారికలో 'నాట్యంలో రసాలు ఎనిమిదిమాత్రమే ఉంటాయి' అని చెప్పబడింది. నాట్యంలో (దృశ్య కావ్యాలలో) శాంతరసానికి అవకాశం లేకపోయినా శ్రవ్యకావ్యంలో ఉండవచ్చు ననే ఉద్దేశ్యంతో మమ్మటుడు ఇక్కడ దీనిని సవమరసంగా ప్రతిపాదించాడు. నాట్యశాస్త్రంలో శాంతరసంతో తొమ్మిది రసాలు చెప్పే పాఠం ఒకటి, ఎనిమిది రసాలు మాత్రమే చెప్పే పాఠం ఒకటి ఉన్నాయి. రెండవ పాఠమే భరతునికి సంమతమైనది అన్నట్లు కనబడుతుంది. కాని నాట్యశాస్త్రవ్యాఖ్యానమైన అభినవ భారతిలో అభినవగుప్తుడు మొదటి పాఠాన్నే సమర్థిస్తూ అన్ని రసాలకీ శాంత రసమే ప్రకృతిరసం అనీ, అది చాలా ప్రధానమైన దనీ ప్రతిపాదించాడు. ఆదోక పెద్ద చర్చ. అదంతా ఇక్కడ అనావశ్యకం. మమ్మటుని అభిప్రాయం ప్రకారం మాత్రం నాట్యంలో ఎనిమిది రసాలకే స్థానం ఉంది; శ్రవ్యకావ్యాలలో శాంతరసం ఉంటే ఉండవచ్చు అనే విషయం స్పష్టం.

వ్యా. ఎట్లనగా-అహౌ ఇతి:- అహౌ వా = సర్పమునందైనా, హారే వా = ముత్యాలహారమునందైనా, కుసుమశయనే వా = పుష్పశయనమునందైనా, దృషది వా = శిలయందైనా, మణౌ వా = మణియందైనా, లోష్ఠే వా = మట్టిబెడ్డయందైనా, బలవతి = బలవంతుడైన, రిపౌ వా = శత్రువునందైనా, సుహృది వా = మిత్రుని యందైనా, తృణే వా = గడ్డిపరకయందైనా, స్రైణే వా = స్త్రీ సముదాయమునందైనా, సమదృశః = సమానమైన దృష్టి గల శివశివశివేతి = 'శివా శివా శివా' అని, ప్రలవతః = ఉచ్చరిస్తూన్న, మమ = నాకు, పుణ్యే = పుణ్యమైన, అరణ్యే = అరణ్యము

నందుగాని, క్వచిత్ = అపరితమైన మరెక్కడనైనా గాని, దివసాః = రోజులు, యాన్తి = గడచుచున్నవి.

వి. ఇక్కడ మిథ్యగా భావించబడుతూన్న జగత్తు ఆలంబనం. తపోవనా దికం ఉద్దీపనం. సర్వహారాదులను సమంగా చూడడం అనుభావం. మతి-ధృతి-హర్షాలు వ్యభిచారిభావాలు, నిర్వేదం స్థాయిభావం. వీటిని గుర్తించిన వానియందు శాంతరసం నిష్పన్నం అవుతుంది.

కా. రతిర్దేవాదివిషయా వ్యభిచారీ తథాజ్ఞోతః,
భావః ప్రోక్తః

35

వృ. ఆదిశబ్దాన్ముని గురునృపపుత్రాదివిషయా,
కాంతావిషయా తు వ్యక్తా శృంగారః.
ఉదాహరణమ్-

శ్లో. కణ్ఠకోణవినివిష్టమీశ తే కాలకూటమపి మే మహామృతమ్.
అప్యూపాత్తమమృతం భవద్వపుర్భేదవృత్తియదిమేనరోచతే.

శ్లో. హరత్యఘం సంప్రతి హేతురేష్యతః
శుభస్య పూర్వాచరితైః కృతం శుభైః,
శరీరభాజాం భవదీయదర్శనం
వ్యనక్తి కాలశ్రితయేఽపి యోగ్యతామ్.

46

వృ. ఏవమన్యదప్యదాహర్యమ్.

వ్యా. రతిరితి :- దేవాదివిషయా = దేవతాదులు విషయముగా (ఆలంబనముగా) గల, రతిః = రతి, తథా = మరియు, అజ్ఞోతః = వ్యంజించబడిన, వ్యభిచారీ = వ్యభిచారిభావమూ, భావః = భావముగా, ప్రోక్తః = చెప్పబడినది

‘ఆది’ శబ్దంవల్ల మునులు, గురువు, రాజుపుత్రుడు మొదలగువారు విషయముగా గలది కూడ గ్రహించబడుతుంది. కాంతావిషయకమైన రతి మాత్రమే వ్యంజింపబడినట్లయితే శృంగారరసం అవుతుంది.

వి. రతి అనగా ప్రేమ. దేవతాదులవిషయంలో కూడ ప్రేమ ఉండవచ్చు. దేవతలు, మునులు, పెద్దవాళ్ళు మొదలైనవాళ్ళమీద ఉన్న రతి ‘భక్తి’. పుత్రాదుల

మీద రతి 'వాత్సల్యం'. మిత్రునిమీద రతి 'స్నేహం'. ఈ విధంగా ఆలంబన బేదాన్ని పట్టి రతికే వేరు వేరు పేర్లు. శ్రీ - పురుష విషయకరతికే రసత్వస్థితిని పొందగలిగిన సామర్థ్యం ఉంది గాని దేవాదివిషయకరతికి లేదు. అందుచేత అది కేవలం భావంగానే పరిగణింపబడుతుంది అని అభిప్రాయం. శ్రీపురుష విషయకరతి కూడా విభావానుభావవ్యభిచారుల ద్వారా చక్కగా పోషించినప్పుడే రసం అవుతుంది. సరిగా పోషించకపోతే భావంగానే ఉండిపోతుంది. ఇదే కాదు; మిగిలిన ఎనిమిది స్థాయిభావాలు కూడా సరిగా పోషించనిచో రసస్థితిని పొందవు, భావాలుగానే పరిగణింపబడతాయి

దేవవిషయకరతికి ఉదాహరణం—

వ్యా. కణ్ఠ ఇతి:- ఈశ = పరమేశ్వరా ! తే = నీయొక్క, కణ్ఠకోణవిని విష్ణుమ్ = కంఠం మూలలో ఉంచబడిన, కాలకూటమపి = కాలకూటం కూడ, మే = నాకు, మహామృతమ్ = గొప్ప అమృతము. ఉపాత్రమపి = గ్రహించబడిన రైనా, అమృతమ్ = అమృతం, భవద్వపుర్భేదవృత్తి యది = నీ శరీరంకంటె వేరుగా ఉన్నట్లయితే, మే = నాకు, న రోచతే = ఇష్టం కాదు.

వి. ఇది కాశ్మీరదేశీయుడైన శ్రీమదుత్పలాచార్యుడు రచించిన పరమేశ్వర స్తోత్రావళిలోని పదమూడవస్తోత్రంలోని శ్లోకం ఇక్కడ మహాదేవుడు ఆలంబనం. ఆతని ఆవ్యాహతమైన ఐశ్వర్యం ఉద్దీపనం. స్తుతి అనుభావం. ధృతి మాహాత్మ్య స్మరణాదులు వ్యభిచారభావాలు. వీటిని పట్టి స్తుతి చేస్తున్నవానిలో రతి ఉన్నట్లుగా తెలుసుకొన్న పాఠకులలో రతిభావాభివ్యక్తి కలుగుతుంది.

వ్యా. మునివిషయక మైన రతికి ఉదాహరణం. హరతీతి:- శిశుపాలవధంలో శ్రీకృష్ణుడు నారదునితో అంటూన్న మాట లివి. పూర్వాచరిత్రైః = పూర్వం ఆచరించబడిన, శుభైః = పుణ్యాలచేత, కృతమ్ = చేయబడిన, భవదీయదర్శనమ్ = నీ దర్శనం, సంప్రతి = ఇప్పుడు (వర్తమానకాలంలో), అపమ్ = పాపాన్ని, హరతి = హరిస్తుంది. ఏష్యతః = రాబోయే, శుభస్య = శుభానికి, హేతుః = హేతువు. శరీరభాజామ్ = ప్రాణులకు. కాలక్రితయేఽపి = మూడు కాలాలలోనూ కూడ, యోగ్యతామ్ = యోగ్యత్వాన్ని, వ్యనక్తి = సూచిస్తున్నది.

వి. ఇక్కడ ముని ఆలంబనం. దర్శనయోగ్యతావ్యంజనం ఉద్దీపనం.

ఈ విధమైన మాటలే అనుభావం. వాటివల్ల వ్యంజింపబడే హర్షం వ్యభిచారిభావం. మునివిషయకమైన ఈ శ్రీకృష్ణరతిని గుర్తించిన పాతకునిలో భావనిష్పత్తి కలుగుతుంది.

వ్యా. ఇతరమైనదానిని కూడ, అనగా గురు-నృప-పుత్రాది విషయకరతిని కూడా, ఈ విధంగానే ఉదాహరణల ద్వారా తెలుసుకొనవచ్చు.

వృ. అజ్ఞోతవ్యభిచారి యథా-

శ్లో. జానే కోపపరాజ్మఖీ ప్రియతమా స్వప్నే ద్యద్వష్టామయా
మా మాం సంస్పృశ పాణినేతి రుదతీ గన్తుం ప్రవృత్తా పురః,
నో యావత్పరిరభ్య చాటుశతకై రాశ్వాసయామి ప్రియాం
భ్రాతస్తావదహం శరేన విధినా నిద్రాదరిద్రీకృతః, 47

వృ. అత్ర విధిం ప్రత్యసూయా.

వ్యా. జానే ఇతి:- వియోగంతో బాధపడుతున్నవా డొకడు తనమిత్రునితో పలుకుతున్న మాటలు. భ్రాతః = ఓ! సోదరుడా! ఆద్య = ఈనాడు, మయా = నాచేత, కోపపరాజ్మఖీ = కోపంచేత పరాజ్మఖురాలైన (ముఖం అటువైపు తిప్పుకొన్న), ప్రియతమా = ప్రియతమ, స్వప్నే = స్వప్నమునందు, ద్యద్వష్టా = చూడబడినది. మామ్ = నన్ను, పాణినా = హస్తముచేత, మా సంస్పృశ = స్పృశించకుము, ఇతి = అని, రుదతీ = ఏడ్చుచున్నదై, పురః = ముందు, గన్తుమ్ = వెళ్ళుటకు, ప్రవృత్తా = ప్రవర్తించింది. ప్రియామ్ = ఆ ప్రియురాలిని, పరిరభ్య = కౌగలించుకొని, యావత్ = ఎంతలో, చాటుశతకైః = వందల కొలది చాటు వాక్యాలచేత (మంచిమాటలచేత), నో ఆశ్వాసయామి = ఓదార్చలేదో, తావత్ = అంతలో, అహమ్ = నేను, శరేన = దుష్టమైన, విధినా = దైవంచేత, నిద్రాదరిద్రీకృతః = నిద్రలేనివాడనుగా చేయబడితిని అని, జానే = ఎరుగుదును.

వి. ఇక్కడ విధివిషయంలో అసూయ ప్రధానంగా వ్యంజింపచేయబడుచున్నది. విధి ఆలంబనం; విధిదౌర్జన్యం ఉద్దీపనం; శతశ్వాన్ని చెప్పడం అనుభావం. ప్రధానంగా వ్యంజింపబడిన అసూయ అనే వ్యభిచారిభావం భావ మని చెప్పబడుతుంది.

కా. తదాభాసా అనౌచిత్యప్రవర్తితాః.

వృ. తదాభాసా రసాభాసా భావాభాసాశ్చ.

వ్యా. తదాభాసా ఇతి:- అనౌచిత్యప్రవర్తితాః = అనౌచిత్యంతో ప్రవర్తింప చేయబడినవి, తదాభాసాః = వాటి ఆభాసలు.

తదాభాసాః = రసాభాసలు, భావాభాసలు.

వి. శాస్త్రీయ సంప్రదాయాలను, లౌకికమర్యాదలను అతిక్రమించి ఆ యా రసభావాదులకు ఆలంబనంగా చిత్రించకూడనివారిని, ఆశ్రయంగా చిత్రించకూడనివారిని ఆలా చిత్రిస్తే అవి రసాభాసభావాభాసలు. సామాజికులకు, పరితలకూ కూడ “ఇలా చిత్రించడం బాగులేదు” అని మనస్సులో ఉన్నంతవరకు వాళ్ళకు అసంనివేశంతో తాదాత్మ్యం కలగదు. అందుచేత వాళ్ళకు పూర్వమైన రసానుభూతి కాని భావానుభూతి కాని కలగదు. అందుచేత అవి రసభావాల వలె కనబడినా నిజమైన రసభావాలు కావు. రసాభాసభావాభాసాలు మాత్రమే.

న్యాయశాస్త్రంలో దుష్టపేతువులకి హేత్వాభాసలు అని పేరు. ‘పర్వతో దూమవాన్, వహ్నేః’ (పర్వతంమీద దూమం ఉంది, అగ్ని కనబడుతూన్నది కాబట్టి) అన్న ప్రయోగంలో ‘వహ్ని’ హేతువు. కాని వహ్ని ఉన్నచోటల్లా దూమం ఉండదు. ఎఱ్ఱగా కాల్పిన ఇనప గోలంమీద నిప్పు ఉన్నా దూమం లేదు కదా? అందుచేత ఇక్కడ ‘వహ్నేః’ అనే హేతువు దుష్టపేతువు, అనగా హేత్వాభాసం. హేత్వాభాసాన్ని ఎన్నడూ ఉపయోగించకూడదు. అయితే రసాభాసభావాభాసాలు నిజమైన రసభావాలు కాకపోయినా అవి సర్వథా కావ్యాలలో ఉండకూడదు అని ఆలంకారికు లెవరూ నిషేధించలేదు. కథను వట్టి కొన్నిచోట్ల వాటిని ఉపయోగించినా దోషం లేదు.

శృంగారంలో నాయికాశ్రయమైన రతికి చాలామంది నాయకులు ఆలంబనంగా ఉండడం, లేదా ఉపనాయకుడు ఆలంబనంగా ఉండడం, ఒక వ్యక్తిలో మాత్రమే రతి ఉండి మరొకరిలో లేకపోవడం, గురుజనులవిషయంలో ఉండడం, వశుపక్ష్యాదితిర్యగ్గుంతువులో ఉండడం మొదలైనవి అనౌచిత్యాలు. అదే విధంగా హాసానికి పెద్దలను ఆలంబనంగా వర్ణించినా, కరుణకు వైరాగ్యవంతుణ్ణి ఆశ్రయంగా చిత్రించినా, రాద్రవీరరసాలకు తండ్రిమొదలైన పూజ్యాల్ని ఆలంబనంగా

వర్ణించినా, భయానికి వీరుణ్ణి ఆశ్రయంగా వర్ణించినా, జుగుప్సకు యుష్ణీయపశు
వసాదుల్ని ఆలంబనంగా వర్ణించినా, విస్మయానికి ఐంద్రజాలికాదుల్ని ఆలంబ
నంగా వర్ణించినా, శమానికి లేదా నిర్వేదానికి మహాకూరుణ్ణి ఆశ్రయంగా వర్ణిం
చినా అనౌచిత్యం ఉండదంచేత అవన్నీ హాస్యాద్యాభాసాలు మాత్రంగానే
ఉంటాయి.

వృ. తత్ర రసాభాసో యథా-

శ్లో॥ స్తుమః కం కామాక్షి క్షణమపి వినా యం న రమసే
విలేభే కః ప్రాణాన్ రణమఖముఖే యం మృగయసే,
సులగ్నే కో జాతః శశిముఖి యమాలింగసి బలాత్
తపశ్రీః కన్యైషా మదననగరి ధ్యాయసి తు యమ్. 48

వృ. అత్రానేకకాముకవిషయమఖిలాషం తస్యాః స్తుమః ఇత్యా
ద్యనుగతం బహువ్యాపారోపాదానం వ్యనక్తి.

వ్యా. అందు రసాభాసం ఎట్లనగా-

స్తుమః ఇతి- వామాక్షి=సుందరములైన నేత్రాలు కలదానా! యం వినా=
ఎవడు లేకుండగా, క్షణమపి=క్షణకాలం కూడా, న రమసే=రమించవో (సంతో
షంగా ఉండజాలవో) అట్ట, కమ్=ఎవణ్ణి, స్తుమః=స్తుతించెదము? యమ్=ఎవణ్ణి,
మృగయసే=వెదకుచున్నావో అట్టి, కః=ఎవడు, రణమఖముఖే=యుద్ధ మనే
యజ్ఞయొక్క ముఖమునందు, ప్రాణాన్=ప్రాణాలను, విలేభే=ఇచ్చినాడు?
నీసంగమం అనే స్వర్గాన్ని పొందడానికి పూర్వజన్మలో యుద్ధభూమిలో ప్రాణ
త్యాగం చేసివవాడు ఎవడు అని భావం. శశిముఖి=ఓ చంద్రముఖీ! యమ్=
ఎవణ్ణి, బలాత్=బలాత్కారముగా, ఆలింగసి=కొగిలించుకొనుచున్నావో అట్టి,
సులగ్నే=మంచిలగ్నమునందు, జాతః=పుట్టినవాడు, కః=ఎవడు? మదన
నగరి=ఓ మన్మథరాజధానీ! ఏషా=ఇది. యమ్=ఎవణ్ణి గూర్చి, ధ్యాయసి=
ఆలోచించుచున్నావో అట్టి, కన్య=ఎవనియొక్క, తపఃశ్రీ=తపోలక్ష్మి?

ఒక సుందరిని చూచి ఒక కాముకుని మాటలివి. అత్రేతి:- ఇక్కడ 'స్తుమః'
ఇత్యాదులతో సంబంధించిన ఆమెయొక్క రమణ-అన్వేషణ-ఆలింగన-ధ్యానరూపా

లైన అనేకవ్యాపారాలను చెప్పడం ఆమెకు అనేకులైన కాముకులపై ఉన్న అభి
లాషను వ్యంజింపజేస్తూన్నది. ఈ విధంగా ఒక నాయికలో ఉన్న రతికి అనేక
నాయకులు ఆలంబనంగా ఉన్నట్లు వర్ణించడంచేత ఇది శృంగారాభాసానికి ఉదా
హరణం.

వృ. బావాభాసో యథా-

శ్లో॥ రాకాసుధాకరముఖీ తరలాయతాక్షీ
సా స్మేరయావనతరగ్గితవిభ్రమాజ్ఞీ,
తత్ కిం కరోమి విదధే కథమత్రమైత్రీం
తత్స్వీకృతివ్యతికరే క ఇవాభ్యుపాయః.

49

వృ. అత్ర చింతా అనౌచిత్యప్రవర్తితా. ఏవమన్యేఽప్యదాహార్యాః.

వ్యా. రాకేతి:- సీతను గూర్చి రావణుడు అనుకుంటూన్న మాటలు: రాకా
సుధాకరముఖీ = పూర్ణిమనాటి చంద్రునివంటి ముఖంకలది, తరలాయతాక్షీ =
చంచలములైన విశాలములైన నేత్రాలు గలది అయిన, సా = ఆమె, స్మేరయావన
తరగ్గితవిభ్రమాజ్ఞీ = చిరునవ్వు నవ్వుచున్న (కొంచెము ప్రకాశిస్తూన్న) యౌవనం
చేత తరంగాలు వలె వెడలుచున్న విలాసలతో కూడిన శరీరము కలది. తత్ =
ఆ కారణమువలన, కిమ్ = ఏమి, కరోమి = చేయుదును? అత్ర = ఈమెయందు,
మైత్రీమ్ = స్నేహమును (పరిచయమును), కథమ్ = ఎట్లు, విదధే = చేయుదును?
తత్స్వీకృతివ్యతికరే = ఆమెయొక్క స్వీకారముయొక్క, అనగా ఇతడు నావాడు
అనే అభిప్రాయంయొక్క సంబంధమునందు, ఉపాయః = ఉపాయం, కః ఇవ =
ఏమి?

ఇక్కడ చింత అనౌచిత్యముతో ప్రవర్తితమైనది. ఇట్లే ఇతరములైన రస
బావాభాసలకు ఉదాహరణలు చూచుకోవలెను.

వి. “ఆదౌ వాచ్యః శ్రీయో రాగః పశ్చాత్పుంసస్తద్దిజ్జితైః” (ముందుగా
స్త్రీకి అనురాగము కలిగినట్లు, తరవాత ఆమె మనోబావాన్ని గుర్తించడంచేత
పురుషుడిలో రాగం కలిగినట్లు వర్ణించాలి) అని చెప్పిన రీతిగా శ్రీగతరాగాన్ని
ముందుగా వర్ణించడం ఉచితం. అలా కాకపోవడంచేత ఇక్కడ అనౌచిత్యం అని

కొందరు వ్యాఖ్యాతలు వ్రాసినారు. నాయికలో లేకుండా పురుషునిలో మాత్రమే అనురాగం ఉన్నట్లు, జగన్మాతయైన సీత విషయంలో కలిగినట్లు వర్ణించడంచేత అనౌచిత్యం అని చెప్పవచ్చును.

అవ. ఇప్పుడు భావశాంత్యాదులను నిరూపిస్తూన్నాడు—

కా. భావస్య శాన్తిరుదయః సన్ధిః శబలతా తథా. 36

వృ. క్రమేణోదాహరణమ్—

శో॥ తస్యాః సాన్ద్రవిలేపనస్తనతటప్రశ్లేషముద్రాజ్జితం
కిం వక్షశ్చరణానతివ్యతికరవ్యాజేన గోపాయ్యతే,
ఇత్యుక్తే క్వతదిత్యుదీర్య సహసా తత్సంప్రమాదుం మయా
సాశిష్టా రభసేన తత్పుఖవశాత్త్వాన్వ్యా చ తద్విస్మృతమ్. 50

వృ. అత్ర కోపస్య—

వ్యా. భావస్య = భావముయొక్క, శాన్తిః = శమనము, ఉదయః = పుట్టడం, సంధిః = రెండు భావాల సంధి, అనగా ఒకే సమయంలో సమానబలంతో ఉన్న రెండు భావాల ఆస్వాదనం లేదా ఒకే సమయంలో సమానరూపంలో ఉన్న రెండు విరుద్ధభావాల ఆస్వాదనం, తథా = మరియు, శబలతా = చాలా భావాలు కలిసి పోవడం, అనగా వెనక ఉన్న భావాన్ని మర్చించి తరువాతి భావం ఆవిర్భవిస్తూ ఒకచోట అనేక భావాల కలయిక వరసగా భావశాంతి. భావోదయ, భావసంధి. భావ శబలతలు అని చెప్పబడును. వీటికి క్రమంగా ఉదాహరణలు.

తస్యాః ఇతి. తన ప్రేయురాలికి కోపం వచ్చి శాంతించింది అని ఒక ధృష్టనాయకుడు మిత్రునితో చెబుతున్నమాటలు. ఇది అమరుకంలోని పద్యం. తస్యాః = ఆమెయొక్క, సాన్ద్రవిలేపనస్తనతటప్రశ్లేషముద్రాజ్జితమ్ = దట్టమైన చందనాదిలేపనం గల స్తనముల పైభాగమును కౌగలించుకొనడంచేత ఏర్పడిన ముద్రలచేత చిహ్నితమైన, వక్షః = వక్షఃస్థలము, చరణానతివ్యతికరవ్యాజేన = పాదములపై పడి నమస్కరించుటతో సంబంధ మనే (పాదాలమీద పడడం అనే) వంకచేత, కిమ్ = ఎందుకు, గోపాయ్యతే = దాచబడుతున్నది? ఇతి = అని,

ఉక్తే = (ఆమెచేత) పరికరితగా, (ఆమె పరికరగా), తత్ = అది, క్వ = ఎక్కడ, ఇతి = అని, ఉదీర్య = పలికి, మయా = నాచేత, తత్ = దానిని, సంప్రమార్శ్యమ్ = తుడిచివేయుటకు. సా = ఆమె, సహసా = వెంటనే ఆశ్రిష్టా = కౌగలించుకొనబడింది. తత్సఖవశాత్ = ఆ సుఖంవల్ల, తన్వ్యా = ఆ తన్విచేత (తన్వి అనగా నాజూకైన స్త్రీ), తత్ = అది, విస్మృతమ్ = మరవబడినది. ఇది కోపం అనే భావంయొక్క శాంతికి ఉదాహరణం.

అవ భావోదయానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు—

శ్లో॥ ఏకస్మిన్ శయనే విపక్షరమణీనామగ్రహే ముగ్ధయా
సద్యో మానవరిగ్రహగ్లపితయా చాటూని కుర్వన్నపి,
ఆవేగాదవధీరితః ప్రియతమస్తూష్టిం స్థితస్తత్క్షణం
మా భూత్సుప్త ఇవే త్యమన్దవలితగ్రీవం పునర్వీక్షితః. 51

పు అత్రౌత్సుక్యస్య—

వ్యా. ఏకస్మిన్ ఇతి. అమరుశతకంలోని శ్లోకం. ఏకస్మిన్ = ఒక, శయనే = శయ్యయందు, విపక్షరమణీనామగ్రహే = సవతి పేరుయొక్క గ్రహణము చేయబడినదగుచుండగా, సద్యః = వెంటనే, మానవరిగ్రహగ్లపితయా = కోపమును అంగీకరించుటచేత (కోపించుటచేత) భిన్నురాలైన, ముగ్ధయా = ముగ్ధయైన నాయికచేత, చాటూని కుర్వన్నపి = మంచి మాటలు చెప్పుచున్నా కూడ (బ్రతిమాలుచున్నా కూడ), ఆవేగాత్ = కోపావేశంవల్ల, అవధీరితః = తిరస్కరించబడిన, తత్క్షణమ్ = ఆ క్షణమునందు, తూష్టిం స్థితః = మౌనంగా ఉన్న, ప్రియతమః = ప్రీయతముడు, సుప్తః ఇవ = నిద్రపోయినవాడు, మా భూత్ = కాకుండుగాక (నిద్రపోలేదు కద), ఇతి = అని, అమన్దవలితగ్రీవమ్ = బాగా త్రిప్పబడిన కంఠం కలుగునట్లుగా, పునః = మరలమరల, వీక్షితః = చూడబడినాడు.

వి. ఇక్కడ సురతంనిమిత్తం ఔత్సుక్యం ఉదయించి నట్లు వ్యంజితమైనదిగాన ఇది భావోదయానికి ఉదాహరణం.

అవ. భావసంధికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు—

శ్లో॥ ఉత్పిక్తస్య తపఃపరాక్రమనిధేరభ్యాగమాదేకతః
సత్సంగప్రియతా చ వీరరభసోత్పాలశ్చ మాం కర్షతః,
వై దేహీపరిరమ్భ ఏష చ ముహూర్తైచ్చతన్యమామీలయన్
ఆనన్ది హరిచన్దనేన్దుశిశిరస్నిగ్ధో రుణద్ధ్యన్యతః.

వృ. అత్రావేగహర్షయోః-

వ్యా. ఉత్పిక్త స్వేతిః- మహావీరచరితంలో పరశురాముని రాకను విని రాముడు అనుకొంటున్న మాటలు. ఉత్పిక్తస్య = అహంకారం కలవాడు, తపః పరాక్రమనిధేః = తపస్సుకూ పరాక్రమానికి నిధి అయిన పరశురాముని యొక్క, అభ్యాగమాత్ = రాకవలన, సత్సంగప్రియతా చ = సత్పురుషసంగమునందు, ఆనన్ది, వీరరభసోత్పాలః చ = వీరుని ఉత్సాహముయొక్క ఉద్రేకము, ఏకతః = ఒకవైపు, మామ్ = నన్ను, కర్షతః = లాగుతున్నాయి. ముహూః = మాటి మాటికి, చైతన్యమ్ = చైతన్యాన్ని, ఆమీలయన్ = కప్పివేయుచున్నదీ అనగా మరొక వైపు ప్రసరించకుండా చేస్తున్నదీ, హరిచన్దనేన్దుశిశిరస్నిగ్ధః = చందనం వలె, చంద్రుడు వలె, చల్లనిదీ, స్నేహపూర్ణమూ, ఆనన్ది = ఆనందంకలిగించేదీ అయిన ఏషః = ఈ, వై దేహీపరిరమ్భః = సీతాసమాలింగనం కూడ, అన్యతః = మరొక వైపు, రుణద్ధి = అడ్డుకొంటున్నది.

వి. ఇక్కడ పూర్వార్థంలో, ముని చాలా ఆదరించతగినవా డనే భావం చేత కలిగిన ఆయనను వెంటనే కలవాలి అనే ఆవేగం, ఉత్తరార్థంలో హర్షం వ్యక్తం అవుతున్నాయి. ఆ రెండింటికి సంధి.

అవ. భావశబలతకు ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ క్వాకార్యం శశలక్ష్మణః క్వ చ కులం భూయోఽపిదృశ్యేత సా
దోషాణాం ప్రశమాయనః శ్రుతమహోకోపేఽపికాన్తం ముఖమ్
కిం వక్ష్యన్త్యపకల్మషాః కృతధియః స్వప్నేఽపి సా దుర్లభా
చేతః స్వాస్థ్యముపైహి కః ఖలు యువా ధన్యోఽధరం ధాన్యతి.

వృ. అత్ర వితర్కాత్సక్యమతిస్మరణశఙ్కాదై న్యధృతిచిన్తా నాం శబలతా.

వ్యా. క్వేతి :- విక్రమోర్వశీయంలో ఊర్వశిని చూచి పురూరవుడు అనుకొంటూన్న మాటలు ఇవి అని కొందరు వ్రాశారు. కాని ఈ శ్లోకం దానిలో లేదు. కథను వట్టిచూస్తే ఉండడానికి అవకాశం లేదు. దేవయానిని చూచి యయాతి అనుకొంటూన్న మాటలని కొందరు వ్రాశారు. అకార్యమ్ = మునికన్యాభిలాష రూపమైన అకార్యం, క్వ = ఎక్కడ? శశలక్ష్మణః = చంద్రునియొక్క, కులమ్ = కులము, క్వ చ = ఎక్కడ. (వితర్కం). సా = ఆమె, భూయః = మరల, అపి దృశ్యతే = చూడబడుతుందా (భౌతుక్యం). నః = మనయొక్క, శ్రుతమ్ = శాస్త్రశ్రవణం, దోషాణామ్ = దోషాలయొక్క, ప్రశమాయ = వినాశంకొరకే కదా. (మతి). అహో = ఏమి ఆశ్చర్యం, కోపేఽపి = కోపంలో కూడ, ముఖమ్ = ఆమె ముఖము. కాంతమ్ = మనోహరమైనది, (స్మరణం). అవకల్మషాః = తొలగిన పాపాలుగల (పాపాలులేని), కృతధియః = పండితులు, కిమ్ = ఏమి, వక్ష్యన్తి = వలికెదరో! (శంక). సా = ఆమె, స్వప్నేఽపి = స్వప్నంలో కూడ, దుర్లభా = దుర్లభ అయినది (దైన్యం) చేతః = చిత్తమా! స్వాస్థ్యమ్ = స్వస్థతను, ఉపైహి = పొందుము (ధృతి). ధన్యః = ధన్యుడైన, కః యవా = ఏ యువకుడు, అధరమ్ = అధరోష్ణమును, దాస్యతి = పానంఁచెయ్యనో! (చింత)

ఇక్కడ వితర్క-భౌతుక్య-మతి-స్మరణ-శంకా-దైన్య-ధృతి-చింతల కలయిక ఉన్నది.

వి. ముందు వితర్కం, దాన్ని బాధించి భౌతుక్యం, దాన్ని బాధించి మతి, దాన్ని బాధించి స్మరణం, దాన్ని బాధించి శంక, దాన్ని బాధించి దైన్యం, దాన్ని బాధించి ధృతి, దాన్ని బాధించి చింత వరసగా కలగడంచేత ఇది భావశబలతకు ఉదాహరణం.

వృ. భావస్థితిస్తూక్తా ఉదాహృతా చ.

వి. భావానికి శాంతి మొదలైన అవస్థలు ఉన్నట్లే స్థితి రూపమైన అవస్థ కూడా ఉంటుంది కదా. దానికి ఉదాహరణం చెప్పవలసిఉంది కదా అనే ఆశంకకు ఇది సమాధానం 'వృత్తిచారీ తథాజ్ఞాతః' అని భావస్థితి, "జానేతోపపరాజ్ముఖీ" ఇత్యాది పద్యంలో దాని ఉదాహరణం చెప్పడం జరిగింది. అనగా శాంతి-ఉదయ-సంధి-శబరతలు అనే నాలుగు అవస్థలు లేని భావాన్ని చెప్పిన చోట భావస్థితి అని అభిప్రాయం.

కా. ముఖ్యే రసేఽపి తేఽజీత్వం ప్రాప్నువన్తి కదాచన.

వృ. తే భావశాస్త్రాదయః, అజీత్వం రాజానుగతవివాహప్రవృత్త
భృత్యవత్.

వ్యా. ముఖ్యే ఇతి:- రసే = రసం. ముఖ్యే అపి = ముఖ్యమైనను, తే =
అవి, కదాచన = అప్పుడప్పుడు, అజీత్వమ్ = అంగిత్వాన్ని, ప్రాప్నువన్తి =
పొందుచున్నవి.

వి ఏవైన వ్యభిచారిభావాలను వ్యంజింపచేసినప్పుడు అవి అభివ్యక్తం
కాగానే రసాభివ్యక్తి కలుగుతుంది కదా. రసాభివ్యక్తి కలిగిందనగా దానికే
ప్రాధాన్యం చెప్పాలి; అలాంటప్పుడు భావాలకి, భావశాస్త్రాదులకి ప్రాధాన్యం
ఎక్కడ ఉంటుంది అని ప్రశ్న కలగవచ్చు. దానికి సమాధానంగా ఈ వాక్యం
చెప్పబడింది. రసం ముఖ్యమనే మాట నిజమే. అయినా వ్యభిచారిభావ-తత్త్వాం
త్యాదుల్ని బాగా పోషించడంతో ముందుగా అవి ప్రధానం అయినట్లు, పార్శ్వంతి
కంకా (చివరికి) రసస్ఫూర్తి కలిగినా రసమే భావాదులకి అంగం అయినట్లు
కనబడుతుంది. దానిని పట్టి భావధ్వని, భావశాంతిధ్వని ఇత్యాదివ్యవహారం ఏర్ప
డింది అని భావం.

ఏనాటికీ రాజు తన సేవకుడికంటే గొప్పవాడే అయినా కూడ రాజసేవ
కుడు వివాహం చేసికొంటూ ఊరేగేటప్పుడు గాని, మరొకప్పుడుగాని రాజు అతని
వెంట ఉండవచ్చును. అప్పుడు రాజసేవకుడే ప్రధానుడుగా కనిపిస్తాడు కదా?
తావన్మాత్రంచేత రాజుకిఉన్న ప్రాధాన్యం తగ్గదు. నిజానికి పెరుగుతుంది. "ఆహా!
ఈ రాజు ఎంత మంచివాడు; తన భృత్యుని వెంట మామూలు మనిషి వలె వస్తు
న్నాడు" అని అందరూ ఆ రాజును మెచ్చుకుంటారు కదా?

వృత్తిలో 'భావశాస్త్రాదయః' అనేదానికి భావాలు, వాటి శాంతి-ఉదయ -
సంధి-శబలతలు అని అర్థం. రసం అంగంగాను, భావాలు అంగిగాను కనబడడానికి
'రాజానుగతవివాహప్రవృత్తభృత్యవత్' అనేది దృష్టాంతం. అందుచేత భావ
శాస్త్రాదుల కిచ్చిన ఉదాహరణలలో పార్శ్వంతికంగా శృంగారాదిధ్వని ఉన్నా
కూడ వాటిని భావశాస్త్రాది నామదేయాలతోనే పేర్కొనడం జరిగిందని అర్థం.

అవ:- ఇంతవరకు అసంలక్ష్యక్రమధ్వనిని దాని అవాంతరభేదాలను సోదాహరణంగా నిరూపించి ఇప్పుడు సంలక్ష్యక్రమధ్వనిభేదాలను చెప్పుచున్నాడు.

కా. అనుస్వానాభసంలక్ష్యక్రమవ్యజ్యస్థితిస్తు యః, 37
శబ్దార్థోభయశక్యత్వప్రిధా స కథితో ధ్వనిః.

వృ. శబ్దశక్తిమూలానురణనరూపవ్యజ్యః అర్థశక్తిమూలానురణనరూపవ్యజ్యః ఉభయశక్తిమూలానురణనరూపవ్యజ్యశ్చేతి త్రివిధః.

వ్యా. అనుఇత్యాది:- “అనుస్వానాభ....స్థితిః”-అనుస్వానాభ = అనురణనం వంటి, సంలక్ష్యక్రమ = గుర్తించడానికి శక్యమైన క్రమం గల, వ్యజ్య = వ్యంగ్యం యొక్క, స్థితిః = స్థితి గల, యః = ఏ, ధ్వనిః = ధ్వని (ధ్వనికావ్యం) కలదో, సః = అది, శబ్దార్థోభయశక్యత్వః = శబ్దోత్థం, అర్థోత్థమ్, ఉభయోత్థం అని, త్రిధా = మూడు విధాలుగా, కథితః = చెప్పబడినది.

శబ్దశక్తిమూలానురణనవ్యంగ్యం, అర్థశక్తిమూలానురణనవ్యంగ్యం, ఉభయశక్తిమూలానురణనరూపవ్యంగ్యం అని మూడు విధాలు.

వి. ఒక పెద్ద గంటను కట్టతో కొట్టగాకే పెద్ద చప్పుడు వచ్చిన తరవాత ‘గుంయ్, గుంయ్, గుంయ్’ అంటూ కొంత నేపటివరకు వినబడే ధ్వనికి అనుస్వానం అని పేరు. వాచ్యార్థాదులు తెలిసిన విమ్మట క్రమాన్ని గుర్తించే విధంగా స్ఫురిస్తూ ఉండే వస్తు-అలంకారధ్వనులు ఈ అనుస్వానం వంటివి. ఈ వ్యంగ్యార్థాలు కేవలం శబ్దశక్తిని పట్టి స్ఫురిస్తే అవి శబ్దశక్తిమూలాలు. అర్థశక్తిని పట్టి స్ఫురిస్తే అర్థశక్తిమూలాలు. రెండింటి శక్తిని పట్టి స్ఫురిస్తే ఉభయశక్తిమూలా అని అర్థం.

వృ. తత్ర-

కా. అలంకారోఽథ వస్త్యేవ శబ్దాద్యత్రావభాసతే, 38
ప్రధానత్వేన స జ్ఞేయః శబ్దశక్యద్భవో ద్విధా.

వృ. వస్త్యేవేతి అనలంకారం వస్తుమాత్రమ్.

వ్యా. ‘వాటిలో’ :- అలంకారః ఇతి- యత్ర = ఎక్కడ. అలంకారః =

అలంకారం గాని, అథ = లేక, వస్త్రేవ = వస్తువు మాత్రమే కాని, శబ్దాత్ = శబ్దంవలన, ప్రధానత్వేన = ప్రధానంగా, అవభాసతే = బాసిస్తుందో (తెలుస్తుందో), సః = అట్టి, శబ్దశక్త్యుద్భవః = శబ్దశక్త్యుద్భవమైన ధ్వని, ద్వీదా = రెండు విధములుగా, జ్ఞేయః = తెలియదగినది.

“వస్త్రేవ అనగా అలంకారాలు ఏవీ లేని ఒక వస్తువు మాత్రం అని అర్థం.”

వి. ఒక పదంలో ప్రయోగించిన శబ్దాలను పట్టి వ్యాచార్యంకంటె భిన్నమైన మరొక వ్యంగ్యార్థం స్ఫురిస్తుంది. అయితే ఆ శబ్దాలు మార్చి వాటి పర్యాయాలైన శబ్దాలు ప్రయోగిస్తే వ్యంగ్యార్థం రాదు. అలా మార్చడానికి వీలు లేని శబ్దాలకి ‘పరివృత్త్యసహాలు’ అని పేరు. పదాలు మార్చినా కూడ, వ్యంగ్యార్థం స్ఫురిస్తే అక్కడున్న శబ్దాలు ‘పరివృత్తిసహాలు’. అప్పుడా వ్యంగ్యార్థం అర్థశక్తి మూలం అవుతుంది. ఒకే శ్లోకంలో కొన్ని పరివృత్త్యసహాలైన శబ్దాలు, కొన్ని పరివృత్తిసహాలైన శబ్దాలూ ఉన్నట్లయితే అక్కడ స్ఫురించే వ్యంగ్యార్థం ఉభయ శక్తిమూలం. ఈ విధంగా పరివృత్త్యసహాలైన శబ్దాలు అలంకారాన్ని గాని, కేవలం వస్తువును (ఒక విషయాన్ని) గాని వ్యంజింపజేయవచ్చు. ఇలా వ్యంజింప చేయబడిన అలంకారం, వస్తువు కూడా ప్రధానంగా ఉండాలి; గుణీభూతాలు కాకూడదు. అప్పుడు అది శబ్దశక్త్యుద్భవవ్యంగ్యం అవుతుంది. అది అలంకారమైతే “శబ్దశక్త్యుద్భవాలంకారధ్వని”, వస్తువైతే ‘శబ్దశక్త్యుద్భవవస్తు ధ్వని’.

వృ. ఆద్యో యథా-

శ్లో॥ ఉల్లాస్య కాలకరవాలమహామ్భువాహం
దేవేన యేన జరణోర్జితగర్జితేన,
నిర్వాపితః సకల ఏవ రణే రిపూణాం
ధారాజలైః ప్రిజగతి జ్వలితః ప్రతాపః.

౩

వృ. అత్ర వాక్యస్య అసంబద్ధార్థాభిదాయకత్వం మా ప్రసాజ్ఞీదితి ప్రాకరణికాప్రాకరణికయోరుపమానోపమేయభావః కల్పనీయ ఇత్యత్రోపమాలంకారో వ్యజ్యః.

వా. మొదటిది (శబ్దశక్త్యుద్భవాలంకారధ్వని) ఎట్లనగా-

ఉల్లాస్య ఇతి:- ఇక్కడ రాజవర్జనం ప్రకృతం. ఆ పక్షంలో దీని అర్థం. ఇది-జరతోర్జితగర్జితేన = కఠోరమైన బలవత్తరమైన సింహనాదం గల, యేన=ఏ, దేవేన = ప్రభువుచేత, కాలకరవాలమహామ్బువాహమ్ = శత్రుసంహారకం అయిన ఖడ్గమునందలి గొప్ప దారాజల ప్రసారమును, అనగా పదునైన భాగం యొక్క ప్రసారమును, ఉల్లాస్య = ఊర్జ్వలం చేయడంచేత అధికం చేసి, దారాజలైః = ఖడ్గ దారాకాంతులచేత, రణే = యుద్ధమునందు, రిపూణామ్ = శత్రువులయొక్క, త్రిజగతి = మూడు లోకాలలోను, జ్వలితః = ప్రజ్వలించుచున్న, ప్రతాపః = ప్రతాపము సకలః ఏవ = అంతా కూడ. నిర్వాపితః = శాంతింపచేయబడినదో,

వ్యంగ్యపక్షంలో, అనగా అప్రాకరణీకుడైన ఇంద్రుని పక్షంలో అర్థం ఇది. జరతోర్జితగర్జితేన = గంభీరమైన అధికమైన గర్జనం గల అనగా మేఘాల ద్వారా అట్టి గర్జనాన్ని కలిగించు, యేన దేవేన = ఏ ఇంద్రునిచేత, కాలకరవాలమహామ్బువాహమ్ = సర్లని కిరణాలు గల, లేదా వర్షాకాలాన్ని చేయు నూతనమైన గొప్ప మేఘాన్ని, ఉల్లాస్య = ప్రకాశింపజేసి, రణే = జలకోలాహలము కలుగుచుండగా, దారాజలైః = దారారూపమైన జలములచేత త్రిభువనే = మూడు లోకాలలో, రిపూణామ్ = జలశత్రువులైన తేజస్సులయొక్క, జ్వలితః = ప్రజ్వలిస్తూన, సకలః సమస్తమైన, ప్రతాపః = ప్రతాపం(వేడి), నిర్వాపితః = శాంతింపచేయబడినదో.

వి. 'అమ్బు' అనగా నీరు అని ప్రసీద్ధార్థం. దీనికి ఖడ్గం మొదలైనవాటి కాంతి అని కూడా అర్థం. 'జల'శబ్దానికి కూడా ఈ రెండర్థాలు ఉన్నాయి. అందు చేత మొదటి పక్షంలో 'అమ్బువాహ' శబ్దానికి 'కత్తి అంచు కాంతి ప్రవాహం' అనీ, 'దారాజలైః' అనేదానికి 'కత్తి అంచు కాంతులచేత' అనీ అర్థం చెప్పబడింది. 'దారాశబ్దానికి జలధార, కత్తియొక్క పదునైన అంచు అని రెండర్థాలు. 'రణ' శబ్దానికి యుద్ధం, శబ్దం (కోలాహలం) అని రెండర్థాలు.

ఇది రాజవర్జనప్రకరణం అవడంచేత ప్రకరణం అభిధను రాజరూపార్థాన్ని మాత్రమే చెప్పేటట్లు నియమించివేసింది. అయినా ఇంద్రరూపమైన మరొక అప్రాకరణీకార్థం స్ఫురిస్తూన్నది. ఇది అభిధచేత వాచ్యం కాదు గాన వ్యంజన చేతనే వ్యంజింపబడుతున్నది. అందుచేత ఇంద్రరూపమైన రెండవ అర్థం వ్యంగ్యమే. అయితే రాజును వర్ణించే సందర్భంలో ఈ దేవేంద్రరూపమైన రెండవ అర్థానికి ప్రాచ్యార్థంలో ఏమీ సంబంధం లేదు. ఇలాంటి సంబంధం లేని అర్థాన్ని బోధించ

డం దోషమే అవుతుంది. అలాంటి దోషం కలగకుండడానికై ప్రాకరణికమైన రాజరూపార్థానికి అప్రాకరణికమైన ఇంద్రరూపార్థానికి మధ్య ఉపమానోపమే యభావం కల్పించుకోవాలి. అనగా రాజుకూ ఇంద్రునికి, ఖడ్గానికి మేఘానికి, ఖడ్గధారకీ జలధారకీ, శత్రువులకు అగ్న్యైదితేజస్సులకు, శత్రుప్రతాపానికి అగ్న్యైదితాపానికి ఉపమానోపమే యభావం కల్పించాలి అని అర్థం. ఇది వాచ్యం కాదు, వ్యంగ్యం. అందుచేత ఈ శ్లోకంలో శబ్దశక్తిమూలాలంకారవ్యంగ్యం ఉంది గాన ఇది శబ్దశక్తిమూలాలంకారరూపానురణధ్వని. 'కరవాల' అని మాత్రమే కాకుండా 'కాలకవాల' అనీ, 'మేఘ' అనకుండా 'అమ్బువాహ', అనీ, 'రాజ్ఞా' అనకుండా 'దేవేన', అని, 'యుద్ధే' అనకుండాగా 'రణే' అని ప్రయోగించడంచేతనే వ్యంగ్యార్థం లభిస్తున్నది. వీటికి బదులు మేఘరాజాది శబ్దాలు ప్రయోగిస్తే వ్యంగ్యార్థం గమ్యం కాదు. అందుచేత ఇక్కడ ఉన్న శబ్దాలు పరివృత్త్యసహాలు, మార్చడానికి పీలుకానివి. ఈ విధంగా ఈ వ్యంగ్యం శబ్దశక్తిమూలం. ఇక్కడ ఉపమాలంకారమే కాదు, ఇంద్రరూపవస్తువు కూడా వ్యంగ్యమే. అయినా కూడ అలంకారకృతమైన చమత్కారం అధికంగా ఉండదంచేత దీనికి అలంకారధ్వనిత్వం అంగీకరించబడింది.

'అత్ర' ఇత్యాదివాక్యానికి అర్థం :- అత్ర = ఈ శ్లోకంలో, వాక్యానికి, అసంబద్ధార్థాభిధాయకత్వమ్ = ఇంద్రరూప వ్యంగ్యార్థంతో సంబంధం లేని (రాజరూప) అర్థాన్ని బోధించడం అనేది, మా ప్రసాజ్ఞీత్ = ప్రసక్తము కాకూడదు, ఇతి = అని, ప్రాకరణికాప్రాకరణికార్థాలకి ఉపమానోపమే యభావం కల్పించాలి గాన ఇక్కడ ఉపమాలంకారం వ్యంగ్యం.

అవ. ఉపమాలంకారధ్వనిని ఉదాహరించి ఉపమాలంకారం వలె ఇతరాలంకారాలు కూడ వ్యంగ్యాలు కావచ్చును అని సూచించడానికై విరోధాభాసాలంకారధ్వనిని ఉదాహరిస్తున్నాడు,

శ్లో॥ తిగ్మరుచిరప్రతాపో విధురనిశాకృద్విభో మధురలీలః

మతిమానతత్త్వప్యత్తిః సతిపదపక్షగ్రణీర్వైభాతి భవాన్.

వృ. అత్రైకైకస్య పదస్య ద్విపదత్వే విరోధాభాసః.

వ్యా. తిగ్మరుచీతి. విభో = ఓ! ప్రభూ! తిగ్మరుచిరప్రతాపః = (శత్రువుల

విషయంలో) తీక్షణమూ, (మిత్రులవిషయంలో) సుందరమూ అయిన ప్రతాపం కలవాడవు, విదురనిశాకృత్ = శత్రువులకు రాత్రిని (నాశమును) కలిగించేవాడవు, మదురలీలః = మనోహరాలైన చేష్టలు కలవాడవు, మతిమానత త్వవృత్తిః = బుద్ధి యొక్క, చిత్తసమున్నతియొక్క యథార్థత్వంతో కూడిన ప్రవృత్తి కలవాడవు, ప్రతిపదపక్షాగ్రణీః = ప్రతిస్థానమునందూ తమవారిలో అగ్రేసరుడవూ అయిన, భవాన్ = పివు, బాతి = ప్రకాశించుచున్నావు. ఇది ప్రస్తుతరాజుకు సంబంధించిన అర్థం.

వ్యా. “ఈ శ్లోకంలో ఒక్కొక్కపదాన్ని రెండుపదాలుగా గ్రహిస్తే విరోధా భాసాలంకారం”.

వి. ఈ శ్లోకంలోని పదాలను రెండేసిక్రింద విడగొట్టినట్లయితే విరుద్ధార్థం సృజిస్తుంది. తిగ్మరుచి = సూర్యుడు; అప్రతాపః = వేడిలేనివాడు. విదుః = చంద్రుడు, అనిశాకృత్ = నిశాకరుడు (రాత్రిని చేసేవాడు) కాదు. విభః = కాంతి లేనివాడు, విభః = విశేషంగా ప్రకాశించుచున్నవాడు. మదుః = వసంతము, అలీలః = క్రీడలులేనిది. మతిమాన్ = ప్రశస్తమైన బుద్ధికలవాడు, అత త్వవృత్తిః = యథార్థాలు కాని విషయాలను గూర్చిన ప్రవృత్తి కలవాడు. ప్రతిపత్ = ప్రతిపత్తి, అపక్షాగ్రణీః = పక్షం ప్రారంభంలో ఉండనిది.

ఇక్కడ “తిగ్మరుచిరపి అప్రతాపః” ఇత్యాదివిధంగా ‘అపి’ శబ్దాన్ని ప్రయోగించి ఉన్నట్లయితే విరోధాభాసాలంకారం వాచ్యం అయి ఉండేది. కాని ‘అపి’ శబ్దాన్ని ప్రయోగించలేదు; అందుచేత విరోధాభాసాలంకారం వ్యంగ్యం అని కొందరి అభిప్రాయం. సహృదయుడికి వాసనాబలంచేత ఇక్కడ రెండేసి పదాలు గ్రహించవచ్చును అని తెలిసినా కూడ ప్రకరణాదులచేత అభిధ ప్రకృత రాజరూపార్థంలో నియమితం అయిపోవడంచేత, వాచ్యార్థంకంటె వేరుగా భాసిస్తూన్న విరోధాభాసం వ్యంగ్యం అని చెప్పబడుతున్నది అని మరికొందరి అభిప్రాయం.

ఆ. సభంగపదాలలో (రెండుగా విడగొట్టడానికి వీలైన పదాలలో) విరోధా భాసధ్వనిని ఉదాహరించి ఇప్పుడు అభంగపదాల ద్వారా కూడ విరోధాభాసధ్వనిని ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ అమితః సమితః ప్రాప్తైరుత్కర్షైర్వర్షద ప్రభో

అహితః సహితః సాధు యశోభిరసతామసి.

56

వృ. అత్రాపి విరోధాభాసః

వ్యా. హర్షద = హర్షమును కలిగించు, ప్రభో = ఓ! ప్రభూ! సమితః = యుద్ధంనుండి, ప్రాప్తైః = పొందబడిన, ఉత్కర్షైః = ఉత్కర్షణచేత, అమితః = అపరిచ్ఛిన్నుడవు గాను, అసతామ్ = అసత్పురుషులకు, అహితః = అహితుడవు గాను, సాధుయశోభిః = మంచి కీర్తులతో, సహితః = కూడినవాడవుగాను, అని = అయిఉన్నావు. ఇది ప్రాకరణికార్థం.

అమితః = మితి లేనివాడవు, సమితః = మితి ఉన్నవాడవు. హర్షద = శత్రువుల హర్షాన్ని ఖండించేవాడా! అహితః = హితులు లేనివాడవు, సహితః = హితులతో కూడినవాడవు.

వి. ప్రకారణాదులచేత అభిధ ప్రాకరణికార్థాన్ని బోధించడానికి నియమితం అయిపోయిన పిమ్మట కూడా 'అమితః-సమితః' అని వినగానే విరుద్ధార్థం సృరిస్తూన్నది గాన విరోధాభాసాలంకారధ్వని. పదాలు చేదించకుండగా (అభంగ పదాల ద్వారా) గమ్యమైనది.

అవ. వ్యతిరేకాలంకారధ్వనికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ నిరుపాదానసంభారమభిత్తావేవ తన్వతే,

జగచ్ఛిత్రం నామస్తస్మై కలాశ్లాఘ్యాయ శూలినే.

57

వృ. అత్ర వ్యతిరేకః. అలంకార్యస్యాపి బ్రాహ్మణశ్రమణన్యాయే నాలంకారతా.

వ్యా. నిరుపాదానేతి :- కాశ్మీరదేశీయుడైన నారాయణభట్టు రచించిన స్తవచింతామణిలోని పద్యం. నిరుపాదానసంభారమ్ = తూలిక మొదలైన ఉపకరణాల సంభారం లేకుండగానే, అభిత్తావేవ = గోడ లేని శూన్యమునందే, చిత్రమ్ = చిత్రమైన, జగత్ = జగత్తును, తన్వతే = విస్తరింపచేయుచున్న, కలాశ్లాఘ్యాయ

= చంద్రకళచేత శ్లాఘింపదగిన, తన్నై = ఆ, శూలినే = ఈశ్వరునకు, నమః = నమస్కారము.

“ఇక్కడ వ్యతిరేకాలంకారధ్వని. బ్రాహ్మణశ్రమణన్యాయం చేత అలంకార్యానికి కూడా అలంకారత్వం.”

వి. ఇక్కడ ‘చిత్ర’ కలా, శబ్దాలకు ‘చిత్రరువు’ ‘చిత్రలేఖన కళ’ అని వ్యంగ్యార్థాలు. దీనిని పట్టి రంగులు, తూలికలు (కుంచెలు) మొదలైనవాటితో గోడమీద చిత్రరువులు వేసే కలానిపుణులకంటే శూలికి గొప్పతనం గమ్యం అవుతున్నది గాన వ్యతిరేకాలంకారధ్వని. ‘చిత్ర’ ‘కలా’ శబ్దాలు పరివృత్త్య సహాలు గాన శబ్దశక్తిమూలధ్వని.

శ్లోకాదిరూపవాక్యాలలో ప్రధానంగా ప్రతిపాద్యమైన రసాదికం ఉండి దాన్ని అలంకరించడంకోసం ఉపమాదులను ప్రయోగించినప్పుడు ప్రధానరసాదికం అలంకార్యం, ఉపమాదులు అలంకారాలు అవుతాయి. కాని పైన చూపిన ఉదాహరణలలో ఉపమా-విరోధాభాస-వ్యతిరేకాలంకారాలే ప్రధానవ్యంగ్యాలు అవడం చేత అవి అలంకార్యాలే కాని అలంకారాలు ఎట్లు అవుతాయి? వీటిచేత అలంకరింపదగిన మరొక ప్రధానవిషయం (రసాదికం) ఏదీ లేదు కదా అవి ఆశంక కలుగవచ్చును. నిజానికి వీటిని అలంకారాలు అనకూడదు. అయినా సాధారణంగా అనేకస్థలాలలో ఇవి అలంకారాలుగా ఉండడంచేత ఇక్కడ కూడా వీటిని బ్రాహ్మణ శ్రమణన్యాయంచేత అలంకారాలు అని అనడం జరుగుతుంది. బ్రాహ్మణుడు శాస్త్రోక్తవిధానం ప్రకారం శిఖాయజ్ఞోపవీతాలు తీసివేసి, సర్వకర్మలు పరిత్యజించి సంన్యాసి కావచ్చును. కాని ఒకడు శాస్త్రోక్తవిధానంచేత కాకుండా, బౌద్ధమతాన్ని స్వీకరించడం ద్వారా శ్రమణుడు (బౌద్ధ సంన్యాసి) అయినాడు. వానికి పూర్వం ఉన్న బ్రాహ్మణత్వం పోయింది. అయినా కూడా అతనిని ‘బ్రాహ్మణశ్రమణుడు’ (‘హరిజన్క్రిష్ణయన్ అన్నట్లు) అని వ్యవహరించడం ఉంది అట్లే ఇక్కడ కూడా అని భావం.

వృ. వస్తుమాత్రం యథా-

వ్యా వస్తుమాత్రానికి ఉదాహరణం ఎట్లనగా :-

గాథ. పరిధిల ని ఏత్త సత్తరమత్తి మణం పత్తరత్తలే గామే

ఉణ్ణపటహారం పేక్కిడిణ జిఇ వససి తా వససు. 58

“పథిక నాత్ర స్రస్తరమస్తి మనాక్ ప్రస్తరస్థలే గ్రామే
ఉన్నతపయోధరం ప్రేక్ష్య యది వససి తదా వస”

వృ. అత్ర “యద్యుపభోగక్షమోఽసి తదా ఆస్వ” ఇతి
వ్యజ్యతే.

వ్యా. పంథిఅ ఇత్యాది :- పాంథునితో ఒక స్వయందూతి రహస్యార్థ
సూచన చేస్తూ పలికినమాట. పథిక = ఓ! బాటసారీ! ప్రస్తరస్థలే = తాతి నేల
యైన, అత్ర గ్రామే = ఈ గ్రామంలో, మనాక్ = కొంచెం కూడ, స్రస్తరణం =
ఆస్తరణం, న = లేదు. తాతినేలమీద గడ్డి కూడ మొలవదు గాన చాపవంటివి
దొరకవు, ఉన్నతపయోధరమ్ = ఉన్నతమైన (బాగావ్యాపించిన) మేఘాన్ని,
ప్రేక్ష్య = చూచి, వససి యది = నివసిస్తే, తదా = అప్పుడు, వస = నివసించుము
(ఆగుము), ఇది వాచ్యార్థం. ఇంక వ్యంగ్యార్థం- ఓ! పాంథుడా! ప్రస్తరస్థలే =
రాళ్ళవంటి మొద్దు మనుషులతో నిండిన ఈ గ్రామంలో, స్రస్తరమ్ = కామశాస్త్రం,
(కామ శాస్త్రజ్ఞానం) కొంచెం కూడా లేదు. ఉన్నతపయోధరమ్ = ఉన్నతమైన
కుచమండలాన్ని, చూచి ఈ రోజుకి ఇక్కడ ఆగాలని ఉంటే ఆగు.

అత్రేతి :- ఇక్కడ “అనుభవించే సామర్థ్యం ఉంటే ఆగి పొమ్ము” అనే
వస్తువు (విషయం) వ్యంజింపబడుతూన్నది.

వి. ఇక్కడ ప్రయోగించిన ‘పటహర’ ‘సత్తర’ శబ్దాలు పరివృత్త్య
సహాలు గాన ఇది శబ్దశక్తిమూలవస్తుధ్వని. ‘సత్తర’ అనే ప్రాకృత శబ్దాన్ని
‘స్రస్తర’ అని కాని, ‘శాస్త్ర’ అని కాని చెప్పవచ్చును. దానిని పట్టి శాస్త్రరూప
మైన రెండవ అర్థం స్ఫురిస్తుంది. ‘ప్రస్తర’ శబ్దానికి శాస్త్రం అనే అర్థం లేదు.

అవ శబ్దశక్తిమూలవస్తుధ్వనికి సంస్కృతంలో ఉదాహరణం చూపు
తున్నాడు.

శ్లో॥ శనిరశనిశ్చ తముచ్చైర్నిహన్తి కుప్యసి నరేంద్ర యస్మై త్వమ్
యత్ర ప్రసీదసి పునః స భాత్యువారోఽనుదారశ్చ. 59

వృ. అత్ర విరుద్ధావపి త్వదనువర్తనార్థమేకం కార్యం కురుత
ఇతి ధ్వన్యతే.

వ్యా. నరేంద్ర = రాజా! త్వమ్ = నీవు, యస్మై = ఎవని కొరకు (ఎవని మీద), కుప్యసి = కోపిస్తావో, తమ్ = వానిని, శనిః = శనిగ్రహమూ, అశనిః = వజ్రాయుధమూ కూడ, ఉచ్చైః = అధికముగా, నిహన్తి = కొట్టును. పునః = కాని, యత్ర = ఎవనివిషయమునందు, ప్రసీదసి = ప్రసన్నుడవు అవుతావో, సః = అతడు, ఉచారః = గొప్ప దాతగాను, అనుదారః చ = అనుసరించే భార్య కలిపాడు గాను, భాతి = ప్రకాశిస్తాడు.

ఇక్కడ “విరుద్ధమైనవికూడా నిన్ను అనుసరించి ఉండడానికై ఒకే కార్యాన్ని చెస్తున్నాయి” అని ధ్వనింపబడుతున్నది.

వి. పూర్వార్థంలో ‘శని’కానిది ‘అశని’ గాన “నీకు కోపం వచ్చినవానిని పరస్పరవిరుద్ధాలైన శని, శనివిరుద్ధమైన అశని కూడ పీడిస్తాయి” అనే వస్తువు గమ్యం అవుతుంది. ఉత్తరార్థంలో విరోధాబాసధ్వని. ఈ వస్తుధ్వని పరివృత్త్య సహాలైన ‘శనిః’ ‘అశనిః’ అనే శబ్దాలమీద ఆధారపడింది. అందుచేత ఇది శబ్ద మూలకవస్తుధ్వని.

ఆవ. శబ్దశక్తిమూలకమైన ద్వివిధధ్వనిని నిరూపించి ఇప్పుడు పన్నెండు విధాలైన అర్థశక్తిమూలకానురణధ్వనిని విశదీకరిస్తున్నాడు.

కా. అర్థశక్త్యుద్భవోఽప్యర్థో వ్యజ్ఞకః సంభవీ స్వతః 39
ప్రౌఢోక్తిమాత్రాత్పిధ్ధో వా కవేః తేనోమ్భితస్య వా,
వస్తు వాలంకృతిర్వేతి షడ్భేదోఽసౌ వ్యనక్తి యత్ 40
వస్త్వలంకారమథవా తేనాయం ద్వాదశాత్మకః.

వృ. స్వతఃసంభవీ న కేవలం భణితిమాత్రనిష్పన్నో యావద్భి హిరప్యోచిత్యేన సంభావ్యమానః. కవినా ప్రతిభామాత్రేణ బహిరసన్నపి నిర్మితః కవినిబద్ధేన వక్త్రేతి వా ద్వివిధోఽపర ఇతిత్రివిధః. వస్తువాలంకారో వాసావితి షోడా వ్యజ్ఞకః. తస్య వస్తువాలంకారో వా వ్యజ్ఞ ఇతి ద్వాదశవిధోఽర్థశక్త్యుద్భవో ధ్వనిః. క్రమేణోదాహరణమ్.

వ్యా. అర్థ ఇత్యాది :- ‘అర్థశక్త్యుద్భవః ద్వాదశాత్మకః’ అని అన్వయం.

వ్యంజకః = వ్యంజకమైన, అర్థః అపి = అర్థం కూడ, స్వతఃసంభవీ = స్వయం
గానే లోకంలో సంభవించేదీ (కనబడేదీ), కవేః = కవియొక్క, ప్రౌఢోక్తిమాత్రాత్
= ప్రౌఢోక్తిమాత్రంవల్ల (ప్రతిభాకల్పనవల్ల), సిద్ధః వా = సిద్ధమైనదిగా గాని,
తేన = కవిచేత, ఉబ్బితస్య వా = కల్పించబడినవాని ప్రౌఢోక్తివల్ల సిద్ధం అయి
నదిగా గాని, వస్తు వా = వస్తువు గాని, అలంకృతిః వా = అలంకారంగా కాని కావ
చ్చును. ఇతి = ఈకారణంచేత, షడ్ భేదః = ఆరు భేదాలు కలది. అసౌ = ఆరు
భేదాలు గల ఈ అర్థం, యత్ = ఎందువలన, వస్తు = వస్తువును గాని, అథవా =
లేక, అలంకారమ్ = అలంకారాన్ని గాని, వ్యంజి = వ్యంజింపజేయునో, తేన = ఆ
కారణంచేత, ఆయమ్ = ఈ, అర్థశక్త్యుద్భవః = అర్థశక్తివల్ల ఉద్భవించే వ్యంగ్యం,
ద్వాదశాత్మకః = పన్నెండు విధాలైనది.

స్వతఃసంభవీ ఇత్యాది :- 'స్వతఃసంభవీ' అనగా కేవలం కవి చెప్పడం
చేత మాత్రంచేతనే సిద్ధించినది కాక వెలుపల లోకంలో కూడ ఉచితమైనదిగా
ఊహించడానికి వీలైనది. బయట ప్రపంచకంలో లేకపోయినా కవిచేత తన
ప్రతిభామాత్రంచేత కల్పించబడింది (కీర్తి తెల్లగా ఉండడం) మొదలైనది, కవి
కావ్యంలో సృజించిన వ్యక్తిచేత నిర్మించబడినది అని రెండవది రెండు విధాలు.
మొత్తం మూడు విధాలు. అది వస్తువు కాని అలంకారం కాని కావచ్చును గాన
ఇది (వ్యంజకమైన అర్థం) ఆరు విధాలు. అట్టి ఆరు విధాలైన అర్థంచేత వ్యంగ్యం
అయినది వస్తువు కాని అలంకారం కాని కావచ్చును అందుచేత అర్థశక్త్యుద్భవ
ధ్వని పన్నెండు విధాలు.

వి. అర్థశక్తిమూలానురణరూపవ్యంగ్యం అనగా అర్థంచేత వ్యంజింపజేయు
బడే అనురణనరూపమైన వ్యంగ్యం. వ్యంజింపజేసే అర్థం వస్తువుగాని అలంకారం
గాని కావచ్చును. ఈ విధంగా ఇది రెండు విధాలు. ఈ రెంటింటిలో ఒక్కొక్కటి
లోకంలో మనకు అనుభవసిద్ధం కావచ్చు. లేదా లోకంలో లేకపోయినా కవి తన
ప్రతిభచేత కల్పించినది (కీర్తి తెల్లగా ఉంటుంది, పద్యాలు రాత్రి దగ్గరగా ముణు
చుకొనిపోతాయి ఇత్యాదికం) కావచ్చు. కావ్యంలో కవి వర్ణించే వ్యక్తిచేత కల్పితం
కావచ్చును. ఈ విధంగా వ్యంజకార్థం ఆరు విధాలు. వ్యంజింపబడేది కూడా
వస్తువు కావచ్చు. అలంకారం కావచ్చు. ఈ ప్రకారం అర్థశక్తి మూలానురణన
రూప (అర్థశక్తిమూలసంలక్ష్యక్రమ) వ్యంగ్యం పన్నెండు విధాలు.

1. స్వతఃసంభవివస్తురూపార్థంచేత వస్తుధ్వని.
  2. స్వతఃసంభవివస్తురూపార్థంచేత అలంకారధ్వని.
  3. స్వతఃసంభవ్యలంకారరూపార్థంచేత వస్తుధ్వని.
  4. స్వతఃసంభవ్యలంకారరూపార్థంచేత అలంకారధ్వని.
  5. కవిప్రోథోక్తిసిద్ధవస్తురూపార్థంచేత వస్తుధ్వని.
  6. కవిప్రోథోక్తిసిద్ధవస్తురూపార్థంచేత అలంకారధ్వని.
  7. కవిప్రోథోక్తిసిద్ధాలంకారరూపార్థంచేత వస్తుధ్వని.
  8. కవిప్రోథోక్తిసిద్ధాలంకారరూపార్థంచేత అలంకారధ్వని.
  9. కవినిబద్ధవక్త్రప్రోథోక్తిసిద్ధవస్తురూపార్థంచేత వస్తుధ్వని.
  10. కవినిబద్ధవక్త్రప్రోథోక్తిసిద్ధవస్తురూపార్థంచేత అలంకారధ్వని.
  11. కవినిబద్ధవక్త్రప్రోథోక్తిసిద్ధాలంకారరూపార్థంచేత వస్తుధ్వని.
  12. కవినిబద్ధవక్త్రప్రోథోక్తిసిద్ధాలంకారరూపార్థంచేత అలంకారధ్వని
- క్రమంగా ఉదాహరణలు:-

గాథ. అలసశిరోమణి ధుత్తాణం అగ్గిమో పుత్తి ధనసమృద్ధిమఓ
ఇతి భణిషేణ ఇతిజ్ఞీ ప్రపుల్ల విలోచనా జాలా. 60

“అలసశిరోమణిర్ధూరానామగ్రిమః పుత్తి ధనసమృద్ధిమయః,
ఇతి భణిషేణ నతాజ్ఞీ ప్రపుల్లవిలోచనా జాలా”

వ్యా. స్వతఃసంభవివస్తురూపార్థంచేత వస్తువు వ్యంజింపచేయబడడానికి ఉదాహరణం. అలసేతి:- స్వయంగా వతిని వరిస్తూన్న ఒక యువతితో పెంపుడు తల్లి మాటలు పూర్వార్థం. ఉత్తరార్థం కవివచనం. పుత్తి = ఓ పుత్రీ! (ఇతడు), అలసశిరోమణిః = సోమరిపోతులలో, శిరోమణి. దూరానామ్ = దూర్తులలో, అగ్రిమః = మొదటివాడు. ధనసమృద్ధిమయః = అత్యధికమైన ధనసమృద్ధి ఉన్నవాడు. ఇతి = ఇట్లు, భణిషేణ = చెప్పడంచేత, నతాజ్ఞీ = వంగిన శరీరం గల ఆ యువతి, ప్రపుల్లవిలోచనా = వికసించిన నేత్రాలు కలదిగా, జాలా = అయినది.

వృ. ఏష మమైవోపభోగయోగ్య ఇతి వస్తునా వస్తు వ్యజ్యతే.

వ్యా. “వస్తువుచేత “ఇతడు నాకే అనుభవించడానికి యోగ్యుడు” అనే వస్తువు వ్యంజింపబడుచున్నది”.

వి. ‘అలసశిరోమణి’ అనడంచేత ఏ పనులు చేయక ఇంటిపట్టునే ఉంటాడనీ, ‘దూర్తాగ్రణి’ అనడంచేత సంభోగంలో తృప్తి చెందనివాడనీ, ఐశ్వర్యవంతుడు అవడం చేత భోగి అనీ గ్రహించిన ఆ యువతి నేత్రాలు హర్షం చేత వికసించాయి; “ఆమె నేత్రాలు వికసించాయి” అనే వస్తువుచేత “ఇతడు నాకు మాత్రమే ఉపభోగయోగ్యుడు” అనే వస్తువు వ్యంగ్యం అవుతున్నది అని భావం.

అవ. స్వతఃసంభవివస్తురూపార్థంచేత అలంకారం వ్యంజింపబడడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు—

శ్లో॥ ధన్యాసి యా కథయసి ప్రేమసంగమేఽపి
విస్రబ్ధచాటుశతకాని రతాన్తరేషు,
నీవీం ప్రతి ప్రణిహితే తు కరే ప్రయేణ
సఖ్యః శపామి యది కించిదపి స్మరామి.

61

వృ. అత్ర త్వమధన్యా, అహం తు ధన్యా ఇతి వ్యతిరేకకాలంకారః.

వ్యా. ధన్యాతి ఇతి :- ఒక యువతి రతిసమయంలో తన ప్రేయుడు పలికిన చాటు వాక్యాలను కూర్చి చెప్పి నీ రతివిషయం కూడా చెప్పు అని అడగగా రెండవ యువతి పరిహాసగర్భంగా అన్న మాటలు ఇవి. సఖి = సఖురాలా! ప్రేయసంగమే అపి = ప్రేయసంగమంలో కూడా, రతాన్తరేషు అపి = రతి మధ్యలో కూడ, యా = ఏ నీవు, విస్రబ్ధచాటుశతకాని = విశ్వాసపూర్వకములైన అనేక చాటువాక్యములను గూర్చి, కథయసి = చెప్పుచున్నావో అట్టి నీవు, ధన్యా అసి = ధన్యురాలవు. సఖ్యః = సఖురాలా! ప్రయేణ = ప్రేయనిచేత, కరే = హస్తం, నీవీం ప్రతి = కోకముడి వైపు, ప్రణిహితే = పంపబడగా, కించిదపి = ఏ కొంచెమైన, స్మరామి యది = స్మరించినట్లయితే, శపామి = ఒట్టు పెట్టుచున్నాను. ఇతరవిషయా లేవీ తెలియని మహానందంలో మునిగిపోయాను అని భావం.

నీవు ధన్యురాలవు అని చెప్పడం అనే వస్తువుచేత “అలాంటి సమయంలో కూడా ఇతరవిషయా లన్నీ గుర్తు ఉంచుకోగలిగిన నీవు అధన్యురాలవు; నీకంటె నేను చాలా ధన్యురాలను” అని వ్యతిరేకాలంకారం వ్యంగ్యం అవుతున్నది. ఉపమానంకంటె ఉపమేయం గొప్పదని వర్ణిస్తే వ్యతిరేకాలంకారం. ఇక్కడ సఖురాలు ఉపమానం అని ఈ మాటలు చెప్పుతున్న యువతి ఉపమేయం అనీ ఊహించుకోవాలి.

అవ. స్వతఃసంభవ్యలంకారరూపార్థంచేత వస్తువు వ్యంగ్యం అవడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ దర్పాన్తగన్ధగజకుమ్భకపాటకూట
సంక్రాంతినిఘ్నఘనశోణితశోణశోచిః,
వీరైర్వ్యలోకి యుధి కోపకషాయకాన్తిః
కాలీకాటాక్ష ఇవ యస్య కరే కృపాణః.

62

వృ. అత్రోపమాలంకారేణ సకలరిపుక్షయః క్షణాత్ కరిష్యతే ఇతి వస్తు.

వ్యా. దర్పేతి:- “దర్పాన్త.....శోచిః” దర్ప = దర్పంచేత, అన్త = ఉద్రిక్తమైన, గన్ధగజ = మదగజంయొక్క, కుమ్భ = గంధస్థలములయొక్క, కపాట = తలుపువలె విశాలమైన మధ్యప్రదేశముయొక్క, కూట = అగ్రభాగమునందు, సంక్రాంతి = పడదంచేత, నిఘ్న = దృఢంగా ఉన్న, ఘన = దట్టమైన, శోణిత = రక్తంచేత, శోణశోచిః = ఎఱ్ఱని కాంతి గల, యస్య కరే = ఎవని హస్తమునందున్న, కృపాణః = ఖడ్గం, యుధి = యుద్ధరంగమునందు, వీరైః = వీరులచేత, కోపకషాయకాన్తిః = కోపంచేత ఎఱ్ఱనైన కాంతి గల, కాలీకటాక్షః ఇవ = కాలికాదేవి కటాక్షము వలె, వ్యలోకి = చూడబడినదో. దేని గంధం వాసనచూడగానే ఇతరములైన ఏనుగు లన్నీ భయంతో పారిపోతాయో అది ‘గంధగజం’.

ఇక్కడ రాజా చేతిలోని ఖడ్గం కోపముతో ఎఱ్ఱనైన కాలికాకటాక్షంవలె ఉన్నది అనే ఉపమాలంకారంచేత “సకలశత్రువినాశనం క్షణకాలంలో జరిగి పోతుంది” అనే వస్తువు వ్యంగ్యం.

అవ. స్వతఃసంభవ్యలంకారరూపార్థంచేత అలంకారం వ్యంగ్యం అవ
డానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ గాఢకాంతదశనక్షతవ్యథా

సంకటాదరివధూజనస్య యః,

ఓష్ఠవిద్రుమదలాన్యమోచయ

న్నిర్దశన్ యుధి రుషా నిజాధరమ్.

63

వృ. అత్ర విరోధాలంకారేణాధరనిర్దశనసమనంతరమేవ శత్రవో
వ్యాపాదితా ఇతి తుల్యయోగితా, మమ క్షత్యాప్యన్యన్య క్షతిర్నివర్త
తామితి తద్బద్ధిరుత్పేక్ష్యతే ఇత్యుత్పేక్షా చ. ఏషాదాహరణేషు స్వతః
సంభవీ వ్యజ్ఞకః.

వ్యా. గాఢేతి :- యుధి = యుద్ధంలో, రుషా = కోపంతో, నిజాధరమ్ =
తన క్రింది పెదవిని, నిర్దశన్ = కొరుకుచున్న, యః = ఏ రాజు, అరివధూజనస్య
= శత్రువుల స్త్రీలయొక్క, ఓష్ఠవిద్రుమదలాని = పగడముల దలములవంటి పెదవు
లను, గాఢకాంతదశనక్షతవ్యథాసంకటాత్ = అధికమైన భర్తల దంతక్షతాలవలన
కలిగిన వ్యథనుండి, అమోచయత్ = విడిపించెను. కోపంతో ఇతడు శత్రువులను
చంపివేయడంచేత వాళ్ళ స్త్రీలకు రతిక్రీడ లేకపోవడంతో దంతక్షతాభావం ఏర్ప
డింది అని భావం.

గాఢేతి :- ఓష్ఠం కరచుచున్నవాడు ఓష్ఠదశనవ్యథను తొలగించాడు అని
చెప్పడంలో ఉన్న విరోధాభాసాలంకారంచేత ప్రకృతాలైన తన అధరం కొరకడం
శత్రుసంహారం ఈ రెండింటికీ ఒకేకాలం అనే ఒక ధర్మంతో సంబంధం చెప్పడం
వల్ల (అధరాన్ని కొరికిన వెంటనే శత్రువులు చంపబడినా రని సూచించడంవల్ల)
తుల్యయోగితాలంకారం వ్యంగ్యం. ప్రకృతాలైన లేదా అప్రకృతాలైన రెండు
వస్తువులకు ఒకేధర్మంతో సంబంధం వర్తిస్తే తుల్యయోగితాలంకారం. అట్లే “నీకు
గాయం అయినా ఇతరులకు గాయం కలగకూడదు” అని ఆ రాజు అభిప్రాయం
కాబోలు అని ఊహించడంచేత ఉత్పేక్షాలంకారం కూడా వ్యంగ్యం. ఈ ఉదా
హరణా లన్నింటిలోనూ వ్యంజకార్థం స్వతఃసంభవి. అసగా లోకంలో జరగనిది
కాదు.

అవ. కవిప్రౌఢోక్తిసిద్ధవస్తురూపార్థం వస్తువును వ్యంజింపచేయడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ కైలాసస్య ప్రథమశిఖరే వేణుసంమూర్చనాభిః
శ్రుత్వా కీర్తిం విబుధరమణీగీయమానాం యదీయామ్,
స్రస్తాపాఙ్గాః సరసబిసినీకాణ్డసంజాతశఙ్గా
దిఙ్మాతఙ్గాః శ్రవణపులినే హస్తమావర్తయన్తి, 64

వృ. అత్ర వస్తునా యేషామప్యర్థావగమో నాస్తి తేషామప్యేవ మాదిబుద్ధిజననేన చమత్కారం కరోతి త్వత్కీర్తిరీతి వస్తు వ్యజ్యతే.

వ్యా. కైలాసస్య = కైలాసపర్వతముయొక్క, ప్రథమశిఖరే = ప్రధానమైన శిఖరంమీద, వేణుసంమూర్చనాభిః = పిల్లనగ్రోవియొక్క మూర్చనలతో (రాగాలతో), విబుధరమణీగీయమానామ్ = దేవతాస్త్రీలచేత గానంచేయబడుచున్న, యదీయామ్ = ఎవని సంబంధమైన, కీర్తిమ్ = కీర్తిని, శ్రుత్వా = విని, సరసబిసినీకాణ్డసంజాతశఙ్గాః = సరసమైన (పచ్చిగా ఉన్న) తామరతూడులు అని కలిగిన శంక గల, దిఙ్మాతఙ్గాః = దిగ్గజాలు, స్రస్తాపాఙ్గాః = అడ్డముగా ఉంచబడిన నేత్రాంతాలు కలవై, శ్రవణపులినే = చెవుల దగ్గర, హస్తమ్ = తొండమును, ఆవర్తయన్తి = వంచుచున్నవో,

అత్రేతి:- ఇక్కడ వస్తువుచేత 'నీ కీర్తి అర్థజ్ఞానం లేనివాటికి కూడా ఇలాంటి బుద్ధిని జనింపచేయడం చేత చమత్కారాన్ని కలిగిస్తున్నది' అనే వస్తువు వ్యంగ్యం అవుతున్నది.

వి. యశస్సు చెవిలో ప్రవేశించగా తామరతూడు అనే భ్రాంతిచేత దాన్ని పట్టుకోవడంకోసం తొండం చెవుల వైపు త్రిప్పడం అనేది కవిప్రతిభచేత కల్పించిన వస్తువు (విషయం) అర్థజ్ఞానం అనగా గీతాల అర్థజ్ఞానం. యశస్సు తెల్లగా ఉండడం మొదలైన విషయాలు కవికల్పితాలు.

అవ. కవిప్రౌఢోక్తిమాత్రసిద్ధవస్తురూపార్థం అలంకారాన్ని వ్యంజింపచేయడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

గాథ. కేసేను బలామోడిఅ తేణ అ సమరమ్మి జలసిరీ గహిఆ,
జహ కన్దరాహిం విహారా తస్స దధం కంఠలమ్మి సంధవిఆ. 65

“కేశేషు బలాత్కారేణ తేన చ సమరే జయశ్రీర్గ్రహితా,
యథా కన్దరారిభ్యిదురాస్తస్య దృఢం కణ్ఠే సంస్థాపితాః.”

వృ. అత్ర కేశగ్రహణోద్దీపితమదనా ఇవ కన్దరాస్తద్విదురాన్
కణ్ఠే గృహ్ణాన్తి ఇత్యుత్పేక్షా. ఏకత్ర సంగ్రామే విజయదర్శనాత్తస్యారయః
పలాయ్య గుహసు తిష్ఠన్తితి కావ్యహేతురలజ్ఞాకరః. న పలాయ్య గతా
స్తద్వైరిణః; అపి తు తతః పరాభవం సంభావ్య తాన్ కన్దరా న త్యజన్తి
త్యపహ్నుతిశ్చ.

వ్యా. తేన = వానిచేత, సమరే = యుద్ధమునందు (మదనసమరమునందు
అని గమ్యమానార్థం), జయశ్రీః = జయలక్ష్మి, కేశేషు = కేశములయందు,
బలాత్కారేణ = బలాత్కారంతో, (తథా = అట్లు), గృహితా = గ్రహించబడింది,
యథా = ఎట్లనగా, కన్దరాభిః = గుహలచేత (నాయికలచేత అని గమ్యమానార్థం),
తస్య = వానియొక్క, విదురాః = శత్రువులు, కణ్ఠే = సమీపమునందు (కంఠము
నందు), దృఢమ్ = దృఢంగా, సంస్థాపితాః = ఉంచబడినారు. ఆతనిచేత పరా
జితులై శత్రువులు గుహలలోనే ఉంటున్నారు అని భావం.

‘గుహలు కంఠందగ్గర నిలబెట్టినవి’ అనేది కవి కల్పించిన వస్తువు దీనివల్ల
మూడు అలంకారాలు వ్యంజింపబడుతున్నాయి అని చెప్పబడుతున్నది. అతేతి. రాజు
జయశ్రీకేశగ్రహణం చేయడం చూడగానే కామోద్రేకం చెందాయా అన్నట్లు
కందరలు (గుహలు) విదురుల కంఠాలను పట్టుకొంటున్నాయి అని ఉత్పేక్ష
వ్యంజింపబడుతున్నది. ఒక యుద్ధంలో అతడు విజయం పొందడం చూడగానే
వాని శత్రువులు పారిపోయి గుహలలో నివసిస్తున్నారు అని కావ్యలింగాలంకారం
వ్యంగ్యం అవుతున్నది. ఆతని శత్రువులు పారిపోయి వెళ్ళలేదు; ఇంక నేమనగా
ఆతనివలన పరాభవం కలుగుతుంది అని ఊహించి గుహలే వాళ్ళను వదలడం
లేదు అని అపహ్నుత్యలంకారం కూడా వ్యంగ్యం అవుతున్నది.

అవ:- కవిప్రౌఢోక్తిమాత్రసిద్ధాలంకారరూపార్థం వస్తువును వ్యంజింప చేయడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

గాథ. గాఢాలింగణరహసుజ్ఞుఽమ్మి దణిపి లహుం సమోసరణి,
మాణంసిణీణ మాణో పీలణభీల వ్య హిలలహిం. 66

“గాఢాలిజ్ఞనరభసోద్యతే దయితే లఘు సమపసరతి,
మనస్విన్యా మానః పీడనభీత ఇవ హృదయాత్”.

వృ. అత్రోత్త్రేక్షయాప్రత్యాలిజ్ఞనాదితత్ర విజృమ్భితే ఇతి వస్తు,

వ్యా. దయితే = ప్రేమియుడు, గాఢాలిజ్ఞనరభసోద్యతే = గాఢాలింగనం కొరకై వేగంగా ఉద్యుక్తుడు అవగానే, మనస్విన్యాః = మానవతయొక్క, మానః = కోపం. పీడనభీత ఇవ = నలిగిపోవుటవలన భయపడినదా అన్నట్లు, హృదయాత్ = హృదయంనుండి, లఘు = శీఘ్రంగా, అపసరతి = తొలగిపోతున్నది.

అత్రేతి:- ఇక్కడ ఉత్త్రేక్షచేత “ప్రత్యాలింగనాదికం విజృంభించినది” అనే వస్తువు వ్యంగ్యం.

వి. “ఆమె హృదయంలో ఉన్న కోపం ఎక్కడ నలిగిపోతామో అని భయపడింది” అనే ఉత్త్రేక్ష కవిప్రతిభామాత్రకల్పితం.

అవ:- కవిప్రతిభామాత్ర సిద్ధాలంకారరూపార్థంచేత అలంకారం వ్యంజింప బడడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు—

గాథ. జా రేరం వహసంతా కణివలణంబురుహబద్ధవిణివేసా
దావేణ భులణమండలమణ్ణం విల జలణ సా వాణీ. 67

“యా స్థవిరమివ హసంతి కవివదనామ్బురుహబద్ధవినివేశా,
దర్శయతి భువనమణ్ణలమన్యదివ జయతి సా వాణీ”.

వృ. అత్ర ఉత్త్రేక్షయా చమత్కారైకకారణం నవం నవం జగత్ అజడాసనస్థా నిర్మిమితే ఇతి వ్యతిరేకః. ఏషు కవిప్రౌఢోక్తిమాత్ర నిష్పన్నో వ్యజ్ఞకః.

వ్యా. య ఇతి:- య = ఏ వాణి, కవివదనాచ్ఛురుహబద్ధవినివేశా = కవి ముఖపద్మమునందు కట్టబడిన స్థానముకలదై (స్థానము ఏర్పరచుకొన్నదై), స్థవిరమ్ = వృద్ధుడైన బ్రహ్మదేవుణ్ణి, హసనీవ = పరిహసిస్తూన్నదా అన్నట్లు, భువనమణ్డలమ్ = లోకముల సముదాయమును, అన్యదివ = మరియొకదానిని వలె, దర్శయతి = చూపుచున్నదో, సా వాణీ = అట్టి వాణి, జయతి = సర్వోత్కర్షగా ఉన్నది.

వి. బ్రహ్మచేసిన సృష్టికంటె విచిత్రమైన సృష్టిని కవిముఖపద్మమునందు కూర్చున్న సరస్వతి చేస్తూన్నది అని భావం. ఇలా చేస్తూ జడంలో (డ ల లకు అభేదంగాన జలంలో) పుట్టిన పద్మంమీద కూర్చుని సృష్టిచేస్తూన్న ముసలివాడైన బ్రహ్మదేవుణ్ణి పరిహసిస్తూన్నదా అని ఉత్తేష.

అతేతి:- ఇక్కడ ఉత్తేషచేత జడం కాని ఆసనంమీద కూర్చుండి ఈమె క్రొత్త క్రొత్త చమత్కారాలకు కారణమైన జగత్తును నిర్మిస్తూన్నది అని వ్యతిరేకాలంకారం వ్యంజింపబడుతున్నది.

ఉపమానమైన బ్రహ్మదేవునికంటె ఉపమేయమైన వాక్కుకు (సరస్వతికి) వైశిష్ట్యం చెప్పడంచేత వ్యతిరేకాలంకారం.

అవ. ఇప్పుడు కవినిబద్ధవక్త్రప్రౌఢోక్తిమాత్రసిద్ధవస్తురూపార్థంచేత వస్తువు వ్యంగ్యం అవడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ జే లంకాగిరిమేహలాసు ఖలిత సంభోగఖిణ్ణోరఈ
ఫారుప్పుల్ల పణావలీకవలణే పత్తా దరిద్దత్తణమ్
తే ఏష్టాం మలతానిలా విరహిణీణీసాససంపక్కిణో
జాదా ఝుత్తి సిసుత్తణేవి బహలా తారుణ్ణపుణ్ణా విల. 68

“యే లంకాగిరిమేఖలాసు స్థలితాః సంభోగఖిన్నోరగీ
స్సారోత్పుల్లపణావలీకవలనే ప్రాప్తా దరిద్రత్వమ్,
త ఇదానీం మలయానిలా విరహిణీనిఃశ్వాససంపర్కిణో
జాతా ఝటితి శిశుత్వేఽపి బహలాస్తారుణ్యపూర్ణా ఇవ”.

వృ. అత్ర నిఃశ్వానైః ప్రాపైశ్వర్యా వాయవః కిం కిం న కుర్వ
నీతి వస్తునా వస్తు వ్యజ్యతే.

వ్యా. యే ఇత్యాదిః- కర్పూరమంజరి అనే సట్టకంలో (ప్రాకృతనాటికలో) రాణియైన విభ్రమలేఖ సఖురాలు చేసిన వసంతవర్ణనం. యే = ఏ వాయువులు, లంకాగిరిమేఖలాసు = లంకలోని పర్వతాల నితంబములందు, స్థలితాః = తొట్టు పడినవో, "సంభోగ....కవలనే" - సంభోగ = సంభోగంచేత, భిన్న = అలసిన, ఉరగీ = ఆడసర్పముల. స్పృర = విశాలములైన, ఉత్పల్ల = వికసించిన, పణావలీ = పడగలపంతులచేత, కవలనే = కబలించడం జరగగా, దర్శిత్యమ్ = క్షీణత్వాన్ని, ప్రాప్తాః = పొందినవో, తే = అట్టి, మలయానిలాః = మలయవాయువులు, ఇదానీమ్ = ఇప్పుడు, విరహిణీనిఃశ్వాససంపర్కిణః = విరహిణులైన స్త్రీల నిట్టూర్పులతో సంపర్కము కలవై, యుటితి = హటాత్తుగా, శిశుత్వేఽపి = శిశుత్వ సమయంలో కూడ, తారుణ్యపూర్ణాః ఇవ = యౌవనంతో నిండినవి వలె, జాతాః = అయినవి.

అత్రేతిః- ఇక్కడ "నిఃశ్వాసాలచేత పొందబడిన ఐశ్వర్యం గల వాయువులు ఏమేమి చేయవు?" అనే వస్తువు వస్తువుచేత (కవినిబద్ధవక్తి) అయిన సఖురాలి ప్రౌఢోక్తిచేత నీర్ధించిన 'మలయవాయువులు తారుణ్యపూర్ణములవలె అయినవి' అనే వస్తువుచేత) వ్యంగ్యం అవుతున్నది.

అవః- కవినిబద్ధవక్తప్రౌఢోక్తిమాత్రసిద్ధవస్తురూపార్థంచేత ఆలంకారం. వ్యంగ్యం అవడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు-

గాథః సహి విరహాఙ్గమాణస్య వజ్ఞు ధీర త్తణేణ ఆసాసమ్,
పిఅదంసణవిహలంఖలఖణమ్మి సహస త్తి తేణ ఓసరిఆమ్.

"సఖి విరచయ్య మానస్య మమ ధీరత్వేనాశ్వాసమ్,
ప్రియదర్శనవిశృంఖలక్షణే సహసేతి తేనాపస్పృతమ్".

వృ. అత్ర వస్తునా అకృతేఽపి ప్రార్థనే ప్రసన్నేతి విభావనా;
ప్రియదర్శనస్య సౌభాగ్యబలం ధైర్యేణ సోడుం న శక్యతే ఇత్యుత్పేక్షావా.

వ్యా. సహి ఇతిః- "నీ మానసాహయ్యంకోసం ధైర్యం ఉంచి (చెప్పి).

వెళ్లానుకదా, మానాన్ని (ప్రణయకోపాన్ని) విడచివేశావేమి?" అని సఖురాలు ప్రశ్నించగా నీ విచ్చిన దైర్యం ఎందుకూ పనికిరాకుండా పారిపోయింది అని నాయిక చెపుతున్న మాట లివి. సఖి = సఖురాలా! దీరత్వేన = దైర్యంచేత మమ = నాయొక్క, మానస్య = మానానికి (కోపానికి), ఆశ్వాసమ్ = నేను ఉన్నాను, నీకేమీ భయం లేదు అని ఆశ్వాసాన్ని, విరచయ్య = చేసి, ప్రియదర్శనవిశృంఖలక్షణే = ప్రియునిదర్శనంచేత కౌతుకంచేత చాంచల్యంకలిగిన క్షణంలో, సహసా ఇతి = నేను తొందరపడ్డాను అని అంటూ, తేన = ఆ దైర్యముచేత, అపసరితమ్ = తప్పుకొనుట, (దైర్యం తప్పుకొన్నది).

అత్రేతి:- ఇక్కడ (దైర్యం తప్పుకొన్నది అనే) వస్తువుచేత ప్రార్థించకుండా గానే ప్రసన్నురా లైనది అని విభావనాలంకారం గాని, ప్రియదర్శన సౌభాగ్య బలాన్ని దైర్యం సహించజాలదు (దానిముందు దైర్యం జ్ఞానిలవజాలదు) అని ఉత్పేక్ష గాని వ్యంగ్యం.

వి. ఇక్కడ వక్త్రీ కవినిబద్ధురాలు. దైర్యం పారిపోవడం అనేది లోక ప్రసిద్ధం కాదు; వక్త్రకల్పితం.

అవ:- కవినిబద్ధవక్త్రప్రౌఢోక్తిమాత్రసిద్ధాలంకారరూపార్థంచేత వస్తువు వ్యంజింపబడుటకు ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు -

గాథ: ఓల్లోలకరఅరఅఖివహిం తుహ లోణేసు మహ దిణ్ణమ్,
రత్తంసులం పఆఓ కోవేణ పుణో ఇమేణ అక్కవితి.

“ఆర్ధార్ధకరజరదనక్షతైస్తవ లోచనయోర్మమ దత్తమ్,
రక్తాంశుకంప్రసాదః కోపేన పునరిమే నాక్రాంతే”.

వృ. అత్ర కిమితి లోచనే కుపితే వహసి ఇతి ఉత్తరాలంకారేణ న కేవలమార్ధనఖక్షతాని గోపాయసి యావత్తేషామహం ప్రసాదనపాత్రం జాతేతి వస్తు.

వ్యా. ఆర్ధార్ధేతి:- భర్త శరీరంమీద ప్రతినాయికాసంగంవల్ల ఏర్పడిన నఖక్షతదంతక్షతాదులు చూచి కోపించిన నాయిక - “నీ కళ్ళు కోపంతో ఎఱ్ఱగా

ఉన్నాయేమి" అని ప్రశ్నించిన భర్తతో పలికిన మాటలు. తవ = నీయొక్క, (నీ శరీరంమీద కనబడుతున్న), ఆర్ధార్ధకరజరదనక్షత్రైః = పచ్చిపచ్చిగా ఉన్న నఖందతక్షతాలచేత, మమ = నాయొక్క, నయనయోః = నేతములమీద, ప్రసాదః = ప్రసాదముగా, రక్తాంశుకమ్ = ఎఱ్ఱని వస్త్రం, దత్తమ్ = ఇవ్వబడినది. ఇమే = ఇవి, కోపేన పునః = కోపంచేతనైతే, నాక్రాంతే = అక్రమించబడలేదు.

వి. ఇక్కడ నాయిక పలికిన మాటలను పట్టి "నీ నేత్రాలు ఎఱ్ఱగా ఉన్నాయేమి?" అని అతడు ప్రశ్నించి నట్లు ఊహించుటచేత ఇది ఉత్తరాలంకారం.

అత్రేతి:- ఇక్కడ "కోపించిన నేత్రాలను వహించి ఉన్నా వేమి?" అను ఉత్తరాలంకారంచేత - "కేవలం ఆర్ధగతాలను నీవు కప్పిపుచ్చడమే కాదు; నేను వాటి అనుగ్రహానికి పాత్రురాలను కూడా అయ్యాను" అను వస్తువు గమ్యం. ఆవుతున్నది.

వి. ఇక్కడ వక్త్ర కవినిబద్ధ, సఖక్షతాదులు రక్తవటాన్ని ప్రసాదంగా ఇవ్వడం తత్కల్పితం; తోకప్రసిద్ధం కాదు.

అవ:- కవినిబద్ధవక్త్రప్రౌఢోక్తిమాత్రసిద్ధాలంకారరూపార్థంచేత అలంకారం వ్యంజింపబడడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

గాథ. మహిలాసహస్రభరిపీ తుహ హిఅపీ సుహరి సా అమాఅస్తీ,
అణుదిణమణణ్ణకమ్మా అజ్ఞం తణుఅం వి తణోఏఇ. 71.

"మహిళాసహస్రభరితే తవ హృదయే సుభగ సా అమాస్తీ,
అనుదినమనన్యకర్మా అజ్ఞం తనుకమపి తనయతి"

వృ. అత్ర హేత్వలంకారేణ 'తనోస్తనూకరణేఽపి తవ హృదయే న వర్తతే' ఇతివిశేషోక్తిః. ఏషు కవినిబద్ధవక్త్రప్రౌఢోక్తిమాత్రనిష్పన్న శరీరో వ్యజ్ఞకః. ఏవం ద్వాదశ భేదాః.

వ్యా. విరహంచేత కృశించిన నాయికను గూర్చి ఆమె సఖురాలు నాయకునకు తెలుపుచున్నది. సుభగ = సుందరుడా! సా = ఆమె, మహిలాసహస్రభరితే = స్త్రీం సహస్రంతో నిండిన, తవ = నీయొక్క, హృదయే = హృదయమునందు, అమాస్తీ = ఇమడనిదై, అనుదినమ్ = ప్రతిరోజూ, అనన్యకర్మా = మరొక పని ఏదీ లేనిదై, తనుకమపి = సన్నగా ఉన్నా, అజ్ఞమ్ = శరీరాన్ని, తనయతి = సన్నం అయేటట్లు చేస్తున్నది.

వి. ఆమె హృదయంలో ఇమడకపోవడానికి కారణం అది అనేక స్త్రీలతో కిక్కిరిసి ఉండడం. ఆమె ఇంకా శరీరాన్ని సన్నంగా ఉండేటట్లు చేయడానికి కారణం ఇమడకపోవడం. ఇవి రెండు హేత్వలంకారాలు.

అత్రేతి - ఇక్కడ హేత్వలంకారంచేత (రెండు హేత్వలంకారాలచేత), “శరీరాన్ని ఇంత సన్నంగా చేసినా కూడా నీ హృదయంలో ఈమె లేదు” అని విశేషోక్త్యలంకారం గమ్యం అవుతున్నది. (కారణం ఉన్నా కార్యం కలగక పోవడం విశేషోక్త్యలంకారం). ఈ ఉదాహరణలలో వ్యంజకమైన అర్థం కవినిబద్ధవక్త ప్రౌఢోక్తి సిద్ధం. ఇట్లు పన్నెండు భేదాలు.

కా. శబ్దార్థోభయభూరేకః

వృ. చుదా

శ్లో॥ అతన్ద్రచన్ద్రాభరణా సముద్దీపితమన్మథా

తారకాతరలా శ్యామా సానన్దం న కరోతి కమ్.

72

వృ. అత్రోపమా వ్యజ్ఞాః.

వ్యా. శబ్దేతి-శబ్దార్థములు రెండింటియొక్కా శక్తివలన ఉద్భవించే ధ్వని ఒకే విధమైనది. ఎట్లనగా

అతన్ద్రేతి - అతన్ద్రచన్ద్రాభరణా = ప్రకాశించుచున్న చంద్రుడు ఆభరణంగా గలది, సముద్దీపితమన్మథా = ఉద్దీపింపచేయబడిన మన్మథుడు కలది (మన్మథోద్దీపకము), తారకాతరలా = అల్పమైన నక్షత్రాలు కలదీ అయిన, శ్యామా = రాత్రి, కమ్ = ఎవనిని, సానన్దమ్ = ఆనందంతో కూడినవానినిగా, న కరోతి = చెయ్యదు ? (మరొకఅర్థం) - అతన్ద్ర చన్ద్రాభరణా = అలసత్వం లేనిదీ, కర్పూరం లేదా ఒకవిధమైన సువర్ణమయశిరోభూషణం అలంకారంగా గలది, సముత్ = సంతోషంతో కూడినది, దీపిత మన్మథా = ఉద్దీపింపచేయబడిన మన్మథుడు కలదీ, తారకాతరలా = చంచలమైన కనుగుడ్డు కలదీ అయిన, శ్యామా = పదారు సంవత్సరాల నాయక, కం సానన్దం న కరోతి = ఎవనిని ఆనందం కలవానినిగా చేయదు ?

ఇక్కడ స్త్రీ రాత్రి వలె ఉన్న దని కాని, రాత్రి స్త్రీ వలె ఉన్నది అని కాని ఉపమాలంకారం వ్యంగ్యం.

వి. ఈ శ్లోకంలో చంద్ర-తారకా-తరల-శ్యామాశబ్దాలు పరిపూర్ణత్యసహాలు. ఆ శబ్దాలు మార్చి వాటి పర్యాయాలు ప్రయోగిస్తే కుదరదు. అతంద్ర-అభరణ-సముద్దీపితమన్నద శబ్దాలు పరిపూర్ణత్యసహాలు. పరిపూర్ణత్యసహశబ్దాలను పట్టి ఇక్కడ శబ్దశక్తిమూలకత్వం, పరిపూర్ణత్యసహశబ్దాలనుపట్టి అర్థశక్తిమూలత్వం ఉన్నాయి. అందుచేత ఇది శబ్దారోభయశక్తిమూలకవస్తువుచేత ఉపమాధ్వని. ఇది సంలక్ష్యక్రమం. వస్తువుచేత అలంకారధ్వని మాత్రమే శబ్దారోభయమూలకం.

కా. భేదా అష్టాదశాస్య తత్.

41

వృ. అస్మేతి ద్వనే:

వ్యా. తత్ = ఆ కారణంవలన, అస్య = ఈ ద్వనియొక్క భేదాః = భేదాలు, అష్టాదశ = పదైనిమిది. అస్య అనగా, ద్వనియొక్క అని అర్థం.

వి. లక్షణామూలకమైన అవివక్షితవాచ్యధ్వని - 'అర్థాంతరసంక్రమితవాచ్యధ్వని' అనీ, 'అత్యంతతిరస్కృతవాచ్యధ్వని' అనీ రెండు విధాలు. అభిధామూలకమైన వివక్షితాన్యపరవాచ్యధ్వని - 'సంలక్ష్యక్రమధ్వని' అనీ, 'అసంలక్ష్యక్రమధ్వని' అనీ రెండు విధాలు. రసభావాదిధ్వనులన్నీ అసంలక్ష్యక్రమాలు. వీటిలో అనేకభేదాలున్నా అసంలక్ష్యక్రమత్వాన్ని పట్టి ఒకే భేదంగా పరిగణింపబడతాయి. ఇంక సంలక్ష్యక్రమధ్వని 'శబ్దశక్తిమూలకధ్వని' అనీ, 'అర్థశక్తిమూలకధ్వని' అనీ రెండు విధాలు. వీటిలో శబ్దశక్తిమూలకం 'వస్తుధ్వని' అనీ, 'అలంకారధ్వని' అనీ రెండు రకాలు. అర్థశక్తివస్తుధ్వని పైన చూపినట్లు పన్నెండు రకాలు. ఉపయశక్తివస్తుధ్వని ఒకరకం. ఈ విధంగా ద్వని పదైనిమిది విధాలు - (1) అర్థాంతరసంక్రమితవాచ్యధ్వని, (2) అత్యంతతిరస్కృతవాచ్యధ్వని, (3) రసాద్యసంలక్ష్యక్రమధ్వని, (4) శబ్దశక్తిమూలకవస్తురూపసంలక్ష్యక్రమధ్వని, (5) శబ్దశక్తిమూలకాలంకారరూపసంలక్ష్యక్రమధ్వని (6-17) పన్నెండు అర్థశక్తివస్తుధ్వని సంలక్ష్యక్రమధ్వనిభేదాలు (18) ఉపయశక్తివస్తుధ్వనిసంలక్ష్యక్రమధ్వని.

వృ. నను రసాదీనాం బహుభేదత్వేన కథమష్టాదశేత్యత ఆహ-

కా. రసాదీనామనంతర్వాదేభద ఏకో హి గణ్యతే.

వృ. అనంతర్వాదితి:- తథాహి - నవ రసాః. తత్ర శృంగారస్య ద్వౌ బేదా, సంభోగో విప్రలంబశ్చ. సంభోగస్యాపి పరస్పరావలోకనాల్లింగనపరిచుమ్బనాదికుసుమోచ్ఛయజలకేలి సూర్యాస్తమయచన్ద్రోదయషడ్వతువర్ణనాదయో బహవో బేదాః. విప్రలంబస్యాభిలాషాదయ ఉక్తాః. తయోరపి విభావానుభావవ్యభిచారివైచిత్ర్యమ్. తత్రాపి నాయకయోరుత్తమమధ్యమాధమప్రకృతిత్వమ్. తత్రాపి దేశకాలావస్థాదిభేదా ఇత్యేకస్యైవ రసస్యానన్త్యమ్? కా గణనా త్వన్యేషామ్? అసంలక్ష్యక్రమత్వం తు సామాన్యమాశ్రిత్య రసాదిధ్వనిభేద ఏక ఏవ గణ్యతే.

వ్యా. నను ఇతి:- రసాదిధ్వనుల బేదాలు చాలా ఉన్నాయి కదా; పద్దెనిమిది బేదాలే ఏమిటి అని ఆశంకించుకొని చెప్పుతున్నాడు. రసాదీనామ్ ఇతి:- రసాదీనామ్ = రసభావతదాభాసాదులు, అనంతర్వాత్ = అనంతమైనవి అవడంవల్ల, (అన్నిటిని కలిపి) ఏకః = ఒక్క, బేదః = బేదమే, గణ్యతే = లెక్కింపబడుచున్నది.

తథాహి ఇతి:- అది యుక్తమే కదా (ఎందుచేత అనగా) రసాలు తొమ్మిది; ఆ రసాలలో శృంగారరసానికి సంభోగశృంగారం, విప్రలంబశృంగారం అని రెండు బేదాలు ఉన్నాయి. సంభోగశృంగారంలోనే ఒకరినొకరు చూడడం, ఆలింగనం, చుంబనం మొదలైన, పుష్పాలు కోయడం, జలక్రీడ, సూర్యాస్తమయం, చంద్రోదయం, ఆరు ఋతువుల వర్ణనం మొదలైన అనేక బేదాలున్నాయి. విప్రలంబశృంగారానికి సంబంధించిన అభిలాషాదులనుగూర్చి వెనక చెప్పి ఉన్నాం. ఈ ద్వివిధ శృంగారాలలో కూడా ఆ యా విభావానుభావవ్యభిచారులకు (వాటి వైవిధ్యాన్ని పట్టి) వైచిత్ర్యం ఉంటుంది. నాయకనాయకులు ఉత్తమప్రకృతులుగా ఉండడం, మధ్యమప్రకృతులుగా ఉండడం, అధమప్రకృతులుగా ఉండడం వీటిని పట్టి కూడా బేదాలు ఏర్పడతాయి. అందులోను దేశ (లతాకుంజాదికం) కాల (వసంతాదికం) అవస్థా (నవోదా-నవయావనాదికం) దుల బేదాలు అనేకం. ఈ విధంగా ఒక్క రసమే (శృంగారరసమే) అనంతబేదాలలో ఉంటుంది. మిగిలిన రసాల బేదాలు కలిస్తే ఇంక లెక్కపెట్టేది ఎట్లు? అందుచేత రసాదులు

అన్నీ అసంలక్ష్యక్రమాలు అవడంచేత ఈ అసంలక్ష్యత్వం అనే సామాన్య ధర్మాన్ని పట్టి రసాదిధర్మనిభేదం ఒకటిగా మాత్రమే పరిగణించబడుతుంది.

కా. వాక్యే ద్వివృత్తః.

వృ. ద్వివృత్త ఇతి శబ్దార్థోభయశక్తిమూలః.

వ్యా. వాక్యే ఇతి:- ద్వివృత్తః = రెండింటివల బయలుదేరినది, వాక్యే = వాక్యమునందు మాత్రమే ఉండును.

“ద్వివృత్తః అనగా శబ్దార్థోభయశక్తిమూలకధర్మని అని అర్థం.”

వి. అట్టి ఉభయమూలకధర్మని వాక్యంలో మాత్రమే ఉంటుంది కాని. పదంలో ఉండదు; ప్రబంధంలో కూడ ఉండదు. ఇక్కడ వాక్యం అనగా పద సముదాయం.

కా. పదేఽప్యన్యే.

వృ. అపిశబ్దాద్వాక్యేఽపి. ఏకావయవస్థితేన భూషణేన కామినీవ పదద్యోత్యేన వ్యజ్ఞేన వాక్యవ్యజ్ఞాపి భారతీ భాసతే. తత్ర పదప్రకాశ్యత్వే క్రమేణోదాహరణాని.

వ్యా. పదే ఇతి :- అన్యే = మిగిలిన పదిహేను బేదాలు, పదేఽపి = పదంలో కూడా ఉంటాయి. అపీతి:- ‘అపి’ అనడంచేత ఇవి వాక్యంలో కూడా ఉంటాయి అని అర్థం. ఒక్క అవయవం మీద ఉన్న భూషణంచేత పూర్తిగా కామిని అలంకృత అయినట్లు పదద్యోత్యమైన వ్యంగ్యార్థంచేత వాక్యంచేత వ్యంజింపచేయబడే స్ఫోటరూపమైన భారతి (వాక్కు లేదా కావ్యం) అంతా ప్రకాశిస్తుంది. అనందవర్ధనుడు ఇదే భావంగల శ్లోకాన్ని ధ్వన్యలోకంలో వ్రాశాడు.

“ఏకావయవసంస్థితేన భూషణేన కామినీ

పదవ్యజ్ఞేన సుకవేర్వనినా భాతి భారతీ”

పదప్రకాశ్యవాక్య ప్రకాశ్యాలలో పదప్రకాశ్యత్వానికి క్రమంగా ఉదాహరణలు చూపబడును.

అవ. అవివక్షితవాచ్యధ్వనిభేదాలతో పదవాచ్యార్థాంతరసంక్రమిత
వాచ్యధ్వనికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ యస్య మిత్రాణి మిత్రాణి శత్రవః శత్రవస్తథా
అనుకమ్యోఽనుకమ్యశ్చ స జాతః స చ జీవతి. 73

వృ. అత్ర ద్వితీయమిత్రాదిశబ్దా ఆశ్వస్తత్వనియంత్రణీయత్వ
స్నేహపాత్రత్వాదిసంక్రమితవాచ్యాః.

వ్యా. యస్య = ఎవనియొక్క, మిత్రాణి = స్నేహితులు, మిత్రాణి =
ఆశ్వస్తులో అనగా విశ్వాసపాత్రులో, తథా = మరియు, శత్రవః = శత్రువులు,
శత్రవః = నిగ్రహించదగినవారో, అనుకమ్యః = దయచూపవలసివాడు, అను
కమ్యః చ = స్నేహపాత్రుడో, జాతః = పుట్టిన, సః = అతడే, జీవతి = జీవించి
ఉన్నాడు.

వి. ఇక్కడ ఉన్న రెండవ మిత్రాదిశబ్దాల వాచ్యార్థాలు ఉపయోగం
లేనివి గాన అవివక్షితవాచ్యాలై ఆశ్వస్తత్వాద్యర్థాలను లక్షణయా బోధిస్తాయి.
(అర్థాంతరసంక్రమితవాచ్యాలు అవుతాయి). దీనిచేత “నాయకుడు అందరి విషయం
లోను తగువిధంగా ప్రవర్తిస్తాడు” అనేది వ్యంగ్యార్థం. ఇదే ఈ ఉపాదానలక్షణకు
ఫలం. ఈ శ్లోకంలో ఉన్న “యస్య మిత్రాణి” ఇత్యాదులు మూడు మూడు
వాక్యాలు. వాటిలో ఉన్న ‘మిత్రాణి’ మొదలైన పదాలు వ్యంగ్యార్థప్రకాశకాలు.

అత్రేతి :- ‘ఇక్కడ రెండవ మిత్రాదిశబ్దాలు ఆశ్వస్తత్వ- నియంత్ర
ణీయత్వ- స్నేహపాత్రత్వాద్యర్థాలు బోధించడానికై సంక్రమితవాచ్యాలైనవి.

అవ. అత్యంతతిరస్కృతవాచ్యపదప్రకాశ్యధ్వనికి ఉదాహరణం చూపు
తున్నాడు.

గాథ. ఖలవవహారా దీసన్తి దారుణా జహవి తహవి ధీరాణామ్,
హౌరిఅవఅస్సబహుమతి ఇహు వవసాతి విముజ్ఞన్తి.

“ఖలవ్యవహారా దృశ్యన్తే దారుణా యద్యపి తథాపి ధీరాణామ్,
హృదయవయస్యబహుమతా న ఖలు వ్యవసాయా విముహ్యన్తి.”
అత్ర విముహ్యన్తితి.

వ్యా. ఖలేతి :- ఖలవ్యవసాయాః = దుష్టుల వ్యవహారాలు, దారుణాః = దారుణాలైనవిగా, యదృపి దృశ్యనే = కనబడుచున్నా, తదాపి = అట్లయినా, ధీరాణామ్ = ధీరులయొక్క, హృదయవయస్యబహుమతాః = హృదయాలనే మిత్రులచేత అనుమోదించబడిన, వ్యవసాయాః = వ్యవహారాలు, న విముహ్యంతి = మోహముచెందవు (అడ్డుకొనబడవు. ఆగవు)

“ఇక్కడ ‘విముహ్యంతి’ అనే పదం ధ్వనిప్రకాశకం”

వి. ఆచేతనాలైన వ్యవహారాలు మోహం చెందడం అనేది కుదరదు. అందుచేత ‘అడ్డుకొనబడడం’ ‘ఆగిపోవడం’ అనే అర్థాన్ని లక్షణచేత బోధిస్తుంది. ఎట్టి పరిస్థితులలోనైనా ఇష్టకార్యం చేయడం అనే ఫలం వ్యంగ్యం. ఇది అత్యంత తిరస్కృతవాచ్యం.

అవ. పదప్రకాశ్యమైన అలక్ష్యక్రమవ్యంగ్యానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు-

శ్లో॥ లావణ్యం యదసౌ కాన్తిస్తద్రూపం స వచఃక్రమః,
తదా సుధాస్పదమభూదధునా తు జ్వరో మహాన్. 75

వృ. అత్ర తదాదిపదై రనుభవై కగోచరా అర్థాః ప్రకాశ్యంతే.

వ్యా. లావణ్యమితి :- ఒక వియోగి అనుకుంటున్న మాటలు. తత్ = ఆ అనగా అనుభవానికి మాత్రమే గోచరమైన, వర్ణింప శక్యం కాని అని అర్థం. అసౌ = ఆ, కాన్తిః = కాంతి, తత్ = ఆ, రూపమ్ = రూపము, సః = ఆ, వచఃక్రమః = మాటల క్రమం, తదా = అప్పుడు, (ఆమె దగ్గర ఉన్నపుడు) సుధాస్పదమ్ = అమృతస్థానంగా, అభూత్ = ఆయెను. అధునా తు = ఇప్పుడైతే, మహాన్ = గొప్ప, జ్వరః = జ్వరము.

అత్రేతి :- ఇక్కడ తత్, అసౌ ఇత్యాది పదాలచేత “అవి అనుభవై కగోచరా లైన విషయాలు” అని సూచించబడుతున్నది.

వి. మాటలలో వర్ణించడానికి శక్యం కావు అని సూచించడం ద్వారా లావణ్యాదులు లోకోత్తరము లైనవి అని ప్రతిపాదించడంచేత విప్రలంభశృంగా

రాభివ్యక్తి జరుగుతున్నది. దీని అభివ్యక్తికి 'తత్' మొదలైన పదాలు అధికంగా తోడ్పడుతున్నాయి గాన ఈ వ్యంగ్యం పదప్రకాశ్యం.

అవ. రసాదివ్యంజకత్వం కేవలం సర్వనామపదాలకే కాదు; ఇతరపదాలు కూడా వ్యంజకాలు కావచ్చును అని సూచిస్తూ మరొక ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు-

వృ. యథా వా-

శ్లో॥ మగ్ధే ముగ్ధతయైవ నేతుమఖిలః కాలః కిమారభ్యతే
మానం ధత్స్వ ధృతిం బధాన ఋజుతాం దూరే కురు ప్రేయసి,
సఖ్యేవం ప్రతిబోధితా ప్రతివచస్తామాహ భీతాననా
నీచైః శంస హృది స్థితో హి నను మే ప్రాణేశ్వరః శ్రోష్యతి.

వృ. అత్ర భీతాననేతి. ఏతేన హి నీచైః శంసనవిదానస్య యుక్తతా గమ్యతే. భావాదీనాం పదప్రకాశ్యత్వేఽధికం న వైచిత్ర్యమితి న తదుదాహరణం.

వ్యా. మరొక ఉదాహరణం ఎట్లనగా-

ముగ్ధే ఇతి :- ఇది అమరుశతకంలోని శ్లోకం. ప్రేయసి విషయంలో ప్రణయకోపాలు వహించవలసిందిగా బోధిస్తూన్న సఖురాలితో భర్తపై అత్యధికమైన ప్రేమ, వినయం ఉన్న నాయిక అన్న మాటలు :- మగ్ధే = ఓ ముగ్ధా! (అమాయకురాలా), అఖిలః = సమస్తమైన, కాలః = కాలం. ముగ్ధతయైవ = ముగ్ధత్వంతోనే, నేతుమ్ = గడపడానికి, కిమ్ = ఎందుకు, ఆరభ్యతే = ఆరంభించబడుతున్నది? మానమ్ = మానమును (కోపమును), ధత్స్వ = ధరించుము, ధృతిమ్ = దైర్యమును, బధాన = బంధించుము (గట్టిగా పట్టుకొనుము). ప్రేయసి = ప్రేయసివిషయంలో, ఋజుతామ్ = ఋజుత్వాన్ని, దూరే కురు = దూరంచేయుము. సఖ్యా = సఖురాలితో. ఏవమ్ = ఇట్లు, ప్రతిబోధితా = బోధించబడిన ఆ నాయిక, భీతాననా = భయపడిన ముఖం కలదై, తామ్ = ఆ సఖిని గూర్చి, ఆహ = పలికెను. నీచైః = మెల్లగా, శంస = పలుకుము; మే హృది స్థితః = నా

హృదయంలో ఉన్న, ప్రాణేశ్వరః = ప్రాణేశ్వరుడు, శ్రోష్యతి నను = విన గలడు.

అత్రేతి :- ఇక్కడ 'భీతాననా' అని చెప్పడంచేత "మెల్లగా మాటలాడు" అని చెప్పడం యుక్తం అని గమ్యం అవుతున్నది భయం సూచిస్తున్న అకృతి మానురాగం శృంగారాన్ని వ్యంజింప చేస్తున్నది. ఈ వ్యంజనావ్యాపారంలో 'భీతాననా' అనే పదం ప్రముఖస్థానాన్ని వహిస్తున్నది కాబట్టి ఇది పదప్రకాశ్యరస ధ్వనికి ఉదాహరణం.

భావేతి :- పదప్రకాశ్యత్వం భావాదులకు కూడా ఉండవచ్చును. అయినా దానిలో అంతగా వైచిత్ర్యం ఉండదు. అందుచేత వాటికి ఉదాహరణలు చూపడం లేదు.

అవ. ఇటుపైన పదిహేను సంలక్ష్యక్రమ భేదాలలో పదప్రకాశ్యత్వానికి ఉదాహరణలు చూపబడుతున్నాయి. వాటిలో శబ్దశక్తిమూలధ్వనిలో వస్తువుచేత అలంకారవ్యంజనకు ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ రుధిరవిసరప్రసాధితకరవాలకరాలరుచిరభుజపరిఘః,

యుటితి భృకుటివిటజ్జితలలాటపట్టో విభాసి నృప భీమః.

వృ. అత్ర భీషణీయస్య భీమసేన ఉపమానమ్.

వ్యా. రుధిరేతి :- భీమ = భయంకరుడనైన, నృప = రాజా! "రుధిర... పరిఘః". రుధిర = రక్తముయొక్క, విసర = ప్రవాహంచేత, ప్రసాధిత = అలంకరించబడిన, కరవాల = ఖడ్గంచేత, కరాల = భయంకరము, రుచిర = సుందరమూ అయిన, భుజపరిఘ = పరిఘ (కోటద్వారం గడియ) వంటి భుజం గల నీవు, యుటితి = హఠాత్తుగా, భృకుటివిటజ్జితలలాటపట్టః = కనుబొమ్మల విరువు చేత తరంగితమైన లలాటపట్టం కలవాడవై, విభాసి = ప్రకాశించుచున్నావు.

అత్రేతి :- ఇక్కడ భీషణీయునకు భీమసేనుడు ఉపమానం.

వి. భీషణీయుడు అనగా భయంకరుడైన ప్రకృతం వర్ణించబడుతున్న రాజు. 'భీమ' అని సంబోధించడంచేత ఈ రాజుకు భీముణ్ణి ఉపమానంగా చెప్పి

నట్లు సూచించబడుతున్నది. అందుచేత ఇక్కడ ఉపమాలంకారం ప్రధానంగా 'భీమ' పదంచేత వ్యంగ్యం అవుతున్నది.

అవ. శబ్దశక్తిమూలధ్వనిలో వస్తువుచేత వస్తువు వ్యంగ్యం అవడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ భుక్తిముక్తికృదేకాంతసమాదేశనతత్పరః,

కస్య నానన్దనిస్యన్దం విదధాతి సదాగమః.

78

వృ. కాచిత్ సంకేతదాయినమేవం ముఖ్యయా వృత్త్యా శంసతి.

వ్యా. భుక్తితి :- ఇతరజను లెవరో ఉన్న సమయంలో ఉపనాయకుడు వచ్చినప్పుడు అప్రస్తుతమైన వేదాన్ని ప్రశంసించే వ్యాజంతో అతని రాకవలన కలిగిన హర్షాన్ని వ్యక్తీకరిస్తున్న స్త్రీ పలికిన మాట లివి- "భుక్తి... ..పరః". భుక్తి = స్వర్గాదిభోగాలను, ముక్తి = మోక్షాన్ని, కృత్ = చేసే, ఏకాంత = నిశ్చితమైన, సమాదేశన = ఉపదేశమునందు, తత్పరః = తత్పరమైన (చాల ఆసక్తిగల), సదాగమః = ఉత్తమమైన వేదం, కస్య = ఎవనికి, ఆనన్దనిస్యన్దమ్ = ఆనందప్రవాహాన్ని, న విదధాతి = చేయదు? మరొక అర్థం. భుక్తి = సురతాదిభోగాలను, ముక్తి = విరహాదిబాధా విముక్తిని, కృత్ = చేసే, ఏకాంత = రహస్యప్రదేశము యొక్క (సంకేత స్థానాదికముయొక్క), సమాదేశన = చెప్పడంలో, తత్పరః = ఆసక్తిగల, సదాగమః = సుందరుని రాక, కస్య = ఎవనికి, ఆనన్దనిస్యన్దమ్ = ఆనందప్రవాహాన్ని, న కరోతి = చేయదు?

కాచిత్ ఇతి :- ఒక యువతి సంకేతదాయినమ్ = ఉపనాయకుణ్ణి ఈ విధంగా ముఖ్యవృత్తిచేత అనగా ప్రధానమైన అభిధావృత్తిచేత స్తుతిస్తూన్నది.

వి. వాస్తవంలో ఉపనాయకుణ్ణి గూర్చిన అర్థమే ప్రకృతం అయినా ఆ యువతి మాటలాడే తీరును పట్టి వేదానికి సంబంధించిన అర్థం ప్రకృతం అయినట్లు పై అర్థం వ్యంగ్యం అన్నట్లు కనబడుతున్నాయి. ఈ వ్యంగ్యార్థం బోధించడంలో 'సదాగమః' అనే పదం ప్రధానపాత్ర వహిస్తూన్నది గాన ఇది పదప్రకాశ్యం. 'సదాగమ' పదం పరివృత్త్యసహం.

అక్కడ ఉన్న శ్రోతల దృష్ట్యా పఠితల దృష్ట్యా ఇది (ఉపనాయకునికి

సంబంధించిన అర్థం) వ్యంగ్యం అయినా ఆ నాయకనాయకుల దృష్ట్యా ముఖ్యార్థమే. అందుచేతనే 'ముఖ్యయా వృత్త్యా' అన్నాడు.

అవ. అర్థశక్తిమూలధ్వనిలో స్వతఃసంభవ్యర్థం వ్యంజకం అయినప్పుడు వస్తువుచేత వస్తుధ్వనిని ఉదాహరిస్తున్నాడు.

శ్లో॥ సాయం స్నానముపాసితం మలయజేనాజ్గం సమాలేపితం
యాతోఽస్తాచలమౌలిమమ్బరమశీర్విప్రబ్ధమత్రాగతిః,
ఆశ్చర్యం తవ సౌకుమార్యమభితః క్లాంతాసి యేనాధునా
నేత్రద్వంద్వమమీలనవ్యతికరం శక్నోతి తే నాసితుమ్. 79

వృ. అత్ర వస్తునా కృతపరపురుషపరిచయా క్లాంతాసీతి వస్తు
అధునాపదద్యోత్యం వ్యజ్యతే.

వ్యా సాయమితి :- ఉపపతिसంబోగం చేసి దానివలన కలిగిన శ్రమను, తొలగించుకొనడంకోసం స్నానాదులు చేసిన ఒక యువతితో ఆ రహస్యం తెలిసిన మరొక యువతి వైదగ్యంతో అంటాన్న మాట లివి. సాయమ్ = సాయంకాలము, నందు, స్నానమ్ = స్నానము, ఉపాసితమ్ = చేయబడింది. మలయజేన = మంచి గంధంచేత, అజ్గమ్ = శరీరం, సమాలేపితమ్ = బాగా పూయబడింది. అమ్బర మణిః = సూర్యుడు, అస్తాచలమౌలిమ్ = అస్త్రాదిశిఖరాన్ని గూర్చి, యాతః = వెళ్ళినాడు. విప్రబ్ధమ్ = విశ్వాసపూర్వకంగా అనగా కంగారేమీ లేకుండా, మందంగా, అత్ర = ఇక్కడికి, ఆగతిః = రాక జరిగింది. తవ = నీయొక్క. సౌకుమార్యమ్ = సౌకుమార్యం, ఆశ్చర్యమ్ = ఆశ్చర్యకరంగా ఉంది. యేన = దేనిచేత, అధునా = ఇప్పుడు, క్లాంతా = అలసినదానవు, అసి = అయినావో. తే = నీయొక్క, నేత్రద్వయమ్ = నేత్రముల ద్వయం, అమీలనవ్యతికరమ్ = మూసికొనిపోవడంతో సంబంధం లేనిదిగా, అసితుమ్ = ఉండడానికి, న శక్నోతి = సమర్థం అవడం లేదు.

అత్రేతి :- ఇక్కడ వస్తువుచేత "నువ్వు చేయబడిన పరపురుషసంబంధం కలదానివై అలసిపోయావు" అనే వస్తువు 'అధునా' అనే పదంచేత ద్యోత్యమై వ్యంగ్యం అవుతున్నది.

వి. "స్నానం చేశావు; చందనం పూసుకొన్నావు; ఎండ లేదు; తొందరగా నడిచి రాలేదు, అయినా కళ్ళుమూసికొనిపోయే టంతగా ఇప్పుడు నువ్వు ఇంతగా అలసిపోయినా వంటే నీ సౌకుమార్యం ఆశ్చర్యకరంగా ఉంది" అనే వస్తువుచేత "నువ్వు పరపురుషునితో నిర్దయరతిక్రీడ సలిపావు" అనే వస్తువు వ్యంగ్యంఅవుతున్నది. ఈ వ్యంగ్యానికి 'అదునా'(ఇప్పుడు) అన్న పదం ప్రధాన ద్యోతకంగా ఉంది.

ఆవ. స్వతఃసంభవివస్తువుచేత ఆలంకారం వ్యంగం ఆవడానికి ఉదాహరణ చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ తదప్రాప్తి మహాదుఃఖవిలీనా శేష పాతకా

తచ్చింతావిపులాహ్లాదక్షీణపుణ్యచయా తథా,

80

చింతయన్తి జగత్సృతిం పరబ్రహ్మస్వరూపిణమ్

నిరుచ్ఛ్వాసతయా ముక్తిం గతాన్యా గోపకన్యకా.

81

వృ. అత్ర జన్మసహస్రైరుపభోక్తావ్యాని దుష్టతసుకృతఫలాని వియోగదుఃఖచింతనాహ్లాదాభ్యామనుభూతానీత్యుక్తమ్. ఏవం చాశేషపద ద్యోత్యే అతిశయోక్తిః.

వ్యా. తదప్రాప్తి ఇత్యాదిః— ఇవి విష్ణుపురాణంలోని శ్లోకాలు: కృష్ణాసక్త చిత్తురాలైన ఒక గోపకాంత స్థితిని వర్ణిస్తున్నాయి. తదప్రాప్తి మహాదుఃఖ విలీనా శేషపాతకా = ఆతడు లభించకపోవడంచేత కలిగిన మహాదుఃఖంచేత నశించిన సమస్తపాపాలు కలదీ, తథా = మరియు, తచ్చింతావిపులాహ్లాదక్షీణపుణ్యచయా = ఆతనిని చింతించుటవలన కలిగిన గొప్ప ఆనందంచేత క్షీణించిన పుణ్యసముదాయం కలదీ అయిన, అన్యా = మరొక, గోపకన్యకా = గోపకన్యక. జగత్సృతిమ్ = జగత్తుకు కారణభూతుడైన, పరబ్రహ్మస్వరూపిణమ్ = పరబ్రహ్మస్వరూపుడైన ఆ శ్రీకృష్ణుణ్ణి, నిరుచ్ఛ్వాసా = ఉచ్ఛ్వాసములు లేనిదై ఉండి, చింతయన్తి = చింతిస్తున్నదై, ముక్తిమ్ = మోక్షమును, గతా = పొందినది.

వి. మోక్షం లభించాలంటే పుణ్యపాపాలు రెండూ పూర్తిగా నశించాలి. అవి నశించాలంటే వాటి ఫలితాన్ని అనుభవించి తీరాలి. శ్రీకృష్ణవియోగంవల్ల

కలిగిన మహాదుఃఖం అనుభవించడంచేత ఆ గోపిక పాపాలన్నీ నశించాయి. ఆతన్ని ద్యానించడంవల్ల కలిగిన మహానందంవల్ల పుణ్యాలన్నీ నశించాయి. అప్పుడు పుణ్యపాపాలు రెండూ తొలగి శుద్ధురాలుగా ఉన్న ఆమె పరబ్రహ్మ స్వరూపుడైన కృష్ణుణ్ణి ద్యానిస్తూ మోక్షం పొందింది అని భావం.

అత్రేతి:- ఇక్కడ వేలకొలది జన్మలలో అనుభవించవలసిన పాపపుణ్య ఫలాలు వియోగదుఃఖ-చింతనాహ్లాదాలచేత అనుభవించబడ్డాయి అని చెప్పబడింది. ఇక్కడ ఉన్న 'అశేష' పదమూ, 'చయ' పదమూ అతిశయోక్త్యలంకారాన్ని ద్యోతించచేస్తున్నాయి.

వి. ప్రారబ్ధకర్మ పాపపుణ్యాత్మకం అయి ఉంటుంది. ఆ పాపం, పుణ్యం నశించాలంటే అది ఇచ్చే ఫలితాలను వేలకొలది జన్మలలో అనుభవించాలి. అలా ఉండగా ఇక్కడ వియోగ-చింతలచేతనే ఆ పాపపుణ్యాలు నశించాయని చెప్పడం వల్ల రెండు అతిశయోక్త్యలంకారాలు. వీటిని 'అశేష' (సమస్తమైన) 'చయ' (సముదాయం) పదాలు ప్రధానంగా వ్యంజింపచేస్తున్నాయి.

అవ:- స్వతఃసంభవి అయిన అలంకారంచేత వస్తువు వ్యంగ్యం అవడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ క్షణదాసావక్షణదా వనమవనం వ్యసనమవ్యసనమ్,
బత వీర తవ ద్విషతాం పరాజ్ఞుభే త్వయి పరాజ్ఞుఖం సర్వమ్.

వృ. అత్ర శబ్దశక్తిమూలవిరోధాజ్ఞేనార్థాంతరన్యాసేన 'విధిరపి త్వామనువర్తతే' ఇతి 'సర్వ'పదద్యోత్యం వస్తు.

వ్యా. క్షణేతి:- వీర = వీరుడా! తవ = నీయొక్క, ద్విషతామ్ = శత్రువు లకు, అసౌ = ఈ, క్షణదా = రాత్రి, అక్షణదా = క్షణద కానిది, అనగా సుఖమును ఇవ్వనిది; వనమ్ = వనము, అవనమ్ = అవనము. వనము కానిది, రక్షించేది అని రెండర్థాలు, వ్యసనమ్ = ద్యూతాదివ్యసనం, అవ్యసనమ్ = వ్యసనము కానిది; కాలక్షేపం చేయనిది అని రెండవ అర్థం. ఈ విధంగా, త్వయి = నీవు, పరాజ్ఞుభే = పరాజ్ఞుభుడవు అవగా, సర్వమ్ = అంతా కూడ, పరాజ్ఞుఖమ్ = పరాజ్ఞుఖ మెసోయినది; తలక్రిందులైనది. బత = ఏమిఅశ్చర్యము! లేదా ఏమి కష్టము.

అత్రేతి - ఇక్కడ శబ్దశక్తిమూలవిరోధానికి అంగమైన అర్థాంతర న్యాసాలంకారంచేత “దైవం కూడా నిన్నే అనుసరిస్తూన్నది” అని ‘సర్వ’ పదద్యోత్యమైన వస్తువు వ్యంగ్యం అవుతున్నది.

వి. “త్యయి పరాజ్ఞుభే సర్వం పరాజ్ఞుభమ్” అనే వాక్యం షణ్ణద అక్షణద అయింది, వనం అవనం అయింది, వ్యసనం అవ్యసనం అయింది అనే మాటలలో ఉన్న విరోధాన్ని సమర్థిస్తూన్నది. అందుచేత ఇది అర్థాంతరన్యాసాలంకారం. పై విరోధానికి అంగం. దీనిచేత “దైవం కూడా నువ్వు చెప్పినట్లే వింటూన్నది” అన్న వస్తువు గమ్యం అవుతున్నది. దీనిలో ‘సర్వ’ పదం ప్రధానపాత్ర వహిస్తూన్నది అని అర్థం.

అవ:- స్వతఃసంభవియైన అలంకారం అలంకారాన్ని వ్యంజింపచేయడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు-

గాథ. తుహ వల్లహస్సగోసమ్మి ఆసి అహరో మిలాణకమలదలో
ఇఅణవవహువా సోఊణ కుణఇ వఅణం మహిసంముహమ్.

“తవ వల్లభస్య ప్రభాతే ఆసీదధరో వ్లానకమలదలమ్
ఇతి నవవదూః శుత్ర్యా కరోతి వదనం మహిసంముఖమ్”

వృ. అత్ర రూపకేణ త్వయాస్య ముహూర్ముహూః పరిచుమ్భనం తథా కృతం యేన వ్లానత్వమితి మిలాణాదిపదద్యోత్యం కావ్యలిజ్జమ్. ఏషు స్వతఃసంభవీ వ్యజ్ఞాకః.

వ్యా. తవేతి:- ప్రభాతే = ప్రాతఃకాలమునందు, తవ వల్లభస్య = నీ ప్రేయసియొక్క, అధరః = అధరోష్ఠం, వ్లానకమలదలమ్ = వాడిపోయిన పద్మదలంగా, ఆసీత్ = అయింది, ఇతి = ఇట్లు (ఈ మాటలు), శుత్ర్యా = విని, నవవదూః = నూతనవధువు, వదనమ్ = ముఖమును, మహిసంముఖమ్ = భూమికి అభిముఖమైనదానినిగా, కరోతి = చేయుచున్నది; సిగ్గుచేత తల వంచుతున్నది.

అత్రేతి:- ఇక్కడ (అధరమే కమలదలం) అనే రూపకాలంకారంచేత “నువ్వు మాటిమాటికి చుంబనం ఎలా చేసే వనగా ఆతని అధరం వాడిపోయింది”.

(అది వాడిపోవడానికి నీ చుంబనమే కారణం) అన్న కావ్యలింగాలంకారం ప్రధానంగా “మిలాణకమలదలం” అనే పదం ద్వారా వ్యంజింపబడుతున్నది. పై ఉదాహరణలలో స్వతఃసంభవి అయిన అర్థం వ్యంజకిం.

అవ:- వ్యంజకమైన అర్థం (వస్తువు) కవిప్రౌఢోక్తిమాత్ర సిద్ధం కాగా వస్తువు చేత వస్తువు వ్యంగ్యం అవడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

గాథ. రాఈసు చందధవలాసు లలితమస్పాలిడిఃణ జో చావమ్,
ఏకచ్ఛత్రం విల కుణబి భుఅణరజ్జం విజంభంతో. 84
“రాత్రీమ చన్ద్రధవలాసు లలితమాస్పాల్య యశ్చాపమ్,
ఏకచ్ఛత్రమివ కరోతి భువనరాజ్యం విజృంభమాణః”.

వృ. అత్ర వస్తునా యేషాం కామినామసౌ రాజా స్మరస్తేభ్యో న
కశ్చిదపి తదాదేశపరాజ్ముఖ ఇతి జాగ్రద్భిరుపభోగపరై రేవ తైర్నిశాతి
వాహ్యతే ఇతి భుఅణరజ్జ’ పదద్యోతం వస్తు ప్రకాశ్యతే.

వ్యా రాఈసు ఇతి:- ‘మానాన్ని నిర్వహించడం చాలా కష్టమైన పని’ అని ఒక మానినితో సఖురాలు చెపుతున్న మాటలు. చన్ద్రధవలాసు = చంద్రునిచేత తెల్లనైన, రాత్రీమ = రాత్రులందు, యః = ఏ మన్మథుడు, లలితమ్ = సుందరమైన, చాపమ్ = ధనస్సును, ఆస్పాల్య = చరచి, విజృంభమాణః = విజృంభిస్తున్నవాడై, ఏకచ్ఛత్రమ్ = ఏకచ్ఛత్రము కలదానిని వలె, భువనరాజ్యమ్ = లోకరాజ్యమును, కరోతి = చేయుచున్నాడో.

అరేతి:- ఇక్కడ వస్తువుచేత (అనగా మన్మథుడు ధనస్సు చరుస్తూ త్రిభువనరాజ్యం చేస్తున్నాడు అనే కవిప్రౌఢోక్తిసిద్ధవస్తువుచేత) “ఏ కాముకులకు ఈ మన్మథుడు రాజో వాళ్ళలో ఏ ఒక్కడూ కూడ ఆతని ఆజ్ఞను కాదనజాలడు గాన అందరూ మెళుకువగా ఉండి, భోగపరులై రాత్రి గడుపుతున్నారు” అనే వస్తువు, ‘భుఅణరజ్జ’ పదద్యోత్యమై వ్యంజితం అవుతున్నది. ఈ వస్తువును వ్యంజింపజేయడంలో ‘భుఅణరజ్జ’ పదానికి ప్రాధాన్యం ఉన్న దని బావం.

అవ:- కవిప్రౌఢోక్తి మాత్రసిద్ధవస్తువుచేత అలంకారం వ్యంజింపబడడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ నిశితశరధియార్పయత్యనజ్ఞో
దృశి సుదృశః స్వబలం వయస్యరాలే,
దిశి నిపతతి యత్ర సా చ తత్ర
వ్యతికరమేత్య సమున్మిషన్త్యవస్థాః.

85

వృ. అత్ర వస్తునా యుగపదవస్థాః పరస్పరవిరుద్ధా అపి ప్రభ
వన్తితి 'వ్యతికర' పదద్యోత్యో విరోధః.

వ్యా. నిశితేతి:- ఆరాలే = వక్రమైన, వయసి = వయస్సునందు (యౌవన
ప్రారంభమునందు), అనజ్ఞః = మన్మథుడు, నిశితశరధియా = వాడియైన బాణా
లనే బుద్ధిచేత, సుదృశః = స్త్రీయొక్క, దృశి = నేత్రమునందు (చూపునందు),
స్వబలమ్ = తన బలమును, అర్పయతి = అర్పించును. సా చ = ఆ దృష్టి, యత్ర
= ఏ; దిశి = దిక్కునందు, అనగా ఏ దిక్కునందున్న యువజనమునందు,
నిపతతి = పడునో, తత్ర = అక్కడ, అవస్థాః = నవ్వు, ఏడ్పు, పేలాపన,
మూర్ఛ మొదలైన అవస్థలు, లేదా.

“దృఙ్మనఃసంగసంకల్పా జాగరః కృశతారతిః
ప్రీత్యాగోన్మాదమూర్ఛాన్తాః ఇత్యనజ్ఞదశా దశ”.

(చూపులు కలవడం, మనస్సు లగ్నం అవడం, సంకల్పం, జాగరం, చిక్కి
పోవడం, దేనిమీదా ఇష్టం లేకపోవడం, సిగ్గు విడిచిపెట్టడం, ఉన్మాదం, మూర్ఛ,
మరణప్రయత్నం అని మన్మథదశలు పది) అని చెప్పిన పది మన్మథదశలు,
వ్యతికరమ్ = కలిసిపోవుటను, ఏత్య = పొంది, (ఆ అవస్థలన్నీ కలిసిపోయి),
సమున్మిషన్తి = విజృంభించును.

అత్రేతి:- ఇక్కడ పరస్పరవిరుద్ధాలైన వివిధావస్థలు ఒక్క మాట కలిసి
ఏర్పడతాయి అనే వస్తువుచేత విరోధాలంకారం వ్యంగ్యం అవుతున్నది. ఇది
ప్రధానంగా 'వ్యతికర' పదంచేత ద్యోత్యమై (సూచితమై) ఉన్నది. (ఇక్కడ
వస్తువు కవికల్పితం).

అవ:- కవిప్రౌఢోక్తిమాత్రసిద్ధమైన అలంకారంచేత వస్తువు వ్యంగ్యం అవ
డానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

గాథ. వారిజుంతో విపుణో సందావకత్తిపీణ హిలపీణ,
ధణహరవలస్సపీణ విశుద్ధజాతః ణ చలణ సేహారో. ౪౪

“వార్యమాణోఽపి పునః సంతాపకదర్శితేన హృదయేన,
స్తనభరవయస్యేన విశుద్ధజాతిర్న చలత్యస్యా హారః”.

వృ. అత్ర విశుద్ధజాతిత్వలక్షణహేత్వలంకారేణ హారోఽనవ
రతం కమ్పమాన ఏవాస్తే ఇతి ‘ణ చలణ’ పదద్యోత్యం వస్తు.

వ్యా. వార్యమాణ ఇతి:- సంతాపకదర్శితేన = గాఢాలింగనానికి అంతరా
యంగా ఉండడంచేత పీడితమైన, హృదయేన = హృదయంచేత, పునః = మాటి
మాటికి, వార్యమాణోఽపి = నివారింపబడుచున్నను, అస్యాః = ఈమెయొక్క,
విశుద్ధజాతిః = విశుద్ధమైన జాతి గల, జాతిశబ్దానికి ముత్యాలజాతి, జస్మి అని
రెండర్థాలు, హారః = ముత్యాలహారం, స్తనభరవయస్యేన = స్తనభార మనే
మిత్రునితో (నుండి), న చలతి = తొలగుట లేదు.

వి. గాఢాలింగనానికి అంతరాయంగా ఉన్న దని హృదయం ఎంత
వాదించినా ముత్యాలహారం తన మిత్రమైన స్తనభారానికి గాఢాశ్లేషణం వల్ల బాధ
కలుగుతుందేమో అన్న భయంచేత తొలగడంలేదు. శుద్ధజాతియందు పుట్టినవాళ్లు
ఆపత్పమయంలో మిత్రుల్ని విడవరు కదా అని శ్లోకభావం. ఇది వివరీతరతిని
వర్ణించే శ్లోకం అని వ్యాఖ్యాతలు.

అత్రేతి:- ఇక్కడ విశుద్ధజాతి అయి ఉండడం లక్షణంగా గల కావ్య
లింగాలంకారంచేత (ఇది కవికల్పితం) హారం మాటిమాటికి కదులుతూన్నదే
కాని తొలగిపోవడం లేదు అనే వస్తువు వ్యంగ్యం అవుతున్నది. ఇది వ్యంగ్యం
అవడానికి ‘న చలతి’ అనే పదం ప్రధానపాత్ర వహిస్తోంది.

అవ. కవిప్రోథోక్తిమాత్రసిద్ధమైన అలంకారంచేత అలంకారం వ్యంగ్యం
అవడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు—

గాథ. సో ముద్ధసామలంగో ధమ్మిల్లో కలిలలవిలణిఅదేహో,
తీవ ఖంధాహి బలం గహిఅ సరో సురసం అరే జలణ్ణ

“స ముగ్ధశ్యామలాజ్ఞో ధమ్మిల్లః కలితలలితనిజదేహః,
తస్యాః స్కన్ధాద్బలం గృహీత్వా స్మరః సురతసంగరే జయతి.”

వృ. అత్ర రూపకేణ ముహుర్ముహురాకర్షణేన తథా కేశపాశః
స్కన్ధయోః ప్రాప్తః యథా రతివిరతావప్యనివృత్తాభిలాషః కాముకోఽ
భూదితి “ఖంధ”పదద్యోత్యా విభావనా. ఏషు కవిప్రౌఢోక్తిమాత్ర
నిష్పన్నశరీరః.

వ్యా. స ఇత్యాది :- సః = ఆ, ముగ్ధశ్యామలాజ్ఞః = సుందరమైన సల్లని
శరీరం గల, ధమ్మిల్లః = కేశపాశం అనే, స్మరః = మన్మథుడు, కలితలలితనిజదేహః
= పొందబడిన అందమైన తన దేహం కలవాడై, తస్యాః = ఆమెయొక్క, స్కన్ధాత్
= స్కంధంనుంచి, స్కంధం అనే సేనానివేశంనుంచి, బలమ్ = బలమును,
నైన్యమును అని రెండవ అర్థం, గృహీత్వా = గ్రహించి, సురతసంగరే = సురత
యుద్ధమునందు, జయతి = జయించుచున్నాడు.

వి. కేశపాశమే మన్మథుడు అని రూపకాలంకారం. అట్లే స్కంధశబ్దానికి
భుజము, సేనానివేశము అని, బలశబ్దానికి బలము, నైన్యమూ అని రెండేసి అర్థాలు.
అందుచేత “భుజభాగ మనే సేనానివేశం” ‘బలం అనే నైన్యం’ అని శ్లిష్టరూపకాలు.
ఈ రూపకాలచేత బుజాలమీదకు జారిన కేశపాశం చూడగానే, సురతాంతంలో
కూడ కాముకుని అభిలాష తీరలేదు అని విభావన వ్యంగ్యం అవుతున్నది. కారణం
లేకపోయినా కార్యం వుట్టడం విభావనాలంకారం. అభిలాషకు హేతువు రతి పూర్తి
కాకపోవడం. ఆ హేతువు లేకపోయినా అభిలాష కలిగిందని వ్యంజింపబడు
తూన్నది. అభిలాష తగ్గి రతి నివర్తించిన పక్షాన కేశపాశం బంధించబడే
ఉంటుంది; ఆకర్షించబడి స్కంధంమీద పడడు కదా?

అత్ర ఇతి :- ఇక్కడ రూపకంచేత. “మాటిమాటికి లాగడంచేత కేశ
పాశం స్కంధంమీదికి ఎలా పడినదనగా రతివిరతి అయిన పిమ్మట కూడ కాము
కుని అభిలాష తీరలేదు” అని విభావన వ్యంగ్యం అవుతున్నది ఇది వ్యంగ్యం
అవడానికి ‘ఖంధ’ పదం ప్రధానపాత్ర వహిస్తున్నది.

అవ. కవినిబద్ధవక్తప్రౌఢోక్తిమాత్రసిద్ధవస్తువుచేత వస్తుధ్వనికి ఉదాహ
రణం చూపుతున్నాడు.

ణవపుణ్ణీమామిఅంకస్స సుహూఅ కోత్తంసి భణసు మహ సచ్చమ్,
కా సోహగ్గసమగ్గా పటసరఅణివ్వ తుహ అజ్జ. 88

“నవపూర్ణిమామృగాజ్కస్య సుభగ కస్త్యమసి భణ మమ సత్యమ్,
కా సౌభాగ్యసమగ్రా ప్రదోషరజనీవ తవాద్య”.

వృ. అత్ర వస్తునా మయీవాన్యస్యామపి ప్రథమమనురక్తస్త్యం
న తత ఇతి ణవేత్యాది- పటసేత్యాదిపదద్యోత్యం వస్తు వ్యజ్యతే.

వ్యా. ణవ ఇత్యాది :- ఒక ఖండితనాయక (రహస్యమైన అపరాధం
చేసిన భర్త చేత వంచింపబడిన నాయక) తనను కాదని ఒక వృద్ధమహిళపై అను
రక్తుడైన భర్తతో అంటున్న మాటలు). సుభగ = ఓ! సుందరుడా! త్వమ్ =
నీవు, నవపూర్ణిమామృగాజ్కస్య = పూర్ణిమనాటి క్రొత్త చంద్రునకు, కిమ్ అసి =
ఏమి అవుతావు? అద్య = ఇప్పుడు, ప్రదోషరజనీవ = సాయంకాలపు రాత్రి వలె,
కా = ఎవలె, తవ = నీయొక్క, సౌభాగ్యసమగ్రా = అనురాగాదులచేత, సమ
గ్రంగా ఉన్నది?

వి. పూర్ణిమనాడు పూర్ణచంద్రునిలో రాగం (ఎరుపు, అనురాగం అని
రెండర్థాలు) క్షణకాలమే ఉంటుంది. నీ రాగం కూడా క్షణికమే. అందుచేత నీకూ
ఆ చంద్రునికి ఏదో చుట్టరికం ఉండిఉండాలి. ‘ప్రదోష’ శబ్దానికి ‘సాయంకాలం’
‘చారా దోషాలు కలది’ అని అర్థాలు.

అత్రేతి :- ఇక్కడ (కవినిబద్ధయైన నాయక మాటలలోని విషయందేత,
వస్తువుచేత “నువ్వు నాయందు వలెనే మరొక స్త్రీయందు కూడా ముందుగా అను
రక్తుడవు అయి ఉంటావు; తరవాత ఉండవు (అనురక్తుడవుగా ఉండవు) అనే
వస్తువు వ్యంగ్యం అవుతున్నది. దీనిని ప్రధానంగా వ్యంజింపచేసేవి ‘నవ’
‘ప్రదోష’ ఇత్యాదిపదాలు కాబట్టి పదప్రకాశ్యత్వం.

అవ. కవినిబద్ధవక్తప్రౌఢో క్తిమాత్రసిద్ధవస్తువుచేత అలంకారధ్వనికి ఉదా
హరణం చూపుతున్నాడు.

గాథ. సహి నవణిహువణసమరమ్మి అంకవాలీసహీఏ ణిబిడాఏ,
హోరో జ్ఞివారిట విఅ ఉచ్చేరన్తో తదో కహం రమిఅమ్.

“సఖి నవనిధువనసమరేఽజ్కపాలీసఖ్యా నిబిడయా
హారో నివారిత ఏవోచ్చియమాణస్తతః కథం రమితమ్”

వృ. అత్ర వస్తునా హారచ్ఛేదానంతరమన్యదేవ రతమవశ్యమ
భూత్; తత్కథయ కీదృగితి వ్యతిరేకః ‘కథం’ పదగమ్యః.

వ్యా. సహి ఇతి :- నవోధనాయకను (క్రొత్తగా వివాహం అయిన నాయి
కను) ఒక రసజ్ఞయైన సఖురాలు ప్రశ్నిస్తున్నది. సఖి = సఖురాలా! నవనిధువన
సమరే = నూతనసురతసమరంలో, నిబిడయా = దృఢమైన, అజ్కపాలీసఖ్యా
= ఆలింగనం అనే సఖురాలిచేత, ఉచ్చియమాణః = ఆధికంగా ఉన్న (పని
లేని మూడవదిగా అక్కడఉన్న), హారః = హారం. నివారితః = తొలగించబడింది.
తతః = అటుపిమ్మట, కథమ్ = ఎట్లు, రమితమ్ = క్రీడ చేయబడినది? తరవాత
సురతక్రీడ ఏ విధంగా జరిగింది?

అత్రేతి:- ఇక్కడ వస్తువుచేత (కలినిబద్ధవక్త్రయైన సఖురాలు పలికిన
మాటలలోని విషయంచేత) “హారం చిన్నం అయిపోయిన పిమ్మట మరొక విధ
మైన రతం, అనగా నీవు నవోధవే అయినా ప్రౌఢాంగనారతంకంటె విలక్షణమైన
రతం, జరిగి ఉండాలి; అది ఎలా జరిగిందో చెప్పు” అని వ్యతిరేకాలంకారం
‘కథం’ అనే పదంచేత గమ్యం అవుతున్నది. (ఉపమానమైన ప్రౌఢాంగనారతం
కంటె ఉపమేయమైన నవోధారతం విశిష్టంగా ఉంది అనడంచేత వ్యతిరేకాలం
కారం).

అవ. కలినిబద్ధవక్త్రప్రౌఢోక్తిమాత్రసిద్ధమైన అలంకారంచేత వస్తుధ్వనికి
ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

గాథ. పవినంతీ ఘరవారం వివలితవఅణా విలోఽక్షణ పహమ్,
ఖంధే ఘేత్తూణ ఘడం హోహా ణట్టోత్తి రుఅసి సహి కిం తి.

“ప్రవిశంతి గృహద్వారం వివలితవదనా విలోక్య పన్థానమ్,
స్కన్ధే గృహీత్వా ఘటం హా హా నష్ట ఇతి రోదిషి సఖి కిమ్”

వృ. అత్ర హేత్వలంకారేణ సంకేతనికేతనం గచ్ఛంతం దృష్ట్వా

యది తత్ర గన్తుమిచ్ఛసి తదా అపరం ఘటం గృహీత్వా గచ్ఛేతి వస్తు కింతి పదద్యోత్యమ్.

వ్యా. పవినంతి ఇతి :- ఒక నాయక నీళ్ళు తీసుకొనిరావడం అనే వంక పెట్టుకొని సంకేతస్థానానికి వెళ్ళి, అది శూన్యంగా ఉండడం చూసి ఘటంలో నీళ్ళు నింపుకొని ఇంటికి వచ్చి ద్వారంలో ప్రవేశిస్తూండగా ప్రియుడు సంకేత స్థానంవై పు వెళ్ళడం చూసింది. మళ్ళీ నీళ్ళకోసం వెళ్ళాలనే ఉద్దేశంతో కాలుజారి నట్లు అభినయించి ఆ కుండ క్రింద జారవిడచి బద్దలుకొట్టి “అయ్యో బద్దలై పోయింది” అని లోకాన్నివంచించడంకోసం ఏడవడం ప్రారంభించింది. ఈ విషయం అంతా ఎరిగిన ఆమె సఖురాలు “మరొక కుండ తీసికొనివెళ్ళు, ఉన్న వాళ్ళతో నేను ఏదో సర్ది చెపుతానులే” అని సూచిస్తూ అన్న మాటలు:- సఖి = సఖురాలా! గృహద్వారమ్ = గృహద్వారమును, ప్రవిశన్తి = ప్రవేశిస్తూన్నదానవై, ఘటమ్ = ఘటాన్ని, స్కన్ధే = భుజంమీద, గృహీత్వా = గ్రహించి, వివలితవదనా = త్రిప్పబడినముఖం కలదానవై, పన్థానమ్ = మార్గాన్ని, విలోక్య = చూచి, హా హా నష్టః ఇతి = అయ్యో! అయ్యో! బద్దలైపోయినది అని, కిమితి రోదిషి = ఎందుకు ఏడుస్తున్నావు?

అత్రేతి :- ఇక్కడ హేత్వలంకారం (కావ్యలింగాలంకారం)చేత “సంకేత స్థానానికి వెదుతూన్న నీ ప్రియుణ్ణి చూచిన నీవు అక్కడికి వెళ్ళాలని అనుకుంటే మరొక కుండ తీసికొని వెళ్ళు” అనే వస్తువు ‘కిమితి’ అనే పదాలచేత ద్యోత్యం అయినది.

వి. ఏడవడానికి కుండ బద్దలైపోవడం హేతువు; కుండ బద్దలైపోవడానికి తల త్రిప్పి చూడడం హేతువు; ఈ మాటలు కవి నిబంధించిన సఖురాలు పలికినవి; కవినిబద్ధవక్తప్రౌఢోక్తిసిద్ధాలు.

వృ. యథా వా-

గాత. విహలింఖలం తుమం సహి దట్టూణ కుడేణ తరలతరదిట్టిమ్.
వారప్పంసమిసేణ అ అప్పా గురుఓత్తి పాడిఅ విహిణ్ణో.

“విశృంఖలాం త్వాం సఖి దృష్ట్వా కుటేన తరలతరదృష్టిమ్,
ద్వారస్పర్శమిషేణ చాత్మా గురుక ఇతి పాతయిత్వా విభిన్నః”

వృ. అత్ర నదీకూలే లతాగహనే కృతసంకేతమప్రాప్తం గృహ ప్రవేశావసరే పశ్చాదాగతం దృష్ట్వా పునర్నదీగమనాయ ద్వారోపమాత వ్యాజేన బుద్ధిపూర్వం వ్యాకులతయా త్వయా ఘటః స్ఫోటిత ఇతి మయా చిన్తితమ్, తత్కిమితి నాశ్వసిషి? తత్సమీహితసిద్ధయే వ్రజ; అహం తే శ్వశ్రూనికదే సర్వం సమర్థయిష్యే ఇతి ద్వారస్పర్శవ్యాజేనేత్యప హ్నుత్యా వస్తు.

వ్యా. విహలంఖలం ఇతి:- సంకేతస్థానంలో ప్రేయడు కనబడకపోవడం చేత నీళ్ళకుండ బుజంమీద పెట్టుకొని తిరిగి వచ్చిన ఒక స్త్రీ అతడు ఆ వైపు వెళ్ళడం చూచి, మళ్ళీ నది వైపు వెళ్ళడం కోసం ద్వారం తగిలిన దనే వంక చేత ఆ కుండని పగలగొట్టింది. ఆ విషయం అంతా తెలిసిన ఒక చెలికత్తె "నీ శ్రమచూడలేక ఆ కుండ క్రింద పడి తనను తాను పగులగొట్టుకొందిలే" అని అంటూ "నువ్వు అనుకొన్నట్లు వెళ్ళు; నీ అత్తతో నేను సర్ది చెపుతాను" అని సూచిస్తూ పలికిన మాటలు:- సఖి = సఖురాలా! విశ్వజ్ఞలామ్ = బరువుకు తొట్టు పాటు చెందిన, తరలతరదృష్టిమ్ = చాలా వ్యాకులమైన దృష్టి గల, త్యామ్ = నిన్ను, దృష్ట్వా = చూచి, కుదేన = ఘటంచేత, గురుకః ఇతి = చాలా బరువుగా ఉన్నాను అని, ఆత్మా = తాను, ద్వారస్పర్శమిషేణ = ద్వారస్పర్శ అనే మిష చేత, పాతయిత్యా = క్రిందపడగొట్టి (పడిపోయి), విభిన్నః = బద్దలుకొట్టబడినది.

అత్రేతి:- "సదీతీరంలో లతాగృహంలో ఏర్పరచుకొనబడిన సంకేతం కల వాడై అక్కడికి రానివానిని తరవాత (నీవు) ఇంటిలో ప్రవేశించేముందు వస్తున్నట్లు చూచి మళ్ళీ నదికి వెళ్ళాలనే అభిప్రాయంతో నీవు వ్యాకులురాలవై, ద్వారం తగిలిందనే వంకచేత కావాలని కుండ బ్రద్దలుకొట్టావు; ఇది నాకు తెలుసు. అందు చేత ఎందుకు ఓదార్పుచెందవు? నీ కోరిక తీర్చుకొనడం కోసం వెళ్ళు; నేను నీ అత్త దగ్గర అంతా సమర్థించి చెపుతానులే" అనే వస్తువు 'ద్వారస్పర్శవ్యాజేన' అనే అపహ్నుత్యలంకారంచేత వ్యంగ్యం అవుతున్నది.

ఘటం బ్రద్దలుకొట్టినది నువ్వు కాదు; ఘటమే తనను తాను బ్రద్దలుకొట్టు కొంది అనేది అపహ్నుత్యలంకారం. అచేతనమైన ఘటం ద్వారస్పర్శవ్యాజంచేత అలా చేసింది అని చెప్పడంచేత ఇది ప్రోడోక్తిసిద్ధం. ఈ వ్యంజనలో 'ద్వార స్పర్శవ్యాజేన' అనే పదానికి ప్రాధాన్యం

అవ. కవినిబద్ధవక్త్రప్రౌఢోక్తిమాత్రసిద్ధాలంకారంచేత అలంకారధ్వనికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

జోహోఇ మహూరసేన అ విషణ్ణతారుణ్యఉత్సలమణా ఆ,
బుద్ధావి ణవోధవ్విల పరహూఆ అహహ హరఇ తుహ హిలలమ్.

“జ్యోత్స్నయా మధురసేన చ వితీర్ణతారుణ్యోత్సకమనాః సా
వృద్ధాపి నవోధేవ పరవదూరహహ హరతి తవ హృదయమ్”.

వృ. అత్ర కావ్యలిజ్జేన వృద్ధాం పరవదూం త్వమస్మానుజ్జిత్యా
భిలాషసీతి త్వదీయమాచరితం వత్తుం న శక్యమిత్యాజ్ఞేపః ‘పరవహూ’
పదప్రకాశ్యః.

వ్యా. జోహోఇ ఇతి:- జ్యోత్స్నయా = వెన్నెలచేతను, మధుర సేన చ =
మధ్యంచేతను, వితీర్ణతారుణ్యోత్సకమనాః = ఇవ్వబడిన తారుణ్యంచేత ఔత్స
క్యంతో కూడిన మనస్సు గల, సా = ఆమె, వృద్ధాపి = వృద్ధురాలైనా కూడ, నవో
ధేవ = నూతనంగా వివాహం చేసికొనబడిన స్త్రీ వలె, తవ హృదయమ్ = నీ
హృదయాన్ని, హరతి = హరిస్తూన్నది. అహహ = అయ్యో !

అత్రేతి :- ఇక్కడ కావ్యలింగాలంకారంచేత నువ్వు మమ్ములను విడచి
వృద్ధయైన పరస్త్రీని కోరుతున్నావు; ఈ విధంగా నీ చరిత్ర చెప్పడానికి శక్యం
కానిది అని ఆక్షేపాలంకారం ‘పరవహూ’ పదంచేత ప్రకాశ్యమైనది.

వి. ఆమె నీ హృదయాన్ని ఆకర్షించడానికి కారణం ఆమె పరస్త్రీ అవ
డమే అని కావ్యలింగాలంకారం. ఏదైన ఒక విషయాన్ని చెప్పబోయి “ఎందుకులే
చెప్పడం అనవసరం” అన్నట్లయితే, అది చెప్పదగనిది అని కాని, చెప్పడానికి
శక్యం కానిది అని కాని సూచించబడినట్లయితే ఆక్షేపాలంకారం. ‘ నీ చరితం
చెప్పడానికి శక్యం కాదు’ అని ఇక్కడ అనడం చేత ఆక్షేపాలంకారధ్వని అని
భావం. ఈ అలంకారధ్వనిలో ‘పరవహూ’ పదానికి ప్రధానపాత్ర.

వృ. ఏషు కవినిబద్ధవక్త్రప్రౌఢోక్తిమాత్రనిష్పన్నశరీరః. వాక్య

ప్రకాశ్యే తు పూర్వముదాహృతమ్. శబ్దార్థోభయశక్త్యుద్భవస్తు పద
ప్రకాశ్యో న భవతీతి పఞ్చత్రింశద్బేదాః.

వ్యా. ఈ నాలుగు ఉదాహరణలలో కవినిబద్ధవక్తృప్రౌఢోక్తిమాత్రనిష్పన్న
శరీరమైన అర్థం వ్యంజకం. వాక్యప్రకాశ్యవ్యంగ్యభేదాలకి వెనక (“త్యామస్మి
వచ్చి” ఇత్యాది శ్లోకాలు) ఉదాహరణలుగా చూపబడ్డాయి. పదప్రకాశ్యభేదాలలో
శబ్దార్థోభయశక్త్యుద్భవం అనే భేదం ఉండదు. (ఫలానా పదం పరివృత్త్యసహం.
అనీ, పరివృత్త్యసహం అనీ చెప్పడం కష్టం కదా? ఈ విధంగా ముప్పైయైదు భేదాలు
ఉంటాయి.

వి. అర్థాంతరసంక్రమితవాచ్య-అత్యంతతిరస్కృతవాచ్య-అసంలక్ష్యక్రమాలు
మూడు. సంలక్ష్యక్రమంలో శబ్దశక్తిమూలం వస్తువు అనీ, అలంకారం అనీ రెండు
విధాలు ($3 + 2 = 5$). అర్థశక్తిమూలసంలక్ష్యక్రమధ్వని పన్నెండు విధాలు
($12 + 5 = 17$). ఈ పదిహేడింటిలోనూ కూడ ఒక్కొక్కటి వాక్యమూలం, పద
మూలం అవడంచేత మొత్తం ముప్పైనాలుగు విధాలు. ఉభయశక్తిమూలం ఒకటి.
ఈ విధంగా మొత్తం ముప్పైయైదు విధాలు అని అర్థం.

కా. ప్రబన్దేఽప్యర్థశక్తిభూః.

42

వృ. యథా గృధ్రగోమాయుసంవాదాదౌ.

శ్లో॥ “అలం స్థిత్యా శ్మశానేఽస్మిన్ గృధ్రగోమాయుసంకులే,
కజ్జాలఽహలే ఘోరే సర్వప్రాణీభయంకరే. 93

న చేహ జీవితః కశ్చిత్కాలధర్మముపాగతః,
ప్రియో వా యది వా ద్వేష్యః ప్రాణీనాం గతిరీదృశీ.” 94

ఇతి దివా ప్రభవతో గృధ్రస్య పురుషవిసర్జనపరమిదం వచనమ్,

శ్లో॥ “ఆదిత్యోఽయం స్థితో మూఢాః స్నేహం కురుత సాంప్రతమ్,
బహువిఘ్నో ముహూర్తోఽయం జీవేదపి కదాచన. 95

అముం కనకవర్ణాభం బాలమప్రాప్తయౌవనమ్,
గృధ్రవాక్యాత్కథం మూఢాస్త్వజధ్వమవిశజ్జితాః”. 96

ఇతి నిశి విజృంభమాణస్య గోమాయోర్జనవ్యావర్తననిష్ఠం చ
వచనమితి ప్రబంధ ఏవ ప్రథతే. అన్యే త్వేకాదశభేదా గ్రంథవిస్తరభయా
న్నోదాహృతాః; స్వయం తు లక్షణతోఽనుసర్తవ్యాః. 'అపి'శబ్దాత్పద
వాక్యయోః.

వ్యా. అర్థశక్తిభూః = అర్థశక్తిమూలధ్వని, ప్రబంధేఽపి = ప్రబంధంలో
కూడ ఉంటుంది.

“ఎట్లనగా- గృధ్రగోమాయుసంవాదాదులలో”.

వి. కూర్చబడిన అనేకవాక్యాల సముదాయం ప్రబంధం. అది గ్రంథరూపం
కావచ్చును లేదా అవాంతరప్రకరణం కావచ్చును. ఒక సంఘటనను వర్ణించేది
ప్రబంధం అని మరొక లక్షణం. అర్థశక్తిమూలకధ్వని గృధ్రసంవాదం, గోమా
యుసంవాదం మొదలైన ప్రబంధాలలో కూడ ఉండవచ్చును.

అవ. పద్యద్యయాత్మకప్రబంధమైన గృధ్రసంవాదాన్ని స్వతః సంభవి
వస్తువుచేత వస్తుధ్వనికి ఉదాహరణంగా చూపుతున్నాడు— అలమ్ ఇత్యాదిః— మహా
భారతంలో శాంతిపర్వంలోని అపద్ధర్మపర్వంలో నూటయాభైమూడవ అధ్యాయంలోని ఘట్టం ఇది. మృతుడైన బాలుని శవం తీసికొని సంద్యాసమయంలో
శ్మశానానికి వచ్చినవాళ్ళతో పగలు మాత్రమే తన శక్తిని చూపగల (రాత్రి
కళ్లు కనబడని) గ్రద్ద అంటూన్న మాటలివి. ఆ శవాన్ని విడిచి వాళ్ళు తొందరగా
వెళ్ళిపోవా లనీ అప్పుడు నక్కను తరిమి తానే తినవచ్చు ననీ దాని అభిప్రాయం.

వ్యా. గృధ్రగోమాయుసంకులే = గ్రద్దలతోను నక్కలతోను వ్యాకులంగా
ఉన్న, కజ్జాలబహలే = అస్థిపంజరాలు అధికంగా ఉన్న, ఘోరే = ఘోరమైన,
సర్వప్రాణిభయంకరే = సకలప్రాణులకూ భయంకరమైన, అస్మిన్ = ఈ,
శ్మశానే = శ్మశానంలో, స్థిత్యా = ఉండి, అలమ్ = చాలును (వెనుకకు) వెళ్ళి
పోండి). కాలధర్మమ్ = మరణాన్ని, ఉపాగతః = పొందినవాడు, కశ్చిత్ =
ఎవడూ కూడ, ప్రియో వా = ఇష్టుడైనా, ద్వేష్యః వా = శత్రువైనా, ఇహ = ఈ
లోకంలో, న జీవితః = జీవించలేదు. ప్రాణినామ్ = ప్రాణులయొక్క, గతిః =
ఈదృశీ = ఇట్టిదే.

ఇతీతి:- ఇది పగలు సామర్థ్యం చూపగల గ్రద్ద (బాలుని శవంతో వచ్చిన) మనుష్యులను పంపివేయడానికి ఉద్దేశించిన వాక్యం.

అవ. గృధ్రసంవాదానికి సంబంధించిన ప్రబంధాన్ని ఉదాహరించి గోమాయ సంవాదానికి సంబంధించిన ప్రబంధాన్ని ఉదాహరిస్తున్నాడు -

ఆదిత్య ఇతి:- మూఢాః=మూడులారా, అయమ్ ఆదిత్యః=ఈ సూర్యుడు, స్థితః=ఇంకా ఉన్నాడు. సాంప్రతమ్=ఇప్పుడు, స్నేహమ్=స్నేహమును, కురుత=చెయ్యండి. అయం ముహూర్తః=ఈ ముహూర్తం, అనగా ఈ సంద్యా కాలం, బహువిఘ్నః=అనేకవిఘ్నాలు కలది. ఇది రాక్షసవేశ అవడంచేత ఈ బాలునికి ఏ భూతావేశమైనా ఉన్నట్లయితే ఈ సమయం దాటగానే ఆ భూతావేశా దులు తొలగి ఇతడు లేవవచ్చును అని భావం. కదాచన=ఒక వేశ, జీవేదపి=జీవించవచ్చు కూడ. మూఢాః=మూడులారా! కనకవర్ణాభమ్=బంగారము వంటి వర్ణం గల, అప్రాప్తయౌవనమ్=పొందబడని యౌవనం గల, అముమ్=ఈ, బాలమ్=బాలుణ్ణి, అవిశజ్జితాః=సందేహం లేనివారై, గృధ్రవాక్యాత్=గ్రద్ద మాటలవలన, కథమ్=ఎట్లు, త్యజధ్వమ్=విడచెదరు?

ఇతీతి :- ఇవి రాత్రియందు విజృంభించడానికి సమర్థమైన నక్క ఆ జనాన్ని పంపివేయాలనే ఉద్దేశ్యంతో పలికిన మాటలు. ఈ విధంగా ప్రబంధమే అన్యార్థాన్ని వ్యంజింపచేయడానికి సమర్థం అవుతుంది.

వి. ఈ గృధ్రసంవాద-గోమాయసంవాదాలు రెండు ప్రబంధాలు. వీటిలో వాచ్యార్థరూపమైన వస్తువు బాలుని శవంతో కూడా వచ్చిన వాళ్ళను వెనక్కి పంపి వేయడం, వెళ్ళకుండా చేయడం అనే వస్తువులను వ్యంజింపచేస్తూన్నవి అని అర్థం.

అవ:- ప్రబంధగతార్థశక్త్యుద్భవద్వనితో ఉన్న పన్నెండు భేదాలలో వస్తువుచేత వస్తుధ్వనికి మాత్రమే ఉదాహరణం ఇప్పుడు చూపబడింది కదా; మిగిలిన భేదాలకు ఉదాహరణలు చూపలేదేమి అని ఆశంకించుకొని చెపుతున్నాడు.

వ్యా. అన్యే త్వితి:- మిగిలిన వదకొండు భేదాలు గ్రంథవిస్తరభయంచేత ఉదాహరించలేదు. లక్షణానుసారంగా స్వయంగా (పాఠకులు) ఊహించుకోవాలి. పై కారికాభాగంలో 'ప్రబంధేఽపి' అని 'అపి' శబ్దం ప్రయోగించడంచేత పద -

వాక్యగతధ్వనులు గ్రహించబడతాయి. వాటికి ఉదాహరణలు వెనుక చూపబడ్డాయి.

వి. ఈ విధంగా అర్థశక్తి మూలకధ్వనులలో వాక్యగతాలు పన్నెండు, పదగతాలు పన్నెండు, ప్రబంధగతాలు పన్నెండు, మొత్తం ముప్పై ఆరు బేదాలు ఉన్నాయని చెప్పినట్లయింది.

కా. పదైకదేశరచనావర్ణేష్వపి రసాదయః.

వ్యా. రసాదయః=రసం మొదలైనవి, పదైకదేశరచనావర్ణేష్వపి=పదైకదేశాలయందు, రచనలయందు, వర్ణాలయందూ కూడా ఉంటాయి.

వి. 'యాచతి' 'యాచతే' మొదలైన తిజంతాలు (క్రియావాచకాలు), 'బాలః', 'బాలా' మొదలైన సుబంతాలు (నామవాచకాలు) పదాలు. ఆ పదాల అంశాలు అనగా ప్రకృతి, ప్రత్యయం, ఉపసర్గ మొదలైనవి. వైదర్భిగౌడి మొదలైనవి రచనలు. లేదా దీర్ఘసమాసాదిరూపపదవిన్యాసాలు రచనలు. పరుషాక్షరాలు, మృదువైన అక్షరాలు మొదలైనవి వర్ణాలు. రసాదులు, అనగా రస - భావ - రసాభాస - భావాభాస-భావశాంతి-భావోదయ-భావసంధి - భావశబలతారూపాలైన అసంలక్ష్యక్రమాలు ఈ పదైకదేశాదులలో కూడా ఉంటాయి; అనగా వాటిచేత వ్యంజింపచేయబడతాయి అని అర్థం. 'రామస్య' అనే పదంలో 'రామ' అనేది ప్రకృతి, 'స్య' అనేది ప్రత్యయం. 'యాచతి' అనే క్రియాపదంలో 'యాచ్' అనేది ప్రకృతి, 'తి' అనేది ప్రత్యయం. 'ప్రబవతి' ఇత్యాదులలోని 'ప్ర' మొదలైనవి ఉపసర్గలు.

వృ. తత్ర ప్రకృత్యా యథా-

గాథ. రఞ్జకేశిహితణీఅసణకరకిసలఅరుద్ధణఅణజుఅలస్స,
రుద్ధస్స తఞ్జఅణఅణం పబ్బఈపరిచుంబిఅం జఅఞ్. 97
“రతికేశిహృతనివసనకరకిసలయరుద్ధనయనయుగలస్య
రుద్రస్య తృతీయనయనం పార్వతీపరిచుమ్మితం జయతి”

వృ అత్ర జయతీతి న తు శోభతే ఇత్యాది. సమానేఽపి హి స్థగనవ్యాపారే లోకోత్తరేణైవ వ్యాపారేణాస్య పిదానమితి తదేవోత్తృష్టమ్.

వ్యా:- “ప్రకృతికి రసవ్యంజకత్వం ఎట్లనగా”-

అవ:- పదంలో ఒక భాగం అయిన ధాతురూపప్రకృతిచేత సంభోగ శృంగారధ్వనికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు-“రతి... వసనస్య”- రతికేళి = రతి క్రీడయందు, హృత = హరించబడిన, వసన = వస్త్రముగలవాడు (వస్త్రమును అపహరించినవాడు), కరకిసలయ = కిసలయముల (చిగుళ్ళ) వంటి హస్తముల చేత, రుద్ధ = కప్పబడిన, నయనయుగళస్య = నేత్రద్వయం కలవాడు అయిన, రుద్రస్య = రుద్రునియొక్క, పార్వతీపరిచుమ్పితమ్ = పార్వతిచేత చుంబించ బడిన, తృతీయనయనమ్ = మూడవ నేత్రం, జయతి = సర్వోత్కృష్టంగా ఉంది.

అత్రేతి:- ఇక్కడ ‘జయతి’ అని చెప్పబడింది; ‘శోభతే’ ఇత్యాదికం కాదు. కప్పడం అనే వ్యాపారం సమానమే అయినా (మూడవ కన్ను) కప్పడం లో కోతరమైన వ్యాపారంచేత చేయబడింది గాన అదే ఉత్కృష్టమైనది.

వి. రెండు కళ్ళు కప్పడానికి రెండు చేతులు ఉపయోగించిన తరువాత మూడవ కన్ను కప్పడానికి పార్వతి చుంబనం అనే ఉపాయం అవలంబించింది. దీనివల్ల ఆ రెండు కళ్ళకంటే ఈ మూడవకంటికి గౌరవం పెరిగింది. అందుచేత ఇక్కడ ‘శోభతే’ ఇత్యాదులను ప్రయోగించకుండా, కవి, ‘జయతి’ అని అన్నాడు. ‘జయతి’లోని ‘జయ్’ అనేది ధాతురూప ప్రకృతి; ‘అన్నింటికంటే ఉత్కర్ష కలిగి ఉండడం’ అని దీని అర్థం ఇది రాగాతిశయం, హర్షం. లజ్జ మొదలైనవాటిని సూచించడం దీని ద్వారా, శృంగారరసాతిశయాన్ని పరిపుష్టం చేస్తున్నది. ‘జయతి’కి బదులు ‘శోభతే’ ఇత్యాదులు ప్రయోగిస్తే ఈ అందం ఉండదు అని భావం.

అవ:- నామరూప ప్రకృత్యాత్మకపదైకదేశంచేత సంభోగశృంగారధ్వనికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు:-

వృ. యథా వా-

శ్లో॥ ప్రేయాన్ సోఽయమపాకృతః సశపథం పాదానతః కాంతయా
ద్విత్రాణ్యేవ పదాని వాసభవనాద్యావన్న యాత్యున్మనాః,
తావత్ప్రత్యుత పాణిసంపుటగలన్నీవీనిబద్ధం ధృతో
ధావిత్యేవ కృతప్రణామకమహో ప్రేమ్నో విచిత్రా గతిః. 98

వృ. అత్ర పదానీతి, న తు ద్వారాణీతి.

వ్యా. మరొక ఉదాహరణం ఎట్లనగా - ప్రేయానితి:- సశపథమ్ = ఒట్టు పెట్టడం పూర్వమునందు కలుగునట్లుగా (ఒట్టుపెడుతూ), పాదానతః = పాదాల మీద వ్రాలిన, సః ఆయమ్ = అట్టి ఈ, ప్రేయాన్ = ప్రియుడు. కాన్తయా = కాంతచేత, సశపథమ్ = శపథపూర్వకముగా, అపాకృతః = నిరాకరించబడిన వాడై, ఉన్మూః = ఔత్సుక్యంతో కూడినమనస్సుకలవాడై లేదా వికలమైన మనస్సు కలవాడై, వాసభవనాత్ = క్రిడాగృహంనుంచి, పడకగదినుంచి, ద్విత్వాణి = రెండు మూడు, పదాన్యేవ = అడుగులు మాత్రమే, యావత్ = ఎంతలో, న యాతః = వెళ్ళలేదో, తావత్ = అంతలో, దావిత్వా ఇవ = పరుగెత్తి వెళ్ళినట్లు వెళ్ళి, కృతప్రణామకమ్ = చేయబడిన నమస్కారం కలుగునట్లుగా, పాణి సంపుటగలన్నీపీనిబన్ధమ్ = నమస్కరించడానికై ఎత్తిన హస్తసంపుటముచేత, జారిపోతున్న కోకముడిని పట్టుకొనునట్లుగా, (పట్టుకుంటూ), ప్రత్యుత = విపరీతంగా, ధృతః = పట్టుకొనబడినాడు, వెళ్ళకుండా నిలపబడినాడు. ప్రేమ్మః = ప్రేమయొక్క, గతిః = గతి, విచిత్రా = విచిత్రమైనది. అహో = ఏమి ఆశ్చర్యము!

అత్రేతి - ఇక్కడ 'పదాని' అన్నాడు; 'ద్వారాణి' అని కాదు.

వి. ఇక్కడ - ఏం చేయాలో తోచని ప్రియుడు వెనక్కి తిరిగి వెళ్ళి పోతున్నాడు. రెండు మూడు ద్వారాలు దాటి వెళ్ళలేదు; రెండు మూడు అడుగులు మాత్రమే వేశాడు. ఈ విధంగా 'పదాని'లో పదైకదేశమైన 'పద' అనే ప్రకృతి నాయక మనస్సులోని ఉత్కంఠాతిశయాన్ని వ్యంజింపచేస్తూ సంభోగ శృంగారాన్ని పరిపుష్టం చేస్తూన్నది గాన శృంగారం పదైకదేశగతం అని అర్థం.

అవ. ఇప్పుడు పదైకదేశాలైన 'తిజ్' ప్రత్యయ 'సుప్' ప్రత్యయాలు సంభోగశృంగారాన్ని వ్యక్తీకరించడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు -

వృ. తిజ్ సుపోర్యథా -

శ్లో॥ పథి పథి శుకచఞ్చాచారురాభాజ్కురాణాం

దిశి దిశి పవమానో వీరుధాం లాసకశ్చ,

నరి నరి కిరతి ద్రాక్ సాయకాన్ పుష్పధన్వా

పురి పురి వినివృత్తా మానినీమాసచచ్ఛా.

వృ. అత్ర కిరతీతి కిరణస్య సాద్యమానత్వం, నివృతేతి నివర్తనస్య సిద్ధత్వం తిజా, సుపా చ; తత్రాపి క్తప్రత్యయేనాతీతత్వం ద్యోత్యతే.

వ్యా. 'తిజ్' 'సుప్' ప్రత్యయాలద్వారా రసవ్యంజనానికి ఉదాహరణం ఎట్లనగా -

పథి ఇతి :- పథి పథి = ప్రతి మార్గంలోనూ, అజ్కరాణామ్ = అంకురాల యొక్క, శుకచఞ్చాచారుః = చిలకల ముద్దై వలె అందమైన, ఆభా = కాంతి ఉన్నది. దిశి దిశి = ప్రతిదిక్కునందూ, వీరుదామ్ = లతలకు, లాసకః = కదలే, పవమానః = మందవాయు వున్నది. పుష్పధన్వా = మన్మథుడు, ద్రాక్ = శీఘ్రంగా, నరి నరి = ప్రతిమనిషిమీదా, సాయకాన్ = బాణాలను, కిరతి = చిమ్ము చున్నాడు (ప్రయోగిస్తున్నాడు). పురి పురి = ప్రతి పట్టణంలోనూ, మానిసీమాన చర్చా = మానవతుల మానాన్ని (ప్రణయకోపాన్ని) గూర్చిన చర్చ, వినివృత్తా = నివర్తించినది.

అత్రేతి :- ఇక్కడ 'కిరతి' అని 'తిజ్' ప్రత్యయంచేత చిమ్మడం అనేది ఇంకా సాధింపబడడం, 'నివృత్తా' అని 'సుప్' ప్రత్యయంచేత నివర్తనం సిద్ధం అవడం, అందులోనూ క్తప్రత్యయంచేత అది జరిగిపోవడం ద్యోతించబడు తున్నాయి.

వి. 'కిరతి'లోని 'తి' ప్రత్యయం వర్తమానకాలార్థకమైన లట్ ప్రథమ పురుషైకవచనప్రత్యయం. అందుచేత కిరణం, అనగా విసరడం, అనే క్రియ ఇంకా జరుగుతూన్నది అని అర్థం. 'వినివృత్తా' అనేది సుబంతం. ప్రథమైక వచనం. 'ఆగిపోయినది' అని అర్థం. ఇక్కడ భూతార్థకమైన 'క్త' ప్రత్యయం కూడా ఉండడం చేత ఆగిపోవడం అనేది ఇప్పుడు జరగలేదు; ఇంతకుముందే జరిగిపోయింది అని అర్థం. మన్మథబాణప్రహారం పూర్తికాకముందే మానం తొలగిపోయింది అని భావం. ఈ విధంగా ఇక్కడ 'తిజ్', 'సుప్' ప్రత్యయాలు సంభోగశృంగారవ్యంజకాలుగా ఉన్నాయి.

అవ. ప్రత్యయరూపాలైన పదైకదేశాలలో కొన్ని 'సుప్' తిజ్ ప్రత్యయాల ద్వారా రసవ్యంజనకు మరి కొన్ని ఉదాహరణలు చూపుతున్నాడు.

వృ. యథా వా -

శ్లో॥ లిఖన్నాస్తే భూమిం బహిరవనతః ప్రాణదయితః
నిరాహారాః సఖ్యః సతతరుదితోచ్ఛాననయనాః,
పరిత్యక్తం సర్వం హసితపఠితం పఞ్జరశుకైః
స్తవావస్థా చేయం విస్మజ కఠినే మానమధునా. 100

వృ. అత్ర 'లిఖన్' ఇతి న తు 'లిఖతి' ఇతి. తథా 'ఆస్తే' ఇతి, న తు 'ఆసితః' ఇతి, అపి తు ప్రసాదపర్యంతమాస్తే ఇతి, 'భూమిః' ఇతి న తు 'భూమౌ' ఇతి. న హి బుద్ధిపూర్వకం కించిల్లిఖతీతి తిజ్ఞ సుబ్బి భక్తీనాం వ్యజ్యమ్.

వ్యా. మరొక ఉదాహరణం ఎట్లనగా -

లిఖన్నితి :- చాలా రోజులు మానం వహించి ఉన్న నాయకతో సఖి అంటూన్న మాటలు. అమరుశతకంలోని శ్లోకం. కఠినే = కఠినహృదయంకల దానా, ప్రాణదయితః = నీ ప్రాణప్రియుడు, అవనతః = వంగినవాడై (తలవంచు కొని), భూమిమ్ = నేలను, లిఖన్ = వ్రాస్తూ, బహిః = వెలపల, ఆస్తే = కూర్చొని ఉన్నాడు. నిరాహారాః = ఆహారం లేని, సఖ్యః = నీ సఖురాళ్ళు, సతతరుదితోచ్ఛాననయనాః = నిరంతరమూ ఏడ్వడంచేత ఉబ్బిన నేత్రాలు కలిగి ఉన్నారు. పఞ్జరశుకైః = పంజరాలలోని చిలుకలచేత, సర్వమ్ = సమస్తమైన, హసిత పఠితమ్ = నవ్వు, చదవడమూ, పరిత్యక్తమ్ = విడవబడినది. తవ = నీయొక్క, అవస్థా చ = అవస్థ కూడ, ఇయమ్ = ఇది (ఇలా ఉన్నది) అధునా = ఇప్పుడు, మానమ్ = మానమును, విస్మజ = విడుపుము.

అత్ర ఇతి :- "ఇక్కడ 'లిఖన్' అని ప్రయోగించబడింది; 'లిఖతి' అని కాదు". 'లిఖన్' అని శతృవ్రత్యయాంతసుబంతం ప్రయోగించడంచేత కూర్చున్నంతసేపూ రాస్తూనే ఉన్నాడు అని అర్థం. 'లిఖతి' అని అంటే 'రాస్తూ న్నాడు అనే అర్థం మాత్రమే వస్తుంది పై అర్థం రాదు. 'ఆసితః' (కూర్చు న్నాడు) అని కాకుండా 'ఆస్తే' అని ప్రయోగించబడింది. అనగా నీకు కోపం తగ్గే వరకూ అలాగే కూర్చోవాలనే ఉద్దేశ్యముతో కూర్చున్నాడు అని అర్థం. అదే

విధంగా 'భూమ' (నేలమీద) అని కాకుండా 'భూమిమ్' అని ప్రయోగించాడు. 'నేలమీద' అని అన్నట్లయితే బుద్ధిపూర్వకంగా నేలమీద వ్రాస్తున్నాడు అని అర్థం వస్తుంది. 'నేలను' రాస్తున్నాడు అనడంలో ఏమేమో ఆలోచించుకుంటూ ఆప్రయత్నంగా నేలను కాలి బొటనవేలితోనో, చేతుల వ్రేళ్ళతోనో వ్రాస్తున్నాడని భావం వస్తుంది. ఈ విధంగా 'లిఖన్' 'భూమిమ్' అనే సుబంతాలలోను, 'అస్తే' అనే తిజంతంలోను ఉన్న 'సుప్' 'తిజ్' ప్రత్యయాలు విప్రలంభశృంగారపోషకాలుగా ఉన్నాయి.

వి. నామవాచకవిశేషణాదుల చివర చేర్చే 'సు, ఔ, జస్' మొదలైన ప్రత్యయాలు 'సుప్' ప్రత్యయాలు. క్రియాపదాల చివర చేర్చే 'తిప్, తస్, యి' మొదలైన ప్రత్యయాలు 'తిజ్' ప్రత్యయాలు. వ్యాకరణ నియమాలని పట్టి ఈ ప్రత్యయాలు గుర్తించలేని విధంగా మారిపోతూ ఉంటాయి. అయినా అవి ముందు చేరుస్తాం కాబట్టి అవి అక్కడ ఉన్నట్లే.

అవ. పదైకదేశం అయిన షష్ఠీవిభక్తిప్రత్యయం శృంగారవ్యంజకం ఎట్లు అవుతుందో ఉదాహరిస్తున్నాడు -

వృ. సంబన్ధస్య యథా -

గాథ - గామారుహమ్మి గామే వసామి ణాఅరట్టిఇం ణ జాణామి
ణాఅరిఆణం పఇణో హరేమి జా హోమి సా హోమి..

“గ్రామరుహస్మి గ్రామే వసామి నగరస్థితిం న జానామి
నాగరికాణాం పతీన్ హరామి యా భవామి సా భవామి.”

వృ. అత్ర నాగరికాణామితి షష్ఠ్యాః.

వ్యా. గామా ఇతి. 'పల్లెటూరి పడుచు' అని నాగరికస్త్రీలు పరిహసించగా ఒక గ్రామీణస్త్రీ అంటూన్న మాటలు. గ్రామరుహ = గ్రామంలో పుట్టినదానను, అస్మి = అయి ఉన్నాను. గ్రామే = గ్రామంలో, వసామి = నివసిస్తున్నాను. నగరస్థితిమ్ = పట్టణాల మర్యాదను, న జానామి = ఎరుగను. నాగరికాణామ్ = నాగరికస్త్రీలయొక్క, పతీన్ = భర్తలను, హరామి = వశం చేసుకుంటున్నాను. యా భవామి = ఎవతెగా ఉన్నానో, సా భవామి = ఆమెగానే ఉన్నాను.

అత్రేతి :- ఇక్కడ 'నాగరికాణామ్' అని షష్ఠి శృంగార వ్యంజకం. "నాగరికాన్ (నాగరికుల్ని) హరామి" అనకుండగా "నాగరికాణాం పతీన్ హరామి" అనడం చేత "నాగరికస్త్రీలు మంచి నేర్పుగలవారు కదా; వాళ్ళ భర్తలకు కూడ చాలా చాతుర్యం ఉంటుంది. అలాంటివాళ్ళను కూడా నేను వశంచేసుకోగలను" అని వ్యంగ్యం. ఇక్కడ షష్ఠి సంబంధాన్ని బోధిస్తుంది. 'నాగరికస్త్రీలకు సంబంధించిన' అని అర్థం.

అవ. పదైకదేశమైన 'లజ్' అనే 'తిజ్' ప్రత్యయంవల్ల రౌద్రరసవ్యంజనకు ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు -

వృ. "రమణీయః క్షత్రియకుమార ఆసీత్" ఇతి కాలస్య. ఏషా హి భగ్నమహేశ్వరకార్ముకం దాశరథిం ప్రతి కుపితస్య భార్గవస్యోక్తిః.

వ్యా. రమణీయః ఇతి :- "సుందరుడైన క్షత్రియకుమారుడు ఉండెను" ఇది కాలం, అనగా భూతకాలార్థకమైన 'లజ్' లకారం ('ఆసీత్') రసవ్యంజకం అవడానికి ఉదాహరణం. ఇది మహేశ్వరుని ధనస్సును విరచిన రాముని మీద కోపించిన పరశురాముని వాక్యం.

వి. 'ఆసీత్' అని లజ్ ప్రయోగం. "నాకు కోపం కలిగించిన ఆ క్షత్రియకుమారుని రమణీయత్వం భూతకాలానికి చెందినదే; వర్తమానకాలానికి సంబంధించినది కాదు; భవిష్యత్తులో ఉండబోడు" అనే అర్థాన్ని సూచిస్తూ రౌద్రరసాభివ్యంజకంగా ఉంది.

అవ. పదైకదేశం ఆయిన ప్రత్యయరూపవచనవిశేషంవల్ల విప్రలంభశృంగారధ్వనికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు -

గాథ :- తాణం గుణగ్రహణాణం తాణుక్కంఠాణం తస్స పేమ్మస్స తాణం భణిఆణం సుందర ఏరిసిఅం జాతమవసాణమ్.

"తేషాం గుణగ్రహణానాం తాసాముత్కణ్ఠానాం తస్య ప్రేమ్మః తాసాం భణితీనాం సుందర ఈదృశం జాతమవసానమ్".

వృ. అత్ర గుణగ్రహణాదీనాం బహుత్వం ప్రేమ్మశ్చైకత్వం. ద్యోత్యతే.

వ్యా. తేషామ్ ఇతి :- గుణగ్రహణాదులచేత అత్యంతాసక్తుడైన నాయకుడే కాలాంతరంలో అస్యవనితాసక్తుడు అపగా ఒక నాయిక అంటూన్న మాటలు. సుందర = సుందరుడా ! తేషామ్ = ఆ, గుణగ్రహణానామ్ = నాలో ఉన్న గుణాల గ్రహణాలయొక్క, తాసామ్ = ఆ, ఉత్కణ్ఠానామ్ = ఉత్కంఠలయొక్క, తాసామ్ = ఆ, భణితానామ్ = సంభాషణలయొక్క, తస్య = ఆ, ప్రేప్టుః = ప్రేమయొక్క, అవసానమ్ = చివరి ఫలితం, ఈదృశమ్ = ఇట్టిది, జాతమ్ = అయినది.

అత్రేతి :- ఇక్కడ గుణగ్రహణాదుల బహుత్వమూ, ప్రేమయొక్క ఏకత్వమూ సూచింపబడుతున్నాయి

వి. 'గుణగ్రహణానామ్' 'ఉత్కణ్ఠానామ్' 'భణితీనామ్' అని బహువచనం (బహువచనప్రత్యయం) ప్రయోగించడంచేత ఆ గుణగ్రహణాదులు బహువిధాలుగా ఉండే వనీ, ప్రేప్టుః అని ఏకవచనం ప్రయోగించడంచేత ప్రేమమాత్రం ఒకే విధంగా, అవిచ్ఛిన్నంగా ఉండేదనీ సూచించబడుతున్నది. దీనివల్ల విప్రలంభ శృంగారం పరిపుష్టం అవుతున్నది.

అవ. పురుషవ్యత్యయం (పురుషముల మార్పు) శాంతరసాన్ని ధ్వనింప చేయడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ రే రే చచ్ఛలలోచనాఞ్చితరుచే చేతః ప్రముచ్య స్థిర
ప్రేమాణం మహిమానమేణనయనామాలోక్య కిం నృత్యసి,
కిం మన్యే విహారిష్యసే బత హతాం ముఞ్చాన్తరాశామిమామ్
ఏషా కణ్ఠతలే కృతా ఖలు శిలా సంసారవారానిధౌ. 103

వృ. అత్ర ప్రహాసః.

వ్యా. రేరే ఇతి :- ఒక సుందరిని చూడగానే చలించిన మనుస్సును పరిహాసపూర్వకంగా సంబోధిస్తూన్న ఒక శాంతుని మాటలు. చచ్ఛలలోచనాఞ్చితరుచే = చంచలములైన నేత్రాలచేత ప్రకటించబడిన అభిలాషగల; లేదా చంచలలోచనయైన స్త్రీయందు పొందబడిన ఆసక్తి గల, రే రే చేతః = ఓ చిత్తమా! స్థిరప్రేమాణమ్ = స్థిరమైన ప్రేమగల (ప్రేమకు స్థానమైన), మహిమానమ్ =

విషయాసక్త్యాదులు లేకపోవడంచేత కలిగిన ఉత్కర్షను, ప్రముచ్య = విడచి, ఏణనయనామ్ = స్త్రీని, ఆలోక్య = చూచి, కిమ్ = ఎందుకు, నృత్యసి = నాట్యం చేయుచున్నావు? విహరిష్యసే = విహరించెదను అని, కిం మన్యే = తలచుచున్నావా? బత = అయ్యో! ఇమామ్ = ఈ, హతామ్ = చెడ్డదైన, అన్తరాశామ్ = లోపల ఉన్న ఆశను, ముఖ్చ = విడిచిపెట్టుము. ఏషా = ఇది (ఈ ఆశ లేదా ఈ స్త్రీ), సంసార వారానిదౌ = సంసారసముద్రమునందు, కణ్ణతలే = కంఠప్రదేశమునందు, కృతా = చేయబడిన (కట్టబడిన), శిలా ఖలు = శిల కదా?

ఇక్కడ ప్రహాసం (వేళాకోళం చేయడం) సూచింపబడుతున్నది.

వి. (అహం) విహరిష్యే ఇతి (త్వం) మన్యసే- అసగా “నేను విహరించెదను అని నువ్వు అనుకొనుచున్నావు” అని చెప్పినప్పుడు ‘విహరిష్యే’ అను పదం ఉత్తమపురుషులలోను ‘మన్యసే’ అనేది మధ్యమపురుషులలోను ఉండాలి. అయితే ఉపహాసం చేస్తూ మాటలాడినప్పుడు మన్యదాతువునూ మరొకదాతువునూ ప్రయోగించిన వాక్యంలో ఉత్తమపురుషకు బదులు మధ్యమపురుష, మధ్యమపురుషకు బదులు ఉత్తమపురుష వస్తాయని “ప్రహాసే చ మన్యోపపదే మన్యతేరుత్తమ ఏకవచ్ఛ” (పా సూ 1.4.106) అనే పాణినిసూత్రంలో విధించబడింది. ఆ విధంగా ఇక్కడ ‘విహరిష్యసే’ ‘మన్యే’ అని పురుషపరివృత్తి పరిహాసాన్ని సూచిస్తున్నది. దీని చేత శాంతరసపరిపుష్టి కలుగుతున్నది.

అను. పూర్వనిపాత (తరవాత రావలసిన పదాన్ని ముందు ప్రయోగించడం) బావాన్ని వ్యంజింపచేయడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

వృ. పూర్వనిపాతస్య యథా-

శ్లో॥ యేషాం దోర్బలమేవ దుర్బలతయా తే సంమతాస్సైరపి
ప్రాయః కేవలనీతిరీతిశరణైః కార్యం కిముర్వీశ్వరైః,
యే జ్ఞోశక్ర పునః పరాక్రమనయస్వీకారకాన్తక్రమా
స్తేస్యుర్నైవ భవాదృశాత్రిజగతి ద్విత్రాః పవిత్రాః పరమ్.

వృ. అత్ర పరాక్రమస్య ప్రాధాన్యం గమ్యతే.

వ్యా. పూర్వనిపాతకు వ్యంజకత్వం ఎట్లనగా-

యేషామ్ ఇతి:- యేషామ్=ఎవరికి, దోర్బలమేవ=బాహుబలం మాత్రమే ఉన్నదో, తే=అట్టి రాజులు, దుర్బలతయా=దుర్బలులుగా, సంమతాః=ఇష్టులు (చెప్పబడినారు). ప్రాయః=సాధారణంగా, కేవలరీతిసీతిశరణైః=కేవలం రీతిమార్గమే శరణగా కల, తైః=ఆ, ఉర్విశ్వరైః అపి=భూపతులచేత కూడ, కిమ్=ఏమి, కార్యమ్=ప్రయోజనము? శ్మశక్ర=ఓ! భూలోకమహేంద్రా! యే=ఎవరు, పరాక్రమనయస్వీకారకాంతక్రమాః=పరాక్రమముయొక్క, సీతి యొక్క స్వీకారంచేత మనోహరమైన ప్రవర్తనాక్రమం కలవారో, తే=అట్టి, పవిత్రాః=పవిత్రులైన, భవాదృశాః పరమ్=నీవంటి వారైతే, త్రిజగతి=మూడు లోకాలలో, ద్విత్రాః=ఇద్దరు ముగ్గురు కూడా. నైవ స్యుః=ఉండరు.

“ఇక్కడ పరాక్రమానికి ప్రాధాన్యం గమ్యం అవుతున్నది”.

వి. ‘పరాక్రమనయ’ అనే ద్వంద్వసమాసంలో “అల్పాచ్ఛతరమ్” (పా. సూ. 2.2.34) అనే పాణినిసూత్రం ప్రకారం తక్కువ అచ్చులున్న ‘నయ’ శబ్దాన్ని ముందు ప్రయోగించాలి. అప్పుడు ‘నయపరాక్రమ’ అని ఉండాలి. కాని “అభ్యర్థితం చ” అనే వార్తి కాన్ని అనుసరించి, చెప్పిన రెండింటిలో ఏది పూజ్యమో దానిని ముందు ప్రయోగించాలి. ఇక్కడ ‘పరాక్రమ’ శబ్దాన్ని ముందు ప్రయోగించడంచేత అది అభ్యర్థితం అని సూచించబడుతున్నది. పూర్వనిపాత సమాస రూపమైన పదంలో ఒక భాగానికి సంబంధించినది అవడం చేత ఇది పద్మైకదేశ సూచకత్వానికి ఉదాహరణంగా చూపబడింది. దీనివల్ల రాజు విషయంలో కవికి ఉన్న రతి పుష్టం అవుతున్నది అని బావం.

అవ. విభక్తివిశేషం భావవ్యంజకం అవడానికి ఉదాహరణం చూపు తున్నాడు.

వృ. విభక్తివిశేషస్య యథా-

శ్లో॥ ప్రథనాధ్వని ధీరధనుర్ధ్వనిభృతి
విధురై రయోధి తవ దివసమ్,
దివసేన తు నరప భవానయుద్ధ
విధిసిద్ధసాధువాదపదమ్.

వృ. అత్ర దివసేనేత్యపవర్గతృతీయయా ఫలప్రాప్తిం ద్యోతయతి.

వ్యా. విభక్తివిశేషం భావవ్యంజకం అవదానికి ఉదాహరణం ఎట్లనగా.

ప్రధనాధ్యనీతి:- సరప = రాజా! దీరధనుర్ధ్వనిభృతి = దీరులయొక్క ధనస్సుల ధ్వనులతో నిండిన, ప్రధనాధ్వని = యుద్ధరంగంలో, విదురైః = నీ శత్రువులచేత, దివసమ్ = దివసమును (రోజంతా), అయోధి = యుద్ధం చేయబడింది. భవాన్తు = నీవైతే. విధిసిద్ధసాదువాదపదమ్ = యథావిధిగా అనగా జయం లభించడం నిజమే అవడంచేత యుక్తరీతిలో సిద్ధించిన “బాగు బాగు” అనే మాటలకు స్థానం అయేటట్లు, దివసేన = రోజుచేత, అయుద్ధ = యుద్ధంచేసి నావు.

అత్రేతి :- ఇక్కడ ‘దివసేన’ అనే అపవర్గతృతీయ ఫలప్రాప్తిని సూచిస్తున్నది.

వి. ప్రారంభించిన పని సఫలం అయినది అని సూచించడానికి తృతీయా విభక్తి ప్రయోగించబడుతుంది. “అపవర్గే తృతీయా” (పా. సూ. 2.3.6) అని పాణినిసూత్రం. అపవర్గం అనగా ఫలప్రాప్తి; దాని తరవాత ఆ పనిని విడిచిపెట్టి వేయడం అని అర్థం. “అపవర్గాన్ని సూచించడానికి కాల-మార్గవాచకపదాలను తృతీయా విభక్తిలో ప్రయోగించాలి” అని ఆ సూత్రానికి అర్థం. “అహ్నా అనువాకః అదీతః” “క్రోశేన అనువాకః అదీతః” ఇత్యాదులు ఉదాహరణం. “ఒక రోజుచేత అనువాకం (వేదంలో ఒక భాగం) చదవబడింది” “క్రోసుదూరంచేత (నడుస్తూ నడుస్తూ క్రోసుదూరం వెళ్ళేటప్పటికి) అనువాకం చదవబడింది” అని అర్థం. అనగా ఆ అనువాకం చదవడం పూర్తి అయిపోయింది అని భావం. అదే విధంగా ఇక్కడ “దివసేన భవాన్ అయుద్ధ” అని తృతీయావిభక్తిచేత నీవు యుద్ధఫలమైన విజయాన్ని పొందావు అని సూచించబడుతున్నది. “కాలాధ్వనోరత్యంతసంయోగే” (పా. సూ. 2.3.5) అని మరొక పాణినిసూత్రం ఉంది. “అత్యంత సంయోగంలో అనగా అవిచ్ఛిన్నంగా జరిగింది అనే అర్థంలో, కాలవాచకాన్నీ మార్గవాచకాన్నీ ద్వితీయావిభక్తిలో ప్రయోగించాలి” అని దీని అర్థం. “మాసమ్ అదీతః” “క్రోశం కుడిలా నదీ” మొదలైనవి ఉదాహరణలు. “మాసం అంతా, అవిచ్ఛిన్నంగా చదవబడింది”. “క్రోసు దూరమూ నది వంకరగానే ఉంది” అని

అర్థాలు. అయితే ఇక్కడ మానం అంతా చదివినా ఆ అనువాకం నోటికి రాలేదు అని భావం. అనగా పలప్రాప్తి లేదు. 'విదురైః దివసమ్ అయోధి' అని దివస శబ్దాన్ని ద్వితీయావిభక్తిలో ప్రయోగించడంచేత "రోజంతా యుద్ధం చేసినా వాళ్ళు పలం సాధించలేకపోయారు" అని భావం. ఈ విధంగా ఇక్కడ విభక్తివిశేషాలైన ద్వితీయా-తృతీయా విభక్తులు శత్రువుకు పలం లభించలేదనీ, రాజుకు పలం లభించిందనీ సూచిస్తున్నాయి. దీనివల్ల రాజు విషయంలో కవికి ఉన్న రతి పరిపూర్ణం అవుతున్నది.

అవ. ప్రకృతిలో ఏకదేశమైన 'క' తద్దితప్రత్యయం విప్రలంభశృంగా రాన్ని వ్యంజింపచేయడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు—

శ్లో॥ భూయో భూయః సవిధనగరీరథ్యయా పర్యటన్తం
దృష్ట్వా దృష్ట్వా భవనవలభీతుజ్గవాతాయనస్థా,
సాక్షాత్కామం నవమివ రతిర్మాలతీ మాధవం యత్
గాఢోత్కణ్ఠాలులితలులితై రజ్జకైస్తామ్యతీతి. 206.

వృ. అత్ర అనుకర్షావృత్తేః 'క'రూపతద్దితస్య.

వ్యా. భూయోభూయః ఇతి :- మాలతీ = మాలతి, భవనవలభీతుజ్గవాతాయనస్థా = ఇంటి డాబామీద ఉన్న ఎత్తైన కిటికీ దగ్గర ఉన్నదై, సవిధనగరీరథ్యయా = సమీపమునందున్న నగరవీధిచేత (లో), పర్యటన్తమ్ = తిరుగుచున్న, సాక్షాత్ = సాక్షాత్తు, నవమ్ = నూతనుడైన, కామమ్ ఇవ = మన్మథుడు వలె ఉన్న, మాధవమ్ = మాధవుణ్ణి, భూయః భూయః = మాటిమాటికి, దృష్ట్వా = చూచి, గాఢోత్కణ్ఠాలులితలులితైః = గాఢ మైన ఉత్కంఠ (బెంగ) చేత మిక్కిలి నలిగి పోయిన, అజ్జకైః = (సన్నబడిపోయిన జాలిపడదగిన) అవయవములతో, తామ్యతీ = బాధపడుచున్నది, ఇతి యత్ = అను ఏ విషయం ఉన్నదో (అది లవంగిక ద్వారా నాకు తెలిసినది. అని వెనక ఉన్న వాక్యంతో అన్వయం.)

అత్రేతి :- ఇక్కడ అనుకంప అనే అర్థాన్ని సూచించే 'క' రూపతద్దితకు వ్యంజకత్వం.

వి. 'అజ్జకైః' అన్నప్పుడు "అనుకర్షాయామ్" (5.3.76) అనే పాణిని సూత్రం ప్రకారం జాలిపడదగినది అనే అర్థంలో 'అజ్గ' శబ్దానికి 'క' అనే

ప్రత్యయం చేర్చబడింది. అందుచేత ఇక్కడ ప్రకృతిలో ఒక భాగం అయిన 'క' ప్రత్యయం విప్రలంభశృంగారాన్ని వ్యంజింపచేస్తున్నది అని భావం.

అవ. ఉపసర్గరూపమైన ప్రకృత్యేకదేశం విప్రలంభశృంగారాన్ని వ్యంజింప చేయడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ పరిచ్ఛేదాతీతః సకలవచనానామవిషయః

పునర్జన్యస్మిన్ననుభవపథం యో న గతవాన్,

వివేకప్రధ్వంసాదుపచితమహామోహగహనో

వికారః కోఽప్యన్తర్జడయతి చ తాపం చ కురుతే. 107

వృ. అత్ర ప్రశబ్దస్యోపసర్గస్య.

వ్యా. పరిచ్ఛేదేతి :- మాలతీమాధవంలో మాధవుడు మిత్రుడైన మకరండు నితో తన అవస్థను గూర్చి వర్ణించి చెబుతున్న శ్లోకం. పరిచ్ఛేదాతీతః = పరిచ్ఛేదాన్ని ('ఇంత' అనే పరిమాణాన్ని) దాటిపోయినది, సకలవచనానామ్ = సమస్త వచనములకు, అవిషయః = విషయం కానిది, యః = ఏది, అస్మిన్ = ఈ, జన్మని = జన్మయందు, పునః = మరల, అనుభవపథమ్ = అనుభవమార్గాన్ని, న గతవాన్ = పొందనిదో అట్టిదీ, వివేకప్రధ్వంసాత్ = వివేకం నశించడంవల్ల, ఉపచితమహామోహగహనః = వృద్ధిపొందిన మహామోహంతో దట్టమైనది అయిన, కోఽపి = ఒకానొక, వికారః = వికారం, అంతః = లోపల, జడయతి = జడుజ్జీగా చేస్తున్నది, తాపం చ = తాపాన్ని కూడ, కురుతే = చేస్తున్నది.

అత్రేతి :- ఇక్కడ ఉపసర్గ యైన 'ప్ర' అనే శబ్దం విప్రలంభశృంగార వ్యంజకంగా ఉన్నది.

వి. "వివేకప్రధ్వంసాత్" అనే పదంతో ఏకదేశమైన 'ప్ర' అనే ఉపసర్గ 'అత్యధికంగా' అనే అర్థాన్ని సూచిస్తుంది. అందుచేత 'వివేకం పూర్తిగా నశించి పోవడంవల్ల' అనే అర్థం లభిస్తుంది. ఈ విధంగా 'ప్ర' అనే ఉపసర్గ విప్రలంభ శృంగారవ్యంజకంగా ఉన్నది అని భావం.

అవ. నిపాతరూపమైన వదైకదేశం వీరరసవ్యంజకం అవడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ కృతం చ గర్వాభిముఖం మనస్త్వయా
కిమన్యదేవం నిహతాశ్చ నో ద్విషః,
తమాంసి తిష్ఠన్తి హీ తావదంశుమాన్
న యావదాయాత్యుదయాద్రిమాలిమ్.

108

వృ. అత్ర తుల్యయోగితాద్యోతకస్య 'చ' ఇతి నిపాతస్య.

వ్యా. కృతమితి :- రాజుతో మంత్రిలు అంటూన్న మాటలు. త్వయా = నీచేత, మనః = మనస్సు, గర్వాభిముఖమ్ = గర్వమునకు అభిముఖమైనదిగా, కృతం చ = చేయబడింది. అన్యత్ కిమ్ = ఇంక ఏమున్నది? నః = మనయొక్క ద్విషః = శత్రువులు. ఏవమ్ = ఈ విధంగా. నిహతాః చ = చంపబడినారు. అంశు మాన్ = సూర్యుడు, యావత్ = ఎంతవరకు, ఉదయాద్రిమాలితామ్ = ఉదయ వర్వతానికి శిరోభూషణత్వాన్ని, న యాతి = పొందడో, తావత్ = అంతవరకు మాత్రమే, తమాంసి = చీకట్లు, తిష్ఠన్తి హీ = ఉండును కదా?

అత్రేతి :- ఇక్కడ తుల్యయోగితను ద్యోతించేసే 'చ' అనే నిపాత వీరరసప్రకర్షను సూచిస్తున్నది.

వి. ఇక్కడ మనస్సును గర్వానికి అభిముఖంగా చేయడం, శత్రుసంహారం అనేవి రెండూ ఒకే కాలానికి చెందడం (ఏకకాలత్వం) అనే ఒక ధర్మంతో సంబంధించినట్లుగా 'చ' కారం ద్యోతించేస్తున్నది. అందుచేత తుల్యయోగితా లంకారం. ఈ విధంగా తుల్యయోగితాలంకారద్యోతకమైన 'చ' అనే నిపాత వీరరస ప్రకర్షను సూచిస్తున్నది అని అర్థం. అన్నీ ప్రకృతాలు, లేదా అన్నీ అప్రకృతాలు అయిన అనేక వస్తువులు (ఒకటికి మించిన వస్తువులు) ఒకేధర్మంతో సంబంధించినట్లు వర్ణిస్తే తుల్యయోగితాలంకారం. అందుచేత ఇక్కడ తుల్యయోగితాలంకారం అని మమ్ముటుని అభిప్రాయం అని తోస్తుంది కాని వ్యాఖ్యాతలు ఇక్కడ ఉన్న తుల్యయోగితా అనే పదానికి "తుల్యకాలం యోగః సంబంధః యయోః తౌ తుల్య యోగినౌ. తయోః భావః తుల్యయోగితా" అనే విగ్రహంచేత ఒకే కాలంలో సంబంధం కలిగిఉండడం అని అర్థం చెప్పి 'తుల్యయోగితాద్యోతకస్య' అనే పదానికి 'సముచ్చయాలంకారద్యోతకమైన' అని అర్థం చెప్పినారు రెండు క్రియలు ఒకే కాలంలో జరిగినట్లు వర్ణిస్తే సముచ్చయాలంకారం. ఇక్కడ మనోగర్వాభి

ముఖీకరణ—శత్రుహననక్రియలు రెండూ ఒకే సమయంలో జరిగినాయి గాన ఇది సముచ్చయాలంకారం అని వీరి అభిప్రాయం.

‘చ’ ‘వా’ ‘తు’ మొదలైనవాటికి నిపాత లని పేరు. ఇవి సముచ్చయం (కలవడం) మొదలైన అర్థాలను ద్యోతించేస్తాయి. అనగా “రామః లక్ష్మణః” అని ప్రయోగించినప్పుడు “రాముడూ లక్ష్మణుడూ కలిసి” అని అర్థం ఆ పదాలే బోధిస్తాయి. కాని ‘చ’ అనేదానిని చేర్చి “రామ లక్ష్మణః చ” అని అన్నట్లయితే ఆ ఉన్న అర్థాన్నే ‘చ’ అనేది సృష్టికరిస్తుంది. సముచ్చయం అనే అర్థాన్ని ఇది బోధించదు. ద్యోతకత్వం అంటే ఇదే.

‘చ’ మొదలైన నిపాతలు అవ్యయాలు. వ్యాకరణశాస్త్రం ప్రకారం అవ్యయాలు కూడా స్వతంత్రపదాలే. అలాంటప్పుడు ‘చ’ అనేది పదైకదేశం కాదు కదా? ఇక్కడ దీనిని పదైకదేశంగా గ్రహించి పదైకదేశద్యోతకత్వానికి ఉదాహరణంగా చూపడం ఆయుక్తం కదా అనే ఆశంక కలగవచ్చు. “‘చ’ మొదలైన నిపాతలను స్వతంత్రంగా కాక ఇతరపదాలతో కలిపి మాత్రమే ప్రయోగిస్తారు. అందుచేత వీటికి పదైకదేశత్వాన్ని ఆరోపించి ఆ విధంగా చెప్పడం జరిగింది” అని కొందరు వ్యాఖ్యాతలు సమాధానం చెప్పారు. “‘చ’ మొదలైనవాటికి చేర్చిన ‘సుప్’ ప్రత్యయాలు లోపించి ప్రకృతిమాత్రమే మిగులుతుంది గాన పదైకదేశం అని చెప్పబడింది” అని మరికొందరి వ్యాఖ్యాతల సమాధానం.

అవ. సర్వనామప్రాతిపదికాదులు చాలా కలిసి వీరరసవ్యంజనచేయడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ రామోఽసౌ భువనేషు విక్రమగుణైః ప్రాప్తః ప్రసిద్ధిం పరా
మస్మద్భాగ్యవిపర్యయాద్యది పరం దేవో న జానాతి తమ్,
వస్తీవైష యశాంసి గాయతి మరుద్యస్యైకబాణాహతి
శ్రేణీభూతవిశాలతాలవివరోద్గిర్జైః స్వరైః సప్తభిః. 109

వృ. అత్రాసావితి, భువనేష్వితి, గుణైరితి సర్వనామప్రాతిపదిక వచనానాం న త్వదితి న మదితి అపి తు అస్మదిత్యస్య సర్వాక్షేపిణః భాగ్యవిపర్యయాదిత్సన్యథాసంపత్తిముఖేన న త్వభావముఖేనాభిధానస్య.

వ్యా. రామః ఇతి:— రాఘవానందం అనే నాటంకలో విభీషణుడు రావణునితో అంటూన్న మాట లివి. అసౌ = ఖరాదుల్ని చంపిన ఆ, రామః = రాముడు, విక్రమగుణైః = పరాక్రమమువలన కలిగిన గుణములచేత, లేదా పరాక్రమముచేత, సద్గుణములచేత, భువనేషు = అన్ని లోకములలోను, పరామ్ = గొప్ప, ప్రసిద్ధిమ్ = ప్రసిద్ధిని, ప్రాప్తః = పొందినాడు. తమ్ = అట్టి రాముణ్ణి గూర్చి, దేవః = ప్రభువు అయిన నీవు, న జానాతి యది = ఎరుగకపోయినట్లయితే అది, అస్మద్భాగ్యవిపర్యయాత్ పరమ్ = మా భాగ్యము వై పరీత్యమువలననే, ఏషః = ఈ, మరుత్ = వాయువు, వన్దీవ = స్తోత్రపాఠకుడు వలె, ఏకబాణాహతిశ్రేణీభూత విశాలతాలవివరోద్గీర్ణైః = ఒక్క బాణముదెబ్బచేత వరసగా ఏర్పడిన పెద్ద తాల వృక్షముల రంధ్రముల నుండి విడవబడిన, సప్తభిః = ఏడు, స్వరైః = స్వరముల చేత, యస్య = ఏ రామునియొక్క, యశాంసి = కీర్తులను, గాయతి = గానము చేయుచున్నదో.

అత్రేతి:— ఇక్కడ 'అసౌ' అనీ, భువనేషు అనీ, 'గుణైః' అనీ సర్వనామ ప్రాతిపదికవచనములకు, 'త్యత్' అని కాకుండా 'మత్' అని కాకుండా, అందరినీ గ్రహించే 'అస్మత్' అనే దానికీ, అభావముఖంచేత కాకుండా. మరొకవిధంగా అయి పోవడం అని చెప్పడానికై ప్రయోగించిన 'భాగ్యవిపర్యయాత్' అనేదానికీ వీరరస వ్యంజకత్వం.

వి. 'అసౌ' అని సర్వనామశబ్దం ప్రయోగించబడింది. దీనిచేత "ఖరదూషణాదుల సంహారకుడుగా ప్రసిద్ధుడైన 'ఆ' రాముడు" అనే అర్థం గమ్యం అవుతున్నది. 'భువనేషు' అనడంచేత "ఈ నగరంలోనో, గ్రామాదులలోనో కాదు; అన్ని లోకాలలోను" అనే అర్థం గమ్యం అవుతున్నది. 'భువన' అనే ప్రాతిపదిక బహువచనమూ కూడా ఇందుకు సహకరిస్తున్నాయి. 'గుణైః' అనే బహువచనం చేత అసంఖ్యాకములైన సద్గుణాలు గమ్యం అవుతున్నాయి. ఈ విధంగా మూడు పదాలలో సర్వనామ-ప్రాతిపదిక-వచనాలు అర్థవిశేషసూచకంగా ఉన్నాయి. అదే విధంగా "త్వద్భాగ్యవిపర్యయాత్" (నీ భాగ్యవై పరీత్యంవల్ల) అని కాని "మద్ భాగ్యవిపర్యయాత్" (నా భాగ్యవై పరీత్యంవల్ల) అని కాని కాక "అస్మద్భాగ్య విపర్యయాత్" అనడంచేత "మనఅందరి, అనగా రాక్షసు లందరి, భాగ్యవై పరీత్యం

వల్ల” అనే అర్థం వస్తుంది. అదే విధంగా “మన దౌర్భాగ్యంవల్ల అని అనకుండా ‘భాగ్యం విపరీతం అవడం వల్ల’ అని చెప్పడంలో “మనం నిజానికి మంచి భాగ్యం ఉన్నవాళ్ళమే, ఇప్పుడు ఆ రాముణ్ణి గూర్చి నీవు తెలుసుకోకపోవడం మన భాగ్యం చెడిపోవడంవల్లనే” అనే అర్థం గమ్యం అవుతున్నది. ఈ విధంగా ఇవన్నీ కలిసి వీరరసవ్యంజకాలుగా ఉన్నాయి అని భావం.

అవ:- అనేకములైన అంశాలు కలిసి శృంగారరసాన్ని వ్యంజింపజేయడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు—

శో॥ తరుణిమని కలయతి కలా

మనుమదనధనుర్భువోః పఠత్యగ్రే,

అధివసతి సకలలలనా

మౌలిమియం చకితహరిణచలనయనా.

101

వృ. అత్ర ఇమనిజవ్యయాభావకర్మభూతాదారాణాం స్వరూపస్య, ‘తరుణిత్వే’ ఇతి, ‘దనుషః సమీపే’ ఇతి, ‘మౌలీవసతి’ ఇతి త్వాదిభిస్తుల్యే ఏషాం వాచకత్వే అస్తి కశ్చిత్ స్వరూపస్య విశేషో యశ్చమత్కారకారీ; స ఏవ వ్యజ్ఞకత్వం ప్రాప్నోతి.

వ్యా. చకితహరిణచలనయనా = భయపడిన లేడియొక్క చంచలములైన నేతల వంటి నేత్రాలు గల, ఇయమ్ = ఈమె, తరుణిమని = తారుణ్యము, కలామ్ = కటాక్షవిశేషాదిరూపమైన కళను, కలయతి = నేర్చుచుండగా, భ్రువోః = కనుబొమ్మలయొక్క, అగ్రే = అగ్రభాగము, అనుమదనధనుః = మన్మథుని ధనస్సు దగ్గర, పఠతి = కళలను పఠించుచుండగా, సకలలలనామౌలిమ్ = సమస్తమైన స్త్రీల శిరస్సును, అధివసతి = అధిష్టించుచున్నది.

అతేతి:- ఇక్కడ ‘ఇమనిచ్’-అవ్యయాభావ- కర్మభూతాదారాల స్వరూపం శృంగారవ్యంజకంగా ఉన్నది. ఇవి ‘తరుణిత్వే’ ‘దనుషః సమీపే’ ‘మౌలీవసతి’ అనే వాటికి ఏ అర్థాలో ఆ అర్థాలనే బోధిస్తున్నా కూడ వీటి స్వరూపంలో చమత్కారజనకమైన ఒకానొక విశేషం ఉంది అదే వ్యంజకం అవుతున్నది.

వి. 'తరుణత్వే' అంటే ఏ అర్థమో 'తరుణీమని' అంటే కూడా అదే అర్థం. అయితే ఇక్కడ 'తరుణత్వే'కి బదులు 'తరుణీమని' అని 'ఇమనిచ్' ప్రత్యయం చేర్చగా ఏర్పడిన సుకుమారమైన రూపం ప్రయోగించడంలో సౌకుమార్యం ద్యోతితం అవుతున్నది. "మదనధనుషః సమీపే" అని ప్రయోగించకుండా 'అను మదనధనుః' అని అవ్యయీభావసమాసం ప్రయోగించడంలో కూడా ఒక అందం ఉంది. 'వస్' ధాతువును 'అధి' అనే ఉపసర్గ చేర్చి ప్రయోగించినపుడు దేనిమీద నివసిస్తూన్నట్లు చెప్పబడుతుందో ఆ ఆచారం 'కర్మ' అవుతుంది అని 'ఉపాప్య ధ్యాజ్యసః' అనే పాణిని సూత్రం (1-4-48) చెపుచున్నది. దానిప్రకారం 'సకల లలనామౌలిమ్ అధివసతి' అన్నప్పుడు 'మౌలి' శబ్దం కర్మ అయి ద్వితీయావిభక్తిలో ప్రయోగించబడింది. 'అధి' లేనిపక్షంలో "సకలలలనామౌలౌ" అని సప్తమీవిభక్తిలో ప్రయోగించబడి ఉండేది. ఈ విధంగా ద్వితీయావిభక్తిలో ప్రయోగించడంలో ఒక అందం ఉంది. ఇది సహృదయైకవేద్యమే కాని స్పష్టంగా చెప్పడానికి శక్యం కాని చమత్కారం. ఈ అందమైన ప్రయోగాలచేత శృంగారరసం వ్యంజింపబడుతున్నదని భావం.

అవ్యయీభావసమాసంలో పూర్వపదార్థానికి ప్రాధాన్యం ఉంటుంది అందు చేత 'అనుమదనధనుః' అని అనడంలో ఉత్తర పదార్థమైన ధనస్సుకు ప్రాధాన్యం లేదని తెలుస్తూన్నది గాన మన్మథుని ధనస్సుతో పని లేకుండగానే ఈమె భూల తాగ్రం కామిజనమనోవిజయం చేస్తుంది అని భావం. 'మౌలౌ వసతి' అని ఆధారార్థకమైన సప్తమీవిభక్తిని ఉపయోగించిన పక్షంలో "మౌలిలో ఎక్కడో ఒక చోట నివసిస్తుంది" అనే అర్థం కూడా రావచ్చు. 'మౌలిమ్' అని ద్వితీయా విభక్తిని ప్రయోగించడంతేత 'మౌలిని అంతనీ వ్యాపించి నివసిస్తుంది' అని అర్థం గోచరిస్తుంది అని వ్యాఖ్యాతలు వ్రాసినారు. ఇదేదో వ్రాయాలి కదా అని వ్రాసినట్లు కనబడుతుంది. 'ధనుషః సమీపే' లేదా 'ధనుఃసమీపే' అని ప్రయోగించినా ధనస్సుకు అప్రాధాన్యమే. 'తిలేషు తైలమ్' ఇత్యాదుల్లో కూడా అభివ్యాపకత్వం ఉంది కదా? కర్మ అయినంతమాత్రాన అభివ్యాపకత్వం అని చెప్పడానికి ప్రమాణం ఏముంది. ఇక్కడ ప్రయోగించినపదాలలో అర్థభేదం లేకపోయినా శృంగార రసానుగుణమైన ఒక విధమైన సౌగంధ్యం ఉంది అని చెప్పడమే మమ్మటుని అభిప్రాయం.

వృ. ఏవమన్యేషామపి బోధ్యమ్. వర్ణరచనానాం వ్యజ్ఞకర్తృం
గుణస్వరూపనిరూపణే ఉదాహరిష్యతే. అపిశబ్దాత్ ప్రబంధేషు. నాటకాదిషు.
ఏవం రసాదీనాం పూర్వగణితభేదాభ్యాం సహ షడ్బేదాః.

కా. భేదాస్తదేకపఞ్చాశత్.

వృ. వ్యాఖ్యాతాః.

కా. తేషాం చాన్యోన్యయోజనే.

43

సంకరేణ త్రిరూపేణ సంస్పృష్ట్యా చైకరూపయా.

వృ. న కేవలం శుద్ధా ఏవైకపఞ్చాశద్బేదా భవంతి, యావత్తేషాం
స్వప్రభేదై రేకపఞ్చాశతా సంశయాస్పదత్వేన, అనుగ్రాహ్యోనుగ్రాహ
కతయా, ఏకవ్యజ్ఞకానుప్రవేశేన చేతి త్రివిధేన సంకరేణ పరస్పర
నిరపేక్షరూపయా ఏకప్రకారయా సంస్పృష్ట్యా చేతి చతుర్భిర్గుణనే.

కా. వేదఖాబ్ధివియచ్ఛన్ద్రాః (10404)

వి. శుద్ధభేదైః సహ

కా. శరేషుయుగభేన్ద్రవః (10455)

44

వృ. తత్ర దిజ్ఞాత్రముదాహియతే.

వ్యా. ఈ విధంగానే ఇతరములైన పదైకదేశాదులకు ఉన్న వ్యంజకత్వాన్ని
తెలుసుకొనవలెను. వర్ణాలకీ, రచనలకీ (కూర్పులకీ) ఉన్న వ్యంజకత్వానికి ఉదా
హరణలు గుణాల స్వరూపాన్ని నిరూపించేటప్పుడు (అష్టమోల్లాసంలో) చూప
బడగలవు. “పదైకదేశరచనావర్ణేష్వపి రసాదయః” అనే కారికార్థంలో ‘అపి’
అనడంచేత నాటకాదిప్రబంధాలలో కూడా రసాదులు వ్యంజింపబడతా యని
గ్రహించవలెను.

ఏవమితిః. ఈ విధంగా రసాదులకు వెనక చెప్పిన రెండు భేదాలతో ఆరు
భేదాలు ఏర్పడతాయి.

వి. ముందు వాక్యప్రకాశ్యం, పదప్రకాశ్యం అని రెండు భేదాలు చెప్పబడ్డాయి. ఆ రెండూ, పదైకదేశ-రచనా-వర్ణ-ప్రబంధ ప్రకాశ్యాలనే నాలుగు కలవగా అలక్ష్యక్రమాలైన రసాదులకు ఆరు భేదాలు ఏర్పడతాయి అని అర్థం.

భేదా ఇతి : తత్ = ఆ కారణంవలన, ఏకవజ్ఞాశత్ = యభై ఒక్క, భేదాః = భేదాలు.

వ్యాఖ్యాతాః = వివరించబడినట్లే.

వి. వెనుక చెప్పినట్లు అర్థాంతరసంక్రమితవాచ్యం, అత్యంతతిరస్కృతవాచ్యం అని అవివక్షితవాచ్యం మొదట రెండు విధాలు. వాటిలో ఒక్కొక్కటి పదగతం, వాక్యగతం అని రెండేసి విధాలు. ఈ విధంగా అవివక్షితవాచ్యానికి మొత్తం నాలుగు భేదాలు. వివక్షితాన్యపరవాచ్యధ్వనులలో అసంలక్ష్యక్రమధ్వని పైన చూపినట్లు ఆరు విధాలు. సంలక్ష్యక్రమధ్వనికి నలభై ఒక్క భేదాలు. ఎట్లనగా- శబ్దశక్తిమూలధ్వని అలంకారధ్వని అనీ, వస్తుధ్వని అనీ రెండు విధాలు. అవి ఒక్కొక్కటి పదగతం, వాక్యగతం అని రెండు విధాలు. ఈ విధంగా శబ్దశక్తిమూలానికి నాలుగు భేదాలు. అలంకారం, వస్తువు అని అర్థశక్తిమూలకధ్వని ముందుగా రెండు విధాలు. అర్థం స్వతఃసంభవి కావచ్చు, కవిప్రౌఢోక్తిసిద్ధం కావచ్చు, లేదా కవినిబద్ధప్రౌఢోక్తిసిద్ధం కావచ్చు. అందుచేత పైన చెప్పిన రెండు భేదాలూ ఒక్కొక్కటి మూడు విధాలు అవడంచేత మొత్తం (2×3) ఆరు భేదాలు. అర్థాలలో ఒక్కొక్కటి వస్తువు, అలంకారమూ అని రెండేసి భేదాలు. మొత్తం (6×2) పన్నెండు భేదాలు. వీటిలో ఒక్కొక్కటి పదగతము, వాక్యగతమూ, ప్రబంధగతమూ అని మూడేసి విధాలు. ఈ విధంగా అర్థశక్తిమూలకధ్వనిలో మొత్తం ముప్పైఆరు భేదాలు. శబ్దార్థోభయశక్తిమూలానికి ఒకటే భేదం. ఈ విధంగా అసంలక్ష్యక్రమధ్వనిభేదాలు ఆరు (6), అవివక్షిత వాచ్యధ్వని భేదాలు నాలుగు (4), సంలక్ష్యక్రమధ్వనిలో శబ్దశక్తిమూలధ్వనిభేదాలు నాలుగు (4), అర్థశక్తిమూలధ్వనిభేదాలు ముప్పైఆరు (36), ఉభయశక్తిమూలధ్వని ఒకటి (1). ఇవి అన్నీ కలవగా $(6 + 4 + 4 + 36 + 1 = 51)$ శుద్ధధ్వనికి యాభై ఒక్క భేదాలు ఉంటాయి. మరొక విధమైన ధ్వనితో కలవనిదానిని 'శుద్ధధ్వని' అనీ కలిసినదానిని 'మిశ్రధ్వని' అనీ అంటారు.

ఈ యాభై ఒక్క శుద్ధధ్వని భేదాల పేర్లు విద్యానాథుడు ప్రతాపరుద్రీయంలో

సృష్టంగా వ్రాశాడు. తెలుగులో అనువదిస్తే పేర్లు పెద్దవి అయిపోతాయి; సంస్కృతంలో కూడా పాఠకులకు సృష్టంగానే అర్థం అవుతాయి అనే ఉద్దేశ్యంతో వాటిని యథాతథంగా చూపుతున్నాం.

1. పదగతార్థాంతరసంక్రమితావివక్షితవాచ్యధ్వని,
2. వాక్యగతార్థాంతరసంక్రమితావివక్షితవాచ్యధ్వని,
3. పదగతాత్మ్యంతతిరస్కృతావివక్షితవాచ్యధ్వని,
4. వాక్యగతాత్మ్యంతతిరస్కృతావివక్షితవాచ్యధ్వని,
5. పదగతశబ్దశక్తిమూలసంలక్ష్యక్రమవస్తుధ్వని,
6. పదగతశబ్దశక్తిమూలసంలక్ష్యక్రమాలంకారధ్వని,
7. వాక్యగతశబ్దశక్తిమూలసంలక్ష్యక్రమవస్తుధ్వని,
8. వాక్యగతశబ్దశక్తిమూలసంలక్ష్యక్రమాలంకారధ్వని,
9. పదగతస్వతఃసిద్ధార్థశక్తిమూలః వస్తునా వస్తుధ్వనిః,
10. పదగతస్వతఃసిద్ధార్థశక్తిమూలః వస్తునా అలంకారధ్వనిః,
11. పదగతస్వతఃసిద్ధార్థశక్తిమూలః అలంకారేణ అలంకార ధ్వనిః,
12. పదగతస్వతఃసిద్ధార్థశక్తిమూలః అలంకారేణ వస్తుధ్వనిః,
13. వాక్యగతస్వతఃసిద్ధార్థశక్తిమూలః వస్తునా వస్తుధ్వనిః,
14. వాక్యగతస్వతఃసిద్ధార్థశక్తిమూలః వస్తునా అలంకార ధ్వనిః,
15. వాక్యగతస్వతఃసిద్ధార్థశక్తిమూలః అలంకారేణ అలంకారధ్వనిః,
16. వాక్యగతస్వతఃసిద్ధార్థశక్తిమూలః అలంకారేణ వస్తుధ్వనిః,
17. ప్రబంధగతస్వతఃసిద్ధార్థశక్తిమూలః వస్తునా వస్తుధ్వనిః,
18. ప్రబంధగతస్వతఃసిద్ధార్థశక్తిమూలః వస్తునా అలంకారధ్వనిః,
19. ప్రబంధగతస్వతఃసిద్ధార్థశక్తిమూలః అలంకారేణ అలంకారధ్వనిః,

- [illegible]

41. ప్రబన్ధగతకవినిబద్ధోక్తిసిద్ధార్థశక్తిమూలః వస్తునా వస్తుధ్వనిః,
42. ప్రబన్ధగతకవినిబద్ధోక్తిసిద్ధార్థశక్తిమూలః వస్తునా అలంకారధ్వనిః,
43. ప్రబన్ధగతకవినిబద్ధోక్తిసిద్ధార్థశక్తిమూలః అలంకారేణ అలంకారధ్వనిః,
44. ప్రబన్ధగతకవినిబద్ధోక్తిసిద్ధార్థశక్తిమూలః అలంకారేణ వస్తుధ్వనిః.
45. ప్రబన్ధగతాసంలక్ష్యక్రమవ్యజ్ఞః రసాదిధ్వనిః,
46. వాక్యగతాసంలక్ష్యక్రమవ్యజ్ఞః రసాదిధ్వనిః,
47. పదగతాసంలక్ష్యక్రమవ్యజ్ఞః రసాదిధ్వనిః,
48. పదైకదేశగతాసంలక్ష్యక్రమవ్యజ్ఞః రసాదిధ్వనిః,
49. రచనాగతాసంలక్ష్యక్రమవ్యజ్ఞః రసాదిధ్వనిః,
50. వర్ణగతాసంలక్ష్యక్రమవ్యజ్ఞః రసాదిధ్వనిః,
51. వాక్యగతోబయశక్తిమూలః రసాదిధ్వనిః.

ఇవి యాభై ఒక్క శుద్ధధ్వనిభేదాల పేర్లు.

తేషామ్ ఇతి :- తేషామ్ = ఆ యాభై ఒక్క భేదాలయొక్క, అన్యోన్య యోజనే = పరస్పరం గుణనం చేయగా, త్రిరూపేణ = మూడువిధాలైన, సంకరేణ = సంకరంచేత, ఏకరూపయా = ఒకవిధమైన, సంస్కృష్ట్యా = సంస్కృష్టిచేత, వేదఖాబ్ధివియచ్ఛన్దాః = పదివేల నాలుగువందల నాలుగు భేదాలు ఏర్పడుతాయి.

న కేవలమ్ ఇత్యాది- కేవలం యాభై ఒక్క శుద్ధధ్వనిభేదాలే కాదు; ఆ యాభై ఒక్క భేదాలను తమ యాభై ఒక్క భేదాలతోను గుణించి, తరవాత ఆ మొత్తాన్ని సంశయాస్పదత్వము, అనుగ్రహ్యానుగ్రహకభావమూ, ఏకవ్యంజకాను ప్రవేశమూ అనే మూడు విధాలైన సంకరం, పరస్పరనిరపేక్షరూపమై ఒకే విధమైన సంస్కృష్టి అనే నాలిగింటితోను గుణించగా మొత్తం పదివేల నాలుగు వందల నాలుగు (10404) సంకీర్ణధ్వనిభేదాలు ఏర్పడతాయి.

వి. రెండూ లేదా అంతకీ మించిన శుద్ధభేదాలు కలిపితే మొత్తం 10404 సంకీర్ణధ్వనిభేదాలు ఏర్పడతాయి. యాభై ఒక్క శుద్ధభేదాలను యాభై ఒక్క శుద్ధ

భేదాలతో గుణిస్తే రెండు వేల ఆరు వందల ఒక భేదాలు ($51 \times 51 = 2601$) లభిస్తాయి. ఇవి ఒకదానితో ఒకటి కలిసినప్పుడు వాటికి సంకరం కాని, సంస్కృష్టి కాని కలుగుతుంది. సంకరం మూడు విధాలు; సంస్కృష్టి ఒక విధం. మొత్తం నాలుగు విధాలు. ఈ నాలుగుతో పై సంఖ్యను గుణించగా పదివేలనాలుగువందల నాలుగు భేదాలు ($2601 \times 4 = 10404$) ఏర్పడతాయి అని భావం.

‘వేదఖాబ్దివియచ్ఛన్దాః’ అనేది 10404 అనేసంఖ్యకు సంకేతం. పెద్ద సంఖ్యల్ని శ్లోకాలలో ఇమడ్చి చెప్పేటప్పుడు సంస్కృతభాషలో ఉపయోగించే సంకేత పద్ధతులలో ఇది ఒకటి. వేదాలు నాలుగు కాబట్టి ‘వేద’ అనగా నాలుగు (4). ‘ఖ’ అనగా ఆకాశం. అనగా శూన్యం. సున్న (0). సముద్రాలు నాలుగు కాబట్టి ‘అబ్ధి’ అనగా నాలుగు (4). వియత్ అనగా ఆకాశం. అనగా సున్న (0). చంద్రుడు ఒక్కడే కాబట్టి ‘చంద్ర’ అనగా ఒకటి(1). ఈ అయిదు అంకెల్ని వరసగా వ్రాయగా 40401 అవుతుంది. అయితే “అజ్ఞానాం వామతో గతిః” (అంకెలు కుడినుంచి ఎడమకు చదవాలి) అని నియమం. అందుచేత పై అంకెలు కుడినుంచి ఎడమకు చదవగా ‘10404’ వచ్చింది.

సంకరం, సంస్కృష్టి అనేవి అలంకారాల విషయంలో చెప్పేవి. ఒకే శ్లోకంలో లేదా వాక్యంలో రెండు లేదా అంతకు మించిన అలంకారాలు ఉన్నట్లయితే అవి పాలు నీళ్లు లాగ కలిసిపోతే అది సంకరం. బియ్యం నువ్వులు లాగ కలిసినట్లయితే అది సంస్కృష్టి. సంకరం మూడువిధాలు. ఇక్కడ ఉన్నది ఈ అలంకారమా, ఆ అలంకారమా అని సంశయం కలిగితే అదొక భేదం. దీనికి సంశయసంకరం అని పేరు. రెండు అలంకారాలలో ఒకటి రెండవదానిమీద ఆధార పడి ఉన్నట్లయితే అది రెండవభేదం. దేనిమీద ఆధారపడిందో అది అనుగ్రాహకం (అనుగ్రహించేది) ఏది ఆధారపడిందో అది అనుగ్రాహ్యం (అనుగ్రహించతగినది). ఈ విధంగా ఆ రెండు అలంకారాలకీ మధ్య సంబంధం అనుగ్రాహ్యనుగ్రాహక భావసంబంధం. అందుచేత దీనికి అనుగ్రాహ్యనుగ్రాహకభావసంకరం అని పేరు. ఒకే వ్యంజకం రెండు అలంకారాలు వ్యంజింపజేస్తే అది మూడవ రకమైన సంకరం. ఇంక రెండు అలంకారాలు ఒకదానితో ఒకదానికి సంబంధం లేకుండా స్వతంత్రంగా వివిక్తంగా ఉంటే అది సంస్కృష్టి. ఈ విషయం అలంకారప్రకరణంలో స్పష్టం అవుతుంది. ప్రస్తుతంలో ఆ యా ధ్యనులు కలిసినప్పుడుకూడా త్రివిధసంకరం కాని, ఒకే విధమైన సంస్కృష్టి కాని ఉండవచ్చును అని భావం.

ఈ భేదాల సంఖ్య విషయంలో ప్రతాపరుద్రీయకర్త విద్యానాథుడు, వ్యాఖ్యాత కుమారస్వామి చెప్పినది యుక్తిసంగతంగా ఉంది. పైన చెప్పిన యాభై ఒక్క భేదాలలో మొదటిదానికి ఒక్కొక్కదానితో సంబంధం ఏర్పడగా యాభై ఒక్క మిశ్రభేదాలు. రెండవదానికి యాభై భేదాలు. మూడవదానికి నలభై తొమ్మిది భేదాలు. ఈ విధంగా ఒక్కొక్కటి తగ్గుతూపోగా మొత్తం మిశ్రభేదాలు ఒక వెయ్యి మూడు వందల ఇరవై ఆరు మాత్రమే (1326) అవుతాయి. ఉదాహరణకి - అవివక్షితవాచ్యధ్వని వివక్షితాన్యపరవాచ్యధ్వనితో కలిసినప్పుడు అదొక భేదం. వివక్షితాన్యపరవాచ్యధ్వని అవివక్షితవాచ్యధ్వనితో కలిసినప్పుడు ఇది పై భేదంలోనే అంతర్గతం అయిపోతుంది కదా? అందుచేత దీన్ని మరొక భేదంగా పరిగణించకూడదు. ఇదేవిధంగా వస్తుధ్వనికి అలంకారధ్వనితో సంబంధం కలిగినా, అలంకారధ్వనికి వస్తుధ్వనితో సంబంధం అని చెప్పినా ఒకటే కదా? ఆ రెండూ వేరు వేరు మిశ్రాలు అవడానికి వీలు లేదు. ఈ విధంగా ఒక్కొక్క భేదాన్ని తగ్గించుకుంటూ పోగా వచ్చిన మొత్తం ఒక వెయ్యి మూడువందల ఇరవై ఆరు (1326)ని సంకర-సంస్కృష్టిభేదసంఖ్య అయిన నాలుగు (4)తో గుణిస్తే మొత్తం అయిదువేల మూడువందల నాలుగు (5304) భేదాలే వస్తాయి కాని మమ్ముటుడు చెప్పినట్లు పదివేల నాలుగువందల భేదాలు రాకూడదు.

“తేషాం ప్రత్యేకమేకైకస్యైకైకేన సంబంధే ప్రథమభేదస్య ఏకపక్షాశ ద్వేదాః, ద్వితీయస్య పక్షాశ్చేదాః, తృతీయ స్యైకోనపక్షాశద్వేదాః. అనేన క్రమేణ ఉత్తరోత్తరస్య ఏకైకభేదపరిత్యాగే షడ్వింశత్యుత్తరశతత్రయాధికసహస్ర స్రంఖ్యాకాః (1326) మిశ్రభేదాః. అవివక్షితవాచ్యస్య వివక్షితాన్యపరవాచ్యసంబంధే యో భేదస్తస్మిన్నేవాన్తర్భూతో వివక్షితాన్యపరవాచ్యస్యావివక్షితవాచ్యసంబంధే భేదో న పృథగ్భూతః. అనేనైవ క్రమేణ వస్తుధ్వనేరలంకారధ్వనిసంబంధభేదోఽప్యలంకార ధ్వనేర్వస్తుధ్వనిసంబంధాత్ స పృథగ్భూత ఇతి పూర్వపూర్వస్యోత్తరోత్తరసంబంధే ఏకైకభేదన్యూనతా జ్ఞేయా. తస్మాచ్ఛి మిశ్రణస్య త్రిరూపేణ సంకరేణ ఏకరూపయా సంస్కష్ట్యా చ పునశ్చతుర్థా యోజనే చతురుత్తరశతత్రయాధికపక్షసహస్రాణి (5304) భేదాః”.

—ప్రతాపరుద్రీయం కావ్యప్రకరణం 13వ పేజి.

ఈ ఘట్టంతో వ్యాఖ్యానిస్తూ కుమారస్వామి రత్నావళివ్యాఖ్యానంలో - “అయితే అంతర్భావం చెందడంచేత పస లేని కొన్ని భేదాలను కూడా కలిపి

మమ్ముటుడు పదివేల నాలుగువందల నాలుగు(10404) బేదాలు ఎందుకు అంగీకరించాడు? అని ఆశంకించుకొని. "ఏమో! అలా ఎందుకు చేశాడో ఆయనకే తెలియాలి. మనం మాత్రం. "ఏ విషయమైనా యుక్తియుక్తమైతేనే గ్రహించాలి కాని ఒక మనిషిమీద ఉన్న గౌరవం చేత గ్రహించకూడదు" అన్న సామెతప్రకారం న్యాయమైన సరణినే అనుసరించాలి అనేది విద్యానాథుని అభిప్రాయం" అని సమాధానం చెప్పాడు.

"తర్హి కింనిమిత్తం కావ్యప్రకాశకారః అన్తర్భావయాతయామానపికతిచన బేదాన్ సంగృహ్య చతురుత్తరచతుఃశతీయుతాయుత (10404) సంఖ్యాకాన్ సంస్కృష్టిసంకరాయత్తబేదానజీగణత్? కో వేద కిం వా తత్ర నిమిత్తమ్? తత్ పునస్త ఏవ తత్రభవన్తో విదాంకుర్వన్తు. అస్మాభిస్తు "యుక్తియుక్తం వచో గ్రాహ్యం న తు పూరుషగౌరవాత్" ఇతి న్యాయసరణిరనుసరణీయేతి విద్యానాథ హృదయమ్". రత్నావళి, కావ్యప్రకరణం 11.11 పేజీలు.

అయితే కొందరు వ్యాఖ్యాతలు 'మొదటి బేదంలో రెండవబేదం కలిసి ఉంది' అన్నప్పుడు మొదటిదానికి ప్రాధాన్యం, రెండవదానికి అప్రాధాన్యం సూచితం అవుతుంది. అదే విధంగా రెండవదానిలో మొదటిది కలిసి ఉంది అన్నప్పుడు రెండవదానికి ప్రాధాన్యం మొదటిదానికి అప్రాధాన్యం గమ్యం అవుతుంది. ఉదాహరణకి వస్తుధ్వనికి అలంకారధ్వనికి సంబంధం అన్నప్పుడు వస్తుధ్వనికి ప్రాధాన్యం అలంకారధ్వనికి అప్రాధాన్యం. అలంకారధ్వనికి వస్తుధ్వనికి సంబంధం అన్నప్పుడు అలంకారధ్వనికి ప్రాధాన్యం, వస్తుధ్వనికి అప్రాధాన్యం గమ్యం అవుతాయి. ఈ అభిప్రాయంతోనే మమ్ముటుడు ఇలా చెప్పాడు. అని సమర్థించడం కోసం ప్రయత్నించారు. ఇలాంటి సమర్థన లన్నీ కుమారస్వామి చెప్పిన 'పురుషగౌరవాత్' కోవలోనికి చేరుతాయి. "పాలెల్లో నీళ్లు పోశారా, నీళ్ళల్లో పాలు పోశారా" వంటి మాటలలో అలాంటి బేదా లేవైనా చూపవచ్చునేమో కాని ఇలాంటి స్థలాలలో సమర్థనప్రయత్నం నిరర్థకం.

శుద్ధేతి :- (యాభై ఒక్క) శుద్ధ బేదాలతో కలపగా.

శరేషుయుగభేదవః = పదివేల నాలుగు వందల యాభై అయిదు (బేదాలు

అవుతాయి) శర.5 ఇమ.5 యుగ.4 ఖ.సున్న. ఇందు.1=55401. "అంకానాం. వామతోగతిః".10455.

త్రతేతి :- వాటితో దారిచూపడానికి మాత్రం ఉదాహరణ చూపబడు తున్నది.

గాథ. ఖణపాహుణీతి దేవర జాతప సుహృ కింపి దే భణీతి,
రుఅఇ పడోహరవలహీఘరమ్మి అణుణీజ్జఉ వరాఈ. 111

"క్షణప్రాముణీకా దేవర జాయయా సుభగ కిమపి తే భణీతా,
రోదితి గృహపశ్చాద్భాగవలభీగృహేఽనుసీయతాం వరాకీ".

వృ. అత్రానునయః కిముపభోగలక్షణే అర్థాంతరే సంక్రమితః,
కిమనురణనన్యాయేన ఉపభోగే ఏవ వ్యజ్ఞే వ్యజ్ఞకః ఇతి సందేహః.

వ్యా సుభగ = సుందరుడా! దేవర = ఓ! మరిదీ! తే జాయయా = నీ
భార్యచేత, కిమపి = ఏమో, భణీతా = పలకబడిన, క్షణప్రాముణీకా = ఉత్సవంలో
అతిథిగా వచ్చిన, వరాకీ = ఆ దీనురాలు, గృహపశ్చాద్భాగవలభీగృహే = ఇంటి
వెనుక దాదా ఇంట్లో, రోదితి = ఏడుస్తూన్నది. అనుసీయతామ్ = అనునయించ
బడుగాక.

అవ. ఏదో ఉత్సవం సందర్భంగా ఇంటికి వచ్చిన తన మరది ప్రేయ
రాలిని (ఉపనాయికను) ఆతని భార్య నిందించగా ఆమె ఏడుస్తూన్నట్లు వదిన
మరదితో చెపుతూన్న మాటలివి. అనునయం అనగా రోదనాన్ని నివర్తింపజేసే
వ్యాపారం. ఇక్కడ ఈ శబ్దానికి తాత్పర్యానువవత్తిచేత అనగా కేవలం బ్రతి
మాలుకొనడం అనే అర్థం చెపితే వ్యక్తియొక్క అభిప్రాయానికి కుదరదు గాన,
లక్షణ గ్రహించి ఉపభోగం అని అర్థం అని చెప్పవచ్చు. అప్పుడు ఆ ఉపభో
గంలో అతిశయం వ్యంగ్యం అవడం ప్రయోజనం. అప్పుడు అది అవివక్షిత వాచ్య
ధ్వని బేదం అయిన అర్థాంతరసంక్రమితవాచ్యం అవుతుంది. లేదా- దీనికి రోదన
నివర్తకమైన అనునయమే (బ్రతిమాలుకోవడమే) అర్థం; ఉపభోగం వ్యంగ్యార్థం
అని చెప్పవచ్చును. అప్పుడు అది అనురణనరూపధ్వనిబేదాలలో ఒకదైన వివక్షి
తాన్యపరవాచ్యధ్వని అవుతుంది. ఈ విధంగా ఏ ధ్వని చెప్పాలి అనేదానికి నిర్ణా

యకమైన ప్రమాణం ఏదీ లేకపోవడంచేత ఇక్కడ సందేహరూపసంకరంతో రెండు ధ్వనుల కలయిక ఉన్నది అని చెబుతున్నాడు.

వ్యా. అత్రేతి:- “ఇక్కడ అనునయం ఉపభోగరూపమైన అర్థాంతరంలో (మరొక అర్థంలో) సంక్రమించిందా, లేదా అనురణనన్యాయంచేత ఉపభోగమే వ్యంగ్యం అవడంచేత దానికి వ్యంజకమా అని సందేహం”.

ఆవ. అనుగ్రాహ్యోనుగ్రాహకరూపమూ, ఏకవ్యంజకానుప్రవేశరూపమూ ఆయిన రెండు సంకరభేదాలకూ, సంస్పృష్టికీ ఒక ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు-

శ్లో॥ స్నిగ్ధశ్యామలకాన్తిలిప్తవియతో వేల్లద్బలాకా ఘనాః
వాతాః శీకరిణః పయోదసుహృదామానన్దకేకాః కలాః,
కామం సన్తు దృఢం కఠోరహృదయో రామోఽస్మి సర్వంసహే
వై దేహీ తు కథం భవిష్యతి హహా హా దేవి ధీరా భవ 112

వృ. అత్ర ‘లిప్త’ ఇతి ‘పయోదసుహృదామ్’ ఇతి చ అత్యంత తిరస్కృతవాచ్యయోః సంస్పృష్టిః తాభ్యాం సహ ‘రామోఽస్మి’ ఇతి అర్థాంతరసంక్రమితవాచ్యస్యానుగ్రాహ్యోనుగ్రాహకభావేన, ‘రామ’పదలక్షణై కవ్యజ్ఞాకానుప్రవేశేన చార్థాంతరసంక్రమితవాచ్యరసద్వన్యోః సంకరః. ఏకమన్యదప్యదాహర్యమ్.

ఇతి కావ్యప్రకాశే ధ్వనినిర్ణయో నామ చతుర్థోల్లాసః.

వ్యా. స్నిగ్ధేతి :- ఇవి సీతావిరహంతో బాధపడుతున్న రాముని మాటలు.

స్నిగ్ధశ్యామలకాన్తిలిప్తవియతః = నిగనిగలాడుతున్న నల్లని కాంతిభేత పూయబడిన ఆకాశం గల, వేల్లద్బలాకాః = (దగ్గర ఎగురుచూ) క్రీడిస్తూన్న కొంగల పంక్తులు గల, ఘనాః = మేఘాలు, శీకరిణః = తుంపర్లతో కూడిన, వాతాః = వాయువులు, పయోదసుహృదామ్ = మేఘాల మిత్రులైన నెమళ్ళయొక్క, కలాః = మధురములైన, ఆనన్దకేకాః = ఆనందంతో కూడిన కేకాధ్వనులు, సన్తు కామమ్ = ఉంటే ఉండుగాక. దృఢమ్ = అధికముగా, కఠోరహృదయః = కఠినమైన హృదయం గల నేను, రామః = సకలదుఃఖాలకీ పాత్రుడైన రాముడను, అస్మి = అయి

ఉన్నాను. సర్వమ్ = అంతనూకూడ, స హే = సహిస్తాను. తు = కాని, వై దేహీ = సీత, కథమ్ = ఎట్లు, భవిష్యతి = ఉండునో కదా! హహాహా = అయ్యో! దేవి = ఓ! దేవీ! ధీరా = ధీరురాలవుగా, భవ = ఉండుము.

అత్రేతి:- ఇక్కడ 'లిప్త' 'పయోదసుహృదామ్' అనే పదాలలో ఉన్న అత్యంత తిరస్కృతవాచ్యధ్వనులకు సంస్పృష్టి. ఆ రెండింటికీ 'రామ అస్మి' అనేచోట ఉన్న అర్థాంతరసంక్రమితవాచ్యధ్వనితో అనుగ్రహ్యానుగ్రహకభావసంబంధం చేత సంకరం. 'రామ' పదరూపమైన ఒకే వ్యంజకంలో చేరి ఉండడంచేత అర్థాంతరసంక్రమితవాచ్యధ్వనికి, (విప్రలంబశృంగార) రసానికి సంకరం. ఈ విధంగానే ఇతరమిత్రభేదాలకి కూడా ఉదాహరణం చూచుకోవాలి.

వి. లేపనం అనగా ఏదైన ద్రవపదార్థాన్ని మూర్త వస్తువుమీద పూయడం అని అర్థం. కాంతిని అమూర్తమైన ఆకాశంమీద పూయడం అనేది కుదరదు. అందుచేత 'లిప్త' పదానికి ఇక్కడ 'వ్యాపించబడిన' అని అర్థం. అదే విధంగా స్నేహం అనేది చైతన్యం కలవాటితోనే కుదురుతుంది కాని అచేతనాలతో కుదరదు. ఆకాశం అచేతనం. అందుచేత నెమళ్ళు ఆకాశానికి మిత్రులు అన్నా, ఆకాశం నెమళ్ళకు మిత్రం అన్నా యుక్తం కాదు గాన అక్కడ 'సుహృదః' అనగా కేకాదులద్వారా సంబంధించినవి అని అర్థం. ఈ రెండు అర్థాలూ కూడ వాచ్యార్థాన్ని పూర్తిగా కప్పివేసి చెప్పిన లాక్షణికార్థాలు. ఇక్కడ లక్షణ అంగీకరించడానికి ఆతిశయించి లేదా అత్యధికంగా ఉండడాన్ని చెప్పడం ప్రయోజనం. ఈ ప్రయోజనం వ్యంగ్యం. అనగా 'లిప్త' 'సుహృదః' అనేచోట అత్యంత తిరస్కృతవాచ్యాలైన వ్యంగ్యాలు. ఇవి ఒకదాని అపేక్ష మరొకదానికి లేకుండా ఈ శ్లోకంలో ఉన్నాయి; అందుచేత వాటికి సంస్పృష్టి. 'రామః అస్మి' అనే వాక్యంలోని 'రామః' అనేదానికి కేవలం 'రాముడు' అని మాత్రమే అర్థం కాదు, "ఎన్నో కష్టాలు అనుభవించడానికి పుట్టిన వ్యక్తిగా ప్రసిద్ధుడైన రాముడు" అని అర్థం. అనగా 'రాముడు' అనే వాచ్యార్థం లక్షణచేత పైనచెప్పిన అర్థానికి సంక్రమింపచేయబడింది (అర్థాంతరసంక్రమితం). ఈ లక్షణకు ప్రయోజనం రాముడు చేసుకుంటూన్న స్వనింద; ఇది వ్యంగ్యం. కాంతివ్యాప్తి, కేకాదీసంబంధము అత్యతిశయంతో ఉండడంచేతనే అవి చూచి రాముడు ఈ విధంగా తనను నిందించుకొంటున్నాడు. అందుచేత 'లిప్త' 'సుహృత్' శబ్దాలలోని అత్యంత తిరస్కృతవాచ్యధ్వనులు రెండూ రామ నిందారూపమైన అర్థాంతరసంక్రమితవాచ్యధ్వనికి కారణాలు-అనుగ్రహకాలు.

రామస్వనింద కార్యం-అనుగ్రాహ్యం. అందుచేత ఆ ఆత్యంతతీరస్కృతవాచ్య ధ్వనులకి, ఈఅర్థాంతరసంక్రమితవాచ్యధ్వనికి అనుగ్రాహ్యనుగ్రాహకత్వరూపమైన సంకరం. 'రామోఽస్మి' అని చెప్పడంలో రాముని స్వనింద మాత్రమే కాకుండా విప్రలంభశృంగారం కూడా వ్యంగ్యం అవుతున్నది. సీతావియోగంతో బాధ పడు తూండడం మూలాననే కదా రాముడు తనను తాను నిందించుకొంటున్నాడు. అందుచేత 'రామ' అనే ఒక పదం స్వనిందనూ (అర్థాంతరసంక్రమితవాచ్య ధ్వనినీ), విప్రలంభశృంగారరసాన్ని వ్యంజింపచేయడంచేత ఆ రెండింటికి ఏక వ్యంజకానుప్రవేశరూపమైన (ఒకే పదంచేత వ్యంజింపచేయబడడం) అనే సంకరం కూడా ఉన్నది అని బావం.

'బాలానందిని' అనే కావ్యప్రకాశవ్యాఖ్యానంలో నాల్గవ ఉల్లాసం సమాప్తం.

అథ పఞ్చమ ఉల్లాసః

వృ. ఏవం ధ్వనౌ నిర్ణీతే గుణీభూతవ్యంజ్యప్రబేదానాహ-

కా. అగూఢమపరస్యాజ్గం వాచ్యసిద్ధ్యజ్గమస్ఫుటమ్,
సందిగ్ధతుల్యప్రాధాన్యే కాక్వాక్షిప్తమసున్దరమ్, 45
వ్యంజ్యమేవం గుణీభూతవ్యంజ్యస్యాష్టౌ భిదాః స్మృతాః.

వృ. కామినీకుచకలశవత్ గూఢం చమత్కరోతి; అగూఢం తు
స్ఫుటతయా వాచ్యాయమానమితి గుణీభూతమేవ. అగూఢం యదా-

వ్యా. ఏవమ్ ఇతి:- ఈ విధంగా ధ్వని నిర్ణయించబడిన పిమ్మట గుణీ
భూతవ్యంగ్యభేదాలను చెపుతున్నాడు.

వి. కావ్యాన్ని ఉత్తమం, మధ్యమం, అధమం అని మూడు విధాలుగా విభ
జించి ఉత్తమకావ్యం ధ్వనికావ్యం అని ప్రతిపాదించి, చతుర్థోల్లాసంలో ధ్వని
రూపాన్ని నిరూపించాడు. గుణీభూతవ్యంగ్యం, అనగా ధ్వని అప్రధానంగా ఉన్న
కావ్యం, మధ్యమం. ఈ ఉల్లాసంలో గుణీభూతవ్యంగ్యానికి చెందిన భేదాలను వివ
రిస్తున్నాడు. వ్యంగ్యం ఉన్న కూడ దానికంటె వాచ్యార్థమే ఎక్కువ చమత్కార
కారిగా ఉంటే దానికి గుణీభూతవ్యంగ్యం అనిపేరు. గుణీభూతం అనగా అప్ర
ధానం అని అర్థం.

అగూఢమ్ ఇతి:- వజ్జ్యమ్ = గుణీభూతవ్యంగ్యంలోని వ్యంగ్యార్థం,
అగూఢమ్ = అతిస్పష్టంగా గాని, అపరస్య = మరొకదానికి (అది వాచ్యార్థమైనా
కావచ్చు మరొక వ్యంగ్యార్థమైనా కావచ్చు-దానికి), అజ్గమ్ = అంగంగా గాని,
వాచ్యసిద్ధ్యజ్గమ్ = వాచ్యార్థసిద్ధికి, అనగా వాచ్యార్థం కుదరదానికి, అంగంగా గాని,
అస్ఫుటమ్ = చాల అస్పష్టంగాగాని, సందిగ్ధతుల్యప్రాధాన్యే = సందిగ్ధమైన
ప్రాధాన్యం కలదిగా గాని, వాచ్యార్థంతో సమానమైన ప్రాధాన్యం కలదిగా గాని,
కాక్వా = కాప స్వరంచేత, ఆక్షిప్తమ్ = ఆక్షేపించబడినది (ఊహించబడినది)గా

గాని, అనున్దరమ్ = సౌందర్యం లేనిదిగా గాని ఉంటుంది. ఏవమ్ = ఈ విధంగా, గుణీభూతవ్యంగ్యస్య = గుణీభూతవ్యంగ్యంయొక్క, అష్టౌ = ఎనిమిది, భిదాః = భేదాలు, స్మృతాః = చెప్పబడినవి.

వి. ఈ ఎనిమిది విధాలైన వ్యంగ్యాలలో ఏ ఒక్కటైనా ఉన్నది గుణీభూత వ్యంగ్యం అని అర్థం. గుణీభూతవ్యంగ్యం మధ్యమకావ్యం గాన ఇది అగూఢవ్యంగ్యమధ్యమకావ్యం, అపరాంగవ్యంగ్యమధ్యమకావ్యం, వాచ్యసిద్ధ్యంగవ్యంగ్య మధ్యమకావ్యం, అస్పృటవ్యంగ్యమధ్యమకావ్యం, సందిగ్ధప్రాధాన్యవ్యంగ్యమధ్యమకావ్యం, తుల్యప్రాధాన్యవ్యంగ్యమధ్యమకావ్యం, కాక్వాక్షిప్తవ్యంగ్యమధ్యమకావ్యం, అనుందరవ్యంగ్యమధ్యమకావ్యం అని ఎనిమిది విధాలు.

కామినీతి:- కామినీకుచరళశం వలె గూఢంగా ఉన్నది, అనగా కొంచెం గూఢంగా ఉన్నది, చమత్కారం కలిగిస్తుంది. గూఢం కాకుండా ఉన్నది వాచ్యార్థం వంటిదే అయిపోతుంది గాన అది గుణీభూతమే.

వి. ఇక్కడ గూఢం అనగా కొంచెం గూఢంగా ఉన్నది అని అర్థం. చాలా గూఢంగా ఉంటే అది కూడా దోషమే. దానికే 'అస్పృటవ్యంగ్య' అని పేరు పెట్టి గుణీభూతవ్యంగ్యం (నాల్గవభేదం)గా పరిగణించారు. అందుచేత వ్యంగ్యార్థం అతి గూఢంగానూ ఉండకూడదు, అతిస్పష్టంగానూ ఉండకూడదు. మధ్యరకంగా ఉండాలి అప్పుడే అది చమత్కారకారి. అది ధ్వని. మొదటిరెండు పక్షాలలోనూ అది గుణీభూతవ్యంగ్యం. ఈ విషయాన్నే ఒక ప్రసిద్ధమైన శ్లోకంలో చెబుతారు.

‘నాన్ద్రిపయోదర ఇవాతితరాం ప్రకాశో
నో గూర్జరీస్తన ఇవాతితరాం నిగూఢః,
అర్థో గిరామపిహితః పిహితశ్చ కశ్చిత్
సౌభాగ్యమేతి మరహట్టవదూకుచాభః’.

—బాలబోధిని పేజీ. 194

ఈ పేజీలోనే పాదికలో మరొక శ్లోకం కూడా ఇవ్వబడింది—

“అనుద్బుష్టః శబ్దైరథ చ రచనాతః స్పృటరసః
పదానామర్థాత్మా జనయతి కవీనాం బహుముదమ్,

యథా కిచ్చతిక్కిచ్చిత్పవనచలచేలాచ్చలతయా
కుచద్యన్ద్యం కాన్తిం కిరతి న తథోద్ధాటితమురః".

వ్యా:- అగూఢవ్యంగ్యమధ్యమకావ్యానికి ఉదాహరణం ఎట్లనగా—

శ్లో॥ యస్యాసుహృత్కృతతిరస్కృతిరేత్య తప్త
సూచీవ్యధవ్యతికరేణ యునక్తి కర్ణౌ,
కాఞ్చీగుణగ్రథనభాజనమేష సోఽస్మి
జీవన్న సంప్రతి భవామి కిమావహామి.

113

వృ. అత్ర జీవన్నిత్యర్థాంతరసంక్రమితవాచ్యస్య.

వ్యా. యస్య ఇతి:- బృహన్నలావేషంలో ఉన్న అర్జునుడు, తనకు కీచ
కుని వలన జరిగిన పరాజవాన్ని గూర్చి చెబుతూన్న ద్రౌపదితో అంటూన్న
మాటలు: కృతతిరస్కృతిః = చేయబడిన తిరస్కారం గల, యస్య = ఏ
నాయొక్క, అసుహృత్ = శత్రువు అనగా నాచేత ఓడింపబడిన శత్రువు, ఏత్య=
వచ్చి, కర్ణౌ = చెవులను, తప్తసూచీవ్యధవ్యతికరేణ = కాలబడిన సూదితో
గ్రుచ్చుటయొక్క పౌనఃపున్యంలో (మాటిమాటికి గ్రుచ్చుకొనడంతో), యునక్తి =
చేర్చునో, సః = అట్టి, ఏషః = ఈ నేను, కాఞ్చీగుణగ్రథనభాజనమ్ = వడ్డాణం
గుచ్చడానికి పాత్రనుగా, పూర్వం బంగారం పూసలూ, గాజు పూసలూ, మాణి
క్యాలూ కలిపి గుచ్చి వడ్డాణంగా ధరించేవారట. లేదా వడ్డాణం ధరించడానికి
పాత్రనుగా, అనగా వడ్డాణం ధరించేవాడనుగా, అస్మి = అయి ఉన్నాను.
సంప్రతి = ఇప్పుడు, జీవన్ = జీవించినవాడను, న భవామి = కాను. కిమ్ = ఏమి,
ఆవహామి = చేయగలను? పూర్వం పరాజితులై శరణుజొచ్చేవాళ్లు విజేతదగ్గరకు
వెళ్లి శరణాగతిసూచకంగా కాల్చిన సూదులతో చెవులు పొడుచుకొనేవారట,

అప్రేతి:- ఇక్కడ 'జీవన్' అనేచోట అర్థాంతరసంక్రమికావాచ్యవ్యంగ్యం
అగూఢంగా ఉంది.

వి. నేను "జీవించి లేను" అనగా శ్లాఘ్యమైన జీవితంతో లేను అని అర్థం.
అందుచేత 'జీవన్' అనే పదానికి ఉన్న వాచ్యార్థం 'ఇష్టమైన పని చేయడానికి
సమర్థుడై ఉండడం' అనే అర్థాంతరంలో సంక్రమించింది. ఈ అర్థం ఉపాదాన

లక్షణచేత బోధింపబడుతున్నది. “ఇలా జీవించడంకంటె మరణమే మేలు” అని వ్యంగ్యార్థం. మామూలు పాఠకుడికి కూడా ఈ వ్యంగ్యార్థం స్పష్టంగా తెలుస్తూ న్నది గాన ఇది అగూఢం.

అవ:- అత్యంతతిరస్కృతవాచ్యస్థలంలో అగూఢవ్యంగ్యానికి ఉదాహరణ చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ ఉన్నిద్రకోకనదరేణుపిశజ్గతాజ్ఞా
గాయన్తి మజ్జా మధుపా గృహదీర్ఘికాసు,
ఏతచ్ఛకాన్తి చ రవేర్నవబన్ధుజీవ
పుష్పచ్ఛదాభముదయాచలచుమ్పి బిమ్బమ్.

114

వృ. అత్ర చుమ్పనస్య అత్యంతతిరస్కృతవాచస్య.

వ్యా. ఉన్నిద్రకోకనదరేణుపిశజ్గతాజ్ఞాః = వికసించిన ఎఱ్ఱని పద్మాల పుష్పాడిచేత పిశంగవర్ణం (ఎరుపు నలుపు కలిసిన రంగు) కలవిగా చేయబడిన శరీరములు గల, మధుపాః = తుమ్మెదలు, గృహదీర్ఘికాసు = గృహముల దగ్గర ఉన్న దిగుడుబావులయందు, మజ్జా = మధురంగా, గాయన్తి = గానం చేయు చున్నవి. రవేః = సూర్యునియొక్క, ఏతత్ బిమ్బం చ = ఈ బింబం కూడ, నవబన్ధుజీవపుష్పచ్ఛదాభమ్ = కొత్త బంధుజీవపుష్పపు తేకు వంటి కాంతి గలదై, ఉదయాచలచుమ్పి = ఉదయవర్వతాన్ని చుంబించుచు, చకాన్తి = ప్రకాశించు చున్నది.

అత్రేతి :- ఇక్కడ ‘చుమ్పి’ అనునప్పుడు అత్యంతతిరస్కృతవాచ్య ధ్వని అగూఢము.

‘చుమ్పి’ ధాతువుకు రెండు ముఖాల సంయోగం అని అర్థం. ఆ అర్థం ఇక్కడ కుదరదుగాన లక్షణచేత సంయోగం అని మాత్రమే దీనికి అర్థం. అందు చేత ఇది అత్యంతతిరస్కృతవాచ్యం. ఇలా లాక్షణికప్రయోగం చేయడానికి ఉషః కాలారంభ మైనది అని చెప్పడం ప్రయోజనం. అదే వ్యంగ్యం. ఈ వ్యంగ్యార్థం వాచ్యార్థం పఠె అతిస్పష్టంగా ఉంది. అందుచేత ఇది అగూఢవ్యంగ్యం అయిన మధ్యమకావ్యం.

అవ. అర్థశ క్రిమూలకమైన అగూఢవ్యంగ్యానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ అత్రాసీత్ ఫణిపాశబన్ధనవిధిః శక్త్యా భవద్దేవరే
గాఢం వక్షసి తాడితే హనుమతా ద్రోణాద్రిరత్రాహృతః,
దివ్యైరిన్ద్రజిత్ర లక్ష్మణశరైర్లోకాన్తరం ప్రాపితః
కేనాప్యత్ర మృగాక్షి రాక్షసపతేః కృత్తా చ కణ్ఠాటవీ. 115

వృ. అత్ర కేనాప్యత్రేతి అర్థశ క్రిమూలానురణనరూపస్య. 'తస్యాప్యత్ర' ఇతి యుక్తః పాఠః.

వ్యా. రాజశేఖరుడు రచించిన బాలరామాయణనాటకంలో రావణసంహారానంతరం విమానంమీద ఆయోధ్యకు తిరిగి వస్తున్న రాముడు సీతకు రణభూమిని చూపుతూ అంటున్న మాటలు. మృగాక్షి = లేడి కళ్ళవంటి కళ్ళు కలదానా! అత్ర = ఇక్కడ, ఫణిపాశబన్ధనవిధిః = నాగపాశాలచేత బంధనం, ఆసీత్ = జరిగింది. భవద్దేవరే = నీ మరది, శక్త్యా = శక్తిచేత, గాఢమ్ = గట్టిగా, వక్షసి = వక్షస్థలంమీద, తాడితే = కొట్టబడినవాడగుచుండగా, హనుమతా = హనుమంతునిచేత, ద్రోణాద్రిః = ద్రోణపర్వతం, అత్ర = ఇక్కడ, ఆహృతః = తీసికొనిరాబడినది. అత్ర = ఇక్కడ, ఇన్ద్రజిత్ = ఇంద్రజిత్తు, దివ్యైః = దివ్యములైన, లక్ష్మణశరైః = లక్ష్మణుని బాణాలచేత, లోకాన్తరమ్ = పరలోకమును, ప్రాపితః = పొందించబడ్డాడు. అత్ర = ఇక్కడ, కేనాపి = ఎవనిచేతనో, రాక్షసపతేః = రావణునియొక్క, కణ్ఠాటవీ = కంఠరూపమైన అడవి, కృత్తా చ = చేదించబడినది. రాముడు దీరోదాత్తుడవడంచేత తన గొప్పతనాన్ని ప్రకటించుకొనడానికి ఇష్టపడక 'మయా' అని అనక 'కేనాపి' అన్నాడు.

అత్రేతి :- ఇక్కడ 'కేనాపి అత్ర' అర్థశ క్రిమూలానురణనరూపవ్యంగ్యం అగూఢంగా ఉంది.

వి. ఇక్కడ 'కేనాపి' అనేదానికి 'ఎవనిచేతనో' అని అర్థం. ఈ అర్థం ద్వారా 'రామునిచేత' (నాచేత) అనే వ్యంగ్యం సంలక్ష్యక్రమంగా స్ఫురిస్తున్నది. అయితే అర్థశ క్రిమూలమైన ఈ అనురణనరూప (సంలక్ష్యక్రమ) వ్యంగ్యం స్పష్టంగా తెలుస్తున్నది. గాన ఇది అగూఢవ్యంగ్యమధ్యమకావ్యం.

వ్యా. 'కేన్యావ్యత్ర'కు బదులు 'తస్యావ్యత్ర' (తస్య రాక్షసపతేః అని అన్వయం) అనే పాఠం ఉంటే బాగుంటుంది. అప్పుడు ఇది అగూఢవ్యంగ్యం అయిన గుణీభూతవ్యంగ్యం కాక 'ధ్వనియే' అవుతుంది అని భావం.

అవ. 'అపరస్య అజ్గమ్' అనే రెండవ విధమైన గుణీభూతవ్యంగ్యాన్ని నిరూపిస్తున్నాడు.

వృ. అపరస్య రసాదేర్వాచ్యస్య వా (వాక్యార్థభూతస్య) అజ్గం రసాది అనురణనరూపం వా యథా-

శ్లో॥ అయం స రశనోత్కర్షీ పీనస్తనవిమర్దనః,
నాభ్యూరుజఘనస్పర్శీ నీవీవిస్రంసనః కరః.

116

వృ. అత్ర శృజ్గారః కరుణస్య.

వ్యా. అపరస్యేతి :- అపరస్య = రసాదికానికి గాని, వాచ్యార్థానికి గాని, వాక్యార్థం అయిన దానికి, అనగా వాక్యంచేత ప్రధానంగా ప్రతిపాదించబడేదానికి, అంగమైన రసాదికం గాని, అనురణనరూపవ్యంగ్యం గాని అపరాంగవ్యంగ్యం.

వి. ఒక వాక్యం ప్రధానంగా రసం మొదలైన అసంలక్ష్యక్రమవ్యంగ్యార్థాలను గాని, వస్తువు మొదలైన ప్రతిధ్వని వంటి సంలక్ష్యక్రమవ్యంగ్యాలను కాని బోధిస్తుండగా ఆ వ్యంగ్యానికి మరొక వ్యంగ్యం అంగం కావచ్చు. 'అది ఒక అపరాంగవ్యంగ్యభేదం. వాక్యంలో వాచ్యార్థమే అధికచమత్కారజనకం అవడంచేత ప్రధానంగా ఉన్నప్పుడు దానికి అంగంగా ఉన్న వ్యంగ్యం రెండవ విధమైన అపరాంగవ్యంగ్యం.

ఒక రసం మరొక రసానికి అంగంగా ఉన్న అపరాంగవ్యంగ్యానికి ఉదాహరణం ఎట్లనగా- అయమ్ ఇత్యాది :- మహాభారతంలో భూరిశ్రవస్సుని హస్తం తెగి రణభూమిలో పడి ఉండగా దాన్ని పట్టుకొని విలపిస్తున్న ఆతని భార్యలు అంటూన్న మాటలు. రశనోత్కర్షీ = వడ్డాణాలను లాగినదీ, పీనస్తనవిమర్దనః = పీనస్తనములను మర్దించినదీ, నాభ్యూరుజఘనస్పర్శీ = నాభి-ఊరు.జఘనభాగములను స్పృశించినదీ, నీవీవిస్రంసనః = పోకముడిని శిథిలం చేసినదీ అయిన, కరః = చెయ్యి, అయమ్ = ఇదే.

అత్రేతి :- ఇక్కడ శృంగారరసం కరుణరసానికి అంగం.

వి. ఇక్కడ శృంగారరసం కరుణరసానికి పోషకంగా ఉంది. నాయకునిలో ఉన్న శృంగారాన్ని (రతిని) స్మరించడంచేత నాయికాగత శోకం ఉల్బణమై కరుణరసం పుష్టం అవుతున్నది కదా? అందుచేత శృంగారం కరుణరసానికి అంగం. కరుణరసం ప్రధానంగానే ఉన్నది. అందుచేత దీనిని పట్టి ఇది ధ్వని కావ్యం. శృంగారరసాన్ని పట్టి గుణీభూతవ్యంగ్యం. ఈ విధంగా ఒక వ్యంగ్యానికి మరొక వ్యంగ్యం అంగం అయిన అన్ని స్థలాలలోనూ ప్రధానవ్యంగ్యాన్ని పట్టి ధ్వనికావ్యత్వము. అంగమైన వ్యంగ్యాన్ని పట్టి గుణీభూతధ్వనిత్వము ఉంటాయి. అయితే ఇలాంటి కావ్యాన్ని ఉత్తమకావ్యం అనాలా మధ్యమకావ్యం అనాలా అనే ప్రశ్న వస్తుంది. ఉత్తమకావ్యం అనే అనాలి. మధ్యమకావ్యం అని వ్రాసిన కొందరి వ్యాఖ్యాతల అభిప్రాయం సరికాదు. ఒకే కావ్యంలో (శ్లోకంలో) ఉత్తమకావ్యత్వ-మధ్యమకావ్యత్వాలు అంగీకరించడం అసంగతం.

ఆవ. రసం భావానికి అంగంగా ఉన్న అపరాంగవ్యంగ్యానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు-

శ్లో॥ కైలాసాలయభాలలోచనరుచా నిర్వర్తితాలక్తక
వ్యక్తిః పాదనఖద్యుతిర్గిర్భివః సా వః సదా త్రాయతామ్,
స్పర్ధాబన్ధసమృద్ధయేవ సుదృఢం రూఢా యయా నేత్రయోః
కాన్తిః కోకనదానుకారసరసా సద్యః సముత్సార్యతే. 117

వృ. అత్ర భావస్య రసః.

వ్యా. కైలాసేతి :- పరమేశ్వరుడు పాదాలకు నమస్కరించగానే పార్వతి కోపం శాంతించడంచేత ఆమె నేత్రాలు ఎరుపు శాంతించడాన్ని వర్ణించే శ్లోకం ఇది. కైలాసాలయభాలలోచనరుచా = శివుని ఫలమునందలి నేత్రకాంతిచేత, నిర్వర్తితాలక్తకవ్యక్తిః = జరపబడిన (ఏర్పరుపబడిన) (పాదాలకు వ్రాసుకునే) లత్యుకయొక్క అభివ్యక్తి గల, నఖద్యుతికి విశేషణం. దీనినిపట్టి శివుడు పార్వతి పాదాలపై వడినా డని వ్యంగ్యం. గిర్భివః = పార్వతియొక్క, సా = ఆ, పాద నఖద్యుతిః = పాదాల గోళ్ళ కాంతి, వః = మిమ్ములను, సదా = ఎల్లప్పుడు,

త్రాయతామ్ = రక్షించుగాక. స్పర్థాబన్ధసమృద్ధయా ఇవ = పోటీ పడుటచే ఆత్యధికమైన దా అన్నట్లున్న, యయా = ఏ నఖకాంతిచేత, కోకనదానుకారసరసా = ఎఱ్ఱతామరపూవులను అనుకరించడంచేత సరసమైన, సుదృఢమ్ = అత్యధికంగా, రూఢా = స్థిరంగా ఉన్న (పెరిగిన), నేత్రయోః కాన్తిః = నేత్రాల కాంతి, సద్యః = వెంటనే, సముత్సార్యతే = తొలగించబడుచున్నదో. పాలలోచనకాంతిసంపర్కంచేత సహజంగానే ఎఱ్ఱగా ఉన్న నఖాల కాంతి ఇంకా పెరిగింది. ఈ పెరగడాన్ని పోటీచేత పెరగడము అని కవి ఉత్పేక్షిస్తున్నాడు.

అత్రేతి :- ఇక్కడ రసం బావానికి అంగం.

వి. 'త్రాయతామ్' అని చెప్పడంచేత కవికి పార్వతి విషయంలో ఉన్న రతి (భక్తి) వ్యంగ్యం అవుతున్నది. దానికి మహాదేవునిలో ఉన్న పార్వతీవిషయకమైన శృంగారం (రతిరూపస్థాయిభావం) అంగం.

అవ. ఒక భావం మరొక బావానికి అంగంగా ఉన్న అపరాంగవ్యంగ్యానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ అత్యుచ్చాః పరితః స్ఫురన్తి గిరయః స్ఫారాస్తథామౌఘధయస్తానేతానపి బిభ్రతీ కిమపి న క్లాన్తాసి తుభ్యం నమః, ఆశ్చర్యేణ ముహూర్ముహూః స్తుతిమితి ప్రస్తౌమి యావద్భువస్తావద్బిభ్రదిమాం స్మృతస్తవ భుజో వాచస్తతో ముద్రితాః.

వృ. అత్ర భూవిషయో రత్యాఖ్యః భావః రాజవిషయస్య రతిభావస్య.

వ్యా. అతీతి :- పంచాక్షరి అనే కవి ఈ శ్లోకంతో భోజమహారాజును స్తుతించినట్లు వ్యాఖ్యాతలు. (ఓ! భూమీ!) అత్యుచ్చాః = చాలా ఉన్నతములైన, గిరయః = పర్వతాలు, పరితః = చుట్టూ, స్ఫురన్తి = ప్రకాశిస్తున్నవి. తథా = మరియు, స్ఫారాః = విశాలములైన, అమౌఘధయః = సముద్రములు, చుట్టూ ప్రకాశిస్తున్నవి. తాన్ = ఆ పర్వతాలను, ఏతానపి = ఈ సముద్రాలను, బిభ్రతీ అపి = ధరించుచున్నదానవైనను, కిమపి = ఏ మాత్రమూ, క్లాన్తా = అలసిదానవు, నాసి = కాలేదు. తుభ్యమ్ = నీకు, నమః = నమస్కారము, ఇతి = ఇట్లు, ఆశ్చ

ర్యేణ = ఆశ్చర్యముతో, ముహుర్ముహుః = మాటిమాటికి, భువః = భూమియొక్క, స్తుతిమ్ = స్తోత్రమును, యావత్ ప్రస్తామి = ఎంతలో ప్రస్తావించునో తావత్ = అంతలో, ఇమామ్ = ఈ భూమిని, బిభ్రత్ = ధరించుచున్న, తవ భుజః = నీ భుజము, స్మృతః = స్మరించబడినది. తతః = అటుపిమ్మట, వాచః = మాటలు, ముద్రితాః = మూతబడినవి.

అత్రేతి :- ఇక్కడ (కవియందు) భూవిషయమునం దున్న రతి అనే భావం (ఆ కవికే) రాజువిషయంతో ఉన్న రతికి అంగం అయినది.

అవ. రసాభాసభావాభాసలు భావాంగములు అయిన అపరాంగవంగాన్ని ఉదాహరిస్తున్నాడు.

శ్లో॥ బన్ధీకృత్య నృపద్విషాం మృగదృశస్తాః పశ్యతాం ప్రేయసాం
శ్లిష్యన్తి ప్రణమన్తి లాన్తి పరితక్చుమ్బన్తి తే నైనికాః,
అస్మాకం సుకృతైర్దృశోర్నిపతితోఽస్యౌచిత్యవారానిదే
విధ్వస్తా విపదోఽఖిలాస్తదితి తైః ప్రత్యర్థిభిః స్తూయసే.

వృ. అత్ర భావస్య రసాభాసభావాభాసౌ ప్రథమార్థద్వితీయార్థ
ద్యోత్యౌ.

వ్యా. బన్ధీతి :- ఒక కవి రాజును స్తుతిస్తున్నాడు. నృప = రాజా! తే నైనికాః = నీ నైనికులు, ద్విషామ్ = శత్రువులయొక్క, మృగదృశః = స్త్రీలను, బన్ధీకృత్య = బంధీలనుగాచేసి, ప్రేయసామ్ = ప్రియులు, పశ్యతామ్ = చూచుచుండగా, తాః = ఆ స్త్రీలను, శ్లిష్యన్తి = కౌగలించుకొనుచున్నారు, ప్రణమన్తి = నమస్కరించుచున్నారు, లాన్తి = గ్రహించుచున్నారు, పరితః = అంతటా, చుమ్బన్తి = చుంబించుచున్నారు. ఔచిత్యవారానిదే = ఔచిత్యానికి సముద్రం వంటివాడా! అస్మాకమ్ = మాయొక్క, సుకృతైః = పుణ్యాలచేత, దృశోః = నేత్రాలలో, నిపతితః అసి = పడితివి తత్ = ఆ కారణంవల్ల, అఖిలాః = సమస్తమైన, విపదః = ఆపదలు, విధ్వస్తాః = తొలగిపోయినవి, ఇతి = అని, ప్రత్యర్థిభిః = శత్రువులచేత, స్తూయసే = స్తుతించబడుచున్నావు.

అత్రేతి :- ఇక్కడ శ్లోకంలోని పూర్వార్థఉత్తరార్థాలచేత వ్యంజింపబడుతున్న రసాభాసభావాభాసలు భావానికి అంగాలు.

వి. మొదటి రెండు పాదాలలో వర్ణించిన నైనికులలోని శృంగారం తమయందు ఆనురాగంతేని స్త్రీల విషయంలో ప్రవర్తించడంచేత, పరస్త్రీల విషయంలో ప్రవర్తించడంచేత రసాభాసం. మూడు నాలుగు పాదాలలో శత్రువులు ఆ రాజు విషయంలో చూపుతున్న రతి (గౌరవభావం) వాస్తవం కాదు; ఆహార్యం (తెచ్చిపెట్టుకొన్నది). అందుచేత అది భావాభాసం. ఈ రెండూ కవిలోఉన్న రాజవిషయకరతికి అంగాలు.

అవ. భావశాంతి భావానికి అంగంగా ఉన్న అపరాంగవ్యంగ్యానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ అవిరలకరవాలకమ్పనై
ద్రుకుటీతర్జనగర్జనై ర్ముహుః.
దదృశే తవ వై రిణాం మదః
స గతః క్వాపి తవేక్షణే క్షణాత్.

120

వృ. అత్ర భావస్య ప్రశమః.

వ్యా. (ఓ! రాజా!) అవిరలకరవాలకమ్పనై = అవిచ్చిన్నంగా ఖడ్గాలను కంపింపచేయడాలచేత, ముహుః = మాటిమాటికి, ద్రుకుటీతర్జనగర్జనై = కనుబొమ్మలవిరుపులచేత, జలిపించుటచేత, గర్జించడంచేత, తవ వై రిణామ్ = నీ శత్రువుల, మదః = గర్వము, దదృశే = చూడబడినది. తవ = నీయొక్క, ఈక్షణే = చూచుటయందు (నిన్ను చూడగానే), సః = ఆ మదం, క్షణాత్ = క్షణకాలంలో, క్వాపి = ఎక్కడికో, గతః = వెళ్ళిపోయినది.

అత్రేతి :- ఇక్కడ భావప్రశమం భావానికి అంగం.

వి. శత్రువులలో కనబడిన మదం అనే భావం శాంతించినది అని వర్ణించడంచేత అది భావశాంతి. ఆ భావశాంతి కవిలో ఉన్న రాజవిషయకరతికి అంగం.

అవ. భావోదయం భావానికి అంగం అయిన అపరాంగవ్యంగ్యానికి ఉదాహరణ చూపుతున్నాడు-

శ్లో॥ సాకం కురజ్జకదృశా మధుపానలీలాం
కర్తుం సుహృద్భిరపి వైరిణి తే ప్రవృత్తే,
అన్యభిధాయ తవ నామ విభో గృహీతం
కేనాపి తత్ర విషమామకరోదవస్థామ్.

121

వృ. అత్ర త్రాసోదయః.

వ్యా. విభో = ఓ! రాజా! తే వై రిణి = నీ శత్రువు, కురజ్జకదృశా = లేడికన్నుల లేమతోను, సుహృద్భిః అపి = స్నేహితులతోను కలిసి, మధుపానలీలామ్ = మద్యపానలీలను, కర్తుమ్ = చేయుటకు, ప్రవృత్తే = ఉద్యుక్తుడు కాగా, తత్ర = అక్కడ, కేనాపి = ఎవనిచేతనో, గృహీతమ్ = గ్రహించబడిన, అన్యభిధాయ = మరొకరిని ఎవరినో చెప్పే, తవ నామ = నీ పేరు, విషమామ్ = విషమమైన, అవస్థామ్ = అవస్థను, అకరోత్ = చేసెను

ఇక్కడ త్రాసోదయం (భావానికి అంగం).

వి. ప్రసంగవశంచేత మరొకరి పేరు చెప్పగానే అదే నీ పేరు కూడా అవడంచేత అది వినగానే నీ శత్రువు గుండెలలో త్రాసం (భయం) పుట్టి మూడ్ (mood) చెడిపోయిం దని చెప్పడంచేత త్రాసోదయం (అనే భావోదయం) కవి గతమైన రాజవిషయకమైన రతికి అంగం అని అర్థం,

అవ. భావసంధి భావానికి అంగం అయిన అపరాంగవ్యంగ్యానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ అసోధా తత్కాలోల్లసదసహభావస్య తపసః
కథానాం విశ్రమ్భేష్వథ చ రసికః శైలదుహితుః,
ప్రమోదం వో దిశ్యాత్ కపటవటువేషాపనయనే
త్వరాశై ధిల్యాభ్యాం యుగపదభియుక్తః స్మరహరః. 122

వృ. అత్రావేగదైర్యయోః సంధిః.

వ్యా. అసోడా ఇతి :- పార్వతి తపస్సు చేసికొనుచుండగా ఆమెను పరీక్షించడానికై బ్రహ్మచారి వేషంతో వచ్చిన శివుని వర్ణనం ఇది. తత్కాలోల్లస దసహభావస్య = ఆ కాలంలో (బాల్యావస్థలో) కనబడుచున్న దుఃసహత్వం (సహింప శక్యంకాకుండడం) గల, తపసః = పార్వతి తపస్సుకు (ను), అసోడా = సహించనివాడు, అంత చిన్న వయస్సులో పార్వతి చేస్తూన్న ఘోరతపస్సు చూడజాలని స్థితిలో ఉన్నవాడు అని అర్థం. అథ చ = మరియు, శైలదుహితుః = పార్వతియొక్క, కథానామ్ = కథలయొక్క, విశ్రమేషు = విశ్వాసములయందు, అనగా విశ్వాసభరితాలైన సంభాషణములందు, రసికః = ఆసక్తికలవాడు, కపటవటువేషావనయనే = కపటబ్రహ్మచారివేషాన్ని విడవడంలో, త్వరా శైథిలాభ్యమ్ = తొందరచేతను, శైథిల్యంచేతనూ (తొందరపడడం, నిదానం చూపడం ఈ రెంటింటిచేత), యుగపత్ = ఒక్కమారుగా, అభియుక్తః = ఆక్రమించబడిన, స్మరహరః = శివుడు, వః = మీకు, ప్రమోదమ్ = ఆనందమును, దిశ్యాత్ = ఇచ్చుగాక. స్మరహరః అనగా మన్మథుణ్ణి సంహరించినవాడు అని అర్థం. అయితే ఇక్కడ 'స్మరసహితః హరః' మన్మథునితో కూడిన హరుడు అని అర్థం అని సంకేతవ్యాఖ్య. ఇదొక చమత్కారం.

అత్రేతి:- ఇక్కడ ఆవేగం, దైర్యం అనే భావాల సంధి కవిగతశివవిషయకరతిభావానికి అంగం.

అవ. భావశబలత భావానికి అంగం అయిన అపరాంగవ్యంగ్యానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ పశ్యేత్కశ్చిచ్ఛల చపల రే కా త్వరాహం కుమారీ
హస్తాలమ్బం వితర హహహా వ్యుత్క్రమః క్వాసి యాసి,
ఇత్థం పృథ్వీపరివృథ భవద్విద్విషోఽరణ్యవృత్తేః
కన్యా కంచిత్ ఫలకిసలయాన్యాదదానాభిధత్తే. 123

వృ. అత్ర శజ్ఞాసూయాదృతిస్మృతిశ్రమదైన్యవిబోధాత్సక్యానాం శబలతా.

వ్యా. పశ్యేదితి:- రాజుచేత పరాజితుడై అరణ్యంలో నివసిస్తున్నాడు శత్రు రాజు. ఆతని నవోదయద్యౌవనయైన కన్యక పరికిసలయాదులు తీసికొని రావడా నికై వనంలోకి వెళ్ళగా అక్కడ తారసిల్లిన, తన కిష్టుడైన కాముకినితో ఆమె అంటూన్న మాటలు. కశ్చిత్ = ఎవడైనా, పశ్యేత్ = చూస్తాడేమో! (శంక), రే చపల = ఓ చపలస్వభావం కలవాడా! చల = దూరంగా వెళ్ళు. (రాగంతో కూడిన అసూయ), త్వరా = తొందర, కా = ఏమి? (తొందరగా వెళ్ళిపోకూడదు అని చెప్పడంచేత ధృతి వ్యంగ్యం), అహమ్ = నేను, కుమారీ = కన్యకను (కుమారి నైన నేను ఈ విధంగా స్వతంత్రంగా ప్రవర్తించకూడదు అని స్మరణం). హస్తా లమ్బమ్ = చేయూతను, దేహి = ఇమ్ము (శ్రమ). హహహా = అయ్యయ్యో (దైన్యం). వ్యుత్క్రమః = కన్యాగమనరూపమైన కూడని పని జరుగుతున్నది (విబోధం). అసి = నువ్వు (ఇవి 'త్వం' సమానార్థకమైన అవ్యయం), క్వ = ఎక్కడికి, యాసి = వెళ్ళుచున్నావు? (భౌతుక్యం) పృథ్వీపరివృథ = ఓ! భూపతి వైన రాజా! అరణ్యవృత్తేః = అరణ్యంలో ఉన్న, భవద్విద్విషః = నీ శత్రువు యొక్క, పరికిసలయాని = పలాలను చిగుళ్ళను, ఆదదానా = గ్రహిస్తూన్న, కన్యా = కన్య, కంచిత్ = ఒకానొకనిని గూర్చి, ఇత్థమ్ = ఇట్లు, అభిధత్తే = పలుకు చున్నది.

అ.తే.తి :- ఇక్కడ శంకా-అసూయా-ధృతి-స్మృతి-శ్రమ-దైన్య-విబోధ-భౌతుక్యా లనే భావాల శబలత కవిగతరాజవిషయకరతికి అంగం.

వృ. ఏతే చ రసవదాద్యలంకారాః. యద్యపి భావోదయ భావ సంధి భావశబలత్వాని నాలంకారతయా ఉక్తాని తథాపి కశ్చిద్ బ్రూయా దిత్యేవము క్తమ్.

అవ. "రసాదులు గుణీభావం పొందినప్పుడు వాటికి రసవదాద్యలంకారాలు అనిపేరు. వీటికి గుణీభూతవ్యంగ్యాన్ని గూర్చి చెప్పేటప్పుడు ఉదాహరణలు చూప బడును" అని వెనుక (నాల్గవ ఉల్లాసం 26 వ కారిక వృత్తిలో) చెప్పి ఉన్నాడు. ఆ విషయమే జ్ఞాపకం చేస్తున్నాడు.

వ్యా. ఏతే ఇతి :- ఈ రసాదులే అనగా గుణీభూతములైన రస-భావ-రసాభాస-భావాభాస-భావశాంతి-భావోదయ-భావసంధి-భావశబలత్వాలే, అలంకా

రాలు అవుతాయి. గుణీభావం చెందిన రసం రసవదలంకారం; భావం ప్రేయోలంకారం; రసాభాస భావాభాసలు ఊర్జస్వి అలంకారం; భావశాంతి సమాహితాలంకారం.

అవ. గుణీభూతరసాదులకు అలంకారత్వం ఆంగీకరించి రసవదలంకారాది నామదేయాలు ప్రాచీనులు ఇచ్చి ఉన్నారు. కాని భావోదయాదులు అలంకారాలని చెప్పలేదు కదా అని ఆశంకించి చెపుతున్నాడు.

వ్యా. యద్యపి ఇతి. భావోదయ-భావసంధి-భావశబలత్వాలు అలంకారాలని ఎవరూ చెప్పకపోయినా మున్నుండు ఎవరైనా చెప్పవచ్చు కదా ! అందుచేత వాటిని కూడా అలంకారాలని చెప్పడం జరిగింది.

వృ. యద్యపి స నా న్తి కశ్చిద్విషయః యత్ర ధ్వనిగుణీభూతవ్యక్త్యయోః స్వభేదాదిభిః సహ సంకరః సంస్పృష్టిర్వా నా న్తి తథాపి ప్రాధాన్యేన వ్యవదేశా భవన్తీతి క్వచిత్కేన చిద్వ్యవహారః.

వ్యా. ధ్వని-గుణీభూతవ్యంగ్యాలకు తమ అవాంతరభేదాలతో సంకరం కాని, సంస్పృష్టి కాని లేని ప్రదేశం ఏదీ ఉండకపోయినా “ప్రాధాన్యాన్ని అనుసరించి పేర్లు పెట్టడం జరుగుతుంది” అనే న్యాయంచేత ఎక్కడ ఏది ప్రధానంగా ఉన్నట్లు కనబడుతుందో దానిని పట్టి వ్యవహరించడం జరుగుతుంది.

వి. ఒకే ఉదాహరణంలో రెండు మూడు ధ్వనులు ఉండవచ్చు; లేదా రెండు మూడు గుణీభూతధ్వనులు ఉండవచ్చు. ఉదాహరణకి ఒకే శ్లోకంలో రస ధ్వని, భావధ్వని, అలంకారధ్వని ఉండవచ్చు. అదే విధంగా ఒకే శ్లోకంలో ఒక ధ్వని, ఒక గుణీభూతధ్వని ఉండవచ్చు. ఒకే శ్లోకంలో అగూఢవ్యంగ్య-అస్పృట వ్యంగ్య-అపరాంగాదిగుణీభూతధ్వనులు ఉండవచ్చు. అప్పుడు ఆ శ్లోకాన్ని ఏ ధ్వనికి, లేదా ఏ గుణీభూతధ్వనికి ఉదాహరణంగా గ్రహించాలి అనే ప్రశ్న వచ్చి నప్పుడు ఏది ప్రధానంగా ఉంటుందో, అనగా ఏది అధికచమత్కారకారిగా ఉంటుందో దానిని పట్టి ఆ శ్లోకానికి రసధ్వన్యదాహరణం, భావధ్వన్యదాహరణం, అగూఢవ్యంగ్యోదాహరణం ఇత్కాది నామదేయాలు పెట్టాలి అని అర్థం.

ఇక్కడ ఒక విషయం గమనించవలసి ఉంది. మమ్మటుడు “అతాదృశి గుణీభూతవ్యక్త్యం వ్యక్త్యే తు మధ్యమమ్” (5 వ కారిక) అని మధ్యమకావ్యలక్షణం చెప్పి ఉన్నాడు. పంచమోల్లాసంలో గుణీభూతవ్యంగ్యానికి సంబంధించిన ఎనిమిది.

భేదాలను ప్రతిపాదించాడు. రెండవ భేదం అయిన అపరాంగవ్యంగ్యాన్ని గూర్చి చెప్పతూ ప్రధానవాక్యార్థమైన వాచ్యార్థానికి గాని, రసాదులకి గాని అంగమైన వ్యంగ్యం అపరాంగవ్యంగ్యం అని సోదాహరణంగా నిరూపించాడు. రస-భావ-రసాభాస-భావాభాస-భావశాంతి-భావోదయ-భావసంధి-భావశబలతలు ఇతరరస భావాదులకు అంగాలు అవడంచేత అవి ఎట్లు గుణీభూతవ్యంగ్యా లయినాయో ఉదాహరణలు చూపించాడు. పైన చెప్పిన మధ్యమకావ్యలక్షణాన్ని పట్టి గుణీ భూతవ్యంగ్యాలన్నీ మధ్యమకావ్యాలనే అభిప్రాయంతో కొందరు వ్యాఖ్యాతలు (బాలబోధినీకారాదులు) ఈ ఉదాహరణ లన్నీ మధ్యమకావ్యాలని వ్రాశారు. “రసస్య రసాజ్ఞతాయామపరాజ్ఞవ్యజ్ఞ్యం మధ్యమకావ్యముదాహరతి” (బాలబోధిని పేజీ. 19వీ మొ). కాని ఇది ఆయుక్తంగా కనబడుతుంది. పైన చూపిన మధ్యమ కావ్యలక్షణం “ఇదముత్తమమతిశయిని వ్యజ్ఞే వాచ్యాద్వనిర్బుధైః కథితః” అన్న కారికార్థం తరవాత చెప్పబడింది. దాన్ని పట్టి వాచ్యార్థం కంటే వ్యంగ్యార్థం అనతి శాయిగా ఉంటేనే, అలాంటి గుణీభూతవ్యంగ్యం మధ్యమకావ్యం అని స్పష్టం అవు తుంది. అందుచేత ఈ ఘట్టంలో ఇచ్చిన ఉదాహరణలలో రసాదులు వ్యంగ్యాలే అయిన ఇతరరసభావాదులకు అంగా లయినాయి కాని వాచ్యార్థానికి అంగాలు కాలేదు. అందుచేత ఇవన్నీ గుణీభూతవ్యంగ్యాలే అయినా మమ్మిటో క్తలక్షణం ప్రకారం ఉత్తమకావ్యకోటికే చెందుతాయి కాని మధ్యమకావ్యాలు కావు. అందు చేతనే మూడు కావ్యభేదాలను కాక ఉత్తమోత్తమ- ఉత్తమ- మధ్యమ- అధమా లనే నాలుగు భేదాలను అంగీకరించిన పండితరాయలు ద్వితీయభేదానికి “యత్ర వ్యజ్ఞ్యమప్రధానమేవ సచ్చమత్కారకారణం తత్ ద్వితీయమ్” అని లక్షణం ఇచ్చి “వాచ్యా పేక్షయా ప్రధానీభూతం వ్యజ్ఞ్యాన్తరమాదాయ గుణీభూతం వ్యజ్ఞ్యమాదా యాతివ్యాప్తివారణాయ అవధారణమ్. తేన తస్య ధ్వనిత్వమేవ” (ర.గం. పేజీ. 20) అని వ్రాశాడు.

అవ. శబ్దశక్తిమూలానురణనరూప (సంలిక్ష్యక్రమ) ఉపమాలంకారం వాచ్యార్థానికి అంగం అయిన అపరాంగవ్యంగ్యానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ జనస్థానే భ్రాంతం కనకమృగతృష్ణాన్ధితధియా

వచో వై దేహీతి ప్రతిపదముదశ్రు ప్రలపితమ్,

కృతాలం కాభర్తుర్వదనపరిపాటీషు ఘటనా

మయాప్తం రామత్వం కుశలవసుతా న త్వధిగతా. 124

వృ. అత్ర శబ్దశక్తిమూలానురణనరూపో రామేణ సహ ఉపమానోపమేయభావః వాచ్యాజ్ఞతాం నీతః.

వ్యా. జనేతి- రాజనేవ చేసి చేసి నిర్వేదం చెందిన కవి మాటలు ఇవి. ఇది భట్టవాచస్పతి రచించిన శ్లోకం అని క్షేమేంద్రుడు కవికంఠాభరణంలో చెప్పినాడు. రాముడికి ఉన్న లక్షణాలు అన్నీ నాకు ఉన్నాయి కాని ఒక్క 'కుశలవసుత' అనేది మాత్రం లభించలేదు అని దీని భావం. ఇక్కడ ప్రయోగించిన పదాలకు రామునిపక్షంలో ఒక అర్థం. కవిపక్షంలో మరొక అర్థం. (రాముని పక్షంలో)- కనకమృగతృష్ణాన్ధితధియా = బంగారులేడిపై ఆశచేత అంధంగా (ఆలోచనారహితంగా) చేయబడిన బుద్ధితో, జనస్థానే = జనస్థానం అనే అటవీ ప్రాంతంలో, బ్రాహ్మ = బ్రహ్మణం చేయబడింది. స్రతిపదమ్ = అడుగుడుగునా, ఉదశ్రు = ఉబికి వస్తూన్న కన్నీళ్లు కలుగునట్లుగా, వైదేహి ఇతి = వైదేహి ! అని, వచః = వచనం, ప్రలపితమ్ = ప్రలాపము చేయబడింది. లజ్జాభర్తుః = రావణునియొక్క, వదనపరిపాటిషుఘటనా = ముఖపంక్తియందు బాణాల యోజనము, కృతా = చేయబడింది. (కవిపక్షంలో)- కనకమృగతృష్ణాన్ధితధియా = బంగారము యొక్క అన్వేషణ (మృగ)మునందు ఆశచేత అంధంగా చేయబడిన బుద్ధితో, లేదా బంగారం అనే ఎండమావులచేత గ్రుడ్డిదిగా చేయబడిన బుద్ధితో, జనస్థానే = జనుల నివాసమునందు, పట్టణాలలోను, పల్లెలలోను, బ్రహ్మణం చేయబడింది. వై+దేహి+ఇతి అని పదచ్ఛేదం, (స్రతిపదమ్ ఉదశ్రు) దేహి ఇతి = ఇమ్ము అని, ప్రలపితం వై = దైన్యముతో పలకబడింది. "కృతా+అలమ్+కాభర్తుః+వదన పరిపాటిషు" అని పదచ్ఛేదం. కాభర్తుః = కుత్సితుడైన ప్రభువుయొక్క, వదన పరిపాటిషు = అసత్యములైన మాటల ప్రకారములయందు, ఘటనా = ఉపపత్తి, లేదా వదనపరిపాటిషు = ముఖవక్రీకరణాదులయందు, ఘటనా = ఉపాయము (అతని అభిప్రాయాన్ని తెలుసుకొనడానికి ఉపాయం) లేదా నేత్రాల ఘటన (ప్రసారం), అలమ్ = అత్యధికంగా, కృతా = చేయబడింది మయా = నాచేత, రామత్వమ్ = రామత్వము, ఆ ప్రమ్ = పొందబడింది. కుశలవసుతా తు = 'కుశలవసుత' అయితే, న అధిగతా = పొందబడలేదు. రామునిపక్షంలో 'కుశలవసుతా' అనగా "కుశలవౌ సుతౌ యస్యాః సా" అనే విగ్రహంచేత 'కుశలవులు కుమారులుగా గలది' అనగా 'నీత' అని అర్థం. కవిపక్షంలో "కుశలం వసు యస్య సః కుశలవసుః. కుశలవసౌః భావః కుశలవసుతా" 'క్షేమకరమైన ధనం కలిగి.

యుండుట' అనగా 'సుఖప్రదమైన ధనం' అని అర్థం. రాముడు చేసిన పను లన్నీ చేసినా నాకు మాత్రం ఆయనకు లభించిన 'కుశలవసుత' లభించలేదు అని అర్థం.

అత్రేతి— ఇక్కడ శబ్దశక్తిమూలానురణనరూపమైన రామునితో ఉపమానోపమేయభావం వాచ్యార్థానికి అంగంగా చేయబడింది.

వి. ఈ శ్లోకంలో మొదటి మూడు పాదాలలోను ప్రయోగించిన శ్లిష్టపదాల శక్తిచేత కవికి రామునితో ఉపమానోపమేయభావం (ఉపమాలంకారం) వ్యంజితం అవుతున్నది. ఇది 'మయా రామత్వం ఆప్తమ్' అని వాచ్యమైన రామత్వప్రాప్తికి ఉపకారకంగా, అనగా 'నీకు రామత్వం ఎలా వచ్చింది?' అని ప్రశ్నిస్తే సమర్థకంగా ఉంది. అందుచేత ఈ వ్యంగ్యోపమ వాచ్యార్థానికి అంగం కాబట్టి ఇది ఆపరాంగవ్యంగ్యం. ఇక్కడ ప్రయోగించిన శబ్దాలు పరివృత్త్యసహాలు. అందుచేత ఉపమాలంకారం శబ్దశక్తిమూలం.

అవ. అర్థశక్తిమూలానురణన (సంలక్ష్యకమ) రూపవస్తుధ్వని వాచ్యార్థానికి అంగం అయిన అపరాంగవ్యంగ్యానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు—

శ్లో. ఆగత్య సంప్రతి వియోగవిసంఘ్నలాఙ్గీ
మమోజ్ఞినీం క్వచిదపి క్షపితత్రియామః,
ఏతాం ప్రసాదయతి పశ్య శనైః ప్రభాతే
తన్వజ్ఞి పాదపతనేన సహస్రరశ్మిః.

125

వృ. అత్ర నాయకవృత్తాంతః అర్థశక్తిమూలః వస్తురూపః నిరపేక్షరవికమలీనీవృత్తాంతాధ్యారోపేణైవ స్థితః.

వాచ్యసిద్ధ్యం యథా-

వ్యా. ఆగత్యేతి- ప్రియుడు బ్రతిమాలుకొనకుండగానే మానాన్ని (కోపాన్ని) విడిచిపెట్టిన ముగ్ధనాయికతో సఖురాలు అంటూన్న మాట లివి. తన్వజ్ఞి = సన్నని శరీరం కలదానా! క్వచిదపి = ఎక్కడనో, క్షపితత్రియామః = గడపబడిన రాత్రి గల, సహస్రరశ్మిః = సూర్యుడు, సంప్రతి = ఇప్పుడు, ప్రభాతే = ప్రాతఃకాలము నందు, ఆగత్య = వచ్చి, వియోగవిసంఘ్నలాఙ్గీమ్ = వియోగంచేత శిథిలమైన

శరీరం గల, ఏతామ్ = ఈ, అమౌజినీమ్ = పద్మలతను, పాదపతనేన = పాద పతనంచేత (పాదాలమీద పడడంచేత, పాదాల, అనగా కిరణాల, ప్రసారంచేత అని రెండర్థాలు) శనైః = మెల్లగా, ప్రసాదయతి = ప్రసాదించచేసుకొంటున్నాడు (అనుగ్రహించచేసుకొంటున్నాడు, అందంగా వికసించేటట్లు చేస్తున్నాడు అని రెండర్థాలు).

అత్రేతి :- ఇక్కడ అర్థశక్తిమూలము, వస్తురూపము ఆయిన నాయక వృత్తాంతం దాని అపేక్షలేని సూర్యపద్మినీవృత్తాంతంయొక్క ఆరోపంతోనే ఉన్నది.

వి. సూర్యపద్మినీవృత్తాంతాన్ని వర్ణిస్తున్నప్పుడు అర్థశక్తిచేత (పదాలు పరివృత్తి సహాలు గాన అర్థశక్తిమూలత్వం) నాయకనాయక వృత్తాంతం అనగా ఒక నాయకుడు కుపిత ఆయిన నాయకను బ్రతిమాలుతున్నాడు అనే వృత్తాంతం గమ్యమానం అవుతున్నది. అది వస్తురూపం. సూర్యపద్మినీవృత్తాంతం వాచ్యం. వ్యంగ్యం ఆయిన నాయకనాయకవృత్తాంతం లేకపోయినా వాచ్యార్థానికి భంగం లేదు. అందుచేత అది నిరపేక్షం. ఈ వాచ్యార్థంమీద వ్యంగ్యార్థం ఆరోపించబడు తున్నది. ఈ వ్యంగ్యార్థాన్ని ఆరోపించడంచేత అనగా రవికమలినీవృత్తాంతం నాయకనాయకవృత్తాంతమే అని సూచించడంచేత వాచ్యార్థానికి ఒక అందం వచ్చింది. ఈ వ్యంగ్యార్థప్రతీతి లేకపోతే వాచ్యార్థంలో చమత్కారం ఏమీ లేదు. ఈ విధంగా వ్యంగ్యార్థం వాచ్యార్థశోభాధాయకం అవడం ద్వారా దానికి అంగం అయింది. అందుచేత ఇది అపరాంగవ్యంగ్యం.

వాచ్యసిద్ధ్యంగమైన అపరాంగవ్యంగ్యం ఎట్లనగా-

భ్రమిమరతిమలసహృదయతాంప్రలయంమూర్ఛాంతమఃశరీరసాదమ్
మరణం చ జలదభుజగజం ప్రసహ్యా కురుతే విషం వియోగినీనామ్.

వృ. అత్ర హాలాహలం వ్యజ్ఞ్యం భుజగరూపస్య వాచ్యస్య సిద్ధి కృత్. యథా వా.

శ్లో॥ గచ్ఛామ్యచ్యుత దర్శనేన భవతః కిం తృప్తిరుత్పద్యతే
కింత్వేవం విజనస్థయోర్హ తజనః సంభావయత్యన్యథా,

ఇత్యామన్త్రణభజీసూచితవృథావస్థానభేదాలసామ్

ఆశ్లిష్యన్ పులకోత్కరాఞ్చితతన్మగ్నోపీం హరిః పాతు వః.

వృ. అత్ర అచ్యుతాదిపదవ్యజ్ఞమామన్త్రణేత్యాదివాచ్యస్య. ఏత చ్చైకత్ర ఏకవక్తృగతత్వేన అన్యత్రభిన్నవక్తృగతత్వేనేత్యనయోః భేదః.

వ్యా. భ్రమిమితి :- జలదభుజగమ్ = మేఘ మనే సర్పంవల్ల పుట్టిన విషమ్ = జలం అనే విషం, విషశబ్దానికి జలం, గఢలం అని రెండర్థాలు ఉన్నాయి. వియోగిసీనామ్ = వియోగవతులకు, భ్రమిమ్ = త్రిపును, అరతిమ్ = దేనిమీదా ఇష్టం లేకపోవడాన్నీ, అలసహృదయతామ్ = మందమైన హృదయం కలిగి ఉండడాన్నీ, హృదయదౌర్బల్యాన్నీ, ప్రలయమ్ = బాహేంద్రియాలు పనిచేయకపోవడాన్నీ, మూర్చామ్ = మూర్ఛను, తమః = చీకటిని, అంధత్వాన్నీ, శరీర సాదమ్ = శరీరం క్షీణించిపోవడాన్నీ, మరణం చ = మరణాన్నీ, ప్రసహ్య = బలాత్కారంగా, కురుతే = చేయును.

అత్రేతి :- ఇక్కడ వ్యంగ్యమైన హాలాహలం భుజగరూపమైన వాచ్యం యొక్క నీడ్డిని చేస్తున్నది.

వి. భ్రమి, అరతి మొదలైనవి కలుగుతాయి, అని చెప్పడంచేత వాటికి కారణంగా ప్రసిద్ధమైన విషం వ్యంగ్యం అవుతున్నది. విషం అనేది వ్యంగ్యం అవడం చేతనే 'మేఘమే సర్పం' అని మేఘమీద సర్పత్వారోపం కుదిరింది. ఈ విధంగా వ్యంగ్యం వాచ్యసిద్ధ్యంగం అయింది అని భావం.

మరొక ఉదాహరణం ఎట్లనగా-

గచ్ఛామీతి:- అచ్యుత = శ్రీకృష్ణా, గచ్ఛామి = వెడతాను, భవతః = నీ యొక్క, దర్శనేన = దర్శనంచేత, తృప్తిః = తృప్తి, ఉత్పద్యతే కిమ్ = పుడుతుందా? కిం తు = మరొక చేమంటే, ఏవమ్ = ఇట్లు, విజనస్థయోః = (మనం) నిర్జన ప్రదేశంలో ఉండగా, హతజనః = ఈ పాడుజనం, అన్యథా = మరొకవిధంగా, సంభావయతి = ఊహిస్తుంది. (ఇది వాచ్యార్థం). ఇంక వ్యంగ్యార్థం. అచ్యుత = నావంటి సుందరి ప్రక్కన ఉన్నా చలించనివాడా! భవతః దర్శనేన = నిన్ను చూస్తూ ఉండడంచేత, తృప్తిః ఉత్పద్యతే కిమ్ = తృప్తి కలుగుతుందా? ఎంత సేపు చూస్తూ

ఉంటేమాత్రం ఏం తృప్తి కలుగుతుంది? సంబోగంచేతనే కలుగుతుంది అని భావం. ఆ పలం దక్కితే ఈ పాడులోకం ఏమి అనుకొన్నా పరవాలేదు అని అభిప్రాయం. ఇతి = ఇట్లు, ఆమన్త్రణభజ్గీసూచితవృథావస్తానభేదాలసామ్ = ఆమన్త్రణభంగిచేత ('అచ్యుతా' అని అదౌకవిధంగా కాకున్వరం పెట్టి పిలిచే రీతిచేత) సూచించబడిన వ్యర్థంగా నిలచినందుకు కలిగిన భేదంచేత అలసురాలైన, గోపీమ్ = గోపికను, ఆశ్లిష్యన్ = ఆశ్లేషిస్తూన్న, పులకోత్కరాఞ్చితతనుః = పులకముల సముదాయముతో ప్రకాశిస్తూన్న శరీరం గల, హరిః = శ్రీకృష్ణుడు, వః = మిమ్ములను, పాతు = రక్షించుగాక.

అత్రేతి :- ఇక్కడ 'అచ్యుత' మొదలైన పదాలచేత వ్యంగ్యమైన అర్థం 'ఆమన్త్రణభజ్గీసూచిత' మొదలైన వాక్యంయొక్క వాచ్యార్థం సిద్ధించేటట్లు (కుది రేటట్లు) చేస్తున్నది.

వి. పైన చెప్పిన వ్యంగ్యార్థం లేకపోతే 'ఆమన్త్రణభంగిచేత వృథా వస్తానభేదాన్ని సూచిస్తూన్న' అనే వాచ్యార్థం పూర్ణం కాదు. అందుచేత అది దీనికి అంగం.

వ్యా. ఏతచ్ఛేతి :- మొదటి ఉదాహరణంలో ('బ్రహ్మిష్ ఇత్యాదిలో') ఏక వక్తృగతత్వంచేత, రెండవదానిలో భిన్నవక్తృగతత్వంచేత వీటికి భేదం.

వి. పై రెండు శ్లోకాలు వాచ్యసిద్ధ్యంగవ్యంగ్యానికి ఉదాహరణలు. అయితే 'బ్రహ్మిష్' ఇత్యాది శ్లోకంలో వక్త ఒకడే-కవి రెండవ శ్లోకంలోని పూర్వార్థంలో వక్తృ గోపి, ఉత్తరార్థంలో వక్త కవి. ఇదే వీటి భేదం.

అవ. గుణిభూతవ్యంగ్యభేదాలలో నాల్గవది అయిన అస్పృటవ్యంగ్యాన్ని నిరూపిస్తున్నాడు.

వృ. అస్పృటం యథా-

శ్లో॥ అదృష్టే దర్శనోత్కణ్ఠా దృష్టే విచ్ఛేదభీరుతా,

నాదృష్టేన న దృష్టేన భవతా లభ్యతే సుఖమ్.

128

వృ. అత్రాదృష్టో యథా న భవసి వియోగభయం చ యథా నోత్పద్యతే తథా కుర్యా ఇతి క్లిష్టమ్.

వ్యా. అస్ఫుటవ్యంగ్యం ఎట్టనగా-

అదృష్టే ఇతి :- ఒకతే ప్రేయనితో అంటూన్న మాటలు. అదృష్టే = చూడబడనివాడవగుచుండగా, దర్శనోత్కణ్ఠా = చూడడంలో ఉత్కంఠ, చూడాలని బెంగ, దృష్టే = చూడబడినవాడవగుచుండగా, విచ్ఛేదభీరుతా = వియోగంవల్ల భయం. అదృష్టేన = చూడబడని, భవతా = నీచేత, సుఖమ్ = సుఖము, న లభ్యతే = లభించదు. దృష్టేన = చూడబడిన నీచేత, న = లభించదు. నువ్వు కనబడకున్నా సుఖం లేదు, కనిపించినా సుఖం లేదు అని అర్థం.

అత్రేతి :- ఇక్కడ “నువ్వు కనబడకుండగా ఉండ నట్లు, వియోగభయం కలగకుండా ఉండేటట్లు చెయ్యాలి” అనే వ్యంగ్యం క్లిష్టం, అనగా సహృదయులకు కూడా ఈ మాట విన్న వెంటనే స్ఫురించదు. అందుచేత ఇది అస్ఫుటవ్యంగ్యం.

అవ. అయిదవ భేదమైన సందిగ్ధప్రాధాన్యాన్ని నిరూపిస్తున్నాడు-

వృ. సందిగ్ధప్రాధాన్యం యథా-

శ్లో॥ హరస్తు కించిత్పరివృత్తదైర్యశ్చన్ద్రోదయారమ్భ ఇవామ్బురాశిః
ఉమాముఖే బిమ్బఫలాధరోష్ఠే వ్యాపారయామాస విలోచనాని.

వృ. అత్ర పరిచుమ్భితుమైచ్ఛదితి కిం ప్రతీయమానం, కిం వా విలోచనవ్యాపారణం వాచ్యం ప్రధానమ్ ఇతి సందేహః.

వ్యా. సందిగ్ధప్రాధాన్యవ్యంగ్యం ఎట్టనగా-

హర ఇతి :- కుమారసంభవతృతీయస్థలో తపఃసమాధినుండి బైటకు వచ్చిన శివునికి పార్వతి పుష్పాలు సమర్పిస్తూన్న సమయంలో శివుని ప్రవృత్తిని వర్ణించే శ్లోకం. హరః తు = శివుడైతే, చన్ద్రోదయారమ్భే = చంద్రోదయ ప్రారంభంలో, అమ్బురాశిః ఇవ = సముద్రం వలె, కించిత్ = కొంచెము, పరివృత్తదైర్యః = చలించిన దైర్యంకలవాడై, బిమ్బఫలాధరోష్ఠే = దొండపండు వంటి అధరోష్ఠం గల, ఉమాముఖే = పార్వతి ముఖంమీద, విలోచనాని = (మూడు) నేత్రాలను, వ్యాపారయామాస = ప్రసరింపజేసెను.

అత్రేతి:- ఇక్కడ “చుంబించ వలె నవి ఇచ్చయించాడు” అనే వ్యంగ్యార్థం

ప్రధానమా, లేదా నేత్రాలు ప్రసరింపజేయడం అనే వాచ్యం ప్రధానమా అని సందేహం. అందుచేత ఇక్కడ వ్యంగ్యం సందిగ్ధప్రాధాన్యవ్యంగ్యం అని అర్థం.

అవ. ఆరవ భేదమైన తుల్యప్రాధాన్యవ్యంగ్యాన్ని నిరూపిస్తున్నాడు-

వృ. తుల్యప్రాధాన్యం యథా-

శ్లో॥ బ్రాహ్మణాతిక్రమత్యాగో భవతామేవ భూతయే,
జామదగ్న్యస్తథా మిత్రమన్యథా దుర్మనాయతే. 130

వృ. అత్ర జామదగ్న్యః సర్వేషాం క్రత్రియాణామివ రక్షసాం
క్షయం క్షణాత్ కరిష్యతీతి వ్యజ్ఞస్య వాచ్యస్య చ సమం ప్రాధాన్యమ్.

వ్యా. తుల్యప్రాధాన్య వ్యంగ్యం ఎట్లనగా-

బ్రాహ్మణేతి:- మహావీరచరితంలో మాల్యవంతుడికి పరశురాముడు వ్రాసి పంపిన లేఖలోని పద్యం ఇది. బ్రాహ్మణాతిక్రమత్యాగః = బ్రాహ్మణాతిక్రమం యొక్క త్యాగం (బ్రాహ్మణుడనైన నేను చెప్పేమాటను కాదనుకుండా ఉండడం), భవతామ్ ఏవ = మీయొక్కయే, భూతయే = అభివృద్ధికొరకు. అన్యథా = అట్లు కాకపోతే, తథా = ఆ విధంగా, మిత్రమ్ = మిత్రుడైన, జామదగ్న్యః = పరశురాముడు, దుర్మనాయతే = ఊభించిన మనస్సు కలవాడు అవుతాడు (మనస్సులో బాధపడతాడు).

అత్రేతి :- ఇక్కడ వాచ్యార్థం, “క్షత్రియులను అందరినీ నశింపజేసినట్లే పరశురాముడు రాక్షసుల్ని అందరినీ క్షణంలో నశింపజేస్తాడు” అనే వ్యంగ్యార్థం ఈ రెండూ అందంగానే ఉన్నాయి. ఈ రెండింటి ప్రాధాన్యమూ కూడా సమానమే. అందుచేత ఇక్కడ తుల్యప్రాధాన్యవ్యంగ్యం.

అవ. ఏడవ భేదం అయిన కాక్వాక్షిప్తవ్యంగ్యాన్ని నిరూపిస్తున్నాడు-

వృ. కాక్వాక్షిప్తం యథా-

శ్లో॥ మథ్నామి కౌరవశతం సమరే న కోపాత్
దుఃశాసనస్య రుధిరం న పిచామ్యురస్తః,

సంచూర్ణయామి గదయా న సుయోధనోరూ
సంధిం కరోతు భవతాం నృపతిః పణేన.

131

వృ. అత్ర మథ్నామ్యేవేత్యాది వ్యంగ్యం వాచ్యనిషేధసహభావేన
స్థితమ్.

వ్యా. కాక్వాక్షిప్తం ఎట్లనగా-

మథ్నామీతి :- వేణీసంహారం ప్రథమాంకంలో సంధిమాటలు జరుగుతు
న్నట్లు విని కోపావిష్టుడైన భీమసేనుడు సహదేవునితో అన్న మాటలు. సమరే =
యుద్ధంలో, కోపాత్ = కోపంవలన, కౌరవశతమ్ = కౌరవుల శతాన్ని, న మథ్నామి
= మఢించనూ! దుఃశాసనస్య = దుఃశాసనునియొక్క, ఉరస్తః = వక్షఃస్థలంనుండి,
రుధిరమ్ = రక్తాన్ని, న పిబామి = తాగనూ! గదయా = గదచేత, సుయోధ
నోరూ = సుయోధనుని తొడలను, న సంచూర్ణయామి = చూర్ణం చెయ్యనూ! భవ
తామ్ = నీయొక్క, నృపతిః = రాజు, పణేన = పణంతో (షరత్తులతో), సంధిమ్
= సంధిని, కరోతు = చేసికొనుగాక.

అత్రేతి:- తప్పక మధిస్తాను ఇత్యాది వ్యంగ్యం వాచ్యమైన నిషేధంతో కలి
సియే ఉన్నది.

వి. 'న మథ్నామి' ఇత్యాదులకు 'మఢించను' మొదలైనవి వాచ్యా
ర్థాలు. అయితే కాకుస్వరం చేర్చి ఉచ్చరించగా "ఏమిటీ! నేను మఢించనూ!"
ఇత్యద్యర్థాలు వస్తాయి. అనగా "న మథ్నామి ఇతి న" మఢించను అనే మాట
లేదు అని మఠనాభావాభావం 'అనగా తప్పక మధిస్తాను' అనే అర్థం వ్యంగ్యం
అవుతుంది. "నూర్గురు కౌరవులనూ సంహరిస్తాను" ఇత్యాదివిధంగా ప్రతిజ్ఞ చేసిన
భీమసేనుడు 'మఢించను' అని అనడం కుదరదు. అందుచేత 'న మథ్నామి' అనే
దానికి వాచ్యం అయిన మఠననిషేధంతో పాటు వెంటనే కాకుస్వరంచేత 'తప్పక
మధిస్తాను' అనే వ్యంగ్యార్థం బోధింపబడడంచేత ఇది వాచ్యార్థంవంటిదే అయి
పోయింది. అందుచేత ఇది గుణీభూతవ్యంగ్యం అని అర్థం.

ఆవ. ఎనిమిదవ భేదమైన అసుందరవ్యంగ్యాన్ని నిరూపిస్తున్నాడు.

వృ. అసుందరం యథా-

గాథ. వాణీరకుడంగుడ్డిణసఉణికోలాహలం సుణంతీపీ,
ఘరకమ్మవావడావ బహువ సీతన్తి అంగాఞం.

132

“వాసీరకుఞ్ఞోడ్డినశకునికోలాహలం శృణ్వన్త్యాః
గృహకర్మవ్యాప్తతాయా వధ్యాః సీదన్త్యజ్ఞాని.”

వృ. అత్ర దత్త సంకేతః కచ్చిల్లతాగహనం ప్రవిష్ట ఇతి వ్యజ్ఞాత్
‘సీదన్త్యజ్ఞాని’ ఇతి వాచ్యం సచమత్కారమ్.

వ్యా. అనుందరవ్యంగ్యం ఎట్లనగా—

వాణీర ఇతి- వాసీరకుఞ్ఞోడ్డినశకునికోలాహలమ్ = పేపడొంకనుండి ఎగిరిన పక్షుల కోలాహలాన్ని, శృణ్వన్త్యాః = వినుచున్న (విన్న), గృహకర్మవ్యాప్తతాయాః = ఇంటి పనులలో వ్యాప్తురాలై ఉన్న, వధ్యాః = కోడలియొక్క, అజ్ఞాని = అవయవాలు, సీదన్తి = పట్టు తప్పిపోవుచున్నవి.

వి. ఇంటిదగ్గరగానే ఉన్న వేతసనికుంజంలో కలుద్దాం అని ఒకతె ప్రేయనితో సంకేతం చేసుకుంది. ఆ నికుంజంలో ఉండే పక్షులు హఠాత్తుగా ఎగిరిపోతూన్నచప్పుడు వినగానే ప్రేయుడు ఆక్కడికి వచ్చినట్లు ఊహించినా ఆమె గురుభయంచేత, కార్యభారంచేతా వెళ్ళజాలకపోయింది. అప్పుడు ఆమె స్థితిని వర్ణించే గాథ ఇది-

అత్రేతి- ఇక్కడ- “ఇవ్వబడిన సంకేతంగల (సంకేతం ఏర్పరచుకొన్న) ఒకడు లతాగృహంలో ప్రవేశించినాడు” అనే వ్యంగ్యార్థంకంటే “సీదన్తి అజ్ఞాని” (అవయవాలు సడలిపోతున్నాయి) అనే వాచ్యార్థమే ఎక్కువ చమత్కారజనకంగా ఉంది. అందుచేత ఇది ‘అనుందరవ్యంగ్యం’.

అవ. ఇంతవరకు చెప్పిన గుణీభూతవ్యంగ్యాల అవాంతరభేదాలు చెపుతున్నాడు-

కా. ఏషాం భేదా యథాయోగం వేదితవ్యాశ్చ పూర్వవత్. 46

వృ. యథాయోగమితి-

“వ్యజ్యన్తే వస్తుమాత్రేణ యదాలంకృతయస్తదా
ద్రువం ధ్వన్యజ్గతా తాసాం కావ్యవృత్తేస్తదాశ్రయాత్” (ద్వ.ఆ.2.29)

ఇతి ధ్వనికారో క్తదిశా వస్తుమాత్రేణ యత్రాలజ్కారో వ్యజ్యతే న తత్ర గుణీభూతవ్యజ్యత్వమ్.

వ్యా. ఏషామ్ = ఈ గుణీభూతవ్యంగ్యాలయొక్క, భేదాః = భేదాలు, పూర్వ వత్ = పూర్వమునందు చెప్పిన ధ్వనిభేదముల వలె, యథాయోగమ్ = యథా సంబంధంగా, వేదితవ్యాః = తెలియదగినవి.

వి. గుణీభూతవ్యంగ్యభేదాలు పైన చెప్పిన ఎనిమిది మాత్రమే కాదు. అర్థాంతరసంక్రమితత్వం మొదలైన ఉపాదులను పట్టి ధ్వనికి ఏవిధంగా అనేక భేదాలు ఏర్పడినాయో, అదే విధంగా ఆ ఉపాదులను పట్టి గుణీభూతవ్యంగ్యానికి కూడా శుద్ధభేదాలు, సంకరసంస్కృష్ట్యాదులచేత ఇంకా ఎన్నో సంకీర్ణభేదాలు ఉంటాయి. అయితే ధ్వనిలో ఉన్న కొన్ని భేదాలు దీనిలో కుదరకపోవచ్చు. అందుచేతనే యథాసంబంధంగా అని చెప్పబడింది. ఈ విషయాన్నే విశదీకరిస్తున్నాడు-

యథాయోగమితి ఇతి:- "కేవలవస్తువుచేత అనగా వాచ్యాలంకారరహితమైన వస్తుమాత్రంచేత, అలంకారాలు వ్యంజింపచేయబడినప్పుడు ఆ అలంకారాలు తప్పకుండా ధ్వనిభేదాలే అని గ్రహించాలి. ఎందుచేత ననగా కావ్యప్రవృత్తి అలంకారాలని ఆశ్రయించి ఉంటుంది; అనగా అలంకారాలు ఉన్నప్పుడే అది కావ్యం అనిపించుకుంటుంది" అని ధ్వనికారుడు చెప్పినట్లు వస్తుమాత్రంచేత అలంకారం వ్యంజింపచేయబడిన చోట గుణీభూతవ్యంగ్యం అనడానికి వీలులేదు. అది ధ్వనియే.

వి. వస్తువుకంటే అలంకారం అధికచమత్కారి గాన వస్తువు దృష్ట్యా దానికి ప్రాధాన్యం ఎప్పుడూ ఉంటుంది. అందుచేత వస్తువుచేత అలంకారం ధ్వనింపబడే స్థలంలో ఆ ధ్వన్యమానాలంకారంలో గూఢత్వాదు లేవైనా ఉన్నా ఆ అలంకారం సహజంగా వస్తువుకంటే ప్రాధాన్యం ఉన్నది కాబట్టి దానికి గౌరవత్వం లేదు. అలంకారత్వేన అది ప్రధానమే. దీనికంటే వస్తువుకు ప్రాధాన్య ప్రసక్తి లేదు. వ్యజ్యమానం అయిన అలంకారంకంటే వస్తువు ప్రధానంగా ఉంటేనే కదా ఆ వ్యంగ్యానికి గుణీభూతత్వం కలిగేది. అందుచేత 'వస్తునా అలంకార ధ్వనిః' అనే ధ్వనికి సంబంధించిన తొమ్మిది భేదాలు తీసివేయగా శుద్ధగుణీభూత వ్యంగ్యానికి ధ్వనికి వలె యాభై ఒక్క (51) భేదాలుకాక, (51-9) నలభై రెండు

(42) భేదాలు మాత్రమే ఉంటాయి. అందుచేతనే 'యథాయోగం' (యథాసంభవంగా) అని చెప్పబడింది. సంకరసంస్కృష్టలవల్ల ఏర్పడిన సంకీర్ణభేదాలూ ఇవీ కలిపితే మొత్తం నాలుగు లక్షల యాభై ఒక్కవేల తొమ్మిదివందల ఇరవై (451920) గుణీభూతధ్వనిభేదాలు అవుతాయి. ఏవేవో గుణకారాలు చేసి ఈ భేదాలన్నీ చెప్పడం తప్ప ఇవేవీ ప్రయోగయోగ్యాలూ, అనుభవగమ్యాలూ కావు. వ్యర్థప్రయాస.

పైన ఉదాహరించిన ధ్వనికారకారికలో "వస్తుమాత్రంచేత అలంకారం వ్యంగ్యం అయినప్పుడు" అని చెప్పబడింది. వస్తుమాత్రం అనగా 'వాచ్యాలంకారం వీధి లేని వస్తువు' అని అర్థం. వాచ్యాలంకారం ఏదైనా ఉన్న వస్తువు అలంకారాన్ని వ్యంజింపచేసినప్పుడు ఆ వ్యజ్యమానాలంకారం వస్తుదృష్ట్యా కాకపోయినా, వాచ్యాలంకారదృష్ట్యా గౌణం అవడానికి అవకాశం ఉందిగాన ఆ అలంకారధ్వని ధ్వనిగానే ఉంటుంది అనడానికి వీలులేదు అని భావం. ఉదాహరణకి-ప్రతివస్తుపమాడి స్థలాలలో ఉపమ వ్యంగ్యంగా ఉంటుంది. అయినా ఆ ఉపమ అగూఢం అవడం చేత (వస్తువు దృష్ట్యా ప్రధానమే అయినా) ప్రతివస్తుపమాదృష్ట్యా అప్రధానమే గాన అది గుణీభూతవ్యంగ్యం.

అవ. ధ్వని- గుణీభూతవ్యంగ్యాల మిశ్రణంచేత ఏర్పడే అనేక భేదాలను గూర్చి చెబుతున్నాడు.

కా. సాలంకారైర్ధ్వనేస్త్వైశ్చ యోగః సంస్కృష్టసంకరైః.

వృ. సాలంకారై రితి :- తై రేవాలంకరైః, అలంకారయ్యుక్తైశ్చ తైః. తదుక్తం ధ్వనికృతాః:-

"సగుణీభూతవ్యజ్ఞైః సాలంకారైః సహప్రభేదైః స్వైః సంకరసంస్కృష్టభ్యాం పునరప్యుద్యోతతే బహుదా" (ద్వ.ఆ. ౩.4౩) ఇతి.

వ్యా. సాలంకారైః = అలంకారాలతో కూడిన, తైః = వాటితో (గుణీభూత వ్యంగ్యాలతో), సంస్కృష్టసంకరైః = సంస్కృష్టసంకరాలచేత, ధ్వనేః = ధ్వనికి, యోగః = సంబంధము.

తై రేవేతి-అలంకారరూపాలైన ఆ గుణీభూతధ్వములతోను, అలంకారయ్యుక్తాలైన వాటితోను.

వి. పర్యాయోక్త సమాసోక్త్యాదులలో వ్యంగ్యం ఉంటుంది. కాని అది అప్రధానంగా ఉంటుంది. అందుచేత అలంకారాలైన పర్యాయోక్తసమాసోక్త్యాదులు కూడ గుణీభూతవ్యంగ్యాలే. అందుచేత ఇక్కడ 'సాలంకారైః' అనే పదానికి రెండ ర్థాలు వచ్చేటట్లు విగ్రహం చెప్పుకోవాలి. "అలంకారాశ్చ అలంకారాశ్చ అలంకారాః." దీనిలో ఒక 'అలంకారాః' అనేది భావప్రధాననిర్దేశం. అలంకారత్వము అని అర్థం. రెండవ 'అలంకారాః' అన్నదానికి అలంకారములు అని అర్థం. "అలంకారైః సహితాః సాలంకారాః." ఏక శేషవృత్త్యనుసారం లోపించిన అలంకారపదానికి అలంకారత్వం అని అర్థం గాన "సాలంకారాః" 'అలంకారత్వంతో కూడినవి' అని అర్థం. రెండవ అలంకారశబ్దార్థాన్ని పట్టి 'అలంకారాలతో కూడినవి' అని అర్థం. అలంకారత్వంతో కూడినవి సమాసోక్త్యాద్యలంకారాలని చెప్పబడే గుణీభూత వ్యంగ్యాలు. ఈ విధంగా ఈ కారికార్థానికి అలంకారరూపాలైన గుణీభూతధ్వనులతోను ఉపమాదివాచ్యాలంకారాలతో కూడిన గుణీభూతధ్వనులతోను ధ్వనికి యోగం అనగా కలయిక, సంస్పృష్టిచేత గాని, త్రివిధసంకరంచేత గాని కలగగా అనంత భేదాలు ఏర్పడతాయి అని అర్థం.

తదితి— ఈ విషయాన్నే ధ్వనికారుడు చెప్పి ఉన్నాడు. "ఆ ధ్వని అలంకారాలతో కూడిన గుణీభూతవ్యంగ్యాలతోను, అలంకారాలతోకూడిన తన (ధ్వనికి సంబంధించిన) భేదాలతోను సంకరం కాని సంస్పృష్టిని గాని పొందడంచేత అనేక విధాలుగా ప్రకాశిస్తుంది."

కా. అన్యోన్యయోగాదేవం స్యాద్భేదసంఖ్యాతిభూయసీ. 47

వృ. ఏవమ్ అనేన ప్రకారేణ అవాంతరభేదగణనేతిప్రభూత తరా గణనా. తథాహి శృణ్గారస్యైవ భేదప్రభేదగణనాయామానన్త్యమ్. కా గణనా తు సర్వేషామ్.

వ్యా. ఏవమ్ = ఈ విధంగా, అన్యోన్యయోగాత్ = ధ్వనిభేదాలు, గుణీభూతధ్వనిభేదాలు పరస్పరం కలవడం వల్ల, అతిభూయసీ = చాల విస్తృతమైన, సంఖ్యా = సంఖ్య, స్యాత్ = అగును.

ఏవమ్ ఇతి. ఈ విధంగా అవాంతరభేదాలను లెక్కించినట్లయితే చాల పెద్ద సంఖ్య ఏర్పడుతుంది. ఎందుచేత ననగా. ఒక్క శృంగారరసాన్నే తీసి

కొని దాని భేదాలు, అవాంతరభేదాలు లెక్కపెడితే ఆ సంఖ్య అనంతంగా ఉంటుంది. ఇంక అన్నింటినీ తీసికొంటే ఇంక లెక్క ఏముంటుంది?

వి. ధ్వనిభేదాలు మొత్తం పదివేలనాలుగువందలయాభై అయిదు (10455) అని వెనక చెప్పబడింది. గూణీభూతవ్యంగ్యభేదాలు పై ధ్వనిభేదాలు కలిపితే మొత్తం ముప్పైనాలుగు కోట్ల ఆరు లక్షల ఇరవై మూడువేల తొమ్మిది వందల (340623900) భేదాలు అవుతాయని వ్యాఖ్యాతలు వ్రాసినారు. ఈ భేదగణన నిరుపయుక్తం అని వెనుక చూచి ఉన్నాం. అందుచేతనే పండితరాయలు ఈ లాంటివాటి జోలికి పోకుండా మొత్తం ధ్వనిభేదాలు ఇరవై ఆరు అని ప్రతిపాదించాడు. ఈ విషయం మమ్మటాదులకు తెలియ దని కాదు. కేవలం విషయప్రతిపాదనకుతూహలంచేతనే ఈ గణన చేశారు. అందుచేతనే “ధ్వనిని గూర్చి సంక్షిప్తంగా చెప్పాలంటే అది మూడు విధాలు” అని మమ్మటుడు అనుపవమే చెప్పనున్నాడు.

అవ. ఇంతవరకు ధ్వనింగుణీభూతధ్వనులను సోదాహరణంగా నిరూపించి “అసలు ధ్వని అనేదే లేదు; వ్యంజనావృత్తిని ఒక స్వతంత్రవృత్తిగా అంగీకరించవలసిన పని లేదు” అని వాదించేవాళ్ళ వాదనలు ఖండించడానికి ఉపక్రమిస్తున్నాడు—

వృ. సంకలనేన పునరస్య ధ్వనేః త్రయో భేదాః, వ్యంజ్యస్య త్రిరూపత్వాత్. తథాపి—కించిద్వాచ్యతాం సహతే, కించి త్వన్యథా. తత్ర వాచ్యతాసహమవిచిత్రం విచిత్రం చేతి. అవిచిత్రం వస్తుమాత్రమ్; విచిత్రం త్వలంకారరూపమ్. యద్యపి ప్రాధాన్యేన తదలంకార్యం తథాపి బ్రాహ్మణశ్రమణన్యాయేన తథోచ్యతే. రసాదిలక్షణస్వర్థః స్వప్నేఽపి న వాచ్యః. స హి రసాదిశబ్దేన శృంగారాదిశబ్దేన వాభిధీయేత; న చాభిధీయ తే. తత్ప్రయోగేఽపి విభావాద్యప్రయోగే తస్యాప్రతిపత్తేః, తదప్రయోగేఽపి విభావాదిప్రయోగే తస్య ప్రతిపత్తేశ్చేత్యన్వయవ్యతిరేకాభ్యాం విభావాద్యభిదానద్వారేణైవ ప్రతీయతే ఇతి నిశ్చయతే. తేనాసౌ వ్యంజ్య ఏవ. ముఖ్యార్థబాధాద్యభావాన్న పునర్లక్షణీయః.

వ్యా. సంకలనేన ఇత్యాది :- సంగ్రహంచేత (సంకలనేన), అనగా సంక్షి

ప్రంగా చెప్పాలంటే, -వ్యంగ్యం మూడురకాలుగా ఉంటుంది. కాబట్టి ద్వనికి మూడు భేదాలు. అది ఎట్లనగా (తథాపి) ఒక రకమైన వ్యంగ్యార్థం వాచ్యత్వాన్ని సహిస్తుంది. ఒక రకమైనది మరొకవిధంగా ఉంటుంది. అనగా ఒకరకమైన వ్యంగ్యార్థం (వస్త్రలంకారాదికం) వేరు మాటలలో వాచ్యంగా చెప్పడానికి శక్యం అవుతుంది; మరొక రకమైనది (రసాదికం) అలా శక్యం కాదు. వాచ్యత్వాన్ని సహించేది అవిచిత్రం, విచిత్రం అని రెండు విధాలు. కేవలవస్తురూపమైన అర్థం అవిచిత్రం; అలంకారరూపమైనది విచిత్రం. అలంకారం వ్యంగ్యం అయినప్పుడు దానికే ప్రాధాన్యం ఉండడంచేత నిజానికి అది అలంకార్యం (అలంకరించదగినది) అనే చెప్పాలి కాని అలంకారం అని చెప్పకూడదు; అయినా బ్రాహ్మణశ్రమణన్యాయం చేత దానిని ఆవిధంగా చెప్పడం జరుగుతుంది.

ఒక బ్రాహ్మణుడు బౌద్ధమతాన్ని స్వీకరించి శ్రమణుడు (బౌద్ధసంన్యాసి) అయ్యాడు. శ్రమణుడైన తరవాత అతడు బ్రాహ్మణుడు కాదు. అయినా అతనిని 'బ్రాహ్మణశ్రమణుడు' అంటారు. అదే విధంగా ఒకానొకప్పుడు అలంకారంగా ఉండడంచేత దానిని ఇప్పుడు కూడ, అనగా అలంకార్యమైన ద్వని అయినా కూడ అలంకారం అని అనడం పరిపాటి అయినది అని అర్థం. ఈ విధంగా వస్త్రలంకారాలు వ్యంగ్యాలయినప్పుడు చమత్కారజనకంగా ఉన్నట్లే వాచ్యాలయినప్పుడు కూడ చమత్కారజనకాలే అని భావం.

రసాది: ఇతి :- రసభావాదిరూపమైన అర్థం మాత్రం స్వప్నంలో కూడా వాచ్యం అవడానికి వీలులేదు. అది వాచ్యం కావాలంటే సాధారణమైన 'రసం' 'భావం' మొదలైన శబ్దాలచేతకాని, 'శృంగారరసం' మొదలైన శబ్దాలచేత కాని చెప్పబడాలి, అలా చెప్పబడడంలేదు. ఆ శబ్దాలు ('రసం', 'శృంగారం' మొదలైన శబ్దాలు) ప్రయోగించినా విభావాదుల ప్రయోగం లేకపోతే రసాదిప్రతీతి కలగడం లేదు. ఆ శబ్దాలను ప్రయోగించకపోయినా విభావాదులను ప్రయోగిస్తే రసాది ప్రతీతి కలుగుతూన్నది. అందుచేత అన్వయవ్యతిరేకాలచేత విభావాదుల ప్రయోగం ద్వారా మాత్రమే రసాద్యర్థం ప్రతీయమానం అవుతుంది అని నిశ్చయం చేయవలసి ఉంది. అందుచేత ఇది వ్యంగ్యమే కాని వాచ్యం కాదు. ముఖ్యార్థభావాదులు లేకపోవడంచేత లక్ష్యం కూడా కాదు.

వి. "తత్సత్త్వే తత్సత్త్వమ్ అన్వయః, తదభావే తదభావః వ్యతిరేకః"

“అది ఉన్నప్పుడు ఇది ఉంటుంది” అనేది అన్వయం. “అది లేకపోతే ఇది ఉండదు” అని వ్యతిరేకం. “విభావాదిప్రయోగం ఉంటే రసాదిప్రతీతి కలుగుతుంది” అనేది అన్వయం. “విభావాది ప్రయోగంలేకపోతే రసాదిప్రతీతి కలగదు” అనేది వ్యతిరేకం. ఈ అన్వయవ్యతిరేకాలచేత విభావాదిప్రయోగం రసాదిప్రతీతికి కారణం అని నిర్ణయించబడుతుంది. రెండువస్తువుల మధ్య కార్యకారణభావాన్ని నిర్ణయించడానికి ఈ అన్వయవ్యతిరేకాలను ఉపయోగిస్తారు. ముఖ్యార్థబాధాదులు లేకపోవడంచేత ఇక్కడ ప్రతీయమానమైన అర్థం లక్ష్యార్థం కాదు అనే విషయం ద్వితీయోల్లాసంలో పదిహేను, పదహారు కారికలలో ప్రతిపాదించబడింది.

వృ. అర్థాంతరసంక్రమితాత్యంతతిరస్కృతవాచ్యయోర్వస్తుమాత్ర రూపం వ్యజ్ఞ్యం వినా లక్షణైవ న భవతీతి ప్రాక్ ప్రతిపాదితమ్. శబ్ద శక్తిమూలే తు అభిధాయా నియన్త్రణేన అనభిధేయస్య అర్థాంతరస్య తేన సహోపమాదేరలంకారస్య చ నిర్వివాదం వ్యజ్ఞ్యత్వమ్.

వ్యా. అర్థాంతరేతి :- అర్థాంతరసంక్రమితవాచ్య-అత్యంతతిరస్కృతవాచ్య స్థలాలలో వస్తుమాత్రరూపమైన వ్యంగ్యం లేకపోతే లక్షణయే కుదరదు అని వెనక ప్రతిపాదించబడింది.

వి. ‘త్వామస్మివచ్చి’ ఇత్యాది అర్థాంతరసంక్రమితవాచ్యస్థలాలలోను, “ఉపకృతం బహు తత్ర” ఇత్యాది అత్యంతతిరస్కృతవాచ్యాలలోను ప్రయోజన రూపమైన వస్తువు వ్యంగ్యంగా ఉన్నది అని అంగీకరించకపోతే అక్కడ లక్షణయే కుదరదు. ఎందుచేత ననగా లక్షణాస్థలాలలో ప్రయోజనమేనా ఉండాలి, రూఢియేనా ఉండాలి. పై ఉదాహరణలలో రూఢి ప్రసక్తి లేదు. ఇంక ప్రయోజనం అంగీకరించాలి. ఆ ప్రయోజనమే వ్యంగ్యం. అందుచేత లక్షణామూలకధ్వని స్థలాలలో ధ్వనిని అంగీకరించి తీరా లని భావం.

శబ్దశక్తిమూలే ఇతి :- శబ్దశక్తి (అభిధామూలధ్వనిలో కూడా) అభిధ నియంత్రితం అయిపోవడంచేత వాచ్యం కాకపోయినా మరొక అర్థం స్ఫురిస్తూ న్నది. స్ఫురిస్తూన్న ఆ అర్థంతో ఉపమాద్యలంకారం కూడా స్ఫురిస్తూన్నది. అందుచేత ఆ అర్థాంతరమూ, ఉపమాద్యలంకారాలు వ్యంగ్యాలే అని చెప్పడంలో వివాదం లేదు.

వి. ఈ విషయం 'బ్రహ్మతమః' (12వ శ్లోకం) 'ఉల్లాసః' (54వ శ్లోకం) ఇత్యాద్యుదాహరణలు ద్వారా వెనక విశదీకరించబడింది. ఈ విధంగా రసాది ధ్వనులనే కాకుండా లక్షణామూలకాలైన అర్థాంతరసంక్రమిత-అత్యంతతిరస్కృత వాచ్యవస్తుధ్వనులనూ అభిధామూలకాలైన వస్తులంకారధ్వనులనుకూడ అంగీకరించవలసిఉన్నది అని భావం.

అవ. అభిహితాన్వయవాదుల మతంలో కూడా (అర్థశక్తిమూలధ్వనిస్థలా లలో) అర్థశక్తిమూలవస్తులంకారప్రతీతి వ్యంజనవల్లనే కలుగుతుంది కాని అభిధ చేత కాదు అని ప్రతిపాదిస్తున్నాడు—

వృ. అర్థశక్తిమూలేఽపి విశేషే సంకేతః కర్తుం న యజ్యతే ఇతి సామాన్యరూపాణాం పదార్థానామాకాంక్షాసంనిధియోగ్యతావశాత్పరస్పరసంసర్గో యత్రాపదార్థోఽపి విశేషరూపో వాక్యార్థః తత్రాభిహితాన్వయవాదే కా వార్తా వ్యజ్యస్యాభిదేయతాయామ్.

వ్యా. అర్థేతి :- అర్థశక్తిమూలధ్వనివిషయంలో కూడా (వ్యంగ్యార్థం వాచ్యం అవడానికి అవకాశం లేదు) వ్యక్తివిశేషంలో సంకేతం కుదరదు కాబట్టి జాతిరూపంలోనే గ్రహించబడిన పదార్థాల పరస్పరసంబంధం, పదార్థం (పదాల చేతబోధించబడే అర్థం) కాకపోయినా ఆకాంక్షా-సంనిధి-యోగ్యతల సహాయం చేత ఒక విశేషరూపమైన వాక్యార్థంగా (తాత్పర్యవృత్తి చేత) గ్రహించబడుతుంది అని చెప్పే అభిహితాన్వయవాదంలో వ్యంగ్యం అభిదేయం (వాచ్యం) అని చెప్పడానికి అవకాశం ఏమున్నది?

వి. అభిహితాన్వయవాదం ప్రకారం ఒక వాక్యంలోని పదాలు వినగానే (పదాలకు జాతియందే సంకేతం కాన) వాటి జాతిరూపాలైన అర్థాల స్మరణం కలుగుంది దీనితో అభిధాశక్తి పని పూర్తి అయిపోతుంది. అటుపిమ్మట ఆకాంక్షాదుల సహాయంచేత తాత్పర్యవృత్తి అనే వృత్తి ద్వారా పదార్థాల పరస్పర సంబంధం అవగతం అవుతుంది. అదే వాక్యార్థం. ఈ విధంగా వాక్యార్థమే వాళ్ళ మతం ప్రకారం వాచ్యం కాదు. అలాంటప్పుడు వాక్యార్థజ్ఞానానంతరం (తృతీయ కక్ష్యలో) తెలియబడే వ్యంగ్యార్థం వాచ్యం కాదు అని వేరే చెప్పాలా? అని భావం. అభిహితాన్వయవాద-అన్వితాభిధానవాదాల స్వరూపం తాత్పర్యార్థోఽపి

కేష చిత్ “అనే ద్వితీయోల్లాసంలోని కారికాభాగం వ్యాఖ్యానంలో (రీవ కారిక) విశదీకరించబడింది.

అవ. అభిహితాన్వయవాదంలో వ్యంగ్యార్థం వాచ్యం అవడానికి వీలులేదు అని ప్రతిపాదించి ఇప్పుడు అన్వితాభిధానవాదంలో కూడా అంతే అని చెప్పబోతూ ముందు అన్వితాభిధాన వాదస్వరూపం విశదీకరిస్తున్నాడు—

వృ. యేఽప్యాహుః:-

“శబ్దవృద్ధాభిధేయాంశ్చ ప్రత్యక్షేణాత్ర పశ్యతి
 శ్రోతుశ్చ ప్రతిపన్నత్వమనుమానేన చేష్టయా 1
 అన్యథానుపపత్త్యా తు బోధేశ్చక్తిం ద్వయాత్మికామ్
 అర్థాపత్త్యావబోధేత సంబంధం తిప్రమాణకమ్” 2.

ఇతి ప్రతిపాదితదిశా “దేవదత్తగామానయ” ఇత్యాద్యుత్తమవృద్ధవాక్య ప్రయోగాత్ దేశాద్దేశాంతరం సాస్నాదిమంతమర్థం మద్యమవృద్ధే నయతి సతి “అనేన అస్మాద్వాక్యాత్ ఏవంవిధః అర్థః ప్రతిపన్న” ఇతి తచ్చేష్టయా అనుమాయ తయోరఖణ్డవాక్యవాక్యార్థయోరర్థాపత్త్యా వాచ్య వాచకభావలక్షణం సంబంధమవధార్య బాలస్తత్ర వ్యుత్పద్యతే. పరతః “చైత్ర! గామానయ, దేవదత్త! అశ్వమానయ, దేవదత్త! గాం నయ” ఇత్యాదివాక్యప్రయోగే తస్య తస్య శబ్దస్య తం తమర్థమవధారయతీతి అన్వయవ్యతిరేకాభ్యాం ప్రవృత్తి నివృత్తికారి వాక్యమేవ ప్రయోగయోగ్యమితి వాక్యస్థితానామేవ పదానామ్ అన్వితైః పదార్థైః అన్వితానామేవ సంకేతో గృహ్యతే ఇతి విశిష్టా ఏవ పదార్థాః వాక్యార్థాః న తు పదార్థానాం వైశిష్ట్యమ్.

యద్యపి వాక్యాంతరప్రయుజ్యమానాన్యపి ప్రత్యభిజ్ఞాప్రత్యయేన తాన్యేవైతాని పదాని నిశ్చయన్తే ఇతి పదార్థాంతరమాత్రేణ అన్వితః పదార్థః సంకేతగోచరః తథాపి సామాన్యావచ్ఛాదితో విశేషరూప ఏవాసౌ ప్రతిపద్యతే, వ్యతిషక్తానాం పదార్థానాం తథాభూతత్వాత్; ఇత్యన్వితాభిధాయినః. తేషామపి మతే సామాన్యవిశేషరూపః పదార్థః సంకేతవిషయ.

ఇత్యతివిశేషభూతో వాక్యార్థాన్తర్గతః అసంకేతిత్వాదవాచ్య ఏవ యత్ర
పదార్థః ప్రతిపద్యతే తత్ర దూరే ఆర్థాన్తరభూతస్య నిఃశేషచ్యుతేత్యాదౌ
విద్యాదేశచ్ఛర్వా.

వ్యా. యే ఇతి :- 'యేఽపి' అనేదానికి 'అన్వితాభిధానవాదినః' అనే
దూరంగా ఉన్న పదంతో సంబంధం. "యేఽపి అన్వితాభిధానవాదినః ఆహుః
తేషామపి మతే దూరే ఆర్థాన్తరభూతస్య నిఃశేషచ్యుతేత్యాదౌ విద్యాదేశచ్ఛర్వా" అని
అన్వయం. సాధారణంగా బాలుడు ఇతరుల వ్యవహారం చూచి భాష నేర్చుకుం
టాడు. ముందు కొన్ని వాక్యాల అర్థం తెలుసుకొని తరవాత ఆ వాక్యంలో
ఉన్న పదాల అర్థాలు తెలుసుకుంటాడు. ఏదైన ఒక పని చేయడానికి ప్రేరేపించే
వాడు ఉత్తమవృద్ధుడు. అతడు చెప్పిన విధంగా చేసేవాడు మధ్యమవృద్ధుడు.
ఉత్తమవృద్ధుడు పలికే మాట లన్నీ వింటూ, మధ్యమవృద్ధుడు చేసే పనులు
చూస్తూ ఉండేవాడు బాలుడు. అన్వితాభిధానవాదులు ప్రాభాకరమీమాంసకులు.
వాళ్ళ మతం సంక్షిప్తంగా ఈ ప్రాచీన కారికలలో చెప్పబడింది. బాలః అని అధ్యా
హారం. బాలః = బాలుడు, అత్ర = వ్యుత్పత్తి సమయంలో, శబ్దవృద్ధాభిదేయాన్ =
ఉత్తమవృద్ధుడు ఉచ్చరిస్తూన్న 'గామ్ అనయ' ఇత్యాదిశబ్దాలను, ఉత్తమవృద్ధ-
మధ్యమవృద్ధులను, గోవును తీసుకొని రావడం మొదలైన అర్థాలనూ, ప్రత్యక్షేణ
= ప్రత్యక్షంచేత, పశ్యతి = గ్రహిస్తాడు. శబ్దం చెవులతో వింటాడు. మిగిలినవి
కంటితో చూస్తాడు. అనుమానేన = అనుమానానికి సాధనమైన, చేష్టయా = చేష్ట
చేత, లేదా చేష్టయా అనుమానేన = చేష్టారూపమైన అనుమానసాధనంచేత, శ్రోతుః
= శ్రోత అయిన మధ్యమవృద్ధునియొక్క, ప్రతిపన్నత్వమ్ = వాక్యార్థాన్ని తెలిసి
కొనడాన్ని, పశ్యతి = గ్రహిస్తాడు. ఉత్తమవృద్ధుని మాటలు వినగానే మధ్యమ
వృద్ధుడు ఆవును తీసికొనిరావడం మొదలైన పనులు చేయడాన్ని పట్టి "ఇతడు ఈ
పనులు చేస్తున్నాడు కాబట్టి ఇతనికి ఆ వాక్యం అర్థం తెలిసింది" అని గ్రహిస్తాడు
అని అర్థం. "అయమ్ ఏతచ్ఛబ్దజన్యైతదర్థగోచరజ్ఞానవాన్; ఏతచ్ఛబ్దశ్రవణా
నన్తరమ్ ఏతదర్థగోచరచేష్టావత్త్వాత్" అని అనుమానాకారం. అన్యథానుపపత్త్యా
అర్థావత్త్వా = అన్యథానుపపత్తి రూపమైన అర్థావత్తి చేత, అర్థావత్తి ప్రమాణస్వరూపం
ద్వితీయోల్లాసం పదవ కారిక వృత్తిలోను, తద్వ్యాఖ్యానంలోను వివరించబడింది.
ద్యయాత్మికామ్, వాచకత్వం, వాచ్యత్వం అని రెండువిధాలైన, శక్తిమ్ = సంకేతం

అని చెప్పబడే వాక్య-వాక్యార్థాల సంబంధాన్ని, బోధేత్ = తెలుసుకుంటాడు. త్రి ప్రమాణకమ్ = ప్రత్యక్ష. అనుమాన-అర్థాపత్తు లనే మూడు ప్రమాణాలు గల, సంబంధమ్ = సంకేతాన్ని, అవబోధేత = తెలుసుకుంటాడు.

వి. “‘గామ్ ఆనయ’ ఇత్యాది వాక్యాలకూ గోవును తీసికొనిరావడం అనే అర్థానికి సంబంధం లేకపోతే ఆ వాక్యాన్ని వినగానే ఆ అర్థాన్ని గ్రహించడం ఉపపన్నం కాదు” అనేది అనుపపత్తిరూపమైన అర్థాపత్తి.

వ్యా. ‘ఇతి ప్రతిపాదితదిశా’ అనేదానికి ‘అవధారయతి’ అనే పదంతో అన్వయం. ఇట్లు ఈ కారికలలో చెప్పబడినరీతిచేత. “దేవదత్త గామ్ ఆనయ” (దేవదత్త! ఆవును తీసికొనిరా) ఇత్యాదికమైన ఉత్తమవృద్ధుడు ప్రయోగించిన వాక్యాలవల్ల (వాక్యాలు విని) గంగడోలు మొదలైన అవయవాలున్న ఒక పదార్థాన్ని (ఆవును) మధ్యమవృద్ధుడు ఒక ప్రదేశం నుంచి మరొక ప్రదేశం చేర్చడం చూచిన బాలుడు ఆతని చేష్టనుపట్టి “ఇతనికి ఈ వాక్యంవల్ల ఈ అర్థం తెలిసినది” అని ఊహించుకుంటాడు. అర్థాపత్తిప్రమాణంచేత అఖండంగా అనగా పదాలుగా విడగొట్టకుండగా, ఉన్న ఆ వాక్యానికి, అఖండమైన వాక్యార్థానికి సంబంధం ఉన్నదని నిశ్చయించుకుంటాడు. ఈవిధంగా బాలుడికి వ్యుత్పత్తి, వాక్యవాక్యార్థజ్ఞానం, కలుగుతుంది. తరవాత “చైత్ర గామానయ” (చైత్రుడా గోవును తీసికొనిరా) “దేవదత్త అశ్వమానయ” (దేవదత్తుడా గుఱ్ఱాన్ని తీసికొనిరా) “దేవదత్త గాం నయ” (దేవదత్త! గోవును తీసికొనివెళ్ళు) ఇత్యాదివాక్యాలను ప్రయోగించినప్పుడు (వాక్యాలలో ఉన్న) ఆ యా శబ్దాలకి ఆ యా అర్థాలను నిర్ణయించుకుంటాడు. (అనగా మొట్టమొదట వాక్యం అంతనీ ఒక్క సంఘాతంగా (unit) తీసికొని దాని మొత్తం అర్థం గ్రహిస్తాడు. తరవాత ఆవాపోద్వాపాలచేత కొత్త పదం చేర్చి ఉన్న పదం తీసేసి మరికొన్ని వాక్యాలు ప్రయోగించినప్పుడు వాక్యవయవాలైన పదాల అర్థం కూడా తెలిసికొంటాడు అని అర్థం). ఈ విధంగా అన్వయవ్యతిరేకాలచేత ప్రవృత్తిని కలిగించే (ఒకణ్ణి ఒక పనిచేయడానికి ప్రేరేపించే) వాక్యమే ప్రయోగానికి తగినది, (పదాలు కావు) అని తేలింది. అందుచేత వాక్యంలో ఉన్న పరస్పర సాకాంక్షాలైన (అన్వితానామేవ) పదాలకు పరస్పరం సంబంధించిన పదార్థాలతో సంకేతం గ్రహించబడుతుంది. ఈ విధంగా పరస్పరం (ఒకదానితో ఒకటి) కలిసిన పదార్థాలే వాక్యార్థం; అంతేనే కాని ముందు ఏ పదానికి ఆ పదం చొప్పున స్వతంత్రంగా గ్రహించబడిన పదార్థాలకు తరవాత పరస్పరం కలయిక కాదు.

వి. అన్యితాభివాదసారాంశం ఏమిటనగా.

“శక్తిగ్రహం వ్యాకరణోపమానకోశాప్త వాక్యాద్వ్యవహారతశ్చ,
వాక్యస్య శేషాద్వివృతేర్వదన్తి సాంనిధ్యతః సిద్ధపదస్య వృద్ధాః”

అని శక్తి (సంకేత) గ్రహణానికి వ్యాకరణాదులు ఉపయోగిస్తాయి అని చెప్పినా అన్నిటికంటే ప్రధానమైనది వ్యవహారం. మధ్యమవృద్ధుడు గోవును తీసికొని రావడం మొదలైన వ్యవహారం ఉత్తమవృద్ధుడు పలికిన ‘గామానయ’ ఇత్యాది వాక్యాలు విన్న తరవాతనే జరుగుతుంది, కేవలం ‘గో’ పదాన్ని వినడంవల్ల జరగదు. వాక్యంలో ఉన్న పదాల అర్థాలు తప్పనిసరిగా ఇతరపదాల అర్థాలతో సంబంధించే ఉంటాయి. ఉదాహరణకు “గామ్ ఆనయ” అన్నప్పుడు ‘గో’ పదార్థం ఆనయనంతో కలిసి గోచరిస్తున్నది. “గామ్ రక్ష” అన్నప్పుడు రక్షణంతో కలిసి గోచరిస్తున్నది. ఈ విధంగా వ్యవహారంవల్ల ఇతరపదార్థాన్విత పదార్థం విషయంలోనే సంకేతగ్రహణం కలుగుతున్నది. అందుచేత ఏతత్సాదృశ్యంచేత వ్యాకరణాదులద్వారా కూడా ఇతరపదార్థాన్వితమైన అర్థంలోనే శక్తిని చెప్పవలసి ఉంటుంది. వ్యవహారం కంటే ముందుగానే వ్యాకరణాదుల ద్వారా పదాలకి తమ తమ స్వతంత్రార్థంలో శక్తిగ్రహణం కలగవచ్చును అనడానికి వీలులేదు. అన్నిటికంటే ముందు వ్యవహారపరిశీలనవల్ల శబ్దాల జ్ఞానం కలిగినతరవాతనే కదా వ్యాకరణాదుల సాహాయ్యం కోసం వెళ్ళేది? ఈ విధంగా శక్తిగ్రహణం అన్వితమైన అర్థం విషయంలోనే జరుగుతుంది. అనగా పదార్థాల అన్వయం కూడా శక్తివల్లనే (అభిదావృత్తివల్లనే) జరుగుతుంది గాన అన్వయ జ్ఞానం కోసం తాత్పర్యవృత్తిని అంగీకరించవలసిన పని లేదు.

అవ. ఇక్కడ ఒక శంకకు ఆవకాశం ఉంది. ‘గామ్ ఆనయ’ అనే వాక్యంలో ఉన్న ‘ఆనయ’ అనే పదమే ‘అశ్వమ్ ఆనయ’ అనే వాక్యంలో ఉంది. అందుచేత రెండింటిలోనూ ఉన్న ‘ఆనయ’ పదం ఒక్కటే అని గ్రహించబడుతుంది ఈ విధంగా ‘ఆనయ’ అనేదానికి ‘గవాన్వితానయనం’ అని కాని ‘అశ్వాన్వితానయనం’ అని కాని అర్థం చెప్పకుండా సామాన్యరూపంలో ‘ఇతరపదార్థాన్వితానయనం’ అని మాత్రమే అర్థం చెప్పవలసి ఉంటుంది అందుచేత ‘గామ్ ఆనయ’ ఇత్యాదులలో ‘గోవుతో అన్వయించిన’ అనే విశేషరూపజ్ఞానం కలగడానికి తాత్పర్యవృత్తి అంగీకరించాలి కదా అని ప్రశ్న. గో శబ్దానికి గోత్వరూపజాతి

యందు శక్తి అంగీకరించడంచేత 'గాః' అనగా 'గోత్వం' అని అర్థం చెప్పవలసి ఉన్నా 'గాః ఆగచ్ఛతి' ఇత్యాదులలో 'గో'శబ్దం ఆక్షేపంచేత గోవ్యక్తిని బోధించి నట్లు సామాన్యరూపేణ అన్వితార్థంలో శక్తిని అంగీకరించినా వాక్యాలలో పరస్పరం అన్వయించే పదార్థాలు విశేషరూపంలో ఉండడంచేత విశిష్టపదార్థాన్వయప్రతీతి కలుగుతుంది. దానికోసం తాత్పర్యవృత్తిని అంగీకరించవలసిన పనిలేదు అని సమాధానం. ఆ విషయమే చెపుతున్నాడు.

వ్యా. యద్యపీతి :- వాక్యాంతరాలలో ప్రయోగించబడినా ఈ పదాలు అవే అని ప్రత్యభిజ్ఞ ద్వారా (మనం వెనుక చూచినదే ఇది అనే జ్ఞానం ప్రత్యభిజ్ఞ) నిశ్చయించడం చేత (విశేషరూపంతో కాక) సామాన్యరూపంలో ఇతర పదార్థంతో అన్వయించిన పదార్థం సంకేతగోచరం అవుతుంది అనే మాట నిజమే; అయినా ఒక వాక్యంలో పరస్పరం అన్వితములై ఉన్న పదార్థాలు విశేషరూపంలోనే ఉంటాయి కాబట్టి ఈ సంకేతం విశేషగోచరంగానే ఉంటుంది అని అన్వితాభిధాన వాదులు అంటారు.

అవ. ఇప్పుడు పైస చెప్పిన అన్వితాభిధానవాదంలో కూడా వ్యంగ్యం వాచ్యం కాదు అని ప్రతిపాదిస్తున్నాడు.

వ్యా. తేషామపి ఇతి :- ఈ విధంగా చెప్పే అన్వితాభిధానవాదుల మతంలో కూడా సామాన్యవిశేషరూపః = అన్యపదార్థాన్వితానయనత్వాదిసాధారణ ధర్మంతో కూడిన గవాసయనాదివిశేషరూపమైన పదార్థం సంకేతవిషయం. అందు చేత వాక్యార్థంలో, 'గామ్ ఆనయ' ఇత్యాదివాక్యార్థంలో, అతివిశేషరూపమైన గవాన్వితానయనాదికార్థంలో సంకేతం లేదు గాన అది వాచ్యం కాదు కదా; అలాంటిప్పుడు "నిఃశ్శేషచ్యుతచన్దనమ్" ఇత్యాది శ్లోకాలలో వాచ్యార్థం కంటే భిన్నమైన అర్థాంతరం అయిన "అతని దగ్గఱకే వెళ్ళావు" ఇత్యాది విధిరూప వ్యంగ్యార్థం వాచ్యం అవుతుందనే చర్చ దూరాపాస్తం.

వి. మీమాంసకమతంలో పదానికి జాతియందు సంకేతం. 'గాః' అనే పదానికి 'గోత్వం' అని అర్థం. అందుచేత 'గాః ఆగచ్ఛతి, ఇత్యాదులలో 'గోత్వం వస్తున్నది' అని అర్థం చెప్పాలి. అది కుదరదు. గోత్వానికి ఆగమనం కుదరదు గాన 'గోవు' అనే వ్యక్తి ఆక్షేపలబ్ధం అని వాళ్ళు అంగీకరించారు. అనగా ఇక్కడ 'గోత్వంతో' కూడిన గోవు వస్తున్నది' అని చెప్పినా 'గోవు' అనే వ్యక్తి యందు పదానికి సంకేతం లేదు అదే విధంగా అన్వితాభిధానవాదుల ప్రకారం 'గవాన్వితానయనం, అశ్వాన్వితానయనం అని కాకుండా 'ఇతరపదార్థాన్వితా

నయనం' అని సంకేతగ్రహం ఉంటుంది అని చెప్పడంచేత విశేషరూపమైన గవాన్నితానయన-అశ్వాన్నితానయనాదులలో సంకేతం లేదని చెప్పినట్లయింది. విశేషరూపంలోనే సంకేతం లేనప్పుడు దానికంటే దూరమైన వ్యంగ్యార్థం విషయంలో సంకేతం ఎలా ఉంటుంది? సంకేతం లేనప్పుడు దీన్ని వాచ్యార్థం అని ఎలా అంటారు అని భావం. అందుచేత అన్నితాభిదానవాదుల మతం ప్రకారం కూడా వ్యంగ్యార్థం వాచ్యంతర్గతం కాదు.

అవ. వాదిద్యయమతాలను ఒకే వాక్యంలో ఉపసంహరిస్తున్నాడు.

వృ. అనన్వితోఽర్థోభిహితాన్వయే పదార్థాంతరమాత్రేణ అన్వితస్తు అన్వితాభిదానే; అన్వితవిశేషస్తు అవాచ్య ఏవ ఇత్యుభయనయేఽప్య పదార్థ ఏవ వాక్యార్థః.

వ్యా. అభిహితాన్వయవాదంలో (పదాలచేత) ఇతరపదార్థాలతో అన్వయించని అర్థమే బోధించబడుతుంది. అభిహితాన్వయవాదంలో అన్యపదార్థమాత్రాన్వితమైన అర్థం బోధింపడుతుంది. అన్వితవిశేషం మాత్రం (గవాన్నితానయనాది రూప మైనది.) వాచ్యం కాదు. అందుచేత ఈ రెండు వాదాలను అనుసరించి కూడ వాక్యార్థం పదావాచ్యమే.

అవ. వ్యంగ్యప్రతీతి నైమిత్తకం; అనగా ఏదో నిమిత్తాన్ని పట్టి కలిగేది. ఇక్కడ మరొకనిమిత్తం ఏదీ కనబడడంలేదు గాన శబ్దమే నిమిత్తం అని అంగీకరించాలి. ఈ నిమిత్తత్వం బోధ్యబోధకభావరూపమైనది. అర్థం బోధ్యం శబ్దం బోధకం. అయితే ఈ విధమైన నిమిత్తత్వం వృత్తి లేకుండ కుదరదు. అందుచేత ఆ వృత్తి అభిధయే అని చెప్పాలి. అనగా అభిధావృత్తి చేతనే శబ్దం వ్యంగ్యార్థాన్ని బోధిస్తున్న దని చెప్పాలి అని వాదించే కొందరు మీమాంసకుల మతాన్ని ఖండిస్తున్నాడు.

వృ. యదప్యచ్యతే “నైమిత్తికానుసారేణ నిమిత్తాని కల్ప్యంతే” ఇతి- తత్ర నిమిత్తత్వం కారకత్వం జ్ఞాపకత్వం వా? శబ్దస్య ప్రకాశకత్వాన్న కారకత్వమ్. జ్ఞాపకత్వం తు అజ్ఞాతస్య కథం? జ్ఞాతత్వం చ సంకేతేనైవ; స చాన్వితమాత్రే. ఏవం చ నిమిత్తస్య నియతనిమిత్త

త్వం యావన్న నిశ్చితం తావన్నైమిత్తికస్య ప్రతీతిరేవ కథమ్? ఇతి “నైమిత్తికానుసారేణ నిమిత్తాని కల్ప్యంతే” ఇతి అవిచారితాభిధానమ్.

వ్యా. “నైమిత్తికాన్ని పట్టి నిమిత్తాలు కల్పింపబడతాయి” అని కొందరు అంటున్నారు. అయితే నిమిత్తత్వం కారకత్వమా (లేనిదాన్ని పుట్టించడమా) లేక జ్ఞాపకత్వమా? ఉన్నదాన్ని తెలిసేటట్లు చేయడమా (గుర్తుచేయడమా)? శబ్దం ప్రకాశకమే (ఉన్నదాన్ని ప్రకాశింపచేసేదే) కాబట్టి దానికి కారకత్వం కుదరదు. అజ్ఞాతమైన దానిని, అసలే తెలియని దానిని, గుర్తుచేయడం ఎలా కుదురుతుంది. జ్ఞాతత్వం (అసలంటూ ముందు తెలియడం) సంకేతంచేతనే. ఆ సంకేతం (మీ మతం ప్రకారం) అన్వితమాత్రం విషయంలోనే (విశేషరూపేణ కాక సామాన్య రూపేణ అన్వితమైనదాని విషయంలోనే). అందుచేత నిమిత్తానికి (శబ్దానికి) నియతనిమిత్తత్వం అనగా విశేషసంకేతం లేనంతవరకు వ్యంగ్యప్రతీతి ఆ శబ్దం వల్ల ఎలా కలుగుతుంది; అందుచేత “నైమిత్తికానుసారేణ నిమిత్తాని కల్ప్యంతే” అనే మాట ఆలోచించకుండా చెప్పిన మాట.

వి. “వాక్యం వినగానే వాచ్యార్థాదులతో పాటు వ్యంగ్యార్థం కూడా స్ఫురిస్తూన్నది. ఆ వ్యంగ్యార్థప్రతీతికి కారణం ఇక్కడ శబ్దం తప్ప మరేదీ కనబడడం లేదు. అందుచేత నైమిత్తికమైన వ్యంగ్యార్థాన్ని బోధించడానికి కూడా శబ్దమే నిమిత్తం అని కల్పించుకోవాలి. శబ్దానికి అభిధావృత్తి అనేది ఒకటి ప్రసిద్ధంగా ఉండనే ఉంది. అందుచేత ఆ అభిధావృత్తి చేతనే శబ్దం నీవు వ్యంగ్యం అనే అర్థాన్ని కూడా బోధిస్తుంది అని అంగీకరించవచ్చు కదా?” అనేది పూర్వపక్షం. నిజమే ఇక్కడ శబ్దం తప్ప మరేమీ లేదు. కారకత్వం కుదరదు కాబట్టి శబ్దం జ్ఞాపకం అని చెప్పాలి. ఈ శబ్దానికి ఆ అర్థానికి సంబంధం ఉన్నట్లు ముందు తెలిసి ఉంటేనే కదా ఈ శబ్దం ఆ అర్థాన్ని తెలిపాలి (జ్ఞాపకం కావాలి)? ఈ నిమిత్తానికి (శబ్దానికి) ఆ అర్థంతో విశేషసంకేతం ఉన్నది అని తెలిసిన వాచ్యార్థాదుల విషయంలో బాధ ఏమీలేదు. దేన్ని మనం వ్యంగ్యార్థం అంటున్నామో అది పూర్వం ఉన్నది కాదు. ఆ అర్థాన్ని బోధించడానికి శబ్దానికి సంకేతం గ్రహించబడలేదు. సంకేతం లేదు కూడా. అందుచేత వ్యంగ్యార్థం కూడా శబ్దంచేతనే (అభిధ ద్వారా) బోధించబడుతుంది; అందుచేత అది కూడా వాచ్యమే అనడం సరి కాదు.

అయితే వ్యంగ్యార్థప్రతీతికి శబ్దం కారణం కాదా అనే ప్రశ్న ఉదయిస్తుంది. శబ్దం కారణమే; అనగా జ్ఞాపకమే. అయితే ఏదో ఒక వ్యాపారం ద్వారా మాత్రమే అది జ్ఞాపకం అవుతుంది. అభిధావ్యాపారం ద్వారా అది ఏ విధంగా వాచ్యార్థజ్ఞాపకమో, లక్షణ ద్వారా ఏ విధంగా లక్ష్యార్థజ్ఞాపకమో అదే విధంగా మరొక వ్యాపారం ద్వారా వ్యంగ్యార్థజ్ఞాపకం కావాలి. అందుకు అభిధా-లక్షణ వ్యాపారాలు సరిపోవు. వ్యంజన అనే వ్యాపారం అంగీకరించాలి. వ్యాపారాపేక్ష లేకుండానే అది జ్ఞాపకం అవుతుంది అని అంటే అప్పుడు అభిధాలక్షణలు కూడా విడిచివేయవలసివస్తుంది. ఇది ఈ ప్రభుత్వకానికి తాత్పర్యం.

అవ. భట్టమతానుయాయులైన భట్టలోల్లటాదుల పక్షాన్ని ఆశంకిస్తున్నాడు.

వృ. యే త్వభిదదతి- “సోయమిషోరివ దీర్ఘ దీర్ఘతలో వ్యాపారః” ఇతి, “యత్పరః శబ్దః స శబ్దార్థః” ఇతి చ విధిరేవాత్ర వాచ్య ఇతి తేఽప్యతాత్పర్యజ్ఞాః తాత్పర్యవాచోయుక్తేః దేవానాంప్రియాః. తథా హి- “భూతభవ్యసముచ్ఛారణే భూతం భవ్యాయోపదిశ్యతే” ఇతి కారక పదార్థాః క్రియాపదార్థేనాన్వీయమానాః ప్రధానక్రియానిర్వర్తకస్వక్రియా భిసంబన్ధాత్ సాధ్యాయమానతాం ప్రాప్నువన్తి; తతశ్చాదగ్దదహనన్యాయేన యావదప్రాప్తం తావద్విధీయతే. యథా ఋత్విక్ప్రచరణే ప్రమాణాన్తరాత్ సిద్ధే “లోహితోష్ణిషా ఋత్విజః ప్రచరన్తి” ఇత్యత్ర లోహితోష్ణిషత్వమాత్రం విధేయమ్. హవనస్యాన్యతః సిద్ధేః. “దధ్నా జుహోతి” ఇత్యాదౌ దధ్యాదేః కరణత్వమాత్రం విధేయమ్. క్వచిదుభయవిధిః క్వచిత్త్రివిధి రపి. యథా- ‘రక్తం పటం వయ’ ఇత్యాదౌ ఏకవిధిః ద్వివిధిః, త్రివిధి ర్వా. తతశ్చ ‘యదేవ విధేయం తత్తైవ తాత్పర్యమ్’ ఇత్యుపాత్తస్యైవ శబ్దస్యార్థే తాత్పర్యం న శు ప్రతీతమాత్రే, ఏవం హి ‘పూర్వో ధావతి’ ఇత్యాదౌ అపరాద్యర్థేఽపి క్వచిత్తాత్పర్యం స్యాత్.

వ్యా. కొందరు “ఈ వ్యాపారం, అనగా అభిధారూపమైన వ్యాపారం బాణం యొక్క వ్యాపారం వలె చాల దీర్ఘమైనది” అనీ “శబ్దం యత్పరమో (దేనికై ఉద్దేశింపబడినదో) అదే ఆ శబ్దానికి అర్థం” అనీ అంటూ ‘నిశ్శేషచ్యుతచన్దనమ్’

ఇత్యాది శ్లోకాలలో విధి వాచ్యమే అని అంటున్నారు. ఈ దేవానాంప్రియులకు (తెలివితక్కువవాళ్ళకు) తాత్పర్యం అంటే ఏమో తెలియదు.

వి. 'నిఃశేషచ్యుతచన్దనమ్' ఇత్యాదులలో నువ్వు చెప్పినట్లు విధిరూపార్థం (నాయకుడి దగ్గరికి వెళ్ళడం అనే అర్థం) వ్యంగ్యం కావలసిన పని లేదు. ఎందుచేత ననగా శబ్దానికి ఉన్న అభిధావ్యాపారానికే చాల లోతు అర్థాలలోకి వెళ్ళగల శక్తి ఉంది. ఉదాహరణకి ఒక యోధుడు శత్రువుమీదికి ప్రయోగించిన బాణం ఆతని కవచాన్ని, చొవలఉన్నవస్త్రాన్ని, చర్మను, మాంసాన్ని అన్నింటినీ కూడా ఒకే ప్రయత్నంలో చీల్చుకుంటూ ఏ విధంగా లోపలికి పోతుంతో అదే విధంగా అభిధావ్యాపారమే లోలోని అర్థాలలోకి చొచ్చుకొని వెళ్ళి వాటినన్నింటినీ వరసగా బోధిస్తుంది. మరొక విషయం ఏమిటనగా. "ఒక శబ్దాన్ని ఏ అర్థం బోధించడానికై ఉచ్చరించాలో అనగా ఏ తాత్పర్యంతో ఉచ్చరించాలో అది ఆ పదానికి అర్థం" అని శాస్త్రకారులు అంటారు. 'న గతా' అన్న శబ్దాన్ని 'గతా' అనే అర్థంలో ప్రయోగించడం జరిగింది. అందుచేత ఆ అర్థం ఈ శబ్దానికి వాచ్యార్థమే అని చెప్పాలి అని పూర్వపక్షుల అభిప్రాయం. అది ఖండిస్తూ మమ్ముటుడు "పాపం! వీళ్ళకు తాత్పర్యం అనే మాటకు అర్థం తెలియక అలా వాదిస్తున్నారు" అంటాడు.

ఒక వాక్యంలో రెండు అంశాలు ఉంటాయి. ఒకటి ఉద్దేశ్యం, రెండవది విధేయం. ఇతర ప్రమాణాదుల ద్వారా ఈ వాక్యం చెప్పకముందే తెలిసిన అంశం ఉద్దేశ్యం. ఆ అంశాన్ని ఉద్దేశించి ఈ వాక్యంలో కొత్తగా చెప్పబడేది విధేయం. అంతకుముందు తెలియని కొత్త విషయం అయిన విధేయాన్ని చెప్పడంకోసమే ఈ వాక్యం ప్రవర్తిస్తుంది. అందుచేత ఆ విధేయాంశప్రతిపాదనలోనే వాక్యానికి తాత్పర్యం అంటాం. "యత్పర" ఇత్యాదిశాస్త్రీయవాక్యంలో తాత్పర్యం అంటే అర్థం ఇది. అంటే కాని ఒక పక్ష దేనిని చెప్పడాం అనుకున్నాడో అది తాత్పర్యం అని కాదు. ఈ విషయాన్నే పూర్వమీమాంసకు సంబంధించిన కొన్ని ఉదాహరణలు చూపి విశదీకరిస్తున్నాడు.

వ్యా. తథాపి :- అది యుక్తమే కదా! (ఎందుచేత ననగా)- "భూతాన్ని భవ్యాన్ని కలిపి ఉచ్చరించివప్పుడు భూతం భవ్యంకోసం ఉపదేశించబడుతుంది" అని ఒక శాస్త్రీయ న్యాయం. భూతం అనగా సిద్ధంగా ఉన్నది. భవ్యం అనగా

సాధించతగినది. ఈ రెంటింటినీ కలిపి చెప్పినప్పుడు సిద్ధం సాధ్యానికి ఉపకరించడంకోసం చెప్పబడింది అని గ్రహించాలి. ఉదాహరణకి 'దణ్డేన గామ్ ఆనయ' అనే వాక్యం ఉంది. "కఱ్ఱతో (తోలుతూ) ఎద్దును తీసికొని రమ్ము" అని దీని అర్థం. ఇక్కడ కరణకారకం అయిన దండం, కర్మకారకం అయిన ఎద్దు ఈ రెండూ కూడా సిద్ధపదార్థాలు. ఈ వాక్యం చెప్పడానికి ముందే ఉన్నాయి; శ్రోతకు కూడా తెలిసినవే. ఆనయనం మాత్రం సాధ్యం. ఇప్పుడు సాధించవలసిన (చేయవలసిన) పని. ఇక్కడ సిద్ధపదార్థాలైన దండాన్ని గోవునీ కూడా ఆనయనక్రియతో ఉపకరించడంకోసమే చెప్పడం జరిగింది అయితే సిద్ధమైనవి సాధ్యానికోసం ఉపకరిస్తూ తమ తమ క్రియలతో సంబంధిస్తూంటాయి. పైన చెప్పిన దండం, ఎద్దూ ఈ రెండూ ఆనయనక్రియకి ఉపకరిస్తూ ఎద్దు కాలు తీసికాలు వేయడం అనే క్రియతోనూ, కఱ్ఱ పైకి లేవడం ఎద్దు వీపుమీద పడడం అనే క్రియతోనూ సంబంధిస్తూ ఉంటాయి. ఆ విధంగా తమ తమ క్రియలతో సంబంధించడంచేత అవి కూడా సాధ్యాలవలె కనబడతాయి. ఈ విషయాన్నే "భూతభవ్యసముచ్చారణే" మొదలు "ప్రాప్నువన్తి" అనే వాక్యం ప్రతిపాదిస్తూన్నది. "భూతభవ్యసముచ్చారణే" ఇత్యాది న్యాయంచేత కారకపదార్థాలు క్రియాపదార్థంతో అన్వయిస్తూ ప్రధానక్రియను (ఇక్కడ ఆనయనక్రియను) సంపాదించే తమ తమ క్రియలతో సంబంధంవల్ల సాధ్యాల వలె అవుతాయి" అని ఈ వాక్యానికి అర్థం.

తతశ్చ ఇతి :- పైన చెప్పిన న్యాయాన్ని అనుసరించి ఏది అప్రాప్తమో, అనగా అంతవరకు తెలియనిదో, అదే, అదగ్గదహనన్యాయం చేత విధింపబడుతుంది.

వి. అదగ్గదహనన్యాయం అనగా అంతకు పూర్వమే కాలిపోయి బూడిద అయిపోయిన గడ్డి మొదలైనవీ, కాలని గడ్డిమొదలైనవీ ఉన్నప్పుడు నిప్పు అంతకు ముందు కాలిపోయినవాటిని కల్చదు; కాలనివాటినే కాలుస్తుంది. అదే విధంగా వాక్యంలో తెలిసిన అంశాలు తెలియని అంశాలు ఉన్నప్పుడు ఆ వాక్యం తెలియని అంశాలనే విధిస్తుంది అని అర్థం. దీనికి పూర్వమీమాంసకు సంబంధించిన రెండు ఉదాహరణలు చూపుతున్నాడు.

వ్యా. యథా ఇతి :- ఋత్విక్ ప్రచరణం ప్రమాణాంతరంచేత సిద్ధించి ఉండగా "లోహితోష్ణిషాః ఋత్విజః ప్రచరన్తి" అనే వాక్యం చేత లోహితోష్ణి

షత్వమాత్రమే విధేయం. హవనం మరొక ప్రమాణంవల్ల సిద్ధించి ఉండగా “దధ్నా జుహోతి” ఇత్యాదులలో దధ్నాదులకు కరణత్వం మాత్రం విధించబడుతున్నది.

వి. జ్యోతిష్టోమయాగం అనే యాగం ఉంది. దానికి సంబంధించిన విధానా లన్నీ చెప్పబడ్డాయి. మరొక యాగం శ్యేనయాగం ఉంది. “శ్యేనయాగం జ్యోతిష్టోమయాగం వలెనే చెయ్యాలి” అని చెప్పడంచేత జ్యోతిష్టోమయాగానికి సంబంధించిన విధానమే చాలా వరకు దీనిలో కూడా ఉంటుంది. కొన్ని మార్పులు ఉంటే వాటిని మాత్రం చెప్పడం జరుగుతుంది. ఈ విధంగా సాంగోపాంగంగా చెప్పబడిన యాగానికి ‘ప్రకృతియాగం’ అనీ, కొన్ని అంగాలు చెప్పి మిగిలినవి ఆ యాగంలో లాగ చూచుకోవాలి అని చెప్పిన యాగానికి ‘వికృతియాగం’ అనీ పేర్లు. ప్రస్తుతంలో జ్యోతిష్టోమం ప్రకృతియాగం, శ్యేనయాగం వికృతియాగం. “ప్రకృతివద్వికృతిః కర్తవ్యా” (వికృతి యాగాన్ని ప్రకృతియాగంవలెనే చెయ్యాలి) అనే నియమంచేత ప్రకృతియాగానికి సంబంధించిన అంగాలన్నీ వికృతియాగం లోనికి వచ్చేస్తాయి. జ్యోతిష్టోమయాగంలో “సోష్టిషాః వినీతవసనాః ఋత్విజః ప్రచరన్తి” (ఋత్విక్కులు తలపాగాలు ధరించి, వస్త్రాలు బాగా బిగించి కట్టుకొని తమ పనులు చెయ్యాలి) అనే వాక్యంచేత ఋత్విక్కులు ఉష్టిషాలు (తలపాగాలు) ధరించాలి అని విధించబడింది. ప్రకృతియాగంలో ఉన్న ఈ ఋత్వి గుష్టిషధారణం పైన చెప్పిన ‘ప్రకృతివద్వికృతిః కర్తవ్యా’ అనే వాక్యాన్ని పట్టి వికృతియాగం అయిన శ్యేనయాగంలోకి కూడా వచ్చేస్తుంది. మళ్ళీ విధించవలసిన పని లేదు. శ్యేనయాగంలో “లోహితోష్టిషా ఋత్విజః ప్రచరన్తి” అనే వాక్యం ఉంది. “ఋత్విక్కులు ఎఱ్ఱని ఉష్టిషాలు ధరించి తమ విధులు చెయ్యాలి” అని దీని అర్థం. అయితే ఈ యాగంలో ఉష్టిషాలను విధించవలసిన పని లేదు. ప్రకృతియాగంలోనుండే అవి లభిస్తున్నాయి. అందుచేత ఇక్కడ ఉష్టిషాల లోహితత్వం మాత్రమే విధింపబడుతున్నది. అందుచేత ఈ వాక్యానికి లోహితత్వవిధిలోనే తాత్పర్యం. అనగా ఋత్విక్కులు, వాళ్ళకి ఉష్టిషాలూ, ముందుగానే ఉన్నవే. అందుచేత అవి ఉద్దేశ్యాలు. లేనిది లోహితత్వం; అది విధేయం.

అదే విధంగా ‘అగ్నిహోత్రం జుహోతి’ (అగ్నిహోత్రం హోమం చెయ్యాలి) అనే వాక్యంచేత అగ్నిహోత్రం అనే హోమం విధించబడింది. దాని తరవాత

“దధ్నా జుహోతి” (పెరుగుతో హోమం చెయ్యాలి) అనే వాక్యం హోమంలో కరణంగా (సాధనంగా) దధిని మాత్రమే విధిస్తున్నది. హోమం పైన ఉదాహరించిన వాక్యంచేతనే లభిస్తున్నది కాబట్టి అది అనువాద్యం మాత్రమే. విధేయం కాదు. విధేయం కరణమైన దధియే. అందుచేత ఈ వాక్యానికి దధికరణత్వ విధానంతోనే తాత్పర్యం కాని హోమవిధానంలో కాదు.

మూలంలో “దధ్యాదేః కరణత్వమాత్రం విధీయతే” అని ఉండడంచేత కొందరు వ్యాఖ్యాతలు దధి కూడా ఆక్షేపంచేతనే లభిస్తున్నది, అందుచేత కేవలం కరణత్వం మాత్రమే విధేయం అని (బాలబోధిని పేజీ 227) వ్రాశారు. కాని దధి ఆక్షేపలభ్యం అని మీమాంసకు లెవరూ వ్రాసినట్లు కనబడదు. అది ఆక్షేపలభ్యం అయితే హోమకరణంగానే ఆక్షేపలభ్యం అవుతుంది గాని శారకత్వ రహితంగా కాదు. అందుచేత ఈ వ్యాఖ్యానం చింత్యమే. అందుచేత దధ్యాదేః కరణత్వమాత్రం’ అనగా దధికరణత్వం మాత్రం, అనగా కరణమైన దధిమాత్రం అని అర్థం చెప్పుకొని సరిపెట్టుకోవాలి. నిజానికి మమ్మటుడు వ్రాసిన ‘లోహితోష్ణీషత్వమాత్రం’ అనేది కూడా సరికాదు. ఉష్ణీషం ప్రకృతియాగప్రాప్తమే కదా ? అందుచేత ‘ఉష్ణీషలోహితత్వం’ అని అర్థం చెప్పుకున్నాం.

వ్యా. క్వచిదితి :- కొన్ని చోట్ల రెండింటి విధి, కొన్ని చోట్ల మూడింటి విధి కూడా ఉండవచ్చు, ఎట్లనగా - ‘రక్తం పటం వయ’ (ఎఱ్ఱని బట్ట నేయుము) ఇత్యాదివాక్యాలలో ఏకవిధి కావచ్చు, ద్వివిధి కావచ్చు, త్రివిధి కావచ్చు

వి. ‘ఎఱ్ఱని బట్ట నేయుము’ (‘రక్తం పటం వయ’) అన్నచోట వస్త్రం నేయాలి అని ముందుగానే తెలిసి ఉన్న పక్షంలో “నీవు నేయవలసిన ఏ వస్త్రం ఉందో దానిని ఎఱ్ఱగా ఉన్నదానిని నెయ్యి” అని అర్థం. అప్పుడు రక్తత్వం ఒక్కటే విధేయం. ఏదో నేయాలని ముందుగానే తెలిసి ఉంటే ‘ఎఱ్ఱని వస్త్రం నెయ్యాలి’ అని చెప్పినప్పుడు వస్త్రానికి, రక్తత్వానికి విధేయత్వం. ముందు ఏమీ అనుకోకుండా ఒకని దగ్గరకు వెళ్ళి “రక్తం పటం వయ” అన్నట్లయితే వయనమూ, వస్త్రమూ, దానిరక్తత్వమూ మూడు కూడా విధేయాలే.

తతశ్చేతి :- అందువల్ల ఏది విధేయమో దానియందే తాత్పర్యం అని తేలింది అందుచేత ఉచ్చరించబడిన శబ్దానికి (విధేయమైన) వాచ్యార్థమునందే తాత్పర్యం అని చెప్పాలి కాని ఆ శబ్దం వినడంవల్ల ప్రతీతిగోచరాలైన అన్ని

అర్థాలలోనూ తాత్పర్యం అని చెప్పకూడదు. అలా చెప్పే పక్షంలో “పూర్వః ధావతి” (ముందువాడు లేదా తూర్పున ఉన్నవాడు పరుగెత్తుచున్నాడు) అన్నప్పుడు అపరాద్యర్థంలో కూడా ఒకప్పుడు తాత్పర్యం అని చెప్పవలసివస్తుంది.

వి ‘పూర్వ, శబ్దం సాపేక్షశబ్దం. ఎవరికంటె పూర్వుడు ? అపరునికంటె పూర్వుడు. అందుచేత “పూర్వః” అనే మాట విన్నప్పుడు అపర అనే అర్థం కూడా స్ఫురించవచ్చు. స్ఫురించిన దల్లా తాత్పర్యవిషయం అంటే ‘పూర్వః ధావతి’ అనేదాని తాత్పర్యం ‘అపరః ధావతి’ (తరువాతివాడు, లేదా పశ్చిమాన ఉన్నవాడు పరుగెత్తుచున్నాడు) అని చెప్పడానికి కూడా అవకాశం వస్తుంది.

అందుచేత తాత్పర్యం అనేది ఏ శబ్దాలు ఉచ్చరించబడ్డాయో వాటి వాచ్యార్థం విషయంలోనే; అందులోనూ ఏది విధేయమో ఆ అర్థం విషయంలోనే. వ్యంగ్యార్థం తాత్పర్యవిషయం అనడానికి వీలు లేదు అని బావం.

అవ. తాత్పర్యం అనేది ప్రయోగించిన శబ్దం యొక్క అర్థం విషయంలోనే అని పైన చెప్పిన నియమానికి వ్యభిచారం శంకిస్తున్నాడు -

వృ. యత్తు “విషం భక్షయ, మా చాస్య గృహే భుజ్జీథాః ? ఇత్యత్ర ‘ఏతద్గృహే న భోక్తవ్యమ్’ ఇత్యత్ర తాత్పర్యమితి స ఏవ వాక్యార్థః ఇతి; ఉచ్యతే. తత్ర చకార ఏకవాక్యతాసూచనార్థః; న చాఖ్యాతవాక్యయోర్ద్వయోరజ్ఞాణీభావ ఇతి విషభక్షణవాక్యస్య సుహృద్వాక్యత్వేనాజ్ఞతా కల్పనీయా ఇతి ‘విషభక్షణాదపి దుష్టమేతద్గృహే భోజనమితి సర్వథా మాస్య గృహే భుజ్జీథాః’ ఇతి ఉపాత్తశబ్దార్థే ఏవ తాత్పర్యమ్.

వ్యా. ‘విషం తిను; ఇతని ఇంట్లో భుజించవద్దు’ అనే వాక్యంలో ‘విషం భక్షయ’ అనే వాక్యానికి ‘వీని ఇంట్లో భోజనం చేయవద్దు’ అనే అర్థంలో తాత్పర్యం. అందుచేత అదే ‘విషం భక్షయ’ అనే వాక్యానికి అర్థం. అనగా ప్రయోగించిన శబ్దంయొక్క అర్థంకంటె భిన్నమైనదానియందు తాత్పర్యం. అందుచేత పైన నువ్వు చెప్పిన నియమానికి ఇక్కడ వ్యభిచారం కదా అని పూర్వపక్షి అభిప్రాయం. ‘ఉచ్యతే’ ఇత్యాది వాక్యతో సమాధానం చెబుతున్నాడు.

దీనికి సమాధానం ఏమనగా - ఇక్కడ ఉన్న 'చ' కారం 'విషం భక్షయ' 'అస్య గృహే మా భుజ్జీహాః' అనే రెండు వాక్యాలకు ఏకవాక్యత్వాన్ని సూచించడం కోసం ప్రయోగించబడింది. రెండు క్రియాపదా లున్న రెండు స్వతంత్ర వాక్యాలకి అంగాంగిభావం కుదరదు. అనగా రెండు వాక్యాలూ సమప్రపాదాన్యం కలవే గాన ఒకటి రెండవదానికి అంగం అవడం ఉండదు. కాని 'విషం తినుము' అనే మాట స్నేహితుడు పలికినది. అందుచేత స్నేహితుడైనవాడు ఎవడూ విషం తిన మని చెప్పడు. అందుచేత 'అస్య గృహే మా భుజ్జీహాః' అనే వాక్యానికి అంగం అయేటట్లుగా ఈ వాక్యానికి ఆర్థం కల్పించాలి. ఈ వాక్యార్థం ఆ వాక్యార్థంలో కర్మగా గాని, కరణంగా గాని మరొక కారకంగా గాని అంగం అయే ప్రసక్తిలేదు. అందుచేత, 'విషం తిను' అనే ముఖ్యార్థం బాధితం అయింది గాన దీనికి "వీని ఇంట్లో భోజనం చెయ్యడం విషభక్షణంకంటె కూడా దుష్టమైనది" అని లక్షణచేత ఆర్థం చెప్పుకోవాలి. ఈ వాక్యార్థానికి అందువలన 'ఎట్టి వరిస్థితులలోను వీని ఇంట్లో భోజనం చేయకుము' అనే వాక్యార్థంతో హేతువుగా అన్వయం కుదురుతుంది. ఈ విధంగా 'తాత్పర్యం అనేది వాక్యంలో ఉన్న శబ్దాలచేత బోధింపబడే ఆర్థమునందే' అనే నియమానికి భంగం లేదు. అందు చేత 'యత్పరః శబ్దః స శబ్దారః' అనేది అజ్ఞానంచేత చెప్పినదే అని భావం.

అవ. 'సోఽయమిషోఽపి దీర్ఘదీర్ఘతరో వ్యాపారః' అని చెప్పినదానిని బిండిస్తున్నాడు :

వృ. యది శబ్దశ్రుతేరనంతరం యావానర్థో లభ్యతే తావతి శబ్దస్యాభిదైవ వ్యాపారః తతః కథం 'బ్రాహ్మణ పుత్రస్తే జాతః;' 'బ్రాహ్మణ కన్యా తే గర్భిణీ' ఇత్యాదౌ హర్షశోకాదీనామపి న వాచ్యత్వమ్ ? కస్మాచ్ఛ లక్షణా ? లక్షణీయేఽప్యర్థే దీర్ఘదీర్ఘతరాభిదా వ్యాపారేణైవ ప్రతీతిసిద్ధేః. కిమితి చ శ్రుతిలిఙ్గవాక్యప్రకరణ స్థాన సమాఖ్యానాం పూర్వపూర్వబలీయస్త్యమ్ ? ఇతి అన్వితాభిదానవాదేఽపి విధేరపి సిద్ధం వ్యంగ్యత్వమ్.

వ్యా. శబ్దం విన్న ఏమ్మట లభించే ఆర్థం అంతా బోధించడానికి అభిధానం అనే వ్యాపారం ఒక్కటే చాలే పక్షంలో "ఓ! బ్రహ్మణుడా! నీకు కుమారుడు.

కలిగాడు"; 'ఓ ! బ్రాహ్మణుడా ! నీ కన్య కర్చవతి అయింది' ఇత్యాదివాక్యాలు వినగానే కలిగే (పుత్రుడు పుట్టినందుకు) సంతోషం, (అవివాహిత అయిన కూతురు గర్భవతి అయినందుకు) శోకం మొదలైనవి కూడా వాచ్యాలని చెప్పవలసి వస్తుంది.

అదే విధంగా అభిధకు ఉన్న దీర్ఘ దీర్ఘతర వ్యాపారంచేతనే తీరం మొదలైన లక్ష్యాల్లాలు కూడా తెలియవచ్చును గాన ఇంక లక్షణ ఎందుకు? శ్రుతిలింగ వాక్యప్రకరణ స్థానసమాఖ్యలలో పూర్వపూర్వం బలీయం అయిందని జైమిని చెప్పిన మాట ఎట్లు కుదురుతుంది ? అందుచేత అన్వితాభిధాన వాదంలో కూడ "నిఃశేషచ్యుతచందనమ్" ఇత్యాదులలో విధి వ్యంగ్యం అని అంగీకరించాలి.

వి. శ్రుతిలింగాదుల పూర్వపూర్వబలీయ స్వం అనేది కూడా మీమాంసా శాస్త్రానికి సంబంధించిన విషయం. మీమాంసక మతానుమాయలైన దీర్ఘ దీర్ఘ వ్యాపారవాదులకు సమాధానం చెపుతున్నాడు గాన మమ్మటుడు మీమాంసాశాస్త్ర విషయాన్ని ఇక్కడ ఉట్టంకిస్తున్నాడు. దేనిని అంగంగా ఉపయోగించాలో దేనిని అంగిగా నిర్ధారణ చెయ్యాలో నిర్ణయించడానికి శ్రుతి, లింగం, వాక్యం, ప్రకరణం, స్థానం, సమాఖ్య అనే ఆరింటిని అంగీకరించారు.

(1) శ్రుతి :- ఇతరాపేక్ష లేకుండా విన్నంత మాత్రం చేతనే అంగత్వాన్ని (ఇది దీనికి అంగం అనే విషయాన్ని) బోధించేది శ్రుతి. ఉదా. 'ప్రీహిభిర్యజేత' (ప్రీహులచేత, వరిదాగ్గించేత యాగం చెయ్యాలి) అన్నప్పుడు 'ప్రీహిభిః' అనే పదంలో ఉన్న తృతీయావిభక్తి వినగానే ప్రీహులు కరణం అనీ, అందుచేత యాగానికి అవి అంగం అనీ తెలుస్తున్నది.

(2) లింగం :- శబ్దానికి ఉన్న సామర్థ్యం అనగా రూఢిచేత ఒక అర్థాన్ని బోధించకలిగి ఉండడం లింగం. "బర్హిర్దేవసదనం దామి" (పురోదాశం ఉంచే స్థానంగా నేను బర్హిస్సు (దర్బలు) కోస్తున్నాను) అనే వాక్యం అర్థాన్ని పట్టి, ఇక్కడ ఉన్న 'బర్హిః' మొదలైన శబ్దాల రూఢ్యర్థాన్ని పట్టి, ఈ మంత్రాన్ని బర్హిస్సు కోనేటప్పుడే వినియోగించాలి (ఈ మంత్రం చదువుతూ బర్హిస్సు కొయ్యాలి), ఉలవం మొదలైన తృణాలు కోనేటప్పుడు కాదు అని నిర్ణయించ బడుతుంది.

(3) వ్యా. కొన్ని పదాల కలయిక వాక్యం. అనగా అంగవాచక అంగి

వాచక వదాలను కలిపి ఉచ్చరించడం వాక్యం. “యస్య పర్ణమయీ జుహూర్భవతి నస పాపం శ్లోకం శృణోతి” అని ఉంది.” వలాశదారువుతో తయారుచేసిన జుహూవు (హోమం చేసే గరిచె) ఉన్నవాడు పాపకీర్తిని (అపకీర్తిని) వినడు” అని అర్థం. ఇక్కడ పర్ణజుహూవులను కలిపి ఉచ్చరించడంచేత (ఈ వాక్యంలో చెప్పడం చేత) పర్ణం జుహ్వంగం అని తెలుస్తున్నది. అనగా జుహూవును మోదుగకట్టతో చేస్తేనే అపూర్వం (యాగఫలాన్ని కలిగించే అదృష్టం) కలుగుతుంది అని తెలుస్తూన్నది. అనగా పర్ణత జుహ్వంగం.

(4) ప్రకరణం :- రెండింటిలో ఒకదానితో ఒకదానికి అవసరం పడడం ప్రకరణం. ప్రయాజాదిహోమాలలో ‘సమిధో యజతి’ అనే వాక్యం ఉంది. ‘సమిధలు హోమం చెయ్యాలి’ అని అర్థం, దీనికి ఫలం చెప్పలేదు, దర్శపూర్ణ మాసయాగాలనే యాగానికి స్వర్గం అనే ఫలం చెప్పబడింది. కాని ఆ యాగాలలో చేయవలసిన హోమాలు చెప్పలేదు. ఈ విధంగా ఇక్కడ “సమిధో యజతి” అనే వాక్యానికి ఫలాకాంక్ష ఉంది. దర్శపూర్ణమాసయాగానికి కరణాకాంక్ష (సాధనం ఏమిటి అనే ఆకాంక్ష) ఉంది. అందుచేత ఇక్కడ ప్రకరణాన్ని పట్టి ప్రయాజలు దర్శపూర్ణమాసాలకి అంగం అని నిర్ణయించబడింది.

(5) స్థానం :- స్థానం అంటే క్రమం. “ఐన్ద్రాగ్నమేకాదశకపాలం నిర్వపేత్” అని మొదటిదిగా ఐంద్రాగ్నఇష్టి విధించబడింది. “వైశ్వానరం ద్వాదశకపాలం నిర్వపేత్” అని వైశ్వానరేష్టి రెండవదిగా విధించబడింది. “ఐన్ద్రాగ్నిరోచనా దివః” ఇత్యాదిమంత్రాలు ముందుగాను, తరవాత ‘వైశ్వానరో జీజనత్’ ఇత్యాది మంత్రాలూ వరించబడ్డాయి. అందుచేత మొదటి మంత్రాలు మొదటి ఇష్టికి తరవాత చదివినవి రెండవ ఇష్టికి అంగాలని క్రమాన్ని పట్టి (మొదటిది మొదటిదానికి, రెండవది రెండవదానికి అనే రీతిలో) నిర్ణయించబడింది.

(6) సమాఖ్య :- సమాఖ్య అనగా యోగికశబ్దం అని అర్థం. యోగికం, రూఢం, యోగరూఢం, యోగికరూఢం అని శబ్దాలు నాలుగు విధాలు. అవయవార్థం చెప్పడానికి వీలైన కృతద్వితాన్తసమస్తవదాదులు యోగికాలు, ‘పాచకః’, ‘దాశరథిః’, ‘జనకసుతా’ ఇత్యాదులు ఉదాహరణలు, అవయవశక్తి అపేక్ష లేకుండా అర్థాన్ని బోధించే ‘గౌః’ ఇత్యాది వదాలు రూఢవదాలు. అవయవశక్తి

ఉంటూ సముదాయరూపంలో ఒక అర్థాన్ని బోధించే 'పంకజమ్' ఇత్యాదిపదాలు యోగరూపాలు. పంకంనుంచి పుట్టినద అనే అర్థం ఉన్నా పంకంలో పుట్టినవాటిని అన్నింటినీ పంకజం అనకూడదు. పద్మానికి మాత్రమే ఆ పేరు. అందుచేత ఇవి కొంతవరకు రూపపదాల వంటివి. అవయవశక్తిచేత ఒక అర్థాన్ని, రూపచేత మరొక అర్థాన్ని బోధించేవి యోగికరూపాలు, 'ఉద్భిత్' మొదలైనవి ఉదాహరణలు. ఉద్భిత్ అనగా యోగంచేత భూమిని బ్రహ్మలుకొట్టుకొని పైకివచ్చే మొక్క, చెట్టు అని అర్థం. రూపచేత ఒక యోగం అని అర్థం. వీటిలో యోగిక శబ్దానికి సమాఖ్య అనిపేరు. 'హోతృచమ...' అనే పేరును పట్టి చమసభక్షణానికి హోత ఆంగం అని తెలుస్తుంది.

ఒక స్థలంలో శ్రుతి మొదలైనవి రెండు మూడు సమావిష్టాలు అయినప్పుడు అంగత్వాదినిర్ణయం శ్రుతిని పట్టి చెయ్యాలా, లింగాన్ని పట్టి చెయ్యాలా, వాక్యాన్ని పట్టి చెయ్యాలా అనే సందేహం వచ్చినప్పుడు (తరవాతివాటికంటే ముందువి బలవత్తరమైనవి) తరవాతివి దుర్బలములైనవి అని, పూర్వపూర్వాలకంటే ఉత్తరోత్తరోత్తరాల అర్థం దూరంగా ఉండడం ఇందుకు కారణం" అని "శ్రుతిలిజ్జ వాక్యప్రకరణ స్థానసమాఖ్యానాం సమవాయే పారదౌర్భల్యమర్థవిప్రకర్షాత్" అనే జైమినిసూత్రం చెపుతున్నది. ఉదాహరణకి— "కదాచన స్తరీరసి నేన్ద్ర సశ్చసి దాశుషే" అనే మంత్రం ఉంది. ఇది ఇంద్రుణ్ణి స్తుతిస్తూన్న ఋక్కు కాబట్టి దీనికి 'ఐంద్రీ ఋక్' అని పేరు. అసగా దీని అర్థాన్ని (లింగాన్ని) పట్టి ఇంద్రుణ్ణి స్తుతించడానికి ఉపయోగించాలి. కాని 'ఐన్ద్ర్యా గార్హపత్యముపతిష్ఠతే' అని ఒక విధివాక్యం ఉంది. దీనిని పట్టి దీనిని గార్హపత్యాగ్నిని స్తుతించడానికి ఉపయోగించాలి. అందుచేత శ్రుతిని పట్టి (ఈ వాక్యం 'గార్హపత్యాగ్నిని స్తుతించాలి' అని ప్రత్యక్షంగా చెపుతున్నది కాబట్టి) గార్హపత్యాగ్నిని స్తుతించడానికి వినియోగించాలా, లింగాన్ని పట్టి ఇంద్రుణ్ణి స్తుతించడానికి వినియోగించాలా, అని సందేహం కలుగుతున్నది శ్రుతి ప్రత్యక్షంగా 'ఇది చెయ్యాలి' అని బోధిస్తుంది. లింగస్థలంలో ముందు వాక్యార్థం అంతా తెలుసుకొని ఈ అర్థాన్ని పట్టి "ఈ పని చెయ్యాలి" అని శ్రుతి(వాక్యం)కల్పించుకొని దాని ప్రకారం చెయ్యవలసి ఉంటుంది. ఈ విధంగా శ్రుతికంటే లింగం ఒక కక్ష్య దూరం. అందుచేత ఇక్కడ శ్రుతిని పట్టి ఈ మంత్రాన్ని గార్హపత్యాగ్నిస్తుతికే వినియోగించాలి అని నిర్ణయం. మిగిలిన వాటివిషయంలో కూడా, అసగా శ్రుతి వాక్యమూ కలిసినా, లింగమూ వాక్యమూ కలిసినా, శ్రుతి సమాఖ్యా కలిసినా—ఇలా మిగిలిన ఐదింటి విషయం రోనూ కూడ పరం దుర్బలంగా గ్రహించి పూర్వానికి ప్రాధాన్యం ఇవ్వాలి.

ఇలా పారదౌర్బల్యానికి కారణం అర్థంలో దూరం ఉండడమే అని జైమిని చెప్పినాడు. అందుచేత ఇషువ్యాపారం వలె శబ్దవ్యాపారం చాలా దూరదూరంగా వెడుతుంది; ఎంతదూరమైనా అన్ని అర్థాలు సమానాలే అని అనడం సరికాదు.

అవ. వ్యంగ్యార్థాన్ని అంగీకరించకపోతే మరొక దూషణాన్ని చెపుతున్నాడు-

వృ. కించ 'కురు రుచిమ్' ఇతిపదయోర్వైపరీత్యే కావ్యాంతర్వర్తిని కథం దుష్టత్వమ్ ? న హ్యత్రాసభ్యోర్థః పదార్థాన్తరైరన్వితః ఇతి అనభిధేయ ఏవ ఇతి ఏవమాది అపరిత్యాజ్యం స్యాత్.

వ్యా. కించేతి- మరొక విషయం ఏమనగా 'కురు రుచిమ్' అనే పదాలను వాటి క్రమం మార్చి "రుచింకురు" అని కావ్యమధ్యంలో ప్రయోగించినప్పుడు దానికి దుష్టత్వం ఎట్లు? ఇక్కడ అసభ్యార్థం అన్యపదార్థాలతో అన్వయించడంలేదు కాబట్టి వాచ్యం కాదుకదా? అందుచేత ఇలాంటి ప్రయోగం పరిత్యాజ్యం కాకుండా పోతుంది.

వి. 'రుచిం కురు' అని కావ్యమధ్యలో రాకూడదు; ఆ మాటల్లోని 'చింకు' అనేది చెవిని పడగానే అశ్శీలార్థం స్ఫురిస్తుంది; అందుచేత ఇలాంటి ప్రయోగాలు దుష్టములు అని అంటారు. (కాశ్మీరభాషలో 'చింకు' అనగా యోన్యంతర్గతాంకురమట) అభిహితాన్వయవాదం ప్రకారం 'చింకు' పదం ఇతరపదార్థాలతో అన్వయించలేదు కాబట్టి వాచ్యం కానే కాదు. అలాంటప్పుడు ఆ పదం త్యాజ్యం ఏలా అవుతుంది? అందుచేత ఇది దోషం అని చెప్పడానికి వీలుండదు. వ్యంగ్యార్థాన్ని అంగీకరించిన పక్షంలో వాచ్యం కాక పోయినా 'రుచింకురు' అనగానే ఆ అశ్శీలార్థం వ్యంజనయా స్ఫురిస్తున్నది గాన దీన్ని దోషంగా పరిగణించడానికి వీలవుతుంది అని భావం. అందుచేత కూడా వ్యంజనను, వ్యంగ్యార్థాన్ని అంగీకరించాలి.

అవ. వ్యంగ్యార్థాన్ని అంగీకరించకపోతే మరొక దూషణాన్ని చూపుతున్నాడు-

వృ. యది చ వాచ్యవాచకత్వవ్యతిరేకేణ వ్యజ్యవ్యజ్ఞకభావో నాభ్యుపేయతే తదా ఆసాదుత్వాదీనాం నిత్యదోషత్వం, కష్టత్వాదీనామ్

అనిత్యదోషత్వమ్ ఇతి విభాగకరణమనుపపన్నం. స్యాత్ న చానుప పన్నమ్; సర్వవైవ విభక్తతయా ప్రతిభాసాత్. వాచ్యవాచకభావవ్యతిరేకేణ వ్యజ్య వ్యజ్ఞకతాశ్రయణే తు వ్యజ్యస్య బహువిధత్వాత్ క్వచిదేవ కస్య చిదేవ ఔచిత్యేన ఉపపద్యత ఏవ విభాగవ్యవస్థా.

వ్యా. యది చేతి - వాచ్యత్వవాచకత్వాలకంటె భిన్నంగా వ్యంగ్యత్వ వ్యంజకత్వాలు అంగీకరించని పక్షంలో అసాదుత్వాదులు నిత్యదోషాలనీ కష్టత్వాదులు అనిత్యదోషాలనీ విభాగం చేయడం అనుపపన్నం అయిపోతుంది. "ఔను; అది అనుపపన్నమే" అని అనడానికి వీలులేదు. ఎందుచేతననగా ప్రతీవాడికీ వేరు వేరుగా కనబడుతున్నాయి. వాచ్యత్వ వాచకత్వాలకంటె వేరుగా వ్యంగ్యత్వ వ్యంజకత్వాదులు అంగీకరించిన పక్షంలో వ్యంగ్యం అనేక విధాలుగా ఉంటుంది కాబట్టి ఒక్కొక్కటి ఒక్కొక్కచోట ఉచితంగా ఉంటుంది. అందుచేత విభాగ వ్యవస్థ ఉచితం అని చెప్పడానికి వీలవుతుంది.

వి. కావ్యదోషాలలో వ్యాకరణశాస్త్రవిరుద్ధత్వంచేత ఏర్పడిన 'అసాదుత్వం' మొదలైనవి, చెవులకు ఇంపుగా లేకపోవడంవల్ల ఏర్పడే 'కష్టత్వం' మొదలైనవి ఉన్నాయి. వీటిలో అసాదుత్వాదులు నిత్యదోషాలు. అవి ఏన్నటికీ దోషాలే. కష్టత్వాదులు అక్కడ ఉన్న రసాదుల్ని: వక్త్రాదుల్ని పట్టి ఒకప్పుడు దోషాలు కావచ్చు, కాకపోవచ్చు, గుణాలు కూడా కావచ్చు. ఈ విషయం సప్తమోల్లాసంలో విశదం అవుతుంది. అభిధ తప్ప వ్యంజన అనే వ్యాపారం గాని, వ్యంగ్యార్థం అనేది కాని లేదు అనే పక్షంలో ఈ విభాగం కుదరదు. అనలు ఈ విభాగమే తప్ప అనడానికి వీలులేదు. ఎందుచేత ననగా- శృంగారాది రసాలలో ఈ శ్రుతి కటుత్వాదులు దోషాలు అన్నట్లు, వీరరౌద్రాదులలో దోషాలుకావన్నట్లు, సహృదయుల హృదయాలే సాక్ష్యం చెపుతున్నాయి. వాచ్యార్థం ఒక్కటే ఉంటుంది అనే వారి మతంలో వాచ్యార్థం అన్ని చోట్లా సమానంగానే ఉంటుంది కాబట్టి ఈ భేదానికి అపకాశం ఉండదు. వ్యంజనను అంగీకరించిన పక్షంలో వ్యంగ్యమైన అర్థాన్ని పట్టి ఇవి కొన్ని చోట్ల దోషాలు అవడం, కొన్ని చోట్ల కాకపోవడం కుదురుతుంది.

అవ. వ్యంజనను అంగీకరించని పక్షంలో మరొక దోషం చూపుతున్నాడు-

వృ. “ద్వయం గతం సంప్రతి శోచనీయతాం సమాగమప్రార్థనయా కపాలినః” ఇత్యాదౌ పినాక్యాదిపదవై లక్షణ్యేన కిమితి కపాల్యాది పదానాం కావ్యానుగుణత్వమ్.

వ్యా. ద్వయమ్ ఇతి :- “ద్వయం గతం” ఇత్యాదులలో పినాకి మొదలైన పదాలకంటె విలక్షణంగా ‘కపాలి’ మొదలైన పదాలు కావ్యానికి అనుగుణంగా ఉంటాయి అనడం దేనిని పట్టి?

వి. ఒక్క అర్థాన్ని బోధించడానికి అనేకపర్యాయపదాలు ఉండవచ్చు. అయినా కొన్ని సందర్భాలలో కొన్ని పదాలు ఉపయోగిస్తేనే అవి కావ్యానికి అనుగుణంగా ఉంటాయి అలంకారశాస్త్రసంప్రదాయం. కుమారసంభవంలో శివుడు బ్రహ్మచారి వేషంలో పార్వతి దగ్గరికి వెళ్ళి శివుణ్ణి (తననే) నిందిస్తూన్న ఘట్టంలో ఉన్న శ్లోకం ఇది.

“ద్వయం గతం సంప్రతి శోచనీయతాం

సమాగమప్రార్థనయా కపాలినః,

కలా చ సా కాన్తిమతీ కలావత

స్త్ర మస్య లోకస్య చ నేత్రకౌముదీ”.

132A

“ఈ లోకంలో ఆ కపాలితో సంబంధం కోరి ఆ చంద్రకళ, నువ్వు మీరిద్దరూ జాలిపడవలసిన స్థితిలో ఉన్నారు” అని దీని భావం. శివుని విషయంలో అనాదరం, జుగుప్సా కలిగేటట్లుచేసి పార్వతినిపరీక్షించడం శివునిలక్ష్యం. శివుడు అనే అర్థంలో ‘కపాలీ’ ‘పినాకి’ ‘మహేశితా’ మొదలైన ఎన్నో పదాలు ఉన్నా ‘కపాలి’ పదాన్ని ప్రయోగించడంలో ఒక ఔచిత్యం ఉంది. శివుడు అనే వాచ్యార్థం తెలిసిన వెంటనే ‘కపాలం ధరించినవాడు’ అనే అర్థం కూడా స్ఫురించడంతో అది జుగుప్సాపోషకమై ప్రకృతకావ్యానుగుణంగా ఉంటుంది. అభిధయే కాని వ్యంజన లేదు, వాచ్యార్థమే కాని వ్యంగ్యార్థం లేదు అనే పక్షంలో ఇలాంటి వైలక్షణ్యం సంపాదించడం శక్యం కాదు.

అవ. వ్యంజనను ఆందీకరించకపోయినచో మరొక దోషాన్ని చూపుతున్నాడు.

వృ. అపి చ వాచ్యోఽర్థః సర్వాన్ ప్రతిపత్త్యాన్ ప్రతి ఏక రూప ఏవేతి నియతోఽసౌ. స హి 'గతోఽస్తమర్కః' ఇత్యాదౌ వాచ్యో ఽర్థః క్వచిదన్యథా భవతి. ప్రతీయమానస్తు తత్ త్రకరణవక్తృప్రతి పత్త్యాదివిశేషసహాయతయా నానాత్వం భజతే. తథా చ గతోఽస్తమర్కః ఇత్యతః సపత్నం ప్రత్యవస్కన్దనావసర ఇతి, అభిసరణముపక్రమ్యతా మితి, ప్రాప్తప్రాయస్తే ప్రేయానితి, కర్మకరణాన్నివర్తామహే ఇతి, సాంద్యో విధిరుపక్రమ్యణామితి; దూరం మా గా ఇతి, సురభయో గృహం ప్రవేశ్యంతామితి, సంతాపోఽదునా స భవతీతి, విక్రేయవస్తూని సంహి యంతామితి, నాగతోఽద్యాపి ప్రేయానిత్యాదిరనవధిర్వ్యజ్ఞోఽర్థః తత్రతత్ర ప్రతిభాతి.

వ్యా. అపి చ ఇతి :- మరొక విషయం ఏమనగా- వాచ్యార్థం గ్రహించే వాళ్ళందరికీ ఒకే విధంగా ఉంటుంది కాబట్టి నియతంగా (మార్పు లేకుండా) ఉంటుంది. "గతోఽస్తమర్కః" (నూనూడు అస్తమించినాడు) ఇత్యాది వాక్యాలలో వాచ్యార్థం ఎన్నటికీ మార్పు చెందదు కదా? వ్యంగ్యార్థం మాత్రం ప్రకరణవిశేషం సహాయంచేత అనగా వేరు వేరు ప్రకరణాల్ని పట్టి, ఆ మాట అన్న వ్యక్తి విశేషాన్ని పట్టి, అర్థం చేసుకొనేవాని విశేషాన్ని పట్టి అనేకవిధాలుగా మారుతుంది. అందుచేతనే 'గతోఽస్తమర్కః' అన్న మాట రాజునుంచి వినగానే 'ఇది శత్రువు లను ఆక్రమించడానికి తగిన సమయం' అని సేనానాయకాదులకు, సఖినుంచి వినగానే "అభిసరణానికి ప్రారంభం చెయ్యి" అని నాయకకూ, సఖినుంచి విన గానే 'నీ ప్రేమియుడు వచ్చేసినట్లే' అని ప్రేమియురాలికి, మేస్త్రినుంచి వినగానే 'పని కట్టిబెడదాం' అని పనివాళ్ళకు, గురువునుండి వినగానే "ఇంక సంధ్యావందనాదులు ప్రారంభించండి" అని శిష్యులకూ, తల్లినుండి వినగా 'దూరం వెళ్ళవద్దు' అని కూమారుడికి, రైతునుండి వినగానే "ఆవులను కొట్టాలలోకి ప్రవేశ పెట్టండి" అని పశువుల కాపరులకి పగలంతా ఎండవేడిమికి బాధపడుతూన్న ఒక వ్యక్తినుంచి వినగానే "ఇంక ఇప్పుడు వేడి ఉండదు" అనీ, దుకాణదారుడినుంచి వినగానే "అమ్మజూపిన సామాన్లు సర్దివేయండి" అని దుకాణంలో పనిచేసేవాళ్ళకి, నాయక నుండి వినగానే 'ఇంకా నా ప్రేమియుడు రాలేదు' అని ప్రక్క నున్న సఖురాలికి

అక్కడక్కడ అనంతవిదాలైన వ్యంగ్యార్థం స్ఫురిస్తుంది. ఒక్క వాచ్యార్థాన్ని పట్టుకొని కూర్చుంటే ఇదంతా కుదరదు.

ఆవ. వాచ్యవ్యంగ్యార్థాలు వేరు వేరు అని నిరూపించే కొన్ని ఉపపత్తులను “వాచ్యవ్యంగ్యయోః” మొదలు “భేదో న స్యాత్” అనేవరకు ఉన్న గ్రంథభాగంచేత చూపుతున్నాడు. నిషేధత్వవిధిత్యాదిరూపాలచేత వాచ్యవ్యంగ్యార్థాల స్వరూప-కాల ఆశ్రయ-నిమిత్త-కార్య-సంఖ్యా-విషయాలలోనూ భేదం ఉన్నా కూడ ఆ రెండూ ఒకటే అంటే నలుపు పసుపు మొదలైన భేదాలు కూడ ఉండవు అని ఈ గ్రంథానికి భావం.

వృ. వాచ్యవ్యంగ్యయోః నిఃశేషేత్యాదౌ నిషేధవిధ్యాత్మనా,

శ్లో॥ “మాత్స్పర్య ముత్సార్పర్య విచార్య కార్య
మార్యాః సమర్యాదముదాహరన్తు,
సేవ్యా నితమ్బాః కిము భూధరాణా
ముత స్మరస్మేరవిలాసిసీనామ్”.

133

ఇత్యాదౌ సంశయశాస్త్రశృంఖలార్యన్యతరగతనిశ్చయరూపేణ,

వ్యా. వాచ్యవ్యంగ్యయోః ఇతి :- నిఃశేషేత్యాదిశ్లోకంలో “తస్య అధమస్య అన్తికం న గతా అసి” అని నిషేధం వాచ్యం. ‘తత్సమీపమేవ గతా అసి’ అని విధి వ్యంగ్యం.

మాత్స్పర్యమితి:- భర్తృహరిశృంగారశతకంలోని పద్యం ఇది. ఆర్యాః = ఆర్యులారా! మాత్స్పర్యమ్ = మాత్స్పర్యాన్ని, ఉత్సార్పర్య = విడచి, విచార్య = బాగా ఆలోచించి, సమర్యాదమ్ = సప్రమాణంగా, కార్యమ్ = చేయవలసిన పనిని, ఉదాహరన్తు = చెప్పెదరుగాక. భూధరాణామ్ = పర్వతాలయొక్క, నితమ్బాః = చరియలు, కిము సేవ్యాః = సేవించదగినవా? ఉత = లేక స్మరస్మేరవిలాసిసీనామ్ = మన్మథునిచేత చిరునవ్వుతో కూడిన స్త్రీల నితంబములు సేవించదగినవా?

ఈ శ్లోకంలో ‘కిము’ ‘ఉత’ అనే పదాలు ప్రయోగించడంచేత సంశయం వాచ్యం. వక్త కాంతుడైతే పర్యతనితంబాలనే సేవించాలి అనీ, శృంగారి అయితే విలాసిసీ నితంబాలే సేవించాలి అనీ నిశ్చయం వ్యంగ్యం.

శ్లో॥ కథమవనిప దర్శో యన్నిశాతాసిధారా
దలనగలితమూర్ధ్నాం విద్విషాం స్వీకృతా శ్రీః,
నను తవ నిహతారేరప్యసౌ కిం న నీతా
త్రిదివమపగతాఙ్గైర్వల్లభా కీర్తిరేభిః,

134

వృ. ఇత్యాదౌ నిన్దాస్తుతివపుషా స్వరూపస్య,

వ్యా. అవనిప = రాజా! నిశాతాసిధారాదలనగలితమూర్ధ్నామ్ = వాడియైన
ఖడ్గము అంచుచేత బ్రద్దలుకొట్టడంచేత పడిన శిరస్సులు గల, విద్విషామ్ =
శత్రువులయొక్క, శ్రీః = లక్ష్మి, యత్ = ఎందువలన, స్వీకృతా = గ్రహించ
బడినదో అందువలన, దర్శః = గర్వం, కథమివ = ఎట్లు? (ఎందుకు)? నను =
ఎందువలన అనగా, నిహతారేః అపి = చంపబడిన శత్రువులు కలవాడవైనా, తవ
= నీయొక్క, వల్లభా = ప్రేయూరాలైన, కీర్తిః = కీర్తి, అపగతాఙ్గైః = పోయిన శరీ
రాలు గల, ఏభిః = వీళ్ళచేత, త్రిదివమ్ = స్వర్గమును గూర్చి, కిం న నీతా =
తీసికొనవెళ్ళబడలేదా!

ఇత్యాదులలో నింద వాచ్యం. స్తుతి వ్యంగ్యం. ఈ విధంగా పై మూడు
ఉదాహరణలలో వాచ్యవ్యంగ్యార్థాల స్వరూపం వేరువేరుగా ఉంది.

వృ. పూర్వపశ్చాద్భావేన ప్రతీతేః కాలస్య, శబ్దాశ్రయత్వేన,
శబ్దతదేకదేశతదర్థవర్ణసంఘటనాశ్రయత్వేన చ ఆశ్రయస్య, శబ్దాను
శాసనజ్ఞానేన, ప్రకరణాదిసహాయప్రతిభానైర్మల్యసహితేన చ అవగమః
ఇతి నిమిత్తస్య, బోధృమాత్రవితగ్ధవ్యపదేశయోః ప్రతీతిమాత్రచమత్కృ
త్యోశ్చ కరణాత్ కార్యస్య, గతోఽస్తమర్కః ఇత్యాదౌ ప్రదర్శితన
యేన సంఖ్యాయాః,

“కస్య వా ణ హోరః రోషో దట్టూణ పిఆఇ సవ్వణం అహరం,
సభమరపడమ్మాయిణీ వారిఅవామే సహసు ఏణ్ణీం” 135

“కస్య వా న భవతి రోషో దృష్ట్యాప్రియాయాః సప్రణమధరమ్,
సప్రమరపద్మాప్రూయిణీ వారితవామే సహస్వేదానీమ్”.

ఇత్యాదౌ సఖీతత్కాంతాదిగతత్వేన విషయస్య చ భేదేఽపి యద్యేకత్వం తత్ క్వచిదపి సీలపీతాదౌ భేదో న స్యాత్. ఉక్తం హి- “ఆయమేవ హి భేదో భేదహేతుర్వా యద్విరుద్ధధర్మాద్యానః కారణభేదశ్చ” ఇతి.

వ్యా. పూర్వోక్తి :- వాచ్యార్థజ్ఞానం ముందు కలుగుతుంది. వ్యంగ్యార్థజ్ఞానం తరువాత కలుగుతుంది. అందుచేత రెండింటికీ కాలభేదం ఉంది. వాచ్యార్థం శబ్దాన్ని మాత్రమే ఆశ్రయించుకొని ఉంటుంది. వ్యంగ్యం శబ్దాన్ని, శబ్దైకదేశాన్ని, దాని అర్థాన్ని, వర్ణాలను, వర్ణాదుల కూర్పునూకూడా ఆశ్రయించుకొని ఉంటుంది. అందుచేత వీటికి ఆశ్రయభేదం ఉంది. వాచ్యార్థం తెలుసుకొనడానికి శబ్దానుశాసన (వ్యాకరణ) జ్ఞానం ఉంటే చాలు. వ్యంగ్యార్థం తెలుసుకోవడానికి శబ్దానుశాసన జ్ఞానంతో పాటు ప్రకరణాదినహాయం గల ప్రతిభానైర్మల్యం (నిర్మలమైన ప్రతిభ) కూడా ఉండాలి. ఈ విధంగా ఈ రెండింటికీ అనగా వాచ్యార్థవ్యంగ్యార్థజ్ఞానాలకి నిమిత్తభేదం ఉంది. వాచ్యార్థం తెలుసుకొన్నవానిని కేవలం అర్థం చేసుకున్నవాడు అని అంటారు. వ్యంగ్యాన్ని తెలుసుకొన్నవాణ్ణి మంచి చాతుర్యం ఉన్నవాడు అంటారు. వాచ్యార్థం తెలుసుకున్నవానికి ఆ అర్థం మాత్రమే తెలుస్తుంది. వ్యంగ్యార్థం దాకా వెళ్ళగలిగినవాడికి చమత్కారం (అస్వాదనవల్ల కలిగే ఆనందం) కలుగుతుంది. ఈ విధంగా ఈ రెండింటివల్లా జనించే కార్యాలు వేరు వేరుగా ఉంటాయి. వెనుక చూపించినట్లుగా ‘గతోఽస్తమర్కః’ ఇత్యాదులలో వాచ్యార్థం ఒక్కటే అయితే వ్యంగ్యార్థాలు అనేకం ఉంటాయి. అందుచేత రెండింటికీ భేదం ఉంది.

కస్య ఇతి :- ప్రవాసంనుంచి వచ్చిన భర్త తన భార్య అధరోష్ఠం మీద దంతక్షతం చూచి కోపించగా ఆమె నిరవరాధ అని ఆమె భర్తకూ, ఇతరులకూ చెప్పడంకోసం ఆమె సఖి అంటూన్న మాటలు. సప్రణమ్ = ప్రణంతో కూడిన, ప్రీయాయాః అధరమ్ = ప్రియురాలి అధరోష్ఠాన్ని, దృష్ట్యా = చూచి, కస్య వా = ఎవనికి, రోషః = కోపం, న భవతి = కలగదు? సప్రమరపద్మాప్రూయణి = తుమ్మెదతో కూడిన పద్మాన్ని ఆప్రూణించినదానా! వారితవామే = నివారించినా ప్రతికూలంగా ప్రవర్తించినదానా! (విననిదానా!), ఇదాసీమ్ = ఇప్పుడు, సహస్య = సహించుము.

ఇత్యాదౌ ఇతి :- ఇత్యాదులలో సఖీగతము, తత్కాంతాదిగతమూ అవడం చేత భేదం ఉన్నా కూడ రెండూ ఒకటే అంటే నీలవర్ణపీతవర్ణాదులలో కూడ భేదం ఉండదు.

వి. పై శ్లోకంలో ఈ మాటలు అంటూన్నది సఖి. అమె సఖి అనగా నాయిక. వాచ్యార్థం నాయికను ఉద్దేశించి చెప్పబడింది. అందుచేత వాచ్యార్థానికి నాయిక విషయం. "ఈమె అధరంమీద బ్రమరం కుట్టినది; ఇది ఉపపతిదంతక్షతం కాదు" అనే వ్యంగ్యార్థానికి వతి విషయం. "నేను ఏదో సర్దిచెప్పాను. మళ్ళి ఎప్పుడూ ఇలా చేయవద్దు" అనే వ్యంగ్యానికి ఉపపతి విషయం. ఈ విధంగా వాచ్యార్థానికి విషయమైన వ్యక్తి వేరు, వ్యంగ్యార్థానికి విషయమైన వ్యక్తులు వేరు.

వాచ్యార్థవ్యంగ్యార్థాలకి ఇన్ని విధాల భేదం ఉన్నా కూడ రెండూ ఒకటే అంటే అది నలుపురంగూ వసుపురంగూ ఒకటే అనడం వంటిది అని భావం

వ్యా. ఉక్తమ్ ఇతి :- అయమేవ=ఇదే, భేదః=భేదము, వా=లేదా, భేద హేతుః=భేదానికి హేతువు, యత్=ఏమనగా. విరుద్ధధర్మాద్యాసః=విరుద్ధమైన ధర్మాల జ్ఞానము, కారణభేదః చ=కారణముల భేదము అని పెద్దలచే చెప్పబడినది కదా!

వి. ఇక్కడ అధ్యాసః అనగా జ్ఞానం అని అర్థం చెప్పబడింది. విరుద్ధధర్మ జ్ఞానంవల్ల భేదజ్ఞానం కలుగుతుంది కాని ఆ జ్ఞానం భేదం కాదు. అందుచేత అధ్యాసః అనగా స్థితి అని అర్థం చెప్పడం బాగుంటుంది. విరుద్ధమైన ధర్మాలు ఉండడమే భేదం. కారణభేదం కార్యభేదానికి కారణం అని ఈ వాక్యం అభిప్రాయం. ప్రస్తుతం ఈ వాచ్యవ్యంగ్యాలలో విరుద్ధధర్మాలు ఉన్నాయి. వీటి కారణాలు కూడా వేరు వేరు. అందుచేత ఈ రెండూ భిన్నములైనవి అని అభిప్రాయం.

అవ. వాచ్యవ్యంగ్యాల ధర్మాలే కాదు, వాచకవ్యంజకాల ధర్మాలు కూడా వేరు వేరుగానే ఉంటాయి అని ప్రతిపాదిస్తున్నాడు.

ప్ర. వాచకానామర్థా పేజ్ఞా, వ్యజ్ఞాకానాం తు న తదపేక్షత్వమితి న వాచకత్వమేవ వ్యజ్ఞాకత్వమ్.

వ్యా. వాచకపదాలకు అర్థాపేక్ష ఉన్నది. వ్యంజకపదాలకు అర్థాపేక్ష లేదు. అందుచేత వాచకత్వమే వ్యంజకత్వం అని అనడానికి వీలులేదు.

వి. వాచకపదాలు తమ అర్థం విషయంలో ఎవడు సంకేతం గ్రహించి ఉన్నాడో అతనికి మాత్రమే ఆ అర్థాన్ని బోధిస్తాయి. వ్యంజకాలైతే అలాంటి సంకేతాదులతో పని లేకుండా తటంతో పావనత్వం మొదలైన అర్థాన్ని బోధిస్తాయి. నిరర్థకాలైన వర్ణాలు కూడా వ్యంజకాలు గాన వాటికి అర్థాపేక్ష అసలే లేదు. ఈ విధంగా వాచకపదాలకీ వ్యంజకపదాలకీ భేదం ఉన్నది.

అవ. "సోఽయమిషోరివ" "యత్పరః స శబ్దార్థః" అంటూ చెప్పిన మత ద్వయాన్ని మళ్ళీ ఆక్షేపిస్తున్నాడు.

వృ. కించ వాణీరకుడంగ్విత్వాదౌ ప్రతీయమానమర్థమభివ్యజ్ఞ్య వాచ్యం స్వరూపే ఏవ యత్ర విశ్రామ్యతి తత్ర గుణీభూతవ్యజ్ఞ్యే అతా త్పర్యభూతోఽప్యర్థః స్వశబ్దానభిదేయః ప్రతీనిపథమవతరన్ కస్య వ్యాపారస్య విషయతామవలంబుతామితి.

వ్యా. కిం చ ఇత్యాది :- మరొక విషయం ఏమనగా "వాణీరకుడంగు" మొదలైన (అనుందర) గుణీభూతవ్యంగ్యస్థలంలో (చూ. 132వ శ్లో) వాచ్యార్థం "దత్తసంకేతః కశ్చిత్ అతాగహనం ప్రవిష్టః" అనే ప్రతీయమానార్థాన్ని వ్యంజింప చేసి స్వరూపంతోనే విశ్రమిస్తున్నది. అనగా ఆ వ్యంగ్యార్థం కంటే ఎక్కువ చమత్కారకారిగా ఉండడంచేత ప్రాధాన్యంతో ఉంది. అందుచేత అక్కడ వ్యంగ్యార్థాన్ని చెప్పడంలో వాచ్యార్థానికి తాత్పర్యం అని చెప్పడానికి వీలులేదు. ఈ విధంగా అక్కడున్న శబ్దాలచేత అభిధ ద్వారా చెప్పబడకపోయినా ప్రతీయ మానంగా ఉన్న ఈ వ్యంగ్యార్థం ఏ వ్యాపారానికి విషయం కావాలి? అనగా ఏ వ్యాపారంచేత చెప్పబడుతున్నట్లు గ్రహించాలి? అందుచేత వ్యాపారం ఏదీ లేకుండా శబ్దంవల్ల అర్థప్రతీతి కలగదు కాబట్టి, అభిధ వాచ్యార్థాన్ని చెప్పి ఊరు కున్నది కాబట్టి, తాత్పర్యం కూడా లేదు కాబట్టి వ్యంజనావ్యాపారాన్ని అంగీకరించాలి అని భావం.

అవ. వ్యంగ్యాలు అనేక విధాలుగా ఉంటాయి. అర్థాంతరసంక్రమిత వాచ్యధ్వనిత్వాది నామధేయవిశేషాలతో ఉంటాయి. శబ్దార్థాలకి అదీనా లై ఉంటాయి.

ప్రకరణాదుల అపేక్షతో ఉంటాయి. ఈధర్మాలన్నీ లక్ష్యార్థాలలో కూడా ఉంటాయి కాబట్టి వ్యంగ్యం లక్షణాగమ్యమే అని చెప్పవచ్చు కదా అని ఆశంపించుకొని చెబుతున్నాడు-

వృ. నను “రామోఽస్మి సర్వం సహే” ఇతి, “రామేణ ప్రేయ జీవితేన తు కృతం ప్రేష్టుః ప్రేయే నోచితమ్” ఇతి, “రామోఽసౌ భువ నేషు విక్రమగుణైః ప్రాప్తః ప్రసిద్ధిం పరామ్” ఇత్యాదౌ లక్షణీయోఽ ప్యర్థః నానాత్వం భజతే, విశేషవ్యపదేశ హేతుశ్చ భవతి. తదవగమశ్చ శబ్దార్థాయత్తః, సవ్యపేక్షశ్చేతి కోఽయం నూతనః ప్రతీయమానో నామ?

వ్యా. నను ఇతి :- “రామోఽస్మి సర్వం సహే” (చూ. 112వ శ్లోకం) అన్నప్పుడు “సకలదుఃఖాలకీ పాత్రుడు” అని, ‘రామేణ ప్రేయజీవితేన’ ఇత్యాది శ్లోకంలో ‘రామేణ’ అనుదానికి ‘జాలిలేనివాడు’ అనీ, ‘రామోఽసౌ’ అన్నప్పుడు (చూ. 109వ శ్లోకం) ఖరదూషణాదులను చంపినవాడనీ వేడువేరు విధాలుగా లక్ష్యార్థం ఉంది. ‘అర్థాంతరసంక్రమితలక్షణ మొదలైన నామదేయవిశేషాలు దీనికి ఉన్నాయి. ఇది చూడా శబ్దం మీదా, అర్థం మీదా ఆధారపడి ఉన్నది; అసగా లక్షణచేత లక్ష్యార్థాన్ని శబ్దమే బోధిస్తుంది. అందుచేత లక్ష్యార్థం శబ్దాధీనం. ముఖ్యార్థబాధజ్ఞానం కావాలంటే ముఖ్యార్థజ్ఞానం ఉండాలి. అందుచేత అర్థాధీనం. ప్రకరణం, వక్త మొదలైనవాటి అపేక్ష దీనికి కూడా ఉంది. ప్రకరణాదులను పట్టి, వక్తయొక్క తాత్పర్యాన్ని పట్టి లక్ష్యార్థం బోధించబడుతుంది కదా? ఈ విధంగా నువ్వు వ్యంగ్యార్థవిషయంలో చెప్పే విశేషాలన్నీ లక్ష్యార్థంలో కూడా ఉన్నాయి. అందుచేత వ్యంగ్యార్థం కూడా లక్షణచేతనే బోధింపబడుతుంది అని చెప్పవచ్చును కదా అని ఆశంక.

వి. ‘రామేణ ప్రేయజీవితేన’ ఇత్యాదికం ఒక శ్లోకానికి చతుర్థపాదం. పూర్తి శ్లోకం ఇది-

“ప్రత్యాఖ్యానరుచేః కృతం సముచితం క్రూరేణ తే రక్షసా
సోఢం తచ్చ తథా త్వయా కులజనో ధత్తే యథోచ్చైః శిరః,

వ్యర్థం సంప్రతి బిభ్రతా దనురిదం త్వద్వ్యాపదాం సాక్షిణా
రామేణ ప్రయజీవితేన తు కృతం ప్రేమ్మః ప్రయే నోచితమ్".

రాముడు సీతను స్మరిస్తూ తనలో అనుకుంటూన్న మాటలు—

“నన్ను అపహరించవద్దు” అని నువ్వు ప్రత్యాఖ్యానం చేస్తూన్నా క్రూరుడైన రావణుడు వాని స్వభావానికి తగినట్లుచేశాడు. నిన్ను అపహరించాడు. నువ్వు ఆ దుఃఖాన్ని సహించి కులంలోనివాళ్లు తలపెత్తుకునేటట్లుగా చేశావు. ఓ! ప్రేయసీ జీవితంమీద ఇంత మక్కువ గల రాముడు నిన్ను రక్షించలేకపోవడంచేత వ్యర్థమైన దనస్సు ధరించి నీ ఆపద లన్నింటికీ సాక్షిగా ఉండి ప్రేమకు తగినట్లు ప్రవర్తించలేదు” అని దీని భావం

ఆవ. సమాధానం చెబుతున్నాడు—

వృ. ఉచ్యతే; లక్షణీయస్యార్థస్య నానాత్వేపి అనేకార్థశబ్దాభిదేయవన్నియతత్వమేవ; న ఖలు ముఖ్యేనార్థేన అనియతసంబంధో లక్షయితుం శక్యతే. ప్రతీయమానస్తు ప్రకరణాదివిశేషవశేన నియతసంబంధః, అనియతసంబంధః, సంబంధసంబంధః చ ద్యోత్యతే.

వ్యా. ఉచ్యతే ఇతి :- దీనికి సమాధానం చెప్పబడుచున్నది. లక్ష్యార్థం అనేక విధాలుగా ఉండవచ్చు. అయినా ‘బ్రదాత్మనః’ ఇత్యాది శ్లోకంలో (చూ. 12వ శ్లోకం) వలె ఒక వాక్యంలో ఉన్న అనేకార్థాలైన శబ్దాల అర్థం ఏ విధంగా నియతసంబంధంతో ఉంటుందో అదే విధంగా లక్ష్యార్థం కూడా నియమితసంబంధంగా (తప్పక మరొకదానితో సంబంధించి) ఉంటుంది. ముఖ్యార్థంతో సంబంధం లేని అర్థాన్ని లక్ష్యార్థంగా చెప్పడానికి వీలు లేదు కదా? వ్యంగ్యార్థం అయితే ప్రకరణాదులను పట్టి నియతసంబంధం గాను, అనియతసంబంధంగానూ కూడా ఉండవచ్చు.

వి ఒక వాక్యంలో ప్రయోగించిన శబ్దానికి అనేక అర్థాలున్నా ఆ పదం అక్కడ ఉన్న ప్రకరణాదులతో సంబంధించిన ఒక్క అర్థాన్ని మాత్రమే (వాచ్యార్థాన్ని మాత్రమే) బోధిస్తుంది. మిగిలిన అర్థాలను అక్కడ బోధించదు. అదే విధంగా లక్షణాస్థలంలో కూడా ఒక శబ్దం ముఖ్యార్థమైన గంగాప్రవాహాదికంతో నియతమైన సంబంధం ఉన్న తీరాన్ని మాత్రమే బోధించకలుగు

తుంది. ఎప్పుడో ఒకమారు ఆ గంగలో దిగిన ఆవు మొదలైనవాటిని బోధించదు. ఇంక వ్యంగ్యార్థానికి ఈ నియమం లేదు. ప్రకరణాదుల్ని పట్టి అది ఒకప్పుడు నియతసంబంధమై (తప్పకుండా ముఖ్యార్థంతో సంబంధించిన) అర్థాన్ని బోధించవచ్చు. లేదా అనియతసంబంధం అయిన అర్థాన్ని బోధించవచ్చు. లేదా సంబంధించినదానితో సంబంధించిన అర్థాన్ని బోధించవచ్చు. (పీటి ఉదాహరణలు మూలంలోనే స్పష్టం అవుతాయి). అందుచేత లక్ష్యార్థమే వ్యంగ్యార్థం అవడానికి వీలులేదు.

అవ. వ్యంగ్యార్థస్థలంలో ముఖ్యార్థబాధ ఉండదు. అందుచేత వ్యంగ్యార్థం లక్ష్యార్థం కాదు అని చెబుతున్నాడు.

వృ. స చ-

“అత్తా ఏత్థ ణీమజ్జిత ఏత్థ అహం దిఅహ ఏ పలో ఏహి
మా వహిల రత్తి అన్ధిత సేజ్జా ఏ మహ ణీమజ్జహిసి”

ఇత్యాదౌ వివక్షితాన్యపరవాచ్యే ద్వనౌ ముఖ్యార్థబాధః. తత్కథమత్ర లక్షణా? లక్షణాయామపి వ్యజ్ఞానమవశ్యమాశ్రయితవ్యమితి ప్రతిపాదితమ్ యథా చ సమయసవ్యపేక్షా అభిధా తథా ముఖ్యార్థబాధాదిత్రయ సమయవిశేషసవ్యపేక్షా లక్షణా; అత ఏవ అభిధాపుచ్ఛభూతా సేత్యాహుః.

వ్యా. స చేతి :- వివక్షితాన్యపరవాచ్యధ్వన్యదాహరణాలైన ‘అత్తా’ ఇత్యాది శ్లోకాలలో (ఈ గాథ తృతీయోల్లాసం చివర ఇవ్వబడింది) ముఖ్యార్థబాధ ఏమీ లేదు కదా? ఇక్కడ లక్షణ ఎలా మిదురుతుంది. లక్షణాస్థలాలలో కూడా (ప్రయోజనాంశంలో) తప్పక వ్యంజనను అంగీకరించాలి అని వెనుక ప్రతిపాదించబడింది.

అభిధకు సంకేతజ్ఞానాపేక్ష ఉన్నట్లే లక్షణకు ముఖ్యార్థబాధాదిత్రయాపేక్ష, ముఖ్యార్థం ఏదో తెలియాలంటే సంకేతాపేక్ష కూడా ఉంటాయి. అందుచేతనే “లక్షణ అభిధకు తోక” అంటారు.

అవ. లక్షణావ్యంజనల భిన్నత్వానికి మరి కొన్ని కారణాలు కూడా చెబుతున్నాడు.

వృ. స చ లక్షణాత్మకమేవ ధ్వననమ్, తదనుగమేన తస్య దర్శనాత్. స చ తదనుగతమేవ; అభిధావలమ్యేనాపి తస్య భావాత్. స చోభయానుసార్యేవ. అవాచకవర్ణానుసారేణాపి తస్య దృష్టేః. స చ శబ్దానుసార్యేవ, అశబ్దాత్మకనేత్రత్రిభాగావలోకనాదిగతత్వేనాపి తస్య ప్రసిద్ధేః ఇతి అభిధాతాత్పర్యలక్షణాత్మకవ్యాపారత్రయాతివర్తి ధ్వననాదిపర్యామో వ్యాపారః అనవహ్నవసీయ ఏవ.

వ్యా. స చేతి :- వ్యంజన లక్షణారూపం కాదు; ఎందుచేత ననగా అది లక్షణను అనుసరించి ఉన్నట్లు కనబడుతున్నది.

వి. లక్షణమూలవ్యంజనాస్థలాలలో వ్యంజన లక్షణ మీద ఆధారపడి ఉంటుంది. లక్షణ తాను బోధించవలసిన లక్ష్యాన్ని బోధించి తప్పుకున్న తరవాత వ్యంజన తన పని ప్రారంభిస్తుంది. అందుచేత ఉపజీవ్యం (దేనిమీద మరొకటి ఆధారపడుతుందో అది దానికి ఉపజీవ్యం; ఆధారపడేది ఉపజీవకం) అయిన లక్షణా, ఉపజీవకమైన వ్యంజనా ఒకటే అని చెప్పకూడదు.

వ్యా. "అయితే వ్యంజన సర్వదా లక్షణమీదనే ఆధారపడి ఉంటుం దనే మాట కూడా లేదు. కొన్ని చోట్ల ఇది అభిధమీద ఆధారపడి ఉంటుంది."

వి. సామాన్యశబ్దవ్యంజనాస్థలంలో 'బ్రద్రాత్మనః' ఇత్యాది శ్లోకం(12)లో వ్యంజన అభిధమీద ఆధారపడి ఉన్నది కదా?

వ్యా. వ్యంజన లక్షణా-అభిధమీద రెండింటిమీదా ఆధారపడి ఉంటుంది అనే నియమం కూడా లేదు; ఏ అర్థాన్నీ బోధించని వర్ణాదులలో కూడ వ్యంజన కనబడుతుంది. అలా అని ఇది శబ్దంమీదనే ఆధారపడి ఉంటుం దని నియమం లేదు. శబ్దాత్మకం కాని కటాకషిణాదులలో కూడా వ్యంజన ఉన్నదని ప్రసిద్ధి ఉంది. ("ఈమె కటాక్షించేత తన మనస్సులోని అభిలాషను నూచించింది" ఇత్యాది ప్రసిద్ధి ఉన్నది కదా?) అందుచేత అభిధాతాత్పర్య-లక్షణ లనే మూడు వ్యాపారాలను మించిన, వ్యంజనావ్యాపారం కప్పిపుచ్చడానికి శక్యం కానిది. దీనికే ధ్వననం, ద్యోతనం, ప్రకాశనం. ప్రత్యాయనం, బోధనం, అంజనం మొదలైనవి పర్యాయపదాలు.

అవ. “ప్రతీయమానార్థం నియతసంబంధం కావచ్చు. అనియతసంబంధం కావచ్చు” సంబద్ధ సంబంధం కావచ్చు” అని వెనక చెప్పబడింది. వాటికి ఉదాహరణలు చూపుతున్నాడు.

వృ. తత్ర “అత్రా ఏత్థ” ఇత్యాదౌ నియతసంబంధః. “కస్స వా హో ఇ ణ రోసో” ఇత్యాదౌ అనియతసంబంధః.

గాథ. “విపరీతరవే లచ్చి బమ్మం దట్టాణ తాహికమలత్తం.

హరిణో దాహిణణఅణం రసాఉలా యుత్తి థ క్కే ఇ” 137

“విపరీతరతే లక్ష్మీర్బ్రహ్మణం దృష్ట్వా నాభికమలస్థమ్,
హరేర్దక్షిణనయనం రసాకులా యుటితి స్థగయతి”.

ఇత్యాదౌ సంబద్ధసంబంధః. అత్ర హి హరిపదేన దక్షిణనయనస్య సూర్యాత్మకతా వ్యజ్యతే. తన్ని మీలనేన సూర్యాస్తమయః, తేన పద్మసంకోచః, తతో బ్రహ్మణః స్థగనం, తత్ర సతి గోప్యాజ్ఞస్యాదర్శనేన అనిర్యన్త్రీణం నిదువనవిలసితమ్ ఇతి.

వ్యా. తత్ర ఇతి. ‘అత్రా ఏత్థ’ ఇత్యాద్యుదాహరణాలలో వ్యంగ్యార్థం నియత సంబంధం కలది. “కస్య వా హో ఇ ణ రోసో” ఇత్యాదులలో అనియతసంబంధం గలది.

వి. లక్షణాస్థలంలో లక్ష్యార్థం వాచ్యార్థంతో తప్పనిసరిగా సంబంధించి ఉంటుంది. కాని వ్యంజనాస్థలాలలో కొన్నిచోట్ల వ్యంగ్యార్థం వాచ్యార్థంతో సంబంధించి ఉండవచ్చు; కొన్ని చోట్ల సంబంధించి ఉండకపోవచ్చు, కొన్ని చోట్ల వాచ్యార్థంతో సంబంధించిన దానితో సంబంధించి ఉండవచ్చు. ‘అత్రా ఏత్థ’ ఇత్యాదులలో నిషేధం వాచ్యార్థం, విధి (నా శయ్యమీదకు రమ్మ అనేది) వ్యంగ్యం. ఈ విధంగా ఇక్కడ వ్యంగ్యార్థం వాచ్యార్థంతో (విపరీతరూపేణ) సంబంధించి ఉంది. “కస్య వా” ఇత్యాది శ్లోకంలో “ఈమె అధరోష్ఠం ఉపపతిచేత దష్టంకాదు” అనేది వ్యంగ్యం. “ఇప్పుడు నేనేదో చెప్పి నిన్ను కాపాడాను, ఇటుపైన ఇలా చెయ్యకుము” ఇత్యాద్యర్థాలు కూడా వ్యంగ్యాలుగా ఉన్నాయి. కాని ఈ వ్యంగ్యార్థాలన్నీ వక్తను పట్టి, వినేవాళ్ళని పట్టి, ప్రకరణాన్ని పట్టి గమ్యం అయేవి. వీటికి

అన్నింటికీ వాక్యార్థంతో తప్పకుండా సంబంధం ఉండాలని లేదు. అందుచేత అవి అనియతసంబంధాలు.

వ్యా. “విపరీతరవి” ఇత్యాదిః. విపరీతరతే = పురుషాయితమునందు, రసాకులా = పారవశ్యంతో వ్యాకులుదాల్చె. లక్ష్మీః = లక్ష్మి, నాథికమలస్థమ్ = (విష్ణువు యొక్క) నాథిలోని కమలంలో ఉన్న. బ్రహ్మజమ్ = బ్రహ్మదేవుణ్ణి, దృష్ట్యా = చూచి, యుజితి = వెంటనే, విష్ణోః = విష్ణువుయొక్క దక్షిణనయనమ్ = కుడి కన్నును, స్థగయతి = కప్పిచేయుచున్నది. ఇత్యాదులలో వ్యంగ్యార్థం వాక్యార్థంతో సంబంధించి దానితో సంబంధించినది. ఇక్కడ ‘హరి’ పదంచేత కుడి కన్ను సూర్యునిచూడమైనది. అని వ్యంజింపబడుతున్నది. (సూర్యుడు మహావిష్ణువునకు కుడి కన్ను) దానిని మూయడంచేత సూర్యాస్తమయం, సూర్యాస్తమయంచేత పద్మం ముడుచుకొని పోవడం, దానిచేత ఆ పద్మంలో ఉన్న బ్రహ్మదేవుడు కద్దబడిపోవడం, ఆవుడు గోహ్లాంగదర్శనం ఉండకపోవడంచేత నిఃసంకోచంగా సురతవిరాగం అని ఒక దానికి సంబంధించి ఒకటి వ్యంజింప చేయబడు తున్నది.

అప. ఇప్పుడు వాక్యార్థం విషయంలో మరికొందరు శాస్త్రకారుల మతాన్ని ఉట్టంకిస్తూ వాళ్ళ మతం ప్రకారం కూడా వ్యంజనను అంగీకరించవలసి ఉంటుంది. అని ప్రతిపాదిస్తున్నాడు :.

ప్ర. “అఖంబుద్ధిస్సర్గార్హో వాక్యార్థ ఏవ వాచ్యః; వాక్యమేవ చ వాచకమ్” ఇతి యేఽప్యాయాః తైరప్యవిద్యాపదపతితైః పద పదార్థకల్పనా కర్తవ్యైవేతి తత్ప్రత్యేఽప్యవశ్యముక్తోదాహరణాదౌ విద్యాదిర్వ్యజ్ఞై ఏవ.

వ్యా. అఖండేతి : “అఖండబుద్ధి గ్రాహ్యమైన వాక్యార్థమే వాచ్యం; వాక్యమే వాచకం” అని అనేవాళ్ళ కూడా అవిద్యాపదంలో పడి ఉన్నంతవరకూ పదపదార్థ కల్పన చేయవలసిందే; అందుచేత వాళ్ళ పక్షంలో కూడా పైన చెప్పిన ఉదాహరణలలో విద్యాదికం వ్యంగ్యమే.

వి. వేదాంతులను మనస్సులో పెట్టుకొని మమ్మటుడు ఇది వ్రాసినా దని గోవింద తక్కురాదులు ప్రదీపాదివ్యాఖ్యానాలలో వివరించారు. అద్వైతసిద్ధాంతం ప్రకారం “సత్యం జ్ఞానమ్ అనంతబ్రహ్మ” ఇత్యాది వాక్యాలలోని పదాలకు వేరు

వేరుగా అర్థాలు లేవు. బ్రహ్మ నిర్గుణం. అందుచేత దీనితోని గుణాలను వర్ణించే ప్రసక్తిలేదు. 'సల్లని కలవ' అన్నప్పుడు కలవతో నలుపు అనే గుణం ఉంది కనుక 'సల్లని' అనేదానిని 'కలవ' అనే దానికి విశేషణంగా వాడడం కుదించింది. "ప్రకృష్టప్రకాశః చంద్రః" అత్యధికమైన ప్రకాశ చంద్రుడు) అన్నప్పుడు చంద్రుడే ప్రకాశం. ప్రకాశమే చంద్రుడు. అందుచేత "ప్రకృష్టప్రకాశః చంద్రః" అనే మొత్తం వాక్యం ప్రకృష్టప్రకాశరూపచంద్రుణ్ణి బోధిస్తున్నది. అదే విధంగా "సత్యం జ్ఞానమ్" ఇత్యాదివాక్యం మొత్తం అందుకే, అఖండమైన బ్రహ్మరూప వాక్యార్థాన్ని బోధిస్తుంది. ఈ విధంగా అఖండవాక్యం అఖండవాక్యార్థాన్ని బోధిస్తుంది. అని చెప్పే వేదాంతులు కూడా అవిద్యావస్థలో ఉన్నప్పుడు పదాల సమూహం వాక్యం అనీ, ఒక్కొక్క పదం ఒక్కొక్క అర్థాన్ని బోధిస్తుందని అంగీకరించాలి కదా! అందుచేత వాళ్ళ మతం ప్రకారం కూడా నిశ్శేషేత్యాది వాక్యాలలో విద్యాదికం వ్యంగ్యమే అని అంగీకరించవలసి ఉంటుంది అని పై వాక్యానికి భావం అని ప్రదీపాదులలో చెప్పబడింది.

వాస్తవంలో మమ్మటుడు పై వాక్యం వేదాంతులను కాక, వైయాకరణులను దృష్టిలో పెట్టుకొని వ్రాసినట్లు కనబడుతుంది వేదాంతులు 'తత్త్వమసి' ఇత్యాదిమహావాక్యాలు, బ్రహ్మస్వరూపలక్షణ ప్రతిపాదకాలైన "సత్యం జ్ఞానమ్" ఇత్యాదివాక్యాలు మాత్రమే అఖండవాక్యార్థబోధ కలిగిస్తాయని అంగీకరించారు. తదితరవాక్యాలకు అఖండార్థబోధకత్వాన్ని వారెక్కడా అంగీకరించలేదు. పై వాక్యాలకు అఖండార్థబోధకత్వం అవిద్యావస్థలోనే అంగీకరించారు కూడ. ఇతరవాక్యాలలో విద్యాదుల వ్యంగ్యత్వాన్ని అంగీకరించడంలో వాళ్ళకు కూడా అభ్యంతరం ఉండదు. భాట్టల్ని అంగీకరింపజేస్తే వాళ్ళు అంగీకరిస్తారు. "వ్యవహారే భాట్టనయః" అని కదా వారి సిద్ధాంతం.

"వ్యాకరణం" అనగా ప్రకృతిప్రత్యయ విభాగం చేయడం. కొన్ని పదాలు తీసికొని వాటిలో ఈ భాగం 'ప్రకృతి' అనీ, దాని చివర చేర్చినది ప్రత్యయం అనీ, దీనికి ఇది అర్థం అనీ చెప్పినట్లయితే దానిని పట్టి ఇతరపదాలను గుర్తించి వాటి అర్థాలు తెలుసుకొనడానికి వీలవుతుంది. అయితే ఈ ప్రకృతి ప్రత్యయ విభాగం అంతా కాల्పనికమే; నిజానికి ప్రకృతి లేదు, ప్రత్యయమూ లేదు; పదమూ లేదు; వాక్యం అనేది ఒక అఖండవస్తువు. అదే సత్యమైనది దానిచేత ఒక వాక్యార్థం బోధించబడుతుంది. ఇది వైయాకరణుల పరమసిద్ధాంతం. అందుచేతనే భర్తృహరి-

“పదే న వర్ణా విద్యస్తే వర్ణేష్వవయవా న చ,
వాక్యాత్ పదానామత్కన్తం ప్రవివేకో న విద్యతే”.

(పదంలో వర్ణాలు లేవు; వర్ణాలలో ఆవయవాలు లేవు, వాక్యానికి పదాలకూ ఏ మాత్రమూ భిన్నత్వం లేదు) అని అంటాడు.

ఈ ప్రకృతి ప్రత్యయవిభాగాదినిరూపణం అంతా బాష నేర్చుకుంటూన్న బాలురకు మనస్సుకు విషయం బాగా హత్తుకోవడం కోసం. అసత్యమైన అనగా కల్పించిన. ఈ ప్రకృతిప్రత్యయాదుల ద్వారా సత్యమైన వాక్యస్వరూపం తెలుసు కోవడానికి వీలు అవుతుంది అని కూడా అంటాడు భర్తృహరి.

“ఉపాయాః శిక్షమాణానాం బాలానాముపలాలనాః,

అసత్యే వర్తమి స్థిత్యా తతః సత్యం సమీహతే”.

(వాక్యపదీయం. II. 238)

ఈ విధంగా పాఠశాలకదృష్టితో చూస్తే పదవర్ణాదివిభాగం లేకపోయినా కల్పనకదృష్టితో చూచినప్పుడు ఈ భేదాలు అన్నీ ఉన్నాయని వైయాకరణులు కూడా అంగీకరించారు కాబట్టి వాళ్ళు కూడా నిఃశేషచ్యుతేత్యాదులలో విద్యాదుల వ్యంగ్యత్వాన్ని అంగీకరించవలసివస్తే కదా అని మమ్మటుని పై వాక్యానికి అభిప్రాయం.

అవ. “అనుమానప్రమాణంచేతనే వ్యంగ్యార్థం తెలుస్తుంది, అందుచేత వ్యంగ్యార్థ ప్రతీతికోసం వ్యంజనావ్యాపారం అనే వ్యాపారాన్ని కొత్తగా అంగీకరించవలసిన పనిలేదు” అని మహిమభట్టు వ్యక్తివివేకంలో ధ్వనిసిద్ధాంతాన్ని ఖండించాడు. ఆయన మతాన్ని అనువదించి ఖండిస్తున్నాడు.

వృ. నను వాచ్యాదసంబద్ధం తావన్న ప్రతీయతే; యతః కుతశ్చిత్ యస్య కస్య చిదర్థస్య ప్రతీతేః ప్రసంగాత్, ఏవంచ సంబన్ధాత్ వ్యజ్ఞ్య వ్యజ్ఞకభావః అప్రతిబింబే అవశ్యం న భవతీతి వ్యాప్తత్వేన నియతధర్మి నిష్కల్పేన చ త్రిరూపాలింగాత్ లిజ్జిజ్ఞానమనుమానం యత్ తద్రూపః పర్యవస్యతి. త థాహి—

గాథ. “భ్రమ ధమ్మిఅ వీసద్ధో సో సుణట అజ్జ మారిట తేణ,
గోలాణఈకచ్చకుడంగవాసిణా దరిఅసీహేణ”.

“భ్రమ దార్మిక విశ్రబ్ధః స శునకోఽద్య మారితస్తేన,
గోదావరీకచ్చకుజ్జవాసినా దృప్తసింహేన”.

వృ. అత్ర గృహే శ్వనివృత్త్యా భ్రమణం విహితం గోదావరీతీరే
సింహోపలబ్ధేః అభ్రమణమనుమాపయతి. యత్ యత్ భీరుభ్రమణం
తత్తత్ భయకారణనివృత్త్యుపలబ్ధిపూర్వకమ్; గోదావరీతీరే చ సింహో
పలబ్ధిరితి వ్యాపకవిరుద్ధోపలబ్ధిః.

వ్యా. (పూర్వపక్షం) నను ఇత్యాది :- వాచ్యమైన అర్థంతో సంబంధం
లేని మరొక అర్థం స్ఫురించదు. అలా స్ఫురించే పక్షంలో ఏ వాచ్యార్థంనుంచి
అయినా ఏ అర్థమైనా స్ఫురించవచ్చును అని చెప్పవలసి వస్తుంది. అందుచేత
సంబంధంవల్ల మాత్రమే ఏర్పడే వంగ్యవ్యంజకభావం, నియతసంబంధం లేక
పోతే తప్పక ఉండదు గాన వ్యాప్తం అవడంచేత, నియతత్వంచేత, ధర్మినిష్ఠత్వం
చేత త్రిరూపమైన లింగంవల్ల ఏ లింగిజ్ఞానరూపమైన అనుమానం ఉన్నదో ఆ
రూపం కలదిగా పర్యవసానం చెందుతుంది. అది ఎట్లనగా-

భమేతి :- ఒక దార్మికుడు, దేవతాపూజాదులు చేసే పుణ్యాత్ముడు,
గోదావరీతీరంలో ఉన్న పొదలలో పుష్పాలు కోయడానికి వస్తూండడంచేత ఒక
నైరిణి ఆ ప్రాంతంలో తన ప్రియుణ్ణి కలుసుకోవడానికి విఘ్నం కలుగుతుంది.
అత డక్కడికి రాకుండా చేయడానికి ఆమె ఉపాయం వన్ని పలికే మాటలు. ఈ
గాథగాథాసప్తశతిలోనిది. దార్మిక=దార్మికుడా! విశ్రబ్ధః=విశ్వాసం కలవాడవై,
నిర్భయంగా, భ్రమ = తిరుగుము. సః శునకః = ఆ కుక్క, గోదానదీకచ్చకుజ్జ
వాసినా = గోదానదియొక్క జలప్రాయ ప్రాంతంలోని పొదలలో నివసిస్తూన్న,
తేన = ఆ, దృప్తసింహేన = గర్వించిన సింహంచేత, మారితః=చంపబడినది.

ఇక్కడ కుక్కలేకపోవడంచేత గృహంలో విధింపబడిన భ్రమణం సింహం
ఉండడంచేత గోదావరీతీరంలో సంచరించకపోవడాన్ని అనుమానింపచేస్తున్నది.
పిరికివాని ఏ ఏ సంచారం ఉన్నదో అది భయకారణనివృత్త్యుపలబ్ధిపూర్వకమైనది;

గోదావరీతీరంలో నింహం కనబడుతున్నది. ఈ విధంగా ఇక్కడ వ్యాపకవిరుద్ధో పల్లవి ఉన్నది.

వి. ఈ ప్రభుష్టకం ఆర్థం అవాలంటే సంక్షిప్తంగా అనుమాన ప్రమాణ స్వరూపం తెలుసుకొనవలసి ఉంటుంది. దూమం ఉన్న వంటిల్లు మొదలైన ప్రదేశాలన్నింటిలోనూ నిప్పు ఉండడం చూచిన వ్యక్తి "యత్ర యత్ర దూమః తత్ర తత్రాగ్నిః" (ఎక్కడెక్కడ దూమం ఉంటుందో అక్కడక్కడ నిప్పు ఉంటుంది) అనే ఒక నియమాన్నే గ్రహిస్తాడు. అది అతని మనస్సులో ఉండి పోతుంది. ఒకనాడు దూరంనుంచి పర్యతంమీద పొగ చూస్తాడు. వెంటనే అతనికి "పర్యతో వహ్నిమాన్; దూమాత్; యథా మహానసః" పర్యతం నిప్పుకలిగి ఉంది. దూమం కనబడుతున్నది కాబట్టి; వంటిల్లువలె అనగా - వంటింట్లో వలె ఈ పర్యతంమీద పొగ కనబడుతున్నది; అందుచేత దీనిమీద నిప్పు ఉంది) అనే జ్ఞానం కలుగుతుంది. ఇక్కడ వహ్ని 'సాధ్యం'; ఉన్నట్లుగా సాధింపబడుతున్నది; దూమం 'హేతువు'; వహ్నిజ్ఞానాన్ని కలిగిస్తున్నది. దీనికే సాధనం అని పేరు. మహానసం 'వృష్టాంతం.' హేతువుకు 'లింగం' అనీ, సాధ్యానికి 'లింగి' అనీ కూడా పేర్లు.

"యత్ర యత్ర దూమః తత్ర తత్రాగ్నిః" అని వెనక చెప్పినదానికి 'వ్యాప్తి' అని పేరు. దీనిలో దూమానికి 'వ్యాప్యం' అనీ, వహ్నికి 'వ్యాపకం' అనీ పేర్లు. ఇది 'అన్వయవ్యాప్తి'. "యత్ర యత్ర వహ్న్యభావః తత్ర తత్ర దూమాభావః" (ఎక్కడెక్కడ నిప్పు ఉండదో అక్కడ దూమం ఉండదు) అనేది వ్యతిరేకవ్యాప్తి. ఈ రెండు విధాలైన వ్యాప్తులూ కూడ అనుమానానికి ఉపకరిస్తాయి. దేనిమీద సాధ్యం ఉన్నట్లు నిశ్చితం కాదో, సాధ్యాన్ని ఊహిస్తారో, అది 'పక్షం'. ఇక్కడ పర్యతంమీద వహ్ని ఉన్నట్లు నిశ్చితం కాకపోవడంచేత ఉన్నట్లు ఊహిస్తున్నాడు; అందుచేత పర్యతం 'పక్షం'. దీనికే 'ధర్మి' అని కూడా పేరు. దేనియందు సాధ్యం నిశ్చితమో అది 'సపక్షం'. అనేకపర్యాయాలు చూడడంచేత వంటింట్లో అగ్ని ఉండడం నిశ్చితం; అందుచేత ఇది 'సపక్షం'. దేనియందు సాధ్యం ఉండడానికి పేలు లేదని నిశ్చితంగా తెలియునో అది 'విపక్షం'. మహాప్రహరం (చెరువు)లో అగ్ని ఉండ దని నిశ్చితంగా తెలుసును. అందుచేత మహాప్రహరం 'విపక్షం'.

ఒక హేతువుచేత ఒక సాధ్యాన్ని సాధించా లంటే ఆ హేతువులో మూడు అంశాలు ఉండాలి. ఒకటి వ్యాప్తత్వం. అనగా ఆ హేతువు సపక్షా లన్నింటిలోనూ ఉండాలి. రెండవది నియతత్వం; సపక్షాలలో మాత్రమే ఉండాలి; విపక్షాలలో ఉండగూడదు. మూడవది ధర్మనిష్ఠత్వం; అది ధర్మయందు, అనగా పక్షంలో ఉండాలి. ఈ మూడు అంశాలు ఉన్న త్రిరూపమైన హేతువే (లింగమే) సాధ్యాన్ని (లింగిని) తెలుసుకొనడానికి ఉపకరిస్తుంది. ఇక్కడ మమ్మటుడు ప్రయోగించిన పారిభాషికపదాల అర్థాలు తెలుసుకొనడానికి ఇంతమాత్రం చాలు. ఇతోధికజ్ఞానం కావలసినవారు తర్కసంగ్రహ - తర్కభాషాదిగ్రంథాలనుండి ఇతరవిషయాలు గ్రహించవచ్చును.

అభిధా లక్షణావృత్తులకంటె భిన్నంగా మూడవ దైన వ్యంజనావృత్తిని అంగీకరించవలసిన పని లేదు అనే మహిమబట్టాదుల అభిప్రాయం ఇది - ఒక వాక్యం వినగానే దాని వాచ్యార్థం తెలిసిన తరవాత మరొక అర్థం కూడా ప్రతీయ మానం అవుతుంది; అదే వ్యంగ్యార్థం అని కదా మీరు (వ్యంజనా వ్యాపారవాదులు) చెప్పేది ? వాచ్యార్థంకంటె భిన్నమైన మరొక అర్థం బుద్ధిగోచరం అవుతుం దనే మాట నిజమే. అయితే ఆ రెండవ అర్థానికి, వాచ్యార్థానికి సంబంధం ఉంటుందా ఉండదా ? ఉంటుం దనే చెప్పాలి. ఏ సంబంధమూ లేని మరొక అర్థాన్ని బోధిస్తుంది అని చెప్పే పక్షంలో ఒకవాచ్యార్థంనుంచి ఏ అర్థమైనా గమ్యం కావలసివస్తుంది. వాచ్యార్థంతో సంబంధం ఉన్న మరొక అర్థాన్ని బోధిస్తుంది అని ఎప్పుడు అంగీకరించామో ఈ వాచ్యార్థానికి ఆ రెండవ అర్థానికి నియత సంబంధం ఉన్న దని అర్థం. అనగా ధూమానికి అగ్నికీ ఏ విధంగా వ్యాప్తి (నియతసంబంధం) ఉన్నదో అట్లే ఈ రెండర్థాలకీ ఉన్నదన్న మాట. ప్రతిబంధం లేకపోతే (ప్రతిబంధం అనగా నియతసంబంధం, అది లేకపోతే), వ్యంగ్య వ్యంజకభావం కుదరదు. అనగా వ్యంగ్యమైన రెండవఅర్థానికి, వ్యంజకమైన వాచ్యార్థానికి నియత మైన సంబంధం ఉండితీరాలి. అందుచేత సపక్షంలో ఉండడం విపక్షంలో లేకపోవడం, పక్షంతో సంబంధించి ఉండడం అనే మూడు రూపాలు గల లింగాన్ని (హేతువును) పట్టి లింగిని (సాధ్యాన్ని) తెలుసుకున్నట్లు వాచ్యార్థాన్ని పట్టి రెండవ అర్థాన్ని గ్రహిస్తున్నాం కాబట్టి నీవు చెప్పే ఈ వ్యంగ్య వ్యంజకభావం చివరికి అనుమానంగానే పర్యవసన్నం అవుతుంది.

అనందవర్ధనుడు ధ్యనికి ఉదాహరణగా ఇచ్చిన “భ్రమ రమ్మి అ” ఇత్యాది గాతలో “కుక్కుకే భయపడి గృహప్రాంగణంలో కూడా తిరగడానికి జంకేవాడు సింహం ఉన్న గోదావరీనదీతీర ప్రాంతంలో తిరగడం అసంభావ్యం; అందుచేత ‘భ్రమ’ అనే దానికి ‘మా భ్రమ’ అని అర్థం. అది వ్యంగ్యం” అని ప్రతిపాదిస్తున్నాడు. కాని దీనిని వ్యంగ్యం అని చెప్పవలసిన పనిలేదు. అనుమేయం (అనుమాన ప్రమాణగమ్యం అని చెప్పవచ్చు. ఇక్కడ వాక్యార్థాన్ని పట్టి “యద్యత్ భీరుభ్రమణం తత్తత్ భయకారణనివృత్తిజ్ఞానపూర్వకమ్” అనే వ్యాప్తి ఏర్పడుతుంది. “భయకారణం ఏదీ లేదు అని ఎప్పుడు తెలుసుకుంటాడో అప్పుడే పిరికివాడు సంచరిస్తాడు” అని దీని అర్థం. ఈ వ్యాప్తిలో ‘భీరుభ్రమణం’ వ్యావ్యం; ‘భయకారణనివృత్తుపలబ్ధి’ వ్యాపకం’. గోదావరీ తీరంలో భయకారణనివృత్తుపలబ్ధి కాక, భయకారణసింహాపలబ్ధి ఉన్నది. అందుచేత వ్యాపకానికి విరుద్ధమైనదాని జ్ఞానం ఉన్నది. అనగా వ్యాపకం అయిన వహ్ని లేకపోతే వ్యాప్యమైన దూమం ఎలా ఉండదో అదే విధంగా వ్యాపకం అయిన భయకారణ నివృత్తుపలబ్ధి లేకపోవడంచేత వ్యాప్యం అయిన భీరుభ్రమణం కూడా ఉండదు. అందుచేత అనుమాన ప్రమాణంచేతనే ఈ గాతలో దార్మికభ్రమణాభావం తెలుస్తూన్నది గాన దానికోసమై వ్యంజనను అంగీకరించి ఆ రెండవ అర్థం వ్యంగ్యం అని చెప్పవలసిన పని లేదు. అది అనుమేయమే. ఈ విధంగా మీ వ్యంజన అనుమానంచేతనే గతార్థం అయిపోతుంది.

అవ. పై మఠాన్ని ఖండిస్తున్నాడు :-

మృ. అత్రోచ్యతే-భీరురపి గురోః ప్రభోర్వా నిదేశేన, ప్రియాను రాగేణ, అన్యేన చైవంభూతేన హేతునా సత్యపి భయకారణే భ్రమతీత్య నైకాన్తికో హేతుః. శునో విభ్యదపి వీరత్వేన సింహాన్న విభేతీతి విరుద్ధోఽపి. గోదావరీతీరే సింహసద్యావః ప్రత్యక్షాదనుమానాద్వా న నిశ్చితః, ఆపి తు వచనాత్. న చ వచనస్య ప్రామాణ్యమస్తి, అర్థేనాప్రతిబద్ధాత్ ఇతి ఆసిద్ధః చ. తత్కథమేవం విదాద్దేతోః సాధ్యసిద్ధిః ?

వ్యా. అత్రోచ్యతే ఇతి - ఈ విషయంలో (సమాధానం) చెప్పబడుచున్నది. పిరికివాడు కూడా గురువుయొక్క లేదా ప్రభువుయొక్క ఆజ్ఞచేత లేదా ప్రియు

రాలిపై అనురాగంచేత (లేదా) ప్రేమలైస వ్యక్తులమీద ప్రేమచేత లేదా మరొక ఈ విధమైన (నిధిలాభం వంటి) హేతువుచేత భయకారణం ఉన్నా కూడ సంచరించవచ్చును. అందుచేత హేతువు అనైకాంతికం. (స్పర్శదోషాదులవల్ల) కుక్కకి భయపడినా వీరుడు అవడంచేత సింహానికి భయపడకపోవచ్చును; అందుచేత హేతువు విరుద్ధం కూడ. గోదావరీతీరంలో సింహం ఉన్న దని ప్రత్యక్షంవల్ల గాని అనుమానం వల్ల గాని నిశ్చితంగా తెలియదు. కేవలం ఆ కులట మాటవల్లనే తెలుస్తూన్నది. (ఆ ప్రవాక్యానికే ప్రామాణ్యం కాని) కులటావాక్యానికి ప్రామాణ్యం లేదు. అర్థంతో ఆ వాక్యానికి తప్పక సంబంధం ఉందని చెప్పడానికి వీలులేదు కదా? అందుచేత ఈ హేతువు అసిద్ధం కూడ. ఈ విధమైన హేతువువల్ల సాధ్యసిద్ధి ఎట్లు కలుగుతుంది?

వి. అనుమితిలో హేతువును పట్టి సాధ్యాన్ని సాధిస్తాం. అయితే ఆ హేతువు అసద్దేతువు కాకూడదు. అసద్దేతువుకు 'హేత్వాభాస' అని కూడ పేరు. అలాంటి అసద్దేతువును ప్రయోగించిన అనుమితి ప్రమాణం కాదు. హేత్వాభాసలు మొత్తం అయిదు. వాటిలో కొన్ని అవాంతరభేదాలు కూడా ఉన్నాయి. పూర్వపక్షి చూపిన అనుమానప్రయోగంలో మమ్మటుడు మూడు హేతు దోషాలను చూపుతున్నాడు.

అనైకాంతికం - సాధ్యం లేనిదానిలో కూడా ఉన్న హేతువు అనైకాంతికం. దీనికి 'సవ్యభిచారం' అని కూడా పేరు. ఉదా. "పర్వతో దూమవాన్; వహ్నేః" (పర్వతంమీద దూమం ఉన్నది; అగ్ని ఉంది కాబట్టి) అనే ప్రయోగంలో వహ్ని హేతువు, దూమం సాధ్యం. ఇలాంటి ప్రయోగం చేయాలంటే "యత్ర తత్ర వహ్నిః తత్ర తత్ర దూమః" (ఎక్కడెక్కడ నిప్పు ఉంటుందో అక్కడ దూమం ఉంటుంది) అనే వ్యాప్తి ఉండాలి. కాని ఎఱ్ఱగా కాల్చిన ఆయః పిండం (ఇనుప గుండు) మీద నిప్పు ఉన్నా అక్కడ పొగ ఉండదు. అందుచేత సాధ్యమైన పొగ లేని ఆయః పిండంమీద హేతువైన నిప్పు ఉన్నది కాబట్టి, ఇది, (వహ్నేః అనే హేతువు), అనైకాంతికం.

ప్రకృతంలో "యద్యత్ భీరుభ్రమణం తత్తత్ భయకారణ నివృత్తి జ్ఞాన పూర్వకమ్" అనే వ్యాప్తిని పట్టి "గోదావరీతీరం భీరుభ్రమణాయోగ్యమ్, సింహవత్సాత్; యన్నైవం తన్నైవమ్, యథా గృహమ్" (గోదావరీతీరం పిరికివాడు సంచరించడానికి యోగ్యం అయినది కాదు; సింహం ఉంది కాబట్టి; ఏది ఇట్లు

కాదో అది ఇట్లు కాదు; అనగా ఎక్కడ సింహం లేదో అది భ్రమణాయోగ్యం కాదు; గృహం వలె అని అనుమితిని పూర్వపక్షి కల్పించినాడు కదా ? అయితే "సింహవత్సాత్" అనే హేతువు అనైకాంతికం. పిరికివాడు కూడా గురువుల ఆజ్ఞ చేతనో, ప్రభువు ఆజ్ఞచేతనో ఇతరకారణాలచేతనో సింహాదిభయకారణం ఉన్న చోట కూడా సంచరించవచ్చు కదా ? అందుచేత సింహం ఉన్న ప్రదేశం బీరు భ్రమణానికి యోగ్యం కాదు అనే నియమం లేదు.

విరుద్ధహేతువు : ఏ హేతువును సాధ్యాన్ని సాధించడానికి చూపుతామో ఆ హేతువుకు సాధ్యాభావంతో వ్యాప్తి ఉన్నట్లయితే అది విరుద్ధహేతువు. ఉదా. "శబ్దః నిత్యః, కార్యత్వాత్" అనే ప్రయోగంలో కార్యత్వాన్ని హేతువుగా చూపి శబ్దానికి నిత్యత్వం సాధిస్తున్నాం. అయితే కార్యత్వాత్ (పుట్టించబడుతుంది కాబట్టి) అనే హేతువుకు సాధ్యవిరుద్ధమైన అనిత్యత్వంతో వ్యాప్తి ఉంది కాని నిత్యత్వంతో లేదు. 'యద్యత్ కార్యం తత్తత్ అనిత్యమ్' అని వ్యాప్తి. 'ఏది పుట్టించబడుతుందో అది అనిత్యం' అని దీని అర్థం. అందుచేత అనిత్యత్వంతో వ్యాప్తి ఉన్న హేతువు నిత్యత్వాన్ని ఎలా సాధిస్తుంది ?

ప్రకృతంలో ఆపవైతం అయిన కుక్కను స్పృశిస్తే పాపం వస్తుంది కుక్కని చూచి భయపడినా పిదప సింహానికి భయపడడు. అందుచేత "యత్ర యత్ర సింహవత్త్వం తత్ర తత్ర శునకభీరువీరభ్రమణయోగ్యత్వమ్" "(సింహం ఉన్న ప్రదేశం కుక్కకి భయపడే పిదప సంచరించడానికి యోగ్యమే) అని వ్యాప్తి ఉండడంచేత "సింహవత్సాత్" అనే హేతువు విరుద్ధం. సింహవత్త్వ హేతువుకు సాధ్యమైన బీరుభ్రమణయోగ్యత్వం యొక్క అభావంతో, (బీరు భ్రమణయోగ్యత్వాభావంతో) అనగా బీరుభ్రమణయోగ్యత్వంతో వ్యాప్తి ఉన్నది కదా ? అందుచేత మీరు చూపిన హేతువులో విరుద్ధత్వం అనే దోషం కూడా ఉంది.

అసీద్ధహేతువు : అసీద్ధిబేదాలలో 'స్వరూపాసీద్ధి' అనేది ఒకటి. పక్షంలో హేతువు లేకపోవడం స్వరూపాసీద్ధి. స్వరూపాసీద్ధి అనే దోషం ఉన్న హేతువు స్వరూపాసీద్ధం. ఉదా. "హ్రదో వహ్నిమాన్; దూమాత్" (చెరువులో నిప్పు ఉన్నది; పొగ ఉండికనక) అనే ప్రయోగంలో దూమాత్ అనే హేతువు హ్రదం అనే పక్షంలో లేదు గాన అసీద్ధం. ప్రకృతంలో - గోదావరీతీరంలో సింహం

ఉన్న దనే విషయం అనిశ్చితం. ఆవుడు పలికిన మాటలకే ప్రామాణ్యం కాని కులట మాటలకు ప్రామాణ్యం లేదు. శబ్దం ఉచ్చరించినంతమాత్రంచేత ఆ ఆర్థం ఉండి తీరాలనే నియమం లేదు గాన ఎవరు పలికినా శబ్దం ప్రమాణమే అనడం కుదరదు. అందుచేత 'సింహవత్సాత్' అనే హేతువు అసిద్ధం.

ఈ విధంగా మూడు దోషాలు ఉన్న ఈ హేతువు హేత్యాభాసం మాత్రమే; ఇది సాధ్యాన్ని సాధించజాలదు.

అవ. తాను ధ్వన్యుదాహరణంగా ఇచ్చిన 'నిఃశేషచ్యుత' ఇత్యాదిశ్లోకంలో కూడా అనుమానంచేత వ్యంజనను గతార్థం చేయడం కుదరదు అని నిరూపిస్తున్నాడు:-

వృ. తథా నిఃశేషచ్యుతేత్యాదౌ గమకతయా యాని చన్దన చ్యవనాదీన్యుపాత్తాని తాని కారణాన్తరతోఽపి భవన్తి. అతశ్చాత్తైవ స్నానకార్యత్వేనోక్తాసీతి నోపభోగే ఏవ ప్రతిబద్ధాసీతి అనైకాన్తికాని. వ్యక్తివాదినా చ అథమపదసహాయానామేషాం వ్యజ్ఞకర్తృముక్తమ్, న చాత్రాధమత్వం ప్రమాణప్రతిపన్నమితి కథమనుమానమ్ ? ఏవం విదాదర్థాదేవం విదోఽర్థః ఉపపత్త్యనపేక్షత్వేఽపి ప్రకాశతే ఇతి వ్యక్తివాదినః పునస్తత్ అదూషణమ్.

ఇతి కావ్యప్రకాశే ద్వనిగుణీభూత వ్యజ్ఞ్య సంక్లిష్టభేద నిర్ణయో నామ పశ్చాత్ ఉల్లాసః

వ్యా. తథా ఇతి :- "నిఃశేషచ్యుతచన్దనమ్" ఇత్యాదిశ్లోకంలో కూడా ఏ చందనచ్యవనాదులు సంభోగసూచకాలుగా చెప్పబడ్డాయో అవి ఇతర కారణాలవల్ల కూడా కలగవచ్చును. అందుచేతనే స్నానకార్యాలుగా ఇక్కడనే చెప్పబడ్డాయి. అందువలన ఉపభోగంతోనే ప్రతిబద్ధాలు, అనగా నియతంగా సంబంధించినవి, కావు. అందుచేత అవి అనైకాంతికాలు.

వి. నిఃశేషేత్యాదిశ్లోకంలో చందనం పూర్తిగా తొలగిపోవడం మొదలైనవి సంభోగాన్ని సూచిస్తున్నాయి అని చెప్పి ఉన్నాం. అయితే ఈ చందనచ్యవ

నాదులను పట్టి సంభోగం అనుమేయం అని చెప్పడానికి పీలులేదు సంభోగం వల్లనే కాకుండా ఇతరకారణాలచేత కూడా ఇవి జరగవచ్చును కదా? స్నానం చేయడం వల్ల ఇవి జరిగినట్లు ఈ శ్లోకంలోనే చెప్పబడింది కదా? అందుచేత చందనచ్యవనాదులు తప్పకుండా సంభోగంతోనే సంబంధించినవి, సంభోగం తప్ప మరొక ఏ కారణంచేతా జరగవు, అని చెప్పడానికి పీలులేదు గాన అవి అనైకాంతికాలు. అనైకాంతికాలైన ఆ హేతువులచేత అనుమాన ప్రమాణం ద్వారా సంభోగాన్ని సాధించడం కుదరదు గాన సంభోగం వ్యంగ్యమే కాని అనుమేయం కాదు.

వ్యా. వ్యక్తీతి:- వ్యక్తి (వ్యంజనా) వాది "ఈ చందనచ్యవనాదులు 'అథమ' పదసాహాయ్యంచేత సంభోగాన్ని వ్యంజింపజేస్తున్నాయి" అని ప్రతిపాదించాడు. అయితే ఇక్కడ అథమత్వం ఇతరప్రమాణాలచేత నిర్ధారితం కాలేదు; అందుచేత అనుమానం కుదరదు. ఉపపత్తి ఉన్నా లేకపోయినా ఈ విధమైన అర్థంనుంచి ఈ విధమైన అర్థం ప్రతీతం అవుతుంది అని వ్యంజనావాది చెప్పవచ్చు.

వి. నువ్వు "ఆ అథమునిదగ్గరికి వెళ్ళలేదు" అని 'అథమ' పదాన్ని ప్రయోగించడంచేత ఈ చందనచ్యవనాదులు సంభోగంవల్లనే జరిగినాయి అని వ్యంగ్యం అవుతున్నది అని వ్యంజనావాది చెప్పగలడు. ఎందుచేత ననగా అనైకాంతిక త్వాదిదోషాలు అనుమానంలోనే కాని వ్యంజనవిషయంలో లేవు. ఇక్కడ ఉన్న 'అథమ' పదాన్ని పట్టి సంభోగానుమితి చేయవచ్చును కదా అనే ఆశంకకు కూడా తావు లేదు. అతడు అథముడు అని చెప్పడానికి మరొకప్రమాణం ఏదైనా ఉంటే అలా చెప్పవచ్చు నేమో. కాని అలాంటి ప్రమాణం ఏదీ లేదు కదా? ఒక వాచ్యార్థం తెలిసిన వెంటనే కొన్ని ఇతరార్థాలు స్ఫురించడం అనేది అనుభవసిద్ధం. ఆ అర్థాలు ఉపపన్నాలా అనుపపన్నాలా అనే ప్రశ్నతో వ్యంజనావాదికి సంబంధం లేదు అవి అనుపపన్నాలైతే అది ఇంకా అతనికి భూషణమే, దూషణం కాదు. ఎందుచేత ననగా వ్యంజనావాదంలో ఉన్న సొగసు అంతా ఇదే. ప్రతి వ్యంగ్యార్థాన్నీ అనుమేయం అని స్థాపించడం మాత్రం కుదరదు. వ్యభిచార-అసిద్ధత్వ-విరుద్ధత్వాదిదోషాలు ఉన్నంతవరకూ ఆ అనుమానం ప్రమాణం కాదు కదా? అలాంటి దోషాలు ఏదీ లేనిచోట ఎక్కడైనా గమ్యమానార్థం అనుమేయం అని అనుమితివాది నిరూపిస్తే అది అనుమేయమే, వ్యంగ్యం కాదు అని అంగీకరించు.

డానికి వ్యంజనావాదికికూడా ఏమీ అభ్యంతరం ఉండదు. “వాడు లేచినిలబడ్డాడు” అన్నప్పుడు “అంతకు పూర్వం అతడు కూర్చున్నాడు” అనే అర్థం గమ్యం అవుతుంది. అది అనుమేయమే అని మీరు వాదిస్తే మాకూ అభ్యంతరం లేదు. వ్యంజననే పూర్తిగా అనుమానంలో అంతర్గతం చేయడం మాత్రం కుదరదు.

“బాలానందిని’ అనే కావ్యప్రకాశవ్యాఖ్యానంలో ధ్వని-గుణీభూతవ్యంగ్య సంకీర్ణభేదనిర్ణయం అనే పంచమోల్లాసం సమాప్తం.

అథ షష్ఠ ఉల్లాసః

అవ. వెనుకటి ఉల్లాసంలో మధ్యమకావ్యస్వరూపం నిర్ణయించబడింది. ఇప్పుడు తమప్రాప్తమైన అధమకావ్యాన్ని నిరూపిస్తున్నాడు. అధమకావ్యబేదాలైన శబ్దచిత్ర-అర్థచిత్రకావ్యాలను లక్షణోదాహరణాలతో సంక్షిప్తంగా ప్రథమోల్లాసంలోనే విశదీకరించడం జరిగింది. సవమదశమోల్లాసాలలో క్రమంగా శబ్దాలంకార అర్థాలంకారాలను లక్షణోదాహరణపూర్వకంగా విశదీకరించనున్నాడు. అయితే వెనుక చెప్పిన భేదద్వయం అనుచున్నంగా ఉంది. ఎందుచేత ననగా “స్వచ్ఛన్దో చ్చులత్” (4వ శ్లోకం) ఇత్యాదిశబ్దచిత్రోదాహరణంలో ఇతరనదులకంటే గంగకు అధిక్యం ఉన్న దని వర్ణించడంచేత వ్యతిరేకాలంకారం (అర్థాలంకారం) ఉన్నది కాబట్టి దీనిలో అర్థచిత్రం కూడా ఉంది. “వినిర్గతం మానదమ్” (5వ శ్లోకం) ఇత్యాదిశబ్దచిత్రోదాహరణంలో “మానదమాత్మమన్దిరాత్” అన్నప్పుడు మకారానుప్రాస, ‘ససంభ్రమేన్ద్రుత’ అన్నప్పుడు మరొక అనుప్రాసా కూడా ఉన్నాయి కాబట్టి ఇక్కడ శబ్దచిత్రం కూడా ఉంది. అందుచేత పరస్పరాపేక్ష లేని శబ్దచిత్ర-అర్థచిత్రాలు లేవు కదా. అప్పుడు ఈ చిత్రకావ్యద్వైవిధ్యం ఎలా కుదురుతుంది అని ఆశంక కలగవచ్చును. తన్నివృత్తికై ఈ షష్ఠోల్లాసం ప్రారంభిస్తున్నాడు.

కా. శబ్దార్థచిత్రం యత్పూర్వం కావ్యద్వయముదాహృతమ్,
గుణప్రాధాన్యతస్తత్ర స్థితీశ్చిత్రార్థశబ్దయోః. 48

వృ. న తు శబ్దచిత్రే అర్థస్య అచిత్రత్వమ్; అర్థచిత్రే వా శబ్దస్య.
అథా చోక్తమ్.

వ్యా. శబ్దేతి :- పూర్వమ్ = పూర్వము, శబ్దార్థచిత్రమ్ = శబ్దచిత్రము, అర్థచిత్రమూ అని, యత్ = ఏ, కావ్యద్వయమ్ = కావ్యముల ద్వయము, ఉదాహృతమ్ = చెప్పబడిందో, తత్ర = ఆ కావ్యద్వయమునందు, చిత్రార్థశబ్దయోః = చిత్రములైన అర్థ శబ్దములయొక్క, స్థితీః = ఉనికి, గుణప్రాధాన్యతః = గుణత్వంచేత, ప్రాధాన్యంచేత (ఏర్పడును).

వి. శబ్దచిత్రంలో అర్థచిత్రం కూడా ఉండవచ్చును; అర్థచిత్రంలో శబ్ద చిత్రం కూడా ఉండవచ్చును. అయితే శబ్దచిత్రం ప్రధానంగా ఉండి అర్థచిత్రం అప్రధానంగా ఉంటే దాన్ని శబ్దచిత్రం అనీ తద్విరుద్ధంగా ఉంటే అర్థచిత్రం అనీ గ్రహించాలి. మొదటినుండి చివరిదాకా చిత్రశబ్దం విషయంలోనే కవిసం రంభం ఉంటే అది శబ్దచిత్రం. మొదటినుండి చివరిదాకా చిత్రార్థవిషయంలోనే కవిసంరంభం ఉంటే అది అర్థచిత్రం అని భావం.

వ్యా. నత్వీతి :- అంతేనే కాని శబ్దచిత్రంలో అర్థం చిత్రంగా ఉండదనీ, అర్థచిత్రంలో శబ్దం చిత్రంగా ఉండదనీ అర్థం కాదు. ఈ విషయమే (భాషాహుని చేత) చెప్పబడింది.

శ్లో॥ “రూపకాదిరలంకారస్తస్యాన్వైర్బహుధోదితః,
స కాంతమపి నిర్భూషం విభాతి వనితాననమ్,
రూపకాదిమలంకారం బాహ్యమాచక్షతే పరే,
సుపాం తిజాం చ వ్యుత్పత్తిం వాచాం వాఞ్మన్యలంకృతిమ్,
తదేతదాహుః సౌశబ్ద్యం నార్థవ్యుత్పత్తిరీదృశీ,
శబ్దాభిధేయాలంకారభేదాదిష్టం ద్వయం తు నః.” ఇతి.

వ్యా. రూపకాదిరితి :- అన్వైః = కొందరిచేత, తస్య = కావ్యంయొక్క, రూపకాదిః = రూపకంమొనలైన, బహుధా = అనేకవిధాలైన, అలంకారః = అర్థాలంకారం, ఉదితః = చెప్పబడింది. కాంతమపి = సుందరమైనా, వనితాననమ్ = స్త్రీముఖము, నిర్భూషమ్ = అలంకారాలు లేనిదై, స విభాతి = ప్రకాశించదు కదా? కావ్యసౌందర్యానికి రూపకాద్యర్థాలంకారాలు చాలా ప్రధానమైనవి అని వీరి అభిప్రాయం. పరే = మరి కొందరు, రూపకాదిమ్ = రూపకం మొదలైన, అలంకారమ్ = అలంకారాన్ని, బాహ్యమ్ = బాహ్యమైనదానినిగా, ఆచక్షతే = చెప్పుచున్నారు. సుపామ్ = సుపులయొక్క అనగా సుబంతశబ్దాలయొక్క, తిజాం చ = తిజ్జలయొక్క, తిజంతశబ్దాలయొక్క, వ్యుత్పత్తిమ్ = చక్కని కూర్పును, వాచామ్ = వాక్కులకు, అలంకృతిమ్ = అలంకారమునుగా, వాఞ్మన్తి = కోరుచున్నారు. తత్ ఏతత్ = అట్టి దీనినే, సౌశబ్ద్యమ్ = శబ్దసౌందర్యమునుగా అనగా శబ్దాలంకారమునుగా, ఆహుః = చెప్పుచున్నారు. అర్థవ్యుత్పత్తిః = అర్థాలకూర్పు,

ఈద్యుశే = ఇట్టిది, స = కాదు. ముందుగా శబ్దం విన్న తరవాత కదా అర్థం తెలిసేది? అందుచేత అర్థాలంకారాలు బాహ్యమైనవి. శబ్దం వినగానే చమత్కారాన్ని కలిగించే సుజంతతిజంతశబ్దసంసేవేశరూపాలైన శబ్దాలంకారాలే అంతరంగమైనవి. అందుచేత వాటికే ప్రాధాన్యం అని వీరి అభిప్రాయం. సః తు = మాకైతే, శబ్దాభిదేయాలంకారదేవాత్ = శబ్దాలంకారాలు, అర్థాలంకారాలు అనే భేదంవల్ల, ద్వియమ్ = ద్వియమూ కూడ. ఇష్టమ్ = ఇష్టమైనదే. కావ్యంలో శబ్దాలంకారాలు అర్థాలంకారాలూ కూడా ఉండాలి అని మా అభిప్రాయం. ఇవి భామహుని కావ్యాలంకారంలోని (1-13-15) శ్లోకాలు.

వి. ఈ విధంగా శబ్దచిత్ర-అర్థచిత్రాలకు ప్రాధాన్యం సమానమే అయినా కొన్ని శ్లోకాలలో కవి శబ్దచిత్రాన్నీ, కొన్నింటిలో అర్థచిత్రాన్నీ నిర్వహించడానికి ప్రయత్నించేస్తూ ఉంటాడు. దానిని పట్టి ఏదో ఒక పేరు పెట్టాలి. ఒక శ్లోకంలో రెండింటికీ సమప్రాధాన్యమే కనబడిన పక్షంలో అక్కడ ఉభయచిత్రం అని చెప్పవచ్చును.

వృ. శబ్దచిత్రం యథా—

శ్లో॥ ప్రథమమరుణచ్ఛాయస్తావత్తతః కనకప్రభః
తదను విరహోత్తామ్యుత్తన్నీకపోలతలద్యుతిః,
ఉదయతి తతో ధ్వాన్తద్వంసక్షమః క్షణదాముఖే
సరసబిసినీకన్దచ్చేదచ్చవిర్మృగలాఙ్ఘనః.

139

వ్యా. శబ్దచిత్రం ఎట్లునగా.

ప్రథమమ్ ఇతి :- క్షణదాముఖే = రాత్రి ప్రారంభమునందు, ప్రథమమ్ = ముందుగా, అరుణచ్ఛాయః = ఎఱ్ఱని కాంతి గలవాడు, తతః = అటు పిమ్మట, కనకప్రభః తావత్ = బంగారు కాంతి గలవాడు, తదను = అటు పిమ్మట, విరహోత్తామ్యుత్తన్నీకపోలతలద్యుతిః = విరహంచేత బాధపడుతున్న స్త్రీయొక్క చెక్కిలితో సమానమైన కాంతి గలవాడు, తతః = అటు పిమ్మట, సరసబిసినీకన్దచ్చేదచ్చుః = సరసమైన తామరతూడు దుంపలయొక్క ఖండించిన ముక్కవంటి కాంతి గలవాడై, ధ్వాన్తద్వంసక్షమః = చీకటిని తొలగించుటకు సమర్థుడూ అయిన, పుగలాఙ్ఘనః = చంద్రుడు. ఉదయతి = ఉదయించుచున్నాడు.

వి. ఇక్కడ ప్రారంభంనుంచి చివరి దాకా కవి కొన్ని వర్ణాల ఆవృత్తి చేసి అనుప్రాసను నిర్వహించడంకోసమే ప్రయత్నం చేస్తూన్నట్లు కనబడుతున్నది; అందుచేత ఇది శబ్దచిత్రం. రెండు మకారాలు, మూడు తకారాలు, రెండు తకారాలు, రెండు ధకారాలు, రెండు క్షకారాలు, రెండు భకారాలు, సకారభకారలకారాలు వీటి ఆవృత్తి కనబడుతున్నది. స్వభావోక్తి-ఉపమాలంకారాలు, కూడా ఉన్నాయి. కాని కవి సంరంభం నాటిని నిర్వహించడంలో ఉన్నట్లు లేదు. అందుచేత అవి అప్రధానాలు.

వృ. అర్థచిత్రం యథా-

శ్లో॥ తే దృష్టిమాత్రపతితా అపి కస్య నాత్ర
క్షోభాయ పక్ష్యలదృశామలకాః ఖలాశ్చ,
నీచాః సదైవ సవిలాసమలీకలగ్నా
యే కాలతాం కుటిలతామివ న త్యజన్తి.

140

వ్యా. అర్థచిత్రం ఎట్లనగా-

తే ఇతి :- నీచాః = నీచములు (అలకముల పక్షంలో పొట్టివి అని, ఖలుల పక్షంలో నీచస్వభావం కలవారు అనీ అర్థం), సదైవ = ఎల్లప్పుడూ, సవిలాసమ్ = విలాసపూర్వకంగా, అలీకలగ్నాః = అలీకలగ్నములు అయిన (అలకాలపక్షంలో లలాటంమీద లగ్నమైనవి అని, ఖలుల పక్షంలో అసత్యం వలకడంలో లగ్నమైనవారు అనీ అర్థం) యే = ఏవి, (ఎవరు)కుటిలతామ్ ఇవ = వక్రత్యమును వలె, (అలకాలపక్షంలో వంకర అనీ, ఖలుల పక్షంలో వక్రస్వభావం అనీ అర్థం), కాలతామ్ = కాలత్యాన్ని (అలకల పక్షంలో నలుపు అనీ, ఖలులపక్షంలో పరపీడకత్వం అని అర్థం), న త్యజన్తి = విడువవో (విడువరో), తే = అట్టి, పక్ష్యలదృశామ్ = దట్టమైన రెప్పలు గల కళ్ళు గల స్త్రీలయొక్క, అలకాః = ముంగురులు, ఖలాః = దుర్మార్గులు, దృష్టిమాత్రపతితాః = దృష్టిమాత్రమునందే పడినవై (వారై), కనబడినంతమాత్రంచేతనే అని అర్థం. అత్ర = ఈ లోకంలో, కస్య = ఎవనికి, క్షోభాయ = క్షోభకొరకు, న = కావు? (కారు)?

వి. ఇక్కడ క్షోభ అనే ఒక కార్యాన్ని చేయడంలో అలకాలకూ, ఖలులకూ, సముచ్చయం (ఇవీ వాళ్ళు కూడా అని) చెప్పడంవల్ల సముచ్చయాలం

కారం శ్లేష-ఉపమాలంకారాలు, ఈ సముచ్చయలంకారానికి అంగాలు. అనుప్రాస ఉన్న దానికి అంత ప్రాధాన్యం లేదు. అర్థాలంకారనిర్వహణలోనే కవీసంరంభం కనబడుతున్నది.

అవ. "పైన ఉదాహరించిన శ్లోకాలలో మొదటిదానిలో శృంగారరసం, రెండవదానిలో విప్రలంఘనశృంగారం వ్యంగ్యం అవుతున్నాయి కదా? ఇవి వ్యంగ్య రహితాధమకావ్యాలు ఏలా అవుతాయి?" అని ఆశంకించుకొని, "ఏ శ్లోకంలో వర్ణించిన విషయమైనా చివరికి విభావాదిరూపంలో పర్యవసానం చెందుతుంది, అందుచేత రసభావాదికం ఏదో వ్యంగ్యంగా ఉంటుంది. అయినా ఆ వ్యంగ్యం అస్పృటంగా ఉండడంచేత దాన్ని లేనట్లే భావించి శబ్దచిత్రాన్నో అర్థచిత్రాన్నో అంగీకరించడం జరుగుతూ ఉంటుంది. అందుచేత "అవ్యక్త్యం త్వవరం స్మృతమ్" అన్నప్పుడు అవ్యంగ్యం అనగా స్పృటవ్యంగ్యం లేనిదని అర్థం" అని సమాధానం చెబుతున్నాడు—

వృ. యద్యపి సర్వత్ర కావ్యే అన్తతః విభావాదిరూపతయైవ పర్యవసానమ్, తథాపి స్పృటస్య రసస్య అనుపలంబాత్ అవ్యక్త్యమేత త్కావ్యద్వయముక్తమ్. అత్ర చ శబ్దార్థాలజ్ఞానభేదాద్భూవో భేదాః. తే చాలంకారనిర్ణయే నిర్దేశ్యంతే.

ఇతి కావ్యప్రకాశే శబ్దార్థచిత్రనిరూపణం నామ షష్ఠ ఉల్లాసః

వ్యా. యద్యపి ఇతి :- అన్ని కావ్యాలలో కూడా చివరికి విభావాదిరూపంలోనే పర్యవసానం ఉంటుంది. విభావాదులు రసభావాభివ్యంజకాలు గాన చివరికి ప్రతి కావ్యంలోను రసమో, భావమో వ్యంగ్యంగా ఉంటుంది అని భావం. అయినా స్పృటమైన రసం కనబడకపోవడంచేత ఈ కావ్యద్వయంలో (శబ్దచిత్ర-అర్థచిత్ర కావ్యాలలో) వ్యంగ్యం లేదన్నట్లు చెప్పబడింది. శబ్దాలంకారాలు అర్థాలంకారాలు అనే భేదంచేత ఈ శబ్దచిత్ర-అర్థచిత్రాలలో అనేక భేదాలుఉన్నాయి. వాటి నిర్ణయం అలంకారనిర్ణయంలో (నవమదశ మోల్లాసాలలో) చేయబడగలదు.

'బాలానందిని' అను కావ్యప్రకాశవ్యాఖ్యానంలో శబ్దార్థచిత్రనిరూపణం అనే షష్ఠోల్లాసం సమాప్తము.

అథ సప్తమోల్లాసః

వృ. కావ్యస్వరూపం నిరూప్య దోషాణాం సామాన్యలక్షణా
మాహ-

కా. ముఖ్యార్థహతిర్దోషో రసశ్చ ముఖ్యస్తదాశ్రయాద్వాచ్యః,
ఉభయోపయోగినః స్యుః శబ్దాద్యాస్తేన తేష్వపి సః. 49

వృ. హతిరపకర్షః. శబ్దాద్యాః ఇత్యాద్యగ్రహణాద్వర్ణరచనే.

వ్యా. కావ్య ఇత్యాది :- కావ్యస్వరూపాన్ని నిరూపించి దోషాల సామాన్య
లక్షణాన్ని చెబుతున్నాడు-

వి. "తదదోషౌ శబ్దార్థౌ సగుణావనలంకృతీ పునః క్వాపి" అనే కావ్య
లక్షణంలో దోషరహితములూ, గుణసహితములూ, చాలా వరకు అలంకారాలు
ఉన్నవీ అయిన శబ్దార్థాలు కావ్యం అని చెప్పబడింది. ప్రథమోల్లాసంలో సంగ్ర
హంగా కావ్యభేదాలు, ద్వితీయ తృతీయోల్లాసాలలో శబ్దార్థస్వరూపం, చతుర్థోల్లా
సంలో ధ్వనిస్వరూపం, పంచమోల్లాసంలో గుణీయభూతధ్వనిభేదాలు, షష్ఠోల్లా
సంలో శబ్దచిత్రార్థచిత్రాలు ప్రతిపాదించబడ్డాయి. ఇక కావ్యలక్షణవాక్యంలో
మొదట చెప్పిన దోషాలను గూర్చి వివరించవలసి ఉన్నది. వాటిని ఈ సప్తమో
ల్లాసంలో ప్రతిపాదిస్తున్నాడు-

వ్యా. ముఖ్యేతి :- ముఖ్యార్థహతిః = ముఖ్యార్థానికి అపకర్ష దేనివలన
కలుగునో అది, దోషః = దోషము. రసః చ = రసము, ముఖ్యః = ముఖ్యము,
తదాశ్రయాత్ = ఆ రసానికి ఆశ్రయం అవడం వల్ల, వాచ్యః = వాచ్యార్థం కూడా
ముఖ్యమని చెప్పబడుతుంది. శబ్దాద్యాః = శబ్దం మొదలైనవి అనగా శబ్దం,
వర్ణాలు, రచన కూడ, ఉభయోపగినః = రెండింటికీ, అనగా రసానికి, వాచ్యార్థా
నికి, ఉపయోగించేవి, స్యుః = అగును. తేన = ఆ కారణంచేత, సః = ఆ దోషము,
తేష్వపి = శబ్దదులయందు కూడా ఉంటుంది.

హతి: ఇతి :- హతి: అనగా అపకర్ష. కొంత చెడిపోవడం. 'శబ్దాద్యా:' అన్నప్పుడు 'ఆద్యా:' అనడంచేత వర్ణరచనలు కూడా గ్రహించాలి.

2. కావ్యంలో ముఖ్యమైనది రసం. రసశబ్దంచేత భావాదులను కూడా గ్రహించాలి. అందుచేత రసభావాదులు ముఖ్యమైనవి. ఇవి వాచ్యార్థాన్ని ఆశ్రయించుకొని ఉంటాయి కాబట్టి వాచ్యార్థాన్ని కూడా ముఖ్యం అని అంటారు. శబ్ద-వర్ణ-రచనలు రసాదులకూ వాచ్యార్థానికీ కూడా ఉపయోగిస్తాయి. అందుచేత దోషాలు వాటియందు కూడా ఉంటాయి. అనగా దోషాలు రసభావాదులలోను, శబ్దార్థాలలోను, వర్ణాలలోను రచనలోను ఉంటాయి. ఆ దోషాలను కావ్యంలో వర్ణించాలి. వీ ఒక్క దోషం ఉన్నా కావ్యసౌందర్యం దెబ్బతింటుంది. దోషాలు ఉన్నకవిత్వం కుకవిత్వం అని ఆలంకారికుల సిద్ధాంతం. అందుచేతనే-

“తదల్పమపి నోపేక్ష్యం కావ్యే దుష్టం కథంచన

స్యాద్వపుః సుందరమపి శ్చిత్రేణై కేన దుర్బగమ్” (కావ్యాదర్శం 1.7)

(అత్యల్పమైన దోషం కూడా కావ్యంలోనికి రానీయకూడదు. ఎంత అందమైన శతీరమైనా ఒక్క శ్చిత్రం (బొల్లి) చేత సౌందర్య విహీనం అయిపోతుంది.) అని దండి.

“నాకవిత్వమదర్మాయ వ్యాదయే దణ్డనాయ వా

కుకవిత్వం పునః సాక్షాత్ మృతిమాహూర్మనీషిణః” (కావ్యాలంకారం 1.12)

(కవిత్వం చెప్పకపోతే అధర్మం చేసినట్లుకాదు. వ్యాధి రాదు, రాజు దండించదు; కుకవిత్వం అయితే సాక్షాత్తు మరణమే అని పండితులు అంటారు) అని భావమానం అంటారు.

ప్ర. విశేషలక్షణమాహ-

కా. దుష్టం పదం శ్రుతికటు చ్యుతసంస్కృత్యప్రయుక్తమసమర్థమ్
నిహితార్థమనుచితార్థం నిరర్థకమవాచకం త్రిధాశ్శీలమ్. 50

సందిగ్ధమప్రతీతం గామ్యం నేయార్థమథ భవేత్ క్లిష్టమ్,
అవిమృష్టవిధేయాంశం విరుద్ధమతికృత్ సమాసగతమేవ. 51

వ్యా. దోషాల విశేషలక్షణం చెబుతున్నాడు. ముందు పదదోషాలు చెపుతున్నాడు.

దుష్టమ్ ఇతి :- 1. శ్రుతికటువు, 2. చ్యుతసంస్కృతి, 3. అప్రయుక్తం, 4. అసమర్థం, 5. నిహతార్థం, 6. అనుచితార్థం, 7. నిరర్థకం. 8. అవాచకం, 9. మూడు విధాలైన అశ్లీలం, 10. సందిగ్ధం, 11. అప్రతీతం, 12. గ్రామ్యం, 13. నేయార్థం, 14. క్లిష్టం, 15. అవిమృష్టవిదేయాంశం, 16. విరుద్ధమతికృత్ (ఈ మూడూ సమాసగతాలు) అయిన పదం దుష్టమైనది. అనగా శ్రుతికటుత్వ-చ్యుతసంస్కృతిత్వాదులు పదహా పదగతదోషాలు అని అర్థం.

వృ. 1. శ్రుతికటు పరుషవర్ణరూపం దుష్టం యథా-

శ్లో॥ అనఙ్గమఙ్గలగృహాపాఙ్గభజ్జితరజ్జితైః,

ఆలిజ్జితః స తన్వజ్ఞ్యా కార్తార్యం లభతే కదా.

14

వృ. అత్ర కార్తార్యమితి.

వ్యా. శ్రుతీతి :- పరుషమైన వర్ణాలు ఉన్నది (శ్రుతికటువు). చెవులకు వినడానికి కటువుగా ఉంటుంది. అట్టి దుష్టపదానికి ఉదాహరణం ఎట్లనగా-

అనఙ్గేతి :- అనఙ్గ.....తరజ్జితైః- అనఙ్గ = మన్మథునియొక్క, మఙ్గలగృహ = మంగళప్రదగృహము లైన, అపాఙ్గభజ్జి = క్రికంటిమాపుల భంగిమల, తరజ్జితైః = తరంగముల వలె ప్రసారములతో కూడిన, తన్వజ్ఞ్యా = స్త్రీచేత, ఆలిజ్జితః = కౌగలించుకొనబడినవాడై, సః = అతడు, కార్తార్యమ్ = కృతార్థత్వమును, కదా లభతే = పొందగలడు. 'కదా' శబ్దం ప్రయోగించినప్పుడు భవిష్యదర్థంలో లభి. "విభాషా కదా కర్త్యైః" (పా. సూ. 3.3.5). ఇక్కడ ఒక కుట్టని (తార్పుడు కత్తె) ఇద్దరు యువతీయువకుల సమాగమాన్ని గూర్చి ఆలోచిస్తున్నది.

ఇక్కడ 'కార్తార్యమ్' అనేది పరుషవర్ణయుక్తం అవడంచేత శ్రుతికటుత్వ దోషం. ఇది శృంగారాదులలో అసంగత మైనది. యమకాదులలో మాత్రం ఇది దుష్టంకాదు.

వృ. 2. చ్యుతసంస్కృతి వ్యాకరణలక్షణహీనం యథా:-

శ్లో॥ ఏతన్మన్దవిపక్వతిన్దుకఫలశ్యామోదరాపాణ్డర
ప్రాన్తం హన్త పులిన్దసున్దరకరస్పర్శక్షమం లక్ష్మ్యతే.
తత్ పల్లీపతిపుత్రి కుజ్జరకులం కుమ్భాభయాభ్యర్థనా
దీనం త్వామనునాథతే కుచయుగం పత్రావృతం మా కృథాః.

వృ. అత్రానునాథతే ఇతి. 'సర్పిషో నాథతే' ఇత్యాదావాశిష్యేవ
నాథతే రాత్మనేపదం విహితమ్ - "ఆశిషి నాథః" ఇతి. అత్ర తు యాచన
మర్థః. తస్మాత్ "అనునాథతి" స్తనయుగమ్ ఇతి పఠనీయమ్.

వ్యా. వ్యాకరణలక్షణానికి విరుద్ధమైనది 'చ్యుతసంస్కృతి'. వ్యాకరణవిరుద్ధ
మైనది అని అర్థం. ఉదాహరణం ఎట్లనగా:-

ఏతదితి:- ఒక యువలి కుచకుంభాలను చూడవలె ననే ఆసక్తి గల ఒక
చతురుని చూపిలిచి. హే! పల్లీపతిపుత్రి = ఓ! గ్రామనాయకుని పుత్రీ! మన్దవిపక్వ
తిన్దుకఫలశ్యామోదరాపాణ్డర ప్రాన్తమ్ = కొంచెం ముదిరిన తిందుక ఫలంయొక్క
నల్లని ఉదరం వలె కొంచెం తెల్లనైన ప్రాంతభాగాలు గల, ఏతత్ = ఇది (ఈకు
చద్యంద్యం), హన్త = ఆహా! పులిన్దసున్దరకరస్పర్శక్షమమ్ = పులిందసుందరుని
(ఆటవిక యువకుని) హస్తస్పర్శకు తగినదిగా, లక్ష్మ్యతే = కనబడుచున్నది.
కుజ్జరకులమ్ = ఏనుగుల సముదాయం, కుమ్భాభయాభ్యర్థనాదీనమ్ =
కుంభస్థలములములకు ఆభయమును ప్రార్థించుటకై దీనముగా, త్వామ్ = నిన్ను,
అనునాథతే = యాచిస్తూన్నది. తత్ = అందువలన, కుచయుగమ్ = కుచద్యంద్య
మును, పత్రావృతమ్ = ఆకులచేత కప్పబడినదానినిగా, మా కృథాః = చేయకుము.
నీవు ఏ కుచకుంభాలను ఆకులతో కప్పకపోయినచో శబరయువకుని దృష్టి
వాటిపై లగ్నం అవుతుంది అప్పుడు అతడు ఏనుగుల కుంభస్థలాలను బ్రద్దలు
కొట్టడం మానేస్తాడు. ఆ శక్తి కూడా తగ్గిపోతుంది. అందుచేత తమ కుంభ
స్థలాలను రక్షించుకొనడం కోసం ఏనుగులు నీ కుచాలు కప్పివేయవద్దని నిన్ను
యాచిస్తున్నాయి అని భావం.

అత్రేతి:- ఇక్కడ 'అనునాథతే' అనేది వ్యాకరణవిరుద్ధం. 'నాథ్' ధాతువుకు
ఆశీర్వాదం (కోరుట అనే అర్థంలో) మాత్రమే "సర్పిషః నాథతే" (నెయ్యి
కావాలని కోరుకొనుచున్నాడు) ఇత్యాదులలో వలె, ఆత్మనేపదం "క్రీడోఽనుసం

పరిభ్యశ్చ" (పా. సూ. 1-31-21) అను సూత్రం క్రింద ఉన్న 'అశిషి నాథః' అనే వాక్రికంచేత విధించబడింది. 'నాథ్' ధాతువుకు ఆశీరర్థంలో మాత్రమే ఆత్మనే పదం ఉంటుం దని దీని అర్థం. ఇక్కడ చూచించడం అర్థం. అందుచేత ఆత్మనే పదప్రయోగం అసాదువు. అందుచేత "దీనం త్వామనునాథతే కుచయుగమ్" అనే పాఠానికి బదులు "దీనం త్వామనునాథతి స్త నయుగమ్" అని పాఠం మార్చుకుంటే యుక్తంగా ఉంటుంది. ఇది నిత్యదోషం.

వృ. 31. అప్రయుక్తం తథా ఆమ్నాతమపి కవిభిర్నాదృతమ్.
యథా-

శ్లో॥ యథాయం దారుణాచారః సర్వదైవ విభావ్యతే,
తథా మన్యే దైవతోఽస్య పిశాచో రాక్షసోఽథవా. 143

వృ. అత్ర దైవతశబ్దో "దైవతాని పుంసి వా" ఇతి పుంస్యో మ్నాతోఽపి న కేనచిత్ ప్రయుజ్యతే.

వ్యా. అప్రయుక్తమితి :- ఆ విధంగా కోశవ్యాకరణాదులలో చెప్పబడినా కవులచేత ఆదరింపబడనిది అప్రయుక్తం.

వి. కొన్ని వదాలను కోశవ్యాకరణాదులు సాదువులే అని అంగీకరించినా కవులు వండితులు ఆదరించనిచో అసగా కవిప్రయోగాలలో లేనిచో వాటిని ప్రయోగించకూడదు అని అర్థం. ఎట్లనగా-

వ్యా. యథా ఇతి :- అయమ్=ఇతడు, సర్వదైవ = ఎల్లప్పుడూ, దారుణా చారః = క్రూరమైన ప్రవృత్తి కలవాడుగా, యథా = ఎట్లు, విభావ్యతే = చూడ బడుచున్నాడో, తథా = అట్లు, అస్య = వీనియొక్క, దైవతః = దైవతం, పిశాచః = పిశాచం, అథవా = లేక, రాక్షసః = రాక్షసుడు అని, మన్యే = తలచెదను. వీని క్రూరప్రవృత్తి చూడగా వీని ఆరాధ్యదైవం పిశాచమో, రాక్షసుడో అయి ఉండాలని తోస్తున్నది అని భావం.

అత్రేతి :- "వృన్దారకా దైవతాని పుంసి వా" అని అమరుడు దైవతశబ్దం పుంలింగంలో కూడా ప్రయోగించవచ్చును అని చెప్పినా కవు లెవ్వరూ దీన్ని

పుంలింగంలో ప్రయోగించడు. అందుచేత ఇక్కడ 'దైవతః' అనే దానికి అప్రయుక్తత్యదోషం. యమకాదులలో ఇది దోషం కాదు.

వృ. 4. అసమర్థం యత్తదర్థం పత్యతే న చ తత్రాస్య శక్తిః.
యథా-

శ్లో॥ తీర్థాంతరేషు స్నానేన సముపార్జితసత్కృతిః,
సురస్రోతస్వినిమేష హన్తి సంప్రతి సాదరమ్. 144

వృ. అత్ర హస్తీతి గమనార్థమ్.

వ్యా. అసమర్థమితి :- ఆ అర్థం కలదిగా శాస్త్రాదులలో పరిపబడినా (చెప్పబడినా) కూడ ప్రకృతంలో ఆ అర్థాన్ని బోధించడానికి శక్తి లేని పదం అసమర్థం. ఎట్లనగా-

తీర్థాంతరేష్యితి :- తీర్థాంతరేషు = ఇతర తీర్థములయందు, స్నానేన = స్నానంచేత, సముపార్జితసత్కృతిః = సంపాదించబడిన పుణ్యం గల, ఏషః = ఇతడు, సంప్రతి = ఇప్పుడు, సాదరమ్ = ఆదరపూర్వకంగా, సురస్రోతస్వినిమ్ = గంగానదిని గూర్చి, హన్తి = వెళ్ళుచున్నాడు.

అతేతి :- ఇక్కడ గమనార్థకంగా ప్రయోగించబడిన 'హన్తి' అనేది అసమర్థం. "హన హింసాగతోః" (హన్ ధాతువుకు హింస, గమనము అని అర్థము) అని ధాతుపాఠంలో హన్ ధాతువుకు గమనం అనే అర్థం చెప్పబడింది. అయినా 'ప్రహత' 'ఉద్ధత' 'పద్ధతి' ఇత్యాదులలో ఇతరశబ్దాలతో (ఉపసర్గాదులతో) పాటు కలిపి ప్రయోగించినప్పుడే దీనికి గమనార్థబోధనసామర్థ్యం ఉంది కాని స్వతంత్రంగా ప్రయోగించినప్పుడు లేదు. ఇది నిత్యదోషం.

వృ. 5. నిహతార్థం యదుభయార్థమప్రసిద్ధైర్థే ప్రయుక్తమ్.
యథా-

శ్లో॥ యావకరసార్థృపాదప్రహారశోణితకచేన దయితేన,
ముగ్ధా సాధ్వసతరలా విశోక్య పరిచుమ్భితా సహసా. 145

వృ. అత్ర శోణితశబ్దస్య రుధిరలక్షణేన ఉజ్జ్వలికృతత్వ
రూపః అర్థః వ్యవధీయతే.

వ్యా. నిహతార్థమితి :- రెండు అర్థాలు కలిగి ఉండి అప్రసిద్ధార్థంలో ప్రయోగించబడిన పదం నిహతార్థమ్. 'నిహతార్థ' శబ్దానికి 'అణచివేయబడిన అర్థం కలది' అని అర్థం. ఒక పదానికి రెండు అర్థాలు ఉంటాయి. వాటిలో ఒకటి ప్రసిద్ధం, రెండవది అప్రసిద్ధం. ఆ పదాన్ని అప్రసిద్ధార్థంలో ప్రయోగించి నప్పుడు ప్రసిద్ధార్థం చట్టున స్ఫురించడంచేత ఆ అప్రసిద్ధార్థం అణచివేయబడి నట్లు అయిపోయి అది తెలియడంలో ఆలస్యం అవుతుంది. ఎట్లనగా-

యావకేతి :- 'యావక... కచేన'- యావకరస = లతుకరసంచేత, అర్ధం = తడిసిఉన్న, పాద = పాదంచేత, ప్రహార = కొట్టడంచేత, శోణిత = ఎఱ్ఱగా మెరిసేటట్లుచేయబడిన, కచేన = జాట్లు గల, దయితేన = ప్రియునిచేత, సార్థ సతరలా = భయంచేత చంచలురాలైన, అనగా రక్తం వచ్చినదేమో అని భయ పడిన, ముగ్ధా = ముగ్ధురాలు, విరోక్య = చూచి, సహసా = వెంటనే, పరిచుమ్పితా = చుంబించబడింది.

అత్రేతి :- ఇక్కడ 'శోణిత' శబ్దానికి ఉన్న రక్తము అనే ప్రసిద్ధమైన అర్థంచేత 'మెరిసేటట్లు చేయబడడం' అనే అర్థం వ్యవహితం అవుచున్నది.

వి. 'శోణిత' శబ్దం వినగానే రక్తం అనే అర్థమే ప్రసిద్ధం అవడంచేత ముందుగా స్ఫురిస్తుంది. 'శోణంగా చేయబడింది' 'ఎఱ్ఱగా మెరిసేటట్లు చేయబడింది' అనే అర్థాన్ని రక్తరూపార్థం కప్పివేస్తుంది. అందుచేత ఇది నిహతార్థం.

వృ. అనుచితార్థం యథా-

శ్లో॥ తపస్విభిర్యా సుచిరేణ లభ్యతే
ప్రయత్నతః సత్త్రిభిరిష్యతే చ యా,
ప్రయాన్తి తామాశు గతిం యశస్వినో
రణాశ్వమేధే పశుతాముపాగతాః.

146

వృ. అత్ర పశుపదం కాతరతామభివ్యనక్తితి అనుచితార్థమ్.

వ్యా. అనుచితార్థం అనగా తగని అర్థం కలది. అది ఎట్టనగా.

తపస్విభిరితి :- రజాశ్వమేదే = రణ మనే అశ్వమేధంలో, పశుతామ్ = పశుత్వాన్ని, ఉపాగతాః = పొందిన, యశస్వినః = కీర్తి మంతులు, తపస్విభిః = మునులచేత, యా = ఏ గతి, సుచిరేణ = చాలా ఆలస్యంగా, లభ్యతే = పొంద బడునో, యా = ఏది, సత్త్రిభిః = యజ్ఞాలు చేసే వాళ్ళచేత, ప్రయత్నతః = ప్రయత్నంవలన, ఇష్యతే = ఆభిలషించబడుతుందో, తామ్ = ఆ, గతిమ్ = ఉత్తమగతిని, ఆశు = శీఘ్రంగా, ప్రయాన్తి = పొందుదురు.

అత్రేతి :- ఇక్కడ ప్రయోగించిన పశువదం పీరికితనాన్ని సూచిస్తుంది. అందుచేత రణశూరులవిషయంలో దీనిని ప్రయోగించడం అనుచితం. ఇది నిత్య దోషం అనికొందరు.

వృ 7 నిరర్థకం పాదపూరణమాత్రప్రయోజనం చాదిపదమ్. యథా.

శ్లో॥ ఉత్పల్లకమలకేసరపరాగగౌరద్యుతే మమ హి గౌరి,
అభివాఞ్చితం ప్రసిద్ధ్యతు భగవతి యుష్మత్ప్రసాదేన, 147

వృ. అత్ర 'హి' శబ్దః.

వ్యా. పాదాన్ని పూరించడమే ప్రయోజనంగాగల, (పాదాన్ని పూరించడం కోసమే ప్రయోగించిన) 'చ' మొదలైన పదం నిరర్థకం; అనగా ప్రయోజన శూన్యం. ఎట్టనగా.

ఉత్పల్లెత్వాది :- ఇది నాగానందంలోని శ్లోకం. ఉత్పల్లకమలకేసరపరాగ గౌరద్యుతే = వికసించిన పద్మాల కింజల్కములయందలి పుప్పొడి వలె గౌర మైన కాంతి గల, భగవతి = సకలైశ్వర్యసంపన్నురాలవైన, గౌరి = ఓ! పార్వతీ! యుష్మత్ప్రసాదేన = మీ అనుగ్రహంచేత, మమ = నాయొక్క, అభివాఞ్చితమ్ = కోరిక, ప్రసిద్ధ్యతు హి = నీర్దించుగాక.

ఇక్కడ 'హి' శబ్దం నిరర్థకం. పాదపూరణం తప్ప మరొక ప్రయోజనం లేదు.

వృ. రి. అవాచకం యథా.

శ్లో॥ అవన్ద్యకోపస్య విహన్తురాపదాం
భవన్తి వశ్యాః స్వయమేవ దేహినః,
అమర్షశూన్యేన జనస్య జన్తునా
న జాతహార్దేన న విద్విషాదరః.

148

వృ. అత్ర జన్తుపదమదాతర్యర్థే వివక్షితమ్. తత్ర చ నాభిధాయకమ్.

వ్యా. అవాచకం పెట్టనగా. అవాచకత్వం అనగా ఏ అర్థం చెప్పాలని ఆ పదం ప్రయోగించబడిందో ఆ అర్థాన్ని ఆ పదం చెప్పజాలకపోవడం. ఇది నిత్యదోషం.

అవన్ద్యేతి :- ఇది కిరాతార్జునీయంలో ద్రౌపది దుర్యోధనుణ్ణి నిగ్రహించ వలె నని యుధిష్ఠిరునికి చెప్పే ఘట్టంలోని శ్లోకం. అవన్ద్యకోపస్య = వ్యర్థము కాని కోపం కలవాడు, ఆపదామ్ = అపదలకు, విహన్తుః = వినాశకుడూ అయిన వానికి, దేహినః = జనులు, స్వయమేవ = స్వయంగానే, వశ్యాః = స్వాధీనులు, భవన్తి = అవుతారు. అమర్షశూన్యేన = అమర్షం, అనగా వ్యర్థం కాని కోపం, లేని జన్తునా = పురుషునిచేత, జనస్య = జనానికి, జాతహార్దేన = పుట్టిన స్నేహం కల వాడైనా, ఆదరః = ఆదరం, న = ఉండదు, విద్విషా = శత్రువైనా, ఆదరః = ఆదరం (లేదా దరః = భయం) న = ఉండదు. ఆపదలను తొలగించడం అనగా దారిద్ర్యాదిబాధలను పోగొట్టడం అని అర్థం.

అత్రేతి :- ఇక్కడ 'జన్తు' పదం 'అదాత' అనే అర్థంలో వివక్షితమైనది కాని ఆ అర్థాన్ని చెప్పజాలదు.

వి. పూర్వార్థంలో దాతృత్వంచేత ఆపదలను పోగొట్టేవానికి జనం తమం తట తామే లొంగి ఉంటాడు అని చెప్పి ఉత్తరార్థంలో అలాంటి దాతృత్వం లేని వానిని గూర్చి చెప్పడం కవి అభీష్టం. కాని ఇక్కడ ప్రయోగించిన 'జన్తు' శబ్దానికి 'దాత కానివాడు' అనే అర్థాన్ని బోధించే శక్తి లేదు గాన ఇది అవాచకతాదోషదుష్టం.

వృ. యథా వా.

శ్లో॥ హా థిక్ సా కిల తామసీ శశిముఖీ దృష్టా మయా యత్ర సా
తద్విచ్చేదరుజాన్తకారితమిదం దగ్ధం దినం కల్పితమ్,
కిం కుర్మః కుశలే సదైవ విదురో ధాతా న చేత్తత్కథం
తాదృగ్యామవతీమయో భవతి మే నో జీవలోకోఽధునా. 149

వృ. అత్ర దినమితి ప్రకాశమయమిత్యర్థే అవాచకమ్.

వ్యా. అవాచకానికే మరొక ఉదాహరణం ఎట్టనగా. హా థిక్ ఇతి :- ఒక రాత్రి స్తంభంలో ఊర్వశిని చూచిన పురూరవుడు విక్రమోర్వశీయంలో అన్న మాట లని కొందరు వ్యాఖ్యాతలు. ఇది విక్రమోర్వశీయంలో లేదని బాలబోధిని వ్యాఖ్యాతాదుడు వ్రాసినాడు. ఎక్కడనైనా కొన్ని ప్రతులలో ఉండవచ్చునేమో కాని ఇది కాదాను శ్లోకం వలె కనబడదు. హా థిక్ = అయ్యో! ఛీ! సా = ఆ, శశిముఖీ = చంద్రముఖి, మయా = నాచేత, యత్ర = ఏ రాత్రియందు, దృష్టా = చూడబడిందో, సా = ఆ రాత్రి, తామసీ కిం = చీకటితో నిండినదట. శశిముఖి కనబడినప్పుడు అది చీకటి ఎలా అవుతుంది? తద్విచ్చేదరుజా = ఆమె వియోగ బాధచేత, అన్తకారితమ్ = అంధకారంగా చేయబడిన, ఇదమ్ = ఇది, దగ్ధమ్ = పాడుదైన, దినమ్ = వగలుగా, బ్రహ్మచేత, కల్పితమ్ = కల్పించబడింది. కిం కుర్మః = ఏమిచేయుదుము! ధాతా = బ్రహ్మదేవుడు, సదైవ = ఎల్లప్పుడూ, కుశలే = కుశలం చేయుటయందు, విదురః = ప్రతికూలుడు, తత్ = అది, న చేత్ = కానిచో బ్రహ్మ కుశలవిధానప్రతికూలుడు కానిచో) అధునా = ఇప్పుడు, జీవ లోకః = ఈ జీవలోకం, మే = నాకు, తాదృగ్యామవతీమయః = అలాంటి (నేను ఆమెను చూచిన రాత్రిలాంటి) రాత్రిగా, కథమ్ = ఎట్లు, న భవతి = అవడం లేదు?

అత్రేతి :- ఇక్కడ 'దినమ్' అనేది ప్రకాశమయం అనే అర్థంలో అవాచకం. ఆమె కనబడిన కాలాన్ని బ్రహ్మదేవుడు చీకటి రాత్రి అంటున్నాడు. ఆమె విరహంచేత నాకు అంధకారబంధురంగా ఉన్న కాలాన్ని 'దినం' అంటున్నాడు అని చెప్పడంలో ఇక్కడ 'దిన' శబ్దం ప్రకాశకరది అనే అర్థంలో ప్రయోగించ

బడింది. కాని 'సూర్యుడున్న సమయం' అని అర్థమే కాని 'దిన' శబ్దానికి ఆ అర్థం లేదు. అందుచేత ఇది అవాచకం అని భావం.

వృ. యచ్చోపసర్గసంసర్గాదర్థాన్తరగతమ్. యథా-

శ్లో॥ జజ్ఞాకాణ్డోరునాలో నఖకిరణలసత్కేసరాళీకరాలః
ప్రత్యగ్రాలక్తకాభాప్రసరకిసలయో మజ్జామజ్జోరభృజ్ఞః,
భర్తుర్నృత్తానుకారే జయతి నిజతనుస్వచ్ఛలావణ్యవాపీ
సంభూతామృజశోభాం విదధదభినవో దణ్డపాదో భవాన్యాః

వృ. అత్ర దదదిత్యర్థే విదదదితి.

వ్యా. ఉపసర్గ చేరడంచేత అర్థాంతరాన్ని పొందినది (మరొక అర్థాన్ని బోధించేది) కూడా అవాచకమే. ఎట్లనగా.

జజ్ఞా ఇతి :- భర్తుః = భర్తయొక్క, నృత్తానుకారే = నృతమును అనుకరించు సమయంలో, భవాన్యాః = పార్వతీదేవియొక్క, జజ్ఞాకాణ్డోరునాలః = కాండం వంటి పిక్కయే పెద్ద నాళం కలది, నఖకిరణలసత్కేసరాళీకరాలః = గోళ్ళ కిరణము లనే ప్రకాశిస్తూన్న కింజల్కాలపంతులచేత నిమోన్నతమైనది, ప్రత్యగ్రాలక్తకాభాప్రసరకిసలయః = నూతనమైన లత్యుకయొక్క కాంతియొక్క ప్రసారమే చిగుళ్ళుగా కలదీ, నిజతనుస్వచ్ఛలావణ్యవాపీసంభూతామృజశోభామ్ = తన శరీరం యొక్క స్వచ్ఛమైన లావణ్య మనే దిగుడుబావియందు పుట్టిన పద్మముయొక్క శోభను, విదధత్ = ధరించుచున్నదీ అయిన, దణ్డపాదః = దండపాదము, జయతి = సర్వోత్కర్షగా ఉన్నది హఠాత్తుగా ఎత్తి నిట్టనిలువుగా నిలపబడిన పాదం (కాలు) 'దండపాదం'

అత్రేతి :- ఇక్కడ 'దధత్' అనే అర్థంలో 'విదధత్' అనే పదం అవాచకం.

వి. ఉపసర్గ లేకుండా 'దధత్' అని ప్రయోగిస్తే 'ధరించుచున్న' అనే అర్థం వస్తుంది. కాని 'వి' అనే ఉపసర్గ చేర్చగానే 'విదధత్' అనేదానికి 'చేస్తూన్న' అని అర్థం మారిపోతుంది. అందుచేత ఇక్కడ 'విదధత్' అనేది కావలసిన అర్థాన్ని చెప్పడంలేదు గాన అవాచకం.

వృ. 9. త్రిదా ఇతి ప్రీదాజుగుప్సామజ్జలవ్యజ్జకత్వాత్. యథా
శ్లో॥ సాధనం సుమహద్వ్యస్య యన్నాన్యస్య విలోక్యతే
తస్య ధీశాలినః కోఽన్యః సహేతారాలితాం భ్రువమ్. 151

వ్యా. త్రిదా - జుగుప్సా - అమంగలవ్యంజకం అవదంచేత మూడు
విధాలు అని చెప్పబడింది.

2. 'రలయోరభేదః' (రేఫలకారాలకు అభేదం) అనే న్యాయం ప్రకారం
'శ్రీలః' 'శ్రీలః' అయింది. శ్రియమ్ = సభ్యవశీకరణసంపత్తిని, లాతి ఇతి =
సంపాదించేది కాబట్టి 'శ్రీలః' అని విగ్రహం. అదే శ్రీలం. శ్రీలం కానిది అశ్రీలం.
వినేవాళ్ళకీ, నీగ్గు అనేది ఉంటే పలికే వాళ్ళకీ కూడా నీగ్గును కలిగించేది, ఏవ
గింపు కలిగించేది, అమంగళకరమూ అని అశ్రీలం మూడు విధాలు అని అర్థం.
ప్రీదాజనకమైన అశ్రీలానికి ఉదాహరణం పెట్టనగా -

సాధనమ్ ఇతి :- యత్ = ఏది, దేనివంటిది, అన్యస్య = ఇతరునకు, న
విలోక్యతే = చూడబడదో (లేదో), అట్టి, సుమహత్ = చాల గొప్పదైన, సాధనమ్ =
సైన్యం, యస్య = ఎవనికి ఉన్నదో, తస్య = అట్టి, ధీశాలినః = బుద్ధిశాలియొక్క,
ఆరాలితామ్ = వక్రము చేయబడిన. భ్రువమ్ = కనుబొమ్మను, అన్యః = ఇతరుడు,
కః = ఎవడు, సహేత = సహించును?

వి ఇక్కడ సాధన శబ్దానికి పురుషలింగం అవి అర్థం కూడా ప్రసిద్ధంగా
ఉంది. అందుచేత 'సాధనం సుమహద్వ్యస్య' అని వినగానే ఆ అర్థం ప్రతీతమై
సభ్యులకు బ్రేదను కలిగిస్తుంది. అందుచేత ఇది ప్రీదాజనకాశ్రీలానికి ఉదాహరణం.

ఆప జుగుప్సాకరమైన అశ్రీలానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు -

శ్లో॥ వైలాతామరసాహతోఽన్యవనితానిఃశజ్జుదష్టాధరః
కశ్చిత్కేసరదూషితేక్షణ ఇవ వ్యామీల్య నేత్రే స్థితః,
ముగ్ధా కుడ్మలిరాననేన దదత్తి వాయుం స్థితా తత్ర సా
భ్రాన్త్యా ధూర్తతయాథవా నతిమ్మతే తేనానిశం చుమ్భితా.

వ్యా లీలేతి - ఇది అమరుకంలోని శ్లోకం అన్యవనితానిఃశక్కుదష్టా
 ధరః = మరియొక స్త్రీచేత గట్టిగా కొరకబడిన అచరోష్ఠము గల, కశ్చిత్ = ఒక
 నాయకుడు, లీలాతామరసాహతః = విలాసార్థమైన (విలాసార్థం చేతిలో ఉంచు
 కొన్న) పద్మంచేత కొట్టబడినవాడై, (ఆ కొట్టినది అధరవ్రణాన్ని చూడడంచేత
 కోపించిన ఆతని భార్య). కేసరదూషితేక్షణః ఇవ = కింజల్కములచేత పీడింప
 బడిన నేత్రాలు కలవాడు వలె, నేత్రే = నేత్రాలను, వ్యామీల్య = మూసికొని,
 స్థితః = ఉండిపోయినాడు. సా ముగ్ధా = ఆ ముగ్ధురాలు, కుడ్మలితాననేన =
 మొగ్గ వలె చేయబడిన నోటితో, తత్ర = నేత్రాలలో, వాయుమ్ = పూత్కార
 మును, దదతీ = ఇచ్చుచున్నదై, స్థితా = ఉన్నది. బ్రాన్త్యా = ఆమె కోపం తొలగి
 పోయినది అనే బ్రాంతిచేతనో, అథవా = లేక, దూర్తతయా = దూర్తత్వంచేతనో,
 తేన = వానిచేత. నతిమ్ ఋతే = నమస్కారం లేకుండగానే, అనిశమ్ = మాటి
 మాటికి, చుమ్పితా = చుంబించబడింది.

వి. ఇక్కడ 'వాయుం దదతీ' అన్నప్పుడు 'వాయు' శబ్దం వినగానే
 అపాసవాయు స్మృతి కలుగుతున్నది. అందుచేత ఇక్కడ జాగుప్సాకరమైన
 ఆశ్చర్యం.

అవ. అమంగలాశ్శీలానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు -

శ్లో॥ మృదుపవనవిభిన్నో మత్ప్రియాయా వినాశాద్
 ఘనరుచిరకలాపో నిఃసపత్నోఽద్య జాతః,
 రతివిగలితబద్ధే కేశపాశే సుకేశ్యాః
 సతి కుసుమసనాథే కం హరేదేష బర్హీ.

153

వృ. ఏషు సాధన- వాయు-వినాశశబ్దాః ప్రీడాదివ్యజ్ఞకాః.

వ్యా. మృద్వితి - విక్రమోర్వశీయంలో ఊర్వశీవిరహపీడితుడైన పురుష
 వుని మాట లివి. మత్ప్రియాయాః = నా ప్రీయురాలియొక్క, వినాశాత్ = కన
 బడకపోవుటవలన, అద్య = ఇప్పుడు, మృదుపవనవిభిన్నః = మృదువైన గాలి
 చేత వేరుచేయబడిన, ఘనరుచిరకలాపః = దట్టమైన అందమైన నెమలి పింఛము,
 నిఃసపత్నః = పోటీ చేసే శత్రువు లేనిది, జాతః = అయింది. సుకేశ్యాః = మంచి

కేశములు గల నా ప్రతియూరాలయొక్క, రతివిగలతబద్ధనే = రతియందు జారి పోయిన బంధం గల, కుసుమసాధే = పుష్పాలతో కూడిన, కేశపాశే = కేశపాశము, సతి = ఉండగా, ఏషః బద్ధీ = ఈ నెమలి, కమ్ = ఎవనిని. హరేత్ = ఆకర్షించును !

వి. ఇక్కడ మరణార్థకమైన వినాశశబ్దం అమంగళకరం. అందుచేత ఇది అమంగళాశ్చరం.

వ్యా. ఏషీతి - ఈ మూడు శ్లోకాలలో సాధన-వాయు-వినాశశబ్దాలు వ్రీడాదులను వ్యంజింపజేస్తున్నాయి. అందుచేత అశ్లీలదోష దుష్టములు. రత్యుప్రకమ-శమాదులలో ఇది దోషం కాదు; అందుచేత అనిత్యదోషం.

వృ. 10. సందిగ్ధం యథా -

శ్లో. ఆలిజ్జితస్తత్రభవాన్ సంపరాయే జయశ్రియా,

ఆశీఃపరంపరాం వన్ధ్యాం కర్ణేకృత్వా కృపాం కురు 154

వృ. ఆత్ర వన్ధ్యాం కిం హతహృతమహిలాయాం కిం వా నమస్యా మితి సందేహః.

వ్యా. సందిగ్ధం అనగా ఏ అర్థమునందు తాత్పర్యమా అనే సందేహానికి ఆస్పదం అయిన రెండు అర్థాలు బోధించేది అని అర్థం. అది ఎట్లనగా -

ఆలిజ్జిత ఇతి :- సంపరాయే = యుద్ధంలో, జయశ్రియా = జయలక్ష్మి చేత, ఆలిజ్జితః = కౌగలించుకొనబడిన, త్రభవాన్ = పూజ్యుడవైన నీవు, వన్ధ్యామ్ = నమస్కరించదగిన, ఆశీఃపరమ్పరామ్ = (శత్రువుల) ఆశీర్వాదపంక్తిని, కర్ణే కృత్వా = చెవిలో ఉంచి (విన), కృపామ్ = కృపను, కురు = చేయుము.

అతేతి :- ఇక్కడ 'వన్ధ్యామ్' అనేదానికి 'బందీగా గ్రహింపబడిన రాజ భార్యయందు' అని అర్థమా లేక వందనముచేయదగిన (ఆశీఃపరంపరాం అనే దానికి విశేషణం) అని అర్థమా అని సందేహం కలుగుతున్నది గాన ఇక్కడ సందిగ్ధత్వదోషం.

వృ. 11. అప్రతీతం యత్ కేవలే శాస్త్రే ప్రసిద్ధమ్. యథా -

శ్లో. సమ్యగ్ జ్ఞానమహాజ్యోతిర్దలితాశయతాజుషః,
విధీయమానమప్యేతన్న భవేత్కర్మ బన్ధనమ్.

155

వృ. అత్రాశయశబ్దో వాసనాపర్యాయః యోగశాస్త్రాదావేవ
ప్రయుక్తః.

వ్యా. కేవలం శాస్త్రంలోనే ప్రసిద్ధమైనది అప్రతీతం. అనగా వ్యాకరణం, కోశం మొదలైనవాటిలో గాని, లోకకావ్యాదులలో గాని ప్రసిద్ధి లేక కేవలం కొన్ని శాస్త్రాలలో మాత్రమే ప్రసిద్ధమైన పదం అప్రతీతం అని అర్థం. అది ఎట్లనగా-

సమ్యగితి :- "సమ్యగ్ జ్ఞాన..... జుషః" - సమ్యగ్ జ్ఞాన = మంచి జ్ఞానం (తత్త్వజ్ఞానం) అనే, మహాజ్యోతిః = గొప్ప తేజస్సుచేత, దలిత = నశింప చేయబడిన, ఆశయతాజుషః = సంస్కారములు కలిగి ఉండడాన్ని పొందిన వానికి, తత్త్వజ్ఞానం అనే తేజస్సుచేత సంస్కారాలు అన్నీ నశించినవానికి అని అర్థం, విధీయమానమపి = చేయబడుచున్నా కూడ, ఏతత్ = ఈ, కర్మ = కర్మ, బన్ధనమ్ = బంధ నము, స భవేత్ = కాదు.

అప్రతీతి :- వాసనలు, లేదా సంస్కారాలు. అనే అర్థంలో 'ఆశయ' శబ్దం యోగశాస్త్రాదులలో మాత్రమే ప్రయోగించబడుతుంది. అందుచేత ఇక్కడ ఇది అప్రతీతత్వదోషదుష్టం

వృ. 12. గ్రామ్యం యత్ కేవలే లోకే స్థితమ్. యథా-

శ్లో. రాకావిభావరీకాంతసంక్రాంతద్యుతి తే ముఖమ్,
తపనీయశిలాశోభా కటిశ్చ హరతే మనః.

156

వృ. అత్ర కటిరితి.

వ్యా కేవలం లోకంలో మాత్రమే ప్రచారంలో ఉన్నది గ్రామ్యం వైదగ్యం, అనగా చాతుర్యం, లేనివాడు గ్రామ్యుడు. అలాంటివాడు ప్రయోగించే సర్వ సాధారణమైన పదం గ్రామ్యం అని అర్థం. అలాంటి పదం ప్రయోగించినప్పుడు వక్త వైదగ్యం లేనివాడు అని తెలియగానే శ్రోతకు వైముఖ్యం కలుగుతుంది. ఎట్లనగా-

రాకేతి :- రాకావిభావరీకాన్తసంక్రాన్తద్యుతి = పూర్ణిమాచంద్రునియందు సంక్రమించిన కాంతి గల, తే ముఖమ్ = నీ ముఖమూ, తవనీయశిలాశోభా = బంగారు శిల వంటి శోభ గల, కటిశ్చ = కటిప్రదేశము, మనః = మనస్సును, హరతే = హరించును.

ఇక్కడ 'కటి'పదం గ్రామ్యం. విదగ్ధులు 'శ్రోణి', 'నితంబం' మొదలైన పదాలు మాత్రమే ప్రయోగిస్తారు; కటిపదాన్ని వైదగ్ధ్యం లేని గ్రామ్యులు మాత్రమే ప్రయోగిస్తారు.

వృ. 13. నేయార్థమ్—

శ్లో. “నిరూఢా లక్షణాః కాశ్చిత్ సామర్థ్యాదభిధానవత్,
క్రియన్తే సాంప్రతం కాశ్చిత్ కాశ్చిన్నైవ త్వశక్తితః.”

ఇతి యన్నిషద్ధం లాక్షణికమ్. యథా—

శ్లో. శరత్కాలసముల్లాసి పూర్ణిమాశర్వరీప్రియమ్,
కరోతి తే ముఖం తన్వి చపేటాపాతనాతిథిమ్. 157

వృ. అత్ర చపేటాపాతనేన నిర్ణితత్వం లక్ష్యతే.

వ్యా. ఏ పదానికి అర్థాన్ని కల్పించాలో అది నేయార్థం. “నేయః అర్థః యస్య తత్” అని విగ్రహం. “నిరూఢా లక్షణాః కాశ్చిత్” ఇత్యాదిశ్లోకం కుమారిల భట్టు శ్లోకవార్తకంలోనిది. అరుణాదికరణంలో లక్షణను గూర్చి చెప్పుతూ — “కొన్నిలక్షణలు, శక్తివలె, సామర్థ్యంచేత రూఢమైన అర్థాన్ని చెపుతాయి. ఉదాహరణకు - 'కుశలః' ఇత్యాదులు లక్షణచేత 'నేర్పరి' అనే అర్థాన్ని, వాచ్యార్థాన్నివలె బోధిస్తాయి. ఇవి రూఢార్థాలు. కొన్ని లక్షణలు మనం ఇప్పుడు ఏర్పరచుకుంటాం. ఉదాహరణకు 'గజ్జాయాం ఘోషః' ఇత్యాదులు. కొన్ని లక్షణలు కల్పించినా వాటికి ఆ అర్థాన్ని బోధించే శక్తి లేకపోవడంచేత ఆ అర్థాన్ని చెప్పజాలవు. అలాంటివాటిని కల్పించకూడదు” అని కుమారిలభట్టు ప్రతిపాదించాడు. ఈవిధంగా నిషేధించబడిన లాక్షణికప్రయోగం నేయార్థం అని అర్థం. ఎట్లనగా—

శరదితి :- తన్వి = ఓ! నన్ననిదాచా! తే ముఖమ్ = నీముఖం, శరత్కాల

సముల్లాసిపూర్ణిమాశర్వరీప్రియమ్ = శరత్కాలంలో ప్రకాశిస్తున్న పూర్ణిమాచంద్రుణ్ణి, చ పేటాపాతనాతిథిమ్ = చెంపకాయ వేయడానికి (తగిన) అతిథినిగా కరోతి = చేయుచున్నది. జయించుచున్నది అని లాక్షణికార్థం.

అత్రేతి :- ఇక్కడ చ పేటాపాతనం చేత నిర్జితత్వం లక్షణయా బోధించబడుతున్నది. అయితే ఈ విధంగా లక్షణ అంగీకరించడంలో ప్రయోజనమూ లేదు, రూఢి లేదు. శ్రమపడి అర్థాన్ని దూరంగా లాగినట్లు అయింది. అందుచేత నేయార్థత్వదోషం. ఆధునికకవిత్వాలలో అత్యధికంగా కనబడుతుంది.

వృ. అథ సమాసగతమేవ దుష్టమితి సంబంధః. అన్యత్ కేవలం, సమాసగతం చ.

వ్యా. ఇటుపైన చెప్పినది సమాసగతం అయినపుడే దుష్టం. మిగిలినది కేవలం, సమాసగతమూ కూడ దుష్టమే.

వి. పై 51వ కారికలో "అథ భవేత్ క్లిష్టమ్. అవిమృష్టవిదేయాంశం విరుద్ధమతికృత్సమాసగతమేవ" అని చెప్పబడింది. 'క్లిష్టః' 'అవిమృష్టవిదేయాంశః' 'విరుద్ధమతికృత్' అనేవి సమాసంలో మరొక పదంతో కలిసి ఒక పదంగా ఏర్పడినప్పుడే దుష్టమైనవి. సమాసంలో కలవక వ్యస్తంగా ప్రయోగించినపుడు క్లిష్టత్వాదులు వాక్యదోషాలు అవుతాయి. ఇంక మిగిలిన శ్రుతికటుత్వాదిదోషాలలో ఆ పదాలను స్వతంత్రంగా (వ్యస్తంగా) ప్రయోగించినా సమాసంలో ప్రయోగించినా అవి దుష్టపదాలే. శ్రుతికటుత్వాదులు పదదోషాలే అని అర్థం.

వృ. 14. క్లిష్టం యతః అర్థప్రతిపత్తిర్వ్యవహితా. యథా-

శ్లో॥ అత్రిలోచనసంభూతజ్యోతిరుద్గమభాసిభిః,

సదృశం శోభతేఽత్యర్థం భూపాల తవ చేష్టితమ్. 158.

వృ. అత్ర అత్రిలోచనసంభూతస్య చంద్రస్య జ్యోతిరుద్గమేన భాసిభిః కుముదైః ఇత్యర్థః.

వ్యా. ఏ పదంవల్ల అర్థజ్ఞానం చాలా దూరంగా అవుతుందో అది క్లిష్టం ఎట్లనగా-

అత్రేతి :- భూపారి = రాజా : తవ చేష్టితమ్ = నీ చేష్ట, "అత్రి....భాసిభిః"
అత్రి = అత్రమునియొక్క, రోచన = నేత్రమునుండి, సంభూత = పుట్టిన చంద్రుని
యొక్క, జ్యోతిః = జ్యోతిస్సుయొక్క అనగా కాంతియొక్క, ఉద్గమ = ప్రెకి
రావదంచేత, భాసిభిః = ప్రకాశించే కలవలతో, సదృశమ్ = సమానమై, అత్యర్థమ్
= మిక్కిలి, భాసతే = ప్రకాశించుచున్నది.

అత్రేతి :- ఇక్కడ "అత్రినేత్రంనుండి పుట్టిన చంద్రుని కాంతి ప్రెకి
రావదంచేత ప్రకాశించే కలవలు" అని అర్థం. ఇది చాలా దూరార్థం కాబట్టి ఈ
పదం క్లిష్టత్వప్రాప్తమైంది. ఇది కూడా ఆధునికకవిత్వాలలో అత్యధికంగా కన
బడుతుంది.

వృ. 15, ఆవిమృష్టః ప్రాధాన్యేన అనిర్దిష్టః విదేయాంశః యత్ర
తత్. యథా-

శ్లో. మూర్ధ్నా ముచ్ఛ్యత కృతావిరలగలగలద్ర క్తసంసక్తధారా
ధాతే శాఙ్గిప్రసాదోపనతజయజగజ్జాతమిథ్యామహిమన్నామ్,
కైలాసోల్లాసనేచ్ఛావ్యతికరపిశునోత్సర్పిదర్పద్ధురాణాం
దోష్టాం చైష్టాం కిమేతత్ ఫలమిహ నగరీరక్షణే యత్ ప్రయాసః

వృ. అత్ర మిథ్యామహిమత్వం నానువాద్యమ్; అపి తు విదేయమ్.

వ్యా. ఎక్కడ విదేయాంశం ఆవిమృష్టమో, అనగా ప్రాధాన్యంతో నిర్దేశించ
బడలేదో, అది ఆవిమృష్టవిదేయాంశం?

వి. సిద్ధమైన అంశాన్ని అనువదించి దానికి సంబంధించి మరొక అంశాన్ని
విధించడం జరుగుతుంది. సిద్ధమైనదానిని ఉద్దేశ్యం అని సాధ్యమైనదానిని, అనగా
కొత్తగా చెప్పేదానిని, (విధించేదానిని), విదేయం అని అంటారు. సాధారణంగా
ఒక వాక్యంలో సిద్ధమైనదానిని యచ్ఛబ్దంచేత అనువదించి తచ్ఛబ్దంతో కొత్త
అంశాన్ని విధిస్తారు. కొన్ని చోట్ల యచ్ఛబ్దతచ్ఛబ్దాలు ప్రయోగించకపోయినా
అవి ఉన్నట్లుగా భావించాలి. అనూద్యం అన్నా ఉద్దేశ్యం అన్నా ఒకటే. ఇక్కడ
అనువదించడం అనగా తెలుగులో చెప్పుకొనే అనువదించడం (Translation)
కాదు. ఒక చూటు చెప్పిందానిని, లేదా వక్తకూ శ్రోతకూ కూడా తెలిసిన దానిని,

నిర్దేశించడం. కుమారిలబ్ధు శ్లోకవార్తకంలో అనూద్యవిదేయాల స్వరూపాన్ని ఈ విధంగా వివరించారు.

“యచ్ఛబ్దయోగః ప్రాథమ్యం సిద్ధత్వం చాప్యనూద్యతా
తచ్ఛబ్దయోగ జైత్రర్యం సాధ్యత్వం చ విదేయతా”.

యచ్ఛబ్దతో సంబంధించడం, వాక్యంలో ముందు చెప్పడం, సిద్ధంఅయి (ముందేతెలిసి) ఉండడం ఇది అనూద్యత్వం అనగా ఉదేశ్యత్వం. తచ్ఛబ్దంతో సంబంధించడం, వాక్యంలో తరువాత చెప్పబడడం, సాధ్యత్వం. ఇదే విదేయత్వం. ఉదాహరణకి. “యః క్రియావాన్ స పజ్ఞితః” “ఎవడు క్రియకలవాడో, అనగా తెలిసిన దానిని ఆచరణలో పెడతాడో, అతడు పండితుడు”. ఇక్కడ క్రియావంతుణ్ణి అనువదించి (ఉద్దేశించి) పండితత్వం కొత్తగా విధించబడుతున్నది. విదేయమైన పండితత్వం ప్రధానం. దీని విదేయత్వం స్పష్టంగా తెలియాలంటే దీనిని బోధించే పదాన్ని స్వతంత్రంగా ప్రయోగించాలి. సమాసంలో గలిపి ప్రయోగిస్తే దాని ప్రాధాన్యం కనబడదు. అది విదేయం అనే విషయం తెలియదు.

ఒకచోట ఇద్దరు మిత్రులు కూర్చోని ఉన్నారు. దూరంనుంచి కృష్ణు డనే బాలుడు వస్తున్నట్లు కనబడ్డాడు. అతడు కృష్ణు డని, ఇటు వస్తున్నా డని ఇద్దరికీ తెలుసు. అయితే అతడు బుద్ధిశాలి అనే విషయం ఒకనికి తెలుసు, రెండవవానికి తెలియదు. అప్పుడు మొదటివాడు రెండవవానితో “ఆ వస్తున్న కృష్ణుడు బుద్ధిశాలి” అని చెప్పతాడు. అనగా ఇక్కడ వస్తున్న కృష్ణు డనే బాలుణ్ణి అనువదించి, (ఉద్దేశించి) ‘బుద్ధిశాలి’ అనే విషయం కొత్తగా, (రెండవవానికి తెలియనిది) చెప్పబడుతున్నది. అందుచేత బాలుడు ఉద్దేశ్యుడు, బుద్ధిశాలిత్వం విదేయం. ఈ వాక్యాన్నే క్రమం మార్చి “బుద్ధిశాలియైన కృష్ణుడు వస్తున్నాడు” అన్నట్లయితే బుద్ధిశాలియైన కృష్ణుడు ఉద్దేశ్యుడు, ఆగమనం విదేయం.

ఐశ్వర్యాధికారబలాలు ఉన్న ఒక వ్యక్తి హత్య కేసువంటి కేసునుంచి తన కుమారుణ్ణి విడిపించలేకపోయాడు. అప్పుడు అతడు తనలో “వ్యర్థైశ్వర్యాధి కారబలాలు గల నేను ఇప్పు డేంచెయ్యాలి” అని అనుకొన్నా డనుకుందాం. ఈ వాక్యం సరి కాదు. “నేను నా కుమారుణ్ణి రక్షించలేకపోయాను; నా ఐశ్వర్యం, నా అధికారం, నా బలం అంతా వ్యర్థం” అని అతని అభిప్రాయం. అనగా ఐశ్వ

ర్యాధికారాదుల వ్యర్థత్వం విధేయం. పై వాక్యంలో వ్యర్థత్వానికి ప్రాధాన్యం కనబడడం లేదు. కారణం; అది సమాసంలో ఉండిపోవడం. అందుచేత “నా కుమారుణ్ణి రక్షించుకొనలేకపోయిన నా ఐశ్వర్యాదులు వ్యర్థం” అని ఉండాలి. అప్పుడు విధేయాంశానికి ప్రాధాన్యం ఉంటుంది. ఉద్దేశ్యవిధేయభావాల స్వరూపం శాస్త్రాలతో అంతగా పరిచయం లేనివాళ్ళకి కూడా స్పష్టంగా తెలియడంకోసం కొంచెం విస్తృతంగా వ్రాయడం జరిగింది.

వ్యా. ఉదాహరణం ఎట్లనగా—

మూర్ధ్నామితి:- ఇది హనుమన్నాటకంలోని శ్లోకం. లంకను వానరులు ముట్టడించిస్తూ విని ఏమి చేయాలో తెలియని స్థితిలో ఉన్న రావణుని మాటలు— “ఉద్యోత....మహిమ్నామ్”-ఉద్యోత = ఉద్ధతంగా, కృత = బేధింపబడినవి, అవిరల=అధికంగా, గల=కంతములనుండి, గలత్=కారుచున్న, రక్త=రక్తం యొక్క, సంసక్త = అవిచ్ఛిన్నమైన, ధారా = ధారచేత, దౌత = కడగబడిన, ఈశ = ఈశ్వరునియొక్క, అజ్ఞి=పాదాలయొక్క, ప్రసాద = అనుగ్రహంచేత, ఉవనత = లభించిన, జయ = జయంగల, జగత్=జగత్తునందు, జాత = పుట్టిన, మిథ్యామహిమ్నామ్ = అసత్యమైన మహిమ గల, ఈశ్వరప్రసాదనం ద్వారా జగజ్జయం అనే అసత్యమైన మహిమను సంపాదించుకొనిన అని అర్థం, మూర్ధ్నామ్=శిరస్సులకు, “కైలాసో...ఉద్ధరాణామ్”-కైలాస = కైలాసపర్వతముయొక్క, ఉల్లాసన = పైకి ఎత్తుటయందు, ఇచ్ఛా = ఇచ్ఛయొక్క, వ్యతికర = అధిక్యాన్ని, పిశున=సూచించే, ఉత్సర్పి=ఉత్కటమైన, దర్ప=దర్పంచేత, ఉద్ధరాణామ్=సమర్థములైన, ఏషామ్=ఈ దోష్టాం చ = బాహువులకు, ఇహ = ఇక్కడ, ఇప్పుడు, నగరీరక్షణే = నగరాన్ని రక్షించుకొనడంలో, ప్రయాసః ఇతి యత్ = ప్రయాస అనేది ఏది కలదో, ఏతత్ = ఇదే, ఫలం కిమ్ = ఫలమా?

అత్రేతి:- ఇక్కడ మిథ్యామహిమత్వం అనువాద్యం కాదు, విధేయం.

వి. “నా శిరస్సులు మిథ్యామహిమ లైపోయినవి” అని వాటికి మిథ్యామహిమత్వం విధించాలిగాని, ‘మిథ్యామహిమలైన నా శిరస్సులు’ అని అనువాద్యకోటిలో చేర్చకూడదు. అలా చేయడంచేత విధేయాంశం ఇక్కడ ప్రధానంగా చెప్పబడలేదు గాన అవిమృష్టవిధేయాంశత్వం అనే దోషం.

వృ. యథా వా -

శ్లో॥ స్రస్తాం నితమ్బాదవరోపయన్తి
పునః పునః కేసరదామకాఞ్శీమ్,
న్యాసీకృతాం స్థానవిదా స్మరేణ
ద్వితీయమౌర్వీమివ కార్ముకస్య.

160

వృ. అత్ర ద్వితీయత్వమాత్రముత్పేక్ష్యమ్. మౌర్వీం ద్వితీ
యామితి యుక్తః పాఠః.

వ్యా. మరొక ఉదాహరణం ఎట్లనగా—

స్రస్తామితి:- ఇది కుమారసంభవం తృతీయసర్గలో పార్వతి శివునికి
పుష్పాలు సమర్పించడానికి వచ్చే సమయంలో ఆమెను వర్ణించే శ్లోకం. స్థానవిదా=
మంచి స్థానమును గూర్చి ఎరిగిన, స్మరేణ = మన్నుతునిచేత, న్యాసీకృతామ్ =
న్యాసంగా చేయబడిన (దాచడానికి ఇచ్చిన వస్తువు న్యాసం). కార్ముకస్య = ధనస్సు
యొక్క, ద్వితీయమౌర్వీమ్ ఇవ = రెండవ అల్లెతాడు వలె ఉన్న, (కాంచీం
అనేదానికి విశేషణం), నితమ్బాత్ = నితంబంనుండి, స్రస్తామ్ = జారుచున్న,
కేసరదామకాఞ్శీమ్ = బొగడపూవుల దండ అనే వడ్డాణమును, అవరోపయన్తి =
పైకి ఎక్కించుచున్నదై.

అత్రేతి:- ఇక్కడ ద్వితీయత్వం మాత్రమే ఉత్పేక్షించదగినది. అందుచేత
“మౌర్వీం ద్వితీయామ్” అనే పాఠం యుక్తం.

ఇక్కడ ఉత్పేక్షించవలసింది మౌర్వీత్వం కాదు. రెండవది ఆవడం
(ద్వితీయత్వం) ఉత్పేక్షించతగింది. ‘ద్వితీయమౌర్వీ’ అని సమాసం చేయడంతో
విధేయం అయిన ద్వితీయత్వానికి ప్రాధాన్యం తగ్గిపోయింది. అందుచేత “మౌర్వీం
ద్వితీయామ్” అని వ్యస్తంగా ప్రయోగించడం యుక్తం. అప్పుడు విధేయం అయిన
ద్వితీయత్వానికి ప్రాధాన్యం ఉంటుంది.

వృ. యథా వా -

శ్లో॥ వపుర్విరూపాక్షమలక్ష్యజన్మతా
దిగమ్మరత్వేన నివేదితం వసు.
వరేషు యద్బాలమృగాక్షి మృగ్యతే
తదస్తి కిం వ్యస్తమపి త్రిలోచనే.

161

వృ. అత్ర “అలక్షితా జనిః” ఇతి వాచ్యమ్.

వ్యా. మరియొక ఉదాహరణం పెట్టనగా-

వపురీతి:- కుమారసంభవం పంచమసర్గలో పరమేశ్వరుడు బ్రహ్మచారి
వేషంలో, తపస్సు చేస్తూన్న పార్వతి దగ్గరకు వచ్చి ఆమె ఎదుట శివుణ్ణి (తనను)
నిందిస్తూన్న పుట్టంలోని శ్లోకం. వపుః = శరీరం, విరూపాక్షమ్ = విపరీతమైన
కళ్ళ గలది. అలక్ష్యజన్మతా = తెలియబడని జన్మ కలిగియుండుట. దిగమ్మరత్వేన
= దిగంబరత్వంచేత, వసు = ధనం, నివేదితమ్ = తెలుపబడింది. బాలమృగాక్షి
= లేడి పిల్ల కన్నుల వంటి కన్నులు గలదానా! వరేషు = వరులలో, యత్ =
ఏది, మృగ్యతే = వెదకబడుతుందో, తత్ = అది, వ్యస్తమపి = ఒక్కటైనా,
త్రిలోచనే = శివునియందు, అస్తి కిమ్ = ఉన్నదా?

అత్రేతి:- ఇక్కడ ‘అలక్షితా జనిః’ అని చెప్పాలి.

వి “శివుని శరీరం వికృతమైన కళ్ళతో ఉంటుంది. అతని జన్మను గూర్చి
తెలియదు” ఈ విధంగా చెప్పినట్లయితే దోషాలను స్పష్టంగా లెక్కించినట్లు
అవుతుంది. జన్మ తెలియక పోవడం అనే విధేయాన్ని స్పష్టంగా చెప్పడం
జరుగుతుంది. అలా కాకుండా “అతనికి తెలియని జన్మ కలిగియుండుట ఉన్నది”
అని చెప్పడంలో విధేయం మరుగుపడిపోతున్నది. అందుచేత “అలక్షితా జనిః”
“పుట్టుక తెలియబడదు” అని చెప్పడం యుక్తం.

వృ. యథా వా-

శ్లో॥ ఆనన్దసిన్ధురతిచాపలశాలిచిత్త
సందాననై కసదనం క్షణమవ్యముక్తా,
యా సర్వదైవ భవతా తదుదన్తచిన్తా
తాన్తి తనోతి తవ సంప్రతి ధిగ్ధిగస్మాన్.

162

వృ. అత్ర “న ముక్తా” ఇతి నిషేధో విదేయః; యథా-

శ్లో॥ నవజలధరః సంనద్ధోఽయం న దృష్టనిశాచరః
సురధనురిదం దూరాకృష్టం న తస్య శరాసనమ్,
అయమపి పటుర్ధారాసారో న జాణపరమ్పరా
కనకనికషస్నిగ్ధా విద్యుత్ ప్రియా మమ నోర్వశీ. 163

ఇత్యత్ర. న త్వము క్తతానువాదేన కించిద్విహితమ్, యథా-

శ్లో॥ జుగోపాత్మానమత్రస్తో భేజే ధర్మమనాతురః,
అగృధ్నురాదదే సోఽర్థానసక్తః సుఖమన్వభూత్. 164

ఇత్యత్ర అత్ర స్తత్వాద్యనువాదేన ఆత్మనో గోపనాది.

వ్యా మరొక ఉదాహరణం ఎట్లనగా-

ఆనన్దేతి:- నాయకవిషయంలో విముఖుడైన నాయకునితో ఆమె సఖురాష్ట్ర
అంటూన్నమాటలు. ఆనన్దసిన్ధుః = (సీ) ఆనందానికి సముద్రమూ, ఆతిచాపల
శాలిచిత్రసందాననైకసదనమ్ = మిక్కిలి చాపల్యంతో కూడిన (సీ) చిత్రముయొక్క
బంధనమునకు ఏకైకస్థానమూ ఆయిన, యా = ఏ నీ ప్రేయసాలు, భవతా = నీచేత,
సర్వదైవ = ఎల్లప్పుడూ, షణమపి = షణకాలమైనా, అముక్తా = విడవబడలేదో,
తదుదన్తచిన్తా = ఆమెను గూర్చిన వార్తల చింతయే, సంప్రతి = ఇప్పుడు, తవ =
నీకు, తాన్తిమ్ = మనస్సుకు గ్లానిని, తనోతి = చేయుచున్నది. అస్మాన్ = మమ్ము
లను గూర్చి, థిక్ థిక్ = నింద అగుగాక.

అత్రేతి:- ఇక్కడ, ‘నవజలధరః’ ఇత్యాదిశ్లోకంలో వలె ‘న ముక్తా’
(విడవబడలేదు) అని నిషేధం విధించదగినది.

వి. ‘నీవు షణకాలం కూడ ఆమెను విడవలేదు’ అని విడవకపోవడం
విధేయం. ఇక్కడ ‘అముక్తా’ అని నశ్శసమాసం చేయడంతో దానికి (విడవక
పోవడానికి) ప్రాధాన్యం పోయినది. సమాసానికి ‘విడవబడని ఆమె’ అనే అర్థం
వస్తుంది కాని ‘ఆమె విడవబడలేదు’ అనే వాంఛితార్థం రాదు. నిషేధానికి విధే
యత్వం స్పష్టంగా కనబడే శ్లోకాన్ని ఉదాహరిస్తున్నాడు.

నవజలధరః ఇతి:- ఇది విక్రమోర్వశీయంలోని శ్లోకం, పూర్వరవుడు మేఘాన్ని చూచి తన ప్రియురాలిని అపహరించుకొనిపోతూన్న రాక్షసు డని బ్రాంతిపడి, చివరకు రాక్షసుడు కాడని తనను తానే సమాధానపరచుకొను చున్నాడు. అయమ్ = ఇది, నవజలధరః = క్రొత్త మేఘం; సంనద్ధః = యుద్ధ సంనద్ధుడైన, దృప్తనిశాచరః = గర్వించిన రాక్షసుడు, న = కాదు. ఇదమ్ = ఇది, సురధనుః = ఇంద్రధనుస్సు, తస్య = ఆ రాక్షసునియొక్క, దూరాకృష్టమ్ = బాగా లాగబడిన, శరాసనమ్ = ధనుస్సు, న = కాదు. అయమపి = ఇది కూడా, పటుః = తీవ్రమైన, ధారాసారః = జలధారాపాతము; బాణపరమ్పరా = బాణ పంక్తి, న = కాదు. కనకనికషన్కిగ్ధా = (గీటురాయిమీద) బంగారంగీత వలె ప్రకాశిస్తూన్న ఇది, విద్యుత్ = మెరుపు; మమ = నాయొక్క, ప్రియా = ప్రియురాలైన, ఊర్వశీ = ఊర్వశి, న = కాదు.

వి. ఈ శ్లోకంలో కూడా నిషేధం విధేయమైనది. అందుచేత సమాసం చేయకుండా 'న దృప్తనిశాచరః'. 'న శరాసనమ్' 'న బాణపరమ్పరా' 'న మమ ప్రియా ఊర్వశీ' అని వ్యస్తప్రయోగాలు చేయబడ్డాయి. అదే విధంగా 'అనన్త' ఇత్యాదిశ్లోకంలో కూడా 'న ముక్త' అని ప్రయోగించడం యుక్తం అని అర్థం.

ఆమె 'అముక్త' అని చెప్పి తరవాత ఆ అముక్తత్వాన్ని అనువదిస్తూ, "జాగోప" ఇత్యాది శ్లోకంలో వలె మరొక అంశం ఏదైనా విధించి ఉన్నట్లయితే సమాసం చేయడం యుక్తమే అని చెప్పడానికి అవకాశం ఉండేది. కాని ఆ విధంగా అముక్తత్వానువాదపూర్వకంగా మరేదీ విధించబడలేదు.

జాగోపేతి :- ఇది రఘువంశంలో ప్రథమస్కంధంలో దిలీపమహారాజును వర్ణించే ఘట్టంలోని శ్లోకం. సః = అతడు, అత్ర సః = భయపడనివాడై, ఆత్మానమ్ = శరీరాన్ని. జాగోప = రక్షించుకొనెను. అనాతురః = వ్యాధిగ్రస్తుడు కాకపోయినా, ధర్మమ్ = ధర్మాన్ని, భేజే = నేవించెను. అగుర్ధ్నుః = లబ్ధుడు కానివాడై, అర్థమ్ = ధనాన్ని, ఆదదే = గ్రహించెను; అసక్తః = అనాసక్తుడై, సుఖమ్ = సుఖాన్ని అన్వభూత్ = అనుభవించెను.

వి. ఈ శ్లోకంలో అత్ర సత్త్వాన్ని అనువదించి ఆత్మరక్షణం, అనాతురత్వాన్ని అనువదించి ధర్మ నేవనం. ఆలబ్ధత్వాన్ని అనువదించి అర్థగ్రహణం, అసక్తత్వాన్ని అనువదించి సుఖానుభవం విధించబడ్డాయి. అందుచేత విధింప.

బడే ఆత్మరక్షణాదులకు ప్రాధాన్యం కాబట్టి త్రాసాభావం మొదలైనవాటికి విదేయత్వం లేకపోయినా దోషం లేదు. ఇక్కడ ఆత్మక్రత్వాన్ని అనువదించి మరేదీ విధింపబడడంలేదు. అందుచేత విడవకపోవడానికే విదేయత్వం వచ్చేటట్లు చూడాలి అని భావం.

వృ. 16. విరుద్ధమతికృద్యథా-

శ్లో. సుధాకరకరాకారవిశారదవిచేష్టితః,

అకార్యమిత్రమేకోఽసౌ తస్య కిం వర్ణయామహే. 165

వృ. అత్ర 'కార్యం వినా మిత్రమ్' ఇతి వివక్షితమ్. "అకార్యే మిత్రమ్" ఇతి తు ప్రతీతిః.

వ్యా. 'విరుద్ధమతికృత్' అనగా చెప్పదలచినదానికి విరుద్ధమైన భావాన్ని కలిగించేది అని అర్థం. ఉదాహరణం ఎట్లనగా-

సుధా ఇతి :- సుధాకరకరాకారవిశారదవిచేష్టితః = చంద్రుని కిరణముల వంటి ఆకారం గల(నిర్మలమైన) ప్రగల్భమైన చేష్ట గల, అసౌ = ఇతడు, ఏకః = ఒక్కడే, అకార్యమిత్రమ్ = కార్యం లేకుండా (స్వార్థచింత లేకుండా) మిత్రుడు. తస్య = వానికి, కిం వర్ణయామహే = ఏమి వర్ణింతుము?

అత్ర ఇతి :- ఇక్కడ "కార్యం లేకుండా" అని చెప్ప దలచిన అర్థం. కాని "చెడ్డపనిలో మిత్రుడు" అనే అర్థం స్ఫురిస్తూన్నది. అందుచేత ఈ పదం విరుద్ధ మతికృత్వదోషదుష్టం.

వృ. యథా వా-

శ్లో. చిరకాలపరిప్రాప్తరోచనానన్దదాయినః,

కాంతా కాన్తస్య సహసా విదధాతి గలగ్రహమ్. 166

వృ. అత్ర 'కణ్ణగ్రహమ్' ఇతి వాచ్యమ్.

వ్యా. మరొక ఉదాహరణం ఎట్లనగా-

చిరకాలేతి :- కాంతా = కాంత, చిరకాలపరిప్రాప్తరోచనానన్దదాయినః =

చిరకాలానికి వచ్చినవాడూ, నేత్రాలకి ఆనందం ఇచ్చేవాడూ అయిన, కాన్తస్య = ప్రేయనియొక్క, గలగ్రహమ్ = గలగ్రహమును (కంఠాలింగనమును), సహసా = వెంటనే, విదధాతి = చేయుచున్నది.

అత్రేతి :- ఇక్కడ 'కణ్ఠగ్రహమ్' అని చెప్పవలెను.

వి. 'గలగ్రహ' శబ్దానికి ఒకానొక రోగం అని అర్థం. అది రూఢ్యర్థం. "రూఢిః యోగమహాపహరతి" (రూఢి యోగాన్ని హరిస్తుంది) అనే న్యాయం ప్రకారం ఆ అర్థమే చెప్పాలి. అందుచేత ఇక్కడ ఈ పదం చెప్పదలచిన 'కంఠగ్రహణం' అనే అర్థాన్ని కాక విరుద్ధమైన అర్థాన్ని చెబుతున్నది.

వృ. యథా వా-

శ్లో. స త్రస్తం యది నామ భూతకరుణాసంతానశాంతాత్మనః
తేన వ్యారుజతా ధనుర్భగవతో దేవాద్భవానీపతేః,
తత్పుత్రస్తు మదాన్ధతారకవధాద్విశ్వస్య దత్తోత్సవః
స్కన్దః స్తన్ద ఇవ ప్రియోఽహమథవా శిష్యః కథం విస్మృతః.

వృ. అత్ర భవానీపతిశబ్దః భవాన్యః పత్యంతరే ప్రతీతిం కరోతి.

వ్యా. మరొక ఉదాహరణం ఎట్లనగా-

నేతి :- మహావీరంచరితంలో రాముడు శివధనుర్భంగం చేసినట్లు విన్న పరశురాముడు కోపంతో అంటాన్న మాటలు. ధనుః = ధనస్సును, వ్యారుజతా = భగ్నం చేసిన, తేన = ఆ రామునిచేత, భూతకరుణాసంతానశాంతాత్మనః = భూతములపై కరుణయొక్క నైరంతర్యంచేత శాంతమైన ఆత్మ గల, భగవతః = పూజ్యుడైన, దేవాత్ = దేవుడైన, భవానీపతేః = మహేశ్వరునినుండి, స త్రస్తం యది నామ = భయము పొందబడకపోవచ్చును. మదాన్ధతారకవధాత్ = మదాందుడైన తారకుణ్ణి చంపడంవలన, విశ్వస్య = జగత్తుకు, దత్తోత్సవః = ఇవ్వబడిన ఉత్సవం గల, తత్పుత్రః = ఆ మహేశ్వరుని పుత్రుడైన, స్కన్దః = కుమారస్వామి, అథవా = లేక, శిష్యః = శిష్యుడను, స్కన్దః ఇవ = కుమారస్వామి వలె, ప్రియః = ప్రేయడనూ అయిన, అహమ్ = నేను, కథమ్ = ఎట్లు, విస్మృతః = మరవబడినాడు(ను)?

అత్రేతి :- ఇక్కడ 'భవాసీపతి'శబ్దం 'భవానియొక్క మరొక భర్త' అనే అర్థాన్ని సుస్థిరంపచేస్తుంది.

వి. 'భవాసీ' అనగా 'భవుని భార్య'అని అర్థం. 'భవాసీపతిః' అనగా 'భవుని భార్యయొక్క భర్త' అని అర్థం. ఆ మాటవల్ల మరొక భర్త అనే విరుద్ధార్థప్రసీతి కలుగుతుంది అని అర్థం.

వృ. యథా వా-

శ్లో. గోరపి యద్వాహనతాం ప్రాప్తవతః సోఽపి గిరిసుతాసింహః,
సవిధే నిరహంకారః పాయాద్వః సోఽమ్బికారమణః. 168

వృ. అత్ర 'అమ్బికారమణః'ఇతి విరుద్ధాం ధియముత్పాదయతి.

వ్యా. మరొక ఉదాహరణం ఎట్లనగా-

గోరపీతి :- యద్వాహనతామ్ = ఎవనికి వాహనత్వాన్ని, ప్రాప్తవతః = పొందిన, గోః = ఎద్దుయొక్క, సవిధేఽపి = సమీపంలో కూడ, సః = ఆ, గిరిసుతాసింహోఽపి = పార్వతియొక్కసింహం, నిరహంకారః = అహంకారం లేనిదో, సః = అట్టి, అమ్బికారమణః = పార్వతి భర్త, వః = మిమ్ములను, పాయాత్ = రక్షించుగాక.

అత్రేతి :- ఇక్కడ 'అమ్బికారమణః'అనేది విరుద్ధమైన మతిని కలిగించుచున్నది. అమ్బికా అనగా తల్లి అని కూడా అర్థం. ఆమెను రమింపచేసే జారుడు అనే విరుద్ధార్థం ప్రసీతం అవుతున్నది. అందుచేత ఈ పదం విరుద్ధమతికృత్త్య దోషదుష్టం.

అవ క్లిష్టత్వం మొదలైనవి మూడూ సమాసగతాలే కాని వ్యస్తపదాలలో ఉండ వని, శ్రుతికటుత్వాదులు మాత్రం సమాసగతాలు కావచ్చును, వ్యస్తపద గతాలు కావచ్చును అని చెప్పబడింది. వాటికి వ్యస్తపదగతాలకే ఉదాహరణలు చూపబడ్డాయి. ఇప్పుడు సమాసగతశ్రుతికటుత్వానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు-

వృ. శ్రుతికటు సమాసగతం యథా-

శ్లో. సా దూరే చ సుధాసాన్ద్రతరజ్జితవిలోచనా,
బర్హిర్నిర్హార్దనార్హోఽయం కాలశ్చ సముపాగతః. 169

వృ. ఏవమన్యదపి జ్ఞేయమ్.

వ్యా. సా ఇతి :- సుధాసాన్ద్రతరజ్జితవిలోచనా = అమృతంతో దట్టమైన తరంగితములైన (చంచలములైన) నేత్రాలు గల, సా చ = ఆమె, దూరే = దూరంలో ఉన్నది. బర్హిర్నిర్హార్దనః = నెమళ్ళను ధ్వనింపజేసే, అయమ్ = ఈ, కాలః చ = కాలం కూడ, సముపాగతః = వచ్చినది.

వి. ఇక్కడ 'బర్హిర్నిర్హార్దనార్హః' అనే సమాసం శ్రుతికటువుగా ఉన్నది. సమాసం ఒక పదం కాబట్టి ఇది పదగతదోషం.

“ఈ విధంగానే సమాసగతాలైనచ్యుతసంస్కృతిత్వాది దోషాలను కూడా ఊహించుకోవాలి.”

అవ. పైన చెప్పిన పదదోషాలనే వాక్యంలోను, పదైకదేశంలోను అతి దేశిస్తున్నాడు. ఒకదానికి సంబంధించిన విషయాలు చెప్పి అవే ఇతరమైన వాటిలో కూడా ఉంటాయి అని చెప్పడం అతిదేశం.

కా. అపాస్య చ్యుతసంస్కారమసమర్థం నిరర్థకమ్,
వాక్యేఽపి దోషాః సన్యేతే పదస్యాంశేఽపి కేచన. 52

వృ. కేచనః; న పునః సర్వే. క్రమేణోదాహరణమ్.

వ్యా. చ్యుతసంస్కారమ్ = చ్యుతసంస్కారత్వాన్ని, అసమర్థమ్ = అసమర్థత్వాన్ని, నిరర్థకమ్ = నిరర్థకత్వాన్ని, అపాస్య = విడచి (మినహాయించి), ఏతే దోషాః = ఈ దోషాలు, వాక్యేఽపి = సాకాంక్షనానాపదసమూహరూపమైన వాక్యంలో కూడ, సన్యి = ఉండును. కేచన = కొన్ని, పదస్య = పదంయొక్క, అంశేఽపి = భాగంలో కూడా ఉండును.

తేచనేతి :- కేచన అనడంచేత కొన్ని మాత్రమే కాని అన్నీ కాదు అని అర్థం. క్రమంగా ఉదాహరణలు.

శ్లో. సోఽధ్యైష్ట వేదాన్త్రైదశానయష్ట
పితౄనతార్హితీ సమమంస్త బన్ధూన్,

వ్యజేష్ట షడ్వర్గమరంస్త నీతౌ
సమూలఘాతం న్యవధీదరీంశ్చ.

170

వ్యా. స ఇతి :- ఇది భట్టికావ్యం ప్రథమసర్గలో దశరథుణ్ణి వర్ణించే శ్లోకం. సః = అతడు, వేదాన్ = వేదాలను, అద్యైష్ట = అధ్యయనం చేశాడు. త్రిదశాన్ = దేవతలను, అయష్ట = పూజించాడు, పితౄన్ = పితృదేవతలను, ఆఞ్శరీప్సితే = తృప్తిపరచాడు. బన్ధూన్ = బంధువులను, సమమంస్త = సన్మానించాడు. షడ్వర్గమ్ = కామక్రోధలోభమోహమదమాత్సర్యా లనే ఆరిషడ్వార్గాన్ని, వ్యజేష్ట = జయించాడు. నీతౌ = నీతియందు, అరంస్త = క్రీడించాడు. ఆరీన్ చ = శత్రువులను కూడ, సమూలఘాతమ్ = సమూలంగా నశించేటట్లు, న్యవధీత్ = వధించాడు.

ఇక్కడ శ్రుతికటుత్వం అనేకపదాలలో ఉండడంచేత వాక్యదోషం.

అవ. వాక్యగతమైన అప్రయుక్తత్వదోషాన్ని ఉదాహరిస్తున్నాడు.

శ్లో॥ స రాతు వో దుశ్చ్యవనో భావుకానాం పరంపరామ్,
అనేడమూకతాద్యైశ్చ ద్యతు దోషైరసంమతాన్. 171

వృ. అత్ర దుశ్చ్యవనః ఇన్ద్రః; అనేడమూకో మూకబధిరః,

వ్యా. సః దుశ్చ్యవనః = ఆ ఇంద్రుడు. వః = మీకు, భావుకానామ్ = కల్యాణములయొక్క, పరంపరామ్ = పరంపరను, రాతు = ఇచ్చుగాక, అసంమతాన్ = మీ అనిష్టులను, శత్రువులను. అనేడమూకతాద్యైః = చెవుడు మూగతనం మొదలైనవాటిచేత, ద్యతు = ఖండించుగాక, పీడించుగాక.

అత్రేతి :- ఇక్కడ దుశ్చ్యవనః అనగా ఇంద్రుడు. అనేకమూకః = మూగతనం చెముడు ఉన్నవాడు.

వి. “సంక్రన్తనో దుశ్చ్యవనః తురాషాణ్మేఘవాహనః” (అమరుడు) అని, “అనేడమూక ఉద్దిష్టః శతే వాక్ శ్రుతివర్జితే” (మేదిని) అనీ నిఘంటువులలో పై అర్థాలు చెప్పబడినా కవులు ప్రయోగించరు గాన అప్రయుక్తత్వదోషం.

అవ. వాక్యగతమైన నిహతార్థత్వానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ సాయకసహాయబాహోర్మకరధ్వజనియమితక్షమాధిపతేః,
అబ్జరుచిభాస్వరస్తే భాతి తరామవనిప శ్లోకః. 172

వృ. అత్ర సాయకాదయః శబ్దాః ఖడ్గాభిభూచన్ద్రయశఃపర్యాయాః
శరాద్యర్థతయా ప్రసిద్ధాః.

వ్యా. సాయకేతి :- అవనిప = రాజా! సాయకసహాయబాహోః = ఖడ్గం
సహాయంగా గల బాహువు కలవాడవు, “మకరధ్వజ.... అధిపతేః” మకరధ్వజ =
సముద్రంచేత, నియమిత = చుట్టబడిన, క్షమా = భూమికి, అధిపతేః = ప్రభువూ
అయిన, తే = సీయొక్క, అబ్జరుచిభాస్వరః = చంద్రునివంటి కాంతితో ప్రకాశి
స్తూన్న, శ్లోకః = కీర్తి, భాతితరామ = మిక్కిలి ప్రకాశిస్తూన్నది.

అత్రేతి :- ఇక్కడ ఖడ్గం, సముద్రం, భూమి, చంద్రుడు, కీర్తి అనే
వాటికి పర్యాయపదాలుగా ప్రయోగించబడిన సాయక-మకరధ్వజ-క్షమా-అబ్జ
శ్లోక అనే పదాలకి వరసగా బాణం, మన్మథుడు, ఓర్పు, పద్మం, పద్మం అనే
అర్థాలే ప్రసిద్ధిలో ఉన్నాయి. అందుచేత వీటికి నిహితార్థత్వదోషం. ప్రసిద్ధమైన
అర్థమే ఆ పదం వినగానే స్ఫురించి చెప్పదలచిన అర్థాన్ని కప్పివేస్తుంది. ఈ
దోషం ఇక్కడ అనేకపదాలలో ఉన్నది కాబట్టి వాక్యదోషం.

అవ. వాక్యగతమైన అనుచితార్థత్వానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు-

శ్లో॥ కువిన్దన్వం తావత్పటయసి గుణగ్రామమభితో
యశో గాయన్స్తేతే దిశి దిశి చ మగ్నాస్తవ విభో,
శరజ్యోత్స్నాగౌరస్ఫుటవికటసర్వాజ్గసుభగా
తథాపి త్వత్కిర్తిర్భ్రమతి విగతాచ్ఛాదనమిహ. 173

వృ. అత్ర కువిన్దాదిశబ్దోఽర్థాంతరం ప్రతిపాదయన్నపశ్లోక్యమా
నస్య తిరస్కారం వ్యనక్తితి అనుచితార్థః.

వ్యా. కువిన్ద ఇతి :- రాజుతో కవి అంటూన్న మాట లివి. విభో = ఓ
ప్రభూ! కువిన్దః = భూమిని పొందిన, త్వమ్ = నీవు, గుణగ్రామమ్ = శౌర్యాది
గుణాల సముదాయాన్ని, అభితః = అంతటా, పటయసి = పటువై నదానినిగా

చేయుచున్నావు. 'పటం కరోషి' అని విగ్రహవాక్యం. ఏతే = ఈ, సగ్నః = స్తుతి పాఠకులు, దిశి దిశి = ప్రతి దిక్కునందూ, తవ = నీయొక్క, యశః = కీర్తిని, గాయంతి = గానం చేస్తున్నారు, తథాపి = అట్లయినా కూడ, శరణ్యోత్సాహగౌరవస్ఫుట వికటసర్వాజ్ఞసుభగా = శరత్కాలపు వెన్నెల వలె తెల్లని, స్పష్టమైన, విశాలమైన సకలావయవములతో సుందరి అయిన, త్వత్కీర్తిః = నీ కీర్తి, ఇహ = ఇక్కడ, విగతాచ్ఛాదనమ్ = పోయిన అచ్ఛాదనం కలుగునట్లుగా, అద్భు లేకుండగా భ్రమతి = తిరుగుతున్నది. వ్యాజస్తుతి.

వ్యంగ్యార్థం :- కువిన్దః = సాలెవాడవైన, త్వమ్ = నీవు, అభితః = అంతటా, పడుగూ పేక అమర్చి, గుణగ్రామమ్ = దారముల సముదాయాన్ని, పటయసి = వస్త్రంగా చేస్తున్నావు, "పటం కరోషి" అని విగ్రహం. ఈ నగ్నులు అనగా వస్త్రవిహీనులు నీనుండి వస్త్రం లభించడం చేత అన్ని దిక్కులందు నీ కీర్తిని గానం చేస్తున్నారు. అయితే నీ కీర్తి మాత్రం వస్త్రాచ్ఛాదనం లేకుండా తిరుగుతున్నది.

అత్రేతి :- ఇక్కడ పైన చూపినట్లు కువిందాదిశబ్దాలు మరొక ఆర్థాన్ని ప్రతిపాదించడం ద్వారా వర్ణించబడే రాజాయొక్క తిరస్కారాన్ని సూచిస్తూన్నాయి. అందుచేత అనుచితార్థత్వం. ఒక మహారాజును పట్టుకొని నీవు బట్టలు నేసే సాలెవాడవు అనడం అయుక్తం కదా?

అవ. వాక్యగతమైన అవాచకత్వానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ ప్రాభ్రభ్రాద్విష్ణుధామాప్య విషమాశ్వః కరోత్యయమ్,
నిద్రాం సహస్రపర్జానాం పలాయనపరాయణామ్. 174

వృ. అత్ర ప్రాభ్రభ్రాద్విష్ణుధామా-విషమాశ్వ-నిద్రా-పర్జాశబ్దాః ప్రకృష్టజలదగగన సప్తాశ్వసంకోచదలానామవాచకాః.

వ్యా. ప్రాభ్రేతి :- అయమ్ = ఈ, విషమాశ్వః = చేసే సంఖ్య గుఱ్ఱములు. గల సూర్యుడు, ప్రాభ్రభ్రాద్. 'అభ్రభ్రాద్' అనగా ఆకాశం మీద ప్రకాశించే మేఘం. ప్రాభ్రభ్రాద్ = ప్రకృష్టము లైన మేఘాలు గల, విష్ణుధామ = ఆకాశాన్ని, ఆప్య = పొంది, సహస్రపర్జానామ్ = వేయి దళాలు గల పద్మాలయొక్క.

నిద్రామ్ = ముకులీభావాన్ని, పలాయనపరాయణామ్ = పారిపోవడంలో ఆసక్తి కలదానినిగా, కరోతి = చేయుచున్నాడు.

అత్రేతి :- ఇక్కడ ప్రాబ్రభాడ్-విష్ణుదామ-విషమాశ్వ-నిద్రా-పర్వశబ్దాలు ప్రకృష్టమైన మేఘం, ఆకాశం, ఏడుగుళ్ళాడు గల సూర్యుడు, సంకోచము, దళాలు అనే అర్థాలను చెప్పువు. అందుచేత ఈ వాక్యంలో అవాచకత్వం అనే దోషం ఉంది.

ఆవ. మూడు రకాల అశ్మిలాలలో వాక్యగతమైన వ్రీడాజనకాశ్మిలానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ భూపతీరుపసర్పస్తీ కమ్పనా వామలోచనా,
తత్తత్ప్రహరణోత్సాహవతీ మోహనమాదధౌ. 175

వృ. అత్ర ఉపసర్పణప్రహరణమోహనశబ్దాః వ్రీడాదాయిత్యా దశ్మిలాః.

వ్యా. భూపతేః ఇతి :- వామలోచనా = శత్రువుల విషయంలో విరుద్ధాలైన నేత్రాలు గలదీ, ఉపసర్పస్తీ = శత్రువులకు అభిముఖంగా నడుస్తున్నదీ అయిన, భూపతేః = రాజాయుక్త, కమ్పనా = సేన, తత్తత్ప్రహరణోత్సాహవతీ = ఆయా ఆయుధాల ప్రయోగంలో ఉత్సాహం కలదై, మోహనమ్ = శత్రు సంమోహనమును, ఆదధౌ = చేసెను.

వి. ఇక్కడ ప్రయోగించిన శబ్దాలవల్ల మరొక అర్థం గమ్యం అవుతున్నది. ఉపసర్పస్తీ = రతేచ్ఛతో సమీపిస్తున్న, కమ్పనా = కంపాన్ని కలిగించే, వామలోచనా = సుందరనేత్ర అయిన నాయిక. తత్తత్ప్రహరణోత్సాహవతీ = కామశాస్త్ర ప్రసేద్ధాలైన ఆయా తాడనములయందు ఉత్సాహం కలదై, భూపతేః = రాజాకు, మోహనమ్ = మైదునవిలాసాతిశయాన్ని, ఆదధౌ = చేసినది. ఈ విధంగా ఇక్కడ వ్రీడాజనకమైన అశ్మిలత్వదోషం ఉన్నది.

ఆవ. జుగుప్సాజనకాశ్మిలానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ తేఽన్యైర్వాన్తం సమశ్నన్తి పరోత్సర్గం చ భుజ్జితే,
ఇతరార్థగ్రహే యేషాం కవీనాం స్యాత్ప్రవర్తనమ్. 176

వృ. అత్ర వాన్తోత్సర్గప్రవర్తనశబ్దాః జుగుప్సాదాయినః.

వ్యా. తే ఇతి :- యేషాం కపీనామ్ = ఏ కవులకు, ఇతరార్థగ్రహే = ఇతరకవుల ఆర్థాలను గ్రహించడమునందు, ప్రవర్తనమ్ = ప్రవృత్తి, స్యాత్ = అగునో, తే = వాళ్ళు, అన్యైః = ఇతరులచేత, వాన్తమ్ = కక్కబడినదానిని, సమశ్నన్తి = తినుచున్నారు. పరోత్సర్గమ్ = పరుల మలమును, భుజ్జితే చ = తినుచున్నారు కూడ.

ఆత్రేతి :- ఇక్కడ వాన్త-ఉత్సర్గ-ప్రవర్తన శబ్దాలు జుగుప్సను కలిగిస్తున్నాయి. మొదటి రెండు పదాల వాచ్యార్థమే జుగుప్సాకరం, 'ప్రవర్తన' శబ్దానికి పురీషోత్సర్గం అనే రెండవ అర్థం కూడా ఉన్నది. అది స్ఫురించడంచేత అది జుగుప్సాకరం.

అవ. అమంగళకరమైన అశ్శీలానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ పితృవసతిమహం వ్రజామి తాం
సహపరివాజనేన యత్ర మే,
భవతి సపది పావకాన్వయే
హృదయమశేషితశోకశల్యకమ్.

177

వృ. అత్ర పితృగృహమిత్యాదౌ వివక్షితే శ్మశానాదిప్రతీతావ మజ్జలార్థత్వమ్.

వ్యా. పితృవసతిమితి :- భర్త గృహంలో కష్టాలు పడుతున్న ఒక స్త్రీ అంటూన్న మాటలు. అహమ్ = నేను, పరివారజనేన సహ = పరివారజనంతో కూడ, తామ్ = ఆ, పితృవసతిమ్ = తండ్రిగృహమును గూర్చి, వ్రజామి = వెళ్ళదను, యత్ర = ఎక్కడ, పావకాన్వయే = పవిత్రమైన తండ్రి మొదలైన వారితో సంబంధం కలగగా, మే హృదయమ్ = నా హృదయం, సపది = వెంటనే, అశేషితశోకశల్యమ్ = శేషం లేకుండా చేయబడిన శోక మనే శల్యం కలదిగా, భవతి = అగునో. ఇది వివక్షితార్థం. ఇక్కడ 'పితృవసతిమ్' 'పావకాన్వయే' అనే పదాలకు. 'శ్మశానం' 'అగ్నితో సంబంధం' అనే అర్థాలు కూడా ఉండడం చేత "నేను శ్మశానానికి వెడతాను; అక్కడ చితాగ్నిలో పడడంతో

నా హృదయశోకం అంతా తొలగిపోతుంది" అనే అమంగళకరమైన అర్థం ప్రతీయ
మానం అవడంచేత ఇక్కడ అశ్లేలత్వదోషం.

అవ. వాక్యగతమైన సందిగ్ధత్వానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ సురాలయోల్లాసపరః ప్రాప్తపర్యాప్తకమ్పనః,
మార్గణప్రవణో భాస్వద్భూతిరేష విలోక్యతామ్. 178

వృ. అత్ర కిం సురాదిశబ్దాః దేవసేనా-శరవిభూత్యర్థాః కిం మది
రాద్యర్థాః ఇతి సందేహః.

వ్యా. సురాలయేతి :- సురాలయోల్లాసపరః = దేవాలయమునందు సంతో
షించుటయందు ఆసక్తుడు, ప్రాప్తపర్యాప్తకమ్పనః = పొందబడిన, సరిపోవునంత
నైన్యం కలివాడు, మార్గణప్రవణః = బాణాలయందు, ఆసక్తి గలివాడు, భాస్వ
ద్భూతిః = ప్రకాశించుచున్న ఐశ్వర్యం కలివాడూ అయిన, ఏషః = ఇతడు, విలో
క్యతామ్ = చూడబడుగాక. చెప్పదలచిన అర్థం ఇది.

సురాలయోల్లాసపరః = మద్యగృహంలో ఆనందించుటకు ఆసక్తి గలి
వాడు, ప్రాప్తపర్యాప్తకమ్పనః = పొందబడిన సరిపోవునంత కంపం కలివాడు,
మార్గణప్రవణః = యాచించుట యందు ఆసక్తి గలివాడు, భాస్వద్భూతిః = ప్రకా
శిస్తూన్న భస్మం (బూడిద) కలివాడు అయిన ఇతడు చూడబడు గాక అని
మరొక అర్థం వస్తున్నది.

అత్రేతి :- ఇక్కడ సురాది శబ్దాలు దేవసేనా-బాణ-వైభవా లనే
అర్థాలు కలివా లేదా మద్యం మొదలైన అర్థాలు కలివా అని సందేహం.
అందుచేత ఈ వాక్యంలో సందిగ్ధార్థత్వదోషం.

అవ. వాక్యగతమైన అప్రతీతత్వదోషానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ తస్యాధిమాత్రోపాయస్య తీవ్రసంవేగతాజుషః,
దృఢభూమిః ప్రియప్రాప్తౌ యత్నః స ఫలితః సఖే. 179

వృ. అత్రాధిమాత్రోపాయాదయః శబ్దాః యోగశాస్త్రమాత్ర
పయుక్తత్వాత్ అప్రతీతాః.

వ్యా. తస్మేతి :- సఖే = ఓ స్నేహితుడా! అధిమాత్రోపాయస్య = ఆత్యధికమైన యమనియమాద్యుపాయాలు కలవాడు, తీవ్రసంవేగతాజాషః = తీవ్రమైన వైరాగ్యం కలిగి యుండుటను లేదా తీవ్రమైన ఉపాయానుష్ఠానశీఘ్రత్వం కలిగి ఉండుటను పొందినవాడు, అనగా తీవ్రమైన వైరాగ్యం ఉన్నవాడు లేదా తీవ్రమైన ఉపాయాలు శీఘ్రంగా చేసేవాడు అని అర్థం. తస్య = వానియొక్క, ప్రియప్రాప్తౌ = ప్రియమైన ఆత్మసాక్షాత్కారాన్ని పొందడంలో. దృఢభూమిః = దృఢమైన భూమికగల, సః యత్నః = ఆ యత్నం, ఫలితః = ఫలించింది. ఇక్కడ ఉన్న అధిమాత్రోపాయాది పారిభాషికశబ్దాల అర్థం తెలియగోరువారు ఆస్మద్విరచిత యోగదర్శనాంధ్రవ్యాఖ్య బాలానందిని చూడవచ్చును.

అత్రేతి :- ఇక్కడ ఉన్న అధిమాత్రోపాయాదిశబ్దాలు, ఆదిశబ్దంచేత 'తీవ్రసంవేగ' 'దృఢభూమి' శబ్దాలు యోగశాస్త్రంలో మాత్రమే ప్రయోగించబడతాయి. అందుచేత అప్రతీతాలు.

అవ. వాక్యగతగ్రామ్యతాదోషానికి ఉదాహరణ చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ తామ్బూలభృతగల్లోఽయం భల్లం జల్పతి మానుషః,
కరోతి ఖాదనం పానం సహైవ తు యథా తథా. 180

వృ. అత్ర గల్లాదయః శబ్దాః గ్రామ్యాః.

వ్యా. తామ్బూలేతి :- తామ్బూలభృతగల్లః = తాంబూలంచేత నింపబడిన బుగ్గ గల, అయం మానుషః = ఈ మనిషి, సహైవ = కూడానే, తాంబూలచర్మణంతో పాటు, యథా = ఎట్లు, ఖాదనమ్ = నమలడం, పానమ్ = త్రాగడం, కరోతి = చేస్తాడో! తథా = అట్లే, భల్లమ్ = బాగుగా, దీనికి అనుగుణంగా, జల్పతి = పేలుతున్నాడు.

అత్రేతి :- ఇక్కడ గల్లాది శబ్దాలు గ్రామ్యాలు.

వి. విదగ్ధులు గండస్థలం మొదలైన అర్థాలలో 'కపోల' మొదలైన శబ్దాలే ప్రయోగిస్తారు కాని గల్లాది శబ్దాలు ప్రయోగించరు. అందుచేత గల్ల-భల్ల-మానుష ఖాదన-పానశబ్దాలు గ్రామ్యాలు.

అవ. వాక్యంలో ఉన్న నేయార్థత్వానికి ఉదాహరణ ఇస్తున్నాడు.

శ్లో॥ వస్త్రవై డూర్యచరణైః క్షతసత్త్వరజఃపరా,
నిష్కమ్పారచితా నేత్రయుద్ధం వేదయ సాంప్రతమ్. 181

వృ. అత్ర అమృరరత్నపాదైః క్షతతమా ఆచలా భూః కృతా
నేత్రద్వంద్వం బోధయేతి నేయార్థతా.

వ్యా. వస్త్రేతి :- నిద్రపోవుచున్న సఖురాలి మాట లివి :- వస్త్రవై డూర్య
చరణైః- వస్త్రం అనగా అంబరం; అనగా ఆకాశం. వై డూర్యం అనగా మణి.
వస్త్రవై డూర్యం అనగా అంబరమణి, సూర్యుడు, వస్త్రవై డూర్యచరణైః =
సూర్యుని పాదాలచేత. క్షతసత్త్వరజః పరా- సత్త్వరజఃపరం అనగా సత్త్వగుణ
రజోగుణాలకంటె భిన్నమైన తమోగుణం, అనగా చీకటి. క్షతసత్త్వరజః పరా =
తొలగించబడిన చీకటి కలదిగా, నిష్కమ్పా అనగా కంపం లేనిది. అనగా
ఆచల, అనగా భూమి; రచితా = చేయబడినది. సాంప్రతమ్ = ఇప్పుడు, నేత్ర
యుద్ధమ్ = యుద్ధం అనగా ద్వంద్వం. ఇద్దరి మధ్య యుద్ధం జరుగుతుంది కదా.
నేత్రయుద్ధం అనగా నేత్ర ద్వంద్వాన్ని, వేదయ = బోధింపచేయుము. తెలుపుము.

అత్రేతి :- ఇక్కడ “సూర్యుని పాదాలచేత భూమి తొలగిపోయిన చీకటి
కలదిగా చేయబడింది; అందుచేత నేత్రద్వంద్వాన్ని తెలుపుము” అనే అర్థం.
నేయార్థం. వస్త్ర-వై డూర్య-చరణ-సత్త్వరజఃపర-నిష్కమ్పా-యుద్ధ-వేదయ అనే
పదాలకు ఇక్కడ తమ వాచ్యార్థం కుదరదు. అందుచేత అమృర-రత్న-పాద
తమః-ఆచలా-ద్వంద్వ-బోధయ పదాలు లక్షణచేత చెప్పబడుతాయి. అవి, లక్షణా
బోధితాలైన ఆ పదాలు పరస్పర ఆకాశమణి-కిరణ-అంధకార-భూమి-యుగల
ఉద్భాటయ అనే అర్థాలను ఉపస్థాపింపచేస్తాయి అందుచేత ఇది లక్షితలక్షణ. ఈ
విధంగా శ్రమపడి, రూఢిప్రయోజనాలు లేకపోయినా లక్షణను అంగీకరించి
అర్థాలు చెప్పాలి గాన నేయార్థత్వదోషం.

అవ. వాక్యగతమైన క్లిష్టత్వానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ ధమ్మిల్లస్య న కస్య ప్రేక్ష్య నికామం కురజ్జశాబాఙ్గ్యః,
రజ్యత్యపూర్వబన్ధవ్యుత్పత్తేర్మానసం శోభామ్. 182

వృ. అత్ర ధమ్మిల్లస్య శోభాం ప్రేక్ష్య కస్య మానసం న రజ్య తీతి సంబంధే క్లిష్టత్వమ్.

వ్యా. ధమ్మిల్లస్య ఇతి :- కురజ్జశాబాఙ్గాః = లేడిపిల్ల కన్నుల వంటి కన్నులు గల ఈమెయొక్క, అపూర్వబద్ధవృత్తతేః = క్రొత్తదైన బంధము యొక్క విశిష్టమైన సంబంధం గల, ధమ్మిల్లస్య = ముడివేసిన కేశపాశంయొక్క, శోభామ్ = శోభను, ప్రేక్ష్య = చూచి, కస్య = ఎవనియొక్క, మానసమ్ = మనస్సు, న రజ్యతి = రంజితం కాదు?

అత్రేతి :- ఇక్కడ “ధమ్మిల్లంయొక్క శోభను చూచి ఎవని మనస్సు అనురక్తం కాదు” అని సంబంధంలో (అన్వయంలో) క్లిష్టత్వం ఉన్నది. పదాలు దూరదూరంగా విసిరివేసినట్లు ఉండడంచేత శ్లోకం విన్నవేంటనే పదాల అన్వయం కుదరదు అని అర్థం.

అవ. వాక్యగతమైన అవిమృష్టవిదేయాంశత్వానికి ఉదాహరణం చూపు తున్నాడు.

శ్లో || న్యక్కారో హ్యయమేవ మే యదరయస్తత్రాప్యసౌ తాపసః
సోఽప్యత్రైవ నిహన్తి రాక్షసకులం జీవత్యహో రావణః,
ధిక్ ధిక్ శత్రజితం ప్రబోధితవతా కిం కుమ్భకర్ణేన వా
స్వర్గగ్రామటికావిలుణ్ణనవృథోచ్ఛానైః కిమేభిర్భుజైః 183

వృ. అత్ర ‘అయమేవ న్యక్కారః’ ఇతి వాచ్యమ్. ఉచ్ఛానత్వ మాత్రం చానువాద్యం న వృథాత్వవిశేషితమ్. అత్ర చ శబ్దరచనా విప రీతా కృతేతి వాక్యస్యైవ దోషః న వాక్యార్థస్య.

వ్యా. న్యక్కారః ఇతి :- రాముడు రాక్షససంహారం చేస్తూన్న సమయంలో రావణుడు తనలో అనుకుంటూన్న మాటలు. ఈ శ్లోకం హనుమన్నాటకంలోనిది. మే = నాకు, అరయః ఇతి యత్ = శత్రువు లుండడం అనే మాట ఏది కలదో, అయమేవ = ఇదే, న్యక్కారః = అవమానం. తత్రాపి = అందులోనూ, తాపసః = తాపసుడైన, అసౌ = ఈ మానవుడు శత్రువు. సోఽపి = అతడు కూడా, అత్రైవ

= ఇక్కడనే, రాక్షసకులమ్ = రాక్షససముదాయాన్ని, నిహన్తి = చంపుతున్నాడు, అహో = ఏమి ఆశ్చర్యము! రావణః = రావణుడు, జీవతి = జీవించియే ఉన్నాడు! శక్రజితమ్ = ఇంద్రజిత్తును గూర్చి, ధిక్ ధిక్ = నింద అగుగాక. ప్రబోధితవతా = మేల్కొలుపబడిన, కుమ్భకర్ణేన = కుంభకర్ణునిచేత, కిం వా = ఏమి ప్రయోజనం? స్వర్గ గ్రామజికావిలుజ్ఞనవృథోచ్ఛానైః = స్వర్గం అనే చిన్న గ్రామాన్ని దోచుకోవడంచేత వ్యర్థంగా బలిసిన, ఏభిః = ఈ, భుజైః = భుజాలచేత, కిమ్ = ఏమి ప్రయోజనం?

అత్రేతి :- ఇక్కడ 'అయమేవ న్యక్కారః' అని చెప్పాలి. ఉచ్చాసత్వ మాత్రాన్నే అనువదించాలి కాని వృథాత్వంతో విశేషితమైన ఉచ్చాసత్వాన్ని అనువదించకూడదు. ఇక్కడ శబ్దాల కూర్పు విపరీతంగా చేయబడింది. అందు చేత ఇది వాక్యదోషమే కాని వాక్యార్థదోషం కాదు.

2. 'అయమ్' అనగా నాకు శత్రువు లుండడం. దాన్ని అనువదించి న్యక్కారం విధించబడుతున్నది. అందుచేత అనువదించబడేదానిని ముందు, విధేయాన్ని తరువాత ప్రయోగించి వాక్యనిర్మాణం చెయ్యాలి. "అనువాద్యాన్ని చెప్పకుండా విధేయాన్ని ప్రతిపాదించకూడదు" (అనువాదమనుక్త్యైవ న విధేయము దీరయేత్) అని నియమం. అందుచేత 'అయమేవ న్యక్కారః' అనాలి కాని 'న్యక్కారో హ్యయమేవ' అనకూడదు. ఇది వ్యస్తపదాలలో ఉంది కాబట్టి వాక్యగత అవిమృష్టవిధేయాంశత్వదోషం.

పూర్వం 'మూర్ధ్నామ్' ఇత్యాది శ్లోకంలో (159) చెప్పినట్లు 'వృథోచ్ఛానైః' అని సమాసం చేయడంచేత వృథాత్వం కూడా ఉచ్చాసత్వంతో పాటు అనువాద్య కోటిలో పడిపోయినది. అందుచేత విధేయం కావలసిన అది (నా భుజాలు బలిసి ఉండడం వృథా అని చెప్పి విధేయంగా చేయవలసిన అది) విధేయం కాకుండా అయిపోయింది. ఇది పదగత (సమాసం పదం కాబట్టి) అవిమృష్టవిధేయాంశత్వ దోషం అని ప్రసంగవశాత్ ఆ విషయం కూడా వృత్తిలో చెప్పబడింది. వాక్యగత అవిమృష్టవిధేయత్వానికి 'న్యక్కారో హ్యయమ్' అనేది మాత్రమే ఉదాహరణం.

మరొక విషయం ఏమనగా ఈ దోషం పదాల కూర్పులో వైపరీత్యంవల్ల ఏర్పడింది గాన వాక్యదోషమే. పదాలు ఎలా కూర్చినా వాక్యార్థం ఒకటే కాబట్టి వాక్యార్థదోషం కాదు.

అవ. మరియుక ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ అపాజ్గసంసర్గి తరజ్జితం దృశో
రృవోరరాలాంతవిలాసి వేల్లితమ్,
విసారి రోమాఞ్చనకఞ్చకం తనో
స్తనోతి యోఽసౌ సుభగస్తవాగతః.

184

వృ. అత్ర యోఽసౌవితి పదద్వయమనువాద్యమాత్రప్రతీతికృత్.

వ్యా. అపాజ్గేతి :- నాయకుడు రానున్నాడు అని నాయకతో సఖి అంటూన్న మాటలు. యః = ఏ, సుభగః = సుందరుడు, తవ దృశోః = నీ నేత్రాలకు, అపాజ్గసంసర్గి = నేత్రాంతములతో కలిసే, తరజ్జితమ్ = వంకర చూపుల పరంపరను, భ్రువోః = కనుబొమ్మలకు, అరాలాంతవిలాసి = వక్రములైన అంతభాగములందు ప్రకాశించు, వేల్లితమ్ = ముఝచుకొనడాన్ని, తనోః = శరీరమునకు, రోమాఞ్చనకఞ్చకమ్ = రోమాంచం అనే కంచుకాన్నీ, తనోతి = చేయునో, అసౌ = అట్టి నాయకుడు, ఆగతః = వచ్చినాడు.

అత్రేతి :- ఇక్కడ 'యః అసౌ' అనే రెండు పదాలూ కూడ అనువాద్య మైనదాని ప్రతీతిని మాత్రమే కలిగిస్తాయి.

వి. "యః తనోతి అసౌ ఆగతః" ఎవడు ఈ విధంగా చేస్తాడో అతడు వచ్చినాడు అని యచ్చబ్ధార్థాన్ని అనువదించి తత్శబ్దార్థపరామర్శకంగా 'అసౌ' అనేది ప్రయోగించి దానిని విదేయకోటిలో చేర్చడం రచయిత ఉద్దేశ్యం. కాని "యత్తదోః నిత్యసంబంధః" అనే న్యాయంచేత యచ్చబ్ధంచేత నిర్దేశింపబడినదానిని పరామర్శించడానికి తత్శబ్దం మాత్రమే ప్రయోగించాలి. 'యః తనోతి సః ఆగతః' అని అనాలి. తత్శబ్దం కాక అదస్, ఇదమ్, ఏతత్ శబ్దాలలో ఏ శబ్ద మైనా యచ్చబ్ధంతో 'యః అసౌ' 'యః అయమ్' 'యః ఏషః' ఇత్యాది విధంగా ప్రయోగించినా సంబద్ధత్వార్థం రాదు. ప్రసిద్ధత్వార్థమే బోధించబడుతుంది. యః అసౌ = ప్రసిద్ధుడైన ఏ ఇతడు అని అర్థం. ఇతరపదాలు ప్రయోగించినా అదే అర్థం. అందుచేత ఇక్కడ విదేయవాక్యం అసంపూర్ణంగా ఉన్నది. ఉద్దేశ్యవిదేయ

భావం స్పష్టంగా తెలియడం లేదు. అందుచేత ఇక్కడ కూడా అవిమృష్టవిదేయాంశత్వదోషం అని భావం.

ఈ సందర్భంలో మమ్మటుడు- “యత్తత్ శబ్దాలకే నిత్యసంబంధం; వాటిని ప్రయోగించినప్పుడే ఉద్దేశ్యవిదేయభావం ఉంటుంది; ఉద్దేశ్యవిదేయభావం కావాంసుకొన్నచోట యచ్చజ్ఞంతో ఆదస్, ఇదమ్, ఏతచ్ఛబ్దాలు ప్రయోగిస్తే కుదరదు” అని ‘తథాహి’ మొదలు ‘తథాభూతమేవ తత్ శబ్దేన పరామృశ్యతే’ వరకు ఉన్న గ్రంథంజేత సోదాహరణంగా, సవిస్తరంగా ప్రతిపాదిస్తున్నాడు. యత్తత్ శబ్దాల ప్రయోగంలో కొన్ని మెలకువలు కూడా సూచిస్తున్నాడు.

వృ. తథాహి-ప్రకాంతప్రసిద్ధానుభూతార్థవిషయస్త చ్చబ్దోయచ్చబ్దోపాదానం నాపేక్షతే. క్రమేణోదాహరణమ్.

శ్లో॥ కాతర్యం కేవలా సీతిః శౌర్యం శ్వాపదచేష్టితమ్,

అతః సిద్ధిం సమేతాభ్యాముభాభ్యామన్వియేష సః. 185

వ్యా. తథాహితి :- అదియర్థమే కదా? ఉపక్రమించిన విషయాన్ని, ప్రసిద్ధమైన విషయాన్ని, పూర్వం అనుభవించిన విషయాన్ని పరామర్శించే తచ్చబ్దం యచ్చబ్దప్రయోగాన్ని అపేక్షించదు. ఈ మూడింటికి వరసగా ఉదాహరణలు.

కాతర్యమితి :- ఇది రఘువంశం పదిహేడవ సర్గలో అతిథి అనే రాజును వర్ణించే శ్లోకం. కేవలా = కేవలమైన, సీతిః = సీతి, కాతర్యమ్ = పరికితనం. శౌర్యమ్ = కేవలశౌర్యం, శ్వాపదచేష్టితమ్ = క్రూరమృగాల చేష్ట. అతః = అందువలన, సః = అతడు, సమేతాభ్యామ్ = కలిసిన, ఉభాభ్యామ్ = సీతి-శౌర్యాలు రెండింటికీ, సిద్ధిమ్ = కార్యసిద్ధిని, అన్వియేష = కోరెను.

వి. అతిథిని గూర్చిన వర్ణన వెనుకటి శ్లోకాలలోనే ప్రారంభం అయింది. అందుచేత ఇక్కడ ‘సః’ అని తత్ శబ్దం ప్రయోగించినా దీనికి యత్ శబ్దాపేక్ష లేదు. యత్ శబ్దాన్ని ప్రయోగించవలసిన పని లేదు.

అవ. ప్రసిద్ధార్థకమైన తత్ శబ్దానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ ద్వయం గతం సంవ్రతి శోచనీయతాం
సమాగమప్రార్థనయా పినాకినః,

కలా చ సా కాన్తిమతీ కలావత

స్వమస్య లోకస్య చ నేత్రకౌముదీ.

186

వ్యా. ద్వయమితి :- దీని భావం వెనుక ఇవ్వబడింది (చూ. శ్లో. 182ఎ) ఇక్కడ 'సా' అనగా 'ప్రసిద్ధమైన' అని అర్థం. అందుచేత ఈ తత్వశబ్దానికి యత్నశబ్దాపేక్ష లేదు.

అవ. అనుభూతార్థపరామర్శకమైన తత్వశబ్దానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ ఉత్కమ్ప్వసీ భయపరిస్థలదంశుకాన్తా
తే లోచనే ప్రతిదిశం విదురే షివస్తీ,
క్రూరేణ దారుణతయా సహనైవ దగ్ధా
ధూమాన్ధితేన దహనేన న వీక్షితాసి.

187

వ్యా. ఉత్కమ్ప్వసీ ఇతి :- హర్షవర్షనుడు రచించిన రత్నావళినాటికలో వాసవదత్త అగ్నిదాహం వల్ల మరణించిన దని విన్న వత్సరాజు ఆమెను గూర్చి విలపిస్తూ ఆన్న మాట లని చాలా మంది వ్యాఖ్యాతలు వ్రాసినారు. కాని ప్రస్తుతం లభ్యం అవుతున్న రత్నావళిలో ఈ శ్లోకం లేదని బాలబోధినీకారుడు. ఉత్కమ్ప్వసీ = వణకుచున్నదానవు, భయపరిస్థలదంశుకాన్తా = భయంచేత కదలుతున్న వస్త్రాంతం కలదానవు, విదురే = భయాక్రాంతములైన, తే = ఆ, లోచనే = నేత్రాలను, ప్రతిదిశమ్ = అన్ని దిక్కులా, షివస్తీ = ప్రసరింపచేయుచున్న దానవూ అయిన నీవు, ధూమాన్ధితేన = ధూమంచేత గ్రుడ్డిదిగా చేయబడిన, క్రూరేణ = క్రూరమైన, దహనేన = అగ్నిచేత, దారుణతయా = క్రూరత్వం చేత, న వీక్షితాసి = చూడబడలేదు; సహనైవ = వెంటనే, దగ్ధా = కాలబడితివి.

వి. ఇక్కడ 'తే' అనేదానికి నాకు పూర్వపరిచితములైన, నేను అనుభవించిన, అనగా పూర్వం ఎరిగిఉన్న అని అర్థం. అందుచేత ఈ తత్వశబ్దానికి యత్నశబ్దప్రయోగాపేక్ష లేదు.

అయితే పై మూడు ఉదాహరణలలో యత్నశబ్దాన్ని ప్రయోగించవలసిన పని లేకపోయినా యత్నశబ్దం ఆక్షేపలభ్యం అవుతుంది. అనగా యత్నశబ్దం ఉన్నట్లు

ఊహించుకొని అర్థం చెప్పుకోవాలి అని వ్యాఖ్యాతలు వివరించారు. “యః పూర్వో క్తగుణవాన్” ఎవడు పూర్వం చెప్పబడిన గుణాలు కలవాడో, సః = ఆ అతిథి అని మొదటి శ్లోకంలోను “యాప్రసీద్ధా” ఏది ప్రసీద్ధమైనదో, సా = ఆ చంద్రకళ అని రెండవ శ్లోకంలోను, ‘యే అనుభూతే’ ఏవి అనుభవించబడినవో, తే = ఆ నేత్రాలు అని మూడవ శ్లోకంలోను యత్ శబ్దం ఉన్నట్లుగా ఊహించి అర్థం చెప్పాలి అని భావం. యత్ శబ్దాన్ని ప్రయోగించకపోవడంచేత సాకాంక్షత్వదోషం మాత్రం లేదు.

ఆవ. తత్ శబ్దం ఎక్కడ యత్ శబ్దప్రయోగాన్ని అపేక్షించదో చూపి, కొన్నిచోట్ల యత్ శబ్దానికి కూడా తత్ శబ్దప్రయోగాపేక్ష ఉండ దని సోదాహరణంగా నిరూపిస్తున్నాడు.

వృ. యచ్ఛబ్దస్తూతరవాక్యానుగతత్వేన ఉపాత్తః సామర్థ్యాత్ పూర్వవాక్యానుగతస్య తచ్ఛబ్దస్యోపాదానం నాపేక్షతే. యథా

శ్లో॥ సాధు చన్ద్రమసి పుష్కరైః కృతం

మీలితం యదభిరామతాధికే,

ఉద్యతా జయిని కామినీముఖే

తేన సాహసమనుష్ఠితం పునః.

188

వ్యా. యచ్ఛబ్ద ఇతి :- ఉత్తరవాక్యంతో సంబంధించినట్లుగా ప్రయోగించబడిన యత్ శబ్ద మైతే సామర్థ్యంవలన పూర్వవాక్యంతో సంబంధించిన తత్ శబ్దంయొక్క గ్రహణాన్ని అపేక్షించదు. అనగా పూర్వవాక్యంలో తత్ శబ్దాన్ని ప్రయోగించకపోయినా ఆక్షేపంచేత అది ఉన్నట్లు భావించి అర్థం చెప్పుకొనవచ్చును అని అర్థం.

సాధు ఇతి :- అభిరామతాధికే = మనోహరత్వంచేత అధికుడైన, చన్ద్రమసి = చంద్రుడు (ఉదయించుచుండగా), పుష్కరైః = పద్మాలచేత, యత్ మీలితమ్ (మీలితం ఇతి యత్) = ముకుళీభావము పొందబడినది అనేది ఏది గలదో, (తత్ = అది), సాధు = బాగుగానే, కృతమ్ = చేయబడింది. పునః = కాని, కామినీముఖే = కామినీయొక్క ముఖం, జయిని = సర్వోత్కర్షతో ఉంటూండగా,

ఉద్యతా = ఉదయిస్తూన్న, తేన = ఆ చంద్రునిచేత, సాహసమ్ = సాహసం, అనుష్ఠితమ్ = చేయబడినది.

వి. ఇక్కడ 'యస్మిలితమ్' అనే ఉత్తరవాక్యంలో ఉన్న యచ్ఛబ్దానికి పూర్వవాక్యంలో '(తత్) సాదు కృతమ్' అని తచ్ఛబ్దపేక్ష లేదు. తచ్ఛబ్దం ప్రయోగించకపోయినా ఆక్షేపంచేత అది లభిస్తుంది; ఉన్నట్లుగా భావించబడుతుంది.

వృ. ప్రాగుపాత్రస్తు యచ్ఛబ్దః తచ్ఛబ్దోపాదానం వినా సాకాజ్ఞః. యథా అత్యైవ శ్లోకే ఆద్యపాదయో ర్యత్యాసే. ద్వయోరుపాదానే తు నిరాక్షాజ్ఞత్వం ప్రసిద్ధమ్.

వ్యా. ప్రాగితి - ముందు అనగా మొదటి వాక్యంలో ప్రయోగించబడిన యచ్ఛబ్దం మాత్రం తచ్ఛబ్దం (ఉత్తరవాక్యంలో) లేకపోతే సాకాంక్షంగానే ఉండిపోతుంది. ఉదాహరణకి ఈ శ్లోకంలోనే మొదటి రెండు పాదాలూ క్రమం మార్చి చూడవచ్చును. అనగా - "మిలితం యదభిరామతాధికే సాదు చన్ద్రమసి పుష్కరైః కృతమ్" అని చదివిన పక్షంలో పూర్వవాక్యంలో యచ్ఛబ్దం ఉన్నది. ఉత్తరవాక్యంలో తచ్ఛబ్దం లేకపోతే ఆ యచ్ఛబ్దం సాకాంక్షంగానే ఉండిపోతుంది; అర్థం సంపూర్ణం కాదు. అందుచేత "తత్ సాదు చన్ద్రమసి పుష్కరైః కృతమ్" అని రెండవపాదం ఉండాలి. యత్శబ్దతచ్ఛబ్దాలు రెండూ ప్రయోగించినప్పుడు యచ్ఛబ్దం నిరాకాంక్షం (ఆకాంక్ష - అపేక్ష లేనిది) అనే విషయం ప్రసిద్ధమే. ఉదాహరణకి - "యదువాచ తస్మిన్యా" అనే వాక్యంలో ముందు యచ్ఛబ్దమూ తరువాత తచ్ఛబ్దమూ ఉపయోగించబడినాయి కాబట్టి ఇక్కడ యచ్ఛబ్దం నిరాకాంక్షం.

వృ. అనుపాదానేఽపి సామర్థ్యాత్ కుత్రచిత్ ద్వయమపి గమ్యతే. యథా -

శ్లో॥ యే నామ కేచిదిహ నః ప్రథయన్త్యవజ్ఞాం
జానన్తి తే కిమపి తాన్ ప్రతి నైష యత్నః,
ఉత్పత్యతేఽస్తి మమ కోఽపి సమానధర్మా
కాలో హ్యాయం నిరవధిర్విపులా చ పృథ్వీ.

వృ. అత్ర యః ఉత్పత్యతే తం ప్రతీతి.

వ్యా. అనుపాదానేఽపి ఇతి - కొన్ని చోట్ల యచ్చబ్దతచ్చబ్దాలు రెండూ ప్రయోగించకపోయినా పాక్కసామర్థ్యంచేత ఆ రెండూ కూడా గమ్యములు అవుతాయి. ఎట్లనగా -

యే ఇతి - మారతీమాధవప్రారంభంలో కవి మాట లివి - యే నామ = ఏ, కేలిత్ = కొందరు, సః = మా విషయంలో, అవజ్ఞామ్ = అనాదరాన్ని, ప్రథమన్తి = ప్రకటిస్తారో, తే = వాళ్ళు, కిమపి = ఏమేమో, జానన్తు = తెలిసి ఉందురుగాక. ఏషః యత్నః = ఈ ప్రయత్నం, తాన్ ప్రతి = వాళ్ళను గూర్చి, స = కాదు. మమ = నాకు, సమానధర్మా = సమానమైన ధర్మం కలవాడు, ఉత్పత్యతే = పుట్టగలడు; అన్తి చ = ఎక్కడనో ఉండి ఉండవచ్చు కూడ. అయం కాలః = ఈ కాలం, నిరవధిః హి = అవధితేనిది కదా? పృథ్వీ చ = భూమి కూడ, విపులా చ = విశాలమైనది కదా?

అత్రేతి - ఇక్కడ “యః ఉత్పత్యతే తం ప్రతి” (ఎవడు పుట్టగలడో వానిని గూర్చి యే) నా యత్నం అని యచ్చబ్దతచ్చబ్దాలు రెండూ కూడా గమ్యం అవుతున్నాయి.

పూర్వార్థంలో ‘యే తే’ అని రెండూ ప్రయోగించడంచేత అక్కడ ఆకాంక్ష లేనట్లు స్పష్టంగా తెలుస్తూనే ఉన్నది.

అవ. పూర్వపాక్కంలో ఉన్న యచ్చబ్దానికి తత్కళ్యాణాకాంక్ష ఉంటుం దని స్థాపించబడింది. అందుచేత ప్రకృతంలో “తనోతి యోఽ సౌ సుభగః” అనే చోట తచ్చబ్దం లేదు కాబట్టి ఆవిమృష్టవిదేయాంశత్వం ఉన్నది అని చెపుతున్నాడు -

వృ. ఏవం చ తచ్చబ్దానుపాదానేఽత్ర సాకాజ్ఞత్యమ్. న చాసా వితి తచ్చబ్దారమాహ.

శ్లో || ఆసౌ మరుచ్చమ్భితచారు కేసరః
ప్రసన్నతారాధిపమణ్డలాగ్రణీః,
వియుక్తరామూతురదృష్టివీక్షితో
వసన్తకాలో హనుమానివాగతః.

వృ. అత్ర హి న తచ్చబ్దారప్రతీతిః.

వ్యా. ఏవం చ ఇతి - ఈ కారణంచేత అనగా పూర్వవాక్యగతమైన
యచ్ఛబ్దం తచ్ఛబ్దాపేక్షం అని స్థాపించడంచేత, ఇక్కడ (“తనోతి యోఽసౌ
సుభగః” అనే వాక్యంలో) తచ్ఛబ్దం ప్రయోగించకపోతే సాకాంక్షత్వం ఉంటుంది.
‘అసౌ’ అనే పదం తత్శబ్దార్థాన్ని చెప్పదు కదా? ఉదాహరణకి ఈ క్రింది శ్లోకంలో
‘అసౌ’ అనే దానికి తచ్ఛబ్దార్థం (‘సః’ అనేదాని అర్థం) చెప్పడం కుదరదు కదా?

అసౌ ఇతి - మరుచ్ఛుమృతచారుకేశరః = వాయువుచేత స్పృశించబడిన
అందమైన కింజల్కములు కలదీ, హనుమంతునిపక్షంలో వాయువుచేత చుంబించ
బడిన జూలు కలవాడు, ప్రసన్నతారాధిపమణ్డలాగ్రణీః=ప్రసన్నం (నిర్మలం)గా
ఉన్న చంద్రమండలం నాయకుడుగా కలదీ, సుఖంగా ఉన్న తార భర్తయైన
సుగ్రీవుని రాజ్యంలో అగ్రనాయకుడు అని రెండవ అర్థం. వియుక్త రామాతుర
దృష్టివీక్షితః=వియోగం చెందిన స్త్రీలయొక్క దీనమైన దృష్టితో చూడబడినదీ,
సీతావియోగము పొందిన రాముని దీనదృష్టితో చూడబడినవాడు అని రెండవ
అర్థం, ఆయిన, వసంతకాలః=వసంతకాలం, హనుమానివ=హనుమంతుడు
వలె, ఆగతః=వచ్చినది.

అత్రేతి - ఇక్కడ ‘అసౌ’ అనేదానివల్ల తచ్ఛబ్దార్థప్రతీతి కలగడంలేదు.

తచ్ఛబ్దార్థప్రతీతి కలిగే పక్షంలో ఆ వసంతం (అర్థి వసంతం) అనగానే
అది విధేయం అవడంచేత వీది, ఎట్టిదీ అనే అనువాదకయచ్ఛబ్దాపేక్ష ఉండేది
అని భావం.

అవ. ‘అసౌ’ అనే అదశ్శబ్దంవల్ల తచ్ఛబ్దార్థప్రతీతి కలుగుతుందనే
పక్షానికి బాధకం చూపుతున్నాడు -

వృ. ప్రతీతౌ వా -

శ్లో॥ కరవాల కరాలదోఃసహాయో

యుధి యోఽసౌ విజయార్జునైకమల్లః,

యది భూపతినా స తత్ర కార్యే

వినియుజ్యేత తతః కృతం కృతం స్యాత్.

191

వృ. అత్ర స ఇత్యస్యానర్థక్యం స్యాత్.

వ్యా. అదః శబ్దంవల్ల తచ్ఛబ్దార్థ ప్రతీతి కలిగితే - “కరవాల” ఇత్యాది
శ్లోకంలో ‘అసౌ’ అని ముందు ప్రయోగించిన తరువాత (నీ అభిప్రాయం ప్రకారం)

తత్సమానార్థకం అయిన 'సః' అనే శబ్దాన్ని ప్రయోగించడం వ్యర్థం అవుతుంది. అని శ్లోకం తరవాత వచ్చే వాక్యంతో అన్వయం.

కరవాలేతి . యధి = యద్ధమునందు, కరవాల కరాలదోఃసహాయః = ఖడ్గంచేత భయంకరమైన బాహువే సహాయంగా గల, యః అసౌ = ఏ ఈ, విజయార్జునైక మల్లః = విజయార్జునైకమల్లుడు ఉన్నాడో, సః = అతడు, భూపతినా = రాజుచేత, తత్ర కార్యే = ఆ కార్యమునందు, వినియజ్యేత యది = నియమించబడినట్లయితే, తతః = అటుపిమ్మట, కృతమ్ = పని, కృతమ్ = చేయబడినది, స్యాత్ = అగును.

వి. ఈ శ్లోకం ఎక్కడిదో తెలియదు. అందుచేత కొందరు వ్యాఖ్యాతలు చెప్పినట్లు "అర్జునుణ్ణి ఎదిరించ గలిగిన ఏకమల్లుడైన కర్ణుణ్ణి సేనాపత్యంలో దుర్యోధనుడు నియోగిస్తే" ఇత్యాది వ్యాఖ్యానానికి ఆధారం లేదు. కర్ణుడు ఖడ్గధారిగా ప్రసిద్ధుడు కాదు. అందుచేత విజయార్జునైకమల్లుడు అనేది ఒక వీరుని పేరు అయిఉంటుందని గ్రహించి వ్యాఖ్యానించినాము.

అవ. పై శ్లోకంలో 'సః' అనేది వ్యర్థం అయిపోతుంది అనే భయంచేత అదః (అసౌ) శబ్దాన్ని తచ్చబ్ధి సమానార్థకంగా గ్రహించకపోయినా 'తనోతి యోఽసౌ' అనే చోట ఇదమ్ శబ్దాదులకు వలె తచ్చబ్ధిసమానార్థకత్వాన్ని అంగీకరించవచ్చును కదా? 'ఇదమ్' 'ఏతద్' 'అదస్' శబ్దాలు సమానార్థకాలే కదా అని ఆశంకిస్తున్నాడు -

వృ. అథ -

శ్లో॥ యోఽవికల్పమిద మర్థమణ్డలం

పశ్యతీశ నిఖిలం భవద్వపుః,

ఆత్మపక్షపరిపూరితే జగ

త్యస్య నిత్యనుఖినః కుతో భయమ్.

192

వృ. ఇతీదంశబ్దవదదఃశబ్దస్తచ్చబ్ధార్థమభిదత్తే ఇతి.

వ్యా. 'అథ' అనేది ఇక్కడ ప్రశ్నార్థకం. 'అథ అభిదత్తే' అని అన్వయం.. "చెప్పుతుంది కదా?" అని అర్థం.

యః ఇతిః - ఇది ఉత్పలాచార్యవిరచిత పరమేశ్వర స్తోత్రావలిలో పద
మూడవ స్తోత్రంలో అద్వైతదృష్టి గల భక్తుడు భగవంతునితో అంటూన్న
మాటలు. ఈశ = ఓ! పరమేశ్వరా! యః = ఎవడు, నిఖిలమ్ = సమస్తమైన,
ఇదమ్ = ఈ, అర్థమణ్డలమ్ = దృశ్యవస్తుసముదాయాన్ని, అవికల్పమ్ = నిఃసంశ
యంగా, భవద్వపుః = నీ శరీరాన్నిగా, పశ్యతి = చూస్తాడో, అస్య = ఈ, నిత్య
సుఖినః = నిత్యసుఖవంతునికి, ఆత్మపక్షపరిపూరితే = ఆత్మ స్వరూపపక్షంచేత
నింపబడిన, జగతి = జగత్తునందు, భయమ్ = భయము, కుతః = ఎట్లు ?

ఈ శ్లోకంలో 'అస్య' అనే ఇదమ్శబ్దం తచ్చబ్దార్థాన్ని చెప్పినట్లు ఆదః
శబ్దంకూడా (తచ్చబ్దార్థాన్ని) చెప్పవచ్చునుకదా ?

అవ. ఈ ఆశంకకు సమాధానం చెపుతున్నాడు - ('అథ....ఉచ్యతే' అనేది
ప్రశ్న, తర్హిత్యాదికం సమాధానం అని చెప్పడం యుక్తం.)

వృ. ఉచ్యతే - తర్హిత్రేవ వాక్యాంతరే ఉపాదానమర్హతి, న
తత్రైవ; యచ్చబ్దస్య హి నికటే స్థితః ప్రసిద్ధిం పరామృశతి. యథా -
శ్లో॥ యత్తదూర్జితమత్యుగ్రం జ్వత్రం తేజోఽస్య భూపతేః,
దీవ్యతాక్షైస్తదానేన నూనం తదపి హరితమ్. 193

వృ. ఇత్యత్ర తచ్చబ్దః.

వ్యా. (సమాధానం) చెప్పబడుచున్నది. ఈ ('యోఽవికల్పమ్' ఇత్యాది)
శ్లోకంలో ఇదం శబ్దాన్ని వలె ('తనోతి యోఽసౌ' ఇత్యాదిశ్లోకంలో కూడ) ఆదః
శబ్దాన్ని మరొక వాక్యంలో ప్రయోగించాలి కాని అక్కడనే (యచ్చబ్దం ఉన్న
వాక్యంలో యచ్చబ్దం ప్రక్కనే) ప్రయోగించకూడదు. ఎందుచేత ననగా (యత్త
దూర్జిత' ఇత్యాది శ్లోకంలో వలె) యచ్చబ్దానికి దగ్గర ప్రయోగించబడిన తత్శబ్దం
ప్రసిద్ధత్యాన్ని మాత్రమే పరామర్శిస్తుంది. యత్తదిత్యాది శ్లోకంలోని తత్శబ్దం
వలె అని అన్వయం.

యత్తదితి - వేణీసంహారంలో భీమసేనుడు యుధిష్ఠిరుణ్ణి నిందిస్తూ సహ
దేవునితో అంటూన్న మాటలు. తదా = అనాడు, అక్షైః = పాచికలచేత, దీవ్యతా =
ఆడుచున్న (ఆడిన), అనేన = ఈ యుధిష్ఠిరునిచేత, అస్య భూపతేః = ఈ రాజు

యొక్క, ఊర్జితమ్ = గొప్పదీ, అత్యుగ్రమ్ = చాల ఉగ్రమూ అయిన, యత్ తత్ = ప్రసిద్ధమైన ఏ, శాత్రం తేజః = క్షత్రియతేజస్సు ఉన్నదో, తదపి = అదికూడా, హరితమ్ = హరించేయబడింది.

ఇక్కడ 'యత్ తత్' అని యచ్చబ్దప్రక్కనే ప్రయోగించిన తచ్చబ్దానికి ప్రసిద్ధిమాత్రమే అర్థం. అందుచేతనే యచ్చబ్దార్థాన్ని పరామర్శించడానికి 'తదపి' అని మరొక తచ్చబ్దం ప్రయోగించబడింది. అదే విధంగా 'యోఽసౌ' అన్నప్పుడు 'అసౌ' అనేది ప్రసిద్ధత్యరూపమైన అర్థాన్ని మాత్రమే బోధించగలదు గాని యచ్చబ్దార్థాన్ని పరామర్శించజాలదు అని అర్థం.

అవ:- యచ్చబ్దతచ్చబ్దాలలో ఒకదానిని ప్రయోగించకపోతే అవిమృష్ట విదేయాంశత్వదోషం అని చెప్పిన పక్షంలో ఈ క్రింది శ్లోకంలో కూడా ఆ దోషం ఉన్న దని చెప్పాలా అని ఆశంకిస్తున్నాడు.

వృ. నను కథమ్—

శ్లో॥ కల్యాణానాం త్వమసి మహసాం భాజనం విశ్వమూర్తే
ధుర్యాం లక్ష్మీమథ మయి భృశం దేహి దేవ ప్రసీద,
యద్యత్పాపం ప్రతిజహి జగన్నాథ నమ్రస్య తన్నే
భద్రం భద్రం వితర భగవన్ భూయసే మజ్జిలాయ. 194

వృ. అత్ర యద్యదిత్యుక్త్వా తన్నే ఇత్యుక్తమ్? ఉచ్యతే-యద్యదితి యేన కేన చిద్రూపేణ స్థితం సర్వాత్మకం వస్తు ఆక్షిప్తమ్; తథా భూత మేవ తచ్చబ్దేన పరామృశ్యతే.

వ్యా. "ననుకథమ్ ఇత్యుక్తమ్" అని అన్వయం.

కల్యాణానామితి:- మారతీమాధవప్రకరణంలో సూత్రధారుడు సూర్యుణ్ణి ప్రార్థిస్తూ అన్న మాటలు. విశ్వమూర్తే = సకలజగత్స్వరూపా! త్వమ్ = నీవు, కల్యాణానామ్ = మంగళకరములైన, మహసామ్ = తేజస్సులకు, భాజనమ్ = స్థానము, అసి = అయి ఉన్నావు. అథ = ఈ నాట్యారంభంలో, మయి = నాయందు, ధుర్యామ్ = నాట్యభావాన్ని వహించగలిగిన, లక్ష్మీమ్ = సంపత్తిని, శక్తివి,

దేహి = ఉంచుము. దేవ = దేవా ! భృశమ్ = మిక్కిలి, ప్రసీద = అనుగ్రహించుము. జగన్నాథ = ఓ ! జగన్నాథా ! నమ్రస్య = నమస్కరించుచున్న, మే = నాయొక్క, యత్ యత్ = ఏ యే, పాపమ్ = పాపముగలదో, తత్ = దానిని, ప్రతిజహి = నశింపజేయుము. భగవన్ = పూజ్యుడా ! భూయసే = అధికమైన, మజ్జిలాయ = మంగళముకొరకు, భద్రం భద్రమ్ = అధికమైన భద్రమును, వితర = ఇమ్ము.

అత్రేతి:- ఇక్కడ 'యద్యత్' అని చెప్పి 'తత్ మే' అని ఎట్లు చెప్పబడింది?

వి. 'యత్ యత్' అని రెండు యచ్ఛబ్దాలు ప్రయోగించినప్పుడు వాటి అర్థాలను పరామర్శించడానికి రెండు తత్శబ్దాలు ప్రయోగించాలి కదా? ఒకటే ప్రయోగించబడింది. అందుచేత ఇక్కడ కూడా అవిమృష్టవిధేయాంశత్వదోషమున్నది కదా అని ఆశంక.

వ్యా. (దానికి సమాధానం) చెప్పబడుతున్నది - యద్యదితి - 'యద్యత్' అనే దానిచేత ఏ రూపంలో ఉన్నా సర్వవిధాలైన వస్తువు (పాపం) ఆక్షేపించబడుతున్నది. తత్శబ్దం సర్వవిధాలైన ఆ పాపాన్నే పరామర్శిస్తున్నది.

వి. 'యత్ యత్' అనే యత్శబ్దద్వయం "తెలిసి చేసినదైనా, తెలియకుండా చేసినదైనా సమస్తపాపమూ" అనే అర్థాన్ని బోధిస్తున్నది. ఆ పాపాన్నంతసీ పాపరూపంలో (పాపత్వావచ్చేదేన) తత్శబ్దం పరామర్శిస్తున్నది. "యత్శబ్దార్థాన్ని తత్శబ్దం పరామర్శిస్తుంది" అని మాత్రమే నియమం కాని "యత్శబ్దం ఏ రూపంలో ఒక అర్థాన్ని ప్రతిపాదిస్తుందో ఆ రూపంలోనే తత్శబ్దం ఆ అర్థాన్ని పరామర్శిస్తుంది" అనే నియమం లేదు. అందుచేత ఇక్కడ అవిమృష్టవిధేయాంశత్వదోషం లేదు అని భావం.

అవ. ఈ విధంగా సమాసం చెయ్యనప్పుడు వాక్యగతమైన అవిమృష్టవిధేయాంశత్వదోషాన్ని ఉదాహరించి సమాసం చేసినప్పుడు కూడా అనేకవదగతం అవడంచేత వాక్యదోషం అయిన అవిమృష్టవిధేయాంశత్వానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు—

వృ. యథా వా-

శ్లో॥ కిం లోభేన విలజ్జితః స భరతో యేనై తదేవం కృతం
మాత్రా స్త్రీలఘుతాం గతా కిమథవా మాత్రైవ మే మధ్యమా,
మిథ్యైతన్మమచిన్తితం ద్వితయమప్యార్యానుజోఽసౌ గురు
ర్మాతా తాతకలత్రమిత్యనుచితం మన్యే విధాత్రా కృతమ్.

వృ. అత్ర ఆర్యస్యేతి, తాతస్యేతి చ వాచ్యమ్, న త్వనయోః
సమాసే గుణీభావః కార్యః. ఏవం సమాసాన్తరేఽప్యదాహార్యమ్.

వ్యా. మరొక ఉదాహరణం ఎట్లనగా—

కిమ్ ఇతి:- రాముని వనవాసాన్ని గూర్చి ఆలోచిస్తూన్న లక్ష్మణుని
మాటలు, సః భరతః=ఆ భరతుడు, లోభేన=లోభంచేత, విలజ్జితః కిమ్=ఆత్ర
మించబడ్డాడా? యేన=ఏ కారణంచేత, మాతా=తల్లియైన కైకేయిచేత,
ఏతత్=ఇది, ఏవమ్=ఇట్లు, కృతమ్=చేయబడినదో; అథవా=లేక మధ్య
మా మాత్రైవ=మధ్యమమాత్రయైన కైకేయియే, స్త్రీలఘుతామ్=స్త్రీయొక్క లఘు
స్వభావమును, గతా=పొందినదా? మమ=నాయొక్క, ఏతత్=ఈ, ద్వితయమపి
=రెండు విధములైన, చిన్తితమ్=ఆలోచన, భరతుని లుబ్ధత్వాన్ని, మధ్యమ
మాత లఘుబుద్ధిని గూర్చిన ఆలోచన, మిథ్యా=అసత్యమే. గురుః=నా అన్న
గారైన, అసౌ=ఈ భరతుడు, ఆర్యానుజః=పూజ్యుడైన (అన్నగారైన) రామునికి
తమ్ముడు, ఆతనియందు లుబ్ధత్వం అసంభావ్యం. మాతా=తల్లియైన కైకేయి,
తాతకలత్రమ్=తండ్రిగారి భార్య, ఆమె యందు షుద్రత్వం ఉండదు, అనుచితమ్
=ఈ అనుచితకృత్యము, విధాత్రా=బ్రహ్మదేవునిచేత, కృతమ్=చేయబడినది
అని, మన్యే=తలచెదను.

అత్రేతి :- ఇక్కడ ఆర్యస్య, తాతస్య అని అనాలి. ఈ రెండింటిని సమా
సంలో అప్రధానం చేయగూడదు.

వి. అనుజానికి ఆర్యసంబంధము, భార్యకు తండ్రిగారితో సంబంధము
వాళ్ళిద్దరియొక్క గొప్పతనాన్ని సూచించడంకోసం చెప్పబడింది. రాముని అనుజు
డైన భరతునిలో లోభం గాని, మన తండ్రిగారి భార్యయైన కైకేయిలో షుద్ర
బుద్ధి గాని ఉండడానికి అవకాశం లేదనడానికి వాళ్ళకు గల రామ - దశరథ

సంబంధం కారణం అని సూచించడం కవి ఉద్దేశ్యం. కాని 'ఆర్యానుజః' 'తాత కలత్రమ్' అని సమాసాలలో చేర్చివేయడంతో వాటి ప్రాధాన్యం తగ్గిపోయినది గాన సమాసం చేయడంవల్ల ఏర్పడిన వాక్యగత అవిమృష్టవిధేయాంశత్వానికి ఉదాహరణం అయినది.

ఏవమితి :— ఇతరసమాసాలలో కూడా ఈ విధంగా ఉదాహరించుకొనవలెను. ఇక్కడ షష్ఠీతత్పురుషసమాసంలో ఉదాహరణం చూపబడింది. ఇతర సమాసాలలో కూడ ఊహించుకొనవలెను అని అర్థం. బహువ్రీహి సమాసకృత వాక్యగత అవిమృష్టవిధేయత్వానికి ఉదాహరణం.

“యః స్థలీకృతవిన్యాద్రిః ఆచాంతాపరవారిధిః,
యశ్చ తాపితవాతాపిః స మునిః శ్రేయసేఽస్తు వః”.

“స్థలంగా చేయబడిన వింధ్యపర్వతం కలవాడు, ఆచమనంచేయబడిన అపర సముద్రం కలవాడు, పీడించబడిన (జీర్ణంచేసికొనబడిన)వాతాపి గలవాడు అయిన ఆ ముని మీకు శ్రేయస్సు ఇచ్చుగాక” అని అర్థం. ఇక్కడ బహువ్రీహి సమాసం చేయడంచేత స్థలీకరణ-ఆచమన-తాపనాలకి 'అప్రాధాన్యం ఏర్పడి అవిమృష్టవిధేయత్వం వచ్చినది.

“యేన స్థలీకృతో విన్ద్యో యేనాచాంతః పయోనిధిః,
వాతాపిస్తాపితో యేన స మునిః శ్రేయసేఽస్తు వః”

అన్నట్లయితే ఈ దోషం లేదు.

తృతీయాసమాసంలో ఉదాహరణం—

“ధాత్రా స్వహస్తలిఖితాని లలాటపద్మే,
కో వాక్షరాణి పరిమార్జయితుం సమర్థః.”

“లలాటంమీద బ్రహ్మచేత స్వహస్తలిఖితాలైన అక్షరాలను తుడిచివేయడానికి ఎవడు సమర్థుడు?” ఇక్కడ “స్వహస్తేన లిఖితాని” అని ఉండాలి.

ద్వంద్వసమాసంలో ఉదాహరణం—

“సీతాయా ఊర్మిశాయాశ్చ సదృశౌ రామలక్ష్మణౌ”

“సీతకూ, ఊర్మిళకూ రామలక్ష్మణులు తగినవారు”. ఇక్కడ “రామ, లక్ష్మణః చ” అని వ్యస్తంగా ప్రయోగించాలి.

ద్విగుణమాసంలో ఉదాహరణ.

“బ్రహ్మ విష్ణుశ్చ రుద్రశ్చ త్రిలోకీమధికుర్వతే”

“బ్రహ్మ, విష్ణుశ్చ, రుద్రుడు ముల్లోకాలమీద అధికారం కలిగి ఉన్నారు.” ఇక్కడ ‘త్రీన్ లోకాన్’ అని చెప్పవలెను.

వ్యాఖ్యాతలు ఈ చివరి ఉదాహరణను చూపినారు కాని దీనిలో ఈ దోషం లేదని తోచుచున్నది. మూడు లోకాలలో బ్రహ్మకు ఒక లోకంమీద, విష్ణువుకు ఒక లోకంమీద, రుద్రునికి ఒక లోకంమీద అధికారం అని చెప్పవలసి ఉన్నట్లయితే ‘త్రీలోకీమ్’ అని ద్విగుణమాసం చేయడం దోషం కావచ్చును. కాని ఒక్కొక్కరికి ఒక్కొక్క లోకంమీద అధికారం అని ఎక్కడా లేదుకదా ? ముల్లోకాలమీదా ముగ్గురికీ సమానాధికారమే అని కవి వివక్ష అయినపుడు ఇది అవిమృష్టవిధేయాంశదోషానికి ఉదాహరణం కాదు.

అవ. వాక్యగతమైన విరుద్ధమతికృత్వానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

వృ. విరుద్ధమతికృద్యథా—

శ్లో. శ్రితక్షమా రక్తభువః శివాలిజ్జితమూర్తయః,
విగ్రహక్షపణేనాద్య శేరతే తే గతాసుఖాః.

196

వృ. అత్ర క్షమాదిగుణయుక్తాః సుఖమానతే ఇతి వివక్షితే హతాః ఇతి విరుద్ధా ప్రతీతిః.

వ్యా. వాక్యగతమైన విరుద్ధమతికృత్త్రదోషం ఎట్లనగా.

శ్రితేశ్కాది :- సామోపాయంచేత కార్యసిద్ధిని పొందిన రాజుల వర్జనం ఇది. శ్రితక్షమాః = ఆశ్రయించబడిన ఓర్పు కలవారు, రక్తభువః = అనురాగము గల భూమి (ప్రజలు) కలవారు, శివాలిజ్జితమూర్తయః = మంగళంచేత ఆలింగనం చేసి కొనబడిన శరీరాలు కలవారు అయిన, తే = వారు, అద్య = ఇప్పుడు, విగ్రహ

క్షపణేన = విరోధముయొక్క (యుద్ధముయొక్క) త్యాగంచేత, గతాసుఖాః = పోయిన అసుఖం(దుఃఖం) కలవారై, శేరతే = శయనించుచున్నారు.

విరుద్ధమైన మరొక అర్థం :- శ్రితక్షమాః = ఆశ్రయించబడిన భూమి కల వారు, రక్తభువః = రక్తమునకు స్థాన మైనవారు, శివాలిజ్జితమూర్తయః = అడ నక్కలచేత కౌగలించుకొనబడిన శరీరాలు కలవారు అయిన, తే = వాళ్ళు, అదృఢః = ఇప్పుడు, విగ్రహక్షపణేన = శరీరముల వినాశముచేత, గతాసుఖాః = పోయిన ప్రాణాలు, ఇంద్రియాలు కలవారై, శేరతే = శయనించి ఉన్నారు.

అత్రేతి :- క్షమాదిగుణములతో కూడి సుఖంగా ఉన్నారు అని చెప్పడానికి ఉద్దేశించగా చంపబడినారు అని విరుద్ధార్థం ప్రతీతం అవుతున్నది.

వృ. పదైకదేశే యథాసంభవం క్రమేణోదాహరణమ్-

శ్లో. అలమతిచపరిత్వాత్స్వప్నమాయోపమత్వాత్
పరిణతివిరసత్వాత్సజ్జమేనాజ్ఞనాయాః,
ఇతి యది శతకృత్వస్తత్త్వమాలోచయామ
స్తదపి న హరిణాక్షీం విస్మరత్యస్తరాత్మా.

197

వృ. అత్ర త్వాదితి.

వ్యా. పదేతి :- పదైకదేశంలో (పదానికి సంబంధించిన ఒక భాగంలో) ఈ దోషాలకు యథాసంభవంగా, క్రమంగా ఉదాహరణలు చూపబడుతున్నవి. ముందుగా పదైకదేశంలో శ్రుతికటుత్వదోషానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు-

అలమితి :- అతిచపరిత్వాత్ = చాల అస్థిరం అవడంవల్ల, స్వప్నమాయోపమత్వాత్ = స్వప్నం వంటిది, మాయవంటిది అవడంవల్ల. పరిణతివిరసత్వాత్ = పరిణామంలో విరసం అవడంవల్ల, అజ్ఞనాయాః సంగమేన = స్త్రీసంగమం చేత, అలమ్ = చాలును; ఇతి = అని, శతకృత్వః = నూరు సార్లు, తత్త్వమ్ = తత్త్వమును, యదిఅలోచయామః = ఆలోచించినట్లయితే, తదపి = అట్లయినను, అస్తరాత్మా = మనస్సు, హరిణాక్షీమ్ = స్త్రీని, న విస్మరతి = మరవకున్నది.

అత్రేతి :- "ఇక్కడ 'త్వాత్' అనేది."

వి. ఇక్కడ స్వవిరోధియైన శాంతాన్ని ఉపమర్శించి శృంగారం పరిపుష్టం అవుతున్నది. శృంగారం ఆతిమధురం. దానిలో కటువైన 'త్యాత్' వంటి వాటితో కూడిన పదాల ప్రయోగం అపకర్ష హేతువు. త్యాత్ అనేది పదంలో ఒక భాగం కాబట్టి ఈ శ్రుతికటుత్వదోషం పద్దెకదేశగతం.

వృ. యథా వా-

శ్లో. తద్గచ్ఛ సిద్ధ్యై కురు దేవకార్యమ్

అర్థోఽయమర్థాన్తరలభ్య ఏవ,

అపేక్షతే ప్రత్యయమజ్గలభ్యై

బీజాఙ్కరః ప్రాగుదయాదివామ్భుః.

198

వృ. అత్ర 'ద్వై' 'ద్వై' ఇతి కటు.

వ్యా. మరొక ఉదాహరణం ఎట్లనగా-

తదితి : కుమారసంభవం తృతీయస్థలో శివునికి పార్వతిపై అనురాగం కలిగేటట్లు చేసి వారికి తారకాసురసంహారియైన కుమారుడు పుట్టేటట్లు సహకరించ వలసిందిగా దేవేంద్రుడు మన్మథుణ్ణి కోరుచున్న శ్లోకం. తత్ = ఆ కారణంవల్ల, సిద్ధ్యై = (శివునికి పార్వతిపై ప్రేమకలిగించుటకై) కార్యసిద్ధికై, గచ్ఛ = వెళ్లుము. దేవకార్యమ్ = దేవతల కార్యమును, కురు = చేయుము. బీజాఙ్కరః = బీజం నుండి వచ్చు అంకురం, ఉదయాత్ ప్రాక్ = పైకి మొలచుటకు ముందు, అమృః ఇవ = ఉదకమును వలె, అర్థాన్తరలభ్యః ఏవ = శివపార్వతీ వివాహరూపమైన మరియుక విషయంచేత మాత్రమే లభ్యమైన, అయమ్ అర్థః = స్కందోత్పత్తిరూప మైన కార్యం, అజ్గలభ్యై = తన స్వరూపం లభించడంకొరకు, తాను సిద్ధించడం కొరకు (నిన్ను), ప్రత్యయమ్ = కారణమునుగా, అపేక్షతే = అపేక్షించుచున్నది.

అత్రేతి :- ఇక్కడ 'సిద్ధ్యై'లోని 'ద్వై', 'లభ్యై'లోని 'ద్వై' శ్రుతికటు వులుగా ఉన్నాయి.

అవ. పదైకదేశంలో నిహతార్థత్వానికి ఉదాహరణంగా కుమారసంభవం ప్రథమసర్గలో హిమాలయవర్ణనమట్టంలోని శ్లోకం చూపుతున్నాడు.

శ్లో. యశ్చాప్సరోవిభ్రమమణ్డనానాం
సంపాదయిత్రీం శిఖరైర్బిభర్తి,
వలాహకచ్ఛేదవిభక్తరాగా
మకాలసంధ్యామివ ధాతుమత్తామ్.

199

వృ. అత్ర మత్తాశబ్దః క్షీబార్థే నిహతార్థః.

వ్యా. య ఇతి :- యః = ఏ హిమవత్సర్వతం, శిఖరైః = శిఖరాలచేత, అప్సరోవిభ్రమమణ్డనానామ్ = అప్సరఃస్త్రీల విలాసపూర్వకములైన అలంకారాలకు, సంపాదయిత్రీమ్ = సంపాదకమూ (సంపాదించేదీ), వలాహకచ్ఛేదవిభక్తరాగామ్ = మేఘముల ఖండములయందు సంక్రమింపజేయబడిన రంగుగల, 'సంధ్యామ్'కు విశేషణం, అకాలసంధ్యామివ = అకాలసంధ్య వలె ఉన్నదీ అయిన, ధాతుమత్తామ్ = ధాతువులు కలిగిఉండుటను, బిభర్తి = ధరించుచున్నదో,

అత్రేతి :- ఇక్కడ 'మత్తా'శబ్దం క్షీబార్థంలో నిహతార్థం.

'ధాతుమతః బావః ధాతుమత్తా'. మతుప్ ప్రత్యయాంతంమీద తల్ ప్రత్యయం. ధాతువులు కలిగి ఉండుట అని వివక్షితార్థం. 'మత్తా'శబ్దం వినగానే ప్రసిద్ధమైన 'మద్యంతాగి మత్తెక్కిన'అనే అర్థం స్ఫురించడంచేత వివక్షితార్థం నిహతం (అణగదొక్కబడినది) అయిపోతుంది. అందుచేత పదాంశగతనిహతార్థత్వదోషం.

అవ. పదైకదేశంలో నిరర్థకత్వానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ ఆదావజ్జనపుజ్జలిప్తవపుషాం శ్వాసానిలోల్లాసిత
ప్రోత్సర్పద్విరహానలేన చ తతః సంతాపితానాం దృశామ్,
సంప్రత్యేవ నిషేకమశ్రుపయసా దేవస్య చేతోభువో
భల్లీనామివ పానకర్మ కురుతే కామం కురజ్జేక్షణా.

200

వృ. ఆత్ర దృశామితి బహువచనం నిరర్థకమ్; కురజ్జేషణాయా ఏకస్యా ఏవోపాదానాత్. న చ 'అలసవలితైః' ఇత్యాదివత్ వ్యాపార భేదాద్బహుత్వమ్; వ్యాపారాణామనుపాత్తత్వాత్. న చ వ్యాపారేఽత్ర దృక్ శబ్దో వర్తతే. అత్రైవ 'కురుతే' ఇత్యాత్మనేపదమప్యనర్థకమ్; ప్రదానక్రియాఫలస్య కర్తృసంబంధే కర్తృభిప్రాయక్రియాఫలాభావాత్.

వ్యా. ఆదామితి :- భర్త ప్రవాసమునకు వెళ్ళునుండగా నాయక బాధను వర్జించి శ్లోకం ఇది. కురజ్జేషణా = ఆడలేడి నేత్రాల వంటి నేత్రాలు గల ఈమె, ఆదా = ముందుగా, అజ్ఞానలిప్త పపుషామ్ = కాటుకచేత పూయబడిన శరీరం కలవీ, తతః = అటుపిమ్మట, శ్వాసానిరోల్లాసితప్రోత్సర్పద్విరహానలేన = శ్వాసవాయువు చేత అధికం చేయబడిన వ్యాపించుచున్న విరహాగ్నిచేత, సంతాపితానామ్ = తపింపచేయబడినవీ (కాల్చబడినవీ. అయిన, దృశామ్ = నేత్రములయొక్క (కు), దేవస్య = ప్రభువైన, చేతోభువః = మన్మథునియొక్క, భల్లీనామ్ = భల్లబాణాలకు, పానకర్మ ఇవ = పానకర్మను వలె, సంప్రత్యేవ = ఇప్పుడే. అశ్రుపయసా = కన్నీటిచేత, కామమ్ = ఆతిశయంచేత, నిషేకమ్ = తడుపుటను, కురుతే = చేయుచున్నది.

వి. ఆయుధాలకు పదును పెట్టడంకోసం ముందు వాటికి బురదపూసి, తిత్తితో గాలి ఊదుతూ రగల్చిన నిప్పులో కాల్చి తరవాత నీళ్ళల్లో ముంచుతారు. దీనికి పానకర్మ అని పేరు. ఆగామివిరహార్తయైన ఈమె నేత్రాలు మన్మథుని భల్లబాణాల వంటివి. వాటికి ఆమె ముందుగా అంజనం పూసింది. శ్వాసవాయు వురిచేత రగల్చిన విరహాగ్నితో కాల్చింది. పిదప కన్నీళ్ళతో తడుపుచున్నది. ఈ విధంగా ఈమె మన్మథుని భల్లబాణాలకు పానకర్మ చేస్తూన్నదా అన్నట్లున్నది అని భావం.

అతేతి :- ఇక్కడ కురంగేషణ ఒక్కతెయే చెప్పబడినది గాన 'దృశామ్' అని బహువచనం నిరర్థకమైనది. 'అలసవలితైః' ఇత్యాది శ్లోకంలో వ్యాపార భేదంచేత బహుత్వం చెప్పినట్లుగా ఇక్కడ కూడా వ్యాపారభేదంచేత బహుత్వం చెప్పవచ్చును కదా అని అనడానికి వీలులేదు. ఇక్కడ వ్యాపారాలు చెప్పబడలేదు. ఇక్కడ ఉన్న 'దృక్' శబ్దం వ్యాపారరూపార్థంలో ప్రయోగించబడలేదు కూడ. అదే విధంగా ఇక్కడ 'కురుతే' అని ఆత్మనేపదం కూడా అనర్థకమే.

ప్రధానక్రియాపలానికి కర్తతో సంబంధం లేనప్పుడు కర్తృభిప్రాయక్రియాఫలం లేదు కదా?

వి. ఒక్క కురంగేక్షణనే చెప్పినప్పుడు 'దృశోః' అని ద్వివచనంలో ప్రయోగించాలి కాని బహువచనంలో ప్రయోగించకూడదు. అందుచేత బహువచనం నిరర్థకం. (ఆశంక) నేత్రాలు రెండే అయినా వాటి వ్యాపారాలు చాలా ఉండడం చేత వ్యాపారబహుత్వాన్ని పట్టి బహువచనం ప్రయోగించవచ్చు కదా? ఉదాహరణకి అమరుకంలోని-

“అలసవలితైః ప్రేమార్ద్రార్ద్రైర్మహూర్ముకులీకృతైః

క్షణమభిముఖైర్లజ్జతోల్లెర్ని మేషపరాజ్ముఖైః,

హృదయనిహితం భావాకూతం వమద్భిరివేక్షణైః

కథయ సుకృతీ కోఽయం ముగ్ధే త్వయాద్య విలోక్యతే”

“ఓ సుందరీ! నీ చూపులు మందమందంగా త్రిప్పబడుతున్నాయి. ప్రేమచేత తడి తడిగా ఉన్నాయి. మాటి మాటికీ ముడుచుకుంటున్నాయి. క్షణకాలం అభిముఖంగా ఉంటున్నాయి. లజ్జచేత చంచలంగా ఉన్నాయి. రెప్పపాటుకు పరాజ్ముఖంగా (దూరంగా) ఉన్నాయి. హృదయంలో ఉన్న భావాన్ని వెలికి కక్కుతున్నట్లు ఉన్నాయి. అలాంటి ఈ చూపులతో ఏ పుణ్యాత్ముణ్ణి చూస్తున్నావు?” అని దీని అర్థం. అనే శ్లోకంలో కండ్లలో ఉన్న అనేక వ్యాపారాలను (వనులను) పట్టి ద్వివచనానికి బదులు 'ఈక్షణైః' అని బహువచనం ప్రయోగించబడింది. అందుచేత చూపులు అని అర్థం చెప్పుకొన్నాం. అదే విధంగా ఇక్కడ కూడా బహువచనప్రయోగం చేయవచ్చునుకదా? ఈ ఆశంకకు అవకాశం లేదు. అమరుకశ్లోకంలో వివిధవ్యాపారాలు పేర్కొన్నట్లు ఇక్కడ వ్యాపారాలేవీ చెప్పలేదు కదా? ఆ శ్లోకంలో 'ఈక్షణ' శబ్దానికివలె 'దృక్' శబ్దానికి నేత్రాల వ్యాపారాలు (చూపులు) అనే అర్థం చెప్పవచ్చు కదా అని ఆశంకకు అవకాశం లేదు. అంజనలేపనాదులు నేత్రాలకే కుదురుతాయి కాని నేత్రాల వ్యాపారాలకి (చూపులకి) కుదరవు గాన ఇక్కడ 'దృక్' శబ్దానికి నేత్రాలనే అర్థమే చెప్పాలి కాని నేత్రాల వ్యాపారాలు అని అర్థం చెప్పడం కుదరదు. అందుచేత 'దృశామ్' అని బహువచనప్రయోగం నిరర్థకతాదోషదుష్టమే.

ఈ శ్లోకంలోనే నిరర్థకతాదోషం ఉన్న మరొక పదం కూడా ఉంది. 'కృత్' చాతువు ఉభయపది. అందుచేత "స్వరితఞ్జీతః కర్తృభిప్రాయే క్రియాపరే" (1.3.72) అనే పాణినిసూత్రం ప్రకారం ప్రధానక్రియాఫలం కర్తకు చెందినప్పుడే ఆత్మనేపదం ఉపయోగించాలి. కర్తృభిప్రాయక్రియాఫలం అనగా ప్రధానక్రియాఫలం కర్తకు చెందడం. ఇక్కడ ఈమె నేత్రాలను కన్నీళ్ళతో తడవడం మన్మథుని భల్లభాజాలకు పానకర్మచేయడమా అన్నట్లున్నది అని ఉత్పేక్షించబడుచున్నది. భల్లపానకర్మసంపాదనంద్వారా మన్మథునకు సకలజగజ్జేతృత్వం అనే ప్రధానక్రియాఫలం లభిస్తుంది కాని ఈమెకు లభించదు గాన ప్రధానక్రియాఫలం కర్తకు చెందనప్పుడు ఆత్మనేపదప్రయోగం అనర్థకం అని అర్థం.

అవ. పదైకదేశంలో ఉన్న అవాచకత్వదోషానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ చాపాచార్యప్రిపురవిజయీ కార్తి కేయో విజేయః

శత్రువ్యస్తః సదనముదధిర్భూరియం హంతకారః,

అన్యేవై తత్ కిము కృతవతా రేణుకాకణ్ణబాధాం

బద్ధస్పర్ధస్తవ పరశునా లజ్జితే చన్ద్రహాసః.

201

వృ. అత్ర 'విజేయః' ఇతి కృత్యప్రత్యయః క్తప్రత్యయార్థే అవాచకః.

వ్యా. చాపేతి :- రాజశేఖరుడు రచించిన బాలరామాయణంలో రావణుడు వరకురామునితో అంటూన్న మాటలు. ప్రిపురవిజయీ = ప్రిపురవిజేత అయిన మహేశ్వరుడు, చాపాచార్యః = (నీకు) ధనుర్విద్యలో ఆచార్యుడు. కార్తి కేయః = స్కందుడు, విజేయః = జయింపబడినాడు. శత్రువ్యస్తః = బాణంచేత దూరంగా తొలగించబడిన, ఉదధిః = సముద్రం, సదనమ్ = నీ నివాసస్థానం. ఇయం భూః = ఈ భూమి, హంతకారః = హంతకారం, అనగా పదహారు గ్రాసాల ప్రమాణం గల అతిథిభిక్ష. ఒక గ్రాసం, అనగా ఒకమారు నోటిలో పెట్టుకొనదగిన ఆహారం, 'భిక్ష'. నాలుగు గ్రాసాల భిక్ష 'అగ్రం'. నాలుగు రెట్లు అగ్రం అనగా పదహారు గ్రాసాలు, హంతకారం అని మార్కండేయపురాణవచనం.

“గ్రాసప్రమాణా భిక్షో స్యాదగ్రం గ్రాసచతుష్టయమ్,
అగ్రం చతుర్గుణం ప్రాహుర్నైకారం ద్విజోత్తమాః”.

ఏతత్ = ఇది అంతా, అస్త్యేవ = ఉన్నది. కిము = ఇంకేమనగా, రేణుకా
కణ్ణబాధామ్ = రేణుకయొక్క కంఠానికి బాధను, కృతవతా = చేసిన, తవ పర
శునా = నీ గండ్రగొడ్డలితో, బద్ధస్పర్థః = కట్టబడిన పోటీ గల, చన్ద్రహాసః =
చంద్రహాసం, లజ్జతే = సిగ్గుపడుతున్నది.

వి. పరశురాముడు ధనుర్విద్యలో మహేశ్వరుని శిష్యుడు. అప్పుడప్పుడు
స్కందునితో చేసిన స్నేహయుద్ధంలో ఆతనిని జయించేవాడు. ‘కార్తవీర్యో
విజేయః’ అని పాఠాంతరం కూడా ఉంది. కార్తవీర్యుణ్ణి పరశురాముడు సంహ
రించి నట్లు ప్రసిద్ధమే. క్షత్రియుల నందరినీ ఇరవై ఒక్క సార్లు సంహరించి,
భూమిని జయించి దానిని కశ్యపు డనే బ్రాహ్మణునికి దానం చేసివేసి, తాను నివ
సించడానికి భూమి లేకపోవడంతో శత్రుబలంచేత సముద్రాన్ని దూరానికి నెట్టి
వేసి ఆ స్థానంలో నివసిస్తున్నాడు. తండ్రి అజ్ఞచేత తల్లియైన రేణుక కంఠం
బిండించాడు. ఈ పురాణకథ ఇక్కడ అనుసంధించుకోవాలి.

అత్రేతి :- ఇక్కడ ‘విజేయః’ (జయించదగినవాడు) అనే ‘య ప్రత్య
యాంతం క్తప్రత్యయాంతం అయిన ‘విజితః’ అనే దాని అర్థంలో ప్రయోగించ
బడింది. ఇది ఆ అర్థాన్ని చెప్పజాలదు గాన అవాచకత్వదోషదుష్టం.

కొన్ని కృత్ప్రత్యయాలకు కృత్యప్రత్యయా లని పేరు. ‘య’ ప్రత్యయం
వాటిలో చేరినది. భూతకర్మార్థంలో దాతువుకు ‘క్త’ (‘త’ మిగులుతుంది)
ప్రత్యయం చేర్చబడుతుంది. భుక్తమ్ = తినబడినది. క్రుతమ్ = వినబడినది.
విజితః = జయించబడ్డాడు ఇత్యాదులు ఉదాహరణలు.

అవ. పదైకదేశగతప్రీడాదాయకాశ్శీలానికి ఉదాహరణలు చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ ఆతిపేలివమతిపరిమితవర్ణం లఘుతరముదాహరతి శతః,

పరమార్థతః స హృదయం వహతి పునః కాలకూటఘటితమివ.

వృ. అత్ర పేలివశబ్దః.

వ్యా, శతః = దుష్టుడు, అతిపేలవమ్ = చాలా మృదువు, అతిపరిమిత
వర్ణమ్ = చాలా పరిమితములైన వర్ణాలు కలదీ అయిన వాక్యమును, లఘుతరమ్
= చాలా మందంగా, ఉదాహరణి = పలుకుతాడు. పరమార్థతః పునః = వాస్త
వంలో అయితే, సః = అతడు, కాలకూటమటితమివ = కాలకూటంతో కూడినది
వలె ఉన్న, హృదయమ్ = హృదయాన్ని, వహతి = వహిస్తాడు.

అ.తేతి :- ఇక్కడ 'పేలవ' శబ్దంలో ఉన్న 'పేల' అనే ఏకదేశం లాట
భాషలో వృషణరూప గుహ్యంగ స్మృతిని కలిగిస్తుంది. అందుచేత వ్రీడాజనకా
శ్చీలం

అవ. పదైకదేశగతమైన జుగుప్సావ్యంజకాశ్చీకాలానికి ఉదాహరణం చూపు
తున్నాడు.

శ్లో॥ యః పూయతే సురసరిన్ముఖతీర్థసార్థ

స్నానేన శాస్త్రపరిశీలనకీలనేన.

సౌజన్యమాన్యజనిరూర్జితమూర్జితానాం

సోఽయం దృశోః పతతి కన్యచిదేవ పుంసః.

203

వృ. అత్ర పూయ శబ్దః.

వ్యా. యః ఇతి :- యః = ఎవడు, సురసరిన్ముఖతీర్థసార్థస్నానేన =
గంగానది మొదలైన తీర్థసముదాయములయందు స్నానంచేత, శాస్త్రపరిశీలనకీల
నేన = శాస్త్రములను పరిశీలించుటవలన కలిగిన సంస్కారదార్శ్యంచేతను, పూయతే
= పవిత్రుడుగా చేయబడతాడో, సౌజన్యమాన్యజనిః = సౌజన్యంచేత పూజించదగిన
జన్మ కలవాడు, రూర్జితానామ్ = బలశాలులకు, రూర్జితమ్ = బలమూ అయిన, సః
అయమ్ = అట్టి ఇతడు, కన్యచిదేవ = ఎవరో ఒకడే, పుంసః = పురుషుని
యొక్క, దృశోః = నేత్రములయందు, పతతి = పడును.

అ.తేతి :- ఇక్కడ 'పూయ' శబ్దం జుగుప్సాకరం. అనగా 'పూయతే'
అనే పదంలో ఏకదేశమైన 'పూయ' అనే శబ్దం చెవిని పడగానే 'చీము' అనే
జుగుప్సార్థం స్ఫురిస్తుంది. అందుచేత అశ్శీలత్వబోషం.

అవ. పదైకదేశగతమైన అమంగళవ్యంజకాశ్శీలానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ వినయప్రణయైక కేతనం

సతతం యోఽభవద్దజ్ఞ తాదృశః,

కథమద్య స తద్వదీక్ష్యతాం

తదభిప్రేతపదం సమాగతః.

204

వృ. అత్ర ప్రేతశబ్దః.

వ్యా. వినయేతి :- నాయక సవతికి వశంవదుడైపోయిన నాయకుణ్ణి గూర్చి సఖితో అంటున్న మాటలు. అజ్ఞ = ఓయీ! యః = ఎవడు, సతతమ్ = ఎల్లప్పుడూ, వినయప్రణయైక కేతనమ్ = వినయానికి ప్రణయానికి ఏకైక స్థానంగా, అభవత్ = అయినో, అద్య = ఇప్పుడు, తత్ = ఆ, అభిప్రేతపదమ్ = ఇష్టమైన స్థానమును (ఆమెను), సమాగతః = పొందిన, తాదృశః = అట్టి, సః = అతడు, తద్వత్ = అతడు వలె, వెనుకటివాడు వలె, కథమ్ = ఎట్లు, విక్ష్యతామ్ = చూడబడవలెను?

అత్రేతి :- ఇక్కడ "తదభిప్రేతపదమ్" అనే పదంలో ఏకదేశమైన 'ప్రేత' శబ్దం శవవాచకం అవదంచేత అమంగళకరాశ్శీలం.

అవ. పదైకదేశంలో సందిగ్ధత్వానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ కస్మిన్ కర్మణి సామర్థ్యమస్య నోత్తపతే తరామ్,

అయం సాధుచరస్తస్మాదజ్ఞలిర్పద్యతామిహ.

205

వృ. అత్ర కిం పూర్వం సాదుః, ఉత సాదుషు చరతీతి సందేహః.

వ్యా. కస్మిన్నితి :- అస్య = ఇతనియొక్క, సామర్థ్యమ్ = సామర్థ్యం, కస్మిన్ = ఏ, కర్మణి = కర్మయందు, నోత్తపతే తరామ్ = ప్రకాశించడం లేదు? అయమ్ = ఇతడు, సాధుచరః = సత్పురుషులలో సంచరించువాడు. తస్మాత్ = ఆ కారణం పరన, ఇహ = ఇతని విషయంలో, అజ్ఞలిః = దోసిలి, బిద్యతామ్ = కట్టబడు గాక.

అత్రేతి - ఇక్కడ "పూర్వం సాదుః" అని అర్థమా, లేక "సాదుషు చరః" అని అర్థమా అని సందేహం.

వి. "చరేష్వః" (పా. సూ. ౩.౨-16) అనే సూత్రంచేత 'చర' దాతువుకు 'ట' ప్రత్యయం చేర్చగా చరః (చరించువాడు) అను పదం సిద్ధం అవుతుంది. "కురుచరః". ఇత్యాదులు ఉదాహరణం "సాదుషు చరతీతి సాదుచరః" - 'సత్పురుషులలో సంచరించువాడు' అని అర్థం. "భూతపూర్వే చరత్" (పా. సూ. ౧-౩-౧౩) అను సూత్రంచేత 'చరత్' అనే తద్దితప్రత్యయం చేర్చగా "పూర్వమ్ ఆధ్యః ఆధ్యచరః" అన్నట్లు "పూర్వం సాదుః సాదుచరః" - 'పూర్వం సత్పురుషుడు' అనే అర్థం బోధించబడుతుంది. ప్రకరణాదులు ఏవీ లేకపోవడం చేత వక్త తాత్పర్యం ఏమో తెలియడానికి అవకాశం లేకపోవడంచేత 'సాదుచరః' అనే పదంలో ఏకదేశమైన 'చర'లో సందిగ్ధత్వం.

అవ. పదైకదేశంలో నేయార్థత్వానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు -

శ్లో॥ కిముచ్యతేఽస్య భూపాలమౌలిమాలామహామణేః,
సుదుర్గభం వచోబాణైస్తేజో యస్య విభావ్యతే. 206.

వృ. అత్ర 'వచః' శబ్దేన 'గీః' శబ్దో లక్ష్యతే. అత్ర ఖలు న కేవలం పూర్వపదమ్, యావదుత్తరపదమపి పర్యాయపరివర్తనం న క్షమతే. జలద్యాదావుత్తరపదమేవ, వడవానలాదౌ పూర్వపదమేవ.

వ్యా. భూపాల మౌలిమాలా మహామణేః = రాజుల కిరీట పంక్తులయందు మహామణి యైన, అస్య = ఇతనివిషయమునందు, కిమ్ = ఏమి, ఉచ్యతే = చెప్పబడును? యస్య = ఎవనియొక్క, తేజః = తేజస్సు, వచోబాణైః = (వదిలకు అబేదం గాన) గీర్వాణులచేత, అనగా దేవతలచేత కూడ, సుదుర్గభమ్ = చాల దుర్గభ మయినదో.

అత్రేతి - ఇక్కడ 'వచః' శబ్దంచేత 'గీః' శబ్దం లక్షణయా బోధింపబడుతుంది. ఇక్కడ పూర్వపదమే కాదు, ఉత్తరపదం కూడా పర్యాయపరివర్తనాన్ని సహించదు. 'జలది' మొదలైనవాటిలో ఉత్తరపదమే పర్యాయపరివర్తనాన్ని

సహించదు. 'వడవానల' ఇత్యాదులలో పూర్వపదమ్ పర్యాయపరివర్తనాన్ని సహించదు.

ఐ. 'వచోబాణ' శబ్దం దేవతలు అనే అర్థంలో ప్రయోగించబడింది. కాని ఆ పదానికి ఆ అర్థాన్ని బోధించే శక్తి లేదు. అందుచేత 'వచః' శబ్దం లక్షణచేత 'గీః' అనే శబ్దాన్ని బోధిస్తుంది. స్వవాచ్య వాచకత్వం, అనగా తనచేత (వచః శబ్దంచేత) ఏ అర్థం బోధించబడుతుందో ఆ అర్థాన్ని బోధించడం, సంబంధం. గీః + బా (వా) ణ = 'గీర్వాణ' అయింది. ఈ విధంగా శ్రమపడి అర్థాన్ని తీసి కొని రావలసి వచ్చింది గాన నేయార్థత్వబోషం.

'గీర్వాణ' శబ్దంలో 'గిర్' 'వాణ' అనే రెండు శబ్దాలు ఉన్నాయి. ఈ రెండింటినీ కలిపి 'గీర్వాణ' అనే శబ్దాన్ని ప్రయోగిస్తేనే 'దేవతలు' అని అర్థం. అలా కాకుండా పూర్వపదమైన 'గీః'కి పర్యాయపదాలైన 'వచస్' 'వచన' ఇత్యాది పదాలు చేర్చి 'వచోబాణ' 'వచనబాణ' ఇత్యాదులు ఏర్పరిచి ప్రయోగిస్తే ఆ అర్థం రాదు. అట్లే 'బాణ' అనే ఉత్తరపదం స్థానంలో దాని పర్యాయాలైన 'శర' 'ఇషు' ఇత్యాదిపదాలు చేర్చగా ఏర్పడిన 'గీఃశర' 'గీరిషు' పదాలకు కూడా దేవత అనే అర్థం రాదు. అందుచేత ఈ పదంలోని పూర్వోత్తర పదాలకు బదులు పర్యాయపదాలు ప్రయోగించి మార్చడానికి శక్యం కాదు. ఈ రెండు పదాలనూ కలిపి ప్రయోగిస్తేనే రూఢిచేత ఆ అర్థం బోధించబడుతుంది. కొన్ని పదాలలో పూర్వపదం, కొన్నింటిలో ఉత్తరపదం పర్యాయపరివృత్తినహంగా (దాన్ని తీసి వేసి దాని స్థానంలో మరొక పర్యాయపదం ప్రయోగించడానికి వీలుగా) ఉంటుంది ఉదాహరణకి 'జలధి' అనే పదంలోని రెండవపదం 'ధి'ని మార్చి 'ధర' అనో 'పాత్ర' అనో చేర్చి 'జలధర' 'జలపాత్ర' ఇత్యాది శబ్దాలు ప్రయోగిస్తే సముద్రం అనే అర్థం రాదు; కాని పూర్వపదం మార్చి 'ఉదధి' 'పయోధి' ఇత్యాది శబ్దాలు తయారుచేయవచ్చు. 'వడవానలః' ఇత్యాదులలో పూర్వపదం మార్చి 'అశ్వానలః' ఇత్యాది ప్రయోగాలు చేస్తే వివక్షితార్థబోధ కలగదు. ఉత్తర పదం మార్చి 'బడవాగ్నిః' ఇత్యాది శబ్దాలు ప్రయోగించినా తప్పు లేదు.

అవ. "చెప్పదలచిన అర్థాన్ని బోధించే సామర్థ్యం లేకపోవడం అసమర్థత్వం" అని అంగీకరించి అలాంటి సామర్థ్యం లేకపోవడానికి ప్రసిద్ధ్యబావమైనా కావచ్చు, సమయాద్యబావ (సంకేతాద్యబావ) మైనా కావచ్చును అని

చెప్పినట్లయితే అప్రయుక్తత్వ - అవాచకత్వ - నిహతార్థత్వాది భేదాలు కూడా అసమర్థత్వంలోనే అంతర్గతాలైపోతాయి: అందుచేత వీటి నన్నింటినీ స్వతంత్ర దోషాలుగా అంగీకరించడం ఎందుకు అని ఆశంకించుకొని సమాధానం చెపుతున్నాడు -

వృ. యద్యప్యసమర్థస్యైవాప్రయుక్తాదయః కేచన భేదాః తథా ప్యన్యైరాలంకారికైర్విభాగేన దర్శితా ఇతి, భేదప్రదర్శనేన ఉదాహరణ్యా ఇతి చ విభజ్యోక్తాః.

వ్యా. యద్యపీతి - అప్రయుక్తత్వాదిదోషాలు అసమర్థత్వదోషంలోని కొన్ని భేదాలు మాత్రమే అయినా అలంకారికులు వాటిని వేరు వేరుగా చూపి ఉండడంచేత, వాటిలో ఉన్న భేదాలు చూపి ఉదాహరించడం యుక్తం అనే ఉద్దేశంతో విభజించి (అసమర్థత్వదోషంకంటె వేరుగా) ప్రతిపాదించబడ్డాయి

వి. పైన “అప్రయుక్తాదయః” అని ‘ఆది’ వదంచేత అవాచకత్వ-నిహతార్థకత్వ - నేయార్థకత్వాదులను గ్రహించాలి. బాగా పరిశీలిస్తే అప్రయుక్తత్వాదులు అసమర్థత్వంలోనే చేరుతాయి. అయినా శిష్యబోధసౌకర్యంకోసం అలంకారికులు వాటిని వేరు వేరుగా నిరూపించారు. ఆ మార్గాన్నే అనుసరించి నేను కూడా ఆయా భేదాలను సోదాహరణంగా వివరించాను అని అర్థం. అలా కాకపోతే ‘శసావకర్షకత్వం’ అనే సామాన్య లక్షణాన్ని వట్టి అన్ని దోషాలను ఒకే దోషంగా పరిగణించవలసి వస్తుంది.

ఇక్కడ చెప్పిన దోషాలలో చ్యుతసంస్కృతి - అసమర్థ - అనుచితార్థ - అవాచక - అశ్లేల - సందిగ్ధ - అప్రతీత - క్లిష్ట - అవిమృష్టవిధేయాంశ - విరుద్ధ మతికృత్తదోషాలు కావ్యాలలోనే కాకుండా కావ్యేతరగ్రంథాలలో కూడా దోషాలే అని వ్యాఖ్యాతలు.

అవ. ఇంతవరకు పద - వాక్య - పదైకదేశాలకు సాధారణాలైన, అనగా పదాదులలో ఉండడానికి అవకాశం ఉన్న దోషాలు చెప్పి ఇప్పుడు వాక్యాలలో మాత్రమే ఉండే దోషాలు చెపుతున్నాడు -

కా. ప్రతికూల వర్ణ ముపహాతలుప్త విసర్గం విసంధి హతవృత్తమ్
న్యూనాధికకథితపదం పతత్ప్రకర్షం సమాప్తపునరాత్తమ్,

అర్థానరై కవాచకమభవన్మతయోగమనభిహితవాచ్యమ్
అపదస్థపదసమాసం సంకీర్ణం గర్భితం ప్రసిద్ధిహతమ్
భగ్నప్రక్రమమక్రమమమతపరార్థం చ వాక్యమేవ తథా.

వ్యా. ప్రతికూలవర్ణం, ఉపహతవిసర్గం, లుప్త విసర్గం, విసంధి, హత
వృత్తం, న్యూనపదం, అధికపదం, కథితపదం, పతత్ప్రకర్షం, సమాప్తపున
రాత్తం, ఆర్థాంతరైకవాచకం, అభవన్మతయోగం, అనభిహితవాచ్యం, అపదస్థ
పదం, అపదస్థసమాసం, సంకీర్ణం, గర్భితం, ప్రసిద్ధిహతం, భగ్నప్రక్రమం,
అక్రమం, అమతపరార్థం అయిన వాక్యం దుష్టం.

వి. ప్రతికూలములైన వర్ణ లున్న వాక్యం ప్రతికూలవర్ణం. అది దుష్టం. ఆ
వాక్యంలో ఉన్న దోషం 'ప్రతికూలవర్ణత్వం'. మిగిలినవాటి విషయంలో కూడా
ఇట్లే చూచుకోవాలి. ప్రతికూలవర్ణత్వం మొదలైన ఈ ఇరవై ఒక్క దోషాలూ
వాక్యంలోనే ఉంటాయి కాబట్టి వాక్యదోషాలు.

అవ. ప్రతికూలవర్ణత్వానికి లక్షణోదాహరణలు చూపుతున్నాడు -

వృ. 1) రసానుగుణత్వం వర్ణానాం వక్ష్యతే; తద్విపరీతం ప్రతి
కూలవర్ణమ్. యథా శృజ్గారే :-

శ్లో॥ అకుఞ్ఠోత్కణ్ఠయా పూర్ణమాకణ్ఠం కలకణ్ఠి మామ్
కమ్బుకణ్ఠ్యాః క్షణం కణ్ఠే కురు కణ్ఠారిముద్ధర. 207

వ్యా. రసేతి - ఏ ఏ వర్ణాలు ఏ రసానికి అనుగుణంగా ఉంటాయో (అష్ట
మోల్లాసంలో) చెప్పబడగలదు. దానికి విపరీతంగా ఉన్న వాక్యం 'ప్రతికూల
వర్ణం'. శృంగారానికి సంబంధించిన ఉదాహరణం ఎట్లనగా -

అకుఞ్ఠేతి - నాయికాసమాగమాన్ని కోరుతున్న ఒకడు ఆమె సఖితో
అంటూన్న మాటలు. కలకణ్ఠి = మదురమైన కంఠధ్వని కలదానా ! అకుఞ్ఠోత్క
ణ్ఠయా = మొరపోని బెంగతో, ఆకణ్ఠమ్ = కంఠం వరకూ, పూర్ణమ్ = నిండి
ఉన్న, మామ్ = నన్ను, క్షణమ్ = క్షణకాలం పాటు, కమ్బుకణ్ఠ్యాః = శంఖం
వంటి కంఠం గల ఆమెయొక్క, కణ్ఠే = కంఠమునందు, కురు = చేయుము.
కణ్ఠారిమ్ = కంఠంయొక్క పీడను, ఉద్ధర = తొలగించుము.

వి. ఇక్కడ శృంగారరసానికి ప్రతికూలమైన టవర్గీయవర్ణాల పునఃపునః ప్రయోగం దోషం.

వృ. రౌద్రే యథా -

శ్లో॥ దేశః సోఽయమరాతిశోణితజలైర్యస్మిన్ ప్రాదాః పూరితాః
క్షత్రాదేవ తథావిధః పరిభవస్తాతస్య కేశగ్రహః,
తాన్యేవాహిత హేతిఘస్మరగురూణ్యస్త్రాణి భాస్వన్తి మే
యద్రామేణ కృతం తదేవ కురుతే ద్రోణాత్మజః క్రోధనః.

వృ. అత్ర హి వికటవర్ణత్వం దీర్ఘసమాసత్వం చోచితమ్.

వ్యా. రౌద్రే ఇతి - రౌద్రరసంలో ప్రతికూలవర్ణత్వం ఎట్లనగా -

దేశః ఇతి-తన తండ్రియైన ద్రోణాచార్యుణ్ణి ధృష్టద్యుమ్నుడు చంపివేసినా
దని విన్న అశ్వత్థామ, వేణీసంహారంలో, అంటూన్న మాటలు: ఆయమ్=ఈ దేశం,
యస్మిన్=దేనియందు, అరాతిశోణితజలైః=శత్రువుల రక్తోదకాలచేత, ప్రాదాః=
మడుగులు, పూరితాః=నింపబడినవో, సః దేశః=అట్టి దేశం. తాతస్య=మా
తండ్రికి, కేశగ్రహః=కేశాలను పట్టుకొనడం అనే, తథావిధః=అట్టి, పరిభవః=
పరాభవం, క్షత్రాదేవ=క్షత్రియునివలననే జరిగినది. కార్తవీర్యార్జునుడు పరశు
రాముని తండ్రియైన జమదగ్నిని కేశగ్రహణం చేసి ఏ విధంగా అవమానించాడో
అదే విధంగా ధృష్టద్యుమ్నుడు నా తండ్రిని అవమానించినాడు అని భావం.
మే=నా యొక్క, అహిత హేతిఘస్మరగురూణి=శత్రువుల ఆయుధాలను మ్రింగి
వేసే స్వభావం గల గొప్పవైన, భాస్వన్తి=ప్రకాశించుచున్న, అస్త్రాణి=
బ్రహ్మాస్త్రాదులు, తాన్యేవ = అవియే. మా తండ్రిచేత పరశురాముని నుండి
పొందబడినవే. క్రోధనః=కోపం గల, ద్రోణాత్మజః=ఈ అశ్వత్థామ, రామేణ=
పరశురామునిచేత, యత్=ఏది, కృతమ్=చేయబడినదో, తదేవ=దానినే,
కురుతే=చేస్తున్నాడు, చేయనున్నాడు.

అత్రేతి :- ఇక్కడ వికటములైన వర్ణాలు ఉండడం, దీర్ఘసమాసాలు
ఉండడం ఉచితం.

వి. అనగా ఓజోగుణద్వోతకాలైన పరుషవర్ణాల ప్రయోగం రౌద్రరసంతో ఉండాలి. అది లేదు గాన ప్రతికూలవర్ణత్వదోషం.

వి. దీర్ఘసమాసాలు ఉండడంకూడ రౌద్రరసానికి అనుగుణమే. అది లేక పోవడం కూడ లోపమే అని సూచించడానికి దీర్ఘసమాసత్వం ఉచితం అని చెప్పబడింది. అంతే కాని దీర్ఘసమాసాభావం ప్రతికూలవర్ణత్వం కాదు.

అవ. రౌద్రానుగుణమైన వికటవర్ణత్వమూ, దీర్ఘసమాసత్వమూ ఉన్న ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

వృ. యథా—

శ్లో. ప్రాగప్రాప్తనిశుమ్భశామ్భవధనుర్ద్వేదావిధావిర్భవత్
క్రోధప్రేరితభీమభార్గవభుజస్తమ్భాపవిద్ధః క్షణాత్,
ఉజ్జ్వాలః పరశుర్భవత్వశిథిలస్త్యత్కణ్ఠపీఠాతిథి
ర్యేనానేన జగత్సు ఖణ్డపరశుర్దేవో హరః ఖ్యాప్యతే. 209

వృ. యత్ర తు న క్రోధస్తత్ర చతుర్థపాదాభిధానే తథైవ శబ్ద ప్రయోగః.

వ్యా. రౌద్రానుగుణవర్ణాదులున్న ఉదాహరణం ఎట్లనగా.

ప్రాగితి :- మహావీరచరితనాటకంలో శివధనుర్భంగాన్ని గూర్చిన వార్త విని, వరశురాముడు కోపంతో శ్రీరాముణ్ణి ఉద్దేశించి అంటున్న మాటలు. ప్రాగప్రాప్త... అపవిద్ధః— ప్రాక్ = పూర్వం, అప్రాప్త = పొందబడని, నిశుమ్భ = వంచడం గల, శామ్భవధనుః = శివధనస్సుయొక్క, ద్వేదావిధా = రెండు ముక్కలుగా చేయడంచేత, అవిర్భవత్ = పుట్టిన, క్రోధ = కోపంచేత, ప్రేరిత = ప్రేరేపించబడిన, భీమ = భయంకరమైన, భార్గవభుజాస్తమ్భ = పరశురాముని భుజస్తంభంచేత, అపవిద్ధః = విడవబడిన (విసరబడిన), ఉజ్జ్వాలః = పైకి లేచుచున్న అగ్ని జ్వాలలుగల, అశిథిలః = వేగం గల, పరశుః = నా గండ్రగొడ్డలి, క్షణాత్ = క్షణకాలంలో, లేదా క్షణకాలంపాటు, త్యక్తకణ్ఠపీఠాతిథిః = నీ కంఠపీఠానికి అతిథిగా, భవతు = అగుగాక. యేన = ఏ, అనేన = ఈ గండ్రగొడ్డలిచేత, దేవః

= దేవుడైన, హరః = హరుడు, జగత్సు = జగత్తులయందు, ఖండపరశుః = ఖండపరశువుగా, ఖ్యాప్యతే = ప్రసిద్ధి పొందింపబడుచున్నాడో. పరమేశ్వరుడు తన పరశువును ఖండించి సగం భాగం శిష్యుడైన పరశురామునికి పరశువుగా ఇచ్చినాడని. ఖండరూపమైన పరశువును తన దగ్గర ఉంచుకొనుటచేత ఆయన పేరు 'ఖండపరశువు' అని పురాణకథ. శత్రువులను ఖండించే పరశువు కలివాడుగాన ఖండపరశువు అని కూడా మరొక వ్యుత్పత్తి.

వి. ఇక్కడ పరశురామునికి శ్రీరామునిమీద కలిగిన క్రోధాన్ని వర్ణించే మొదటి మూడు పాదాలలోను వికటవర్ణాలతో, దీర్ఘసమాసంతో వాక్యరచన రొద్రానుగుణంగా నడిచింది. అందుచేత ఇక్కడ ప్రతికూలవర్ణత్వదోషం లేదు. మరొక విశేషం ఏమనగా గురువైన పరమేశ్వరుని పేరు స్మరించగానే క్రోధం శాంతించి నట్లు సూచించడానికై నాల్గవ పాదం తదనుగుణంగా దీర్ఘసమాసం లేకుండా, వికటవర్ణాధిక్యం లేకుండా కూర్చబడింది.

ఆవ. 2. ఉపహతవిసర్గత్వ- లుప్తవిసర్గత్వాలను వివరిస్తున్నాడు.

వృ. (2) ఉపహతః ఉత్వం ప్రాప్తః (ః) లుప్తో వా విసర్గః
యత్ర తత్ యథా-

శ్లో. ధీరో వినీతో నిపుణో వరాకారో నృపోఽత్ర సః,

యస్య భృత్యా బలోత్పితౌ భక్తా బుద్ధిప్రభావితాః. 210

వ్యా. ఉపహతేతి :- ఉపహతః = ఉత్వాన్ని పొందిన, లుప్తో వా = లేదా లోపించిన విసర్గ ఎక్కడనో అది ఎట్టనగా.

విసర్గ 'ఉ'గామారి తరవాత వెనుక ఆకారం ఉండడంచేత రెండూ కలిసి 'ఓ'గా మారుతాయి. అది ఉపహతవిసర్గం. ఉపసర్గ లోపిస్తే అది లుప్తవిసర్గం.

ధీరః ఇతి :- ధీరః = ధీరుడు, వినీతః = వినయవంతుడు, నిపుణః = నేర్పరి, వరాకారః = శ్రేష్ఠమైన ఆకారం కలివాడు అయిన, సః = అతడు, అత్ర = ఇక్కడ, నృపః = రాజు. యస్య = ఎవనియొక్క, భృత్యాః = భృత్యులు, బలోత్పితౌ = బలంచేత దృఢులైన, బుద్ధిప్రభావితాః = బుద్ధిప్రభావంతో కూడిన, భక్తాః = భక్తులొ.

వి. ఇక్కడ పూర్వార్థంలో ఉపహతవిసర్గత్వం, ఉత్తరార్థంలో లుప్తవిసర్గత్వం. ఇవి ఉన్నచోట బంధం శీఢిలంగా ఉంటుంది. అందుచేత ష్యాకరణసంమతాలైనా ఇవి దోషాలు. విసర్గలు అలాగే ఉన్నా దోషమే. "స్మరః ఖరః ఖలః కాన్తః కాయః కృశతరః సఖి" ఇత్యాదులు ఉదాహరణలు.

అవ. వినందివదత్వాన్ని వివరిస్తున్నాడు.

వృ. (4). వినంది సంధివైరూప్యమ్; విశ్లేషః, అశ్లీలత్వం, కష్టత్వం చ. తత్రాద్యం యథా.

శ్లో॥ రాజన్విభాన్తి భవతశ్చరితాని తాని
ఇన్దోద్భృతిం దధతి యాని రసాతలేఽన్తః,
ధీదోర్బలే అతితతే ఉచితానువృత్తి
ఆతన్వతీ విజయసంపదమేత్య భాతః.

211

వ్యా. వినందీతి :- సంధి విరూపంగా, వికృతరూపంగా, ఉండడం వినందిత్వం. ఇది విశ్లేషం అనీ, అశ్లీలత్వం అనీ, కష్టత్వం అనీ మూడు విధాలు.

వి. వర్ణాన్ని ఉచ్చరించడానికి పట్టే కాలానికి 'మాత్ర' అని పేరు. హ్రస్వమైన అచ్చును ఉచ్చరించడానికి ఒక మాత్ర, దీర్ఘాచ్చును ఉచ్చరించడానికి రెండు మాత్రలూ, హల్లును ఉచ్చరించడానికి అర్థమాత్ర అవసరం.

"ఏకమాత్రో భవేద్ద్రస్యో ద్విమాత్రో దీర్ఘ ఉచ్యతే,
త్రిమాత్రస్తు ప్లుతో జ్ఞేయః వ్యజ్ఞానం త్వర్థమాత్రకమ్."

వర్ణాలను ఉచ్చరించడానికి కనీసం ఎంత సమయం కావాలో అంత సమయమే వినియోగించి ఉచ్చరించి నప్పుడు రెండు వర్ణాలు దగ్గరగా రావడానికి (అధికసంనికర్షకు) 'సంహిత' అని పేరు. దీనికే 'సంధి' అని కూడా పేరు. 'సంహిత' 'సంధి' అనే రెండు పదాలు సంపూర్వక 'దా' దాతువునుండి తయారయినవే; కాని పాణిని ఎక్కడా కూడ 'సంధి' పదాన్ని వాడినట్లు కనబడదు. "పరః సంనికర్షః సంహితా" (పా.సూ. 1.4.109) అనే సూత్రంచేత 'సంహితా' అనే సంజ్ఞను ఏర్పరచుకొన్నాడు గాన దానినే వాడినాడు.

“సంహితైకపదే నిత్యా నిత్యా దాతుపసర్గయోః,
నిత్యా సమాసే వాక్యే తు సా వివక్షామపేక్షతే.”

అని ఒక ప్రసిద్ధకారిక ఉన్నది. ఒక్క పదంలోను, దాతు-ఉపసర్గల మధ్యా, సమాసంలోను సంధి అనగా సంధికార్యం, నిత్యం; చేసి తీరాలి. వాక్యంలో ఉచ్చరించేవాని ఇచ్చను వట్టి ఉంటుంది; కావాలనుకుంటే చేయవచ్చు లేకపోతే మానివేయవచ్చు. ఉదా - తృతీయైకవచనంలో ‘మతి+ఆ’ అని ఉన్నప్పుడు సంధికార్యం తప్పక చేసి ‘మత్యా’అనే ప్రయోగించాలి. ‘పరి+ఆగచ్ఛత్’అని ఉన్నప్పుడు ఈ ఉపసర్గకీ దాతువుకీ తప్పకుండా సంధికార్యం చేసి ‘పర్యగచ్ఛత్’ అని ప్రయోగించాలి. ‘సుధీ+ఉపాస్య’ మధు+ఆరి’ మొదలైన సమాసాలలో కూడ సంధికార్యం తప్పకుండా చేసి ‘సుద్యుపాస్య’ ‘మధ్వరి’ ఇత్యాది విధంగా ప్రయోగించాలి. ‘గౌరీ ఆగచ్ఛతి’ ‘బాలః అగమత్’ ఇత్యాదివాక్యాలలో ప్రయోక్త ఇష్టానుసారం “గౌర్యాగచ్ఛతి”అని కాని ‘గౌరీ ఆగచ్ఛతి’ అని కాని, ‘బాల అగమత్’ అని కాని, ‘బాలః అగమత్’అని కాని ప్రయోగించవచ్చును అని ఈ కారికకు అర్థం

అయితే వాక్యంలో సంధికార్యం ఇచ్చానుసారం చేయవచ్చును అనేది కేవలం ఛందోబద్ధం కాని వాక్యంలోనే. పద్యవాక్యంలో మాత్రం సంధికార్యం ఐచ్ఛికం కాదు. తప్పకచెయ్యాలి. వ్యాకరణవిరోధం లేకపోయినా పద్యం చదివేటప్పుడు దార కుంటువడుతుంది. కాబట్టి అది దోషమే అని ఆలంకారికుల అభిప్రాయం. ఐచ్ఛికం కదా అని సంధికార్యం చేయకపోవడం రచయిత ఆశక్తికి సూచకం కదా ?

ఈకారాంత-ఊకారాంత-ఏకారాంతద్వివచనశబ్దాలకి పాణిని ‘ప్రగృహ్యం’ అనే సంజ్ఞ పెట్టుకొని, ప్రగృహ్యసంజ్ఞ కలవి ప్రకృతిభావం వెందుతాయి, అనగా వాటికి ఉత్తరపదంలోని ఆద్యవర్ణంతో సంధికార్యం చేయవలసినా చేయకూడదు అని “ఈమదేద్వివచనం ప్రగృహ్యమ్”(1-1-11) “ప్లుతప్రగృహ్య అచి నిత్యమ్” (6-1-125) అనే సూత్రాలలో చెప్పి ఉన్నాడు. అందుచేత ప్రగృహ్యసంజ్ఞ కల వాటికి సంధికార్యం చేయకూడదు కదా అని, ఒక సారి పరవా లేదు కాని, రెండు మూడు సార్లు ఒక శ్లోకంలో విశ్లేషం (అనగా సంధికార్యాభావం)చేస్తే అది దోషం.

ఈ విధంగా విశ్లేషం (సంధికార్యాభావం) ఐచ్ఛికం అనీ, అనుశాసనికం

(వ్యాకరణప్రోక్తం) అనీ రెండు విధాలు. అనుశాసనికం మాదా ప్రగృహ్యసంజ్ఞా నిమిత్తకం (ప్రగృహ్యసంజ్ఞవల్ల ఏర్పడినది) అనీ, అసిద్ధి హేతుకం అనీ రెండు విధాలు. మొత్తం మూడు విధాలు. వీటిలో ఐచ్ఛిక-ప్రగృహ్యసంజ్ఞానిమిత్తకాలను గూర్చి తెలుసుకున్నాం. 'చన్ద్రః-ఉదితః' అనే వాక్యాలలో "లోపః శాకల్యస్య" (8-3-19) అనే పాణిని సూత్రంచేత (విసర్గస్థానంలో వచ్చిన వకారం) లోపించగా 'చన్ద్ర ఉదిత' అని ఉన్నది. (విసర్గస్థానంలో ఏమి వచ్చింది మొదలైన వన్నీ జిజ్ఞాసువులు సిద్ధాంతకౌముద్యాదులద్వారా తెలుసుకోవాలి.) ఇక్కడ 'అ + ఉ' అని ఉండడం చేత గుణం రావడానికి అవకాశం ఉన్నా అది రాదు. ఎందుచేత ననగా "ఆద్గుణః" (8-1-7) అనే సూత్రం దృష్టిలో లోపసూత్రం అనిద్యం. ఆ సూత్రం ఉన్నట్లే ఆద్గుణసూత్రానికి తెలియదు. అందుచేత దానికి అకారానికి ఉకారానికి మధ్య 'వే' కనబడుతూ ఉంటుంది. అందుచేత వ్యాకరణశాస్త్రరీత్యా కూడ సంధి రాదు. అందుచేత ఇది అసిద్ధిహేతుకమైన అనుశాసనికసంధ్యభావం. ఒక సారి ప్రయోగిస్తే దోషం కాకపోయినా అధికంగా ఈ సంధ్యభావరూపాలు ప్రయోగిస్తే దోషమే.

ఐచ్ఛిక-ప్రగృహ్యసంజ్ఞా హేతుకానుశాసనికవిశ్లేషాలకి ఉదాహరణం ఎట్లనగా-రాజన్నితి-రాజన్ = రాజా | యాని = ఏవి, రసాతలే = పాతాళమునందు, అన్తః = లోపల, ఇన్దోః = చంద్రునియొక్క, మృతిమ్ = కాంతిని, దధతి = ధరిస్తున్నాయో, తాని = అట్టి, భవతః చరితాని = నీ చరిత్రములు, విభాన్తి = ప్రకాశించుచున్నవి. ఉచితానువృత్తి = కాలానురూపమైన అనువర్తనాలను, ఆతన్యతీ = చేస్తున్న, దీదోర్పలే = బుద్ధిబలబాహుబలాలు, అతితతే = చాల వ్యాపించినవై, విజయసంపదమ్ = విజయసంపదను, ఏత్య = పొంది, భాతః = ప్రకాశిస్తున్నవి.

ఇక్కడ పూర్వార్థంలో 'తాని ఇన్దోః' అనే చోట సంధికార్యం ఐచ్ఛికమే అయినా విశ్లేషం, ఒక్క మారే ప్రయోగించినా, దోషమే. ఉత్తరార్థంలో "దీదోర్పలే అతితతే" అనే చోట. "అతితతే ఉచితానువృత్తి" అనేచోట "ఉచితానువృత్తి ఆతన్యతీ" అనే చోట విశ్లేషం ప్రగృహ్యసంజ్ఞను వట్టి చేసినది. ఒక మారు ఇది దోషం కాకపోయినా మూడు సార్లు చేయడం దోషం.

అవ. అసిద్ధిహేతుకానుశాసనిక విశ్లేషానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు-

శ్లో॥ తత ఉదిత ఉదారహారహారి
 ద్యుతిరుచ్చైరుదయాచలాదివేన్దుః,
 నిజవంశ ఉదా త్తకా న్తకా ని
 ర్భత ముక్తామణివచ్చకా స్త్యనర్హః

212

వృ. సంహితాం న కరోమీతి స్వేచ్ఛయా సకృదపి దోషః,
 ప్రగృహ్యదిహేతుకత్వే త్యసకృత్.

వ్యా. తత ఇతి:- ఉచ్చైః = ఉన్నతమైన, ఉదయాచలాత్ = ఉదయ
 పర్వతంనుండి, ఇన్దుః ఇవ = చంద్రుడు వలె, తతః = ఆ వంశమునుండి లేదా
 వెనుక చెప్పిన ఆ రాజునుండి. ఉదితః = పుట్టినవాడు, ఉదారహారహారిద్యుతిః =
 శ్రేష్ఠమైన హారంజేత మనోహరమైన కాంతి గలవాడు, శ్రేష్ఠమైన హారం వలె
 మనోహరమైన కాంతి గలవాడు అని ఈ విశేషణం చంద్రునికి కూడా వర్తిస్తుంది,
 ఉదాత్తకాన్తకానిః = ఉత్తమమైన మనోహరమైన కాంతి గలవాడు అయిన, ఇది
 చంద్రుడికి కూడా ఇదే అర్థంతో వర్తిస్తుంది, అనర్హః = శ్రేష్ఠుడైన ఇతడు, నిజవంశే
 = తన వంశమునందు, ముక్తామణివత్ = ముత్యమువలె, చకాన్తి = ప్రకాశిస్తు
 న్నాడు. ముత్యాలు వెదురునుండి కూడా పుడతాయిని ప్రసిద్ధి ఉన్నది గాన
 అనర్హమైన, అనగా అమూల్యమైన, ముత్యం కూడా తన వంశం (వెదురుకట్ట)
 మీద ప్రకాశిస్తుంది.

“గజేన్ద్రజీమూతవరాహశఙ్ఖ
 మత్స్యహికుక్తుద్భవవేణుజాని,
 ముక్తాఫలాని ప్రథితాని లోకే
 తేషాం తు కుక్తుద్భవమేవ భూరి.”

అని ప్రసిద్ధశ్లోకం. ఏనుగులు, మేఘం, అటవీవరాహం, శంఖం, మత్స్యం, సర్పం,
 ముత్యపు చివ్వు, వెదురు - వీటినుండి ముత్యాలు పుడతాయి. అయితే ముత్యపు
 చివ్వులలో పుట్టినవే అధికంగా లభిస్తాయి - అని దీనికి అర్థం.

వి. ఇక్కడ “తత ఉదితః” “ఉదిత ఉదార” “నిజవంశ ఉదాత్త” అనే చోట
 సంధ్యభావం అసిద్ధిహేతుకం.

సంహితామితి:- సంహితను (సంహితాకార్యమును) చెయ్యను అని స్వేచ్ఛ చేత ఒక్కమారు చేయకపోయినా దోషమే. ప్రగృహ్యదులు ఉండడం చేత చేయక పోతే ఒకమాటు దోషం కాకపోయినా, చాలా మార్లు దోషం. అనగా ఆ పదాలకు బదులు ఇతరపదాలతో శ్లోకం కూర్చుకోవాలి.

అవ. అశ్శీలత్వరూపమైన సంధివైరుప్యానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ వేగాదుడ్డియ గగనే చలణ్ణామరచేష్టితః.

అయముత్తపతే పత్రీ తతోఽత్రైవ రుచిం కురు. 213

వృ. అత్ర సంధావశ్శీలతా.

వ్యా. వేగాదితి:- సఖి నాయకకు సంకేతస్థానాన్ని చూపుతున్నది. అయమ్ పత్రీ = ఈ పత్రి, వేగాత్ = వేగంవలన, ఉడ్డియ = ఎగిరి, డామరచేష్టితః = తీవ్రమైన చేష్టలు కలదై, గగనే = ఆకాశమునందు, ఉత్తపతే = ప్రకాశిస్తూన్నది. తతః = అందువలన, అత్రైవ = ఈ ప్రాంతమునందే, రుచిమ్ = అభిలాషను, కురు = చేయుము.

అత్రేతి:- ఇక్కడ సంధిచేయగా, కలిపి చదవగా, అశ్శీలత్వం ఉన్నది. 'చలణ్ణామర' అనే చోట ఏర్పడిన 'లండా' అనే శబ్దం కాశీప్రాంతభాషలో పురుష గుహ్యంగాభిదాయకం. 'రుచిం కురు' అని కలిపి చదివినప్పుడు ఏర్పడిన 'చింకు' శబ్దం లాటభాషలో అశ్శీలార్థబోధకం అని వెనుక చెప్పబడింది. ఈ విధంగా ఇక్కడ విసంధిత్వదోషం చాలా పదాలలో ఉండడంచేత వాక్యగతం.

అవ. కష్టత్వరూపమైన విసంధికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ ఉర్వ్యసావత్ర తర్వాలీ మర్వస్తే చార్వవస్థితిః,

నాత్రర్జు యుజ్యతే గన్తుం శిరో నమయ తన్మనాక్. 214

వ్యా. అత్ర = ఇక్కడ, మర్వస్తే = మరుప్రదేశప్రాంతభాగమునందు, అసౌ = ఈ, ఉర్వీ = గొప్పదైన, తర్వాలీ = వృక్షవంశీ, చార్వవస్థితిః = అంద మైన స్థితి గలది. అత్ర = ఇక్కడ, ఋజా = ఋజువుగా (వంగకుండగా), గన్తుమ్

= వెళ్ళటకు, న యుజ్యతే = యుక్తం కాదు. తత్ = ఆ కారణంవలన, మనాక్ = కొంచెం, శిరః = శిరస్సును, నమయ = వంచుము.

వి. ఇక్కడ ఉన్న 'ర్వ్య' "ర్వా" 'ర్వ' 'అత్ర' అనే సందులు శ్రుతికట్టువుగా ఉన్నాయి. అందుచేత ఇది 'శ్రుతికట్టువినంధి'కి ఉదాహరణం.

అవ. హతవృత్తానికి ఉదాహరణలు చూపడానికి ముందు 'హత' పదానికి మూడు అర్థాలు చెప్పి, 'హతవృత్త' పదానికి విగ్రహం చూపుతున్నాడు.

వృ. హతం లక్షణానుసరణేఽప్యశ్రవ్యమ్, అప్రాప్తగురుభావాన్తలఘు, రసాననుగుణం చ వృత్తం యత్ర తత్ హతవృత్తమ్. క్రమేణోదాహరణమ్.

శ్లో॥ అమృతమమృతం కః సందేహో మధూన్యపి నాన్యథా
మధురమధికం చూతస్యాపి ప్రసన్నరసం ఫలిమ్,
సకృదపి పునర్మధ్యస్థః సన్రసాన్తరవిజ్ఞనో
వదతు యదిహాన్యత్స్వాదు స్వాత్ప్రియాదశనచ్ఛదాత్.

వృ. అత్ర 'యదిహాన్యత్స్వాదు స్వాత్' ఇత్యశ్రవ్యమ్.

వ్యా. హతమితి:- లక్షణాన్ని అనుసరించినా అశ్రవ్యంగా ఉండేది, గురుత్వాన్ని పొందని చివరి లఘువు కలది, రసానికి అనుగుణం కానిది 'హతం'. ఈ మూడు విధాల హతం అయిన వృత్తం ఉన్నది హతవృత్తం.

వి. చందఃశాస్త్రంలో చెప్పిన లక్షణం అనుసరించకపోతే అశ్రవ్యత్వం (వినడానికి ఇంపుగా లేకపోవడం) అనేది ప్రసిద్ధమే. అదొక అశ్రవ్యత్వం. వృత్త లక్షణాన్ని అనుసరించినా యతిభంగాదులచేత అశ్రవ్యంగా ఉంటుంది. అది రెండవ అశ్రవ్యత్వం. స్థానవిశేషంలో గణవిశేషాన్ని చేర్చడంవల్ల కూడా అశ్రవ్యత్వం ఏర్పడుతుంది. అది మూడవ అశ్రవ్యత్వం. ఈ త్రివిధాశ్రవ్యత్వాలలో ఏది ఉన్నా ఆ వృత్తం హతం అయిపోతుంది (పాడయిపోతుంది). ఈ త్రివిధాశ్రవ్యత్వరూపహతవృత్తత్వం మొదటిది. "వా పాదాన్తే" (పాదాంతంలో ఉన్న లఘువు వికల్పంగా గురువు అవుతుంది) అని చెప్పిన గురుత్వం పాదాంతలఘువుకు

లభించకపోవడం రెండవ హతవృత్తత్వం. రసానికి అనుగుణంగా లేకపోవడంచేత వృత్తం చెడిపోవడం మూడవ హతవృత్తత్వం.

మొదటి హతవృత్తత్వానికి చెందిన త్రివిధాశ్రవ్యత్వాలలో వృత్తం ఛందః శాస్త్రప్రకారం లేకపోవడం వల్ల కలిగే అశ్రవ్యత్వం ప్రసిద్ధమే గాన దానికి ఉదాహరణ చూపకుండా రెండవ విధమైన అశ్రవ్యత్వానికి చూపుతున్నాడు.

అమృతమితి:- అమృతమ్ = అమృతం, అమృతమ్ = అమృతమే; సందేహః = సందేహం, కః = ఏమిటి? మధూన్యపి = తేనెలు కూడా, అన్యథా = మరొక విధంగా, న = కావు, అనగా తేనెలు తేనెలే. చూతస్య = చూతవృక్షంయొక్క, ప్రసన్న రసమ్ = స్వచ్ఛమైన రసం గల, ఫలమ్ అపి = ఫలం కూడా, అధికమ్ = అధికంగా, మదురమ్ = మదురమైనది. పునః = కాని, రసాన్తరవిత్ = రసాల తారతమ్యం ఎరిగిన, జనః = జనుడు, సకృదపి = ఒక్కమారైనా, మధ్యస్థః సన్ = మధ్యస్థుడై, పక్షపాతబుద్ధి లేనివారై, వదతు = చెప్పుగాక; యత్ = ఏమనగా, అన్యత్ = ఇతరవస్తువు ఏదైనా, ప్రియాదశనచ్ఛదాత్ = ప్రియురాలి అధరోష్ఠంకంటె, స్వాదు = మదురమైనదిగా, స్యాత్ = ఉండునా?

అతేతి:- ఇక్కడ "యదిహన్యత్ స్వాదు స్యాత్" అనేది అశ్రవ్యం.

'అమృతమమృతం' ఇత్యాదిశ్లోకం హరిణీవృత్తంలో ఉంది. "రసయుగ హయైర్నౌ మౌ స్థౌ గో యదా హరిణీ తదా" అని దీని లక్షణం. మొదటినుంచి ఆరవ అక్షరం, దాని తరవాత నాల్గవ అక్షరం, దాని తరవాత ఏడవ అక్షరం యతిస్థానాలు. కాని ఈశ్లోకం చతుర్థపాదంలో ఆరవ అక్షరం 'హ' అక్కడ పదం విరగలేదు. "అందుచేత యతిభంగం కలిగి అశ్రవ్యత్వం వచ్చింది.

అవ. లక్షణాన్ని అనుసరించినా మాత్రావృత్తంలో స్థానవిశేషంలో గణ విశేషం కూర్చడంవల్ల మూడవ విధమైన అశ్రవ్యత్వానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు-

వృ. యథా వా.

గాథ. జం పరిహారిణం తీరజ మణిని పిణ సున్దర త్తణగుణేణ,
అహ ణవరం జస్స దోసో పక్షేడిపహిం పి వడివణ్ణో.

“యత్ పరిహర్తుం తీర్యతే మనాగపి న సున్దరత్వగుణేన
అథ కేవలం యస్య దోషః ప్రతిపక్షైరపి ప్రతిపన్నః”.

వృ. అత్ర ద్వితీయతృతీయగణౌ సకారభకారౌ.

వ్యా. మరొకఉదాహరణం ఎట్లనగా.

జం ఇత్యాది:- ఒక సఖి ప్రియునిపై అలిగిన మానినిని సమాధాన పరచుచున్న గాథ. ఇది ఆనందవర్ధనుని పంచబాణలీలలోనిది. యత్ = ఏది సున్దరత్వగుణేన = సౌందర్య గుణంతో కూడినదో, అది, మనాగపి = కొంచెం కూడా, పరిహర్తుమ్ = పరిహరించుటకు, న తీర్యతే = శక్యం కాదు. అథ = మరియు, యస్య = దేనియొక్క, దోషః = అపరిహర్యత్వరూపదోషం, కేవలమ్ = కేవలము, ప్రతిపక్షైః అపి = యతులు మొదలైనవారిచేత కూడ, ప్రతిపన్నః = అంగీకరించబడినదో. అందుచేత దైవవశంచేత నీ భర్త సౌందర్యాతిశయం ఉన్న మరొక కాంతపై ఆసక్తు డవడంలో ఆశ్చర్యం లేదు, నీవు కోపించక ఓపిక పట్టి ఉండడం మంచిది. కామచేష్ట ఇలాగే ఉంటుంది అని భావం.

అత్రేతి:- ఇక్కడ ద్వితీయతృతీయగణాలు సకారభకారాలు.

వి. ఇది మాత్రాపుత్రం; గాథ. అందుచేత ఒక్కొక్క గణం మాత్రాచతుష్టయాత్మకమై వర్ణత్రయాత్మకం అయిఉంటుంది. ‘హరిఉం’ అనేది రెండవ గణం. సోఽన్తగురుః’ (అంత్యగురువు సగణం) అనే వచనాన్ని పట్టి ఇది సగణం, మూడవగణం ‘తీరణ’ అనేది “భ ఆది గురుః” అనే వచనాన్ని పట్టి భగణం. ఇక్కడ రెండవ గణం చివరి అక్షరం ‘ఉం’ అనేది, మూడవగణం మొదటి అక్షరం ‘తీ’ అనేదీ గురువులై ఉండి ఆ రెండూ ‘ఉంతీ’ అని పక్కపక్కనే ఉండడంవల్ల ఉచ్చారణలో అశ్రవ్యత్వం ఉన్నది అని బాలబోధినీకారుడు.

అవ. అంత్యలఘువు గురుత్వాన్ని పొందని వృత్తాన్ని ఉదాహరిస్తున్నాడు.

శో॥ వికపితసహకారతారహారిపరిమలగుణ్ణితపుణ్ణితద్విరేఫః,
నవకిసలయచారుచామరశ్రీర్హరతి మునేరపిమానసంవసన్తః.

వృ. అత్ర ‘హరి’శబ్దః. “హరిప్రముదితసౌరభ” ఇతిపాఠో యుక్తః.

వ్యా. “వికసిత.. ద్విరేపః” - వికసిత = వికసించిన, సహకార = తీయ
మామిడిచెట్టయొక్క, తార = అత్యధిక మైన, హరి = మనోహరమైన పరిమల =
పరిమలముచేత, గుఞ్జిత = ధ్వనిచేస్తున్న, పుఞ్జిత = ప్రోగుపడిన, ద్విరేపః =
తుమ్మెదలు గల, నవకిసలయచారుచామరశ్రీః = సూతనములైన చిగుళ్ళచేత సుందర
మైన చామరశోభగల, వసంతః = వసంతర్తువు, మునేః = మునియొక్క, మానస
మపి = మనస్సును కూడ, హరితి = హరిస్తున్నది.

అత్రేతి:- ఇక్కడ “హరి” శబ్దం. “హరిప్రముదితసౌరభ” అనిపాఠం యుక్తం.

వి. ప్రథమపాదం చివరి ‘హరి’ అనే పదంలోని ఇకారం పాదాంతంలో
ఉన్నా గురువు అవదంలేదు. చదివేటప్పుడు తేలిపోతున్నది. అందుచేత ‘హ
పాదానే’ అని పాదాంతలఘువుకు వైకల్పికంగా గురుత్వం చెప్పబడింది కదా
అని బంధం శిథిలంగా ఉండా, జాగుండా అని చూచుకోకుండా ఆ సూత్రాన్ని
పాటించకూడదు. ముఖ్యంగా పుష్పితాగ్రావృత్తం వంటి వృత్తాలలో బంధశైథిల్యం
వస్తుంది. వసంతతిలకాదులలో అంత బాధలేదు. ఇక్కడ ‘హరిపరిమల’కు
బదులు “హరిప్రముదితసౌరభ” అని మార్చుకుంటే సంయుక్తాక్షరపరత్వంచేత ‘రి’
లోని ‘ఇ’ గురువు అవుతుంది.

అవ. శార్దూలవిక్రీడితవృత్తంలో కూడ పాదాంత్యలఘువు గురువు కాక
పోవడానికి ఉదాహరిస్తున్నాడు.

శ్లో॥ అన్యాస్తా గుణరత్నరోహణభువో ధన్యా మృదన్యైవ సా
సంభారాః ఖలు తేఽన్య ఏవ విధినా యైరేష సృష్టో యువా,
శ్రీమత్కాన్తి జుషాం ద్విషాం కరతలాత్ త్రీణాం నితమ్బస్థలాత్
దృష్టే యత్ర పతన్తి మూఢమనసామస్త్రాణి వస్త్రాణి చ. 218

వృ. అత్ర ‘వస్త్రాణ్యపి’ ఇతి పాఠే లఘురపి గురుతాం భజతే.

వ్యా. అన్యా ఇతి :- ఒక రాజా వర్ణనం ఇతి. ఏషః యువా = ఈ యువ
కుడు, విధినా = బ్రహ్మదేవునిచేత, యైః = ఏ సంభారాలతో, సృష్టః = సృష్టించ
బడినాడో, తాః = ఆ, గుణరత్నరోహణభువః = గుణరత్నములు మొలచిన
రోహణపర్వత భూములు, అన్యాః = అన్యమైనవి. ఆ భూములే వేరు అని అర్థం.

ధన్యా = ధన్యమైన, సా = ఆ, మృత్ = మట్టి, అన్యైవ = అన్యమైనది. ఆ మట్టియే. వేరు. తే = ఆ, సంభారాః = సంభారాలు, అన్య ఏవ ఖలు = అన్యములు, యత్ర = ఎవడు, దృష్టే = చూడబడగానే. మూఢమనసామ్ = మూఢములై పోయిన మనస్సులు గల, శ్రీమత్కాన్తిజాషామ్ = శ్రీమంతులు, కాంతికలవారు అయిన, ద్విషామ్ = శత్రువులయొక్క, కరతలాత్ = హస్తములనుండి, అస్త్రిణి = ఆయుధాలు, శ్రీజామ్ = శ్రీలయొక్క, 'మూఢమనసామ్' 'శ్రీమత్కాన్తిజాషామ్' అనే విశేషణద్వయం 'శ్రీజామ్'కు కూడా అన్వయించుకోవాలి. వస్త్రిణి చ = వస్త్రిలు, పతన్తి = పడిపోవుచుండునో, జారిపోవుచుండునో.

అ.తేతి :- ఇక్కడ 'వస్త్రిణ్యపి' అని పాఠంలో లఘువు కూడా గురువు అవుతుంది. "వస్త్రిణి చ" అని చదివినప్పుడు ఊతం అంతా 'స్త్రి' మీద పడడం చేత చివర ఉన్న 'చ' తేలిపోతున్నది. ఈ పాఠం మార్చి "వస్త్రిణ్యపి" అని చదివినప్పుడు 'పి' లోని లఘువు గురువు అవుతుంది. ఈ విషయాన్ని అనుభవైకవేద్యాలు. మాటలలో కొంతవరకే స్పష్టం చేయకలుగుతాం.

అవ. రసానికి అనుగుణం కాని వృత్తాన్ని ఉదాహరిస్తున్నాడు.

శ్లో॥ హా నృప హా బుధ హా కవిబన్ధో విప్రసహస్రసమాశ్రయదేవ
ముగ్ధవిదగ్ధసభాన్తరరత్న క్వాసి గతః క్వ వయం చ తవైతే.

వృ. హాస్యరసవ్యంజకమేతద్వృత్తమ్.

వ్యా. హా ఇతి:- ఒక రాజామరణించగా అతనికి సంబంధించినవారి విలాపం ఇది. "అయ్యో! రాజా! అయ్యో! బుధుడా! అయ్యో! కవులబంధువా! విప్రసహస్రసానికి ఆశ్రయమైన ఓ వ్రథూ! సుందరమైన వాడా! విదగ్ధుల సభామధ్యంలో రత్నమా! ఎక్కడికి వెళ్ళిపోయినావు. మేమందరం ఎక్కడ ఉన్నాం"? ఇది దోధక వృత్తం.

హాస్యేతి :- ఈ వృత్తం హాస్యరసవ్యంజకం.

వి. ఇక్కడ వాడిన దోధకవృత్తం ప్రతిపదంలోను విరిగిపోతుంది. కాబట్టి హాస్యరసానికి అనుగుణం గాని కరుణరసానికి అనుగుణం కాదు. కరుణరసానికి మన్దాక్రాంతాపుష్పితాగ్రాదులు, శృంగారాదులకు పృథ్వీస్రగ్ధరాదులు, వీరరసాదులకు

శిఖరిణీశార్దూలవిక్రీడితాదులు, హాస్యానికి దోధకం అనుగుణాలు. ఈ విషయాలన్నీ నాట్యశాస్త్రం పదిపేడవ అధ్యాయంలో ప్రతిపాదితములై ఉన్నాయి.

అవ. (6) చెప్పదలచిన అర్థాన్ని చెప్ప గలిగిన పదాలు లేని వాక్యం 'న్యూనపదం' దీనికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

వృ. న్యూనపదం యథా-

శ్లో॥ తథాభూతాం దృష్ట్వా నృపసదసి పాజ్ఞానతనయాం
వనే వ్యాధైః సార్థం సుచిరముషితం వల్కలధరైః,
విరాటస్యావాసే స్థితమనుచితారమ్భనిభృతం
గురుః ఖేదం భిన్నే మయి భజతి నాద్యాపి కురుషు. 220

వృ. అత్రాస్మాభిరితి, 'భిన్నే' ఇత్యస్మాత్ పూర్వమ్ ఇత్థమితిచ.

వ్యా. తథాభూతామితి :- ఇది 15 వ శ్లోకంగా తృతీయోల్లాసంలో వచ్చినది. అర్థాదికం అక్కడ చూచుకొనవచ్చును. ఇక్కడ మూడు పాదాలకి సంబంధించి 'అస్మాభిః' అనే పదం, 'భిన్నే' అనేదానికి ముందు "ఇత్థమ్" (ఇట్లు) అనే పదం అవసరం. కర్తను చెప్పకపోవడంచేత, 'ఈ విధంగా' అని చెప్పకపోవడం చేత వాక్యానికి ఏకవాక్యత కుదరదు. అందుచేత న్యూనపదత్వదోషం.

అవ. (7) చెప్పదలచిన అర్థంకంటె అధికమైన అర్థం చెప్పే పదాలు ఉన్నది 'అధికపదం'. దానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు-

వృ. అధికం యథా-

శ్లో॥ స్ఫటికాకృతినిర్మలః ప్రకామం
ప్రతిసంక్రాంతనిశాతశాస్త్రతత్త్వః,
అవిరుద్ధసమన్వితోక్తియుక్తః
ప్రతిమల్లాస్తమయోదయః స కోఽపి.

221

వృ. అత్ర 'అకృతి' శబ్దః.

వ్యా. అధికపదం ఎట్లనగా.

స్పటికేతి :- ఇది ఒక విద్వాంసుని వర్ణనం. స్పటికాకృతినిర్మలః = స్పటికముయొక్క, ఆకారం వలె నిర్మలుడు, స్వచ్ఛమైన అంతఃకరణం కలవాడు, ప్రకాశమ్ = మిక్కిలి, ప్రతిసంక్రాంతనిశితశాస్త్రతత్త్వః = హృదయంలో సంక్రమించిన, హృదయంలో స్థిరంగా ఉన్న, సానపట్టబడిన శాస్త్రతత్త్వం కలవాడు, అవిరుద్ధసమన్వితోక్తియుక్తః = లోకశాస్త్రాదులకు విరుద్ధములు కాని సమన్వయంతో కూడిన మాటలతో కూడినవాడు, ప్రతిమల్లాస్తమయోదయః = ప్రతివాడుల ఆస్తమయానికి, ఓటమికి, ఉదయభూతుడు, కారణమైనవాడు అయిన, సః = అతడు, కోఽపి = వర్ణింప శక్యం కానివాడు.

అత్రేతి :- ఇక్కడ 'ఆకృతి' శబ్దం. అనగా "స్పటికనిర్మలః" అంటేనే "స్పటికం వలె నిర్మలమైనవాడు" అనే అర్థం లభిస్తుంది. నైర్మల్యం విషయంలో స్పటికంతోనే కదా పోల్చేది. ఇంక స్పటికంయొక్క ఆకారం వలె నిర్మలుడు అని చెప్పడం అనావశ్యకం. అందుచేత 'స్పటికాకృతినిర్మలః' లోని 'ఆకృతి' పదం అధికం గాన ఈ వాక్యం అధికపదత్వదోషదుష్టం.

అవ. అసమాసస్థలంలో కూడా అధికపదత్వం ఉండవచ్చును. దీనికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

వృ. యథా వా-

శ్లో॥ ఇదమనుచితమక్రమశ్చ పుంసాం
యదిహ జరాస్వపి మాన్మథా వికారాః,
యదపి చ న కృతం నితమ్భినీనాం
స్తనపతనావధి జీవితం రతం వా.

222

వృ. అత్ర కృతమితి. 'కృతం' ప్రత్యుత ప్రక్రమభజ్గమావహతి. తథా చ 'యదపి చ న కురజ్గలోచనామ్' ఇతి పాఠే నిరాకాఙ్క్షేవ ప్రతీతిః.

వ్యా. మరొక ఉదాహరణం ఎట్లనగా.

ఇదమితి :- ఇహ = ఈ జగత్తులో, పుంసామ్ = పురుషులకు, జరాస్వపి = ముసలితనములందు కూడ, మాన్మథాః వికారాః ఇతి యత్ = మన్మథవికారములు అనేది ఏది కలదో, ఇదమ్ = ఇతి, అనుచితమ్ = అనుచితము, అక్రమః చ = క్రమవిరుద్ధము. నితమ్భిసినాంచ = స్త్రీలకు కూడ, స్తనవతనావధి = స్తనాలు వాలి పోయేవరకే, జీవితమ్ = జీవితము గాని, రతమ్ = రతము కాని, యదపి న కృతమ్ = బ్రహ్మచేత చేయబడలేదు అనేది ఏది కలదో ఇది కూడ అనుచితం. అక్రమం కూడ.

అత్రేతి :- ఇక్కడ 'కృతమ్' అనేది అధికం. ఇది అధికం అవడమే కాదు. ప్రకమభంగం కూడా కలిగిస్తుంది. అందుచేత "యదపి చ న కురజ్జలోచనానామ్" అనే పాఠంలో అర్థప్రతీతి ఆకాంక్ష లేకుండా కలుగుతుంది.

వి. పూర్వార్థంలో 'కృత'శబ్దం లేకపోయినా, అసగా "జరాస్వపి మాన్మథా వికారాః కృతాః" అని అనకపోయినా ఏ ఆకాంక్ష లేకుండా అర్థప్రతీతి కలుగు తున్నది. అట్లే ఉత్తరార్థంలో నిరాకాంక్షమైన అర్థప్రతీతి కలుగుతున్నప్పుడు 'కృతమ్' అనేది అధికం; అనావశ్యకం. అంతే కాకుండా 'కృత'శబ్దప్రయోగంవల్ల ప్రకమభంగదోషం కూడా కలుగుతుంది. పూర్వార్థంలో పురుషధర్మం అనుచితం అని చెప్పినట్లుగా ఉత్తరార్థంలో కూడా స్త్రీధర్మం అనుచితం అని చెప్పితే ఎలా ప్రారంభించాడో అలా పూర్తిచేయడం అవుతుంది. కాని స్త్రీలకు ఆ ధర్మాలు ఇవ్వ నందుకు బ్రహ్మయందు అనుచితత్వదోషం చెప్పడంలో పూర్వార్థంలో చెప్పిన పద్ధతి వేరు, ఉత్తరార్థంలో చెప్పిన పద్ధతి వేరు అవడం చేత ప్రకమభంగదోషం వస్తుంది. అందుచేత న "యదపి చ న కురజ్జలోచనానామ్" అని పాఠం ఉండే బాగుంటుంది పురుషులకు వార్ధకంలో కూడ మన్మథవికారాలు అనుచితమైనవి; స్త్రీలకు జీవితం కాని రతం కాని స్తనవతనావధి కాకపోవడం అనుచితం అని ఏలా ప్రారంభించబడిందో అలాగే ముగించడంవల్ల ప్రకమభంగదోషం ఉండదు.

ఆవ. కథితపదవాక్యాన్ని ఉదాహరిస్తున్నాడు.

వృ. (8). కథితపదం యథా-

శ్లో॥ అధికరతలతల్పం కల్పితస్వాపలీలా
పరిమిలననిమీలత్పాణ్డీమాగణ్డపాలీ,

సుతను కథయ కస్య వ్యజ్ఞయత్యజ్ఞవైవ
స్మరనరపతిలీలాయౌవరాజ్యాభిషేకమ్.

223

వృ. అత్రలీలేతి.

వ్యా. ఒకే అర్థం, ఒకే ఆనుపూర్వి (అక్షరక్రమం) ఉన్న పదాన్ని ఒక వాక్యంలో రెండు పర్యాయాలు ప్రయోగించడం కథితవదత్వదోషం. "కథితం పదం యస్మిన్ వాక్యే తత్ కథితవదమ్" అని విగ్రహవాక్యం. అట్టి కథితవద వాక్యం ఎట్లనగా-

అధికరణలమితి :- అరచేతిలో చెక్కిలి ఉంచుకొని ఏమేమో ఆలోచిస్తూన్న నాయికతో చెలికత్తె అంటూన్న మాటలు. సుతను = ఓ ! సుందరాంగీ ! అధికరణతల్పమ్ = అరచేయి అనే తల్పం మీద, "కల్పిత....పాణ్డిమా"-కల్పిత = కల్పించబడిన, స్వావలీలా = నిద్రించుట అనే లీలయందు, పరిమిలన = దగ్గరగా కలవడంచేత, మీలత్ = తొలగుచున్న, పాణ్డిమా = ఎరుపుగల, గణ్డపాలీ = గండస్థలం, గండస్థలం విరహంచేత తెల్లగా ఉన్నా ఇప్పుడు అరచేతి ఒత్తిడికి ఆ తెలుపు పోయి ఎరుపు వచ్చింది అని భావం, కస్య = ఎవనికి, అజ్ఞనైవ = శీఘ్రంగా, స్మరనరపతిలీలాయౌవరాజ్యాభిషేకమ్ = మన్మథమహారాజు లీలలయందు (చుంబనాదులయందు) యువరాజత్వాన్ని, వ్యజ్ఞయతి = సూచించుచున్నది ? కథయ = చెప్పుము.

అత్రేతి :- ఇక్కడ 'లీలా' శబ్దం (మొదటిపాదంలోను నాల్గవపాదంలోను) రెండు సార్లు ప్రయోగించబడింది. అందుచేత కథితవదత్వదోషం.

అవ. పతత్రకర్షాన్ని ఉదాహరిస్తున్నాడు.

వృ. (9) పతత్రకర్షం యథా-

శ్లో॥ కః కః కుత్ర న ఘుర్భురాయితఘురీ ఘోరో ఘురేత్సూకరః
కః కః కం కమలాకరం వికమలం కర్తుం కరీ నోద్యతః,
కే కే కాని వనాన్యరణ్యమహిషా నోన్ములయేయుర్యతః
సింహీన్నేహవిలాసబద్ధవసతిః పశ్చాన్ననో వర్తతే. 224

వ్యా. పతదితి :- “పతన్ ప్రకర్షః యత్ర తత్ పతత్రకర్షమ్” అలంకారాలవలన గాని, బంధంవలన గాని ఏర్పడిన ప్రకర్ష ఎక్కడ వడిపోతుందో, క్రమంగా తగ్గిపోతుందో, అదీ పతత్ ప్రకర్షం. దానికి ఉదాహరణం ఎట్లనగా—

కః ఇతి :- పశ్చాననః = సింహం, యతః = ఎందువలన, సింహీ స్నేహ విలాసబద్ధవసతిః = అడసింహముతో స్నేహవిలాసములచేత కట్టబడిన నివాసం కలదై, వర్తతే = ఉన్నదో, అందువల్ల, అనగా సింహం అడసింహంతో కాలక్షేపం చేస్తూ దానితో కలిసి ఉండిపోవడంవల్ల, కః కః సూకరః = ఏ యే అడవి పంది, ఘర్షణరాయితఘరీ ఘోరః = ‘ఘర్’ ‘ఘర్’ అని ధ్వనిచేస్తూన్న ముద్దెతో భయం కరమైనదై, కుత్ర = ఎక్కడ, న ఘరేత్ = భయంకరశబ్దం చెయ్యదు ? కః కః కరి = ఏ యే ఏనుగు, కమ్ = ఏ, కమలాకరమ్ = పద్మసరస్సును, వికమలమ్ = కమలాలు లేనిదానినిగా, కర్తుమ్ = చేయుటకు, నోద్యతః = ఉద్యమించదు ? కే కే అరణ్యమహిషాః = ఏ యే అడవిదున్న పోతులు, కాని = ఏ, వనాని = వనములను, నోన్మూలయేయః = పెరికివేయవు ?

వి. ఇక్కడ— శత్రువిశాశంకోసం ఉద్యమించే స్వభావం గల ఏనుగులు సూకరాల కంటే గొప్పవి. దేవి శత్రుకోటికి చెందినవి అవడంచేత, యముని వాహనమైన మహిషం జాతికి చెందినవి అవడంచేత వాటికంటే మహిషాలు ఉత్తృష్టమైనవి. ఏనుగులు మొదలైనవాటిని చంపకలగడంచేత సింహాలు అన్నింటికంటే ఉత్తృష్టమైనవి. అందుచేత సూకరాలను నిర్దేశించినప్పుడు కంటే ఏనుగులను నిర్దేశించినప్పుడు, వాటిని నిర్దేశించినప్పుడు కంటే మహిషాలను నిర్దేశించినప్పుడు, వాటిని నిర్దేశించినప్పుడుకంటే సింహాన్ని నిర్దేశించినప్పుడు బంధదార్ఢ్యాదికం ప్రకృష్టంగా ఉండాలి. సూకరాలను వర్ణించినప్పుడు అనుప్రాసాదులచేత లభించిన బంధదార్ఢ్యం సింహాన్ని గూర్చి చెప్పినప్పుడు వూర్తిగా తగ్గిపోయింది. బంధం శీఘ్రం అయిపోయింది. చప్పపడిపోయింది. అందుచేత పతత్రకర్షత్వదోషం.

అవ. సమాప్తపునరాత్తాన్ని ఉదాహరిస్తున్నాడు.

వృ. (10) సమాప్తపునరావృత్తం యథా-

శ్లో॥ క్రేంకారః స్మరకార్ముకస్య సురతక్రీడా పికీనాం రవః
యుజ్కారో రతిమజ్జరీమధులిహాం లీలాచకోరీధ్వనిః,

తన్వ్యాః కఙ్కులికాపసారణభుజాక్షేపస్థలత్కజ్జణ
క్వాణః ప్రేమ తనోతు వో నవవయోలాస్యాయ వేణుస్వనః-

వ్యా. సమాప్తేతి:- సమాప్తం చ తత్ పునరాత్తం చ సమాప్తపునరాత్తమ్;
సమాప్తం అయిపోయిన తరవాత మళ్ళీ గ్రహించబడినది అని అర్థం. క్రియాకార
కాదులు అన్వయించి ఒక వాక్యం పూర్తి అయిపోయిన తరవాత మళ్ళీ దానికి
(ఆ వాక్యానికి) సంబంధించిన మరొక అంశం చెప్పడం సమాప్తపునరాత్తత్వం.
దానికి ఉదాహరణం ఎట్లనగా-

క్రేంకారః ఇతి :- స్మరకార్ముకస్య = మన్మథుని ధనస్సుయొక్క, క్రేం
కారః = క్రేంకారము, సురతక్రీడాపీకీనామ్ = సురతం అనే క్రీడాశుకములయొక్క.
రవః = ధ్వనీ, రతిమణ్ణరీమదులిహామ్ = రతి అనే పుష్పగుచ్ఛములయందలి
తుమ్మెదలయొక్క. ఝజ్కరః = ఝంకారమూ. లీలాచకోరీధ్వనిః = విలాసము
అనే ఆడ చకోరపక్షుల ధ్వనీ, నవవయోలాస్యాయ = నూతనవయస్సుయొక్క
లాస్యం కొరకు, వేణుస్వనః = వేణునాదమూ అయిన, తన్వ్యాః = సుందరియొక్క,
కఙ్కులికాపసారణభుజాక్షేపస్థలత్కజ్జణక్వాణః = రవికెను తొలగించు సమ
యంలో భుజములను కదల్చుటచేత కదలుచున్న కంకణముల ధ్వని, వః = మీ
యొక్క, ప్రేమ = ప్రేమను. తనోతు = వృద్ధి పొందించుగాక.

వి ఇక్కడ “కంకణక్వాణం మీ ప్రేమను వృద్ధిపొందించుగాక” అనే
అర్థం గల “కజ్జణక్వాణః వః ప్రేమ తనోతు” అనేది ప్రధానవాక్యం. ఆ
క్వాణం మీద స్మరకార్ముకక్రేంకారత్వాదులు నాలుగు ఆరోపించబడ్డాయి. ఆ రూప
కాలతో సహా వాక్యం పూర్తి అయిపోయింది. పూర్తి అయిపోయినదాని మీద
“నవవయోలాస్యాయ వేణుస్వనః” అనే మరొక రూపకంకోసం మళ్ళీ గ్రహించడం
వల్ల సమాప్తపునరాత్తత్వబోషం.

అవ. ఆర్ధాంతరైకవాచకాన్ని నిరూపిస్తున్నాడు-

వృ. (11) ద్వితీయైకార్థగతైకవాచకశేషప్రథమార్థం యథా-

శ్లో॥ మసృణచరణపాతం గమ్యతాం భూః సదృశా
విరచయ సిచయాన్తం మూర్ధ్ని ఘర్మః కరోరః,

తదితి జనకపుత్రీ లోచనై రశ్రుపూర్ణైః

పథి పథికవధూభిర్వీక్షితా శిక్షితా చ.

226

వ్యా. ద్వితీయేతి :- ద్వితీయార్థంలో ఉన్న ఒక పదం శేషంగా గల ప్రథమార్థం గలది ఎట్లనగా.

వి. శ్లోకంలోని ప్రథమార్థంలో అన్వయించవలసిన ఒక పదం ద్వితీయార్థంలో ఉంటుంది. అది అర్థాంతరైకవాచకం అని అర్థం. ఎట్లనగా-

వ్యా. మన్మజేతి:- రాజశేఖరుడు రచించిన బాలరామాయణంలో రామునితో పాటు సీత కూడా వనవాసానికి వెళ్ళిన పిమ్మట ఆ విషయాన్ని దశరథునికి చెపుతూన్న సుమంతుని మాటలు. భూః = భూమి, సదర్పా = దర్భంతో కూడినది, తత్ = ఆ కారణంవల్ల, మన్మణచరణపాతమ్ = మృదువైన పాదన్యాసం కలుగునట్లుగా, గమ్యతామ్ = నడుపుము. ఘర్మః = వేడి, కఠోరః = అధికంగా ఉన్నది. అందువలన, సిచయాన్తమ్ = వస్త్రాంతమును, మూర్ధ్ని = శిరస్సుపై, విరచయ = రచించుము, కప్పికొనుము, ఇతి = అని, జనకపుత్రీ = సీత, పథికవధూభిః = మార్గంలో నడచి వెడుతూన్న స్త్రీలచేత, పథి = మార్గమునందు, అశ్రుపూర్ణైః = కన్నీళ్ళతో నిండిన, లోచనైః = నేత్రాలతో, వీక్షితా = చూడబడింది; శిక్షితా చ = బోధించబడింది కూడ.

ఇక్కడ “భూః సదర్పా; (తత్) మన్మణచరణపాతం గమ్యతామ్” అనే పూర్వార్థంలోని వాక్యం ఉత్తరార్థంలోని ‘తత్’ (ఆకారణంవలన) అనే పదంచేత పూరించబడుతుంది అనగా ఆ వాక్యం పూర్తి అవడానికి కావలసిన ‘తత్’ అనే పదం ద్వితీయార్థంలో ఉంది. అందుచేత అర్థాంతరైకవాచకత్వదోషం.

అవ. అభవన్మతయోగాన్ని విశదీకరిస్తున్నాడు -

వృ. (12) ఆభవన్ మతః (ఇష్టః) యోగః (సంబన్ధః) యత్ర తత్ యథా.

శ్లో॥ యేషాం తామ్రీదశేభదానసరితః పీతాః ప్రతాపోష్మభి
ర్గ్రిలాపానభువశ్చ నన్దనవనచ్ఛాయాసు యైః కల్పితాః,

యేషాం హుంకృతయః కృతామరపతిక్షోభాః క్షపాచారిణాం
కిం తైస్త్వత్పరితోషకారివిహితం కించిత్ప్రవాదోచితమ్.

వృ. అ.త “గుణానాం చ పరార్థత్వాదసంబంధః సమత్వాత్
స్యాత్” ఇత్యుక్తనయేన యచ్ఛబ్దనిర్దేశ్యానామర్థానాం పరస్పరసమన్వ
యేన యైరిత్యత్ర విశేష్యస్య అప్రతీతిరితి. ‘క్షపాచారిభిః’ ఇతి పాఠే
యుజ్యతే సమన్వయః.

వ్యా. అభవన్నితి :- ఏ వాక్యంలో ఇష్టమైన (ఉండాలని అనుకొన్న)
సంబంధం (ప్రదర్శనకు) ఉండదో అది ‘అభవన్మతయోగం’.

వి. ఇది (అభవన్మతయోగత్వం) కొన్ని చోట్ల (1) విభక్తిభేదనిబంధనం
అసగ విభక్తుల భేదాన్ని పట్టి ఏర్పడినది కావచ్చు. కొన్నిచోట్ల (2) న్యూనత్వాది
నిబంధనం కావచ్చును. కొన్నిచోట్ల (3) ఆకాంక్షాభావనిబంధనం కావచ్చును.
కొన్నిచోట్ల (4) వాచ్యవ్యంగ్యార్థాలకు వివక్షితసంబంధం లేకపోవడంవల్ల ఏర్ప
డింది కావచ్చును. కొన్నిచోట్ల (5) సమాసంచేత కప్పబడిపోవడంవల్ల ఇష్టమైన
సంబంధం కుదరకపోవడంమూలాన కావచ్చును. కొన్నిచోట్ల (6) వ్యుత్పత్తివిరోధ
నిబంధనం కావచ్చును. వాటిలో విభక్తిభేదనిబంధనమైన అభవన్మతయోగత్వానికి
ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

యేషామితి :- హనుమంతుడు లంకాదహనం చేసివేసిన పిమ్మట వీరులైన
రాక్షసుల్ని ఆక్షేపిస్తూ ఒకడు రావణునితో అంటున్న మాటలివి. యేషామ్ =
ఏ, క్షపాచారిణామ్ = రాక్షసులయొక్క, ప్రతాపోష్మభిః = ప్రతాపముల వేడుల
(వేడి)చేత, త్రిదశేభదానసరితః = దేవతల ఏనుగైన ఐరావతముయొక్క మదోదక
నదులు, పీతాః = తాగబడినవో, యైః = ఏ రాక్షసులచేత, నన్దనవనచ్ఛాయాసు =
నందనవనముల నీడలలో, లీలాపానభువః = విలాసార్థమైన మధ్యపానభూములు,
కల్పితాః = ఏర్పరచబడినవో. యేషామ్ = ఏ రాక్షసులయొక్క, హుంకృతయః
= హుంకారాలు, కృతామరపతిక్షోభాః = చేయబడిన ఇంద్రుని క్షోభ గలవో,
ఇంద్రుణ్ణి క్షోభింపజేసినవో, తైః = వాళ్ళచేత, ప్రవాదోచితమ్ = సభలో మాట
లాడినదానికి తగినట్లుగా, కించిత్ = ఏదైనా, త్వత్పరితోషకారి = నీకు సంతోషం
కలిగించేది, కిం విహితమ్ = చేయబడిందా?

అతేతి:- ఇక్కడ “గుణానాం చ పరార్థత్వాదసంబంధః సమత్వాత్ స్యాత్” అనే న్యాయాన్ని అనుసరించి యచ్చబ్ధినిర్దేశ్యాలైన అర్థాలకు పరస్పరం సమన్వయం ఉండదు గాన ‘యైః’ అనే పదంచేత విశేష్యప్రతీతి కలగదు. ‘క్షపాచారిభిః’ అనే పాఠంతో సమన్వయం కుదురుతుంది.

వి. “గుణానాం చ పరార్థత్వాదసంబంధః సమత్వాత్ స్యాత్” అని జైమిని సూత్రం. తృతీయాధ్యాయప్రథమ పాదంలోనిది. అప్రధానాలైన అనేక విషయాలు చెప్పినప్పుడు వాటికి అన్నింటికీ ప్రధానమైనదానితోనే సంబంధం ఉంటుంది కాని పరస్పరసంబంధం ఉండదు. ఉదాహరణకి— “అనాహతం, నవం, శుక్లం వస్త్రమ్” (నంగని, క్రొత్తదైన, తెల్లని వస్త్రం) అన్నప్పుడు ‘అనాహతమ్’ ‘నవమ్’ ‘శుక్లమ్’ అనేవి విశేషణాలు. ‘వస్త్రమ్’ విశేష్యం. విశేషణాలు గుణాలు అనగా అప్రధానాలు; విశేష్యం ప్రధానం. అప్రధానాలైన విశేషణా లన్నీ ప్రధానమైన విశేష్యంతోనే అన్వయిస్తాయి కాని తాము ఒకదానితో ఒకటి (పరస్పరమూ) అన్వయించవు. ‘అనాహతమ్’ అనేది ‘నవమ్’తో కాని ‘శుక్లమ్’తో కాని అన్వయించదు. అట్లే ఆ రెండూ కూడా. దీనికి కారణం ఏమిటనగా గుణాలు (అప్రధానాలు) ప్రధానమైన దానికి ఉపకరించడంకోసమే ఉద్దిష్టములు అయి (ఉద్దేశించబడి) ఉంటాయి కాని అప్రధానాలకు ఉపకరించడానికి ఉద్దిష్టాలు కావు. గుణానామ్ = అప్రధానమైనవి, పరార్థత్వాత్ = ప్రధానమైన మరొకదానితో సంబంధించడంకోసం ఉద్దేశించబడడం వల్ల, సమత్వాత్ = అవన్నీ సమానములు అవడంవల్ల, అనగా అప్రధానాలే అవడం వల్ల, ఆసంబంధః = వాటిలో ఒకదానితో మరొకదానికి సంబంధం లేకపోవడం, స్యాత్ = ఉండవలెను, అవి పరస్పరం సంబంధించకూడదు, ప్రధానంతోనే సంబంధించాలి” అని సూత్రానికి అర్థం.

ప్రస్తుతంలో ‘యైః’ అనేదానికి క్షపాచారులతో విశేషణవిశేష్యభావసంబంధం వివక్షితమైనది. అనగా ‘ఏ రాక్షసులచేత ఇట్లు చేయబడిందో ఆ రాక్షసులచేత నీకు సంతోషం కలిగించే పని ఏదైనా చేయబడిందా” అన్నప్పుడు ప్రధాన వాక్యార్థం “తైః కిం విహితమ్” అనేది. ఇక్కడ ‘తైః’ అనగా ఆ రాక్షసులచేత అని అర్థం. ‘యైః’ అనేది ‘క్షపాచారిభిః’ అనేదానితో విశేషణంగా సంబంధించి ఉన్న పక్షంలో ‘తైః’ అనేదానిచేత ఆ రాక్షసులను నిర్దేశించడం కుదురుతుంది. కాని ‘యైః’ అనే దానితో సంబంధించడానికి తగిన ‘క్షపాచారిభిః’ అనే తృతీయాంతవిశేష్యం లేదు. ‘క్షపాచారిణామ్’ అని షష్ఠ్యంతవిశేష్యమే ఉంది. వేరు వేరు విభక్తులలో

ఉన్న 'యైః' 'క్షపాచారిణామ్' అనేవాటికి విశేషణవిశేష్యభావంతో సంబంధం కుదరదు.

అయితే "యేషాం క్షపాచారిణాం సరితః పీఠాః" "యేషాం హుంకృతయః కృతామరపతిక్షోభాః" అనే అవాంతరవాక్యాలలో యచ్చబ్ధక్షపాచారిశబ్దాలు షష్ఠీవిభక్తులలోనే ఉండి పరస్పరాన్వయంతో ఉన్నాయి కదా; ఈ 'యైః' అనే దానికి వాటితో సంబంధం ఉండడంచేత తద్వారా క్షపాచారిశబ్దంతో కూడా అన్వయం కుదురుతుంది కదా అని శంక కలగవచ్చు. అది కుదరదు. పైన చెప్పిన జైమినిసూత్రం ప్రకారం అప్రధానమైనవాటికి పరస్పరసంబంధం ఉండదు కదా? అందుచేత తృతీయాంతమైన క్షపాచారిశబ్దం ఉంటేనే దానితో 'యైః' అనే తృతీయాంతానికి సంబంధం కుదురుతుంది. అప్పుడు ఆ అర్థాన్ని 'తైః' అనే తృతీయాంతంచేత నిర్దేశించడం సాధ్యం అవుతుంది. ఈ విధంగా ఈ శ్లోకంలో విభక్తిభేదనిబంధనమైన అభవన్మతయోగత్వం అనే దోషం ఉంది. ఇది లేకుండా ఉండాలంటే 'క్షపాచారిణామ్'కు బదులు 'క్షపాచారిభిః' అనే పాఠం కల్పించుకోవాలి.

అవ. న్యూనతాదినిబంధనమైన అభవన్మతయోగానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

వృ. యథా వా-

శ్లో॥ త్వమేవంసౌందర్యా స చ రుచిరతాయాః పరిచితః
కలానాం సీమానం పరమిహ యువామేవ భజధః,
అపి ద్వాన్ద్వం దిష్ట్యా తదితి సుభగే సంవదతి వామ్
అతః శేషం యత్స్యాజ్జితమిహ తదానీం గుణితయా, 228

వృ. అత్ర యదిత్యత్ర తదితి, తదానీమిత్యత్ర యదేతి వచనం నాస్తి. 'చేత్స్యాత్' ఇతి యుక్తః పాఠః.

వ్యా. మరొక ఉదాహరణం ఎట్లనగా-

త్యమితి :- నాయితో దూతి మాటలివి. సుభగే = సౌభాగ్యవంతురాలా!

త్వమ్ = నీవు, ఏవంసౌందర్యా = ఇట్టి సౌందర్యం కలదానవు, సః చ = అతడు కూడా, దుచిరతాయాః = సుందరత్వానికి, పరిచితః = పరిచితుడు, సుందరుడు. ఇహ = ఈ లోకంలో, యువామేవ = మీరిద్దరే, కలానామ్ = చతుష్పక్షికళం యొక్క, పరమ్ = అత్యధికమైన, అత్యున్నతమైన, సీమానమ్ = చివరి సరి హద్దును, పరోత్కర్షణను, భజతః = పొందుచున్నారు. వామ్ = మీరిద్దరియొక్క, తత్ = ఆ, ద్వన్ద్వమ్ = ద్వంద్వం, దిష్ట్యా = బాగ్యంచేత, ఇతి = ఇట్లు, పైన చెప్పిన విధంగా, సంవదతి = యోగ్యం అవుతున్నది. అతః = అందువలన, శేషమ్ = మిగిలిన, యత్ = ఏది ఉన్నదో, మీ సమాగమం అనే మిగిలిన విషయం ఏదున్నదో అది, స్యాత్ = అయితే, తదాసీమ్ = అప్పుడు, గుణితయా = మంచి గుణాలు కలిగి ఉండడంచేత, మంచిగుణాలచేత, జితమ్ = జయం పొందబడింది.

అత్రేతి :- ఇక్కడ 'యత్' అన్నచోట 'తత్' అనేది 'తదాసీమ్' అని అన్నచోట 'యదా' అనేది లేవు. 'చేత్ స్యాత్' అనే పాఠం యుక్తం.

"శేషం యత్ తత్ యదా స్యాత్ తదాసీమ్" (మిగిలినది ఏది ఉన్నదో అది ఎప్పుడు ఆగునో అప్పుడు" అనే ఆర్థం రావాలి. అందుకు కావలసిన 'తత్' అనేది 'యత్' అనేదాని దగ్గర 'యదా' అనేది 'తదాసీమ్' అనేదాని దగ్గరా లేవు. అందుచేత ఇక్కడ పదన్యూనతాకృతమైన (పదాలు తక్కువపడడంవల్ల ఏర్పడిన) అభవన్మతయోగత్వదోషం. "అతః శేషం చేత్యాత్" అనే పాఠం అంటే ఈ దోషం ఉండదు.

అవ. ఆకాంక్షావిరహనిబంధనమైన అభవన్మతయోగత్వానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

వృ. యథా వా -

శ్లో॥ సంగ్రామాజ్గణమాగతేన భవతా చాపే సమారోపితే
దేవాకర్ణయ యేన యేన సహసా యద్యత్సమాసాదితమ్,
కోదణ్డేన శరాః శరై రరిశిరస్తే నాపి భూమణ్డలం
తేన త్వం భవతా చ కీర్తి రతులా కీర్త్యా చ లోకత్రయమ్.

వృ అత్రాకర్ణనక్రియాకర్మత్వే కోదణ్డం శరానిత్యాది, వాక్యార్థస్య

కర్మత్వే కోదణ్డః శరాః ఇతి ప్రాప్తమ్. న చ యచ్ఛబ్దార్థస్తద్విశేషణం
వా కోదణ్డాది. న చ కేన కేనేత్యాది ప్రశ్నః.

వ్యా. మరొక ఉదాహరణం ఎట్లనగా.

సంగ్రామేతి :- దేవ = రాజా! సంగ్రామాజ్ఞానమ్ = యుద్ధరంగమును,
ఆగతేన = పొందిన, భవతా = నీచేత, చాపే = ధనస్సు, సమారోపితే = ఎక్కు
పెట్టబడినదగుచుండగా, సహసా = వెంటనే, యేన యేన = దేనిచేత దేనిచేత,
యత్ యత్ = ఏదేది, సమాసాదితమ్ = పొందబడినదో, ఆకర్ణయ = వినుము.
కోదణ్డేవ = ధనస్సుచేత, శరాః = బాణాలు (పొందబడినవి), శరైః = బాణాల
చేత, అరిశిరః = శత్రువు శిరస్సు, తేనాపి = ఆ శత్రు శిరస్సుచేత కూడ, భూ
మణ్డలమ్ = భూమండలమూ, తేన = దానిచేత, త్వమ్ = నువ్వు, భవతా = నీ
చేత, అతులా = సాటి లేని, కీర్తిః = కీర్తి, కీర్త్యా = కీర్తి చేత, లోకత్రయమ్ = లోక
ముల త్రయమూ (పొందబడినవి).

అత్రేతి :- ఇక్కడ కోదండాదులకు ఆకర్ణనక్రియలో కర్మత్వం అంగీక
రించినట్లయితే 'కోదణ్డమ్' 'శరాన్' ఇత్యాదిరీతిలో ద్వితీయావిభక్తిలో ఉండాలి.
వాక్యార్థం కర్మ అయితే 'కోదణ్డః' 'శరాః' ఇత్యాదిరీతిలో ప్రథమావిభక్తిలో
ఉండాలి. కోదండాదికం యచ్ఛబ్దార్థమూ కాదు. దానికి విశేషణమూ కాదు కదా?
దేనిచేత? ఇత్యాదివిధంగా ప్రశ్న కూడా లేదు కదా?

వి. ఇక్కడ ఉత్తరాద్దానికి పూర్వార్థార్థంతో సంబంధం వివక్షితం (ఉన్నట్లు
చెప్పడానికి ఉద్దేశించబడింది) కాని అది కుదరదు. "దేనిచేత ఏది పొందబడిందో
దానిని వినుము" అనడంవేత 'ఆ పొందినదానినీ, పొందబడ్డదానినీ వినుము' అని
అర్థం. అనగా పొందినవి పొందబడ్డవి శ్రవణక్రియలో కర్మలు అని కదా అర్థం.
అప్పుడు వాటికి 'కర్మణి ద్వితీయా' (పా.సూ. 2.3.2) అను నియమం ప్రకారం
ద్వితీయావిభక్తి వచ్చి 'కోదణ్డమ్', 'శరాన్' ఇత్యాదివిధంగా ప్రయోగించాలి.

శ్రవణక్రియలో కోదండాదులు కర్మ కాదు; పరస్పరం అన్వయించని
(సంబంధంలేని) కోదండాదులు అన్నీ ఒకే మాటు వాక్యార్థరూపంలో శ్రవణానికి
కర్మ అని చెప్పతాం. అప్పుడు ద్వితీయ రావలసిన పని లేదు. ద్వితీయ ప్రాతి
పదికకే కావి వాక్యానికి రాదు కదా. అందుచేత కోదండాదిశబ్దాలు తృతీయాది

విభక్తులలో ఉండడానికి అభ్యంతరం ఏమీ ఉండదు కదా అని అశంకించవచ్చు. ఇది కూడా కుదరదు.

“యో యో వీరః సమాయాతస్తం తం శృణు మహీపతే,
భీష్మో ద్రోణః కృపః కర్ణః సౌమదత్తిర్ధనంజయః”

(రాజా! ఏ యే పీరుడు వచ్చాడో ఆతనిని గూర్చి వినుము. ధీష్ణుడు ద్రోణుడు, కృపడు, కర్ణుడు, భూరిశ్రవస్సు, అర్జునుడు) అనే శ్లోకంలో పరస్పరానన్వితాలైన ధీష్ణః ఇత్యాదిశబ్దాలను ప్రథమావిభక్తిలో ఉపయోగించినట్లు ఇక్కడ కూడా పరస్పరానన్వితాలైన కోదండాదిశబ్దాలను “ప్రాతిపదికార్థంలో ప్రథమ ప్రయోగించాలి” అనే నియమం ప్రకారం (ప్రాతిపదికార్థలిజ్జపరిమాణవచనమాత్రే ప్రథమా” (పా. సూ. 2-3-46) ‘కోదణ్ఠః’ ‘శరాః’ ఇత్యాదిరీతిలో ప్రథమావిభక్తిలో ప్రయోగించవలసి ఉంటుంది.

మరొక అశంక కలగవచ్చును. బుద్ధిలో ఉన్నదానినే యచ్చజ్ఞం బోధిస్తుంది గాన ఇక్కడ ‘యేన’ ‘యేన’ ‘యత్’ ‘యత్’ అనే శబ్దాలకి కోదండం, బాణాలు మొదలైనవి అర్థం. అందుచేత తృతీయవిభక్త్యంతయచ్చజ్ఞాన్ని పట్టి ‘కోదణ్ఠేన’ ఇత్యాదితృతీయావిభక్తులు ప్రథమాంతయచ్చజ్ఞాన్ని పట్టి ‘శరాః’ ఇత్యాది ప్రథమావిభక్తులు ప్రయోగించబడినవి అని చెప్పవచ్చును కదా? ఇది కూడా యుక్తం కాదు. యచ్చజ్ఞాలకే కోదండాదులు అర్థం అయిన పక్షంలో మళ్ళీ కోదండాదిశబ్దాలప్రయోగం ఎందుకు? అలా ప్రయోగించడం “ఘటో ఘటః” అనే ప్రయోగం వంటిది అవుతుంది కదా?

కోదండాదికం యచ్చజ్ఞార్థం అని అనకుండగా కోదండాదికాలు యచ్చజ్ఞార్థాలైన కర్తకు, కర్మలకు విశేష్యాలు కాని విశేషణాలు కాని అని అంటాం. అప్పుడు విశేష్యానుసారంగా లేదా విశేషణానుసారంగా వీటి విభక్తులు ప్రయోగింపబడ్డాయి అని చెప్పవచ్చును కదా అనే అశంక కూడా యుక్తం కాదు. కోదండాదులు విశేష్యాలు అనే పక్షంలో “యేన కోదణ్ఠేన యత్ శరాః సమాసాదితం తత్ ఆకర్ణయ” అని వాక్యార్థం అవుతుంది. అప్పుడు “కేన కోదణ్ఠేన కే శరాః” (ఏ ధనస్సుచేత ఏ బాణాలు?) అనే అశంక నివర్తించదు. అది అలాగే ఉండిపోతుంది. కోదండాలు విశేషణాలు అని చెప్పిన పక్షంలో కూడా “కోదణ్ఠేన యేన

శరాః యత్ సమాసాదితమ్ తత్ ఆకర్షయ" అని వాక్యార్థం అవుతుంది. అప్పుడు కూడా పైన చెప్పిన ఆకాంక్షానువృత్తిరూపదోషమే. అందుచేత యచ్ఛబ్దార్థకోదండాదులకు విశేషణవిశేష్యభావాన్ని ఆంగీకరించినా కూడా అర్థం కుదరదు.

(మరొక అశంక) 'యేన' 'యత్' అనే పదాలచేత సామాన్యరూపంలోనే "ఒకానొకదానిచేత ఒకటి పొందబడినది" అని తెలుస్తుంది. "కేన కేన కిమ్ కిమ్" (దేనిచేత ఏది?) అనే విశేషాన్ని గూర్చిన ప్రశ్నకు సమాధానంగా "కోదజ్ఞేన శరాః" ఇత్యాదులు చెప్పబడ్డాయి అని చెప్పవచ్చును కదా అని అశంక. ఇది కూడా యుక్తం కాదు. ఇక్కడ అలాంటి ప్రశ్నవాచకపదాలేవీ లేవు కదా?

ఈ విధంగా ఇక్కడ ఎలా చూచినా ప్రథమార్థార్థ ద్వితీయార్థార్థాలకు మతమైన (అనుకొన్న) అన్వయం కుదరడంలేదు. అందుచేత అభవన్మతయోగత్వ దోషం అనివార్యం అని భావం.

అవ. వ్యంగ్యానికి విపక్షితయోగం లేనప్పుడు ఏర్పడే అభవన్మతయోగత్వ దోషానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

వృ. యథా చా-

"చాపాచార్యశ్రీపురవిజయీ...." (230)-

ఇత్యాదౌ బార్గవస్య నిస్తాయాం తాత్పర్యమ్. కృతవతేతి పరశా సా ప్రతీయతే. 'కృతవతః' ఇతి పాఠే మతయోగో భవతి.

వ్యా. మరొక ఉదాహరణం ఎట్లనగా.

చాపాచార్యః ఇత్యాదిః. ఈ శ్లోకం ఈ ఉల్లాసంలోనే 201వ శ్లోకంగా వచ్చినది. వ్యాఖ్యానం అక్కడ చూచుకొనవలెను. "చాపాచార్యః" ఇత్యాదిశ్లోకంలో రావణునికి పరశురాముణ్ణి నిందించడంలోనే తాత్పర్యం కాని పరశువును నిందించడంలో కాదు. పరశువు నింద్యమైన పక్షంలో పరశురాముడు పరశువు కాక మరొక ఆయుధంతో వచ్చి యుద్ధం చేస్తే రావణునికి ఆతనితో యుద్ధం చేయడం ఇష్టమే అన్నట్టు అవుతుంది. కాని ఇక్కడ 'కృతవతా' అని పరశువుకు విశేషణంగా ప్రయోగించడంచేత ఇలా చేసిన పరశువు నింద్యం అని వ్యంగ్యం అవుతున్నది. అందుచేత 'కృతవతా'కు బదులు 'కృతవతః' అని పాఠం మార్చిన పక్షంలో

‘కృతవతః తవ’ అని ఇది ‘తవ’కు విశేషణం అవడంచేత “ఇలాంటి వనులు చేసిన నీ పరశువుతో” అని అర్థం వస్తుంది. చేసినవాడు నిందుడు గాన నింద పరశు రామునికి చెందుతుంది.

అవ. సమాసంచేత కచ్చిడడంచేత ఏర్పడిన అభవన్మతయోగత్వానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు—

వృ. యథా వా-

శ్లో॥ చత్వారో వయమృత్విజః స భగవాన్ కర్మోపదేష్టా హరిః
సంగ్రామాధ్వరదీక్షితో నరపతిః పత్ని గృహీతవ్రతా,
కౌరవ్యాః పశవః ప్రియాపరిభవక్తేశోపశాన్తిః ఫలం
రాజన్యోపనిమన్త్రణాయ రసతి స్పీతం హతో దున్దుభిః.

వృ. అత్ర అధ్వరశబ్దః సమాసే గుణీభూత ఇతి న తదర్థః
సర్వైర్యుజ్యతే.

వ్యా. మరొక ఉదాహరణం ఎట్లనగా-

చత్వారః ఇతి:- వేణీసంహారంలో రణదుందుభిధ్వని విని భీమసేనుడు
ద్రావదితో అంటూన్న మాటలు. వయమ్ = మేము, చత్వారః = నలుగురము,
ఋత్విజః = ఋత్విక్కులము, సః = ఆ, భగవాన్ = భగవంతుడైన, హరిః =
శ్రీకృష్ణుడు, కర్మోపదేష్టా = కర్మలను ఉపదేశించేవాడు. నరపతిః = రాజా, సంగ్రా
మాధ్వరదీక్షితః = యుద్ధం అనే యజ్ఞంలో దీక్ష తీసికొన్నవాడు. పత్ని = భార్య
వైన నీవు, గృహీతవ్రతా = గ్రహించబడిన వ్రతం కలదానవు. కౌరవ్యాః =
కౌరవులు, పశవః = యజ్ఞపశువులు. ప్రియాపరిభవక్తేశోపశాన్తిః = ప్రియురాలి
పరాభవక్తేశంయొక్క శాంతి, ఫలమ్ = ఫలము. రాజన్యోపనిమన్త్రణాయ =
క్షత్రియుల ఆహ్వానంకొరకు, హతః = మ్రోగించబడిన, దున్దుభిః = దుందుభి,
స్పీతమ్ = అధికంగా, రసతి = ధ్వనిచేస్తూన్నది.

అత్రేతి:- ఇక్కడ అధ్వరశబ్దం సమాసంలో గుణీభావం చెందినది (అప్రా
ధాన్యం పొందింది). అందుచేత దాని అర్థం అన్నింటికొకటి అన్వయించడంలేదు.

వి. "యుద్ధమే ఒక మహాయజ్ఞం ఆ యజ్ఞంలో దీక్షితుడు రాజు. దానిలో మేము నలుగురు సోదరులం ఋత్విక్కులం" ఇత్యాదివిధంగా యజ్ఞం ఋత్విక్కులు మొదలైనవాళ్ళందరితోను అన్వయించాలి: కాని 'అధ్వర' శబ్దాన్ని 'సంగ్రామాధ్వర దీక్షిత:' అనే సమాసంలో చేర్చడంచేత అది అప్రదానమై పోయింది దాని అర్థం ఒక్క 'దీక్షిత:' అనేదానితో మాత్రమే అన్వయిస్తూన్నది గాని 'ఋత్విజ:' 'కర్మోపదేశా' ఇత్యాదులతో అన్వయించడంలేదు. అందుచేత కావాలనుకున్న అన్వయం కుదరడంలేదు గాన అభవన్మతయోగత్వదోషం.

అవ. వ్యుత్పత్తివిరోధనిబంధనమైన అభవన్మతయోగత్వానికి ఉదాహరణం. చూపుతున్నాడు.

వృ. యథా వా-

శ్లో॥ జజ్ఞాకాణ్డోరునాలో నఖకిరణలసత్కేసరాలీకరాలః
ప్రత్యగ్రాలక్తకాభాప్రసరకిసలయో మజ్జామణ్డీరభృజ్ఞః,
భర్తుర్నృతానుకారే జయతి నిజతనుస్వచ్ఛలావణ్యవాపీ
సంభూతామ్భోజశోభాం విదధదభినవో దణ్డపాదో భవాన్యాః.

వి. అత్ర దణ్డపాదగతా నిజతనుః ప్రతీయతే; భవాన్యా సంబన్ధి నీతి తు వివక్షితా.

వ్యా. మరొక ఉదాహరణం ఎట్లనగా:-

జజ్ఞా ఇతి:- ఈ శ్లోకం 150వ శ్లోకంగా వెనక వచ్చినది. వ్యాఖ్యానం అక్కడ చూచుకొనవలెను

అత్రేతి:- ఇక్కడ దండపాదానికి సంబంధించి నిజతనువు అని అర్థం వస్తూన్నది. కాని పార్శ్వతికి సంబంధించినది వివక్షితం.

"ససమ్బన్ధినాం నిజస్వాత్మాదివదార్థానాం ప్రదానక్రియాన్వయికారకపదార్థే ఏవాన్వయః" అనే వ్యుత్పత్తి (నియమం) ఉన్నది. సంబంధాన్ని బోధించే 'నిజ' 'స్వ' 'ఆత్మన్' మొదలైన పదాలు ప్రదానక్రియతో అన్వయించే కారకపదార్థంతో మాత్రమే అన్వయిస్తాయి" అని దీని అర్థం. "తన శరీరంయొక్క స్వచ్ఛమైన....

శోభ ధరిస్తూన్న పార్వతియొక్క దండపాదం సర్వోత్కర్షగా ఉన్నది" అనే అర్థం గల "నిజతనుస్వచ్ఛ....శోభాం విదధత్ భవాన్యాః దణ్డపాదః జయతి" అనే వాక్యంలో ప్రధానక్రియ అయిన 'జయతి'తో అన్వయిస్తూన్న కారకం 'దణ్డపాదః' అనేది. అందుచేత 'నిజ' (తన) అనేది దండపాదంతోనే అన్వయిస్తుంది కాని భవానితో అన్వయించదు. 'తన దేహంయొక్క' అనగా 'దండపాదం దేహంయొక్క' అని అర్థం. కాని 'నిజ' అనేది 'భవాన్యాః'తో అన్వయించి "తన" అనగా "పార్వతియొక్క శరీరం" అనే అర్థం రావా లని కవి అభిప్రాయం. అది లభించడం లేదు గాన అభవస్మృతయోగత్వం.

అవ. అనభిహితవాచ్యాన్ని వివరిస్తున్నాడు.

వృ. (13) ఆవశ్యవక్తవ్యమనుక్తం యత్ర యథా-

శ్లో॥ అప్రాకృతస్య చరితాతిశయైశ్చ దృష్టై
రత్యద్భుతైరపహృతస్య తథాపి నాస్థా,
కోఽప్యేష వీరశిఖకాకృతిరప్రమేయ
సౌందర్యసారసముదాయమయః పదార్థః.

233

వృ. అత్ర "ఆపహృతోఽస్మి" ఇత్యపహృతత్వస్య విధిర్వాచ్యః. తథాపీత్యస్య ద్వితియవాక్యగతత్వేనైవోపపత్తేః.

వ్యా. అవశ్యేతి:- తప్పకుండా చెప్పలసినది (పదం మొదలైనది) ఎక్కడ చెప్పబడదో అది అనభిహితవాచ్యం. ఎట్లనగా-

అప్రాకృతస్యేతి:- మహావీరచరితంలో శ్రీరాముడు శివధనుర్భంగం చేసి సప్పుడు పరశురాముడు తనలో అనుకుంటూన్న మాటలు. అప్రాకృతస్య = అసామాన్యుడైన ఇతనియొక్క, దృష్టైః = చూడబడిన, అత్యద్భుతైః = చాల ఆశ్చర్యకరములైన, చరితాతిశయైః = చరిత్రయొక్క ఉత్కర్షలచేత, అపహృతస్య = అపహరించబడిన, ఆకర్షించబడిన మనస్సు గల నాకు, తథాపి = అట్లేనను, అస్థా = అదరం, అనగా ఈదశరథపుత్రుడే ధనుర్భంగం చేసినా డనే నిశ్చయం, న = లేదు. ఏషః = ఇతడు, కోఽపి = ఒకానొక, వర్ణింప శక్యం కాని, వీరశిఖకాకృతిః

= వీరశిఖవుయొక్క ఆకారం గల, అప్రమేయ సౌందర్యసారసముదాయమయః= ఇంత అని ఊహించ శక్యం కాని సౌందర్యంయొక్క, బలంయొక్క సముదాయం రూపమైన, సౌందర్యసారసముదాయప్రచురమైన, పదార్థః = పదార్థము.

అశ్రేణి:- ఇక్కడ 'అవహృతః అస్మి' (అవహరించబడినాను) అని అపహృతత్వాన్ని విధించి నట్లు చెప్పాలి. అప్పుడు రెండవ వాక్యంలో ఉన్న తథాపి అనేదానితో అన్వయం కుదురుతుంది.

వి. "అవహరింపబడిన నాకు, అట్లైనా ఆస్థ లేదు" అని చెప్పడం కంటే "నేను అవహరించబడ్డాను" అని ముందు చెప్పి, "అట్లైనా నాకు ఆస్థ లేదు" అని చెప్పినట్లయితే అన్వయం బాగుంటుంది. అందుచేత "అహృతోఽస్మి" (అస్మి = వేను, అవహరించబడితిని; 'అస్మి' అనేది ఇక్కడ అవ్యయం, నేను అని అర్థం) అనే పాఠం యుక్తం. ఈ విధంగా ఇక్కడ 'అవహృతస్య' అనే షష్ఠ్యంతస్తానంలో 'అవహృతః' అని ప్రథమాంతం చెప్పబడలేదు గాన అనభిహితవాచ్యత్వదోషం.

అవ. 'అపి' మొదలైన నిపాతలు ప్రయోగించకపోవడం వల్ల ఏర్పడిన అనభిహితవాచ్యత్వానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

వృ. యథా వా.

శ్లో॥ ఏషోఽహమద్రితనయాముఖపద్మజన్మా
ప్రాప్తః సురాసురమనోరథదూరవర్తీ,
స్వప్నేఽనిరుద్ధఘటనాధిగతాభిరూప
లక్ష్మీఫలామసురరాజసుతాం విధాయ.

234

వృ. అత్ర మనోరథానామపి దూరవర్తీత్యప్యర్థో వాచ్యః.

వ్యా. మరియొక ఉదాహరణం ఎట్లనగా.

ఏష ఇతి :- ఉదాహరణనాటకంలో ఉష సఖురాలైన చిత్రలేఖతో వరం అంటున్న మాటలు. ఇది హరివంశంలోని కథ. ప్రావీణ్యం గల సురాసురయక్ష గంధర్వోరగాదికన్యలు పార్వతీవరమేశ్వరుల ఎదుట గీతవాద్యనృత్యాలు చేస్తూ

ఉండాలి. ఒకనాడు బాణాసురిని కన్య ఉష కూడ ఆ విధంగా తన కళలను ప్రదర్శించింది. “ఈ దంపతులు ఎంత హాయిగా ఉన్నారు”! అని ఆమె పార్వతీపరమేశ్వరులను గూర్చి మనస్సులో అకుకొన్న దట. ఆమె చూపిన కళాప్రవీణ్యానికి సంతోషించిన పార్వతి “కొంత కాలం తరవాత నీకు తగిన భర్త స్వప్నంలో నిన్ను పొందగలడు” అని వరం ఇచ్చింది. అది కేవలం పరిహాసోక్తి అనుకొని ఉష దాని మాట మరచిపోయింది. కొంత కాలానికి ఆ వరప్రభావంవల్ల శ్రీకృష్ణుని మనుమడైన అనిరుద్దుడు స్వప్నంలో ఉషను కలుసుకుంటాడు. తన శిలానికి భంగం వాటిల్లిన దని ఉష ఆత్మహత్య చేసుకుంటుందేమో అనే సందేహంచేత పార్వతీదత్తవరం రూపం దాల్చి చిత్రలేఖతో ఈ మాటలు అన్నది అని సుదాసాగరవ్యాఖ్యాకారుడు వ్రాశాడు.

అద్రితనయాముఖపద్మజన్మా = పార్వతీముఖపద్మంనుండి పుట్టినవాడను, సురాసురమనోరథదూరవర్తీ = సురాసురుల మనోరథానికి దూరంగా ఉండేవాడను అయిన, ఏషః అహమ్ = ఈ నేను, అసురరాజసుతామ్ = బాణాసురుని కుమార్తె అయిన ఉషను, స్వప్నే = స్వప్నంలో. అనిరుద్దమటనాధిగతాభిరూపలక్ష్మీపలామ్ = అనిరుద్దునితో కలవడంచేత పొందబడిన అత్యధికసౌందర్యలక్ష్మియొక్క పలంకలదానినిగా, సపలసౌందర్యవతినిగా, విధాయ = చేసి, ప్రాప్తః = తిరిగి వచ్చినాను.

అత్రేతి :- ఇక్కడ ‘మనోరథాలకు కూడ దూరంగా ఉండేవాడను’ అని ‘అపి’ శబ్దార్థం చెప్పడం ఉద్దేశ్యం. అనగా ‘సురాసురమనోరథాలకు దూరంగా ఉంటాను అనడంలో ‘నేను సురాసురుల మనోరథాలకి కూడా అందనివాడను’ అని చెప్పడం ఉద్దేశ్యం. కాని ఆ అర్థం రావాలంటే ‘అపి’ శబ్దం ప్రయోగించి “సురాసురాణామపి మనోరథానాం దూరవర్తీ” అని అనాలి. అలా అనకపోవడం చేత ఇక్కడ అనభిహితవాచ్యత్వదోషం.

అవ. సమాసం లేనప్పుడు కూడా ఈ అనభిహితవాచ్యత్వదోషానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

వృ. యథా వా-

శ్లో॥ త్వయి నిబద్ధరతేః ప్రియవాదినః
ప్రణయభజ్గుపరాజ్ఞాభచేతసః,

కమపరాధలవం మమ పశ్యసి
త్యజసి మానిని దాసజనం యతః.

235

వృ. అత్ర “అపరాధస్య లవమపి” ఇతి వాచ్యమ్.

వ్యా. మరొక ఉదాహరణం ఎట్లనగా-

త్యయీతి :- విక్రమోర్వశీయంలో కనబడకుండా పోయిన ఊర్వశిని ఉద్దేశించి పురూరవుడు అంటూన్న మాటలు. మానిని = ఓ! మానవంతురాలా! త్యయి = నీయందు, నిబద్ధరతేః = కట్టబడిన ప్రేమ కలవాడను, ప్రీయవాదినః = ప్రీయంగా మాటలాడేవాడను, ప్రణయభక్తిపరాజ్ఞుభవేతసః = ప్రేమభంగం విషయంలో పరాజ్ఞుభవైన, భయపడే. మనస్సు కలవాడను అయిన, మమ = నాయొక్క, కమ్ = ఏ, అపరాధలవమ్ = అపరాధలేకాన్ని, పశ్యసి = చూచుచున్నావు? యతః = దేనివలన, దాసజనమ్ = ఈ దాసజనుణ్ణి, త్యజసి = విడచుచున్నావో.

అత్రేతి :- ఇక్కడ “అపరాధస్య లవమ్ అపి” అపరాధముయొక్క లేశములైనా” అని చెప్పాలి. అపి శబ్దం ప్రయోగించకపోతే “అపరాధలనాన్ని చూడడం లేదు. గొప్ప అపరాధాన్ని చూస్తున్నావు” అని అర్థం వస్తుంది. అందుచేత ఇక్కడ కూడా ప్రయోగించవలసిన ‘అపి’ శబ్దాన్ని ప్రయోగించక పోవడం చేత అనభిహితవాచ్యత్వదోషం.

అవ. అస్థానస్థపదత్యదోషాన్ని ఉదాహరిస్తున్నాడు.

వృ. (14) అస్థానస్థపదం యథా-

శ్లో॥ ప్రియేణ సంగ్రథ్య విపక్షసంనిధా
పుషాహీతాం వక్షసి పీవరస్తనే,
స్రజం న కాచిద్విజహౌ జలావిలాం
పసంతి హి ప్రేమ్ణి గుణా న వస్తుషు.

236

వృ. అత్ర “కాచిత్ న విజహౌ” ఇతి వాచ్యమ్.

వ్యా. అస్థానస్థేతి :- ఉండకూడని స్థానంలో ఉన్న పదం గల వాక్యం అస్థానస్థపదం. అది ఎట్టనగా.

ప్రియేణేతి :- కిరాతాద్భుసీయం అష్టమసర్గలో జలక్రీడావర్ణనఘట్టంలో ఒక నాయికను వర్ణించిన శ్లోకం ఇది. వివక్షనంనిదౌ = సవతుల సమీపమునందు, తర్తా = తర్త చేత, సంగ్రత్క = గ్రుచ్చి, పీవరస్తనే = బలిసిన స్తనాలు గల, వక్షసి = వక్షస్థలమునందు, ఉపాహితామ్ = ఉంచబడిన, జలావిలామ్ = నీటిలో వ్యాకులమైన, సజమ్ = మాలికను, కాచిత్ = ఒక స్త్రీ, న విజహా = విడవ లేదు. గుహాః = గుహలు, ప్రేష్టి = ప్రేమయందు. వసన్తి హి = ఉండును కదా? వస్తుషు = వస్తువులయందు, న = ఉండవు.

అతేతి :- ఇక్కడ “కాచిత్ న విజహా” అని చెప్పాలి. అలా చెప్పవలసి ఉండగా ‘న కాచిద్విజహా’ అని చెప్పినప్పుడు ‘న’ అస్థానంలో ఉన్నది గాన దోషం. “న కాచిద్విజహా” అన్నప్పుడు “ఒక్కతే విడవలేదు. మరే మనగా అందరూ విడచి” అనే అర్థం స్ఫురించడానికి అవకాశం ఉన్నది.

వృ. యథా వా.

శ్లో॥ లగ్నః కేలికచగ్రహశ్లథజటాలమ్బేన నిద్రాన్తరే
ముద్రాజ్ఞః శితికన్దరేన్దుశకలేనాన్తఃకపోలస్థలమ్,
పార్వత్యా నఖలక్ష్యశజ్జితసఖీనర్మస్మితప్రీతయా
ప్రోన్ముక్తః కరపల్లవేన కుటిలాతామ్రచ్ఛలిః పాతు వః.

వృ. అత్ర నఖలక్ష్యతః పూర్వం “కుటిలాతామ్ర” ఇతి వాచ్యమ్.

వ్యా. నిద్రాన్తరే = నిద్రమధ్యయందు, అన్తఃకపోలస్థలమ్ = (పార్వతి యొక్క,) కపోలస్థలం మధ్య, లగ్నః = లగ్నమైనది, నఖలక్ష్యశజ్జితసఖీనర్మస్మితప్రీతయా = నఖాంకము అని శంకించిన సఖురాలియొక్క వేళాకోళం చిరు నవ్వుచేత సిగ్గుపడిన పార్వతిచేత, కరపల్లవేన = చిగురువంటి హస్తంచేత, ప్రోన్ముక్తః = తుడిచివేయబడినది, కుటిలాతామ్రచ్ఛలిః = వంకరగాను, కొంచెము ఎఱ్ఱని కాంతి కలదిగాను ఉన్నదీ అయిన, ‘ముద్రాజ్ఞః’కు విశేషణం. హేలికచ

గ్రహశ్లఠజటాలమ్పేన = విలాసార్థమై జాట్టు పట్టుకొనినప్పుడు జారిన జటనుండి.
వేలాడుచున్న, 'ఇన్దుశకరేన'కు విశేషణం, శితికన్తరేన్దుశకరేన = శివుని చంద్ర
ఖండంచేత (ఏర్పడిన), ముద్రాఙ్ఘః = ముద్రచిహ్నం, వః = మిమ్ములను, పాతు
= రక్షించుగాక.

అత్రేతి :- ఇక్కడ "కుటిలాతామ్ర" ఇత్యాదిపదం 'నఖలక్ష్మ' ఇత్యాది
పదానికి ముందు చెప్పాలి.

ఇది నఖలక్ష్మ అనే బ్రాంతి కలగడానికి కారణం వంకరగాను, కొంచెం
ఎఱ్ఱగానూ ఉండడం. అందుచేత దీనిని "కుటిలాతామ్రచ్ఛవిః" అనే పదాన్ని,
"నఖలక్ష్మ....హీతయా" అనే పదానికి ముందు కూర్చడం యుక్తం. అలా కాక
మరొక చోట ప్రయోగించడంచేత అస్థానస్థపదత్వదోషం.

వృ. (15) అస్థానస్థసమాసం యథా.

శ్లో॥ అద్యాపి స్తనశైలదుర్గవిషమే సీమన్తిసీనాం హృది
స్థాతుం వాఙ్చితి మాన ఏష ధిగితి క్రోధాదివాలోహితః,
ప్రోద్యద్ధూరతరప్రసారితకరః కర్షత్యసౌ తత్క్షణాత్
పుల్లత్కైరవకోశనిఃసరదలిశ్రేణీకృపాణం శశీ. 238

వృ. అత్ర క్రుద్ధస్యోక్తౌ సమాసో న కృతః, కవేరుక్తౌ తు
కృతః.

వ్యా. అస్థానేతి :- ప్రయోగించ కూడనిచోట సమాసం ప్రయోగిస్తే అది
అస్థానస్థసమాసం లేదా అపదస్థసమాసం. అది ఎట్లనగా.

అద్యాపీతి :- ఏషః మానః = ఈ మానం (కోపం), అద్యాపి = ఇప్పుడు
కూడా, స్తనశైలదుర్గవిషమే = స్తనములనే పర్వతదుర్గంచేత విషమమైన. సీమన్తి
సీనామ్ = శ్రీరియొక్క, హృది = హృదయమునందు, స్థాతుమ్ = ఉండుటకు,
వాఙ్చితి = కోరుచున్నది, ధిక్ = చీ! ఇతి = అని, క్రోధాత్ ఇవ = కోపం వలన
వలె, అలోహితః = ఎఱ్ఱగా ఉన్న, అసౌ = ఈ, శశీ = చంద్రుడు, తత్క్షణాత్ =
వెంటనే, ప్రోద్యద్ధూరతరప్రసారితకరః = పైకి లేచుచున్న దూరంగా ప్రసరింప

చేయబడిన కరములు (హస్తములు, కిరణములు అని రెండర్థాలు) కలవాడై, పుల్లత్కైరవకోశనిఃసరదలిశేణీకృపాణమ్ = వికసించుచున్న కలవపూవు కోశం అనే కోశంనుండి (కోశం అనగా మొగ్గ, కత్తి ఒర అని రెండర్థాలు) పైకి వచ్చుచున్న తుమ్మెదలవంక్తి అనే ఖడ్గాన్ని, కర్పతి = లాగుచున్నాడు.

అత్రేతి :- ఇక్కడ కోపించిన చంద్రుని మాటలలో సమాసం చేయబడలేదు. కవి మాటలలో చేయబడింది.

వి. దీర్ఘసమాసం క్రోధసూచకం. అందుచేత కోపించిన చంద్రుని మాటలలో దీర్ఘసమాసం ఉండడం యుక్తం. కాని ఇక్కడ చంద్రుని మాటలలో కాక 'ఈ విధంగా అంటూ చంద్రుడు ఖడ్గం పైకి లాగుతున్నాడు' అని కవి మాటలలో చేయబడింది. అందుచేత ఇక్కడ అస్థానస్థసమాసత్యదోషం.

అవ. సంకీర్ణాన్ని వివరిస్తున్నాడు.

వృ. (16) సంకీర్ణం యత్ర వాక్యాంతరస్య పదాని వాక్యాంతరమనుప్రవిశన్తి. యథా-

శ్లో॥ కిమితి న పశ్యసి కోపం పాదగతం బహుగుణం గృహాణేమమ్,
నను ముఞ్చ హృదయనాథం కణ్ఠే మనసస్త మోరూపమ్. 239

వృ. అత్ర పాదగతం బహుగుణం హృదయనాథం కిమితి న పశ్యసి, ఇమం కణ్ఠే గృహాణ; మనసస్త మోరూపం కోపం ముఞ్చ ఇతి. ఏకవాక్య తాయాం తు క్లిష్టమితి భేదః.

వ్యా. ఒక వాక్యానికి సంబంధించిన పదాలు మరొక వాక్యంలో ప్రవేశించినప్పుడు ఆ వాక్యం సంకీర్ణం. ఎట్లనగా-

కిమితీతి :- ఒక మానినితో సఖి అంటూన్న మాట లివి. పాదగతమ్ = పాదాలను పొందిన, పాదాలకు నమస్కరిస్తూన్న, బహుగుణమ్ = అనేకగుణాలుగల, హృదయనాథమ్ = ప్రేయణ్ణి, కిమితి న పశ్యసి = ఎందుకు చూడవు? ఇమమ్ = ఈతనిని, కణ్ఠే = కంఠమునందు, గృహాణ = గ్రహించుము, ఆలింగనం

చేసికొనుము. మనసః = మనస్సుయొక్క, తమోగుణమ్ = తమోగుణమైన, కోపమ్ = కోపమును, ముచ్చ = విడుపుము.

అత్రేతి :- 'ఇక్కడ పాదగతమ్ బహుగుణం హృదయనాథమ్ కిమితి న పశ్యసి' 'ఇమం కణ్ఠే గృహజ' "మనసః తమోరూపం కోపం ముచ్చ" అని అన్వయం. (ఈ అన్వయం ప్రకారం అర్థం పైన చూపబడింది.) ఇక్కడ మూడు వాక్యాలకు చెందిన పదాలు కలిసిపోవడంచేత సంకీర్ణత్వదోషం.

ఏకేతి :- ఏకవాక్యం అయినప్పుడుమాత్రం క్లిష్టం అని దానికి దీనికి భేదం. అనగా ఒకే వాక్యానికి సంబంధించిన పదాలు అన్వయం వెంటనే తోచని విధంగా ఇటూ అటూ చెదిరి పడి ఉంటే అది క్లిష్టత్వం. రెండు మూడు వాక్యాలకు సంబంధించిన పదాలు కలిసిపోతే సంకీర్ణత్వం అని ఈ రెండింటికీ భేదం.

అవ. గర్భితాన్ని నిరూపిస్తున్నాడు-

వృ. (17) గర్భితం యత్ర వాక్యస్య మధ్యే వాక్యాంతరమను ప్రవిశతి. యథా-

శ్లో॥ పరాపకారనిరతైర్దుర్జనైః సహ సంగతిః,

వదామి భవతస్తత్త్వం న విధేయా కదాచన.

240

వృ. అత్ర తృతీయపాదో వాక్యాంతరమధ్యే ప్రవిష్టః.

ప్యా. గర్భితమితి :- ఎక్కడ ఒక వాక్యం మధ్య మరొక వాక్యం ప్రవేశిస్తుందో అది గర్భితం. ఎట్లనగా-

పరేతి :- పరాపకారనిరతైః = పరులకు అపకారం చేయడంలోనే ఆసక్తి గల, దుర్జనైః సహ = దుర్జనులతో కూడా, సంగతిః = సంబంధం, కదాచన = ఎన్నడూ కూడ, న విధేయా = చేయదగినది కాదు. భవతః = నీకు, తత్త్వమ్ = తత్త్వమును, వదామి = చెప్పుచున్నాను.

అత్రేతి :- ఇక్కడ మరొకవాక్యం మధ్యలో తృతీయపాదం (వాక్య రూపమైన తృతీయపాదం) ప్రవేశించింది గాన గర్భితత్వదోషం.

వృ. యథా వా-

శ్లో॥ లగ్నం రాగావృతాఙ్గా నుదృఢమిహ యయైవాసి తుష్ట్యారికణే
మాతఙ్గానామపీఞ్హోఽరి పరపురుషేర్యా చ దృష్టా పతన్తి,
తత్సక్తోఽయం న కించిద్గణయతి విదితం తేఽస్తు తేనాస్మి దత్తా
భృత్యేభ్యః శ్రీనియోగాద్గదితుమివ గతేత్యమ్బుధిం యస్య కీర్తిః.

ప్ర. “అత్ర విదితం తేఽస్తు” ఇత్యేతత్ కృతమ్. ప్రత్యుత
లక్ష్మీస్తతోఽపసరతీతి విరుద్ధమతికృత్.

వ్యా. మరొక ఉదాహరణం ఎట్లనగా-

లగ్నమిత్యాది:- ఈ శ్లోకంలో అనియష్టినీ (ఖడ్గాన్ని) అసతిగాను, లక్ష్మీని
రాజా బార్యగాను, కీర్తిని దూతిగాను అధ్యవసాయం చేసి కవి వర్ణిస్తున్నాడు.
యయైవ = ఏ. రాగావృతాఙ్గా = ఎరుపుచేత కప్పబడిన శరీరం గల, అనియష్ట్యా
= కఱ్ఱవంటి (కఱ్ఱవలె పొడవైన) ఖడ్గంచేత, ఇహ = ఇక్కడ, అరికణే =
శత్రువుల కంఠమునందు, లగ్నమ్ = లగ్న మగుటయో, అనురాగంతో నిండిన
ఒక నాయక శత్రుకంఠాలింగనం చేసినది అని మరొక గమ్యమానార్థం. యా చ
= ఏది, ఇహ = ఇక్కడ, మాతఙ్గానామ్ ఉపరి = ఏనుగుల పైన, చండాలుల
పైన అని మరొక అర్థం. పతన్తి = పడుచున్నదిగా, కామవశంచేత వాళ్ళమీద
పడుతున్నది అని గమ్యమానార్థం; పరపురుషైః = ఉత్తములైన లేదా మధ్యస్థులైన
పురుషులచేత, దృష్టా = చూడబడినదో, తత్సక్తః = దానియందు ఆసక్తుడై,
అయమ్ = ఈ రాజా, కించిత్ = దేనినీ, న గణయతి = లెక్కచేయడం లేదు.
తే = నీవు, విదితమ్ = తెలియబడినది, అస్తు = అగుగాక. తేన = ఆతనిచేత,
భృత్యేభ్యః = భృత్యులకొరకు, దత్తా = ఇవ్వబడినదానిను. అస్మి = అయిఉన్నాను
అని, శ్రీనియోగాత్ = లక్ష్మీయొక్క ఆజ్ఞవలన, యస్య = ఎవనియొక్క, కీర్తిః =
కీర్తి. అమ్బుధిమ్ = లక్ష్మి తండ్రియైన సముద్రాన్ని గూర్చి, గతా ఇవ = వెళ్ళి
నదా అన్నట్లున్నదో. “నా భర్త యైన ఈ రాజా కులటాలగ్నచిత్తుడై ఏమీ లెక్క
చేయక నన్ను భృత్యులకు ఇచ్చివేస్తున్నాడు” అని కీర్తిని దూతగా పంపి లక్ష్మి
తన తండ్రి యైన సముద్రానికి తెలుపుతున్నదా అని ఉత్తేష. పైకి కనబడే ఈ
నింద ద్వారా ఆ రాజా మహావీరు డనీ, గొప్ప త్యాగశీలం కలవా డనీ, ఆతని
కీర్తి భూచండలం చివరిదాకా వ్యాపించిన దనీ స్తుతి గమ్యం.

అతేతి :- ఇక్కడ 'విదితం తేఽస్తు' అనేది ప్రయోగించబడినది. చెప్పదలచినదానికి విరుద్ధంగా "లక్ష్మి ఆ రాజును విడచివేయుచున్నది" అని విరుద్ధమతిని కూడా కలిగిస్తున్నది.

వి. వాక్యమధ్యంలో "విదితం తేఽస్తు" అనే వాక్యం చొనవడంచేత గర్భితత్వదోషం. 'విదితం తేఽస్తు' అనడంవల్ల "తరవాత నన్ను నిందించి ప్రయోజనం లేదు. ముందుగానే నీకు తెలుపుతున్నాను. నేనుగా వెళ్ళిపోవడం లేదు. నన్ను భర్త విడచివేశాడు. నేను ఇతరులతో వెళ్ళిపోతున్నాను." అని స్తుతికి విరుద్ధమైన అర్థం కూడా తోస్తున్నది. అందుచేత ఇక్కడ విరుద్ధమతికృత్వదోషం కూడ ఉన్నది.

అవ. ప్రసిద్ధిహతాన్ని నిరూపిస్తున్నాడు-

శ్లో॥ (18) "మణ్ణీరాదిషు రణితప్రాయం పక్షిషు చ కూజితప్రభృతిః
స్తనితమణితాది సురతే మేఘాదిషు గర్జితప్రముఖమ్."

వృ. ఇతి ప్రసిద్ధిమతిక్రాంతం యథా-

శ్లో॥ మహాప్రలయమారుతక్షుభితపుష్కరావర్తక
ప్రచణ్డఘనగర్జితప్రతిరుతానుకారీ ముహూః,
రవః శ్రవణభై రవః స్థగితరోదసీకన్దరః
కుతోఽద్య సమారోదధేరయమభూతపూర్వః పురః. 243

వృ. అత్ర రవో మణ్ణికాదిషు ప్రసిద్ధో న తూక్తవిశేషే సింహనాదే.

వ్యా. మణ్ణీరాదీతి :- అందెళ్ళ చప్పుళ్ళు మొదలైనవాటిని చెప్పడానికి 'రణితం' మొదలైన శబ్దాలు, పక్షుల కూతలకు 'కూజితం' మొదలైన శబ్దాలు, సురతంలో 'స్తనితం' 'మణితం' మొదలైన శబ్దాలు, మేఘాదిధ్వనులకు 'గర్జితం' మొదలైన శబ్దాలు ప్రసిద్ధాలు ఈ ప్రసిద్ధిని అతిక్రమించినది 'ప్రసిద్ధిహతం'. ఎట్లనగా-

మహేతి :- “వేణీసంహారంలో రణకోలాహలం విన్న అశ్వత్థామ మాట
లివి. మహాప్రలయ....అనుకారీ- మహాప్రలయ = మహాప్రలయమునందలి,
మారుత = వాయువుచేత, క్షుభిత = క్షోభింపచేయబడిన, పుష్కరావర్తక =
పుష్కరావర్తకములయొక్క, ప్రచణ్డఘనగర్జిత = తీవ్రము గంభీరమూ ఆయిన
గర్జితముయొక్క, ప్రతిరుత = ప్రతిధ్వనిని, అనుకారీ = అనుకరించుచున్న,
స్థగితకోదసీకన్ధరః = కప్పబడిన భూమ్యాకాశమధ్యభాగం గల, శ్రవణభైరవః =
చెవులకు భయంకరంగా ఉన్న, అభూతపూర్వః = పూర్వం ఎన్నడూ లేని, రవః
= ధ్వని, పురః = ఎదుట, రణోదధేః = యుద్ధసముద్రంనుండి, ఆద్య = ఇప్పుడు,
కుతః = ఎందువలన, ముహూః = మాటిమాటికి వచ్చుచున్నది?

అత్రేతి :- ఇక్కడ ప్రయోగించిన ‘రవ’ శబ్దం కప్పల బెకబెకల వంటి
మృదుద్యనులవిషయంలో ప్రయోగించబడుతుంది కాని పై దీర్ఘవిశేషణంతో
వర్ణించిన సింహనాదం విషయంలో ప్రయోగించబడదు. అందుచేత ప్రసిద్ధిహతత్వ
బోషం.

అవ. భగ్నప్రక్రమాన్ని విశదీకరిస్తున్నాడు-

వృ. (19) భగ్నః ప్రక్రమః ప్రస్తావః యత్ర. యథా-

శ్లో॥ నాథే నిశాయా నియతేర్ఘ్నియోగా

దస్తం గతే హస్త నిశాపి యాతా,

కులాజ్ఞానానాం హి దశానురూపం

నాతః పరం భద్రతరం సమస్తి.

243

వృ. అత్ర ‘గతా’ఇతి ప్రస్తావే ‘యాతా’ఇతి ప్రకృతేః. “గతా
నిశాపి”ఇతి తు యుక్తమ్.

వ్యా. భగ్న ఇతి :- దేనియందు, ప్రక్రమః = ప్రస్తావము, (అనగా
ప్రారంభంలో ప్రయోగించడం)భగ్నం అవుతుందో అది ‘భగ్నప్రక్రమం’. అనగా
ఏ విధంగా ఉపక్రమం చేయబడుతుందో ఆ విధంగానే సమాపనం చెయ్యాలి. అలా
జేయకపోతే అది ప్రక్రమభంగం. ఎట్లనగా—

వాణీ ఇతి :- నియతేః = దై వంయొక్క, నియోగాత్ = ఆజ్ఞవలన, నిశాయాః

నాథే = నిశానాథుడైన చంద్రుడు, అస్తంగతే = అస్తమించగా, అస్తాద్రినిగూర్చి వెళ్ళిపోగా, హస్త = ఆహా ! నిశాపి = రాత్రి కూడ, యాతా = వెళ్ళిపోయినది. కులాజ్జనానామ్ = వతివ్రతాశ్రీలకు, దశానురూపమ్ = వైధవ్యదశకు తగిన, అతః పరమ్ = దీనిని మించిన, భద్రతరమ్ = అధికంగా భద్రమైనది, న సమస్తీహి = లేదు కదా ?

అత్రేతి :- ఇక్కడ 'గతా' అని ప్రస్తావించిన తరువాత 'యాతా' అని ప్రయోగించడంవల్ల ప్రకృతియొక్క ప్రకమభంగం. 'గతా నిశాపి' అనడం యుక్తం.

వి. భగ్నప్రకమత్వం ప్రకృతికి, ప్రత్యయానికి, సర్వనామానికి, పర్యాయపదానికి, వచనాదులకి సంబంధించి అనేకవిధాలుగా ఉండవచ్చు. పై శ్లోకంలో 'అస్తంగతే' అని 'గత' అనే ప్రాతిపదికను ముందు ప్రయోగించినప్పుడు రాత్రి విషయంలో ఆ 'గత' ప్రాతిపదికనే ప్రయోగిస్తే బాగుంటుంది. అలా కాక 'యాత' అనే ప్రాతిపదికను ప్రయోగించడంచేత భగ్నప్రకమత్వదోషం.

వృ. నను "నైకం పదం ద్విః ప్రయోజ్యం ప్రాయేణ" ఇత్యన్యత్ర, "కథితపదం దుష్టమ్" ఇతి చ ఇహైవోక్తమ్. తత్కథమేకస్య పదస్య ద్విః ప్రయోగః ? ఉచ్యతే- ఉద్దేశ్యప్రతినిర్దేశ్యవ్యతిరిక్తో విషయ ఏకపదప్రయోగనిషేధస్య. తద్వతి విషయే ప్రత్యుత తస్యైవ పదస్య సర్వనామ్నో వా ప్రయోగం వినా దోషః. తథాపి-

శ్లో. ఉదేతి సవితా తామ్రస్తామ్ర ఏవాస్తమేతి చ,
సంపత్తౌ చ విపత్తౌ చ మహతామేకరూపతా.

244

వృ. అత్ర "రక్త ఏవాస్తమేతి" ఇతి యది క్రియేత తదా పదాన్తరప్రతిపాదితః స ఏవార్థోఽర్థాన్తరతయేవ ప్రతిభాసమానః. ప్రతీతిః స్థగయతి.

వ్యా. (ఆశంక) నన్వీతి :- "సాధారణంగా, అనగా కొన్ని పరిస్థితులలో తప్ప, ఒక వదాన్ని రెండు సార్లు ప్రయోగించకూడదు" అని మరొకచోట, (ఇది

వామనుడు అలంకారనూత్రవృత్తిలో ప్రథమాధ్యాయపంచమాధికరణంలో అన్నమాట), “కథితవదం దుష్టం” అని ఇక్కడనే (అనగా కావ్యప్రకాశసప్తమోల్లాసంలోనూ) చెప్పబడినది కదా ? ఒకే పదాన్ని రెండు మార్లు ప్రయోగించడం ఎట్లు ? (సమాధానం) చెప్పలేనాను; విను. ‘ఒకే పదాన్ని ప్రయోగించకూడదు’ అనే నిషేధానికి విషయం ఉద్దేశ్యప్రతినిర్దేశ్యభిన్నమైన ప్రదేశం. ఉద్దేశ్యప్రతినిర్దేశ్యస్థలంలో రెండు మాట్లు ఒకే పదాన్ని ప్రయోగించడం దోషం కాకపోవడమే కాదు కదా ఆ పదాన్ని గాని, సర్వనామాన్ని గాని అలా రెండు మాట్లు ప్రయోగించకపోవడం దోషం. (ముందుగా తెలుపబడింది ఉద్దేశ్యం. మళ్ళీ తెలుపదగినది ప్రతినిర్దేశ్యం). ఎందుచేతననగా- (తథాపి=అది యుక్తమే కదా)-

ఉదేతీతి :- సవితా = సూర్యుడు, తామ్రః = ఎఱ్ఱనివాడుగానే, ఉదేతి = ఉదయిస్తున్నాడు. తామ్రః ఏవ చ = ఎఱ్ఱనివాడుగానే, అస్తమ్ ఏతి = అస్తమిస్తున్నాడు. సంవత్రై చ = సంవదయందు, వివత్రై చ = ఆవదయందూ కూడ, మహతామ్ = మహాత్ములకు, ఏకరూపతా = ఏకరూపత్వమే.

అత్రేతి :- ఇక్కడ ‘తామ్ర ఏవాస్తమేతి చ’ అనడానికి బదులు ‘రక్త ఏవాస్తమేతి చ’ అని అన్నట్లయితే ‘తామ్రః’ అనేదానికి ఏ అర్థమో ఆ అర్థాన్నే ‘రక్తః’ అనే మరొకదం చేత చెప్పినప్పుడు కొత్తవదం వినగానే మరొక అర్థం అన్న ప్రతీతి వెంటనే కలిగి అసలు అర్థం ప్రతీతిని కప్పివేస్తుంది. అందుచేత ఇలాంటి స్థలాలలో ఒకే పదాన్ని రెండు సార్లు తప్పక ప్రయోగించాలి. ప్రయోగించక పోవడం దోషం.

అవ. ప్రత్యయానికి సంబంధించిన ప్రకరమబంగాన్ని ఉదాహరిస్తున్నాడు.

వృ. యథా వా-

శ్లో. యశోఽధిగన్తుం సుఖలిప్సయా వా
మనుష్యసంఖ్యామతివర్తితుం వా,
నిరుత్సుకానామభియోగభాజాం
సముత్సుకేవాఙ్ముపైతి సిద్ధిః.

వృ. అత్ర ప్రత్యయస్య, “సుఖమీహితుం వా” ఇతి యుక్తః పాఠః.

వ్యా. మరొక ఉదాహరణం ఎట్లనగా-

యశః ఇతి :- కిరాతార్జునీయం తృతీయస్థలో అద్భుతనితో ద్రౌపది మాటలు, యశః = కీర్తిని, అధిగన్తుమ్ = పొందుటకు కాని, సుఖలిప్సయా = సుఖమును పొందవలె నను కోరికచేత గాని, మనుష్యసంఖ్యామ్ = మనుష్యుల సంఖ్యను, అతివర్తితుం వా = అతిక్రమించుటకు గాని, మనుష్యులకు దుర్లభమైన ఉత్కర్షను పొంది మనుష్యులలో ముందు నిలచుటకు అని అర్థం. నిరుత్పకానామ్ = అత్యాసక్తి లేని, అభియోగబాజామ్ = వ్రయత్నం చేసే పురుషులయొక్క, ఆజ్ఞామ్ = సమీపాన్ని గూర్చి, నీధిః = కార్యనీధి, సముత్సరేవ = బెంగగొన్నది వలె, ఉపైతి = పొందును.

అత్రేతి :- ఇక్కడ ప్రత్యయానికి ప్రకృమబంగం. “అధిగన్తుమ్” అని ‘తుమున్’ ప్రత్యయంతో ప్రారంభించి మధ్య ‘లిప్సయా’ అని ‘సన్’ ప్రత్యయాన్ని ప్రయోగించాడు కవి. అందుచేత ప్రకృమబంగం. ‘సుఖమీహితుం వా’ అని ‘తుమున్’ ప్రత్యయాన్ని ప్రయోగించిన పాఠం యుక్తం.

అవ. సర్వనామశబ్దానికి సంబంధించిన ప్రకృమబంగానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో. తే హిమాలయమామన్త్ర్యి పునః ప్రేక్ష్య చ శూలినమ్,
పిద్ధం చాస్మై నివేద్యార్థం తద్విస్మయః ఖముద్యయుః.

వృ. అత్ర సర్వనామ్నః. “అనేన విస్మయః” ఇతి తు వాచ్యమ్.

వ్యా. తే ఇతి :- కుమారసంభవంలో షష్ఠస్థలోని శ్లోకం ఇది. తే = ఆ సప్తర్షులు, హిమాలయమ్ = హిమాలయపర్వతమును, అమన్త్ర్యి = ఆమంత్రించి, ఆతనిదగ్గర నెలవు తీసికొని, పునః = మరల, శూలినమ్ = ఈశ్వరుణ్ణి, ప్రేక్ష్య చ = చూచి, అర్థమ్ = కార్యమును, నీధమ్ = నీధమైనదానినిగా, అస్మై = ఇతనికి, నివేద్య = తెలిపి, తద్విస్మయః = అతనిచేత విడవబడినవారై, ఖమ్ = ఆకాశాన్ని గూర్చి, ఉద్యయుః = ఎగిరి వెళ్ళిరి.

అత్రేతి :- ఇక్కడ సర్వనామశబ్దానికి ప్రకరమభంగం. “అస్మై ఆర్థం నివేద్య” అని ‘ఇదమ్’ శబ్దాన్ని ముందు ఉపయోగించినప్పుడు ఆ ‘ఇదమ్’ శబ్దాన్నే మళ్ళీ ఉపయోగించి “అనేన విస్పష్టాః” అనడం యుక్తం.

అవ. పర్యాయపదానికి సంబంధించిన ప్రకరమభంగాన్ని ఉదాహరిస్తున్నాడు.

శ్లో॥ మహీభృతః పుత్రవతోఽపి దృష్టి
స్తస్మిన్నపత్యే న జగామ తృప్తిమ్,
అనన్తపుష్పస్య మద్ధోర్ధ్వి చూతే
ద్విరేఫమాలా సవిశేషసజ్గా.

247

వృ. అత్ర పర్యాయస్య. “మహీభృతోఽపత్యవతోఽపి” ఇతి యుక్తమ్. అత్ర ‘సత్యపి పుత్రే కన్యారూపేఽపత్యే స్నేహోఽభూత్’ ఇతి కేచిత్సమర్థయన్తి.

మహీభృతః ఇతి :- కుమారసంభవం వ్రథమసర్గలోని శ్లోకం. పుత్రవతోఽపి = పుత్రవంతుడైనా, మహీభృతః = హిమవంతునియొక్క, దృష్టిః = దృష్టి, తస్మిన్ = ఆ, అపత్యే = సంతానమునందు, తృప్తిమ్ = తృప్తిని, న జగామ = పొందలేదు. అనన్తపుష్పస్య = అనంతములైన పుష్పాలు గల, మరోః = వసంతర్తువుయొక్క, ద్విరేఫమాలా = తుమ్మెదల పంక్తి, చూతే = చూతపుష్పము నందు, సవిశేషసంగా హి = అధికమైన ఆసక్తి కంది కదా ?

అత్రేతి :- ఇక్కడ పర్యాయానికి ప్రకరమభంగం. అనగా - ఎంతోమంది అపత్యాలు ఉన్నప్పటికీ ఈ అపత్యంమీదనే అతనికి అధికమైన స్నేహం అని చెప్పడం కవి ఉద్దేశ్యం. అందుచేత ప్రారంభంలో కూడా ‘అపత్యవతోఽపి’ అని ‘అపత్య’ శబ్దాన్ని ప్రయోగించడం యుక్తం. అప్పుడు ప్రారంభంలోను, తరువాత కూడ ‘అపత్య’ శబ్దప్రయోగం చేయడంచేత ప్రకరమభంగదోషం ఉండదు. “మహీభృతోఽపత్యవతోఽపి” అనే పాఠం యుక్తం.

కొందరు “మైనాకు దనే కుమారు డున్నా కూడ హిమవంతునికి కన్యా

రూపమైన ఈ అపసత్యమీదనే అధిక స్నేహం" అని చెప్పడం కవి అభిప్రాయం. అందుచేత ఈ దోషం లేదు అని అన్నారు.

అవ. ఒకే శ్లోకంలో ఉపసర్గ - పర్యాయాలకు సంబంధించిన ప్రకరమ. భంగాన్ని ఉదాహరిస్తున్నాడు.

శ్లో॥ విపదోఽభిభవన్త్యవిక్రమం
రహయత్యాపదు పేతమాయతిః,
నియతా లఘుతా నిరాయతే
రగరీయాన్న పదం నృపశ్రియః.

248

వృ. అత్రోపసర్గస్య పర్యాయస్య చ. "తదభిభవః కురుతే నిరాయతిమ్. లఘుతాం భజతే నిరాయతిర్లఘుతావాన్న పదం నృపశ్రియః" ఇతి యుక్తమ్.

వ్యా. విపదః ఇతి కిరాతార్జునీయంలో యుద్ధిష్ఠిరునితో భీమసేనుని మాటలు. అవిక్రమమ్ = పరాక్రమం లేనివాణ్ణి, విపదః = ఆపదలు, అభిభవన్తి = తిరస్కరించును. ఆపదుపేతమ్ = ఆపదలతో కూడినవాణ్ణి, ఆయతిః = మంచి భవిష్యత్తు, రహయతి = విడిచివేస్తుంది. నిరాయతేః = మంచి భవిష్యత్తు లేనివానికి, లఘుతా = తేలిక అయిపోవడం, నియతా = తప్పనిసరి అయినది. అగరీయాన్ = తేలిక అయిపోయినవాడు, నృపశ్రియః = రాజరక్షికి, పదమ్ = స్థానం, న = కాదు.

అత్రేతి :- ఇక్కడ ఉపసర్గకు, పర్యాయపదానికి ప్రకరమభంగం. "తదభిభవః కురుతే నిరాయతిమ్. లఘుతాం భజతే నిరాయతిర్లఘుతావాన్న పదం నృపశ్రియః" అనే పాఠం యుక్తం.

వి. ప్రారంభంలో ఉన్న 'విపదః' అనే పదంలో 'వి' అనే ఉపసర్గను ఉపయోగించి 'ఆపత్' అనే పదంలో 'ఆ' అనే ఉపసర్గ ఉపయోగించబడింది. అందుచేత 'ఆ' అనే ఉపసర్గకు ప్రకరమభంగం. అదే విధంగా 'నియతా లఘుతా' అని మొదట 'లఘుతా' అనే పదం ప్రయోగించి తరవాత ఆ పదాన్ని ప్రయోగించకుండా 'అగరీయాన్' అని అదే అర్థం గల పదం ప్రయోగించబడింది. అందుచేత

ఈ పదంతో 'పర్యాయపదప్రకమభంగం'. ఈ దోషం లేకుండా ఉండడానికి 'తదభిభవః' ఇత్యాది విధంగా పాఠం మార్చుకుంటే బాగుంటుంది. "తదభిభవః = ఆ ఆ విపత్తుల ఆభిభవం, నిరాయతిమ్ = ఆయతి లేనివానినిగా, కురుతే = చేయును. నిరాయతిః = ఆయతి లేనివాడు, లఘుతామ్ = లఘుత్వమును, భజతే = పొందును. లఘుతావాన్-లఘుత్వం కలవాడు, నృవశ్రియః = రాజరక్షికి, వదమ్ = స్థానం, స = కాదు అని అర్థం.

అవ. వచనప్రకమభంగానికి ఉదాహరణ చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ కాచిత్కిర్ణా రజోభీర్ద్వివమనువిదధౌ మన్దవ క్రేన్దులక్ష్మీ
రశ్రీకాః కాశ్చిదన్తర్దిశ ఇవ దధిరే చాహముద్రాన్తసత్త్వాః,
భ్రేముర్వాత్యాఇవాన్యాః ప్రతిపదమపరా భూమివత్కమ్పమానాః
ప్రస్థానే పార్థివానామశివమితి పురో భావి నార్యః శశంసుః..

వృ. అత్ర వచనస్య. "కాశ్చిత్కిర్ణా రజోభీర్ద్వివమనువిదధౌరక్తస్త
వక్రేన్దుశోభా నిఃశ్రీకా" ఇతి 'కమ్పమానాః' ఇత్యత్ర 'కమ్పమాపుః' ఇతి
చ పఠనీయమ్.

వ్యా. కాచిదిలి :- మామకావ్యం వదిపేనవ సర్గలో శిశుపాలుని పక్షానికి
చెందిన రాజులు యుద్ధానికి బయలుదేరి నప్పుడు వాళ్ళ భార్యల అమంగలచేష్టల
వర్ణనం. కాచిత్ = ఒక స్త్రీ, రజోభిః = ఆర్తవములతో, ఆకీర్ణా = వ్యాపూరిత
(రజస్వలయై), ఆకాశం పక్షాన పరాగారచేత వ్యాప్తమై అని అర్థం. మన్దవక్రేన్దులక్ష్మీః
= మందమైన ముఖచంద్రశోభకందై. మందమైన ముఖం వంటి చంద్రుని శోభ
కలదై అని ఆకాశపక్షంలో, దివమ్ = ఆకాశమును, అనువిదదే = అనుకరించినది.
కాశ్చిత్ = కొందరు స్త్రీలు, అశ్రీకాః = శోభ లేనివారై, దిక్కుల పక్షంలో శోభ
లేనివై, ఉద్రాన్తసత్త్వాః = వ్యాకులమైన చిత్తం కలవారై, దిక్కులపక్షంలో
ఇటు అటూ విసిరివేయబడిన ప్రాణులు కలవి అని అర్థం. దిశః ఇవ = దిక్కులు
వలె, అన్తః = హృదయమునందు, మధ్యయందు అని దిక్కుల పక్షంలో అర్థం.
దాహమ్ = సంతాపమును, దిక్కులపక్షంలో అగ్నిదాహమును, దిక్కులలో
మంటలు చెలరేగడం అశుభసూచకం. దధిరే = ధరించిరి. అన్యాః = మరికొందరు.

స్త్రీలు, వాత్యాః ఇవ = వాయుసమూహాలు వలె, ప్రతిపదమ్ = అడుగడుగునా,
 బ్రేముః = తిరిగిరి. అప్పుడు వేగంగా గాలులు కూడా వీచినవి అని అర్థం. అవతాః
 = మరికొందరు స్త్రీలు, భూమివత్ = భూమి వలె, కమృమానాః = కంపించుచున్న
 వారు అయిరి. భూమికూడ అదిరిం దని అర్థం. ఇతి = ఈ విధంగా, పార్థివానామ్
 = రాజులయొక్క, ప్రస్థానే = ప్రస్థానసమయంలో, నార్యః = స్త్రీలు, పురః భావి
 = ముందు రానున్న, ఆశివమ్ = అమంగళమును, శశంసుః = చెప్పిరి.

అ.తేతి :- ఇక్కడ వచనానికి ప్రకరమభంగం. “కాశ్చిత్కిర్ణా రజోభిర్ద్వివ
 మనువిదదుర్మన్దవక్త్రేన్ద్రశోభాః, నిశ్రీకాః” అనీ, ‘కమృమానాః’ అనేదానికి బదులు
 “కమృమాపుః” అనీ వరించాలి.

వి. ‘కాచిత్’ అని ఏకవచనం ప్రారంభించబడింది. మిగిలిన వాక్యాలలో
 బహువచనం ప్రయోగించబడింది. అందుచేత ‘వచనప్రకరమభంగం’. దీన్ని
 తొలగించడానికి పైన చూపినట్లు “కాశ్చిత్” ఇత్యాదివిధంగా పాఠం మార్చాలి.
 ‘విదదా’ ‘దధిరే’ ‘బ్రేముః’ అని అన్ని వాక్యాలలోను లిట్ను ప్రయోగించి
 ‘కమృమానాః’ అని క్రియారహితమైన వాక్యం ప్రయోగించబడింది. అందుచేత
 ఇక్కడ అఖ్యాతప్రకరమభంగం కూడా ఉంది. దాన్ని తొలగించడానికి ‘కమృ
 మానాః’ కు బదులు ‘కమృమాపుః’ అనే పాఠం కల్పిస్తే బాగుంటుంది.

అవ. కారకానికి సంబంధించిన ప్రకరమభంగానికి ఉదాహరణం చూపు
 తున్నాడు.

శ్లో॥ గాహంతాం మహిషా నిపానసలిలం శృజైర్ముహుస్తాడితం
 ఛాయాబద్ధకదమ్బకం మృగకులం రోమన్థమభ్యస్యతామ్,
 విశ్రద్ధైః క్రియతాం వరాహతతిభిర్ముస్తాక్షతిః పల్వలే
 విశ్రాంతిం లభతామిదం చ శిథిలజ్యౌబన్ధమస్మద్ధనుః. 250

వృ. అత్ర కారకస్య. “విశ్రద్ధా రచయన్తు సూకరవరా ముక్తాక్ష
 తిమ్” ఇత్యదుష్టమ్.

వ్యా. గాహంతామితి :- శాకుంతలనాటకంలో వేటమీద ఆసక్తి తగ్గిన

దుష్కంతుడు సేనాపతితో అంటూన్న మాటలు. (ఇప్పుడు) మహిషాః = అడవి
 దున్నలు, శృఙ్గైః = కొమ్మలచేత, ముహూః = మాదిమాదికి, తాడితమ్ = కొట్టి
 బడిన, నిపాసనలిలమ్ = నూతి దగ్గర ఉండే చిన్న చెరువుయొక్క సీదీని, గాహ
 న్తామ్ = ప్రవేశించుగాక. మృగకులమ్ = మృగముల సముదాయం, ఛాయాబద్ధ
 కదమృకమ్ = సీడలయందు కట్టబడిన గుంపులు గలదై, రోమన్థమ్ = నెమరును,
 అభ్యస్యతామ్ = అభ్యసించుగాక. విశ్రబ్ధైః = విశ్వాసము గల, భయం లేని,
 వరాహతతిభిః = వరాహసముదాయములచేత, పల్వలే = చిన్నచెరువులో, ముస్తా
 ష్కతిః = తుంగగడ్డియొక్క నాశము, అడవిపందులు తుంగగడ్డిని ముట్టెతో పైకి
 పెకలించి వాటి చిన్న దుంపలు తింటాయి. క్రియతామ్ = చేయబడుగాక. ఇదమ్
 = ఈ, అస్మద్దనుః = మా ధనస్సు, శిథిలజ్యాబన్ధమ్ = శిథిలమైన అల్లెతాడు బంధం
 కలదై, విశ్రాంతిమ్ = విశ్రాంతిని, ఐభతామ్ = పొందుగాక.

అత్రేతి :- ఇక్కడ కారకానికి సంబంధించిన ప్రకరమభంగం అనగా
 'గాహన్తామ్' అని కర్తృకారకవాచకమైన తిజంతంతో ప్రారంభించి మూడవ
 పాదంలో 'క్రియతామ్' అని కర్మకారకవాచకతిజంతం ప్రయోగించడంచేత
 కారకప్రకరమభంగం. మూడవపాదంలో పాఠం "విశ్రబ్ధా రచయన్తు సూకర
 వరా ముస్తాష్కతిమ్" అని మారుస్తే దోషం లేదు.

అవ. క్రమానికి సంబంధించిన ప్రకరమభంగానికి ఉదాహరణం చూపు.
 తున్నాడు.

శ్లో॥ అకలితతపస్తేజోవీర్యప్రథిమ్ని యశోనిధా
 వవితథమదాధ్మాతే రోషాన్మునావభిగచ్ఛతి,
 అభినవధనుర్విద్యాదర్పక్షమాయ చ కర్మణే
 స్ఫురతి రభసాత్పాణిః పాదోపసంగ్రహణాయ చ. 251

వృ. అత్ర క్రమస్య. పాదోపసంగ్రహణాయేతి పూర్వం వాచ్యమ్.
 ఏవమన్యదప్యనుసర్తవ్యమ్.

వ్యా. అకలితేతి :- మహావీరచరితంలో శివధనుర్భంగంచేత కోపించిన
 పర శురాముడు వచ్చినప్పుడు శ్రీరాముడు అంటూన్న మాటలు. అకలితతపస్తేజో

వీర్యప్రథిమ్ని = అవరిమితమైన మనస్సుయొక్క, తేజస్సుయొక్క, పరాక్రమం
యొక్క మహిమ గలవాడు, యశోనిధా = కీర్తికినిదీ, అవితథమదాధ్మాతే =
వ్యర్థం కాని, అనగా ఉండడంలో తప్పులేని, మదంచేత ఉద్దీపితుడూ, నింపబడిన
వాడూ అయిన, మునౌ = ఈ వరభరాముడు, రోషాత్ = కోపంవల్ల, అభిగచ్ఛతి
= ఎదురుగా వచ్చుచుండగా, పాణిః = నా చెయ్యి, అభినవధనుర్విద్యాదర్పక్షమాయ
= కొత్తదైన ధనుర్విద్యవలన గలిగిన దర్పానికి యోగ్యమైన, కర్మణే = యుద్ధా
నికి, అనగా నేను క్రొత్తగా నేర్చిన ధనుర్విద్యను చూపదగిన యుద్ధం చెయ్యడా
నికి, పాదోపసంగ్రహణాయ చ = పాదాలు వట్టుకొనడానికి, రభసాత్ = తొంద
రగా, స్ఫురతి = కదలుచున్నది.

అత్రేతి :- ఇక్కడ క్రమానికి ప్రక్రమభంగం. 'పాదోపసంగ్రహణాయ'
అనేది ముందు చెప్పాలి. ఈ విధంగానే ఇతరవిధాలైన ప్రక్రమభంగాలు అనుస
రింపదగినవి; అనగా ఊహించుకొనదగినవి.

వి. ఈ శ్లోకంలోని ప్రథమపాదంలో నమస్కరించడానికి కారణమైన
తవస్సు మొదలైనవి చెప్పబడ్డాయి. యుద్ధంచేయడానికి తగిన కారణం రెండవ
పాదంలో చెప్పబడింది. అందుచేత ఆ క్రమం ప్రకారం ఆయన పాదాలు పట్టు
కోవాలని, యుద్ధం చెయ్యాలనీ నా చెయ్యి కడులుతూన్నది అని చెప్పాలి. అలా
చెప్పలేదు గాన క్రమానికి సంబంధించిన ప్రక్రమభంగం. ఇలాంటి ప్రక్రమభేదాలు
ఇంకా ఎన్నో ఉంటాయి. వాటిని బుద్ధిమంతులు ఊహించుకొనవచ్చు అని భావం.

అవ. అక్రమపదాన్ని విశదీకరిస్తున్నాడు—

వృ (20) అవిద్యమానః క్రమః యత్ర. యథా-

శ్లో॥ ద్వయం గతం సంప్రతి శోచనీయతాం

సమాగమప్రార్థనయా కపాలివః,

కలా చ సా కాన్తిమతీ కలావత

స్త్యమస్య లోకస్య చ నేత్రకౌముదీ.

251

వృ. అత్ర త్వంశబ్దానంతరం చకారో యుక్తః.

వ్యా. ఏ వాక్యంలో క్రమం లేదో అది అక్రమం. ఏ పదం తరవాత ఏ

పదాన్ని ప్రయోగించారో దానిని అక్కడ ప్రయోగించని వాక్యం 'అకమం' అని అర్థం. ఎట్లనగా.

ద్యయమ్ ఇతి:- పంచమోల్లాసంలో 132 వ శ్లోకం తరవాత దీని భావం వ్రాయబడింది. ఈ శ్లోకంలో 'చ' అనే పదం 'లోకస్య' తరవాత కాక 'త్వం' తరవాత ఉండడం యుక్తం.

వృ. యథా వా-

శ్లో॥ శ క్తిర్నిష్ఠ్రింశజ్జేయం తవ భుజయుగలే నాథ దోషాకరశ్రీ
ర్వక్త్రే పార్శ్వే తథైషా ప్రతివసతి మహాకుట్టనీ ఖడ్గయష్టిః,
అజ్ఞేయం సర్వగాత్రే విలసతి చ పురః కిం మయా వృద్ధయా తే
ప్రోచ్యేవేత్థం ప్రకోపాచ్ఛశికరసితయాయస్యకీర్త్యా ప్రయాతమ్.

వృ. 'ఇత్థం ప్రోచ్యేవ' ఇతి న్యాయమ్. తథా "లగ్నం రాగా వృత్తాజ్ఞా" ఇత్యాదౌ 'ఇతి శ్రీనియోగాత్' ఇతి వాచ్యమ్.

వ్యా. మరొక ఉదాహరణం ఎట్లనగా.

శ క్తిః :- 'శ క్తిః' 'క్తిర్' ఇత్యాదులు స్త్రీలింగశబ్దాలు అవడంచేత శ క్తి మొదలైనవి బెడ్డ స్త్రీలనీ, క్తిర్ రాజాభార్య అనీ అధ్యవసానం చేసి కవి చేస్తూన్న వ్యాజస్తుతి. నాథ=నాథా! నిష్ఠ్రింశజా=ఖడ్గంవల్ల పుట్టిన, దుష్టునివలన పుట్టిన అని మరొక అర్థం. ఇయమ్=ఈ, శ క్తిః=శ క్తి, తవ=నీయొక్క, భుజయుగలే=భుజ ద్వంద్వమునందు ఉన్నది. దోషాకరశ్రీః=చంద్రశోభ, దోషాలకు నిలయమైన శ్రీ, వక్త్రే=నీ ముఖమునం దున్నది. తథా=మరియు, మహాకుట్టనీ=గొప్పదీ, చేదిం చేదీ అయిన, గొప్ప తార్పుడుకత్తె అని రెండవ అర్థం; ఏషా=ఈ, ఖడ్గయష్టిః= ఖడ్గయష్టి, యష్టివంటి పొడవైన ఖడ్గం, పార్శ్వే=పార్శ్వంలో, ప్రతివసతి= ఉన్నది. సర్వగా=అందరినీ పొందే, తే=నీయొక్క, ఇయమ్=ఈ, ఆజ్ఞా= ఆజ్ఞ, పురః=నీ ఎదుటనే, విలసతి=ప్రకాశిస్తూన్నది. వృద్ధయా=వృద్ధురాల నైన, బాగా వృద్ధి చెందిన అని కూడా అర్థం. మయా=నాచేత, తే=నీకు, కిమ్=ఏమి ప్రయోజనం? ఇత్థమ్=ఇట్లు, ప్రోచ్యేవ=పలికి వలె, శశికరసి తయా=చంద్రకిరణాల వలె తెల్లనైన, కీర్త్యా=కీర్తి చేత, ప్రకోపాత్=అధిక

కోవంవల్ల, ప్రయాతమ్ = దూరంగా వెళ్ళిపోవుట, కీర్తి చాల దూరంగా వెళ్ళి పోయింది.

అత్రేతి :- ఇక్కడ 'ప్రోచ్యేవ ఇత్థమ్' అని కాకుండా 'ఇత్థం ప్రోచ్యేవ' అని చెప్పడం న్యాయం. అప్పుడు 'ఇత్థమ్' అనే పదం తగినస్థానంలో ఉన్నది అవుతుంది. ఇదే విధంగా "లగ్నం రాగావృతాఙ్గా" ఇత్యాది శ్లోకంలో (చూ. 241 శ్లో.) "శ్రీనియోగాత్" అనేదానికి ముందు 'ఇతి' అనే పదం చేర్చి 'ఇతి శ్రీనియోగాత్' అని చెప్పాలి.

అవ. అమతపరార్థాన్ని వివరిస్తున్నాడు.

వృ. (21) అమతః ప్రకృతవిరుద్ధః పరార్థో యత్ర. యథా-

శ్లో॥ రామమన్మథశరేణ తాడితా
దుఃసహేన హృదయే నిశాచరీ,
గన్ధవద్రుధిరచన్దనోక్షితా
జీవితేశవసతిం జగమ సా.

254

వృ. అత్ర ప్రకృతే రసే విరుద్ధస్య శృంగారస్య వ్యజ్ఞాకః అపరోఽర్థః.

వ్యా. అమత ఇతి :- అమతః = ప్రకృతమైన అర్థానికి విరుద్ధమైన, మరొక అర్థం ఎక్కడనో అది 'అమతపరార్థం'. ఎట్లనగా-

రామేతి :- రఘువంశం ఏకాదశసర్గలో రామునిచేత చంపబడిన తాటక వర్ణనం. దుఃసహేన = సహింప శక్యం కాని, రామమన్మథశరేణ = రాము డనే మన్మథుని బాణంచేత, హృదయే = హృదయమునందు, తాడితా = కొట్టబడిన, సా = ఆ, నిశాచరీ = తాటక. గన్ధవద్రుధిరచన్దనోక్షితా = గంధం గల రక్తమనే చందనంచేత వూయబడినదై, జీవితేశవసతిమ్ = యముని గృహమును గూర్చి, ప్రాణనాథుని గృహమును గూర్చి అని మరొక అర్థం. జగమ = వెళ్ళెను.

అత్రేతి :- ఇక్కడ ప్రకృతరసంలో విరుద్ధమైన శృంగారరసాన్ని వ్యంజింపజేసే మరియుక్క అర్థం ఉండడంచేత అమతపరార్థత్వదోషం.

వి. ఇక్కడ రూపకాలంకారంలో ఆరోపించబడిన అప్రకృతార్థాలు శృంగార రసాన్ని వ్యంజింపజేస్తున్నాయి. ఆ శృంగారరసం ప్రకృతమైన బీభత్సరసానికి విరుద్ధం. అందుచేత అమతపరార్థత్వదోషం అని అర్థం.

అవ. ఇంతవరకు శబ్దదోషాలు చెప్పి ఇప్పుడు ఇరవై మూడు అర్థదోషాలు చెపుతున్నాడు.

వృ. అర్థదోషానాహ-

కా. అర్థోఽపుష్టః కష్టో వ్యాహతపునరుక్తదుష్కమగ్రామ్యాః.
సందిగ్ధో నిర్దేతుః ప్రసిద్ధివిద్యావిరుద్ధశ్చ.
అనవీకృతః సనియమానియమవిశేషావిశేషపరివృత్తాః. 56
సాకాంక్షోఽపదయుక్తః సహచరభిన్నః ప్రకాశితవిరుద్ధః.
విధ్యనువాదాయుక్తస్యైకపునఃస్వీకృతోఽశ్లీలః. 57

వృ. దుష్టః ఇతి సంబధ్యతే. క్రమేణోదాహరణమ్.

వ్యా. అర్థదోషాలు చెప్పుచున్నాడు-

అర్థఇతి:- (1) అపుష్టం (2) కష్టం (3) వ్యాహతం (4) పునరుక్తం (5) దుష్కమం (6) గ్రామ్యం (7) సందిగ్ధం (8) నిర్దేతువు (9) ప్రసిద్ధివిరుద్ధం (10) విద్యావిరుద్ధం (11) అనవీకృతం (12) సనియమపరివృత్తం (13) అనియమ పరివృత్తం (14) విశేషపరివృత్తం (15) అవిశేషపరివృత్తం (16) సాకాంక్షం (17) అపదయుక్తం (18) సహచరభిన్నం (19) ప్రకాశితవిరుద్ధం (20) విధ్య యుక్తం (21) అనువాదాయుక్తం (22) త్వికపునఃస్వీకృతం (23) అశ్లీలం అయిన అర్థం, దుష్టః అనేది వెకటి కారికనుండి సంబంధిస్తుంది, దుష్టమైనది. అపుష్టత్వాదులు అర్థదోషాలు. క్రమంగా ఉదాహరణలు ఎట్లనగా: (1) అపుష్టార్థానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ అతివితతగగనసరణీప్రసరణపరిముక్తవిశ్రమానందః
మరుదుల్లాసితసౌరభకమలాకరహాసకృద్రవిర్జయతి. 255

వృ. అత్ర అతివితతత్వాదయోఽనుపాదానేఽపి ప్రతిపాద్యమాన మర్థం న బాధనే ఇతి అపూప్తాః. న త్వసంగతాః, పునరుక్తా వా.

వ్యా. అతివితతేతి:- “అతి....ఆనన్దః” అతివితత = చాలవిస్తృతం అయిన, గగనసరణి = ఆకాశమార్గమునందు, ప్రసరణ = సంచరించడంచేత, పరిముక్త = విడవబడిన, విశ్రమానన్దః = వింశాంత్యానందం గల, “మరుత్....కృత్” — మరుత్ = గాలిచేత, ఉల్లాసిత = ప్రసరింపజేయబడిన, సౌరభ = పరిమళం గల, కమలాకర = పద్మసరస్సుకు, హాసకృత్ = వికాసం చేసే, రవిః = సూర్యుడు, జయతి = సర్వోత్కర్షగా ఉన్నాడు.

అత్రేతి:- ఇక్కడ అతివితతత్వాదులు చెప్పకపోయినా ఇక్కడ ప్రతిపాదించబడే అర్థాన్ని బాధించవు, అందువలన అపూప్తములు. అయితే అసంగతాలు కాని, పునరుక్తాలు కాని కావు.

వి. “గగనప్రసరణపరిముక్తవిశ్రమానన్దః, కమలాకరహాసకృత్ రవిః జయతి” అని చెప్పితే చాలు; సూర్యుని గొప్పతనాన్ని వర్ణించి నట్లే అవుతుంది. మిగిలిన అవితతసరణిత్య. మరుదుల్లాసిత సౌరభత్వా లనే అర్థాలు చెప్పకపోయినా ఇక్కడ ప్రతిపాదించదలచిన సూర్యోత్కర్షరూపమైన అర్థానికి బాధ అనగా ఏ మాత్రం లోపం లేదు. అందుచేత ఇక్కడ ఈ అర్థాలకి అపూప్తత్వం.

అయితే ఇది అధికపదత్వదోషం కాని పునరుక్తత్వదోషం కాని అవుతుందా అని ఆశంక. ఇక్కడ ఆ రెండు దోషాలు లేవు, అపూప్తత్వమే. అసంగతాః = అధికములు అని అర్థం. మరొక ప్రయోజనం ఏమీ లేకపోవడంచేత ఆ అర్థాన్ని చెప్పనవసరం లేకపోయినా ఆ పదాలను ప్రయోగించడం అధికపదత్వం. ప్రస్తుతానికి ఉపయోగించకపోయినా స్వరూపకథనంకోసం ఒక అర్థాన్ని చెప్పితే అపూప్తార్థత్వం; ఇది ఈ రెండింటికి బేదం. అదే విధంగా ఆకాశం అని చెప్పగానే అది చాలా విశాలమైనది అనే అర్థం స్ఫురిస్తుంది గాన మళ్ళీ ‘అతివితత’ అని చెప్పడం పునరుక్తి అవుతుంది అనడానికి వీలులేదు. రెండుపర్యాయపదాలను ప్రయోగిస్తేనే పునరుక్తి. ఆకాశం అని వినగానే దాని వైశాల్యం స్ఫురించినా ‘గగన’ ‘అతివితత’ శబ్దాలు పర్యాయపదాలు కావు గాన పునరుక్తి లేదు.

అవ. (2) చాలా శ్రమపడితేనే కాని బోధపడనిది కష్టం. దానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ సదా మధ్యే యాసామియమమృతనిస్యన్దసురసా
సరస్వత్యుద్దామా వహతి బహుమార్గా పరిమలమ్,
ప్రసాదం తా ఏతా ఘనపరిచితాః కేన మహతాం
మహాకావ్యవ్యోమ్ని స్ఫురితమధురా యాన్తు రుచయః. 246

వృ. అత్ర యాసాం కవిరుచీనాం మధ్యే సుకుమార - విచిత్ర
మధ్యమాత్మకత్రిమార్గా భారతీ వహతి తాః గమ్భీరకావ్యపరిచితాః కథ
మితరకావ్యవత్ ప్రసన్నా భవన్తు. యాసామాదిత్యప్రభాణాం మధ్యే త్రిప
థగా వహతి తాః మేఘపరిచితాః కథం ప్రసన్నాః భవన్తి ఇతి సంక్షే
పార్థః.

ఛా. సదేతి:- తన కావ్యం గమ్భీరసరసార్థప్రతిపాదకం అవడంచేత
స్ఫుటత్వం లేకపోయినా దోషం లేదు అని ఒక కవి చెపుతున్న మాటలు. ఇక్కడ
కావ్యరూపమైన అర్థంతో పాటు సూర్యరూపార్థం కూడా స్ఫురిస్తున్నది. కావ్య
పక్షంలో-యాసామ్=ఏ కవిరుచులయొక్క అనగా కవి అభిప్రాయములయొక్క,
అనగా కావ్యాలయొక్క, మధ్యే=మధ్యయందు, సదా=ఎల్లప్పుడూ, అమృత
నిస్యన్దసురసా=అమృతమును స్రవించేదీ, మంచి శృంగారాదిరసాలు కలదీ,
ఉద్దామా=ప్రౌఢమూ, బహుమార్గా=సుకుమార-విచిత్ర-మధ్యమము లనే అనేక
మార్గాలు కలదీ, అనగా వైదర్భి, గౌడి, పాంచాలి అను మూడు రీతులు కలది అని
అర్థం, ఆయిన, ఇయమ్=ఈ, సరస్వతీ=సరస్వతి (కవిత్వరూపమైనభారతి),
పరిమలమ్=చమత్కారమును, వహతి=ధరించుచున్నదో, తాః=అట్టి, ఏతాః=
ఈ, మహతామ్=గొప్ప కవులయొక్క, రుచయః=కావ్యరూపములైన అభి
ప్రాయాలు, ఘనపరిచితాః=అధికంగా అభ్యసించబడినవై, స్ఫురితమధురాః=
అనుభవానికి వచ్చి మధురములై, మహాకావ్యవ్యోమ్ని=ఆకాశం వంటి, ఆకాశం
వలె అపరిచ్ఛిన్నమైన, మహాకావ్యంలో, కేన=ఏ ప్రకారంచేత, ప్రసాదమ్=
సులభంగా తెలిసికొనడానికి శక్యములై ఉండుటను, యాన్తు=పొందును? ఇతర
కవికావ్యాల వలె అంత సులభంగా ఎలా అర్థం అవుతాయి అని అర్థం.

సూర్యరూపప్రకృతార్థపక్షంలో-యాసామ్=ఏ సూర్యకాంతులయొక్క,

మధ్యే = మధ్యయందు, సదా = ఎల్లప్పుడు, అమృతనిస్యన్దసురసా = జలాన్ని
 స్రవించేదీ, చాలా మధురమూ అయిన, ఉద్దామా = గొప్పదైన, బహుమార్గా =
 మూడు మార్గాలు గల, ఇయమ్ = ఈ, సరస్వతీ = నది, గంగానది, పరిమలమ్ =
 స్వచ్ఛంగా, వహతి = ప్రవహిస్తూన్నదో, తాః = అట్టి, ఏతాః = ఈ, స్ఫురిత.
 మధురాః = ప్రకాశచేత మనోహరములైన, మహతామ్ = ద్వాదశాదిత్యులయొక్క,
 రుచయః = కాంతులు, మహాకావ్యవ్యోమ్ని = మహాకావ్యం వంటి ఆకాశంలో,
 మనపరిచితాః = మేఘాలతో సంబంధించినవై, కేన = ఏ ప్రకారంచేత, ప్రసాదమ్ =
 స్వచ్ఛత్వాన్ని, యాన్తు = పొందును? శరత్కాలాదులందు వలె వర్షాకాలంలో సూర్య
 కాంతులు స్వచ్ఛంగా ఎలా కనబడతాయి అని అర్థం.

అత్రేతి:- ఇక్కడ ఏ కవిరుచుల మధ్య సుకుమార-విచిత్ర-మధ్యమాత్మక
 మార్గత్రయం గల భారతి చమతారాన్ని వహిస్తూన్నదో గంభీరకావ్యపరిచితాలైన
 ఆ కవిరుచులు ఇతర కావ్యాల వలె ఎలా ప్రసన్నంగా ఉంటాయి? ఏ సూర్య
 కాంతుల మధ్య త్రివధగ (మూడు లోకాలలో ప్రవహించే గంగ) ప్రవహిస్తూ
 న్నదో అవి మేఘాలతో సంబంధించి ఉన్నప్పుడు ప్రసన్నాలు ఎలా అవుతాయి?
 అని ఈ శ్లోకానికి సంక్షిప్తార్థం.

వి. ఈ శ్లోకంలో వివక్షితార్థాన్ని ఏదో శ్రమపడి, ఆ పదాలూ ఈ పదాలూ
 చేర్చి చెప్పుకొన్నా ఈ అర్థం అతికష్టమీదనే తెలుస్తున్నది. అందుచేత
 ఈ అర్థంలో కష్టత్వదోషం.

అవ. (లి) వ్యాహతానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు. ఏ విషయానికి
 ముందు ఉత్కర్ష చెప్పతారో దానికే తరవాత అపకర్ష చెప్పినా దేనికి ముందు అప
 కర్ష చెప్పితారో దానికే తరవాత ఉత్కర్ష చెప్పినా అది వ్యాహతార్థం.

శ్లో॥ జగతి జయినస్తే తే భావా నవేన్దుకలాదయః

ప్రకృతిమధురాః సన్త్యేవాన్యే మనో మదయన్తి యే,

మమ తు యదియం యాతా లోకే విలోచనచన్ద్రికా

నయనవిషయం జన్మన్యేకః స ఏవ మహోత్సవః. 257

వృ. అత్ర ఇన్దుకలాదయో యం ప్రతి పస్పశప్రప్రాయాః స ఏవ
 చన్ద్రికాత్వముత్కర్షార్థమారోపయతీతి వ్యాహతత్వమ్.

వ్యా. జగతీతి:- మాలతీమాధవంలో మాధవుని మాట లివి.

జగతి = ఈ జగత్తులో, నవేన్దుకలాదయః = నూతనచంద్రకళ మొదలైన, తే తే బావాః = ఆ యా పదార్థాలు, జయినః = సర్వోత్కర్షగా ఉన్నవి. ప్రకృతి మదురాః = స్వభావంచేతనే మధురములైన, యే = ఏ, అన్యే = ఇతరపదార్థములు, మనః = మనస్సును, మదయన్తి = మదింపచేస్తాయో, మనస్సుకు మత్తెక్కిస్తాయో, అవి కూడ, సన్తి ఏవ = తప్పకుండా ఉన్నాయి. మమ తు = నాకైతే, లోకే = లోకంలో, విలోచనచన్ద్రికా = నేత్రాలకు వెన్నెల అయిన, ఇయమ్ = ఈ మాలతి, నయనవిషయమ్ = నేత్రగోచరమును, యాతా ఇతి యత్ = పొందినది అను మాట ఏదికలదో, సః ఏవ = అదే, జన్మని = జన్మలో, ఏకః = ఒక్క, మహోత్సవః = మహోత్సవము.

అత్రేతి:- ఇక్కడ ఎవనికి చంద్రకళాదు లన్నీ తుచ్ఛప్రాయాలో అతడే తన ప్రేయసి ఉత్కర్షను చెప్పడంకోసం 'విలోచనచన్ద్రికా' (ఆమె చూపులకు వెన్నెల) అని అంటూ ఆమెయందు చంద్రికాత్వాన్ని ఆరోపిస్తున్నాడు. ముందు తుచ్ఛము అని నిందించిన దానినే వ్రశంసించి నట్లు అయినది గాన వ్యాహతత్వదోషం.

అవ. (4) పునరుక్తానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు. ఒక మాటు పేర్కొన్నదానినే మళ్ళీ పేర్కొనడం పునరుక్తం.

వృ. "కృతమనుమతమ్" ఇత్యాది.

అత్ర అర్జున అర్జునేతి భవద్భిరితి చోక్తే సభీమకిరీటినామితి కిరీటి పదార్థః పునరుక్తః.

వ్యా. 'కృతమనుమతమ్' ఇత్యాది శ్లోకం పునరుక్తానికి ఉదాహరణం. ఇది చతుర్థోష్ఠాసంలో (39వ శ్లోకం) వ్యాఖ్యానించబడింది.

అత్రేతి :- ఇక్కడ 'అర్జునా' అనీ 'భవద్భిః' అనీ చెప్పినతరువాత మళ్ళీ "సభీమకిరీటినామ్" అని కిరీటిపదార్థం చెప్పబడింది.

వి. ఈ శ్లోకానికి ముందు ఉన్న. "అరే! రే! అర్జున! అర్జున! సాత్యకే! సాత్యకే! న యుక్త ఈదృశో మత్రాతస్య సుతశోకభ్రాన్త్యా న్యస్తకత్తస్య దివముప

గచ్ఛతః కేశాకర్షణరూపః పరాభవః. అపిచ"- అనే వాక్యంలో అర్జునుణ్ణి సంబోధించి, ఈ శ్లోకంలో 'భవద్భిః' (మీ అందరిచేత) అని అందరితో పాటు అర్జునుణ్ణి కూడా పరామర్శించడం జరిగింది. ఇలా చేసిన తరువాత "భీమునితోను, అర్జునునితోమ సహ" అంటూ అర్జునుణ్ణి మళ్ళీ పేర్కొనడంవల్ల పునరుక్తదోషం.

అవ. మరొక ఉదాహరణం చూపుచున్నాడు.

వృ. యథా వా-

శ్లో॥ అత్రజ్వాలావలీఢప్రతిబలజలధేరన్తరౌర్వాయమాణే
సేనానాథే స్థితేఽస్మిన్మమ పితరి గురౌ సర్వధన్వీశ్వరాణామ్,
కర్ణాలం సంభ్రమేణ వ్రజ కృప సమరం ముఞ్చ హార్దిక్యశఙ్కాం
తాతే చాపద్వితీయే వహతి రణధురం కౌ భయస్యావకాశః. 259

వృ. అత్ర చతుర్థపాదవాక్యార్థః పునరుక్తః.

వ్యా. అస్తేతి- "అత్ర.... జలధేః" :- అత్రజ్వాలా=అత్రజ్వాలాలచేత, అవ, లీఢ = నాకివేయబడిన, ప్రతిబలజలధేః = శత్రుబలసముద్రంయొక్క, అన్తః = మధ్యయందు, జౌర్వాయమాణే = బడబాగ్ని వలె ఉన్నవాడు, సర్వధన్వీశ్వరాణామ్ = సమస్తధనుర్ధరనాయకులకు, గురౌ = గురువు అయిన, అస్మిన్ = ఈ, మమ పితరి = నా తండ్రి, సేనానాథే = సేనానాయకుడుగా, స్థితే = ఉండగా, కర్ణ = ఓ! కర్ణ! సంభ్రమేణ = తొందరచేత, అం = చాలును. కృప = కృపాచార్యా! సమరమ్ = యుద్ధమును గూర్చి, వ్రజ = వెళ్ళుము. హార్దిక్య = కృతవర్మా! శఙ్కామ్ = శంకను, ముఞ్చ = విడుపుము, చాపద్వితీయే = ధనస్సే సహాయంగా గల, తాతే = తండ్రి. రణధురమ్ = యుద్ధభారమును, వహతి = వహించుచుండగా, భయస్య = భయానికి, అవకాశః = అవకాశం, కః = ఏమున్నది.

అస్తేతి :- ఇక్కడ చతుర్థపాదవాక్యార్థం పునరుక్తం. మొదటి రెండు పాదాలలో చెప్పిన విషయమే చతుర్థపాదంలో చెప్పబడింది గాన పునరుక్తతాదోషం.

అవ. (5) దుష్కమానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు. లోక విరుద్ధమూ, కాత్రవిరుద్ధమూ అయిన క్రమం దుష్కమం.

శ్లో॥ భూపాలరత్న నిర్దైన్యప్రదాన ప్రథితోత్సవ

విశ్రాణయ తురజ్గం మే మాతజ్గం వా మదాలసమ్. 260

వృ. అత్ర మాతజ్గస్య ప్రాజ్ నిర్దేశో యుక్తః.

వ్యా. నిర్దైన్య ప్రదానప్రథితోత్సవ = దైన్యం పోయేటట్లుగా దానం చేయుట యందు ప్రసిద్ధమైన ఉత్సవం కలవాడా ! భూపాలరత్న = రాజశేషుడా ! మే = నాకు, తురజ్గమ్ = గుఱ్ఱమును గాని, మదాలసమ్ = మదంచేత మందమైన, మాతజ్గం వా = ఏనుగును గాని, విశ్రాణయ = ఇమ్ము.

అత్రేతి. ఇక్కడ ఏనుగును ముందు చెప్పడం యుక్తం. ఏనుగు ఎక్కువ విలువ కలది గాన ముందు ఏనుగును అడిగి, అది ఇవ్వడం శక్యం కాకపోతే గుఱ్ఱాన్ని ఇమ్ము అని అడగడం ఉచితం. ఇది రోక్తప్రసిద్ధం. అలా లేకపోవడంచేత ఇక్కడ దుష్కమత్వదోషం.

అవ. (6) గ్రామ్యానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు. వైదగ్ధ్యం, అనగా నేర్పు, మాటలలో సున్నితం లేనివాడు బెప్పే విషయం గ్రామ్యం.

శ్లో॥ స్వపితీ యావదయం నికరే జనః

స్వపిమి తావదహం కిమపైతి తే,

తదయి సాంప్రతమాహర కూర్పరం

త్వరితమూరుముదఞ్చయ కుఞ్చితమ్.

261

వృ. ఏషోఽవిదగ్ధః.

వ్యా. స్వపితీ :- అయి = ఓ ! చిన్నదానా ! ఆయం జనః = ఈ జనం (ఇంట్లో ఉన్న వాళ్ళందరూ), యావత్ = ఎంతవరకూ, స్వపితీ = నిద్రించునో, తావత్ = అంతవరకు, అహమ్ = నేను, నికరే = నీ సమీపమునందు, స్వపిమి = పండుకుంటాను. తే = నీకు, కిమ్ = ఏమి, అపైతి = పోవును ? తత్ = ఆ కారణం వలన, సాంప్రతమ్ = ఇప్పుడు, కూర్పరమ్ = మోచేతిని, ఆహర = తొంగించుము. కుఞ్చితమ్ = ముణవబడిన, ఊరుమ్ = తొడను, త్వరితమ్ = శీఘ్రంగా, ఉదఞ్చయ = చాపుము.

విషయము :- ఇక్కడ మాటలాడుతున్నవాడు వైదగ్యం లేని గ్రామీణుడు.

అవ. (7) సందిగ్ధానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు. ప్రకరణాదులు లేక పోవడంచేత సందిగ్ధంగా (సందేహస్పదంగా) ఉన్న అర్థం సందిగ్ధం.

వృ. మాత్స్యర్యముత్సార్థేత్యాది.

262

అత్ర ప్రకరణాద్యభావే సందేహః. శాస్త్ర శృజ్ఞార్యన్యతరాభిదానే తు నిశ్చయః.

వ్యా. 'మాత్స్యర్య ముత్సార్థే' ఇత్యాది శ్లోకం వెనక (131వ శ్లోకం) పంచమోల్లాసంలో వ్యాఖ్యానించబడింది. ఇక్కడ ప్రకరణాదులు లేనప్పుడు భూధరనితంబాలను సేవించా అని చెబుతున్నాడా, లేక కామినీనితంబాలను సేవించా అని చెబుతున్నాడా అని సందేహం. అయితే ఈ మాటలు అంటూన్నది శాంతచిత్తుడు అని తెలిసిన పక్షంలో భూధరనితంబాల సేవ్యత్వాన్ని చెబుతున్నాడని, శృంగారి అని తెలిసిన పక్షంలో కామినీనితంబాల సేవ్యత్వాన్ని చెబుతున్నాడని నిశ్చయం చేయవచ్చును.

అవ. (8) నిర్దేశువుకు ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు. హేతువును చెప్పని అర్థం 'నిర్దేశువు'.

శ్లో॥ గృహీతం యేనాసీః పరిభవభయాన్నోచితమపి

ప్రభావాద్యస్యాభూన్న ఖలు తవ కశ్చిన్న విషయః,

పరిత్యక్తం తేన త్వమసి సుతశోకాన్న తు భయా

ద్విమోక్ష్యే శస్త్ర త్వామహమపి యతః స్వస్తి భవతే. 263

వృ. అత్ర శస్త్రవిమోచనే హేతుర్నోక్తః.

వ్యా. గృహీతమితి :- వేణీసంహారం తృతీయాంకంలో ద్రోణాచార్యుడు చంపబడిన పిమ్మట శోకాక్రాంతుడైన అశ్వత్థామ తన శస్త్రంతో అంటూన్న మాటలు. శస్త్ర = ఓ ఆయుధమా! యేన = నాతోడియైన ఏద్రోణాచార్యునిచేత, నోచితమపి = తగనిదానైనా, బ్రాహ్మణునికి అస్త్రగ్రహణం అయుక్తం గాన అనుచితమైనా, పరిభవభయాత్ = శస్త్రధారులవల్ల పరాభవం జరుగుతుందనే

భయంవల్ల. గృహీతమ్ అసీః = గ్రహింపబడినావో, యస్య = ఏ ద్రోణాచార్యునియొక్క ప్రభావాత్ = ప్రభావంవల్ల, తవ = నీకు, కశ్చిత్ = ఒక్కడూ కూడ, న విషయః = విషయం (గురి) కానివాడు, నాసీత్ ఖలు = కాలేదో, తేన = అట్టి ద్రోణాచార్యుని చేత, త్వమ్ = నీవు, సుతశోకాత్ = పుత్రశోకంవల్ల, పరిత్యక్తమ్ అసి = విడువబడినావు; భయాత్తు = భయంవల్లనైతే. న = కాదు. త్యామ్ = నిన్ను, అహమపి = నేను కూడ, విమోక్ష్యే = విడచెదను. భవతే = నీకు, స్య నీ = శేమం అగుగాక.

అ.తేతి :- ఇక్కడ అశ్లీలామ ఎందుకు శస్త్రం విడిచిపెడుతున్నాడో హేతువు చెప్పబడలేదు గాన నిర్దేశుత్వదోషం.

అవ. (9) ఏ విషయంలో ప్రసిద్ధి లేదో అది ప్రసిద్ధివిరుద్ధం, లోకప్రసిద్ధి విరుద్ధం, కవిప్రసిద్ధివిరుద్ధం అని ఇది రెండు విధాలు మొదటిదానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ ఇదం తే కేనో క్తం కథయ కమలాతజ్జవదనే
యదేతస్మిన్ హేమ్నః కటకమితి ధత్సే ఖలు ధియమ్.
ఇదం తద్దుస్సాధాక్రమణపరమాస్త్రం స్మృతిభువా
తవ ప్రీత్యా చక్రం కరకమలమూలే వినిహితమ్. 264

వృ. అత్ర కామస్య చక్రం లోకే అప్రసిద్ధమ్.

వ్యా. ఇదమితి :- కమలాతజ్జవదనే = కమలములకు భయకారణమైన ముఖం గలదానా ! ఇదమ్ = ఇది, తే = నీకు, కేన = ఎవనిచేత, ఉక్తమ్ = చెప్పబడింది ? కథయ = చెప్పుము. యత్ = ఏమనగా, ఏతస్మిన్ = ఈ వస్తువునందు, హేమ్నః కటకమ్ ఇతి = బంగారు కంకణము అని, ధియమ్ = బుద్ధిని, ధత్సే ఖలు = ధరించుచున్నావు. ఇదమ్ = ఇది, స్మృతిభువా = మనమునుచేత, ప్రీత్యా = ప్రేమతో, తవ = నీయొక్క, కరకమలమూలే = హస్తవద్మం యొక్క మూలంలో, వినిహితమ్ = ఉంచబడిన, దుఃసాధాక్రమణపరమాస్త్రమ్ = కష్టసాధ్యమైన ఆక్రమణం కలవారి విషయంలో మహాస్త్రమైన, అనగా సులభంగా జయించడానికి శక్యం కానివాళ్ళ విషయంలో గొప్ప అస్త్రం అయిన, తత్ = ఆ, చక్రమ్ = చక్రము. ఇది మనమును అమోహాస్త్రమైన చక్రం కాని నీవు అనుకొంటున్నట్లుగా బంగారు చేతి కంకణం కాదు అని అర్థం.

అత్రేతి :- ఇక్కడ మన్మథునికి చక్రం లోకంలో అవసీద్దం. మన్మథునికి పుష్పబాణారే ఆయుధం అని లోకప్రసిద్ధి కాని చక్రం ఆయుధం అన్నట్లు ప్రసిద్ధి లేదు. చక్రాయుధం శ్రీమహావిష్ణువుకే ప్రసిద్ధం.

అవ. కవిప్రసిద్ధివిరుద్ధార్థానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

వృ. యథా వా-

శ్లో॥ ఉపపరిసరం గోదావర్యాః పరిత్యజతాధ్వగాః
సరణీమపరో మార్గస్తావద్భవద్భిరిహేక్ష్యతామ్,
ఇహ హి విహితో రక్తాశోకః కయాపి హతాశయా
చరణనలినన్యాసోదఞ్చన్నవాఙ్మరకఞ్చుకః. 265

వృ. అత్ర పాదాఘాతేనాశోకస్య పుష్పోద్గమః కవిమ ప్రసిద్ధః
న పునరఙ్మరకోద్గమః.

వ్యా. మరొక ఉదాహరణం ఎట్లనగా

ఉపపరిసరమితి :- అధ్వగాః = పాండులారా! గోదావర్యాః = గోదావరి యొక్క, ఉపపరిసరమ్ = ప్రాంతభూమిదగ్గర, సరణీమ్ = మార్గమును, పరిత్యజత = త్యజించండి. భవద్భిః = మీచేత, అపరః = మరి యొక, మార్గః = మార్గం, ఇహ = ఇక్కడ, ఈక్ష్యతాం తావత్ = చూడబడుగాక. హతాశయా = చెడ్డ ఆశ గల, చెడ్డ ఆలోచన గల, కయాపి = ఎవరెచేతనో, ఇహ = గోదావరీప్రాంతము నందు, రక్తాశోకః = రక్తాశోకవృక్షం, చరణనలినన్యాసోదఞ్చన్నవాఙ్మరకఞ్చుకః = పాదవద్మాన్ని ఉంచడంచేత బయల్పెడలిన నూతనాంకుర కంచుకం కలదిగా, విహితః హి = చేయబడింది కదా ?

అత్రేతి - ఇక్కడ పాదాఘాతంచేత అశోకవృక్షానికి పుష్పోద్గమం కలుగు తుం దని కవులలో ప్రసిద్ధం కాని అంకురోద్గమం కాదు. అందుచేత కవిప్రసిద్ధి విరుద్ధం.

అవ. కవిప్రసిద్ధం అయిన పక్షంలో లోకవిరుద్ధం కూడా విరుద్ధం కాదని చెబుతున్నాడు.

శ్లో॥ సునీతవసనాలంకారాయాం కదాచన కౌముదీ
మహాసి సుదృశి స్వైరం యాన్త్యాం గతోఽస్తమభూద్విధుః
తదను భవతః కీర్తిః కేనాప్యగీయత యేన సా
ప్రియగృహమగాన్ముక్తాశజ్జా క్వ నాసి శుభప్రదః. 266

వృ. అత్రామూర్తాపి కీర్తిః జ్యోత్స్నావత్ప్రకాశరూపా కథితేతి
లోకవిరుద్ధమపి కవిప్రసిద్ధేర్న దుష్టమ్.

వ్యా. సునీతేతి :- కదాచన = ఒకానొకరోజున, సునీతవసనాలంకారా
యామ్ = బాగా తెల్లనైన వస్త్రాలు అలంకారాల గల, తెల్లటి వెన్నెలలో తెల్లటి
వస్త్రాదులు ధరించి ప్రియుని దగ్గరకు వెళ్ళేటప్పుడు రంగు రంగులో కలిసిపోయి
ఎవరూ గుర్తుపట్ట రనే అభిప్రాయంచేత అని భావం. సుదృశి = చక్కని నేత్రాలు
గల ఆమె, కౌముదీమహాసి = వెన్నెల కాంతిలో, స్వైరమ్ = స్వేచ్ఛగా, నిర్భ
యంగా, యాన్త్యామ్ = వెళ్ళుచుండగా, విధుః = చంద్రుడు, అస్తం గతః అ
భూత్ = అస్తమించినాడు. తదను = అనంతరం, కేనాపి = ఎవనిచేతనో, భవతః =
నీ యొక్క, కీర్తిః = కీర్తి, అగీయత = గానం చేయబడెను, యేన = దేనిచేత,
సా = ఆమె, ముక్తాశజ్జా = విడవబడిన ఆశంక కలరై, ప్రియగృహమ్ =
ప్రియుని గృహాన్ని గూర్చి, అగమత్ = వెళ్లెను. క్వ = ఎక్కడ, ఎవరి విష
యంలో, శుభప్రదః = శుభాన్ని ఇచ్చేవాడవు, నాసి = కావు ? కీర్తి వెన్నెల వలె
తెల్లగా ఉండడంచేత ఆమె నిర్భయంగా వెళ్ళిన దని భావం.

అత్రేతి :- ఇక్కడ కీర్తి మూర్తం కాకపోయినా వెన్నెల వలె ప్రకాశ
రూపమైన దని చెప్పబడింది. ఇది లోకవిరుద్ధమే అయినా కవిప్రసిద్ధి (కీర్తి
తెల్లగా ఉంటుం దని కవిసమయం) ఉండడంచేత దుష్టం కాదు.

అవ. (10) శాస్త్రవిరుద్ధమైనదానికి విద్యావిరుద్ధం అని పేరు. దానికి ఉదా
హరణ చూపుచున్నాడు.

శ్లో॥ సదా స్నాత్వా నిశీథిన్యాం సకలం వాసరం బుధః,
నానావిధాని శాస్త్రాణి వ్యాచక్షే చ శృణోతి చ. 267

వృ. గ్రహోపరాగాదికం వినా రాత్రౌ స్నానం ధర్మశాస్త్రవిరుద్ధమ్.

వ్యా. సదా ఇతి :- బుధః = ఆ పండితుడు, సదా = ఎల్లప్పుడూ, నిశీథి
న్యామ్ = అర్థరాత్రియందు, స్నాత్వా = స్నానంచేసి, సకలమ్ = సమస్తమైన,
వాసరమ్ = దివసమును, రోజంతా అని అర్థం. నానావిధాని = అనేకవిధాలైన,
శాస్త్రాణి = శాస్త్రాలను, వ్యాచక్షే = వ్యాఖ్యానిస్తాడు. శృణోతి చ = వింటూ
ఉంటాడు.

గ్రహేతి:- చంద్రగ్రహణాదినిమిత్తం లేకుండా రాత్రి స్నానం చెయ్యడం
ధర్మశాస్త్రవిరుద్ధం.

అను. అర్థశాస్త్రవిరుద్ధానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ అనన్యసదృశం యస్య బలం బాహ్వోః సమీక్ష్య తే,
షాడ్గుణ్యానుసృతి స్తస్య సత్యం సా నిష్ప్రయోజనా. 268

వృ. ఏతత్ అర్థశాస్త్రేణ.

వ్యా. అనన్యేతి :- యస్య = ఎవనియొక్క, బాహ్వోః = బాహువుల
యొక్క, బలమ్ = బలము, అనన్యసదృశమ్ = సాటి లేనిదిగా, సమీక్ష్యతే =
చూడబడుచున్నదో, తస్య = వానికి, షాడ్గుణ్యానుసృతిః = సంధి, విగ్రహం, యానం,
ఆసనం, ద్వైదీభావం, సమాశ్రయణం అనే షడ్గుణాలను అనుసరించడం, నిష్ప్ర
యోజనా = ప్రయోజనకూన్యమైనది. సత్యమ్ = సత్యము.

ఏతదితి :- ఇది అర్థశాస్త్రంతో విరుద్ధం. రాజు తప్పక షడ్గుణాలను
అవలంబించి రని అర్థశాస్త్రం చెబుతున్నది. కేవలబాహుబలంతో రాజ్యం ఏరడం
అసాధ్యం.

అను. కామశాస్త్రవిరుద్ధాన్ని ఉదాహరిస్తున్నాడు.

శ్లో॥ విధాయ దూరే కేయూరమనజ్జగ్గణమజ్గనా,
బభార కాన్తేన కృతాం కరణోలేఖమాలికామ్. 269

వృ. అత్ర కేయూరపదే నఖక్షతం న విహితమితి ఏతత్కామ శాస్త్రేణ.

వ్యా. విధాయేతి :- అనజ్ఞాజ్ఞానమ్ = మన్మథుని విహారస్థానమైన, అజ్ఞానా = ఒక స్త్రీ, కేయూరమ్ = బాహుపురిని (దండకడియమును), దూరే విధాయ = దూరము నందుంచి, తీసివేసి, కాస్తేన = ప్రేయనిచేత, కృతామ్ = చేయబడిన, కరజ్ఞోల్లేఖ మాలికామ్ = నఖక్షతముల పంక్తిని, బభావ = ధరించెను.

అత్రేతి :- దండకడియాలు ధరించేచోట నఖక్షతాలు (కామశాస్త్రంలో) విధింపబడలేదు గాన ఇక్కడ ఇది కామశాస్త్రానికి విరుద్ధం.

ఆవ. యోగశాస్త్రవిరుద్ధానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ అష్టాంగయోగపరిశీలనకీలనేన

దుఃసాధసిద్ధిసవిధం విదధద్విదూరే,

ఆసాదయన్నభిమతామధునా వివేక

ఖ్యాతిం సమాధిధనమౌలిమణిర్విముక్తః.

270

వృ. అత్ర వివేకఖ్యాతిః, తతః సంప్రజ్ఞాతసమాధిః, పశ్చాద సంప్రజ్ఞాతః, తతో ముక్తిః. న తు వివేకఖ్యాతౌ. ఏతత్ యోగశాస్త్రేణ. ఏవం విద్యా నరై రపి విరుద్ధముదాహర్యమ్

వ్యా. అష్టాంగేతి :- సమాధిధనమౌలిమణిః = సమాధియే (యోగమే) ధనంగా గలవారిలో శిరోమణి అయిన అతడు, అష్టాంగయోగపరిశీలనకీలనేన = ఎనిమిది అంగాలు గల యోగంయొక్క అనుష్ఠానంయొక్క దార్ఢ్యంచేత, దుఃసాధ సిద్ధిసవిధమ్ = సాధింప శక్యం కాని అజీమాద్యష్టసిద్ధుల సామీప్యాన్ని, విదూరే = దూరమునందు, విదధత్ = ఉంచుచు, ఆ సిద్ధులను దూరంగా విడచివేసి, అధునా = ఇప్పుడు, వివేకఖ్యాతిమ్ = ప్రకృతి వేరు పురుషుడు వేరు అను జ్ఞానమును, ఆసాదయన్ = పొందుచు, విముక్తః = ముక్తుడైనాడు. అష్టాంగయోగ-సంప్రజ్ఞాత-సమాధి-అసంప్రజ్ఞాతసమాధి-సిద్ధ్యాదులను గూర్చి తెలిసినకొనగోరువారు మా పాతంజలయోగదర్శనవ్యాఖ్యను పరిశీలించవచ్చును.

అత్రేతి :- ముందు వివేకఖ్యాతి, తరవాత సంప్రజ్ఞాతనమాధి, తరవాత అసంప్రజ్ఞాతనమాధి, తరవాత మోక్షం అని యోగశాస్త్రం చెపుతున్నది. వివేక ఖ్యాతి కలిగినంతమాత్రాన ముక్తి రాదు. అందుచేత ఇది యోగశాస్త్రవిరుద్ధం. ఈ విధంగానే ఇతరవిద్యావిరుద్ధాలకు కూడా ఉదాహరణలు చూచుకొనవచ్చును.

అవ. మరొక భంగిలో చెప్పి క్రొత్తతనం తీసికొనిరానిది 'అనవీకృతం'. అనగా అనేకవిషయాలను ఒకే పద్ధతిలో చెప్పడం. దానికి ఉదాహరణం చూపు తున్నాడు-

శ్లో॥ ప్రాప్తాః శ్రియః సకలకామదుఃఖాస్తతః కిం
దత్తం పదం శిరసి విద్విషతాం తతః కిమ్,
సంతర్పితాః ప్రణయినో విభవైస్తతః కిం
కల్పం స్థితం తనుభృతాం తనుభిస్తతః కిమ్. 271

వృ. అత్ర తతః కిమితి న నవీకృతమ్.

వ్యా. సకలకామదుఃఖాః = సమస్తకామసుఖాలను పితికే(ఇచ్చే), శ్రియః = ఐశ్వర్యాలు, ప్రాప్తాః = పొందబడ్డాయి, తతః = అందువలన, కిమ్ = ఏమి? విద్విషతామ్ = శత్రువులయొక్క, శిరసి = శిరస్సుమీద, పదమ్ = అడుగు, దత్తమ్ = ఇవ్వబడింది; ఉంచబడింది; తతః కిమ్ = ఐతే ఏమి? ప్రణయినః = ప్రేమ పాత్రులై నవాళ్ళు, విభవైః = ఐశ్వర్యాలచేత, సంతర్పితాః = తృప్తిపొందించ బడ్డారు; తతః కిమ్ = ఐతేమాత్రం ఏమి? తనుభృతామ్ = దేహధారులయొక్క, తనుభిః = శరీరాలచేత, కల్పమ్ = కల్పకాలం, స్థితమ్ = ఉండుట, తతః కిమ్ = ఐతే ఏమి?

అత్రేతి :- ఇక్కడ నాలుగు వాక్యాలలోనూ కూడా "ఐతే ఏం, ఐతే ఏం" అని చెప్పడమే జరిగింది. క్రొత్తవిషయం ఏదీ చెప్పబడలేదు. అందుచేత అనవీ కృతత్వదోషం.

అవ. నవీకృతం ఎలా ఉంటుందో చెపుతున్నాడు.

వృ. తత్తు యథా-

శ్లో॥ యది దహత్యనలోఽత్ర కిమద్భుతం
యది చ గౌరవమద్రిషు కిం తతః,
లవణమమ్బు సదైవ మహోదధేః
ప్రకృతిరేవ సతామవిషాదితా.

232

వ్యా. నవీకృతత్వం పెట్టనగా-

యదీతి :- అనలః = అగ్ని, దహతి యది = కాల్చినట్లయితే, అద్భుతమ్ = ఆశ్చర్యం, కిమ్ = ఏమున్నది? అద్రిషు = పర్యతాలలో, గౌరవం యది = బరువు ఉన్నట్లయితే, తతః = దానివలన, కిమ్ = ఏమి ఆశ్చర్యం? మహోదధేః = మహాసముద్రంయొక్క, అమ్బు = నీరు, సదైవ = ఎల్లప్పుడూ, లవణమ్ = ఉప్పుగా ఉండును. సతామ్ = సత్పురుషులకు, అవిషాదితా = దిగులుచెందకుండడం, ప్రకృతిః ఏవ = స్వభావమే.

ఇక్కడ - "సత్పురుషులు విషాదంచెందకపోవడం స్వాభావికమే; ఆశ్చర్య పడవలసిన పని లేదు. అగ్నియందులకు దాహకత్వాదులు ఏ విధంగా ఆశ్చర్య కరాలు కావో అట్లే" అని చెప్పేటప్పుడు సమానమైన భావం వేరు వేరు విధాలుగా ప్రకటించబడింది. "కిమద్భుతమ్" అనేది "తతః కిమ్" అనే దానిచేత నవీకృతం అయింది. 'తతః కిమ్' అనేది 'సదైవ' అనేదానిచేత నవీకృతం అయింది. అది 'ప్రకృతిరేవ' అనేదానిచేత నవీకృతం అయింది. ఈ విధంగా 'కిమద్భుతమ్' అనే అర్థాన్నే వేరు వేరు భంగులలో చెప్పడం జరిగింది గాన నవీకృతత్వం లభించింది.

అవ. (12) సనియమంగా ఉన్నట్లు చెప్పవలసినదానిని అనియమంగా చెప్పినట్లయితే అది సనియమపరివృత్తం. దానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ యత్రానుల్లిఖితార్థమేవ నిఖిలం నిర్మాణమేతద్విధే
రుత్కర్షప్రతియోగి కల్పనమపి న్యక్కారకోటిః పరా,
యాతాః ప్రాణభృతాం మనోరథగతీరుల్లజ్ఞ్య యత్సమ్పద
స్తస్యాభాసమణీకృతాశ్మసు మణేరశ్మత్వమేవోచితమ్.

వృ. అత్ర “ఛాయామాత్రమణీకృతాశ్మసు మణేస్తస్యాశ్మతై వో చితా” ఇతి సనియమత్వం వాచ్యమ్.

వ్యా. యత్రేతి :- యత్ర = ఏ చింతామణి ఉండగా, విదేః = బ్రహ్మ దేవునియొక్క, ఏతత్ = ఈ, నిర్మాణమ్ = సృష్టి, నిఖిలమ్ = సమస్తమూ, అను ల్లిఖితార్థమేవ = చూడబడని ప్రయోజనం కలది అవుతుంతో; దేనిముందు ఈ సృష్టి అంతా ప్రయోజనశూన్యంగా కనబడుతుందో, ఉత్కర్షప్రతియోగికల్పనమపి = ఉత్కర్షయందు సామ్యంయొక్క కల్పనం కూడా, పరా = గొప్ప, న్యక్కార కోటిః = అవమానకోటియో, దీనితో మరొక వస్తువును పోల్చడం కూడా దీనికి గొప్ప అవమానమే అని అర్థం. యత్సమ్పదః = దేని సంపదలు. ప్రాణభృతామ్ = ప్రాణులయొక్క, మానవులయొక్క, మనోరథగతీః = మనోరథమార్గాలను, ఉల్లంఘ్య = దాటి, యాతాః = వెళ్ళినవో, దీని సంపదలు మనోరథాలకు కూడా అందవు అని అర్థం. తస్య = అట్టి, మణేః = చింతామణికి, ఆభాసమణీకృతాశ్మసు = కొంచెం ప్రకాశచేత మణులుగా చేయబడిన (పరిగణించబడిన) రాళ్ళ మధ్య, అశ్మత్వమేవ = తాయిగా ఉండడమే, ఉచితమ్ = తగినది. కొంచెం ప్రకాశం ఉన్నంతమాత్రంచేత మణులం అని చెప్పుకొనేవాటి మధ్య ఉన్నప్పుడు చింతామణి తాయిగా ఉండడమే మంచిది. వాటితోపాటు ఇదీ మణి అనడం మంచిది కాదు.

అత్రేతి :- ఇక్కడ ‘ఛాయామాత్రమణీకృతాశ్మసు మణేస్తస్యాశ్మతై వో చితా’ అని సనియమత్వం ఉచితం.

వి. ఆభాసచేత (కొంచెం కాంతి ఉండడంచేత) మణులుగా చేయబడిన అని చెప్పితే చాలదు. ‘ఆభాసమాత్రంచేత’ ‘కొంచెం మెరుపు ఉన్నంతమాత్రంచేత’ అని సనియమత్వం చెప్పాలి. అనగా మణు లని చెప్పేవాటిలో ఉన్న గుణం అల్లా కొంచెం మెరుపుమాత్రమే; ఇతరగుణా లేవీ లేవు అనే అర్థం వచ్చేటట్లుగా “ఛాయా మా తమణీకృతాశ్మసు” అని ‘మాత్ర’శబ్దం చేరుస్తే సనియమత్వం వస్తుంది అది లేక పోవడంచేత ఇక్కడ ‘సనియమపరివృత్తత్వదోషం’.

అవ. (13) అనియమపరివృత్తానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు-

శ్లో॥ వక్త్రామృజం సరస్వత్యధివసతి సదా శోణ ఏవాధరస్తే
బాహుః కాకుత్స్థవీర్యస్మృతికరణపటుర్దక్షిణస్తే సముద్రః.

వాహిన్యః పార్శ్వమేతాః క్షణమపి భవతో నైవ ముఞ్చన్త్యభీక్షం
స్వచ్ఛేన్తర్మానసేఽస్మిన్ కథమవనిపతే తేఽమ్బుపానాభిలాషః.

వృ. అత్ర 'శోణ ఏవ' ఇతి నియమో న వాచ్యః.

హృ. వక్త్రేతి:- వేటకి వెళ్ళి దప్పికొని "ఏలోశీరలవజ్జవన్దనలసత్కర్పూర
కస్తూరికాజాతీపాటలకేతకైః సురభితం పాసీయమాసీయతామ్" అని మంచిసిక్కు
తెమ్మంటున్న విక్రమార్కునితో మాగదుడు (స్తోత్రపాఠకుడు) అన్న శ్లోకంగా
భోజప్రబంధంలో ఉంది. అవనిపతే=రాజా! వక్త్రామౌజమ్ = నీ ముఖపద్మాన్ని,
సదా=ఎల్లప్పుడూ, సరస్వతీ=సరస్వతి, అధివసతి=అధిష్ఠించిఉన్నది. సరస్వతీ
ఆసగా విద్యాధిదేవియైన సరస్వదీదేవి, సరస్వతీనది అని రెండర్థాలు, తే=
నీయొక్క, అధరః=అధరోష్ఠము, శోణః ఏవ=శోణమే. ఎఱ్ఱగా ఉన్నది, శోణం
అనే ఒక నదం అని రెండర్థాలు, తూర్పుకు ప్రవహించేవి నదులు అనీ, నర్మద
తప్ప పడమరకు ప్రవహించేవి నదాలనీ అంటారు. కాకుత్స్థపీఠ్యస్మృతికరణపటుః
= శ్రీరాముని పరాక్రమాన్ని స్మరింపజేయడంలో సమర్థమైన, తే=నీయొక్క,
దక్షిణః బాహుః=కుడి చెయ్యి, దక్షిణః సముద్రః=దక్షిణసముద్రం. ఏతాః=
ఈ, వాహిన్యః=వాహినులు, సేనలు, నదులు అని రెండర్థాలు, క్షణమపి=క్షణ
కాలమైనా, భవతః=నీయొక్క, పార్శ్వమ్=పార్శ్వమును, నైవ ముఞ్చన్తి=
విడచుటలేదు. అభీక్షమ్=మిక్కిలి, స్వచ్ఛే=స్వచ్ఛమైన, తే=నీయొక్క, అస్మిన్
=ఈ, అన్తర్మానసే=మనస్సులో, మానససరస్సు అని కూడా అర్థం. అమ్బుపానాభి
లాషః=జలపానాభిలాష, కథమ్=ఎట్లు?

అత్రేతి :- ఇక్కడ 'శోణః ఏవ' అని నియమం చెప్పదగినది కాదు.
'శోణము' అని చెప్పగానే ఇతరనదుల వలె శోణనదం కూడ స్ఫురిస్తుంది. అంత
మాత్రం చాలు. శోణమే అని నిర్ధారణ అనావశ్యకం. అందుచేత అనియమపరి
వృత్తత్యదోషం

అవ. (14) విశేషపరివృత్తానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ శ్యామాం శ్యామలిమానమానయత భోః సాన్ద్రైర్మషీకూర్చకై
ర్మన్త్రంతన్త్రమథ ప్రయుజ్య హరత శ్వేతోత్పలానాం శ్రియమ్.

చన్ద్రం చూర్ణయత క్షణాచ్ఛ కణశః కృత్వా శిలాపట్టకే
యేన ద్రష్టుమహం క్షమే దశదిశ స్తద్వక్త్రముద్రాజ్జితాః.

వృ. అత్ర 'జ్యోత్స్నమ్' ఇతి శ్యామావిశేషో వాచ్యః.

వ్యా. శ్యామామితి :- రాజశేఖరుని విద్ధసాలబంజికలో ప్రయావియోగంతో బాధపడుతూన్న రాజా మాటలు. భోః = ఓ ! పరిజనులారా ! సాన్ద్రైః = దట్టమైన, మషీకూర్చకైః = నల్లరంగు కుంచెలచేత, శ్యామామ్ = రాత్రిని, శ్యామలిమానమ్ = నలుపును, ఆనయత = పొందించండి. మన్త్రమ్ = మంత్రమునూ, అథ = మరియు, తన్త్రమ్ = తంత్రమునూ, ప్రయజ్య = ప్రయోగించి, శ్వేతోత్పలానామ్ = తెల్లకలవలయొక్క, శ్రియమ్ = శోభను, హరత = హరించండి. క్షణాత్ = క్షణకాలంలో, శిలాపట్టకే = రాతివలకమీద, కృత్వా = ఉంచి, చన్ద్రమ్ = చంద్రుణ్ణి, కణశః = కణాలుగా, చూర్ణయత = చూర్ణం చెయ్యండి, యేన = దేని చేత (ఇలా చేయడంచేత), అహమ్ = నేను, తద్వక్త్రముద్రాజ్జితాః = ఆమె యొక్క ముఖముద్రలచేత చిహ్నితములైన, దశ = పది, దిశః = దిక్కులను, ద్రష్టుమ్ = చూచుటకు, క్షమే = సమర్థుడను అగుదునో. నా మనస్సుకు బాధ కలిగించే వీటిని అన్నింటినీ తొలగిస్తే నేను బావనాబలంచేత ఆమె ముఖాన్ని అన్ని దిక్కులలోను చూడగలుగుతాను అని బావం.

అత్రేతి :- ఇక్కడ 'జ్యోత్స్నమ్' అని శ్యామావిశేషాన్ని చెప్పాలి.

'శ్యామా' అనగా సామాన్యరూపంగా రాత్రి అని అర్థం. చీకటి రాత్రి కావచ్చు, వెన్నెల రాత్రి కావచ్చు. చీకటిరాత్రిని మనీతో నల్లగా చేయవలసిన పని లేదు. వెన్నెలరాత్రినే చెయ్యాలి. అందుచేత రాత్రిసామాన్యవాచకమైన 'శ్యామా' శబ్దానికి బదులు, వెన్నెలరాత్రి అనే అర్థం గల 'జ్యోత్స్నమ్' అనే పదం ప్రయోగించడం యుక్తం. ఈ విధంగా ఇక్కడ రాత్రివిశేషవాచకానికి బదులు సామాన్యవాచకాన్ని చెప్పడంచేత విశేషపరివృత్తత్వదోషం.

అవ. (15) అవిశేషపరివృత్తానికి (సామాన్యపరివృత్తానికి) ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ కల్లోలవేల్లితదృషత్పరుషప్రహరై
రత్నాన్యమూని మకరాలయ మావమంస్తాః,
కిం కౌస్తుభేన విహితో భవతో న నామ
యాచ్ఛాప్రసారితకరః పురుషోత్తమోఽపి.

275

వృ. అత్ర “ఏకేన కిం న విహితో భవతః స నామ” ఇతి
సామాన్యం వాచ్యమ్.

వ్యా. కల్లోలేతి :- బల్లటశతకంతోసి పద్మం. మకరాలయ=సముద్రుడా!
కల్లోలవేల్లితదృషత్పరుషప్రహరైః=పెద్ద తరంగాలచేత చలింపజేయబడిన రాళ్ల
యొక్క తీవ్ర ఆఘాతములచేత, అమూని రత్నాని=ఈ రత్నాలను, మావ
మంస్తాః=అవమానించకుము. భవతః=నీయొక్క, కౌస్తుభేన=కౌస్తుభమాణిక్యం
చేత, పురుషోత్తమః ఆపి=శ్రీమహావిష్ణువు కూడ, యాచ్ఛాప్రసారితకరః=యాచించుట
యందు చావబడిన చెయ్యి కరివాడుగా, న నామ విహితః కిమ్ = చేయబడలేదా ?

అత్రేతి :- ఇక్కడ “ఏకేన కిం న విహితో భవతః స నామ” అని
సామాన్యం చెప్పదగినది.

వి. ‘ఇక్కడ నీ కౌస్తుభమాణిక్యం సాక్షాత్తు శ్రీమహావిష్ణువు కూడా నీ
ముందు చెయ్యి చాపే టట్లు చేసింది’ అని రత్నవిశేషం అయిన కౌస్తుభాన్ని పేర్కొ
నడంచేత దాన్ని అవమానించకపోయినా, ఇతరరత్నాలను అవమానించడంలో
దోషం లేదు కదా అనే ప్రశ్న వస్తుంది. అందుచేత విశేషానికి బదులు సామా
న్యార్థం వచ్చేటట్లు “నీ రత్నాలలో ఒక రత్నం ఇలా చేసింది కదా ?” అన్నప్పుడు
ఇతరరత్నాలు కూడా అలా చేయవచ్చును; అందుచేత వాటిని అవమానించవద్దు
అని చెప్పేటట్లు అవుతుంది. ఇక్కడ సామాన్యానికి బదులు విశేషాన్ని చెప్పడం
చేత అవిశేషపరివృత్తత్వదోషం.

అవ. (16) సాకాంక్షానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ అర్థిత్యే ప్రకటీకృతేఽపి న ఫలప్రాప్తిః ప్రభోః ప్రత్యుత
ద్రుహ్యన్ దాశరథిర్విరుద్ధచరితో యుక్తస్తయా కన్యయా,

ఉత్కర్షం చ పరస్య మానయశసోర్విస్రంసనం చాత్మనః
 స్త్రీరత్నం చ జగత్పతిర్దశముఖో దేవః కథం మృష్యతే.

వృ. అత్ర స్త్రీరత్నమ్ 'ఉపేక్షితుమ్' ఇత్యాకాజ్ఞతి. సహి పరస్యే
 త్యనేన సమృన్ధో యోగ్యః.

వ్యా. అర్థిత్యే ఇతి :- మహావీరచరితంతో సీత లభించదని నిరాశచెందిన
 రావణామాత్యుడైన మాల్యవంతుని మాట లివి. అర్థిత్యే = యాచకత్వం (నన్ను
 దూతగా పంపడం ద్వారా) ప్రకటికృతేఽపి = ప్రకటించబడినా కూడ, ప్రభోః
 = సమర్థుడైన రావణునికి, ఫలప్రాప్తిః = ఫలలాభం, న = కలగలేదు. ప్రత్యుత
 = దీనికివిపరీతంగా, అర్థిత్వం సఫలం కాకపోవడం అటుండగా, ద్రుహ్యన్ =
 (తాటకావదాధికంచేత) ద్రోహంచేసిన, విరుద్ధచరితః = విరుద్ధమైన నడవడిక గల,
 దాశరథిః = రాముడు, తయా కన్యయా = ఆ కన్యతో, యుక్తః = కూడినాడు.
 పరస్య = శత్రువుయొక్క, ఉత్కర్షమ్ = ఉత్కర్షను, ఆత్మనః = తనయొక్క,
 మానయశసోః = గౌరవకీర్తులయొక్క, విస్రంసనం చ = భ్రంశాన్ని, స్త్రీరత్నం
 చ = స్త్రీరత్నమైన సీతనూ, జగత్పతిః = జగత్తుకు ప్రభువు, దేవః = విజిగీషువు,
 జయేచ్ఛకలవాడూ అయిన, దశముఖః = రావణుడు, కథమ్ = ఎట్లు, మృష్యతే
 = సహిస్తాడు ?

అత్రేతి :- ఇక్కడ 'స్త్రీరత్నమ్' అనేది 'ఉపేక్షితుమ్' అనేదానిని ఆకాం.
 షిస్తున్నది. దీనికి పరస్య అనేదానితో సంబంధం యోగ్యం కాదు కదా?

వి. శత్రువుయొక్క ఉత్కర్షనూ తనకు జరిగిన అవమానాన్నీ ఎట్లు సహి
 స్తాడు ? అని అనడం యుక్తమే. 'స్త్రీరత్నమైన సీతను ఎలా సహిస్తాడు' అంటే
 అర్థం లేదు. ఆమెయందు ద్వేషం లేదు కదా? అందుచేత 'స్త్రీరత్నమ్' అనే పదం
 యొక్క అర్థం "ఉపేక్షితుమ్" 'ఉపేక్షించుటకు' అనే పదంయొక్క అర్థాన్ని అపే
 షిస్తున్నది. 'స్త్రీరత్నమ్' అనేదానిని తృతీయపాదంలోని 'పరస్య' అనేదానితో
 అన్వయించి 'పరుని స్త్రీరత్నం' అని అర్థం చెప్పడం కుదరదు. 'పరస్య' కు
 'ఉత్కర్షం' అనేదానితో అన్వయించడం జరిగిపోయిందికదా ?

అవ. (18) ఆపదయుక్తం అనగా తగని స్థానంలో సంబంధించినది.

అనగా ప్రకృతార్థానికి విరుద్ధమైన ఆర్థం చెప్పే వదాలు ఉండడం అని ఆర్థం. ఉదాహరిస్తున్నాడు.

శ్లో॥ ఆజ్ఞా శక్రశిఖామణిప్రణయినీ శాస్త్రాణి చక్షుర్నవం
భక్తిర్భూతపతౌ పినాకిని పదం లజ్జేతి దివ్యా పురీ,
ఉత్పత్తిర్దుహిణాన్వయే చ తదహో నేదృగ్వరో లభ్యతే
స్యాచ్చేదేష న రావణః క్వ ను పునః సర్వత్ర సర్వే గుణాః.

వృ. అత్ర “స్యాచ్చేదేష న రావణః” ఇత్యత ఏవ సమాప్యమ్.

వ్యా. ఆజ్ఞా ఇతి :- ఇది రాజశేఖరుని బాలరామాయణం ప్రథమాంకం లోనిది. జనకుని పురోహితుడైన శతానందుడు. “ఆశ్చర్యమ్; ఏకోఽపి గరీయాన్ దోషః సమగ్రమపి గుణగ్రామం దూషయతి. తదాహి” (ఆశ్చర్యము! పెద్ద దోషం ఒక్కటే అయినా సమస్తగుణసముదాయాన్నీ పాడుచేస్తుంది. అది యుక్తమేకదా) అని ఉపక్రమించి జనకునితో అన్న మాటలివి. ఆజ్ఞా = ఆజ్ఞ, శక్రశిఖామణిప్రణయినీ = దేవేంద్రుని శిఖామణియందు ప్రేమ గలది. దేవేంద్రునికి శిరోధార్యమైనది. శాస్త్రాణి = శాస్త్రాలు, నవమ్ = సూతనమైన, చక్షుః = నేత్రం. భూతపతౌ = భూతములపతి అయిన, పినాకిని = ఈశ్వరునియందు, భక్తిః = భక్తి. లజ్జా ఇతి = లంక అనే, దివ్యా = దివ్యమైన, పురీ = పట్టణం, పదమ్ = నివాసస్థానం. ఉత్పత్తిః చ = పుట్టుక కూడ, ద్రుహిణాన్వయే = బ్రహ్మదేవుని వంశంలో. ఏషః = ఇతడు, రావణః = లోకాల్ని ఏడ్చించిన రావణుడు, న స్యాత్ చేత్ = కాకపోతే, ఈదృక్ = ఇట్టి, వరః = వరుడు, న లభ్యతే = పొందబడదు. సర్వత్ర = ప్రతి వానిలోనూ, సర్వే గుణాః = అన్ని గుణాలూ, క్వ ను పునః = ఎక్కడ ఉన్నవి.

అత్రేతి :- ఇక్కడ “స్యాచ్చేదేష న రావణః” అనే దానితో పూర్తి చేయ్యాలి.

వి. “ఆశ్చర్యమ్; ఏకోఽపి....” ఇత్యాది వాక్యంతో కలిపి ఈ శ్లోకం చదవగా ఈ రావణుణ్ణి ఉపేక్షించడమే మంచిది అని చెప్పుతున్నట్లు స్పష్టం అవుతున్నది. అందుచేత ఈ శ్లోకానికి ‘ఇతడు రావణుడే కాకపోతే మిగిలినవి అన్నీ జాగావే ఉన్నాయి; కాని వీని రావణత్వం గుణా లన్నింటినీ అణగదొక్కేసింది’

అని అర్థం కుదురుతుంది. అదే శతానందుడు చెప్పదలచింది కూడ. అయితే అన్ని గుణాలు అందరిలోను ఎక్కడ ఉంటాయి?" అనడంలో "ఈ దోషం ఉన్నా రావణునికి సీతను ఇవ్వవచ్చును" అనే అర్థం వస్తుంది. అది అయి క్తం. అందుచేత ఇక్కడ సంబంధం ఉండకూడనిదానితో, "స్వాచ్ఛేదేష న రావణః" అనేదానితో, ఇతరపద్యభాగానికి సంబంధం ఏర్పడింది కాబట్టి అపదయు క్తత్వదోషం.

అవ. (18) చెప్పబడిన విషయాలలో ఒకటి రెండు, మిగిలినవాటితో, ఉత్కృష్టత్వంచేత గాని, అపకృష్టత్వంచేత గాని, విజాతీయంగా ఉన్నట్లయితే అది సహచరభిన్నం. దానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ శ్రుతేన బుద్ధిద్వ్యసనేన మూర్ఖతా
మదేన నారీ సలిలేన నిమ్నగా.
నిశా శశాజ్కేన ధృతిః సమాధినా
నయేన చాలంక్రియతే నరేంద్రతా.

279

వృ. అత్ర శ్రుతాదిభిరుత్కృష్టైః సహచరితైః వ్యసనమూర్ఖ
త్వయోః భిన్నత్వమ్.

వ్యా. శ్రుతేనేతి :- శ్రుతేన = శాస్త్రాభ్యాసంచేత, బుద్ధిః = బుద్ధి, వ్యసనేన = వ్యసనంచేత, మూర్ఖతా = మూర్ఖత్వమూ, మదేన = మదంచేత, నారీ = స్త్రీ, సలిలేన = ఉదకంచేత, నిమ్నగా = నదీ, శశాజ్కేన = చంద్రునిచేత, నిశా = రాత్రీ, సమాధినా = యోగంచేత, ధృతిః = దైర్యమూ, నయేన = నీతిచేత, నరేంద్రతా చ = రాజత్వమూ, అలంక్రియతే = అలంకరించబడును.

అత్రేతి :- ఇక్కడ కలిపి చెప్పబడిన ఉత్కృష్టములైన శ్రుతాదులతో, వాటికంటె భిన్నములైన, నికృష్టములైన వ్యసనమూర్ఖత్వాలు చెప్పబడ్డాయి. అందు చేత సహచరభిన్నత్వదోషం

అవ. (19) 'ప్రకాశితవిరుద్ధం' అనగా చెప్పదలచిన అర్థానికి విరుద్ధమైన అర్థాన్ని వ్యంజింపచేసే వాక్యార్థం. దానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు..

వృ. "లగ్నం రాగావృతాఙ్గా" (280) ఇత్యత్ర "విదితం తేఽస్తు" ఇత్యనేన శ్రీస్తస్మాదపసరతీలి విరుద్ధం ప్రకాశ్యతే.

వ్యా. 'లగ్నం రాగావృతాజ్ఞా' ఇత్యాదిశ్లోకంలో (చూ. 241వ శ్లోకం) 'విదితం తే అస్తు' అనే అవాంతరవాక్యం 'లక్ష్మి రాజాను విదచి వెళ్ళిపోతూన్నది' అనే, రాజస్తుతికి విరుద్ధమైన, అర్థం సురిస్తూన్నది.

అవ. (20) 'విభక్త్యుక్తం' అనగా అయుక్తమైనదాని విధి అని అర్థం. విధించతగనిది విధేయంగా ఉండడం, క్రమం అయుక్తంగా ఉండడం అని ఇది రెండు విధాలు. మొదటిదానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ ప్రయత్న పరిబోధితః స్తుతిభీరద్య కేషే నిశా
మకేశవమపాణ్డవం భువనమద్య నిఃసోమకమ్,
ఇయం పరిసమాప్యతే రణకథాద్య దోఃశాలినా
మపైతు రిపుకాననాతిగురురద్య భారో భువః. 281

వి. అత్ర 'శయితః ప్రయత్నేన బోధ్యతే' ఇతి విధేయమ్

వ్యా. ప్రయత్నేతి :- వేదీసంహారంలో తండ్రిని వధించడంచేత కోపించిన అశ్వత్థామ శత్రువుల విషయంలో ప్రతిక్రియ చేయవలె ననే ఇచ్చితో దుర్యోధనునికి దైర్యం చెపుతూ అన్న మాటలు. అద్య=ఇప్పుడు, ఇటుపైన, స్తుతిభిః= స్తుతులచేత, ప్రయత్న పరిబోధితః= ప్రయత్నంచేత మేల్కొలువబడినవాడవై, నిశామ్= రాత్రిని, రాత్రి అంకా, కేషే= శయనించగలవు. అద్య= ఇప్పుడు, భువనమ్= లోకమును, అకేశవమ్= కృష్ణుడు లేనిదానినిగాను, అపాణ్డవమ్= పాండవులు లేనిదానినిగాను, నిఃసోమకమ్= పాంచాలులు లేని దానిగాను, చేయ నున్నాను. అద్య= ఇప్పుడు, దోఃశాలినామ్= బాహుబలికాలులైన వీరులయొక్క, రణకథా= యుద్ధకథ, పరిసమాప్యతే= సమాప్తి పొందింపబడుచున్నది. అద్య= ఇప్పుడు, భువః= భూమియొక్క, రిపుకాననాతిగురుః= శత్రువనంచేత చాల బరువైన, భారః= భారం, అపైతు= తొలగుగాక.

అత్రేతి :- ఇక్కడ "నిద్రపోయిన నీవు ప్రయత్నంచేత మేల్కొలువ బడగలవు" అని విధించాలి.

వి. "ఇంతవరకు నీవు పాండవులవల్ల బయంచేత సుఖంగా నిద్రపోలే కుండా ఉన్నావు. నేను వాళ్ళ నందరినీ సంహరించగలను. అప్పుడు నువ్వు

సుఖంగా గాఢనిద్ర పొంది ప్రయత్నపూర్వకంగా వందిమాగదులచేత మేల్కొలుపబడగలవు" అని భావం. ఈ విధంగా మేల్కొలుపబడడం విదేయం కావాలి. కాని ఇక్కడ 'శయనించగలవు' అని శయనం విదేయంగా చెప్పబడింది. అందుచేత ఆయుక్తవిధిత్యదోషం.

అవ. ద్వితీయభేదానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

వృ. యథా వా

శ్లో॥ వాతాహారతయా జగద్విషధరై రాశ్వాస్య నిఃశేషితం
తే గ్రస్తాః పునరభ్రతోయకణికాతీవ్రవ్రతైర్బర్హిభిః,
తేఽపి క్రూరచమూరుచర్మవసనైర్నీతాః క్షయం లుబ్ధకై
ర్దమ్భస్య స్ఫురితం విదన్నపి జనో జాల్మో గుణానీహతే.

వృ. అత్ర వాతాహారాదిత్రయం వ్యుత్క్రమేణ వాచ్యమ్.

వ్యా. వాతేతి :- ఇది భల్లటశతకంలోని పద్యం. విషధరైః = సర్పాలచేత, వాతాహారతయా = వాయుభక్షణవ్రతం కలవగుటచేత, రాశ్వాస్య = విశ్వాసం కలిగించి, జగత్ = జగత్తు, నిఃశేషితమ్ = అంతా నశింపచేయబడింది. మునుల వలె వాతాశనాలు అవడంచేత చాలా మంచివనే భ్రాంతిని కలిగించి సర్పాలు జగత్తును నశింపచేస్తున్నాయి తే పునః = అవి అయితే, అభ్రతోయకణికాతీవ్రవ్రతైః = మేఘంనుండి పడే జలబిందువులనే (బిందువులను మాత్రమే) త్రాగడం అనే తీవ్రమైన వ్రతం గల, బర్హిభిః = నెమళ్ళచేత, గ్రస్తాః = మ్రింగివేయబడినవి. కొందరు మునుల వలె జలంమాత్రమే ఆహారం తీసికొంటున్నట్లు కనబడుతూ నెమళ్ళు సర్పాలను చంపివేస్తున్నాయి. తేఽపి = ఆ నెమళ్ళు కూడా, క్రూరచమూరుచర్మవసనైః = కఠినమైన చిత్రమృగచర్మ వస్త్రంగాగల, లుబ్ధకైః = బోయవాళ్ళచేత, క్షయమ్ = క్షయమును, నీతాః = పొందించబడినవి. జాల్మః = మూర్ఖుడైన, జనః = పామరజనుడు, దమ్భస్య = దంభంయొక్క, ఇతరులను మోసగించడం కోసం ధర్మాన్ని ఆచరించడం దంభం. స్ఫురితమ్ = చేష్టను, విదన్నపి = ఎరిగినవాడైనా, గుణాన్ = ధార్మికత్వాదిగుణాలనే, ఈహతే = కోరుతాడు, ఊహిస్తాడు. ఇతరులను మోసంచేయడంకోసమే ధర్మాచరణం చేస్తున్నాడు

అని తెలిసి కూడా పామరులు దాంభికులలో దాద్మికత్వాదిగుణాలు ఉన్నా యని అనుకొని మోసపోతారు అని అర్థం.

అత్రేతి :- ఇక్కడ వాతాహారాదిత్రయం వృత్తకృమంచేత, చెప్పిన క్రమానికి విరుద్ధమైన క్రమంచేత, చెప్పడం యుక్తం.

వి. మృగచర్మసు వస్త్రంగా ధరించడం, మేమజలబిందుపానం, వాయు జ్వరణం అనేవి ఒకదానికంటే ఒకటి (ఉత్తరోత్తరం) తీవ్రమైనవి. అందుచేత ఆ క్రమంలోనే విధి యుక్తం. ఇక్కడ దానికి విరుద్ధంగా చెప్పడంచేత ఆయుక్త క్రమత్వంవల్ల ఏర్పడిన విభ్యయుక్తత్వం. విధి అనగా తెలియనిదానిని తెలవడం. ఇక్కడ నిఃశేషం చేయడం, గ్రాసం, నశింపజేయడం అనేవి విధేయాలు.

అవ. (21) సిద్ధమైన విషయాన్ని చెప్పడం అనువాదం. అనువాదం విధికి అనుగుణంగా లేకపోతే అది అనువాదాయుక్తం. అనగా ఆయుక్తమైన అనువాదం. దీనికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ అరే రామాహస్తాభరణ భసలశ్రేణీశరణ
స్మరక్రీడాప్రీడాశమన విరహప్రాణదమన,
సరోహంసోత్తంస ప్రచలదల నీలోత్పల సఖే
సఖేదోఽహం మోహం శ్లథయ కథయ క్వేన్దువదనా.283

వృ. అత్ర 'విరహప్రాణదమన' ఇతి నానువాద్యమ్.

వ్యా. అరే ఇతి :- ఇది విక్రమోర్వశీయంలోనిది అని చాలమంది వ్యాఖ్యాతలు వ్రాశారు కాని ఇది అందులో లేదని బాలబోధినీ కారుడు. రామా హస్తాభరణ = స్త్రీల హస్తములలో ఆభరణమైనదానా ! భసల శ్రేణీశరణ = తుమ్మెదల పంక్తికి శరణమా ! స్మరక్రీడాప్రీడాశమన = మనమతక్రీడలయందు సిగ్గును శమింపజేయుదానా, విరహప్రాణదమన = విరహవంతుల ప్రాణాలను నశింపజేసేదానా ! సరోహంసోత్తంస = శ్రేష్ఠమైన సరస్సుకు భూషణమా ! ప్రచలదల = కదలుచున్న దళములు కందానా ! సఖే = మిత్రమా, అరే నీలోత్పల = ఓ! నల్ల కలువా! అహమ్ = నేను, సఖేదః = భేదంతో కూడినవాడను. ఇన్దువదనా =

ఆ చంద్రవదన, క్య = ఎక్కడ ఉన్నది ? కథయ = చెప్పుము, మోహమ్ = మోహమును, శ్లథయ = శిథిలం చేయుము.

అత్రేతి :- ఇక్కడ 'విరహప్రాణదమన' అని అనువదించకూడదు. అనగా విరహంతో బాధపడుతున్నవాడు 'నా మోహాన్ని తొలగించుము' అని ప్రార్థిస్తూ "నువ్వు విరహాల ప్రాణాలు తీసేదానవు" అని అనువదించడం యుక్తం కాదు. అందుచేత ఈ అనువాదం 'నా మోహాన్ని తొలగించు' అనే విధికి తగనిదిగా లేదు గాన 'అనువాదాయుక్తం' అని అర్థం.

అవ. పూర్వం విడిచివేసి మళ్ళీ స్వీకరించబడినది "త్యక్తపునఃస్వీకృతం".

వృ. "లగ్నం రాగావృతాఙ్గా" ఇత్యాది. 284

అత్ర 'విదితం తేఽస్తు' ఇత్యుపసంహృతోఽపి పునరుపాత్తః.

వ్యా. 'లగ్నం రాగావృతాఙ్గా' ఇత్యాది శ్లోకంలో (చూ. 241 వ శ్లోకం) 'నీకు తెలియబడుగాక' అని పూర్తిచేసిన విషయాన్ని 'తేన' ఇత్యాది వాక్యంచేత మళ్ళీ కొనసాగించడం జరిగింది. అందుచేత ఇది సమాప్తపునఃస్వీకృతం'. ఇదే 'త్యక్తపునఃస్వీకృతం'

అను. (283) 'అశ్శీలం' అనగా వ్రీడాదులను కలిగించే అర్థం. దానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ హస్తుమేవప్రవృత్తస్య స్తబ్ధస్య వివరైషిణః,
యథాస్య జాయతే పాతో న తథా పునరున్నతిః. 285

వృ. అత్ర పుంవ్యంజనస్యాపి ప్రతీతిః. యత్రైకో దోషః ప్రదర్శితః తత్ర దోషాన్తరాణ్యపి నన్తి. తథాపి తేషాం తత్రాప్రకృతత్వాత్ ప్రకాశనం న కృతమ్.

వ్యా. హస్తుమితి :- హస్తుమేవ = హింసించుటకే, సురతక్రియాదూపయోనితాదనం చేయుటకే అని మరొక అర్థం, ప్రవృత్తస్య = ఉద్యుక్తుడూ, ఉద్యుక్తమూ, స్తబ్ధస్య = వినయం లేనివాడు. ఉన్నతము, వివరైషిణః = పరుల దోషాలను అన్వేషించేవాడు, వివరాలు అన్వేషించేది అయిన, అస్య = వీనికి, దీనికి,

పాతః = పాతము, యథా = ఎట్లు కలుగునో, తథా = అట్లు, పునః ఉన్నతిః = మరల ఉన్నతి, న = కలుగదు.

అత్రేతి :- ఇక్కడ పురుషలింగప్రతీతి కూడ కలుగుచున్నది. (అందు చేత ప్రీడాజనకాశ్శీలం). ఒక దోషం చూపిన ఉదాహరణశ్లోకంలో ఇతరదోషాలు కూడా ఉంటాయి. అయినా అవి అక్కడ ప్రకృతాలు కాకపోవడంచేత (అప్రస్తుతాలు అవడంచేత) వాటిని విశదీకరించలేదు.

అవ. కొన్ని సందర్భాలలో దోషాలు దోషాలు కావు అనే విషయం ప్రతిపాదించవలసి ఉంది. ముందుగా ఒక అర్థదోషం దోషం కాదని చెపుతున్నాడు.

కా. కర్ణావతంసాదిపదే కర్ణాదిధ్వనినిర్మితిః,
సంనిధానాదిబోధార్థమ్.

వృ. అవతంసాదీని కర్ణాద్యాభరణాన్యేవోచ్యంతే. తత్ర కర్ణాది
శబ్దాః కర్ణాదిస్థితిప్రతిపత్తయే యథా

శ్లో॥ అస్యాః కర్ణావతంసేన జితం సర్వం విభూషణమ్,
తథైవ శోభతేఽత్యర్థమస్యాః శ్రవణకుణ్డలమ్. 286

అపూర్వమమరామోదప్రమోదితదిశస్తతః
ఆయయుర్భుజిముఖాః శిరఃశేఖరశాలినః. 287

వృ. అత్ర కర్ణశ్రవణశిరఃశబ్దాః సంనిధానప్రతీత్యర్థాః.

వ్యా. కర్ణేతి :- ఈ కారికను వామనుడు (రివ శతాబ్దంవాడు) కావ్యాంకారసూత్రవృత్తిలో ఒక ప్రాచీనకారికగా ఉదాహరించాడు. దానినే మమ్మటుడు, ఈ విషయం తనకు కూడా అంగీకారయోగ్యం అవడంచేత యథాతథంగా స్వీయకారికగా స్వీకరించాడు.

కర్ణావతంసాదిపదే = 'కర్ణావతంసః' ఇత్యాదిపదంలో, కర్ణాదిధ్వనినిర్మితిః = 'కర్ణ' మొదలైన శబ్దాల నిర్మాణం, ప్రయోగం, సంనిధానాదిబోధార్థమ్ = సంనిధానం మొదలైన అర్థాలను బోధించడంకొరకు చేయబడును.

వి. కర్ణాదుల ఆభరణాలే 'అవతంస' ఇత్యాదులుగా చెప్పబడతాయి. అక్కడ కర్ణాది శబ్దాల ప్రయోగం 'కర్ణాదులలో అవి ఉన్నాయి' అనే అర్థం తెలియడంకొరకే. అనగా - 'అవతంసః' 'ఉత్తంసః' అనే పదాలకు కర్ణాలంకారం అని అర్థం. 'శేఖరః' అనగా శిరోభూషణం అని అర్థం. అందుచేత ఈ పదాలను స్వతంత్రంగా ప్రయోగిస్తేనే 'కర్ణభూషణం' మొదలైన అర్థాలు బోధించబడినప్పుడు వీటి ప్రక్క 'కర్ణ' 'శిరః' మొదలైన పదాలు చేర్చడం అనావశ్యకం. అయినా 'కర్ణావతంసః' 'శిరఃశేఖరః' ఇత్యాది ప్రయోగా లున్నాయి. వాటిని సమర్థించాలి కదా ? అందుచేత ఆ అవతంసం చెవికే ఉన్నది; ఆ శేఖరం శిరస్సుపైనే ఉన్నది; అనే అర్థం స్ఫురించడంకోసం కర్ణాదిపదాలు 'చేర్చబడతాయి' అని ఇక్కడ సమర్థనం చూపబడింది. ఎట్లనగా -

అస్యాః ఇతి :- అస్యాః = ఈమెయొక్క, కర్ణావతంసేన = చెవికి ఉన్న కర్ణభూషణంచేత, సర్వమ్ = సమస్తమైన, విభూషణమ్ = అలంకారం, జితమ్ = జయించబడింది. తదైవ = అట్లే, అస్యాః = ఈమెయొక్క, శ్రవణకుण्डలమ్ = చెవియందు ఉన్న కుండలం (కుండలం అంటేనే చెవికిధరించే ఆభరణం అని అర్థం) అత్యర్థమ్ = మిక్కిలి, శోభతే = ప్రకాశిస్తున్నది.

అపూర్యేతి - తతః = అటుపిమ్మట, అపూర్వమదురామోదప్రమోదితదిశః = లోకోత్తరమైన మదురమైన సువాసనచేత సుగంధం కలివిగా చేయబడిన దిక్కులు గల, బృజ్జముఖరాః = తుమ్మెదలతో ధ్వని చేస్తున్న, శిరఃశేఖర శాలినః = శిరస్సుపై ఉన్న శిరోభూషణములైన మాలలతో ప్రకాశించువారు, ఆయయః = వచ్చిరి.

అత్రేతి. ఇక్కడ 'కర్ణ' 'శ్రవణ' 'శిరః' శబ్దాలు "ఆ యా అలంకారాలు ఆ యా ప్రదేశాలలోనే ఉన్నవి" అనే బావం స్ఫురించడంకోసం చేర్చబడినవి. కుండలం - అవతంస-శేఖరాదుల్ని తీసి ప్రక్కన పెట్టినా అవి కుండలాదులే. అలా తీసివేయలేదు, అవి ఆ యా అవయవాలమీదనే ఉన్నాయి అని చెప్పడం ఉద్దేశ్యం అని బావం.

అవ. మరొక ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ విదీర్ణముఖారాతికరాలే సంగరాన్తరే,
ధనుర్జ్యాకిణచిహ్నాన దోష్టా విస్ఫురితం తవ.

వృ. అత్ర ధనుఃశబ్దః ఆరూఢత్వావగతయే.

వ్యా. విదీర్ఘాభిముఖారాతికరాలే=చీల్చివేయబడిన, ఎదురుగా ఉన్న శత్రు పురిచేత చాలా భయంకరంగా ఉన్న, సంగరాంతరే=యుద్ధమధ్యమునందు, ధనుర్భాగిణిచిహ్నేన=ధనస్సుయొక్క అల్లెత్రాడువల్ల కలిగిన కాయలు చిహ్నంగా గల, తవ దోష్టా=నీ బాహువుచేత, విస్ఫురితమ్=విజృంభించుట.

అత్రేతి:- ఇక్కడ 'ధనుః' శబ్దం ఆరూఢత్వం తెలియడంకొరకు.

'జ్యా' అనే పదానికే ధనస్సుకు కట్టే త్రాడు అని అర్థం. అలాంటప్పుడు దాని ప్రక్క 'ధనుః' శబ్దం చేర్చి 'ధనుర్జ్యా' అనడం ధనస్సుకు రెండు ప్రక్కలా కట్టిన త్రాడు అనే అర్థం తెలియడంకోసం. ధనస్సును ఉపయోగించనప్పుడు దాని ఒక కొన నున్న నారి విప్పివేస్తారు.

అవ:- 'ధనస్సుకు కట్టిన' అనే అర్థం అవసరం లేనప్పుడు కేవలం జ్యాశబ్దాన్నే ప్రయోగించవచ్చు. అందుకు ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

వృ. అన్యత్ర తు-

శ్లో॥ జ్యాబన్ధనిష్పన్దభుజేన యస్య
వినిఃశ్వసద్వక్త్రపరంపరేణ,
కారాగృహే నిర్జితవాసవేన
లజ్జేశ్వరేహోషితమాప్రసాదాత్.

289

వృ. ఇత్యత్ర కేవలో జ్యాశబ్దః.

వ్యా. ధనస్సుకు ఎక్కు పెట్టిన నారి అనే అర్థం కానప్పుడు.

జ్యా ఇతి:- రఘువంశంలో షష్ఠసర్గలో కార్తవీర్యార్జునుని పరాక్రమాన్ని ప్రశంసిస్తూ ఇందుమతితో సునంద అంటూన్న మాటలు. నిర్జితవాసవేన=జయించబడిన ఇంద్రుడుగల, లజ్జేశ్వరేణ=రావణునిచేత, జ్యాబన్ధనిష్పన్దభుజేన=నారిచేత కట్టివేయడంచేత కదలని భుజాలు కలవాడుగాను, వినిఃశ్వసద్వక్త్రపరంపరేణ=నిట్టూర్చుచున్న ముఖముల పంక్తి కలవాడుగాను, యస్య=ఏ కార్తవీర్యార్జునుని.

యొక్క, కారాగృహే = కారాగారమునందు, ఆ ప్రసాదాత్ = అతనికి అనుగ్రహం కలిగేవరకు, ఉషితమ్ = నివసించుటయో.

అనేచోట (నారిమాత్రమే అని అర్థం కావాలి గాన) కేవలం జ్యాశబ్దమే ప్రయోగించబడింది.

అవ. మరొక ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ ప్రాజ్ఞేశ్వరపరిష్వజ్జవిభ్రమప్రతిపత్తిభిః,
ముక్తాహారేణ లసతా హసతీవ స్తనద్వయమ్. 290

వి. అత్ర ముక్తానామ్ అన్యరత్నామిశ్రితత్వబోధనాయ ముక్తాశబ్దః.

వ్యా. ప్రాజ్ఞేశ్వరేతి:- "ప్రాజ్ఞేశ్వర...ప్రతిపత్తిభిః"-ప్రాజ్ఞేశ్వర=ప్రియుని యొక్క, పరిష్వజ్జ= ఆలింగనసమయమునందలి, విభ్రమ= విలాసలయొక్క, ప్రతిపత్తిభిః= జ్ఞానములచేత, ఆ విలాసలను చూడడంచేత, లసతా= ప్రకాశించు చున్న, ముక్తాహారేణ=ముత్యాలహారంతో కూడిన, స్తనద్వయమ్=స్తనద్వయము, హసతీవ= నవ్వుచున్నదా అన్నట్లుఉన్నది.

అత్రేతి:- ఇక్కడ ముత్యములు ఇతరములైన పద్మరాగాదిరత్నాలతో కలవకుండా గుచ్చబడినవి అనే విషయం సూచించడంకోసం ముక్తాశబ్దం ప్రయోగించబడింది.

వి. 'హార' శబ్దానికే ముత్యాల దండ అని పేరు. ఈ దండలో అన్నీ ముత్యాలే. ఇతరరత్నా లేవీ కలవలేదు అనే అర్థంకోసం 'ముక్తా' శబ్దం 'హార'శబ్దం ప్రక్కన చేర్చబడింది.

అవ. మరొక ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ సౌందర్యసంపత్ తారుణ్యం యస్యాస్తే తే చ విభ్రమాః,
షట్పదాన్ పుష్పమాలేవ కాన్ న కర్షతి సా సఖే. 291

వృ. అత్ర ఉత్కృష్టపుష్పవిషయే పుష్పశబ్దః. నిరుపపదో హి మాలాశబ్దః పుష్పసజ్జమేవాభిధత్తే.

కా. స్థితేష్వేతత్ సమర్థనమ్.

58

వృ. న ఖలు కర్ణావతంసాదివత్ జఘనకాఞ్చ ఇత్యాది క్రియతే.

వ్యా. సౌందర్యేతి:- సఖే=మిత్రుడా! యస్యాః=ఎవతెయొక్క (ఎవతెకు), సౌందర్యసంపత్ = సౌందర్యసంపద, తారుణ్యమ్ = యౌవనమూ, తే = ఆ, అనుభవైకవేద్యాలైన, చిత్రమాః = చిత్రాలు ఉన్నవో, సా = అట్టి ఆమె, షట్పదాన్ = తుమ్మెదలను, పుష్పమాలేవ = పుష్పమాల వలె, కాన్ = ఎవరిని, నాకర్హతి = ఆకర్షించదు?

అత్రేతి:- ఇక్కడ 'పుష్ప' శబ్దం ఉత్కృష్టములైన పుష్పాలు అనే అర్థంలో ప్రయోగించబడింది. ఉపపదాలు లేని, ప్రక్కన ఏ పదాలూ లేని, 'మాలా' శబ్దం పుష్పసమూహాని బోధించును కదా?

వి. ప్రక్కన 'రత్న', 'మణి' 'నక్షత్ర' ఇత్యాదిపదాలు చేర్చి 'రత్నమాలా' 'మణిమాలా' 'నక్షత్రమాలా' ఇత్యాదిప్రయోగాలు చేసినప్పుడు 'మాలా' శబ్దానికి ఇతరార్థాలు ఉన్నా కేవలం 'మాలా' అన్నప్పుడు పుష్పమాల అని మాత్రమే అర్థం. అందుచేత 'మంచి పుష్పాలతో కట్టిన మాల' అనే అర్థం కోసం ఇక్కడ 'పుష్పమాలా' శబ్దం ప్రయోగించబడింది అని అర్థం.

స్థితేష్వేతి:- ఏతత్ = ఇది, స్థితేషు = ప్రచారంలో ఉన్న ప్రయోగాల విషయంలో, సమర్థనమ్ = సమర్థనము.

న ఖల్వీతి:- 'కర్ణావతంస' ఇత్యాదిప్రయోగాలు ఉన్నాయి కదా అని 'జఘనకాఞ్చ' (జఘనస్థలంలో వడ్డాణం) ఇత్యాదిప్రయోగాలు సృష్టించబడవు కదా?

వి. ఉన్న మహాకవి ప్రయోగాలను ఏదో విధంగా సమర్థించుకొనాలి కాని ఆ ప్రయోగాలను వట్టి కొత్తపదాలు సృష్టించకూడదు అని భావం.

అవ. "జగాద మధురాం వాచమ్" అనే చోట 'గద వ్యక్తాయాం వాచి' అను ధాతుపాఠాన్ని అనుసరించి వ్యక్తమైన వాక్కు వలుకుట అనే అర్థం 'జగాద' అనే క్రియలోనే ఉన్నది గాన 'వాచమ్' అనేది వ్యర్థమే కదా అని ఆశంకించుకొని, వామనుడు కావ్యాలంకారసూత్రవృత్తిలో (2-2-18) "వాచమ్ అనేది వ్యర్థం కాదు; 'మధురామ్' అనే విశేషణాన్ని చేర్చడానికి దానిని ప్రయోగించడం యుక్తమే.

‘వాచమ్’ అనేది లేకపోతే ‘మధురామ్’ అనే విశేషణం చేర్చడం కుదరదు కదా” అని సమాధానం చెప్పాడు. దానిని నిరాకరిస్తున్నాడు.

శ్లో॥ జగద మధురాం వాచం విశదాక్షరశాలినీమ్ 292

వృ. ఇత్యాదౌక్రియావిశేషణత్వేఽపి వివక్షితార్థప్రతీతిసిద్ధౌ-“గతార్థస్యాపి విశేష్యస్య విశేషణదానార్థం క్వచిత్ప్రయోగః కార్యః” ఇతి న యుక్తమ్. యుక్తత్వే వా-

శ్లో॥ చరణత్రపరిత్రాణరహితాభ్యామపి ద్రుతమ్,
పాదాభ్యాం దూరమధ్వానం ప్రజన్నేష న ఖిద్యతే 293

వృ. ఇత్యుదాహర్యమ్.

వ్యా. జగాదేతి:-“మధురామ్=మధుర మైన, విశదాక్షరశాలినీమ్=స్పష్టమైన అక్షరములతో కూడిన, వాచమ్ = వాక్కును, జగద = పలికెను”- ఇత్యాదులలో క్రియావిశేషణం వేసికొన్నా కావలసిన అర్థం సిద్ధిస్తుందిగాన.-“విశేష్యం గతార్థమే అయినా, అనగా దాతువులోనే దాని అర్థం వచ్చినా, విశేషణం కూర్చడం కోసం కొన్ని చోట్ల దానిని (విశేష్యాన్ని) ప్రయోగించాలి” అని చెప్పడం అయుక్తం.

వి. ‘వాచమ్’ అనే విశేష్యం లేకపోతే ‘మధురామ్’ ‘విశదాక్షరశాలినీమ్’ అను విశేషణాలు చేర్చడం కుదరదు; అందుచేత దానిని ప్రయోగించాలి అని కదా “గతార్థస్యాపి” ఇత్యాదివాక్యానికి అభిప్రాయం. ఇక్కడ విశేషణాల ప్రయోగం అవసరం లేకుండా క్రియావిశేషణాలను ‘మధురమ్’ ‘విశదాక్షరమ్’ (మధురం గాను, స్పష్టాక్షరాలు కలుగునట్లుగాను) ఇత్యాది విధంగా ప్రయోగిస్తే చెప్పదలచు కొన్న అర్థం చెప్పవచ్చును. అందుచేత దాత్యర్థంలో ఇమిడి ఉన్నదానిని విశేష్యంగా ప్రయోగించవలసిన పని లేదు అని మమ్మటుని అభిప్రాయం.

వ్యా. యుక్తత్వే ఇతి:- అయితే క్రియావిశేషణం ప్రయోగించడానికి వీలు లేని స్థలాలలో మాత్రం దాత్యర్థాదులచేత గతార్థమైన పదాన్ని ప్రయోగించినా తప్పు లేదు-ఉదాహరణకి-చరణేతి:- “చరణత్ర పరిత్రాణరహితాభ్యామపి = పాదు కల రక్షణతో శూన్యము లైనప్పటికీ, పాదాభ్యామ్ = పాదాలతో, దూరమ్ =

దూరమైన, అధ్యానమ్ = మార్గమును, ప్రజన్ = వెళ్లుచున్న, ఏషః = ఇతడు, న భిద్యతే = భేదం చెందదంటేదు" అనే శ్లోకంలో = 'ఉత్తరదేశసంయోగానికి అనుకూలంగా పాదాలను కదపడం' అనే ప్రజాభాత్సర్యంతోనే పాదాలతో సడవడం అనేది ఉన్నా 'చరణతపఃతాజరహితాభ్యామ్' అనే విశేషణం కూర్చడానికి 'పాదాభ్యామ్' అనే విశేష్యం ప్రయోగించడంలో దోషం లేదు. ఇక్కడ పాదుకల రక్షణ లేకపోవడం అనే అర్థాన్ని చెప్పడానికి క్రియావిశేషణం ప్రయోగించడం కుదరదు కదా? అందుచేత ఎక్కడ విశేషణం చేర్చకుండా చెప్పదలచిన అర్థాన్ని చెప్పడం కుదరదో అక్కడ మాత్రమే గతార్థమైనదానిని కూడా ప్రయోగించవచ్చును. అలా కాకపోతే ప్రయోగించకూడదు అని మమ్మటుని నిర్ణయం.

ఆవ. కొన్నిచోట్ల నిర్దేశుత్వం దోషం కాదు అని చెపుతున్నాడు-

కా. ఖ్యాతేఽర్థే నిర్దేశోరదుష్టతా.

వృ. యథా-

శ్లో॥ చన్ద్రమ్ గతా పద్మగుణాన్న భుజ్జే
పద్మాశ్రితా చాన్ద్రమసీమభిఖ్యామ్,
ఉమాముఖం తు ప్రతిపద్య లోలా
ద్విసంశ్రయాం ప్రీతిమవాప లక్ష్మీః.

294

వృ. అత్ర రాత్రౌ పద్మస్య సంకోచః దివా చన్ద్రమసశ్చ నిష్ప్రభత్వం లోకప్రసిద్ధమితి 'న భుజ్జే' ఇతి హేతుం నాపేక్షతే.

వ్యా. ఖ్యాతే ఇతి :- ప్రసిద్ధమైన విషయంలో నిర్దేశువు దుష్టం కాదు. ఎట్లనగా-

చన్ద్రమ్ ఇతి :- ఇది కుమారసంభవం ప్రథమస్థలోని శ్లోకం. లోలా = చంచలమైన, లక్ష్మీః = లక్ష్మి, చన్ద్రమ్ = చంద్రుణ్ణి, గతా = పొందినదై, పద్మగుణాన్ = పద్మముయొక్క గుణాలను, న భుజ్జే = అనుభవించడం లేదు. పద్మాశ్రితా = పద్మమును ఆశ్రయించినదై, చాన్ద్రమసీమ్ = చంద్రునికి సంబంధించిన, అభిఖ్యామ్ = శోభను, అనుభవించడం లేదు. తు = కాని, ఉమాముఖమ్ =

ఉమ ముఖమును, ప్రతిపద్య = పొంది, ద్విసంశ్రయామ్ = రెండింటికి సంబంధించిన, పీతిమ్ = అనందమును, అవాప = పొందెను.

వృ. రాత్రియందు పద్మం సంకోచం చెందుతుం దనీ, పగలు చంద్రుడు కాంతివిహీనుడు అవుతా డనీ లోకప్రసిద్ధమే. అందుచేత “ఎందుకు అనుభవించడం లేదు” అనే ప్రశ్నకు అవకాశం లేదు. దానికి సమాధానంగా హేతువును చెప్పవలసిన పని లేదు.

కా. (అ) నుకరణే తు సర్వేషామ్.

వృ. సర్వేషాం శ్రుతికటుప్రభృతీనాం దోషాణామ్. యథా-

శ్లో॥ మృగచక్షుషమద్రాక్షమిత్యాది కథయత్యయమ్,
పశ్యైష చ గవిత్యాహ సుత్రామాణం యజేతి చ. 295

వ్యా. అనుకరణే ఇతి :- “అనుకరణంలో అన్ని దోషాలూ అదోషలే”. ‘శ్రుతికటువు’ మొదలైన దోషా లన్నీ అనుకరణలో దోషాలు కావు. ఎట్లనగా-

మృగేతి :- అయమ్ = ఇతడు, మృగచక్షుషమ్ = మృగము నేత్రముల వంటి నేత్రాలు గల సుందరిని, అద్రాక్షమ్ = చూచితిని, ఇత్యాది = ఈ మొదలైన దానిని, కథయతి = చెప్పుచున్నాడు. ఏషః చ = ఇతడు, గో = గోవును, పశ్య = చూడుము, ఇతి = అని, అహ = అంటున్నాడు. సుత్రామాణమ్ = ఇంద్రుణ్ణి, యజ ఇతి చ = పూజించుము అని కూడ అంటున్నాడు.

వి. ఇక్కడ మూడు దోషాలు ఉన్నాయి. శృంగారానికి విరుద్ధమైన “చక్షుషమ్ అద్రాక్షమ్” అని శ్రుతికటుత్వ దోషం. “ప్రత్యయం లేని ప్రకృతిని ప్రయోగించకూడదు” (“న కేవలా ప్రకృతిః ప్రయోక్తవ్యా నాపి ప్రత్యయః”) అనే వ్యాకరణనియామానికి విరుద్ధంగా తృతీయపాదంలో ‘గామ్’ అని ద్వితీయాంతాన్ని ప్రయోగించడానికి బదులు ‘గో’ అని ప్రాతిపదికమాత్రాన్ని ప్రయోగించడంచేత చ్యుతసంస్కృతిత్వదోషం. నిఘంటువుల ప్రకారం ‘సుత్రామన్’ శబ్దానికి ఇంద్రు డనే అర్థం ఉన్నా కావ్యాదులలో దాన్ని ప్రయోగించరు. ఇక్కడ దాన్ని ప్రయోగించడంవల్ల అప్రయుక్తత్వదోషం. అయితే ‘ఎవరో ఇలా అన్నారు’ అని అనుకరణం అవడంచేత ఇవి దోషాలుగా పరిగణింపబడవు.

కా. వక్త్రాద్యౌచిత్యవశాద్దోషోఽపి గుణః క్వచిత్ క్వచిన్నోభౌ.

వృ. వక్త్ర-ప్రతిపాద్య-వ్యజ్య-వాచ్య-ప్రకరణాదీనాం మహిమ్నా దోషోఽపి క్వచిద్గుణః; క్వచిన్న దోషః, న గుణః. తత్ర వైయాకరణాదౌ వక్తరి, ప్రతిపాద్యే చ, రౌద్రాదౌ చ రసే వ్యజ్యే కష్టత్వం గుణః. క్రమేణోదాహరణమ్.

శ్లో॥ దీధీవేవీట్సమః కశ్చిద్గుణవృద్ధ్యోరభాజనమ్,

క్వీష్ప్రత్యయనిభః కశ్చిద్యత్ర సంనిహితే న తే. 296

శ్లో॥ యదా త్నామహమద్రాక్షం పదవిద్యావిశారదమ్,

ఉపాధ్యాయం తదాస్మార్షం సమస్రాక్షం చ సంమదమ్.

వ్యా. వక్త్రాదీతి :- వక్త్రాద్యౌచిత్యవశాత్ = వక్త్ర మొదలైనవారి బాచిత్యాన్ని వట్టి, క్వచిత్ = కొన్నిచోట్ల, దోషోఽపి = దోషం కూడా, గుణః = గుణం అవుతుంది. క్వచిత్ = కొన్ని చోట్ల, ఉభౌ = దోషగుణాలు రెండూ కూడ, న = కాదు.

వక్త్రీతి :- వక్త్ర, ప్రతిపాద్యుడు (వక్త్ర ఎవరితో చెప్పతాడో వాడు ప్రతిపాద్యుడు) వ్యంగ్యం, వాచ్యం, ప్రకరణం మొదలైనవాటి మహిమచేత కొన్నిచోట్ల దోషం కూడా గుణమే అవుతుంది. కొన్ని చోట్ల దోషమూ కాదు గుణమూ కాదు. వైయాకరణాదులు వక్త్ర లైనప్పుడు, లేదా ప్రతిపాద్యు లైనప్పుడు, రౌద్రాదిరసం వ్యంగ్యం అయినప్పుడు కష్టత్వం గుణమే అవుతుంది. క్రమంగా ఉదాహరణలు.

అవ. వైయాకరణుడు వక్త్ర అయినప్పుడు కష్టత్వం గుణం అవడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

దీధీతి :- ఈ గ్రామంలో మనుషులు ఎటువంటి వారు అనే ప్రశ్నకు సమాధానం ఇది. కశ్చిత్ = ఒకడు, దీధీవేవీద్ సమః = 'దీధీజ్ దీప్తి దేవనయోః' 'వేవీజ్ వేతినా తుర్యే' అని అదాదిగణంలో చెప్పిన ధాతువులతోను, 'ఇద్' అనే ఆగమంతోను సమానుడు; గుణవృద్ధ్యోః = గుణవృద్ధులకు, అనగా సద్గుణాలకి

కాని సమృద్ధికి గాని, అభాజనమ్ = స్థానం కానివాడు. పాణినీయం ప్రకారం "అ, ఏ, ఓల"కు 'గుణం' అనీ, 'అ, ఐ, ఔ'లకు 'వృద్ధి' అనీ సంజ్ఞలు. "దీధీవేవీటామ్" (1-1-6) అనే సూత్రంచేత ఈ మూడింటికి గుణం కాని, వృద్ధి కాని రాదు అని నిషేధించబడింది. ఈ విధంగా 'దీధీజ్' 'వేవీజ్' 'ఇద్' అనేవి ఏ విధంగా గుణ వృద్ధులకు యోగ్యం కావో అదే విధంగా కొందరు గుణవృద్ధులు లేనివాళ్ళు అని అర్థం. కశ్చిత్ = ఒకడు, క్విప్ ప్రత్యయనిభః = 'క్విప్' అనే ప్రత్యయంతో సమానుడు, యత్ర = ఏది, (ఎవడు), సంనిహితే = దగ్గర ఉండగా, తే = ఆ గుణ వృద్ధులు, న = ఉండవో దాతువులకు చివర 'క్విప్' అనే ప్రత్యయం విధించబడింది. ఇది చేర్చడం వల్ల 'లిద్' (లిహా-లిహః) ఇత్యాది రూపాలు తయారవుతాయి. అయితే ఈ ప్రత్యయం పూర్తిగా లోపిస్తుంది. దీన్ని చేర్చడానికి ప్రయోజనం 'ఆ పని చేసేవాడు' అనే అర్థం రావడమే. మరొక విషయం ఏమనగా ఈ ప్రత్యయం దేనికి చేరుస్తామో ఆ దాతువుకు గుణం కాని, వృద్ధి కాని రాదు. అందుచేత "కొందరు ఈ క్విప్ ప్రత్యయం వంటి వాళ్ళు, సర్వలోపం ఉన్నవాళ్ళు; వాళ్ళకి గుణవృద్ధులు లేవు సరికదా వాళ్ళు ప్రక్కన ఉంటే ఇతరులకుకూడా గుణ వృద్ధులు ఉండవు" అని భావం.

ఈ మాటలు పలికేవాడు వైయాకరణుడు కాబట్టి కష్టత్వం గుణమే. ఇది అతని వ్యాకరణపాండిత్యాదులను సూచిస్తున్నది కదా?

ప్రతిపాద్యుడు వైయాకరణుడు అయినప్పుడు కూడా కష్టత్వం గుణం అవడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

యదా ఇతి :- అహమ్ = నేను, పదవిద్యావిశారదమ్ = వ్యాకరణంలో విశారదుడవై న త్వామ్ = నిన్ను, యదా = ఎప్పుడు, అద్రాక్షమ్ = చూచితిని, తదా = అప్పుడు ఉపాధ్యాయమ్ = గురువును. అస్మార్షమ్ = స్మరించితిని. సంమదమ్ = అనందమును, సమస్రాక్షం చ = స్పృశించితిని (పొందితిని).

ఇక్కడ ప్రతిపాద్యుడు (శ్రోత) వైయాకరణుడు గాన 'అస్మార్షమ్', 'సమస్రాక్షమ్' అనే లుజ్ ప్రయోగాలు కష్టములైనా గుణాలే.

అవ. రసరూపమైన వ్యంగ్యం మహిమచేత శ్రుతికటుత్వరూపకష్టత్వం కూడా గుణం అవడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ అన్త్రప్రోతబృహత్కపాలనలకక్రూరకృణత్కజ్కణ
ప్రాయప్రేజ్ఞితభూరిభూషణరవైరాఘోషయన్త్యమ్బరమ్,
పీతచ్ఛర్దితరక్తకర్దమఘనప్రాగ్భారఘోరోల్లస
ద్వ్యాలోలస్తనభారభైరవవపుర్దర్శోద్ధతం ధావతి. 98

వ్యా. అన్త్ర ఇతి :- మహాపీరచరితంలో లక్ష్మణుడు తాటకను దూరం నుంచి చూచి “కాపుసరియమ్” (ఈమె ఎవరు) అని ఉపక్రమించి చేసిన తాటకా వర్ణనం. (ఎవరిమె!) “అన్త్ర.....రవై :- అన్త్ర = ప్రేగులతో, ప్రోత = గుచ్చబడిన, బృహత్ = పెద్దవైన, కపాల = పుణ్ణెలు, నలక = మోకాటిచిప్పలు అనే, క్రూరకృణత్ = క్రూరంగా ధ్వనిచేస్తూన్న, కజ్కణ = కంకణాలు, ప్రాయ = అధికంగా ఉన్న, ప్రేజ్ఞిత = కదులుతూన్న, భూరి = అనేకమైన, భూషణ = అలంకారాలయొక్క, రవై :- ధ్వనులచేత, అమ్బరమ్ = ఆకాశాన్ని, ఆఘోష యస్తే = ప్రతిధ్వనింపచేయుచున్నదై, “పీత....వపుః” - పీత = త్రాగబడిన, చర్దిత కక్కిబడిన (త్రాగి కక్కిన), రక్త = రక్తం అనే, కర్దమ = బురదచేత, ఘన = వ్యాప్తమైన, ప్రాగ్భార = ఉత్తరకాయమునందు, శరీరం పై భాగమునందు, ఘోర = భయంకరంగా, ఉల్లసత్ = స్పష్టంగా కనబడుతూన్న, వ్యాలోల = కదలుచున్న, స్తనభార = స్తనభారంచేత, భైరవ = భయంకరమైన, వపుః = దేహం కలదై, దర్శోద్ధతమ్ = గర్వంచేత ఉద్ధతంగా, విష్టవీగుతూ, ధావతి = పరుగెత్తుచున్నది?

వి. ఇక్కడ వ్యంగ్యం అయిన బీభత్సరసానికి పరుషశబ్దాలు అనుగుణంగా ఉన్నాయి. అందుచేత కష్టతనం గుణమే కాని దోషం కాదు.

అవ. వాచ్యంయొక్క మహిమచేత కష్టతనం గుణం అవడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

వృ. వాచ్యవశాద్యథా-

శ్లో॥ మాతంగాః కిము వర్గితైః కిమఫలైరాడమ్బరైర్జమ్బుకాః
సారంగా మహిషా మదం వ్రజథ కిం శూన్యేషు శూరాన కే,

కోపాటోపసముద్భటోత్కటసటాకోచేరిభారేః పురః
సిన్ధుద్వానిని హృంకృతే స్ఫురతి యత్ తద్గర్జితం గర్జితమ్.

వృ. అత్ర సింహే వాచ్యే పరుషాః శబ్దాః.

వ్యా. వాచ్యవశంవల్ల, అనగా వర్ణించబడేదానిని పట్టి, కష్టత్వం గుణం అవడానికి ఉదాహరణం ఎట్టనగా-

మాతజ్ఞాః ఇతి:- మాతజ్ఞాః = ఏనుగులారా! వల్గితైః = గతివిశేషాలచేత, దీరంగా నడవడంచేత, కిము = ఏమి ప్రయోజనం? జమ్బుకాః = నక్కలారా! అపలైః = పలంలేని, ఆడమ్బరైః = ఆడంబరాలచేత, కిమ్ = ఏమి ప్రయోజనం? సారజ్ఞాః = లేళ్లలారా! మహిషాః = మహిషములారా! కిమ్ = ఎందుకు, మదమ్ = మదమును, వ్రజథ = పొందుచున్నారు? శూన్యేషు = శూన్యప్రదేశాలలో, బలవంతు లెవరూ లేని చోట్ల, కే = ఎవరు, శూరాః = శూరులు, న = కారు? "కోపా.... కోచేః" - కోప = కోపంయొక్క, ఆటోప = ఉద్రేకంచేత, సముద్భట = తీవ్రమైన, ఉత్కట = లేచిన, సటా = జూలుయొక్క, కోచేః = అగ్రభాగం గల, ఇభారేః = సింహంయొక్క, సిన్ధుద్వానిని = సముద్రద్వనివంటి ద్వని గల, హంకృతే = హంకారం, పురః = ఎదుట, స్ఫురతి = స్ఫురించుచుండగా, యత్ = ఏ, గర్జితమ్ = గర్జనం చేయడమో, తత్ = అదే, గర్జితమ్ = గర్జితము.

ఆత్రేతి:- ఇక్కడ వాచ్యం (వర్ణించబడేది) సింహం అవడంచేత పరుష శబ్దాలు ప్రయోగించబడ్డాయి. ఇక్కడ పరుషశబ్దప్రయోగరూపమైన కష్టత్వం గుణమే.

అవ. ప్రకరణమహిమచేత కష్టత్వం గుణం అవడానికి ఉదాహరణం చూపుచున్నాడు.

శ్లో॥ రక్తాశోక కృశోదరీ క్వ ను గతా త్యక్త్వానురక్తం జనం
నో దృష్టేతి ముద్ధైవ చాలయసి కిం వాతావధూతం శిరః,
ఉత్కణ్ఠాఘటమానషట్పదఘటాసంఘట్టదష్టచ్ఛద-
స్తత్పదాహతిమస్తరేణ భవతః పుష్పోద్గమోఽయం కుతః.

వృ. అత్ర శివోదూననేన కుపితస్య వచసి.

వ్యా. రక్తాశోకేతి:- విక్రమోర్ధ్వశీయంలో ఊర్వశి విరహాతుడైన పురూర
వుని మాటలు. రక్తాశోక = ఓ! రక్తాశోకవృక్షమా! కృశోచక్రి = సన్నని ఉదరం
గల ఆ ఊర్వశి, అనురక్తమ్ = అనురాగవంతుడైన, జనమ్ = ఈ జనుణ్ణి (నన్ను),
త్కక్త్యా = విడచి. క్తను గతా = ఎక్కడికి వెళ్ళినది? నో దృష్టా ఇతి = చూడ
బడలేదు అని, వాతావహతమ్ = వాయువుచేత కదల్చబడిన, శిరః = శిరస్సును,
ముదైవ = అసత్కంగానే. కిమ్ = ఎందుకు, చారియసి = కడుపుతున్నావు?
“ఉత్కణ్ఠా....చృదః”-ఉత్కణ్ఠా = ఆత్మాసక్తితో, ఘటమాన = వచ్చిచేరుచున్న,
షట్పదఘటా = తుమ్మెదల సముదాయంయొక్క, సంఘట్ట = రాపిడిచేత, దష్ట =
చేదించబడిన, చదః = రేకులు గల, అయమ్ = ఈ, పుష్పోద్గమః = పుష్పముల
అపిర్భావం, భవతః = నీకు, తత్పాదాహతిమ్ అనరేణ = ఆమె కాలి తన్ను లేకుం
డగా, కుతః = ఎట్లు వచ్చినది? ఆమె పాదాహతిచేతనే నీకి పుష్పోద్గమం కలిగింది.
అందుచేత ఆమె జాడ నీకు తెలిసినా తెలియ దని వాతంచేత (గాలిచేత, వాత
ప్రకోపంచేత అని రెండర్థాలు) కదల్చబడిన శిరస్సు ఊపుతున్నావు అని అర్థం.

అత్రేతి:- ఇక్కడ శిరస్సు కదల్చడంచేత కోపించిన పురూరవుని మాట
లలో, కోపనూచకంగా పరుషాక్షరపదాలు వ్రయోగించబడ్డాయి. అందుచేత
కష్టత్వం కూడా గుణమే.

అవ. రసాన్ని చెరిచేదే కదా దోషం? అందుచేత ఏ రసమూ లేనిచోట్ల ఈ
కష్టత్వం ఉన్నా అది గుణమూ కాదు, దోషమూ కాదు, అని చెపుతున్నాడు.

వృ. క్వచిత్ నీరసే న గుణః, న దోషః. యథా-

శ్లో॥ శీర్ణఘ్రాణాజ్ఞిహితీన్ వ్రణీభిరపఘనైర్ఘ్రరావ్యక్తఘోషాన్
దీర్ఘఘ్రాతానఘౌఘైః పునరపి ఘటయత్యేక ఉల్లాఘయన్ యః,
ఘర్మాంశోస్తస్య వోఽన్తర్ద్విగుణఘనఘృణానిఘ్ననిర్విఘ్నవృత్తే
ర్దత్తాఘాః సిద్ధసంఘైర్విదధతు ఘృణయః శీఘ్రమంహోవిఘాతమ్.

వ్యా. క్వచిదితి:- ఏ రసమూ లేని కొన్ని చోట్ల కష్టత్వం గుణమూ కాదు,
దోషమూ కాదు; ఎట్లనగా-

శీర్షేతి:- ఇది మయూరకవి రచించిన సూర్యశతకంలోని శ్లోకం. ఆమౌఘైః
 = పాపసముదాయాలచేత, శీర్షమాణాజ్ఞిపాణీన్ = శిథిలాలైపోయిన, చెడిపోయిన
 ముక్కు, పాదాలు, చేతులూ కలవాళ్లు. వ్రణాభిః = వ్రణాలు గల. అపఘనైః =
 అవయవాలతో కూడినవారు, ఘర్వరావ్యక్తఘోషాన్ = 'ఘర్' ఘర్' అనే నీటిచప్పుడు
 వలె, అస్పష్టమైన ధ్వనులు కలవారు, దీర్ఘామాతాన్ = దీర్ఘములైన నిట్టూర్పులు
 కలవారు, లేదా ఆమౌఘైః దీర్ఘామాతాన్ = పాపసముదాయాలచేత దీర్ఘకాలం
 ఆక్రమించబడినవారు అయిన కుష్ఠరోగులను, ఉల్లాఘయన్ = రోగం లేనివాళ్లనుగా
 చేయుచు, యః = ఏ సూర్యుడు, పునః అపి = మరల, ఘటయతి = పోయిన
 అవయవాలతో కూరుస్తాడో, తస్య = అట్టి, అన్తర్విగుణఘనఘృణానిఘ్ననిర్విఘ్న
 వృత్తేః = హృదయంలో రెండు రెట్టైన (అధికమైన) దట్టమైన కృపకు అదీనమైన,
 విఘ్నరహితమైన ఉద్యమం గల, మర్కాంశోః = సూర్యునియొక్క, సిద్ధసంఘైః =
 సిద్ధుల సముదాయాలచేత, దత్తార్హః = ఇవ్వబడిన పూజోపహారాలు గల,
 మృణయః = కిరణాలు, వః = మీయొక్క, అంహోవిమాతమ్ = పాపాల వినాశ
 మును శీఘ్రమ్ = శీఘ్రంగా, విదధతు = చేయుగాక.

ఇక్కడ ప్రధానంగా రసం ఏదీ లేకపోవడంచేత ఈ కష్టత్వం దోషమూ
 కాదు, గుణమూ కాదు. సూర్యవిషయకమైన కవిగతరతి వ్యంజింపచేయబడు
 తున్నది కాని కవినరంభం అంతా శబ్దాలంకారనిర్వహణలోనే కేంద్రీకృతం
 అయినట్లు ఉండడంచేత రత్యభివ్యక్తి స్పష్టంగా లేదు.

వృ. అప్రయుక్తనిహితార్థౌ శ్లేషాదావదుష్టౌ. యథా-

శ్లో॥ యేన ధ్వస్తమనో భవేన బలిజిత్కాయః పురాస్త్రికృతో
 యశ్చోద్వృత్తభుజ్జహారవలయో గజ్ఞాం చ యోఽధారయత్,
 యస్యాహుః శశిమచ్ఛిరోహర ఇతి స్తుత్యం చ నామామరాః
 పాయాత్స స్వయమన్ధకక్షయకరస్త్వాం సర్వదో మాధవః.

వృ. అత్ర మాధవపక్షే శశిమదన్ధకక్షయశబ్దౌ అప్రయుక్త
 నిహితార్థౌ.

వ్యా. అప్రయుక్తేతి:- క్షేపాదులలో అప్రయుక్తం నిహతం మొదలైనవి దుష్టములు కావు; ఎట్టనగా-

యేనేతి:- ఇది చంద్రకు డనే కవి రచించిన శ్లోకం. దీనికి విష్ణువరంగాను, శివవరంగాను అర్థం చెప్పుటోచాలి. విష్ణువక్షంలో పదచ్ఛేదం-యేన, ధ్వస్తమ్, అనః, అభవేన, బలిజిత్, కాయః, పురా, స్త్రీకృతః, యః, చ, ఉద్యోతభుజ్జహో, రవలయః, అగమ్, గామ్, చ, యః, ఆధారయత్. యస్య, ఆహాః, శశిమచ్ఛిరో హరః, ఇతి, సుత్యమ్, చ, నామ, అమరాః. పాయాత్, సః, స్యయమ్, అన్తకక్షయ కరః, త్యామ్, సర్వదః, మాధవః.

శివునివక్షంలో పదచ్ఛేదం-యేన, ధ్వస్తమనోభవేన, బలిజితాయః, పురా, అస్త్రీకృతః, యః, చ, ఉద్యోతభుజ్జహోరవలయః, గజ్గామ్, చ, యః, ఆధారయత్, యస్య, ఆహాః, శశిమత్, శిరః, హరః, ఇతి, సుత్యమ్, చ, నామ, అమరాః, పాయాత్, సః, స్యయమ్, అన్తకక్షయకరః, త్యామ్, సర్వదా, ఉమాధవః.

విష్ణువక్షంలో అర్థం-యేన = ఎవనిచేత, అనః = శకటము, ధ్వస్తమ్ = నశింపజేయబడిందో, విష్ణువు శ్రీకృష్ణుడుగా అవతరించి బాలుడుగా ఉన్నప్పుడు శకటరూపంలోవచ్చిన అసురుజ్ఞిసంహరించాడు. అభవేన = పుట్టుక, లేదా సంసారం లేని, యేన = ఎవనిచేత, బలిజిత్ = బలిని జయించిన, కాయః = తన శరీరం, పురా = పూర్వం, స్త్రీకృతః = స్త్రీగా, మోహినిగా, జేయబడిందో, యశ్చ = ఎవడు, ఉద్యోతభుజ్జహో = దృవుడైన కాలియు డనే సర్పాన్ని హింసించినాడో, రవలయః = శబ్దాలకు అనగా పేర్లకు లయస్థానమో, నామరూపాదు లన్ని పరబ్రహ్మలో లీనములైపోతా యని వేదాంతులు చెపుతారు. యః = ఎవడు, అగమ్ = గోవర్ధన పర్వతమును, గాం చ = భూమిని, (వరాహావతారంలో), ఆధారయత్ = ధరించెనో, యస్య = ఎవనియొక్క, శశిమచ్ఛిరోహరః = శశినమ్ మత్నాతి ఇతి శశిమత్ = చంద్రుణ్ణి పీడించే రాహువు. ఆ రాహువుయొక్క శిరస్సును హరించినా డని, సుత్యమ్ = సుతింపదగిన, నామ = పేరును, అమరాః = దేవతలు, ఆహాః = చెప్పుచుందురో, అన్తకక్షయకృత్ = యాదవులకు క్షయమును, అనగా ద్వారకా రూప నివాసమును కల్పించిన, సర్వదః = అన్నీ ఇచ్చే, సః = ఆ, మాధవః = లక్ష్మీవతియైన విష్ణువు, స్యయమ్ = స్వయంగా, త్యామ్ = నిన్ను, పాయాత్ = రక్షించుగాక.

శివుని పక్షంలో అర్థం-ధ్వస్తమనోభవేన = నశింపచేయబడిన మన్నుడుగు
 గల, యేన=ఎవనిచేత, పురా=పూర్వం, త్రిపురదైత్యవధకాలంలో, బలిజిత్తాయః
 = బలిని జయించిన విష్ణువుయొక్క శరీరం, అస్త్రీకృతః=అస్త్రంగా, బాణంగా
 చేయబడిందో; శివుడు భూమిని రథంగాను, బ్రహ్మదేవుణ్ణి సారథిగాను, మేరు
 వర్షతాన్ని ధనస్సుగాను, వాసుకిని నారిగాను, చంద్ర సూర్యుల్ని రథచక్రాలు
 గాను, విష్ణువును బాణంగాను, అగ్నిని బాణాగ్రంగాను చేసికొనివెళ్ళి త్రిపురాసుర
 సంహారం చేసినా డని పురాణకథ. యః చ=ఎవడు, ఉద్వృత్తభుజ్జహారవలయః
 = ఉద్ధతాలైన సర్పాలు హారంగాను వలయాలుగాను కలవాడో, యః=ఎవడు,
 గంగాం చ=గంగను కూడ, ఆధారయత్=ధరించెనో, యస్య=ఎవనియొక్క,
 శిరః=శిరస్సు, శశిమత్=చంద్రుడు కలదో, హరః ఇతి=సర్వలోకసంహార
 కుడు అని, సుత్యమ్=స్తుతించదగిన, నామ=ఎవని పేరును, అమరాః=దేవ
 తలు, ఆహుః=చెప్పుతుంటారో, సః=అట్టి, అంతకక్షయకరః=ఆంధకాసురుణ్ణి
 నశింపచేసిన, ఉమాధవః=ఉమాపతియైన శివుడు, సర్వదా=ఎల్లప్పుడూ,
 త్వామ్=నిన్ను, స్వయమ్=స్వయంగా, పాయాత్=రక్షించుగాక.

అత్రేతి:- ఇక్కడ మాధవపక్షంలో 'శశిమథ్' అనే పదం రాహువు అనే
 అర్థంలో అప్రయుక్తం. 'క్షయ' శబ్దం వినగానే వినాశం అనే అర్థం స్ఫురిస్తుంది.
 దీనిచేత గృహం, నివాసం అనే అర్థం కప్పబడిపోతుంది. అందుచేత ఇది నిహ
 తార్థం. ఈ విధంగా 'అప్రయుక్తత్వ' 'నిహతార్థత్వ' దోషాలు ఉన్నా శ్లేషకోసం
 ప్రయోగించడంచేత వీటిని దోషాలుగా పరిగణించకూడదు.

వృ. అశ్లీలం క్వచిద్గుణః, యథా సురతారమ్బ గోష్ఠ్యామ్-“ద్వ్యర్థైః
 పదైః పిశునయేచ్ఛ రహస్యవస్తు” ఇతి కామశాస్త్ర స్థితౌ.

వ్యా. కొన్నిచోట్ల అశ్లీలం కూడా గుణమే. ఎట్లనగా-“తామూలదానవిధినా
 విస్సృజేద్వయస్యాం ద్వ్యర్థైః పదైః పిశునయేచ్ఛ రహస్యవస్తు” (తాంబూలం ఇచ్చి
 చెలికత్తెను వంపి వెయ్యాలి. రెండర్థాలు వచ్చే మాటలతో రహస్యపువస్తువు
 నూచించాలి) అని కామశాస్త్రంలో ఉన్నది కాబట్టి సురతప్రపారంభవర్ణనాదులలో
 అశ్లీలం (ప్రీడాశ్లీలం) దోషం కాదు; గుణమే. ఈ విధంగా వాక్యగతమైన ప్రీడా
 వ్యంజకాశ్లీలం గుణం అవడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ కరిహస్తేన సంబాధే ప్రవిశ్యాన్తర్విలోడితే
ఉపసర్పన్ ధ్వజః పుంసః సాధనాన్తర్విరాజతే. 303

వ్యా. కరిహస్తేనేతి:- సంబాధే = రథాశ్వాదుతో ఇరుక్తేన, సాధనాన్తః = నైన్యమధ్యము, కరిహస్తేన = ఏనుగు తొండంచేత, అనగా గజబలంచేత, ప్రవిశ్య = ప్రవేశించి, విలోడితే = కలిగిపోవునట్లు, అవకాశం కలిగేటట్లు, చేయబడింది దగుచుండగా, ఉపసర్పన్ = లోపల ప్రవేశించి సంచరిస్తూన్న, పుంసః = పిరునియొక్క, ధ్వజః = ధ్వజం, విరాజతే = ప్రకాశిస్తూన్నది.

మరొక గుప్తార్థం-సంబాధే = సంకుచితమైన, సాధనాన్తః = శ్రీవరాంగము. లోపలిభాగము, కరిహస్తేన = కరిహస్తంచేత, మధ్యప్రేలును బైట ఉంచి తర్జనిని, అనామికను కలిపిన ముద్రకు కరిహస్తం అనిపేరు, అన్తః = లోపల, ప్రవిశ్య = ప్రవేశించి, విలోడితే = కెలకబడిందగుచుండగా, ఉపసర్పన్ = గతాగతాలు చేస్తూన్న, పుంసః = పురుషునియొక్క, ధ్వజః = లింగము, విరాజతే = ప్రకాశించుచున్నది.

వి. “ద్యౌర్జైః పదైః పిశునయేచ్ఛ రహస్యవస్తు” అని చెప్పిన రీతిగా సురతప్రారంభగోష్టిలో ఈ వ్రీడాకరాశ్శీలం గుణమే కాని దోషం కాదు.

అవ. శమానికి సంబంధించిన మాటలలో జాగుప్సాకరాశ్శీలం దోషం కాదు అని చూపడానికి ఉదాహరిస్తున్నాడు.

వృ. శమకథాసు-

శ్లో॥ ఉత్తానోచ్ఛానమఞ్జాకపాటితోదరసంనిభే,
క్లేదిని శ్రీవ్రణే సక్తిరకృమేః కస్య జాయతే. 304

వ్యా. శమకథలలో అశ్శీలం గుణం ఎట్లనగా-

ఉత్తానేతి :- ఉత్తానోచ్ఛానమఞ్జాకపాటితోదరసంనిభే = తిరగబడి ఉన్న ఉబ్బిన, మధ్య చీల్చబడిన కప్పు పొట్టతో సమానమైన, క్లేదిని = తడిగా ఉండే, శ్రీవ్రణే = శ్రీయొక్క వ్రణమునందు, వరాంగమునందు, అకృమేః = కృమి కాని, కస్య = ఎవనికి, సక్తిః = ఆసక్తి, జాయతే = కలుగును?

వి. వైరాగ్యం కలిగించడానికై చెప్పినది గాన దీనిలో ఉన్న జుగుప్సా కరాశ్చీలం దోషం కాదు.

అవ. అమంగళకరాశ్చీలం కూడా భావ్యర్థాన్ని సూచించడం కోసం చెప్పిన వాక్యంలో దోషం కాదని చూపుతున్నాడు—

శ్లో॥ నిర్వాణవై రదహనాః ప్రశమాదరీణాం
నన్దన్తు పాణ్డుతనయాః సహ మాధవేన,
రక్తప్రసాధితభువః క్షతవిగ్రహాశ్చ
స్వస్థా భవన్తు కురురాజసుతాః సభృత్యాః.

305

వృ. అత్ర భావ్యమజ్జలసూచకమ్.

వ్యా. నిర్వాణేతి :- వేణీసంహారంలో సూత్రధారుని మాట లివి. పాణ్డుతనయాః = పాండవులు, అరీణామ్ = శత్రువులయొక్క, ప్రశమాత్ = శాంతించుట వలన, నిర్వాణవై రదహనాః = శాంతించిన వైరాగ్ని కలవారై, మాధవేన సహ = శ్రీకృష్ణునితో కూడ, నన్దన్తు = సంతోషించెదరు గాక. కురురాజసుతాః = కౌరవులు, రక్తప్రసాధితభువః = అనురక్తమైన, బాగా వశంచేసికొనబడిన భూమి గలవారై, క్షతవిగ్రహాః చ = నశించిన విరోధం కలవారై, సభృత్యాః = భృత్య సహితులై, స్వస్థాః = స్వస్థులుగా, భవన్తు = అగుదురు గాక.

ఇక్కడ- అరీణాంప్రశమాత్ = శత్రువుల వినాశం వలన, రక్తప్రసాధితభువః = రక్తంచేత ఆలంకరించబడిన భూమి గలవారై, క్షతవిగ్రహాః = ఖండించబడిన శరీరాలు కలవారై, స్వస్థాః భవన్తు = స్వర్గస్థులు అగుదురుగాక అనే అమంగళార్థం కూడా స్ఫురిస్తూన్నది. కాని ఇది భావ్యర్థసూచనం కోసం ఉపయోగిస్తూన్నది గాన దోషం కాదు. ఆ మాటే చెపుతున్నాడు—

అత్రేతి :- ఇక్కడ ఆశ్చీలం రాబోయే అమంగళాన్ని సూచిస్తున్నది.

అవ. కొన్ని చోట్ల వాక్యగతమైన సందిగ్ధత్యం కూడా గుణమే అని చెబుతున్నాడు—

వృ సందిగ్ధమపి వాచ్యమహిన్నా క్వచిన్నియతార్థప్రతీతి
కృత్యేన వ్యాజస్తుతిపర్యవసాయిత్వై గుణః. యథా-

శ్లో॥ పృథుకార్తస్యరపాత్రం భూషితనిశేషపరిజనం దేవ,
విలసత్కరేణుగహనం సంప్రతి సమమావయోః సదనమ్.

వ్యా. సందిగ్ధమితి :- సందిగ్ధం కూడా కొన్ని చోట్ల వాచ్యుడైన రాజు
మొదలైన వాని మహిమచేత, నియతమైన అనగా ప్రకృతమైన అర్థంయొక్క
ప్రతీతిని కలిగించడం చేత వ్యాజస్తుతిలో వర్ణవసానం పొందితే గుణమే.

అనగా పైకి సందిగ్ధంగా కనబడే వాక్యం కూడా వర్ణించబడే రాజుడులను
వట్టి ప్రకృతమైన నిశ్చితార్థాన్నే బోధిస్తూ వ్యాజస్తుతిగర్వితంగా ఉన్నప్పుడు ఆ
సందిగ్ధత్వం గుణమే కాని దోషం కాదు. ఎట్లనగా-

పృథుకేతి :- కవి రాజుతో అంటున్నాడు. దేవ = రాజా! పృథుకార్తస్యర
పాత్రమ్ = (రాజవక్షంలో) పృథు + కార్తస్యరపాత్రమ్ = పెద్ద బంగారు
పాత్రలు గలది. (కవివక్షంలో) పృథుక = చిన్న పిల్లలయొక్క, అర్తస్యర =
దీనములైన ఏడుగురు, పాత్రమ్ = స్థానము, భూషితనిశేషపరిజనమ్ = (రాజు-
వక్షంలో) అలంకరించుకొనబడిన సమస్తమైన పరివారం గలదీ, (కవివక్షంలో)
భూ + ఉషిత = నేలమీదనే నివసించే, సమస్త భార్యాపుత్రాదిపరిజనం కలదీ, విల
సత్కరేణుగహనమ్ = ప్రకాశించుచున్న, కరేణువులచేత, ఏనుగులచేత, ప్రవేశించ
శక్యం కానిది, (కవివక్షంలో) 'వబయోరబేదః' అవడంచేత 'విల' అనగా బిలం.
బిలంలో, సత్క = ఉండే ఎలుకలయొక్క, రేణువులచేత, అవి త్రవ్విపోసిన
మట్టిచేత, ప్రవేశించ శక్యం కానిదీ అయిన, అవయోః సదనమ్ = మన ఇద్దరి
ఇల్లా, సంప్రతి = ఇప్పుడు, సమమ్ = సమంగా ఉన్నది.

ఇక్కడ ప్రయోగించిన మూడు విశేషణాలకీ ఈ అర్థమూ ఆ అర్థమూ అని
మొదట సందేహం కలిగినా ప్రకరణవశంచేత నిశ్చితార్థాన్ని చెప్పుతూ ఇవి రాజ
స్తుతిలో వర్ణవసానం చెందుతున్నాయి. వ్యాజస్తుత్యలంకారం. అందుచేత అపా
తతః కనబడే సందిగ్ధత్వం ఇక్కడ గుణమే అయింది.

అవ. కొన్ని చోట్ల అప్రతీతత్వం కూడా గుణం అవుతుం దని ప్రతి
పాదిస్తున్నాడు.

వృ. ప్రతిపాద్యప్రతిపాదకయోః జ్ఞత్వే సతి అప్రతీతం గుణః.
యథా.

శ్లో॥ ఆత్మారామా విహితమతయో నిర్వికల్పే సమాధౌ
జ్ఞానోద్రేకాద్విఘటితతమోగ్రన్థయః సత్త్వనిష్ఠాః,
యం వీక్షంతే కమపి తమసాం జ్యోతిషాం వా పరస్తా
త్తం మోహాన్ధః కథమయమముం వేత్తి దేవం పురాణమ్.

వ్యా. ప్రతిపాద్యేతి :- ప్రతిపాద్యుడు అనగా శ్రోత, ప్రతిపాదకుడు
అనగా వక్త. ఇద్దరూ కూడా శాస్త్రం తెలిసినవారైనప్పుడు అప్రతీతం గుణమే
ఆపుతుంది. ఎట్టనగా.

ఆత్మారామాఇతి :- వేణీసంహారం ప్రథమాంకంలో దుర్యోధనుడు కృష్ణుణ్ణి
బంధించడానికి ప్రయత్నించాడని విని సహదేవుడు. “ఆర్యా! దుర్మార్గుడైన
దుర్యోధనునికి శ్రీకృష్ణుని నిజస్వరూపం తెలియదా” అని ప్రశ్నించి నపుడు భీమ
సేనుడు అంటూన్న మాటలు. ఆత్మరామాః=ఆత్మయందే క్రిడించే వారు, అనగా
ఆత్మానందం అనుభవించేవారు, నిర్వికల్పే సమాధౌ = నిర్వికల్పసమాధియందు,
ద్యేయమైన వస్తువు తప్ప ఇతరవస్తువుల జ్ఞానం లేని, తదేకాగ్రధ్యానమునందు,
విహితరతయః = చేయబడిన ఆసక్తి గలవారు, జ్ఞానోద్రేకాత్ = జ్ఞానంయొక్క
ఉద్రేకంవలన, విఘటితమోగ్రన్థయః = తొలగించబడిన అజ్ఞానబంధం గల
వారు, సత్త్వనిష్ఠాః = సత్త్వగుణంలో మాత్రమే స్థితికలవారు అయిన మహాయోగులు,
తమసామ్ = తమస్సులకు కాని, జ్యోతిషాం వా = సామాన్యతేజస్సులకు గాని,
పరస్తాత్ = అవతల దూరంగా (తామసవృత్తులకు కాని రాజసవృత్తులకు గాని
దూరంగా అని మరొక వ్యాఖ్యానం), కమపి = వర్ణించ శక్యం కాని, యమ్ =
ఎవనిని, వీక్షంతే = చూస్తారో, తమ్ = అట్టి, అముమ్ = ఈ, పురాణం దేవమ్ =
ప్రకృతికంటే కూడా పూర్వమునందున్న శ్రీకృష్ణుణ్ణి, అనగా ప్రకృతిని కూడా
వశంలో ఉంచుకొన్న పురాతన పురుషుడైన శ్రీకృష్ణుణ్ణి, మోహాన్ధః = మోహంధు
డైన, అయమ్ = ఇతడు, కథమ్ = ఎట్లు, వేత్తి = తెలుసుకొనును?

ఇక్కడ నిర్వికల్పసమాధి మొదలైన శబ్దాలు యోగశాస్త్రమాత్రప్రసిద్ధా
లవడంచేత అప్రతీతారే అయినా వక్త అయిన భీమసేనుడు, శ్రోత అయిన సహ

దేవుడూ కూడా శాస్త్రజ్ఞానవంతులే కాబట్టి ఈ అప్రతీతత్వం గుణమే కాని దోషం కాదు.

వృ. స్వయం వా పరామర్శే- యథా-

శ్లో॥ షడధికదశనాడీచక్రమధ్యస్థితాత్మా
హృది వినిహితరూపః సిద్ధిదస్తద్విదాం యః,
అవిచలితమనోభిః సాధకైర్మృగ్యమాణః
స జయతి పరిణద్ధః శక్తిభిః శక్తినాథః.

308

వ్యా. స్వయమితి :- వక్త తాను పర్యాయోచనం చేస్తున్నప్పుడు కూడా అప్రతీతత్వం గుణమే. ఎట్లనగా-

షడితి :- మాలతీమాధవంలో కపాలకుండల అనే కాపాలిక తనలో ఆను కుంటూన్న మాటలు. "షడధిక...ఆత్మా"- షడధికదశ = పదహారు, నాడి = నాడుల, చక్ర = చక్రంయొక్క, మధ్య = మధ్యందు, స్థితాత్మా = ఉన్న స్వరూపం గలవాడు. ఇద, పింగల, సుషుమ్న, అవరాజిత, గాందారి, హస్తీజిహ్వా, హృష, ఆలంబుస, కుహ, శంఖిని, తాలుజిహ్వా, ఇభజిహ్వా, విజయ, కామద, అమృత, బహుల అని పదహారు నాడులు. వాటి మధ్య ఉన్న చక్రం అనగా హృదయంలో ఉన్న మణిపూరం అనే చక్రం. దాని మధ్యలో ఉన్నవాడు అని అర్థం. హృది = హృదయమునందు, వినిహితరూపః = ఉంచబడిన జ్యోతిః స్వరూపం గల, యః = ఎవడు, తద్విదామ్ = దానిని ఎరిగినవారికి, సిద్ధిదః = అజిమ, మహిమ, గరిమ, లభిమ, ప్రాప్తి, ప్రాకామ్యం, ఈశత్వం, వశిత్వం అనే అష్ట సిద్ధులను ఇచ్చువాడో, అవిచలితమనోభిః = నిశ్చలమైన మనస్సులు గల, సాధకైః = సాధకులచేత, మృగ్యమాణః = అన్వేషించబడుతున్న, శక్తిభిః = జ్ఞానశక్తి, ఇచ్ఛాశక్తి, కృతిశక్తి అనే శక్తులచేత, పరిణద్ధః = వ్యాప్తుడైన, సః = అట్టి, శక్తినాథః = పార్వతీపతి, జయతి = సర్వోత్కర్షగా ఉన్నాడు.

ఇక్కడ ఆగమంలో మాత్రమే ప్రసిద్ధాతైన నాడి-సిద్ధ్యాదిపదాలు ప్రయోగించినా ఈ విషయాన్ని తెలిసిన వ్యక్తియే వీటిని గూర్చి పర్యాయోచనం చేస్తూన్నది గాన ఈ అప్రతీతత్వం గుణమే.

వృ. ఆధమప్రకృతిమ గ్రామ్యో గుణః. యథా-

శ్లో॥ పుల్లక్కరం కలమకూరణేహం వహన్తి
జే సిన్ధువారవిడవా మహ వల్లహా దే,
జే గాలిదస్స మహిషీదహిణో సరిచ్చా
దే కించ ముద్ధవిఅఇల్లపసూణపుజ్ఞా.

309

“పుష్పోత్కరం కలమభక్త నిభం వహన్తి
యే సిన్ధువారవిటపా మమ వల్లభాస్తే,
యే గాలితస్య మహిషీదధ్నః సదృజ్ఞే
స్తే కించ ముద్ధవిచకిలప్రసూనపుజ్ఞాః.

309

వృ. అత్ర కలమ భక్తమహిషీదధిశబ్దాః గ్రామ్యా అపి విదూష
కోక్తాః.

వ్యా. అధమేతి:- అధమప్రకృతికలవాళ్ళు, అనగా నీచపాత్రల, మాటలలో
గ్రామ్యం గుణమే. ఎట్లనగా-

పుష్పోత్కరమితి :- రాజశేఖరుని కర్నూరమంజరిలో విదూషకుని మాట
లివి- యే = ఏ, సిన్ధువారవిటపాః = సిన్ధువారవృక్షముల కొమ్మలు, కలమ
భక్త నిభమ్ = వరి అన్నంతో సమానమైన, పుష్పోత్కరమ్ = పుష్పసముదాయ
మును, వహన్తి = వహించుచున్నవో, తే = అవి, మమ = నాకు. వల్లభాః = ఇష్ట
మైనవి ఆ పువ్వులు వరి అన్నం వలె ఉండడం దీనికి కారణం. కిం చ = మరియు
యే = ఏవి, గాలితస్య = సీక్కు లేకుండా వడగట్టిన, మహిషీదధ్నః = గేదె
పెరుగుకు, సదృజ్ఞాః = సమానమైనవో తే = ఆ, ముద్ధవిచకిలప్రసూనపుజ్ఞాః =
సుందరము లైన మల్లెపూవుల సముదాయాలు కూడ నాకు ఇష్టమైనవి. వీటికి
దధిశాదృశ్యమే ఇందుకు కారణం.

అ.తేతి :- ‘కలమ-భక్త-మహిషీదధి’ శబ్దాలు-‘కలమ-కూర-మహిషీదహి’
శబ్దాలు గ్రామ్యాలు. విదగ్ధజనులు ప్రయోగించేవి కావు. అయినా నీచ పాత్రయైన

విదూషకుని మాటలు కాబట్టి వీటి ప్రయోగంలో దోషం లేదు. ఈ గ్రామ్యత్వం గుణమే

వృ. న్యూనపదం కర్వచిద్గుణః. యథా-

శ్లో॥ గాఢాలిజ్జనవామసీకృతకుచప్రోద్భూతరోమోద్గమా
సాన్ద్రస్నేహరసాతిరేకవిగలచ్ఛ్రిమన్నితమ్బామ్బరా.
మా మా మానద మాతి మామలమితి జ్ఞామాక్షరోల్లాపిసి
సుప్తా కిం ను మృతా ను కిం మనసి మే లీనా విలీనా ను కిమ్.

వ్యా. న్యూనేతి :- కొన్ని చోట్ల న్యూనపదత్వం గుణం. ఎట్లనగా-

గాఢేతి :- అమరుశతకంలోని శ్లోకం. రతిశ్రమభిన్నురాలైన ప్రియురాలిని గూర్చి అనేకవిధాల స్మరిస్తూన్న ఒక నాయకుని మాటలు. గాఢాలిజ్జనవామసీ కృతకుచప్రోద్భూతరోమోద్గమా = గాఢాలింగనంచేత పొట్టివిగా చేయబడిన (నొక్కివేయబడిన) కుచములమీద పుట్టిన రోమాంచం కలదీ, సాన్ద్రస్నేహరసాతి రేకవిగలచ్ఛ్రిమన్నితమ్బామ్బరా = దట్టమైన స్నేహరసము అధిక్యంచేత జారు చున్న, సుందరమైన, నితంబవస్త్రం కలదీ, మానద = మానమును (కోపమును) నశింపజేయువాడా! లేదా మానమును (గౌరవమును) ఇచ్చువాడా! మా = నన్ను, మా (ఆయాసయ) = ఆయాసపెట్టకుము. మామ్ = నన్ను, అతి = అధికంగా, మా (పీడయ) = పీడించకుము. అలమ్ = చాలును, ఇతి = అని, జ్ఞామాక్షరోల్లా పిసి = అస్పష్టములైన అక్షరాలను ఉచ్చరించుచున్న ఆ నా ప్రేయసి, (నిశ్చలంగా ఉండిపోవడంచేత ఊహిస్తున్నాడు) సుప్తా కిం ను = నిద్రించినదా? మృతా ను కిమ్ = మరణించినదా? మే మనసి = నా మనస్సులో, లీనా = అణగిపోయిందా: విలీనా ను కిమ్ = కలిసిపోయిందా.

వి. ఇక్కడ 'మా మా' అన్నచోట 'ఆయాసయ' అనే పదమూ, 'మాతి' అన్నచోట 'పీడయ' అనే పదమూ ఉండాలి. అందుచేత న్యూనపదత్వదోషం. కాని ఇక్కడ ఆ పదాలు ప్రయోగించకపోయినా వాటి అర్థం వెంటనే స్ఫురిస్తూ న్నది అంతేకాకుండా వాటిని ప్రయోగించకపోవడంచేత ఆ సమయంలో నాయికకు ఉన్న హర్షమోహాతిశయం గమ్యం అవుతున్నది. అందుచేత ఇక్కడ న్యూన పదత్వం గుణమే కాని దోషం కాదు.

వృ. క్వచిన్న గుణో న దోషః. యథా-

శ్లో॥ తిష్ఠేత్కోపవశాత్ప్రభావపిహితా దీర్ఘం న సా కుప్యతి
స్వర్గాయోత్పత్తితా భవేన్మయి పునర్భవార్ద్రమస్యా మనః,
తాం హర్తుం విబుధద్విషోఽపి న చ మే శక్తాః పురో వర్తనీం
సా చాత్యన్తమగోచరం నయనయోర్యాతేతి కోఽయం విధిః.

వృ. అత్ర 'పిహితా' ఇత్యతః ఆనన్తరం 'నైతద్యతః' ఇత్యేతైః
న్యూనైః పదైః విశేషబుద్ధేరకరణాత్ న గుణః. ఉత్తరా ప్రతిపత్తిః
పూర్వాం ప్రతిపత్తిం బాధతే ఇతి న దోషః.

వ్యా. క్వచిదితిః- కొన్ని చోట్ల ఈ న్యూనపదం గుణమూ కాదు దోషమూ
కాదు. ఎట్లనగా-

తిష్ఠేదితి :- విక్రమోర్వశీయంలో విరహంతో బాధపడుతున్న పురూరవుని
మాట లివి. కోపవశాత్ = కోపంవలన, ప్రభావపిహితా = తిరస్కరిణీవిద్యా
ప్రభావంచేత అంతర్ధానంచెందనదై, తిష్ఠేత్ = ఉండునా? "నైతద్యతమ్; యతః"
= ఇదియుక్తం కాదు; ఎందువలన అని అంటే" అని అధ్యాహారం తెచ్చుకోవాలి.
సా = ఆమె, దీర్ఘమ్ = దీర్ఘంగా, న కుప్యతి = కోపించదు. స్వర్గాయ = స్వర్గం
కొరకు (స్వర్గానికి), ఉత్పత్తితా భవేత్ = ఎగిరిపోయి ఉంటుందా? (పైవలె అధ్యా
హారం). పునః = కాని, అస్యాః మనః = ఈమె మనస్సు, మయి = నాయందు,
భవార్ద్రమ్ = ప్రేమభావంచేత అర్ద్రమైనది మే పురోవర్తనీమ్ = నా ఎదుటఉన్న,
తామ్ = ఆమెను, హర్తుమ్ = హరించుటకు, విబుధద్విషోఽపి = రాక్షసులుకూడ,
న శక్తాః = సమర్థులు కారు. నా చ = ఆమె, నయనయోః = నేత్రములకు, అగోచ
రమ్ = అవిషయత్వమును, యాతా = పొందినది, పూర్తిగా కనబడకుండా పోయి
నది, ఇతి = ఈ, విధిః = దైవం, కః = ఏమిటి?

అత్రేతి :- ఇక్కడ 'పిహితా' అన్న తరవాత "న ఏతత్; యతః" అనే
పదాలు న్యూనం అయినవి. కాని ఇలా న్యూనం అవడంవల్ల విశేషభావం ఏదీ
స్ఫురించడంలేదు. అందుచేత ఇది (న్యూనపదత్వం) గుణం కాదు. తరువాతి
ఆలోచన, "దీర్ఘం న సా కుప్యతి" అనేది, మొదటి ఆలోచనను, "తిష్ఠేత్ కోపవ

శాస్త్రభావపిపాతా” అనే దానిని, బాధిస్తున్నది, తొలగిస్తున్నది. అందుచేత న్మాన పదం స్ఫూర్తి వెంటనే కలుగుతున్నది గాన దోషం కూడా కాదు. ‘స్వల్గాయ’ ఇత్యాది రెండవ పాదంలో కూడా ‘భవేత్’ తరవాత న్మానపదత్వం, దాని వరి హారం ఇట్లే చూచుకొనవలెను.

వృ. అధికపదత్వం క్వచిద్గుణః. యథా-

శ్లో॥ యద్వజ్జనాపాతమతిర్బహుచాటుగర్భం
కార్యోన్ముఖః ఖరిజనః కృతకం బ్రవీతి,
తత్సాధవో న న విదన్తి విదన్తి కిం తు
కర్తుం వృథా ప్రణయమస్య న పారయన్తి. 312

వృ. అత్ర ‘విదన్తి’ ఇతి ద్వితీయపదమన్యయోగవ్యవచ్చేద పరమ్.

వ్యా. కొన్ని చోట్ల అధికపదత్వం గుణమే. ఎట్టనగా-

యదితి:- వజ్జనాపాతమతిః = వంచన చేయుటయందు స్థాపితమైన బుద్ధి గల, వంచన చేయా రని నిశ్చయించుకొన్న, కార్యోన్ముఖః = కార్యాభిముఖుడైన, తన కార్యం సాధించుకొనడంకోసం ప్రయత్నించే, ఖరిజనః = దుష్టుడు, కృత కమ్ = కృత్రిమమైన, అసత్యమైన, యమ్ = ఏ వచనమును, బ్రవీతి = పలుకు తాడో, తత్ = దానిని, సాధవః = సత్పురుషులు, న విదన్తి ఇతి న = ఎరుగరు అనే మాట లేదు. విదన్తి = ఎరుగుదురు. కింతు = కాని, అస్య = పీనియొక్క, ప్రణయమ్ = కృత్రిమన్నేహాన్ని కూడా, వృథా = వ్యర్థంగా, కర్తుమ్ = చేయు టకు, న పారయన్తి = సమర్థులు కారు.

అత్రేతి :- ఇక్కడ ‘విదన్తి’ అనే రెండవ పదం అన్యయోగాన్ని వ్యవచ్చేదం చేయడం కోసం. అనగా ‘న విదన్తి ఇతి న’ అనే వాక్యంలోనిది కాక రెండవ ‘విదన్తి’ అనేది పైకి అధికపదం వలె కనబడుతుంది. కాని “వాళ్ళే ఎరుగుదురు. కాని ఇతరులకు తెలువరు” అనే భావాన్ని సూచించడంకోసం ఈ పదం ప్రయోగించబడింది అని అర్థం. అందుచేత ఇక్కడ అధికపదత్వం గుణమే.

వృ. యథా వా-

శ్లో॥ వద వద జితః స శత్రుర్న హతో జల్పంశ్చ తవ తవాస్మీతి,
చిత్రం చిత్రమరోదీద్ధా హేతి పరం మృతే పుత్రే. 313

వృ. ఇత్యేవమాదౌ హర్షభయాదియుక్తే వక్తరి.

వ్యా. అధికపదత్వం గుణం అవదానికి మరొక ఉదాహరణం ఎట్లనగా.

వదేతి :- సః శత్రుః = ఆ శత్రువు, జితః = జయించబడినాడా? వద వద.
= చెప్పుము, చెప్పుము. ఇది యుద్ధంనుంచి వచ్చినవారిని ప్రభువు అడిగిన ప్రశ్న.
తవ అస్మి, తవ అస్మి ఇతి = 'నీ వాడను', 'నీ వాడను' అని, జల్పన్ చ =
పలుకుతున్న అతడు, స హతః = చంపబడలేదు. పరమ్ = కాని, పుత్రే =
పుత్రుడు, మృతే = మరణించినవాడగుచుండగా, హా హా ఇతి = హా హా అని,
చిత్రం చిత్రమ్ = చిత్ర చిత్రంగా, అరోదీత్ = ఏడ్చెను.

ఇతీతి :- ఈ మొదలైనవాటిలో వక్త హర్షభయాదులతో కూడినప్పుడు
అధికపదత్వం గుణం అవుతుంది.

వి. ఇక్కడ మొదటి పాదంలోని వక్త ప్రభువు. అతడు హర్షావేశంలో
ఉండడంచేత 'వద వద' అని రెండు మాట్లా అన్నాడు. రెండవపాదంలో వక్త
ఓడిపోయిన శత్రువు. భయావేశంచేత అతడు 'తవాస్మి, తవాస్మి' అని రెండు
మాట్లా అన్నాడు. మూడవ పాదంలో వక్తలు యుద్ధంనుంచి వచ్చిన యోధులు.
వాళ్ళు ఆశ్చర్యావేశంలో "చిత్రం చిత్రమ్" అని రెండు మాట్లా అన్నారు. నాల్గవ
పాదంలో వక్త ఓడిపోయి శరణుజొచ్చిన శత్రువు. అతడు దుఃఖావేశంలో
ఉండడంచేత 'హా హా' అని రెండు మాట్లా అన్నాడు. ఈ విధంగా హర్షాదివ్యంజ-
కాలు గాన అధికపదాలు దుష్టములు కావు అని అర్థం.

వృ. కథితపదం క్వచిద్గుణః లాటానుప్రాసే ఆర్థాంతరసంక్రమిత
వాచ్యే విహితస్య ఆనువాద్యత్వే చ. క్రమేణోదాహరణమ్.

శ్లో॥ సితకరకరరుచిరవిభా విభాకరాకార ధరణీధరకీర్తిః,
పౌరుషకమలా కమలా సాపి తవై వాస్తి నాన్యస్య. 314

వ్యా. కథితేతి :- కొన్ని చోట్ల అనగా లాటానుప్రాసంలోను, అర్థాంతర సంక్రమితవాచ్యధ్వనిలోను, విధించబడినదాన్ని అనువదించేటప్పుడు కథితపదం గుణం అవుతుంది. క్రమంగా ఉదాహరణలు.

నీతేతి :- ఇది లాటానుప్రాసలో కథితపదత్వానికి గుణత్వం ఉండడానికి ఉదాహరణం. విభాకరాకార = నూర్కుని వంటి ఆకారం గలవాడా! కీప్రమైన ప్రతాపం గలవాడా, ఛరణిధర = రాజా! సితకరకరరుచిరవిభా = చంద్రుని కిరణముల వంటి అందమైన కాంతి గల, కీర్తిః = కీర్తి, పౌరుషకమలా = పౌరుష లక్ష్మి, సా = ఆప్రసిద్ధమైన, కమలా ఆపి = లక్ష్మి, తవైవ = నీకే, అస్తి = ఉన్నది అన్యన్య = ఇతరునకు, న = లేదు.

వి. సమానార్థకాలైన పదాలు ఆవృత్తి చేయబడితే, రెండుసార్లు ప్రయోగించబడితే, లాటానుప్రాసం. రెండు పదాలకీ ఆర్థం ఒకటే అయి ఉండేనే ఈ అనుప్రాసం. ఇక్కడ 'కరకర' 'విభావిభా' 'కమలాకమలా' అని రెండుసార్లు పదాలు ప్రయోగించబడ్డాయి. అందుచేత లాటానుప్రాసం. ఈ అనుప్రాసకొరకై ఒకే ఆర్థం గల పదాన్ని ఆవృత్తిచేయడం జరిగింది. అందుచేత ఇక్కడ కథిత పదత్వం గుణమే కాని దోషం కాదు.

ఆవ. అర్థాంతరసంక్రమితవాచ్యధ్వనిలో కథితపదం గుణం అవడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు—

శ్లో॥ తాలా జాలాంతి గుణా జాలా దే సహిఅపహిం ఘేష్పన్తి,

రవికిరణానుగృహీతాని హోన్తి కమలాఇం కమలాఇం. 315

“తదా జాయన్తే గుణాః యదా తే సహృదయైర్గృహ్యన్తే
రవికిరణానుగృహీతాని భవన్తి కమలాని కమలాని”

వ్యా. ఆనందవర్ధనుని విషమబాణలీలలోని శ్లోకం. యదా = ఎప్పుడు, తే = అవి, సహృదయైః = సహృదయులచేత. గృహ్యన్తే = గ్రహింపబడతాయో, తదా = అప్పుడు, తే = అవి, గుణాః = గుణాలుగా, జాయన్తే = అవుతాయి. రవికిరణానుగృహీతాని = సూర్యకిరణాలచేత అనుగ్రహించబడిన, కమలాని = కమలాలు, కమలాని = కమలాలుగా, భవన్తి = అవుతున్నాయి.

వి. ఇక్కడ రెండవ 'కమల' పదం అర్థాంతరసంక్రమితవాచ్యం చాలా. గొప్పది, అసాధారణమైనది, సౌరభాదిగుణయుక్తము అని వ్యంగ్యం. ఈ వ్యంగ్యార్థానికి కమలపదపునరావృత్తియే కారణం. అందుచేత ఇక్కడ కూడా కథిత పదత్యం గుణమే.

అవ. విహితమైనదానిని అనువదించవలసివచ్చి నప్పుడు కథితపదం గుణం అవడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ జితేంద్రియత్వం వినయస్య కారణం
గుణప్రకర్షో వినయాదవాప్యతే,
గుణప్రకర్షేణ జనోఽనురజ్యతే
జనానురాగప్రభవా హి సంపదః.

316

వ్యా. జితేతి :- జితేంద్రియత్వమ్ = జయించబడిన ఇంద్రియాలు కలిగి ఉండడం, ఇంద్రియాలను జయించడం, వినయస్య = వినయానికి, కారణమ్ = కారణము. వినయాత్ = వినయంవలన, గుణప్రకర్షః = గుణాల ఉత్కర్ష, అవాప్యతే = పొందబడును. గుణప్రకర్షాత్ = గుణాల ప్రకర్షవలన, జనః = జనం, అనురజ్యతే = అనురాగం కలది అగును. సంపదః = సంపదలు, జనానురాగప్రభవాః హి = జనుల అనురాగమే కారణంగా కలవి కదా?

వి. ఇక్కడ మొదటి వాక్యంలో జితేంద్రియత్వంచేత వినయం కలుగుతుందని వినయం విధించబడింది. ఆ విషయాన్ని అనువదించి ద్వితీయపాదంలో గుణప్రకర్ష విధించబడింది. ఆ గుణప్రకర్షను అనువదించి తృతీయపాదంలో జనానురాగం విధించబడింది. జనానురాగాన్ని అనువదించి చతుర్థపాదంలో సంపదలు విధించబడ్డాయి. ఈ విధంగా విధించబడినదానిని అనువదించేటప్పుడు కథితపదత్యం గుణమే కాని దోషం కాదు.

వృ. పతత్రప్రకర్షమపి క్వచిద్గుణః. యథా ఉదాహృతే ప్రాగప్రాప్తేత్యాదౌ- 317. సమాప్తపునరాత్తం క్వచిన్నగుణః, న దోషః, యత్ర న విశేషణమాత్రదానార్థం పునర్గ్రహణమ్, అపి తు వాక్యాంతరమేవ క్రియతే. యథా ఆత్మైవ ప్రాగప్రాప్తేత్యాదౌ- 318.

అపదస్థసమాసం క్వచిద్గుణః. యథా ఉదాహృతే రక్తాశోకేత్యాదౌ 319.

వ్యా. పతదీతి :- పతత్ప్రకర్షం కూడా కొన్ని చోట్ల గుణమే ఉదాహరించిన “ప్రేగప్రాప్త” ఇత్యాదిపద్యంలో (చూ. 209 శ్లోకం) వలె. ఈ పద్యంలోని చతుర్థపాదంలో గురువును స్మరించగానే క్రోధం తగ్గడంచేత మృదువైన కోమల పదయుక్తబంధమే యుక్తం గాన ఇక్కడ పతత్ప్రకర్షత్వం (వికటవర్ణదీర్ఘసమాసాదులతో ప్రారంభించిన రచనలో చతుర్థపాదం వచ్చే సరికి అది సదలినా) గుణమే అని ఆర్థం.

సమాప్తేతి :- ఎక్కడ మళ్ళీ గ్రహించడం విశేషణం కూర్చడం కోసం మూత్రమే కాదో, మరొక వాక్యమే నిర్మించబడుతుందో అలాంటి కొన్ని స్థలాలలో పూర్వం ఉదాహరించిన ప్రేగప్రాప్తేత్యాది శ్లోకంలో వలె (చూ. 209 శ్లోకం) సమాప్తపునరాత్తం గుణమూ కాదు, దోషమూ కాదు. ఈ శ్లోకంలో ‘యేనానేన’ ఇత్యాదికం కేవలం విశేషణం కూర్చడంకోసం చేర్చబడలేదు. మరొక వాక్యమే నిర్మించబడింది. అందుచేత ఇక్కడ యచ్ఛబ్దంచేత సమాప్తమైన దానిని మళ్ళీ గ్రహించినా, ‘సమాప్తపునరాత్తత్వం’ ఉన్నా అది దోషం కాదు; దీనివల్ల వైశిష్ట్యం ఏదీ కనబడడం లేదు గాన గుణం కూడా కాదు.

వైరుక ఉదాహరించిన ‘రక్తాశోక’ ఇత్యాది శ్లోకంలో వలె (చూ. 300 శ్లోకం) కొన్నిచోట్ల ‘అపదస్థసమాసం’ గుణం అవుతుంది. ఈ శ్లోకంలో తృతీయ పాదంలోని దీర్ఘసమాసం విప్రలంభశృంగారానికి అనుగుణం కాకపోయినా అశోక వృక్షంమీద నాయకునికి కలిగిన క్రోధాన్ని సూచించడంద్వారా విప్రలంభపోషకం గానే ఉన్నది. అందుచేత అపాతతః అపదస్థసమాసత్వం ఉన్నా అది గుణమే.

నిజానికి ఇక్కడ అపదస్థసమాసత్వమే లేదు. అన్ని పాదాలకీ వక్త ఒకడే కదా! అస్థానస్థ (అపదస్థ) సమాసానికి ఉదాహరణంగా ఇచ్చిన ‘అద్యాపి’ ఇత్యాది శ్లోకంలో వలె (చూ. 238 శ్లోకం) వక్తృభేదం లేదు కదా? అందుచేత ఇది చింత్యము అని ప్రదీపకారుడు అభిప్రాయపడగా సుధాసాగరవ్యాఖ్యానకర్త మమ్మటుణ్ణి సమర్థించడానికి ప్రయత్నించాడు. కాని ప్రదీపకారుడు చెప్పినదే యుక్తం అని తోస్తుంది. ‘సుధాసాగరం’ అనే వ్యాఖ్య రచించిన బీమసేనుడు అడుగడుగునా మమ్మటుణ్ణి ‘వాగ్దేవ్యవతారం’ అని కొనియాడుతూ, ఆయనమీద ఈగ వారికుండా

చూస్తూంటాడు. కొన్నిచోట్ల ఇతడు చేసే వాదనలు స్వతంత్రంగా ఆలోచించడం అలవాటున్నవాళ్ళకి అనుచితంగా కనబడతాయి.

వృ. గర్భితం తథైవ. యథా-

గాథ. హుమి అవహత్థిఅరేహో జీరంకుసో అహ వివేఅరహిఓ వి
సివిజే వి తుమమ్మిపుణో పత్తిహి భత్తిం ణ పసుమరామి.

“భవామ్యపహస్తితరేఖో నిరజ్కుశోఽథ వివేకరహితోఽపి
స్వప్నోఽపి త్వయి పునః ప్రతీహి భక్తిం న ప్రస్మరామి”

వృ. అత్ర ‘ప్రతీహి’ ఇతి మధ్యే దృఢప్రత్యయోత్పాదనాయ.
ఏవమన్యదపి లక్ష్యాల్లక్ష్యమ్.

వ్యా. గర్భితమితి :- గర్భితం కూడా అట్లే. అనగా కొన్నిచోట్ల గుణం
అవుతుంది. ఎట్లనగా-

భవామీతి :- ఆనందవర్ధనుడు రచించిన విషమబాణలీలలో మన్మథునితో
యౌవనం ఆంటూన్న మాటలు. నేను, అవహస్తితరేఖః = తొలగించబడిన మర్యా
దలు (కట్టుబాట్లు) కలవాడను, నిరజ్కుశః = నిరంకుశుడను, అథ = మరియు,
వివేకరహితః అపి = వివేకం లేనివాడను, భవామి = అగుదును, ఇలాంటివాడిని
కావచ్చును. స్వప్నోఽపి = స్వప్నంలో కూడ, త్వయి = నీయందు, భక్తిం
పునః = భక్తినైతే, న ప్రస్మరామి = మరువను; ప్రతీహి = తెలుసుకొనుము.

అత్రేతి :- ఇక్కడ వాక్యమధ్యంలో ‘ప్రతీహి’ అనేది దృఢమైన నమ్మకం
కలిగించడం కోసం. ఈ విధంగానే ఇతర మైనది కూడా లక్ష్యాన్ని పట్టి ఊహించు
కోవాలి.

వి. ఇక్కడ దృఢంగా నమ్మకం కలగడంకోసం వాక్యమధ్యంలో
‘ప్రతీహి’ అని ప్రయోగించబడింది. అందుచేత గర్భితత్వం గుణమే కాని దోషం
కాదు.

ఈ విధంగానే లక్ష్యాలను పట్టి ఎక్కడ దోషం కూడా గుణం అవుతుందో,
ఎక్కడ దోషమూ, గుణమూ కూడా కాదో ఊహించుకోవాలి. అనగా ఈ ఘట్టంలో

చెప్పిన దోషాల విషయంలోనే కాకుండా ఇతరదోషాల విషయంలో కూడా ఊహించుకోవాలి అని అర్థం. ఇతరశ్లోకాలలో కూడా ఈ దోషాలు కనబడినంత మాత్రాన దోషం అనకూడదు; పై ఉదాహరణలలో చూపిన విధంగా ఇతరాంశాలు కూడా పరిశీలించి నిర్ణయించాలి అని కూడా అర్థం.

ఈ ఘట్టంలో (వీరి, వీరివ కాచికలు తద్వ్యాభ్యోదాహరణాలు) మమ్మటుడు అపష్టార్థత్వం, పునరుక్తత్వం, నిర్దేశుత్వం, కష్టత్వం, అప్రయుక్తత్వం, నిహ తార్థత్వం, అశ్లేలం, సందిగ్ధత్వం, అప్రతీతత్వం, గ్రామ్యత్వం, న్యూనపదత్వం, అధికపదత్వం, కఠితపదత్వం, పతత్రప్రకర్షత్వం, సమాప్తపునరాత్తత్వం, అపదస్థ సమాసత్వం, గర్భితత్వం అనే 17 దోషాలు కొన్ని సందర్భాలలో దోషాలు కావనీ, దోషాలు కాకపోవడమే కాకుండా గుణా లనీ సోదాహరణంగా ప్రతిపాదించాడు. దీనిని పట్టి పై దోషాలు అనిత్యదోషాలనీ, ఇంక మిగిలిన దోషాలన్నీ నిత్యదోషాలనీ వ్యాఖ్యాతలు విశదీకరించారు. అనగా అవి ఎల్లప్పుడూ పరిత్యాజ్యాలే అని అర్థం అయితే మమ్మటుడు చూపినట్లుగా ఇతరదోషాలలో మరి కొన్నింటిని కూడా దోషాలు కావని సోదాహరణంగా ఎవరైనా నిరూపించగలిగితే వాటిని కూడా అనిత్యదోషా లని అంగీకరించడంలో మమ్మటునికి అభ్యంతరం ఉండదు. అందుచేతనే- "ఏవమన్యదపి లక్ష్యాల్లక్ష్యమ్" అని ఆయన ఈ ఘట్టాన్ని ముగించాడు.

అవ. ఇంతవరకూ చెప్పిన దోషాలన్నీ పద-వాక్య-అర్థాల ద్వారా రసానికి భంగం కలిగిస్తాయి. ఇప్పుడు సాక్షాత్తు రసవిరోధులైన దోషాలను నిరూపిస్తున్నాడు.

కా. వ్యభిచారిరసస్థాయిభావానాం శబ్దవాచ్యతా,
కష్టకల్పనయా వ్యక్తిరనుభావవిభావయోః.

60

ప్రతికూలవిభావాదిగ్రహో దీప్తిః పునః పునః,
అకాణ్డే ప్రథనచ్ఛేదో అజ్గస్యాప్యతివిస్తృతిః.

61

అజ్గినోఽననుసంధానం ప్రకృతీనాం విపర్యయః,
అనజ్గస్యాభిధానం చ రసే దోషాః స్యురీదృశాః.

62

వ్యా. వ్యభిచారీతి :- వ్యభిచారిరసస్థాయిభావానామ్ = వ్యభిచారిభావాలు, రసం, స్థాయిభావాలు, శబ్దవాచ్యతా = తమ తమ శబ్దాలచేత, పేర్లచేత చెప్పబడడం, (ఇవి మూడు దోషాలు). కష్టకల్పనయా = కష్టమైన కల్పనచేత, అనుభావవిభావయోః = అనుభావవిభావాలయొక్క, వ్యక్తిః = వ్యంజనం, (ఇవి రెండు దోషాలు), ప్రతికూలవిభావాదిగ్రహః = ప్రస్తుతరసానికి ప్రతికూలములైన విభావాదులను గ్రహించడం, పునః పునః = మాటిమాటికి, దీప్తిః = ఒకే రసాన్ని దీపింపజేయడం, అకాణ్ఠే = అసమయంలో, ప్రథనచ్ఛేదో = రసాన్ని విస్తరింపజేయడం, చేదించివేయడం, (ఇవి రెండు దోషాలు), అజ్గస్య = అంగముయొక్క, అతివిస్తృతిః = అధికవిస్తరణం, అధికవర్ణనం, అజ్గినః = అంగియొక్క, అననుసందానమ్ = అనుసందానం చేయకపోవడం, ప్రధానవ్యక్తులు మొదలైనవారిని మర్చిపోవడం వంటిది. ప్రకృతీనామ్ = ప్రకృతులయొక్క, నాయకాదులయొక్క, విపర్యయః = తారుమారు చేయడం, అనజ్గస్య = అంగం కానిదానియొక్క, అభిదానమ్ = చెప్పడం, ఈదృశాః = ఇట్టివి, రసే = రసమునందు, దోషాః = దోషాలు, స్యుః = అగును. ఈ పదమూడు దోషాలు, ఇంకా ఇటువంటి దోషాలు రసానికి సంబంధించినవి ఉంటాయి అని ఆర్థం.

వృ. (1) స్వశబ్దోపాదానం వ్యభిచారిణో యథా-

శ్లో॥ సప్రీడా దయితాననే సకరుణా మాతజ్గచర్మామృరే
సత్రాసా భుజగే సవిస్మయరసా చన్ద్రేఽమృతస్యన్ద్రిని,
నేర్ష్యా జహ్న్నాసుతావలోకనవిధౌ దీనా కపాలోదరే
పార్వత్యా నవసంగమప్రణయినీ దృష్టిః శివయాస్తు వః. 321

వృ. అత్ర ప్రీడాదీనామ్.

“వ్యానప్రమా దయితాననే ముకులితా మాతజ్గచర్మామృరే
సోత్కమ్పా భుజగే నిమేషరహితా చన్ద్రేఽమృతస్యన్ద్రిని
మీలద్రూః సురసిన్దుదర్శనవిధౌ మ్లానా కపాలోదరే”

ఇత్యాది తు యుక్తమ్.

వ్యా. స్వేతి :- వ్యభిచారిభావాలను స్వశబ్దంచేత గ్రహించడం ఎట్లనగా-

వి. వ్యభిచారిభావాలను. రసాలను, స్థాయిభావాలను వాటి వాటి కార్యాల వర్ణనం ద్వారా వ్యంజింపజేయ్యాలి కాని వాటి పేర్లు చెప్పి వాచ్యం చేయకూడదు. అలా చెయడం తోషం. వ్యభిచారిభావా స్వశబ్దోపాదానానికి ఉదాహరణం ఎట్లనగా-

సప్తీకా ఇతి :- దయితాననే = భర్త ముఖమునందు, సప్తీకా = సిగ్గుతో కూడినది, మాతజ్గచర్మామ్పరే = గజచర్మవస్త్రమునందు, సకరుణా = జాలితో కూడినది, భుజగే = సర్పమునందు, సత్రాసా = తయంతో కూడినది, అమృతస్మన్దినీ = అమృతాన్ని స్రవిస్తూన్న, చన్ద్రే = చంద్రునియందు, సవిస్మయరసా = ఆశ్చర్యంతో కూడినది, జహ్నుసుతావలోకనవిధౌ = గంగను చూచుటయందు, సేర్వా = ఈర్ష్యతో కూడినది, కపాలోదరే = కపాలమధ్యమునందు, దీనా = దీనమూ అయిన, నవసంగమప్రణయినీ = నవసంగమునందు ప్రేమ గం, పార్వత్యాః దృష్టిః = పార్వతియొక్క చూపు, వః = మీయొక్క, శివాయ = మంగళం కొరకు, అస్తు = అగుగాక.

అతేతి :- ఇక్కడ ప్రీతమొదలైన వ్యభిచారిభావాల పేర్లు చెప్పబడ్డాయి. అది తోషం. పై మూడు పాదాలకు బదులు “వ్యానమా” ఇత్యాది పాఠం యుక్తంగా ఉంటుంది. “ప్రియుని ముఖంలో క్రిందికి వంగినది, గజచర్మవస్త్రంలో ముజుచుకున్నది, సర్పంలో కంపంతో కూడినది, అమృతం స్రవిస్తూన్న చంద్రుని యందు రెప్పపాటు లేనిది, గంగను చూచుటయందు కనుబొమ్మల విరుపుతో కూడినది, కపాలోదరంలో మ్లానమైనది అయిన పార్వతి చూపు మీకు మంగళము. లిచ్చుగాక” అని దీని అర్థం. ఈ పాఠంతో ప్రీతాదుల అనుభావాలైన క్రిందికి వంగడం మొదలైనవాటిచేత ప్రీతాదులు వ్యంజింపబడుతున్నాయి. ఈ విధంగా వ్యభిచారిభావాలు వ్యంగాలుగా ఉండాలి గాని స్వశబ్దచాచ్యాలుగా ఉండకూడదు.

వృ. రసస్య స్వశబ్దేన, శృంగారాదిశబ్దేన చ వాచ్యత్వమ్. క్రమేణోదాహరణమ్.

శ్లో॥ తామనగ్గజయమగ్గలశ్రియం
కించిదుచ్చభుజమూలలోకితమ్,

నేత్రయోః కృతవతోఽస్య గోచరే
కోఽప్యజాయత రసో నిరంతరః.

322

వ్యా. రసస్యేతి :- రసం సామాన్యరూపంలో 'రస' శబ్దంచేత, విశేష రూపంలో 'శృంగార' మొదలైన శబ్దాలచేత వాచ్యం కావచ్చును. క్రమంగా ఉదాహరణం.

తామితి :- అనన్తజయమన్తలక్రియమ్ = మన్మథుని విజయమంగల లక్ష్మీ చూపురాలైన, (ముందుగా), కించిత్ = కొంచెము, ఉచ్ఛ్రుజములలోకితామ్ = ఉన్నతమైన స్తనసంధియందు చూడబడిన, తామ్ = ఆమెను, నేత్రయోః = నేత్రములయొక్క, గోచరే = గోచరమునందు, కృతవతః = చేసిన (పూర్తిగా చూచిన), అస్య = వీనికి, నిరంతరః = నిరంతరమైన, అత్యధికమైన, కోఽపి = చెప్ప శక్యం కాని, రసః = శృంగార రసం, అజాయత = పుట్టెను.

వి. ఇక్కడ శృంగారరసం 'రస' శబ్దంచేత సామాన్యరూపంలో (శృంగార రసంగా కాకపోయినా, రసంగా) నిర్దేశించబడింది. ఇది దోషం.

అవ. రసం విశేషరూపంలో శృంగారపదంచేత నిర్దేశించబడిన ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ ఆలోక్య కోమలకపోలతలాభిషిక్త
వ్యక్తానురాగసుభగామభిరామమూర్తిమ్,
పశ్యేష బాల్యమతివృత్య వివర్తమానః
శృంగారసీమని తరణితమాతనోతి.

323

వ్యా. ఆలోక్యేతి :- కోమలకపోలతలాభిషిక్తవ్యక్తానురాగసుభగామ్ = కోమలములములైన చెక్కిళ్ళయందు అభిషేకింపబడిన, అనగా ముఖవికాసాదుల ద్వారా స్థాపించబడిన, వ్యక్తమైన అనురాగంచేత సుందరమైన, అభిరామమూర్తిమ్ = మరోహరమైన మూర్తి గల ఆమెను, ఆలోక్య = చూచి, బాల్యమ్ = బాల్యమును, అతివృత్య = దాటి, వివర్తమానః = మార్పు చెందుదున్న, యౌవనంలో ప్రవేశిస్తూన్న, ఏషః = ఇతడు, శృంగారసీమని = శృంగారసీమయందు, తరణి

తమ్ = అవిచ్ఛిన్నమైన ఉల్లాసమును, ఆతనోతి = చేయుచున్నాడు. పశ్య = చూడుము.

వి. ఇక్కడ రసాలలో ఒక రసమైన శృంగారాన్ని చెప్పతూ 'శృంగార' శబ్దం ప్రయోగించబడినది. అది దోషం.

వృ. (3) స్థాయి నో యథా-

శ్లో॥ సంప్రహరే ప్రహరణైః ప్రహరాణాం పరస్పరమ్,
తణత్కారైః క్రుతిగతైరుత్సాహస్తస్య కోఽప్యభూత్. 324

వృ. అత్రోత్సాహస్య.

వ్యా. స్థాయినః ఇతి :- స్థాయి స్వశబ్దవాచ్యం అయిన ఉదాహరణం ఎట్లనగా-

సంప్రహరే ఇతి :- సంప్రహరే = యుద్ధమునందు, ప్రహరణైః = ఆయుధాలచేత, పరస్పరమ్ = పరస్పరము చేయబడిన, ప్రహరాణామ్ = దెబ్బలయొక్క, తణత్కారైః = 'తణ్ తణ్' అనే చప్పుళ్ళచేత, తస్య = వానికి, కోఽపి = చెప్ప శక్యం కాని, ఉత్సాహః = ఉత్సాహం, అభూత్ = ఆయెను.

అత్రేతి :- ఇక్కడ ఉత్సాహం స్వశబ్దంచేత ('ఉత్సాహ' శబ్దంచేత) చెప్పబడింది.

అవ. "కష్టకల్పనయా వ్యక్తిః" అనగా అనుభావవిభావాల అభివ్యక్తి కష్టకల్పనచేత కలిగడం అని అర్థం. అనగా ఇతరశ్లోకాదుల పరిశీలన, ప్రకరణాదులను గుర్తించడం చేస్తేనే కాని అవి అభివ్యక్తం కాకపోవడం. అప్పుడు వాటి ప్రతీతి ఆలస్యంగా జరుగుతుంది గాన రసానుభూతిలో చమత్కారం తగ్గుతుంది. అనుభావం కష్టకల్పనచేత వ్యక్తం అవడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ కర్పూరధూలిధవలద్యుతిపూరధౌత
దిజ్మణ్డలే శిశిరరోచిషి తస్య యూనః,
లీలాశిరోంశుకనివేశవిశేషకుప్తి
వ్యక్తస్తనోన్నతిరభూన్నయనావనౌ సా.

వృ. అత్రోద్ధీపనాలమ్బనరూపాః శృంగారయోగ్యా విభావా అనుభావపర్యవసాయినః స్థితాః ఇతి కష్టకల్పనా.

వ్యా. కర్పూరేతి :- శిశిరరోచిషి = చంద్రుడు, "కర్పూర....మణ్డలే". కర్పూర = కర్పూరముయొక్క, దూలి = పరాగం వలె, ధవల = తెల్లని, ద్యుతి పూర = కాంతిసముదాయంచేత, దౌత = కడిగివేయబడిన, దిజ్మణ్డలే = దిక్కుల మండలం కలవా డగుచుండగా, లీలాశిరోంశుకనివేశవిశేషక్లుప్తి వ్యక్తస్తనోన్నతిః = విలాసచేత శిరోవస్త్రము యొక్క (స్థితియొక్క) విశేషరచనచేత, అనగా శిరస్సుపై మేలిముసుగుగా వేసికొన్న వస్త్రాన్ని విలాసపూర్వకంగా, ఒక విధంగా సర్దుకోవడంచేత, స్పష్టంగా కనబడుచున్న, స్తనోన్నత్యం గల, సా = ఆమె, తస్య = ఆ, యానః = యువకునకు, నయనావనో = నేత్రభూమియందు, అభూత్ = ఆయెను.

అత్రేతి :- ఇక్కడ ఉద్ధీపనాలమ్బనరూపములైన శృంగారయోగ్యులైన విభావాలు అనుభావంలో పర్యవసానం చెందేవిగా ఉన్నాయి. అందుచేత కష్టకల్పన.

వి. ఇక్కడ రసం (రతి) నాయకనిష్ఠంగా వర్ణింపబడుతున్నది. దానికి తగిన స్తంభరోమాంచాదిరూపాలైన అనుభావాలు ఆతనిలో ఉన్నట్లు చెప్పాలి. కాని ఆ విషయం చాల ఆలస్యంగా తెలుస్తూన్నది. వెన్నెల ఉద్ధీపన విభావం. అభివ్యక్తస్తనోన్నతి యైన లలన ఆలంబనవిభావం. శృంగారానికి తగిన ఈ ఉద్ధీపనాలంబనవిభావాలను మాత్రం చెప్పడం జరిగింది. దీనిని పట్టి చంద్రదోదయంలో యువతీ యువకులు పరస్పరాలోకనం చేసినప్పుడు వికారం కలగకుండా ఉండదు గాన స్తంభాద్యనుభావాలు కలిగి నట్లుగా కల్పించుకోవాలి. ఈ విధంగా ఇక్కడ అనుభావకల్పన కష్టమీద జరుగుతున్నది గాన ఇది దోషం.

అవ. (౧) కష్టకల్పనచేత విభావప్రతీతికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ పరిహరతి రతిం మతిం లునీతే

స్థలతి భృశం పరివర్తతే చ భూయః,

ఇతి బత విషమా దశాస్య దేహం

పరిభవతి ప్రసభం కిమత్ర కుర్మః.

వృ. అత్ర రతిపరిహారాదీనామనుభావానాం కరుణాదావపి సంభ
వాత్ కామిసీరూపః విభావః యత్నతః ప్రతిపాద్యః.

వ్యా. పరిహరతీతి :- రతిమ్ = భోగ్యవస్తువులయందు ఆసక్తిని, పరిహ
రతి = తొలగిస్తూన్నది. మతిమ్ = ఆలోచనాశక్తిని, లునీతే = ఖండిస్తూన్నది.
శృశమ్ = మిక్కిలి, స్థంతి = తొట్రుపాటుకలిగిస్తూన్నది. భూయః = మాటిమాటికి,
పరివర్తతే చ = ఇటూ అటూ దొర్లేటట్లు చేస్తూన్నది. ఇతి = ఈ విధంగా,
విషమా = విషమమైన, దశా = అవస్థ, అస్య = వీనియొక్క, దేహమ్ = దేహాన్ని,
ప్రసభమ్ = బలాత్కారంగా, పరిభవతి = తిరస్కరిస్తూన్నది. ఐత = అయ్యో!

అ.తేతి :- ఇక్కడ రతిపరిహారం మొదలైన అనుభావాలు కరుణాదిరసా
లలో కూడ సంభవించవచ్చును. అందుచేత కామిసీరూపమైన విభావం ప్రయత్న
పూర్వకంగా ప్రతిపాద్యం అయి ఉంది.

2. వాయకనిష్ఠ మైన విప్రలంభశృంగారానికి కామిని ఆలంబనవిభావం
అని సూచించవలసి ఉంది. రతిపరిహారాదులు కరుణాదులలో కూడ ఉండవచ్చును
గాన వాటిని పట్టి ఆలంబనవిభావాన్ని ఊహించడానికి వీలులేదు ఇంక ప్రక
రణాదులను పట్టి మాత్రమే దాన్ని గూర్చి తెలిసికొనవలసి ఉంది. అందుచేత
ఇక్కడ విభావవ్యక్తి కష్టకల్పనాసాధ్యం అయి ఉంది కాబట్టి దోషం.

అవ. (6) 'ప్రతికూలవిభావాది గ్రహణం' అనగా ప్రకృతరసానికి విరుద్ధమైన
రసానికి సంబంధించిన విభావానుభావవ్యభిచారులను నిబంధించడం. అలాంటి
విభావవ్యభిచారుల నిబంధనానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ ప్రసాదే వర్తస్య ప్రకటయ ముదం సంత్యజ రుషం
ప్రియే శుష్కన్త్యజ్ఞాన్యమృతమివ తే సిఞ్చతు వచః,
నిధానం సౌఖ్యానాం క్షణమభిముఖం స్థాపయ ముఖం
న ముగ్ధే ప్రత్యేతుం ప్రభవతి గతః కాలహరిణః. 327

వృ. అత్ర శృంగారే ప్రతికూలస్య శాన్తస్యానిత్యతాప్రకాశరూపో
విభావః, తత్రప్రకాశితో నిర్వేదశ్చ వ్యభిచారీ ఉపాత్తః

వ్యా. ప్రసాదే ఇతి :- ప్రణయకోపం చెందిన నాయికతో నాయకుడు అంటాన్న మాటలు. ప్రియే = ఓ ప్రియురాలా! ప్రసాదే = ప్రసాదమునందు, వర్తస్య = ఉండుము, అనుగ్రహించుము. ముదమ్ = సంతోషమును, ప్రకటయ = ప్రకటించుము. రుషమ్ = కోపమును, సంత్యజ = విడువుము. తే = నీయొక్క అమృతమివ = అమృతం వంటి, వచః = వచనము, శుష్కన్తి = ఎండిపోవుచున్న, అజ్ఞాని = నా అవయవాలను, నిశ్చతు = తడుపుగాక. సౌఖ్యానామ్ = సౌఖ్యము లకు, నిదానమ్ = నిధి ఆయిన, ముఖమ్ = ముఖమును, క్షణమ్ = క్షణకాల మును, క్షణంపాటు, అభిముఖమ్ = అభిముఖమైనదానినిగా, స్థాపయ = ఉంచుము. ముగ్ధే = ఓ తెలివి తక్కువదానా! గతః = వెళ్ళిపోయిన, కాలహరిణః = కాలం అనే రేడి, ప్రత్యేతుమ్ = తిరిగి వచ్చుటకు, న ప్రభవతి = సమర్థం కాదు.

అత్రేతి :- ఇక్కడ శృంగారంలో, శృంగారరసఘట్టంలో, శృంగారానికి ప్రతికూలమైన శాంతరసానికి సంబంధించిన కాలానిత్యత్వాన్ని ప్రకాశింపజేయడం అనే విభావమూ దానిచేత ప్రకాశించబడిన నిర్వేదం అనే వ్యభిచారిభావమూ గ్రహించబడ్డాయి.

అవ. ప్రతికూలానుబావం చెప్పడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ ణీహృతరమణమ్మి లోఅణపహమ్మి పడిప గురుఅణమజ్ఞమ్మి,
సకలపరిహారహిఅతి వణగమణం ఏవ్వ మహాఇ వహూ.

“నిభృతరమణే లోచనపథే పతితే గురుజనమధ్యే,
సకలపరిహారహృదయా వనగమనమేవేచ్ఛతి వదూః”

వృ. అత్ర సకలపరిహారవనగమనే శాంతానుభావౌ. ఇన్దనాద్యా నయనవ్యాజేన ఉపభోగార్థం వనగమనం చేత్ న దోషః.

వ్యా. నిభృతేతి :- నిభృతరమణే = గుప్తకాముకుడు, జారుడు, గురుజన మధ్యే = పెద్దల మధ్యయందు, లోచనపథే = నేత్రమార్గమునందు, పతితే = వడినవాడగుచుండగా, వదూః = ఆ స్త్రీ, సకలపరిహారహృదయా = అన్నింటిని విడిచిపెట్టివేయడమునందు హృదయం కలదై, వనగమనమేవ = వనమును గూర్చి వెళ్ళుటను మాత్రమే, ఇచ్ఛతి = కోరుచున్నది.

అత్ర ఇతి :- ఇక్కడ అన్నింటినీ విడిచిపెట్టడం, అరణ్యానికి వెళ్ళడం అనేవి (శృంగారానికి ప్రతికూలమైన) శాంతానికి అనుభావాలు. అయితే కద్దెలు మొదలైనవి తీసుకొని రావా లనే పంకతో, ఇంట్లో పనులన్నీ విడచి) ఉపభోగం కోసం వసానికి వెళ్ళడం అని అభిప్రాయం అయితే దోషం లేదు.

వృ. (7) దీప్తిః పునః పునర్యథా కుమారసంభవే రతివిలాపే.

(8) అకాణ్డేప్రథనం వేజీసంహరే ద్వితీయేఽజ్ఞే అనేకవీరక్షయే ప్రవృత్తే బానుమత్యా సహ దుశ్శోచనస్య శృజ్గారవర్ణమ్.

(9) అకాణ్డే చేదో యథా వీరచరితే ద్వితీయే అజ్ఞే రాఘవ భార్గవయోర్ధూరాధిరూఢే వీరరసే “కజ్జ-ణమోచనాయ గచ్ఛామి” ఇతి రాఘవస్మోక్తౌ.

(10) అజ్గన్య అప్రధానస్య అతివిస్తరేణ వర్ణనమ్. యథా-హయ గ్రీవవధే హయగ్రీవస్య.

(11) అజ్గినః అననుసందానమ్-యథా రత్నావళ్యాం చతుర్థే అజ్గే బాభ్రవ్యాగమనే సాగరికాయాః విస్మృతిః.

వ్యా. దీప్తిరితి :- (7) ఒకమారు దీప్తితమైనదానికి, అనగా పోషించబడిన దానికి, మధ్య మధ్య విచ్చేదం కలిగించి మళ్ళీ గ్రహిస్తూ ఉండడం ‘పునః పున దీప్తి’. దీనికి ఉదాహరణం కుమారసంభవం చతుర్థస్కంధోని రతివిలాపమట. “అథ మోహపరాయణా సతీ” (4.1) ఇత్యాదులచేత ప్రారంభంలో దీప్తి పొందింప బడిన కరుణరసం మళ్ళీ “అథ సా పునరేవ విహ్వలా” (4.4) ఇత్యాదులచేత మరల దీప్తం చేయబడింది. తరవాత వసంతుణ్ణి చూచినప్పుడు దానికి విచ్చేదం కలిగింది. మళ్ళీ “తమవేక్ష్య రురోద సా భృశమ్” ఇత్యాదికం చేత ఉద్దీపితం అయింది. ఈ పునఃపునర్దీప్తితమైన ఒకే రసాన్ని ఆస్వాదించడం సహృదయ హృదయోవ్యేజకంగా (సహృదయుల హృదయాలకు విసుగు పుట్టించేదిగా) ఉంటుంది. అందుచేత ఇది దోషం

(8) అకాణ్డే ఇతి :- సమయం కాని సమయంలో రసాన్ని విస్తరింప

చేయడం “అకాండప్రథనం”. వేణీసంహారం ద్వితీయాంకంలో, అనేక మహావీరులు నశించే యుద్ధం ప్రారంభం అయిన సమయంలో (సమయం కాని సమయంలో, కరుణవీరాదులు ఆస్వాదించదగిన సమయంలో) భానుమతితో దుర్యోధనుని శృంగారాన్ని వర్ణించడం వంటిది ‘అకాండప్రథనం’.

(9) అకాణ్డే చేద ఇతి :- ప్రారంభం అయి మంచి ఊపులో ఉన్న రసాన్ని హఠాత్తుగా సమయం కాని సమయంలో చేదించివేయడం అకాండచేదం. మహావీరచరితంలో శ్రీరామపరశురాముల మధ్య వీరరసం (ఉత్సాహం) అత్యుచ్చ స్థాయికి అందుకొన్న సమయంలో రాముడు ‘కంకణమోచనంకోసం వెళ్ళి వస్తాను’ అని అన్న మాట అకాండచేదానికి ఉదాహరణం.

వి. వివాహానంతరం పదవరోజున చేసే ఒక ఉత్సవం కంకణమోచనం. ఒకరి నొకరు డీకొనడానికి సిద్ధం అయిన సమయంలో రాముడు అలా పరికడం అతని వీరత్వం విషయంలో సామాజికులకు సందేహం కలిగిస్తుంది. అందుచేత హఠాత్తుగా ఉచ్చస్థాయిలో ఉన్న రసాన్ని ఖండించకూడదు.

10. అజ్ఞస్యేతి :- అంగమైనదానిని లేదా అంగం అయినవానిని, అనగా అప్రధానమైనవానిని, అతివిస్తరంగా వర్ణించడం “అంగస్యావ్యతివిస్తృతిః” అనే దానికి అర్థం. ఎట్లనగా- హయగ్రీవవధంలో హయగ్రీవవర్ణనం.

వి. కాశ్మీరదేశీయుడైన మేంథకవి రచించిన ‘హయగ్రీవవధ’ అనే నాటకంలో ప్రధాననాయకుడు విష్ణువు. ఆ విష్ణువును వర్ణించడం మానేసి అప్రధానుడైన హయగ్రీవు డనే ప్రతిచాయకునికి సంబంధించిన జలక్రీడా-వనవిహార-రతి కేర్కాదులు వర్ణించడం అతడే ప్రధాననాయకు డనే భ్రాంతిని కలిగిస్తుంది. అందుచేత అప్రధానవిస్తృతవర్ణనం దోషం.

(11) అజ్ఞిన ఇతి:- అంగి అయిన వ్యక్తిని అనగా ప్రధానమైన నాయకుణ్ణి గాని, నాయకను గాని పరామర్శించకపోవడం “అజ్ఞినః అననుసంధానం”, ఎట్లనగా- ‘రత్నావళి’ నాటికలో నీంహళేశ్వరుని కంచుకి అయిన బాత్రవృక్షుడు వచ్చిన సందర్భంలోరాజు ప్రధానపాత్ర అయిన సాగరిక మాటే ఎత్తకపోవడంచేత ఆమెను మరచినట్లయింది. పీనివల్ల నాటికలో ప్రతిపాద్యం అయిన శృంగారరసం విచ్చిన్న ప్రాయం అయిపోయింది.

శ్లో॥ క్రోదం ప్రభో సంహరసంహరేతి
యావద్దిరః ఖే మమతాం చరన్తి

తావత్స వహ్నిర్భవనేత్రజన్మా
భస్మావశేషం మదనం చకార.

329

వృ. ఇత్యుక్తవత్ భృకుట్యాదివికారవర్జితః క్రోధః సద్యఃపలదః, స్వర్గపాతాల గగనసముద్రోల్లఙ్ఘనాద్యుత్సాహశ్చ దివ్యేష్యేవ. అదివ్యేషు తు యావదవదానం ప్రసిద్ధముచితం వా తాపదేవోపనిబద్ధవ్యమ్. అధికం తు నిబధ్యమానమసత్యప్రతిభాసేన “నాయకవద్వర్తి తవ్యం, న ప్రతినాయకవత్” ఇత్యుపదేశే న పర్యవస్యేత్. దివ్యాదివ్యేషు ఉభయథాపి. ఏవ ముక్తస్యోచిత్యస్య దివ్యాదీనామివ దీరోదాతాదీనామప్యన్యథావర్జనం విపర్యయః. ‘తత్రభవన్’ ‘భగవన్’ ఇత్యుత్తమేన న అదమేన, మునిప్రభృతౌ న రాజాదౌ, భట్టారకేతి నోత్తమేన రాజాదౌ, ప్రకృతివిపర్యయాపత్తే ర్వాచ్యమ్. ఏవం దేశకాలవయోజాత్యాదీనాం వేషవ్యవహారాదికముచితమేవ ఉపనిబద్ధవ్యమ్.

వ్యా. క్రోధమితి :- కుమారసంభవంలో మన్మథుడు బాణప్రయోగం చేయడానికి ఉద్యమించగానే శివుడు కోపించి ఆతనిని భస్మంగా చేసినట్లు వర్ణించే శ్లోకం. ప్రభో = ఓ! ప్రభూ! క్రోధమ్ = కోపమును, సంహర సంహర = ఉపసంహరించుము, ఉపసంహరించుము, ఇతి = అని. ఖే = ఆకాశమునందు, మరుతామ్ = దేవతలయొక్క, గిరః = వాక్కులు, యావత్ = ఎంతలో, చరన్తి = ప్రసరిస్తూన్నవో, తావత్ = అంతలో, భవనేత్రజన్మా = శివుని నేత్రాలనుండి పుట్టిన, సః వహ్నిః = ఆ అగ్ని, మదనమ్ = మన్మథుణ్ణి, భస్మావశేషమ్ = భస్మమే శేషం కలవానినిగా, చకార = చేసెను.

అని (పై శ్లోకంలో) చెప్పిన విధంగా కనుబొమ్మలు విరవడంవంటివి లేనిదీ వెంటనే పలాన్ని ఇచ్చేదీ అయిన కోపమూ, స్వర్గానికి పాతాలానికి వెళ్ళడానికి, ఆకాశసముద్రాలను లింఘించడానికి ఉత్సాహమూ, దివ్యనాయకులలోనే వర్ణించ తగింది. అదివ్యులతో మాత్రం ప్రసిద్ధమూ, ఉచితమూ అయిన పూర్వం జరిగిన చరిత్ర (అవదానం) ఎంత (ఎట్టిది) ఉందో అంత మాత్రమే వర్ణించ తగింది. అంతకు మించి వర్ణిస్తే ఇదంతా అసత్యం అనే అభిప్రాయం (పాఠకులకు) కలి

గదంచేత “నాయకుని వలె ప్రవర్తించాలి కాని ప్రతి నాయకుడు వలె ప్రవర్తించ కూడదు” అనే ఉపదేశంలో పర్కవస్థానం చెందదు. (ఇదంతా అసత్కం అనే అభి ప్రాయం కలిగిన తరవాత నాయకుని వలె ప్రవర్తించా లనే ప్రయత్నం ఉండదు కదా!) దివ్యాదివ్యులవిషయంలో లెండు విధాలా కూడా వర్ణనం చేయవచ్చును. ఈ విధంగా దివ్యాదులవిషయంలో చెప్పిన ఔచిత్యానికి విరుద్ధంగా వర్ణించడం ఎలా విపర్యయమో అట్లే క్రిందవాత్తాదులను మరొకవిధంగా వర్ణించడం కూడా విపర్యయమే.

‘తత్రవన్’ ‘భగవన్’ ఇత్యాదినంభోదనం ఉత్తముడు మాత్రమే, మునులు మొదలైనవారి విషయంలో మాత్రమే ప్రయోగించాలి. రాజాదుల విషయంలో ప్రయోగించకూడదు. అథముడు ఈ వదాలను మున్నాదుల విషయంలో కూడా ప్రయోగించకూడదు. ‘భట్టారక’ అని ఉత్తముడు రాజాదివిషయంలో ప్రయోగించకూడదు. (అథముడు మాత్రమే ఈ వదాన్ని రాజాదుల విషయంలో ప్రయోగించాలి). మరొక విధంగా ప్రయోగిస్తే ప్రకృతివిపర్యయం ఏర్పడుతుంది. ఇట్లే వేషం, వ్యవహారం మొదలైనవాటిని దేశానికి, కాలానికి వయస్సుకూ, జాతి మొదలైనవాటికి ఉచితంగా ఉండేటట్లు వర్ణించాలి.

ప్ర. (13) అనన్యస్య రసానుపకారకస్య వర్ణనమ్. యథా కర్పూర మ్జ్వర్యాం నాయకయా, స్వాత్మనా చ కృతం వసన్త వర్ణనమనాదృత్య వన్దివర్ణితస్య రాజ్ఞా ప్రశంసనమ్.

వ్యా. అనన్యస్యేతి :- ‘అనన్యస్య అభిధానమ్’ అనేవాని అర్థం. అనన్యస్య= రసానికి ఉపకరించనిదానియొక్క, వర్ణనము. ఎట్లనగా. ‘కర్పూరమంజరి’ అనే సత్త్వకంలో నాయక అయిన విభ్రమలేఖా, స్వయంగా తానుచేసిన వసంతవర్ణనాన్ని అచారించి, దానిని విడిచివేసి, వందులు చేసిన దానిని రాజు ప్రశంసించడం. ఇది రసానికి ఉపకరించేది కాదు. అందుచేత అనుచితం అని అర్థం.

వృ. “ఈదృశాః” ఇతి. నాయకాపాదప్రహారాదినా నాయకకౌపా దివర్ణనమ్. ఉక్తం హి ద్వనికృతా.

“అనౌచిత్యాదృతే నాన్యద్రసభజ్జస్య కారణమ్,
ఔచిత్యోపనిబన్ధస్తు రసస్యోపనిషత్పరా”. ఇతి.

వ్యా. అరవై రెండవ కారిక చివర ఉన్న 'ఈదృశాః' అనేదానికి. "నాయక పాదప్రహారం చేయడంచేత నాయకునికి కోపం రావడంవంటివాట్ల వర్ణనం" అని అర్థం. (ఇలాంటివి అనుచితాలే). అందుచేతనే ధ్వనికారుడు (అనందవర్ధనుడు ధ్వన్యాలోకం తృతీయోద్ద్యోతంలో).

"అనౌచిత్యాత్ ఋతే = అనౌచిత్యం తప్ప, అస్యత్ = మరొకటి, రసభంజకః = రసభంగానికి, కారణమ్ = కారణము, న = కాదు (లేదు). ఔచిత్యోపనిబంధః తు = ఔచిత్యాన్ని కూర్చడం అయితే, రసస్య = రసంయొక్క, పరా = గొప్ప, ఉపనిషత్ = రహస్యం" అని చెప్పి ఉన్నాడు.

వృ. ఇదానీం క్వచిదదోషా అప్యేతే ఇత్యుచ్యంతే.

కా. న దోషః స్వపదేనోక్తావపి సంచారిణః క్వచిత్.

వృ. యథా-

శ్లో॥ ఔత్సుక్యేన కృతత్వరా సహభువా వ్యావర్తమానా హియా
తై సైర్భన్ధువధూజనస్య వచనై ర్నితాభిముఖ్యం పునః,
దృష్ట్వాగ్రే వరమాత్తసాధ్వసరసా గౌరీ నవే సంగమే
సంరోహత్పులకా హరేణ హసతా శిష్టా శివాయాస్తు వః 330

వృ. అత్ర ఔత్సుక్యశబ్ద ఇవ తదనుభావో న తథా ప్రతీతికృత్. అత ఏవ 'దూరాదుత్సుకమ్' ఇత్యాదౌ వ్రీడాప్రేమాద్యనుభావానాం వివలితత్వాదీనామివ ఉత్సుకత్వానుభావస్య సహసాప్రసరణాదిరూపస్య తథా ప్రతిపత్తికారిత్యాభావాత్ 'ఉత్సుకమ్' ఇతి కృతమ్.

వ్యా. ఇదానీమితి :- ఇప్పుడు. కొన్ని చోట్ల ఇవి దోషాలు కూడ కాదు అని చెప్పబడుచున్నవి.

నేతి:- 'కొన్ని చోట్ల సంచారిణాన్ని స్వశబ్దంతో చెప్పినా దోషం కాదు'. ఎట్లనగా-

ఔత్సుక్యేతి :- రత్నావళిలోని మంగళాచరణశ్లోకం ఇది. ఔత్సుక్యేన =

= ప్రియుని చక్కరికి వెళ్ళాలనే ఉత్కంఠచేత, కృతత్వరా = చేయబడిన తొందర గలదీ, సహజువా = సహజమైన. హియా = సిగ్గుచేత. వ్యావర్తమానా = వెనుకకు మరలుచున్నది. బద్ధవమాజనస్య = బంధుశ్రీ జనయొక్క. తై నైః = ఆయా, వచనైః = మాటలచేత, వసః = మరల, అభిముఖ్యమ్ = అభిముఖత్వమును, సీతా = పొందించబడింది, పరమ్ = పరుణ్ణి. అగ్రే = ఎదుట, దృష్ట్యా = చూచి, ఆత్మసాధ్యసరసా = పొందబడిన భయరసం కలదీ అయి, సంబోధాత్మకా = అందురించిన పులికములు కలదీ, నవే సంగమే = నవసంగమమునందు, హసతా = నవ్వుచున్న, హరేణ = శివునిచేత, శ్లిష్టా = తొగలించుకొనబడినదీ అయిన, గౌరీ = పార్వతి, హః = మీయొక్క, శివాయ = మంగళం కొరకు, అస్తు = అగు గాక.

అత్రేతి :- ఇక్కడ 'బౌత్సుక్య' శబ్దం వలె దాని అనుభావం ఆ విధమైన ప్రతీతిని కలిగించదు. అందుచేతనే "దూరాదుత్సుకమ్" ఇత్యాది శ్లోకంలో (చూ. 29వ శ్లోకం) వ్రీడ, ప్రేమ మొదలైన సంచారిభావాలకి అనుభావాలైన వివలితత్వం మొదలైనవి వలె బౌత్సుక్యానికి అనుభావం అయిన తొందరగా వెళ్ళడం మొదలైనది ఆ విధమైన ప్రతీతిని కలిగించదు. కాబట్టియే 'ఉత్సుకమ్' అని చేయబడింది చెప్పబడింది.

వి. 'బౌత్సుక్యం' అనే సంచారిభావాన్ని స్తశబ్దంతో చెప్పకుండా దాని అనుభావం ద్వారా సూచించాలంటే 'తొందరగా రావడం' అనే అనుభావాన్ని చెప్పాలి. అయితే ఆ అనుభావం కేవలం బౌత్సుక్యమాత్రంచేతనే కాక భయాదుల వలన కూడా కలగవచ్చు. అందుచేత దానిని చెప్పగానే బౌత్సుక్యం స్ఫురిస్తుందనే నమ్మకం లేదు. అందుచేత 'బౌత్సుక్యేన' అని స్తశబ్దప్రయోగమే చేయబడింది. ఈ కారణంచేతనే "దూరాదుత్సుకమ్" ఇత్యాది శ్లోకంలో కూడా కవి వ్రీడ, ప్రేమ మొదలైనవాటిని 'వివలితత్వం' మొదలైన వాటి వాటి అనుభావాలచేత సూచించి, ఉత్సుకత్వానికి అనుభావం అయిన సహనావ్రసరణాదికం తప్పక దానినే స్ఫురింపజేస్తుందనే నియమం లేకపోవడంచేత బౌత్సుక్యం విషయంలో మాత్రం 'ఉత్సుక' పదాన్నే ప్రయోగించాడు అని అర్థం.

కా. సంచార్యాదేర్విరుద్ధస్య బాధ్యస్యోక్తిరుణావహా.

వృ. బాధ్యత్వోక్తిర్న పరమదోషః యావత్ ప్రకృతరసపరిపోష
కృత్. యథా-

శ్లో॥ 'క్వాకార్యం శశలక్షణః క్వ చ కులమ్' ఇత్యాదౌ. 331

వృ. అత్ర వితర్కాదిషు ఉద్గతేష్వపి చింతాయామేవ విశ్రాంతిరితి
ప్రకృతరసపరిపోషః.

వ్యా. సంచారీతి :- విరుద్ధస్య = విరుద్ధమైన, అనగా ప్రకృతరసానికి
విరోధి యైన రసానికి అంగమైన, సంచార్యాదేః = సంచారిభావం మొదలైన దాని
యొక్క, బాధ్యస్య = బాధ్యమైన దానియొక్క (దానినిగా), ఉక్తిః = చెప్పడం,
గుణావహా = గుణమును కలిగించేది అగును.

బాధ్యత్వేనేతి :- (విరుద్ధసంచార్యాదికాన్ని) బాధ్యంగా, బాధింపబడేదాని
నిగా, నిరాకరింపబడేదానినిగా. చెప్పడం దోషం కాకపోవడమే కాకుండా ప్రకృత
రసపరిపోషణం కూడా చేస్తుంది. "క్వాకార్యం" ఇత్యాదిశ్లోకం (చూ. 131. శ్లో.)
ఉదాహరణం. ఇక్కడ వితర్కాదులు బయలుదేరినా చివరికి చింతయందే
విశ్రాంతి (ముగింపు) గాన ప్రకృతరసపరిపోషం జరుగుతున్నది.

వి. పై శ్లోకంలో నాలుగు పాదాలలోనూ మొదటి బాగాలలో శాంత
సంచారిభావాలైన, శృంగారవిరోధులైన వితర్క, మతి, శంకా, ధృతులు సూచించి
వాటిని రెండవ బాగాలలో సూచించిన శృంగారాంగాలైన బౌత్సక్య-స్మృతి
దైన్య-చింతలచేత తిరస్కరించడం జరిగింది. ఇలా చేయడందేత చివరికి చింత
యందే పర్యవసానం జరిగి ప్రకృతమైన శృంగారరసం పరిపుష్టం అయింది.
ఈ విధంగా కొన్ని చోట్ల బాధ్యబాధకభావంతో విరుద్ధసంచారిభావాల కూర్పు
దోషం కాదు అని భావం.

శ్లో॥ పాణ్డు జ్ఞేమం వదనం హృదయం సరసం తవాలసం చ వపుః,
ఆవేదయతి నితాన్తం క్షేత్రీయరోగం సఖి హృదన్తః. 332

వృ. ఇత్యాదౌ సాధారణత్వం పాణ్డుతాదీనామితి న విరుద్ధమ్.

వ్యా. సఖి = ఓ! సఖీ, తవ = నీయొక్క, నితాన్తమ్ = మిక్కిలి, ఈ క్రియా

విశేషణం 'పాణ్డు' మొదలైన అన్ని విశేషణాలకీ అన్వయిస్తుంది. పాణ్డు = తెల్ల
లైన, ఖమమ్ = చిక్కిన. వదనమ్ = ముఖమూ, సరసమ్ = అనురాగంతో
కూడిన (అన్నరసంతో కూడిన అని మరొక అర్థం). హృదయమ్ = హృదయము,
ఆంసమ్ = ఏ పనులూ చేయజాలని, వపుః చ = శరీరమూ, హృదంతః = హృద
యంలోపల, క్షేత్రియరోగమ్ = ఈ శరీరంలో చికిత్స చేయశక్యం కాని రోగాన్ని,
విరహరూపమైన అసాద్యరోగాన్ని అని అర్థం. అవేదయతి = సూచిస్తూన్నది.

ఇత్యాదావీతి :- ఇత్యాదులలో ('పాణ్డు' ఇత్యాది శ్లోకాలలో) పాండుత్వాదు
లకు సాధారణత్వం గాన విరుద్ధం కాదు.

వి. ఈ శ్లోకంలో వర్ణించిన పాండుత్వాదులు రాజయష్మ (క్షయ) మొద
లైన రోగాల అనుభవాలు అవదంచేత కరుణరసానికి తగినవి, విప్రలంభశృంగా
దానికి విరుద్ధ మైనవి. అయినా వీటిని విప్రలంభశృంగారంలో ఆరోపించడంవల్ల
దానికి అంగాలు అయి దాన్ని పోషిస్తున్నాయి. అందుచేత విరోధం లేదు, దోషం
లేదు, అని ఆనందవర్ధనుడు ధ్వన్యాలోకంలో ప్రతిపాదించాడు. అయితే ఈ విధ
మైన సమాధానం చెప్పు నవసరం లేదు. పాండుత్వాదులు అటు కరుణకీ. ఇటు
విప్రలంభానికి కూడా సాధారణాలే (రెండింటిలోనూ కనబడేవే). అందుచేత విరో
ధమే లేదు. పాండుత్వాదులు విప్రలంభపోషకాలు అవడం సమంజసమే అని
మమ్మటుని అభిప్రాయం.

అవ. పై కారికలో 'సంచార్యాదేః' అని 'ఆది' పదం ప్రయోగించడంచేత
విభావాలను కూడా గ్రహించాలి. విరుద్ధవిభావాలను బాధ్యరూపంలో నిబంధిస్తే
దోషమే అని అర్థం. దానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ సత్యం మనోరమా రామాః సత్యం రమ్యా విభూతయః,

కిం తు మత్తాజ్ఞాపాజ్ఞభజ్గలోలం హి జీవితమ్. 333

వృ. ఇత్యత్రాద్యమర్థం బాధ్యత్వేనైవోక్తమ్. జీవితాదపి అధిక
మపాజ్ఞభజ్గస్యాస్థిరత్వమితి ప్రసిద్ధభజ్గరోపమానతయోపాత్తం శాస్త్రమేవ
పుష్టాతి న పునః శృజ్గారస్యాత్ర ప్రతీతిః; తదజ్ఞాప్రతిపత్తేః. న తు వినే
యోన్ముఖీకరణమత్రపరిహారః. శాస్త్రశృజ్గారయోర్నైరన్తర్యస్యాభావాత్.
నాపి కావ్యశోభాకరణమ్. రసాన్తరాదనుప్రాసమాత్రాద్వా తథాభావాత్.

వ్యా. రామాః = స్త్రీలు, మనోరమాః = మనోహరరులైనవారు, సత్యమ్ = నిజమే. విభూతయః = ఐశ్వర్యాలు, రమ్యాః = రమ్యమైనవి; సత్యమ్ = నిజమే. కిన్తు = కాని, జీవితమ్ = జీవితం, మత్తాజ్ఞనాపాజ్ఞభజ్జలోలమ్ = యౌవనమదంచేత, మదించిన స్త్రీయొక్క క్రికంటి చూపు విరుపు వలె చంచల మైనది.

వి. ఇక్కడ పూర్వార్థంలో పురుషనిష్ఠశృంగారానికి 'రామాః' అనే ఆలంబనవిభావం చెప్పబడింది. ఉత్తరార్థంలో శాంతానికి విభావమైన జీవితచాంచల్యం చెప్పబడింది. ఈ రెండూ విరుద్ధాలే అయినా పూర్వార్థం బాధ్యంగా చెప్పబడింది. కాబట్టి విరుద్ధానుబావాలను చెప్పడం దోషం కాదు. శాంతపరిపోషకం అవడంచేత గుణమే. జీవితం ఉంటేనే కదా దాని సౌకర్యంకోసం స్త్రీ ధనాదులను సంపాదించు కోవాలి. జీవితం అతిచంచలం అయినప్పుడు అవన్నీ ఎందుకు? అందుచేత రమ్యమైనా అవన్నీ నిష్ఫలాలే అని చివరికి తేలిన విషయం. ఈ విషయాన్నే చెపుతున్నాడు— ఇత్యాదౌ ఇతి :- “సత్యం” ఇత్యాది శ్లోకంలోని పూర్వార్థం (ఉత్తరార్థంచేత) బాధ్యంగానే, నిరాకరించబడేదిగానే చెప్పబడింది.

(ఆశంక) పూర్వార్థప్రతిపాద్యమైన విషయం బాధ్యమే అయినా “మత్తాజ్ఞనాపాజ్ఞభజ్జ” అనే మాటలో స్త్రీనిష్ఠమైన శృంగారం ప్రతీతం అవుతున్నది. అందుచేత ఈ శృంగారానికి, శాంతానికి విరోధం ఉన్నది కదా? ఇక్కడ శృంగారప్రతీతి లేనే లేదని అనడానికి ఓలు లేదు. అట్లయితే ఈ పదాన్ని (మత్తేత్యాది పదాన్ని) ప్రయోగించడం ఎందుకు? (సమాధానం) ఈ విరోధాన్ని పరిహరిస్తూ సమాధానం చెపుతున్నాడు— జీవితాదపీతి :- అపాంగభంగం యొక్క అస్థిరత్వం జీవితంకంటే కూడా, అనగా జీవితంయొక్క అస్థిరత్వం కంటే కూడా అధికమైనది అనే విషయం ప్రసిద్ధం. అందుచేత ప్రసిద్ధమైన విరిగిపోయే (నశించిపోయే) స్వభావం గల ఉపమానంగా అది గ్రహింపబడింది. అందుచేత ఈ పదం శాంతరసాన్నే పోషిస్తున్నది. అంతేనే కాని ఇక్కడ శృంగారప్రతీతి కలగడం లేదు. శృంగారానికి సంబంధించిన అంగా లేవీ (విభావాదులేవీ) లేవు కదా! శృంగారప్రతీతియే లేనప్పుడు శృంగారశాంతాలకి ఇక్కడ విరోధం ఉన్నది కదా అనే ప్రశ్నకే అవకాశం లేదు.

వి. ఇక్కడ శృంగారప్రతీతి కూడా ఉన్నదనే అభిప్రాయంతో ఆనందవర్ధనుడు ధ్వన్యాలోకం తృతీయాద్వ్యాయంలో (30వ కారిక) ఈ శృంగారానికి శాంతంలో

విరోధం లేకపోవడవాన్ని రెండు ఉపపత్తులతో సమర్థించాడు. గుడజిహ్వాకాన్యాసం చేత శిష్యులలో అభిరుచి కలిగించడంకోసం ముందు శృంగారసం రుచి చూపించి తరవాత వాళ్ళమనస్సు శాంతంలో స్థిరం అవడానికి ఇలా చెప్పడం (శృంగారశాంతాలను కలిపి చెప్పడం) జరిగింది అనేది మొదటి ఉపపత్తి. (చేదు మందు తాగించే ముందు పిల్లలకి నోట్లో కొంచెం బెల్లంముక్కు వేస్తే ఆ తీపికి ఆశపడి వాళ్ళు చేదు మందు మింగుతారు. ఇది గుడజిహ్వాకాన్యాసం. లేదా కాన్యానికి శోభ కలగడం కోసం ఈ శృంగారం కూర్చబడింది" అనేది ఆనందవర్ధనుడు చూపిన రెండవ ఉపపత్తి. అందుచేత ఇక్కడ విరోధం లేదని ఆయన అభిప్రాయం.

ఈ విషయంలో మమ్మటుడు ఆనందవర్ధనునితో ఏకీభవించడం లేదు. నీ తు ఇతి .. ఇక్కడ వినేయోన్ముఖీకరణం, అనగా శిష్యులకు అభిరుచి కలిగేటట్లు చేయడం, పరిహారం కాదు. పరస్పరవిరుద్ధాలైన శాంత-శృంగారాలను ఒకదాని ప్రక్క ఒకటి కూర్చడం కుదరదు కదా కావ్యశోభకోసం శృంగారాన్ని కూర్చడం జరిగింది అనేది కూడ సరియైన సమాధానం కాదు. ఈ కావ్యశోభ రసాంతరం చేతనో (నీవు చెప్పిన శృంగారరసం కాక శాంతరసంచేతనో) 'మత్తా జ్ఞానాపాజ్ఞభజ్జ' అనే అనుప్రాసమాత్రంచేతనో లభిస్తుంది కదా. అందుచేత ఇక్కడ శృంగారరసప్రతీతియే లేదు అని మమ్మటుని అభిప్రాయం.

అవ. ఇప్పుడు రసవిరోధపరిహారోపాయాన్ని చెపుతున్నాడు.

కా. ఆశ్రయైక్యే విరుద్ధో యః స కార్యో భిన్నసంశ్రయః,
రసాన్తరేణాన్తరితో నైరన్తర్యేణ యో రసః.

64

వృ. వీరభయానకయోరేకాశ్రయత్వేన విరోధ ఇతి ప్రతిపక్షగతత్వేన భయానకో నివేశశయితవ్యః. శాన్తశృంగారయోస్తు నైరన్తర్యేణ విరోధ ఇతి రసాన్తరమన్తరే కార్యమ్. యథా నాగానన్దే శాన్తస్య జీమూతవాహనస్య "అహో గీతమ్ అహో వాదితమ్" ఇత్యద్భుతమన్తర్ని వేశ్యమలయవతీం ప్రతి శృంగారో నిబద్ధః.

వ్యా. ఆశ్రయేతి:- ఆశ్రయైక్యే = ఆశ్రయంయొక్క ఏకత్వమునందు, యః = ఏది, విరుద్ధః = విరుద్ధమైనదో, సః = అది, భిన్నసంశ్రయః = భిన్నమైన.

అశ్రయం కలదిగా, కార్యః = చేయదగినది. యః రసః = ఏ రసం, నైరంతర్యేణ = నిరంతరత్వంచేత విమర్శమో, అది, రసాంతరేణ = మరియొక రసంచేత, అన్తరీతః = వ్యవధానం కలదిగా, చేయదగినది.

వి. కొన్ని రసాలు వరస్సరవిరుద్ధ మైనవి. ఈ విరోధం రెండు విధాలు. అశ్రయవిరోధం, నైరంతర్యవిరోధం. ఒకే అశ్రయంలో రెండు రసాలు ఉండజాలకపోవడం అశ్రయవిరోధం. ఇక్కడ అశ్రయం అనగా ఆలంబనమూ, ఆధారమూ కూడ అని అర్థం. ఒకదాని వెంటనే మరొక రసం ఉండనప్పుడు అది నైరంతర్యవిరోధం. అశ్రయవిరోధం ఉన్న రెండు రసాలను వర్ణించేటప్పుడు ఒకదాని అశ్రయం, (ఆలంబనం లేదా ఆధారం) వేరుగా ఉన్నట్లు చూపితే ఆ రసాలకు విరోధం ఉండదు. నైరంతర్యవిరోధం ఉన్న రసాలను వర్ణించేటప్పుడు ఆ రెండింటికీ మధ్య మరొక రసాన్ని ప్రవేశపెడితే విరోధం పరిహరించబడుతుంది.

వ్యా. పిరేతి:- ఒకే అశ్రయంలో పీఠ-భయానక రసాలకు విరోధం. అందువల్ల భయానకరసం శత్రువుతో ఉన్నట్లు (పీఠం నాయకునితో ఉన్నట్లు) కూర్చాలి (అప్పుడు విరోధం లేదు). శాంతశృంగారాలకు నైరంతర్యవిరోధం. అందుచేత ఆ రెండింటి మధ్యామరొకరసం కూర్చాలి. ఉదాహరణకి నాగానందంలో శాంతుడైన జీమూతవాహనునికి “అహో గీతమ్, అహో వాదిత్రమ్” అని (అహో! ఏమి గానం! ఏమి వాద్యనైపుణ్యం!); అని మధ్యలో అద్భుతరసాన్ని చేర్చి తరవాత మలయవతి విషయంలో శృంగారం కూర్చబడింది. దీనిచేత అంతవరకూ శాంతప్రధానుడుగా వర్ణింపబడిన జీమూతవాహనునితో శృంగారం వర్ణించడంలో దోషం లేదు.

వృ. న పరం ప్రబన్దే; యావదేకస్మిన్నపి వాక్యే రసాంతరవ్యవధినా విరోధో నివర్తతే. యథా-

శ్లో॥ భూరేణుద్ధిగ్ధాన్నవపారిజాత
మాలారజోవాసితబాహుమధ్యాః,
గాఢం శివాభిః పరిరభ్యమాణాన్
మరాజ్గనాశిష్టభుజాన్తరాలాః.

సశోణితైః క్రవ్యభుజాం స్ఫురద్భిః
పక్షైః ఖగానాముపవీజ్యమానాన్,
సంవీజితాశ్చన్దనవారిసేకైః
సుగన్ధిభిః కల్పలతాదుకూలైః.

334 (అ)

విమానపర్యజ్కతలే నిషణ్ణాః
కుతూహలావిష్టతయా తదానీమ్,
నిర్దిశ్యమానాన్ లలనాజులీభి
ర్ద్విరాః స్వదేహాన్ పతితానపశ్యన్.

335

వృ. ఆత్ర భీభత్సశృङ్గారయోరన్తర్వీరరసో నివేశితః.

వ్యా. నేతి :- ఇది కేవలం ప్రబంధంలోనే కాదు; ఒక వాక్యంలో కూడా (రెండు రసాల మధ్య) మరొక రసాన్ని చేర్చడంచేత విరోధం నివర్తిస్తుంది. ఎట్లనగా—

భూ ఇతి :- ఇవి ధ్వన్యాలోకం తృతీయోద్ద్యోతంలో ఉదాహరించబడ్డాయి. మూడు శ్లోకాలకీ ఒకదే అన్వయం. రెండు శ్లోకాలకు ఒకే అన్వయం అయితే 'యుగ్మం'; మూడింటికి 'విశేషకం'; నాలుగింటికి 'కలాపకం'; అంతకు మించితే 'కులకం'.

“ద్వాభ్యాం యుగ్మమితి ప్రోక్తం త్రిభిః శ్లోకైర్విశేషకమ్,
కలాపకం చతుర్భిః స్యాత్తదూర్వం కులకం స్మృతమ్.”

అని చెప్పిన విధంగా ఇది విశేషకం. యుద్ధంలో ప్రాణాలు త్యజించిన పీఠాలు ఆ వుణ్ణంచేత వెంటనే స్వర్గానికి వెళ్ళి విమానాధిరూఢులై తమ ప్రక్క చేరిన అవ్వరసలతో ఆనందిస్తూ క్రింద పడి ఉన్న తమ దేహాలను వాళ్ళు వ్రేళ్ళతో చూపుతుండగా, చూస్తున్నట్లు వర్ణిస్తూన్న శ్లోకాలు. తదా=అప్పుడు, విమానపర్యజ్కతలే = విమానములలో ఉన్న పరువులపై (సోఫాలమీద), నిషణ్ణాః = కూర్చున్న, సవపారిజాతమాలారజోవాసితబాహుమధ్యాః = నూతనములైన పారిజాతపుష్పమాలలయందలి పుష్పాడిచేత సువాసన కలవిగా చేయబడిన బాహు

మధ్యములు కలవారు, సురాజ్ఞనాశ్చిష్టభుజాన్తరాలాః = అప్పరస్థలచేత కౌగలించు
కొనబడిన వక్షఃస్థలాలు కలవారు, చన్దనవారిసేకైః = మంచిగంధపు నీళ్ళ తడుపు
గల, సుగన్ధిభిః = మంచి వాసన గల, కల్పలతాదుకూలైః = కల్పలతలయందున్న
వట్టువస్త్రాలచేత, సంవీజితాః = వీచబడినవారూ అయిన, వీరాః = వీరులు, భూరేణు
ద్విగ్ధాన్ = భూమియందున్న పరాగంచేత పూయబడినవీ, శివాభిః = ఆడనక్కల
చేత, గాఢమ్ = గాఢంగా, పరిరభ్యమాణాన్ = కౌగలించుకొనబడుచున్నవి, క్రవ్య
భుజామ్ = మాంసం తినే, ఖగానామ్ = పక్షులయొక్క, సశోణితైః = రక్తంతో
కూడిన, పత్తైః = రెక్కలచేత, ఉపవీజ్యమానాన్ = వీచబడుతున్నవీ, లలనాజ్ఞులీభిః
= స్త్రీల ప్రేళ్ళచేత, నిర్దిశ్యమానాన్ = చూపబడుతున్నవీ అయిన, పతితాన్ =
వడిన, స్యదేహాన్ = తమ దేహాలను, కుతూహలావిష్టతయా = కౌతుహలంచేత
ఆవేశించబడడంతో, కౌతుకావేశంతో. అవశ్యన్ = చూచిరి.

వి. ఈ శ్లోకాలలో దేహాలకి, వీరులకూ సంబంధించిన (ద్వితీయాంత-ప్రథ
మాంత) విశేషణాలు ప్రక్క ప్రక్కనే చేర్చబడ్డాయి. 'భూరేణుద్విగ్ధాన్' మొద
లైన దేహవిశేషణాలచేత బీభత్సప్రతీతి. "నవ....మధ్యాః" ఇత్యాదివీరవిశేషణాల
చేత వాటిని వినగానే శృంగారరసప్రతీతి కలుగుతున్నాయి. భూరేణుద్విగ్ధత్వాదు
లకు, పారిజాతరజోవాసితత్వాదులకూ మూలం రణోత్సాహం. ఈ రణోత్సాహ
ప్రతీతిచేత వీరరసం. ఈ విధంగా ముందు బీభత్సం, తరవాత వీరం, తరవాత
శృంగారం ఈ విధంగా బీభత్స-శృంగారాల మధ్య వీరరసవ్యవధానం ఉండడం
చేత విరుద్ధరసాలమ కూర్చినందువల్ల దోషం లేదు. ఆ రెండింటినీ ఒకదాని
వెంట ఒకటి చేరిననే దోషం. ఈ విషయమే చెబుతున్నాడు. అత్రేతి :- ఇక్కడ
బీభత్స శృంగారాల మధ్య వీరరసం కూర్చబడింది.

కా. స్మర్యమాణో విరుద్ధోఽపి సామ్యేనాథ వివక్షితః,
అజ్ఞీన్యజ్ఞత్వమాప్తౌ యౌ తౌ న దుష్టౌ పరస్పరమ్. 65

శ్లో॥ అయం స రశనోత్కర్షీ పీనస్తనవిమర్దనః,
నాభ్యురుజఘనస్పర్శీ నీవీవిస్రంసనః కరః. 336

వృ. ఏతత్ భూరిశ్రవసః సమరభువి పతితం హస్తమాలోక్య

తద్వ్యూహరభిదధౌ. అత్ర పూర్వావస్థాస్మరణం శృంగారాజ్ఞమపి కరుణం పరిపోషయతి.

వ్యా. స్మృత్యూహణ కథ :- విదుష్టోఽపి = విదుష్టమైనా ఒక రసం, స్మృత్యూహణః = ప్రధానరసంతో కూడా స్మరించబడినట్లయితే దుష్టం కాదు. అథ = మరియు, విదుష్టోఽపి = విదుష్టమైన రసం కూడ. సామ్యేన = సామ్యంతో అనగా ప్రకృతరసంతో సమానంగా. వివక్షితః = వివక్షితమైతే, వెప్పనిచ్చయింపబడినట్లయితే, అది కూడా దుష్టం కాదు. అజ్ఞాని = అంగియైన ఒక రసమునందు, యో = ఏ విదుష్టరసములు, అజ్ఞత్వమ్ = అంగత్వాన్ని, అవన్నో = పొందినవో, తో = అది కూడ, పరస్పరమ్ = పరస్పరమూ, స దుష్టౌ = దుష్టములు కావు.

అయమితి :- రశనోత్కర్షే = వత్తాణమును లాగేడి, పీనస్తనవిమర్దనః = పీనములైన స్తనాలను మర్దించేడి, నాభ్యురుజఘనస్పర్శే = నాభిని, ఊరుపురను, జఘనాన్ని స్పృశించేడి, సీచివిస్తంసనః = వస్త్రగ్రంథిని జార్చేడి అయిన, సః కరః = ఆ హస్తము, అయమ్ = ఇదే.

ఏతదితి :- యుక్తభూమిలో పడి ఉన్న భూరిశవస్సు హస్తాన్ని చూచి ఈ మాటలు అతని కెక్కడ పలికింది. ఇక్కడ ఉన్న పూర్వావస్థాస్మరణం శృంగారానికి అంగమైన ప్రస్తుతమైన కరుణరసాన్ని పోషిస్తున్నది. అందుచేత కరుణ శృంగారాలు విరోధిరసాలే అయినా ఒక దానిని స్మరిస్తూన్నట్లు వర్ణించిన పక్షంలో విరోధం లేదు అని బావం.

అవ. సామ్యవివక్షచేత విరోధం లేకపోవడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ దన్తక్షతాని కరజైశ్చ విపాటితాని
ప్రోద్భిన్నసాన్ద్రపులకే భవతః శరీరే.
దత్తాని రక్తమనసా మృగరాజవఘ్నా
జాతస్పృహైర్మునిభిరప్యవలోకితాని.

337

అత్ర కాముకస్య దన్తక్షతాదీని యథా చమత్కారకారీణి తథా

జినస్య, యథా వా పరః శృజ్ఞారీ తదవలోకనాత్ సస్సృహః తద్వత్
ఏతద్దృశో మునయ ఇతి సామ్యవివక్షా.

వ్యా. దంతక్షతానీతి :- ఈనిన ఆడసింహం ఆకలిచేత తన పిల్లలను తినడం ప్రారంభించగా చూచి దయచేత తన శరీరాన్నే దానికి తినడానికి సమర్పించిన జినుణ్ణి (బుద్ధుణ్ణి) గూర్చి అంటూన్న మాటలు. భవతః = నీయొక్క, ప్రోద్బిన్నసాన్ద్రపులకే = ఆవిర్భవించిన దట్టమైన పులకములు గల, శరీరే = శరీరమునందు, రక్తమనసా = రక్తమునందు మనస్సు గల, అనురాగంతో కూడిన మనస్సు గల అని మరొక అర్థం. మృగరాజవద్వా = ఆడ సింహం చేత, మృగం అనే పురుషజాతికి చెందిన రాజుయొక్క భార్యచేత అని మరొక అర్థం, దతాని = ఇవ్వబడిన, దంతక్షతాని = దంతక్షతాలను, కరజైః = నఖములచేత, విపాటితాని చ = చీల్చడాలను (దంతక్షతములను, నఖక్షతములను అని కూడా అర్థాలు) జాతస్సృప్తైః = పుట్టిన ఆసక్తి గల, మునిభిః అపి = మునులచేత కూడ, అవలోకితాని = చూడబడినవి.

అత్రేతి :- ఇక్కడ కాముకుని దంతక్షతాదులు ఎట్లు చమత్కారజనకములో అట్లే జినునివి కూడ. శృంగారి అయిన మరొకడు వాటిని చూడడంవల్ల ఎట్లు ఆసక్తి కలివా డవుతాడో వీటిని చూచిన మునులు కూడ అట్లే అని సామ్యం చెప్ప నిశ్చయింపబడింది.

వి. ఎవడైన ఒక కాముకుని శరీరంమీద ఉన్న దంతక్షతనఖక్షతాదులు చూచి శృంగారి అయిన ఇతరుని మనస్సులో “నాకు కూడ ఇవి లభిస్తే బాగుండును” అని అభిలాష కలిగినట్లుగా జినుని శరీరంమీద సింహ ఇచ్చిన దంతక్షతాదులు చూచి మునులకు “మనం కూడ ఈ విధంగా దయామయస్వరూపులం అవాలి” అని అభిలాష కలుగుతున్నది అనే అర్థం స్ఫురిస్తున్నది. దయావీర శృంగారరసాలకి అంగలైన దంతక్షతాదులు ఉద్దీపనవిభావాలు. అంగలైన వీటికి సామ్యవివక్ష ఉండడంచేత, అంగులైన, ముని-శృంగారిపరనిష్ఠలైన దయావీర శృంగారాలకి కూడా సామ్యం వివక్షితం అవుతున్నది. ఈవిధంగా శృంగారరసం ఉపమానరూపంలో దయావీరానికి అంగమై దానికి ఉత్కర్షకంగా ఉంది అందుచేత ఇక్కడ ఈ రెండు రసాల మధ్య ఉన్న విరోధం పరిహృతం అవుతున్నది అని భావం.

మమ్మటుడు దయాపీరాన్ని అంగీకరించలేదు గాన ఇక్కడ శాంత - శృంగారా లని గాని, ఓభత్సశృంగారా లని కాని గ్రహించడం యుక్తం. కొందరు వ్యాఖ్యాతలు వాటిని గ్రహించి వ్యాఖ్యానించారు.

అవ. 'అజ్ఞేన్ద్రజ్ఞత్తచాప్తౌ' అని చెప్పిన మూడవ ప్రకారంలో ఒక అంగీకరి విరుద్ధమైన రెండు రసాలు అంగంగా ఉండడం సమానమైన హోదా గల ఇద్దరు సేనాపతులు ఒక రాజుకు అంగంగా ఉన్నట్లు. స్వభృత్యసహితుడైన సేనాపతి రాజుకు అంగంగా ఉన్నట్లు రెండు విధాల జరగవచ్చును. మొదటి వద్దటికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ క్రామన్త్యః క్షతకోమలాజ్గలిగలద్రక్తైః సదర్భాః స్థలీః
పాదైః పాతితయావక్తైరివ గలద్బాష్పామ్బుధౌతాననాః,
భీతా భర్తృకరావలమ్భితకరాస్త్యచ్ఛత్రు నార్యోఽదునా
దావాగ్నిం పరితో భ్రమన్తి పునరప్యుద్యద్వివాహో ఇవ.

వృ. అత్ర చాటుకే రాజవిషయా రతిః ప్రతీయతే. తత్ర కరుణ ఇవ శృంగారోఽప్యజ్ఞమితి తయోర్న విరోధః.

వ్యా. క్రామన్త్యః ఇతి :- ఒక కవి రాజును స్తుతిస్తూన్నాడు - క్షత కోమలాజ్గలిగలద్రక్తైః = గాయవడిన కోమలములైన వేళ్ళనుండి కారుతున్న రక్తం కల, పాతితయావక్తైః ఇవ = పూయబడిన లతుక కలవి వలె ఉన్న, పాదైః = పాదాలతో, సదర్భాః = దర్శనంతో కూడిన, స్థలీః = స్థలములను, మెట్ట ప్రదేశములను, క్రామన్త్యః = నడచి చాటుచున్న, గలద్బాష్పామ్బుధౌతాననాః = కారుతున్న కన్నీటిచేత కడిగివేయబడిన ముఖాలు గల, భీతాః = భయపడిన, తస్యచ్ఛత్రునార్యః = సీ శత్రువుల స్త్రీలు. అదునా = ఇప్పుడు, భర్తృకరావలమ్భిత కరాః = భర్తలచేత పట్టుకొనబడిన హస్తాలు కలవారై, పునః అపి = మరల, ఉద్యద్వివాహోః ఇవ = జరుగుతున్న వివాహం కలవారు వలె, దావాగ్నిం పరితః = దావాగ్నిచుట్టూ, భ్రమన్తి = తిరుగుచున్నారు పాదాలకు పారాయణ పెట్టుకొన్న వదువు, వివాహంలో లాజహోమానంతరం, భర్త తన చేయి పట్టుకొని ముందు నడవగా అగ్ని ప్రదక్షిణం చేస్తుంది. ఆ సమయంలో పొగకి కన్నీళ్ళు రావడం సహజం. ఈ విషయాన్ని మనస్సులో పెట్టుకొని చేసిన వర్ణన.

అత్రేతి - ఈ చాటుపద్యంలో రాజవిషయకమైన (కవిలో ఉన్న) రతి ప్రతీయమానం అవుతున్నది. దానికి కరుణరసం వలె శృంగారం కూడా అంగంగా ఉంది. ఈ రెండు రసాలకూ పరస్పరం విరోధం ఉన్నా ఈ రెండూ మరొక దానికి (రతికి) అంగాలు అయినవి కాబట్టి విరోధం లేదు.

అవ. మరొకదానికి అంగాలు అయినంతమాత్రంచేత సహజంగా ఉన్న విరోధం ఎట్లు పోతుంది ? అని ఆశంక కలుగవచ్చు. దానికి సమాధానం చెబుతున్నాడు.

వృ. యథా -

శ్లో॥ ఏహి గచ్ఛ పతో త్తిష్ఠ వద మౌనం సమాచర
ఏవమాశాగ్రహగ్రస్తైః క్రీడన్తి ధనినోఽర్థిభిః. 339

ఇత్యత్ర 'ఏహితి క్రీడన్తి', 'గచ్ఛేతి క్రీడన్తి' ఇతి క్రీడనాపేక్ష యోగమనాగమనయోర్న విరోధః.

వ్యా. యథా ఇతి ; ఏహితి - ఏహి = రమ్ము; గచ్ఛ = వెళ్ళుము, పత = క్రిందపడుము; పాదాలకి నమస్కారం చెయ్యుము, ఉత్తిష్ఠ = లేము, వద = (ఏమి చెప్పాలో) చెప్పుము, మౌనం సమాచర = మౌనం అవలంబించుము. ఏవమ్ = ఇట్లు, ధనినః = ధనవంతులు, ఆశాగ్రహగ్రస్తైః = ఆశ అనే గ్రహం చేత ఆవహించబడిన, అర్థిభిః = యాచకులతో, క్రీడన్తి = ఆడుకొనుచున్నారు.

ఈ శ్లోకంలో 'రా' అని ఆడుకుంటారు; 'పో' అని ఆడుకుంటారు అని ఆడుకోవడాన్ని అపేక్షించిన, అనగా దానికి సాధనాలుగా, అంగాలుగా, ఉన్న గమనాగమనాలకు ఏ విధంగా విరోధం లేదో అట్టే.

వి. గమనం, ఆగమనం అనేవి పరస్పరవిరుద్ధాలు అయినా వాటిని 'క్రీడన్తి' అనే దానికి అంగాలుగా చెప్పడంచేత ఏ విధంగా విరోధం కనబడడం లేదో అట్టే పై శ్లోకంలో రతికి అంగాలు అవడంతో కరుణశృంగారాల విరోధం తొలగిపోయింది అని ఆర్థం.

అవ. ఇప్పుడు తృతీయప్రకారానికి సంబంధించిన రెండవ భేదానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ షీప్తోహస్తావలగ్నః ప్రసభమభిహతోఽప్యౌచదానోఽశుకాన్తం
గృహ్లాన్ కేశేష్వపాస్తశ్చరణనివతితో నేక్షితః సంభ్రమేణ,
అలిజ్గన్ యోఽవహతస్త్రిపురయువతిభిఃసాశ్రునేత్రోత్పలాభిః
కామీవార్ద్రాప్రరాధఃస దహతు దురితం శామ్భవో వః శరాగ్నిః.

వృ. ఇత్కత త్రిపురరిపుప్రభావన్య కరుణః అజ్గమ్. తస్య తు
శృజ్గారః, తదాపి న కరుణే విశ్రాంతిరితి తస్మాజ్జలైవ. అథవా ప్రాక్
యథా కాముక ఆచరతి స్మ తదా శరాగ్నిరితి శృజ్గారపోషితేన కరు
ణేన ముఖ్య ఏవార్థః ఉపోద్బల్యతే.

వ్యా. షీప్తః ఇతి - ఇది అమరుశతకంలోని మంగళశ్లోకం, యః = ఏ
శరాగ్ని, సాశ్రునేత్రోత్పలాభిః = కన్నీళ్ళతో కూడిన, ఉత్పలముల వంటి నేత్ర
ములు గల, త్రిపుర యువతిభిః = త్రిపురాసుర స్త్రీలచేత, ఆర్ద్రాప్రరాధః = పచ్చిగా
ఉన్న (కొత్తదైన, అప్పుడే చేసిన, ఆవరాధం గల, కామీవ = కాముకుడు వలె,
హస్తావలగ్నః = చేతులకు తగుల్తోంటూ, హస్తస్పర్శ చేస్తూ, షీప్తః =
దూరంగా విసరివేయబడినదో, ప్రసభమ్ = బలాత్కారంగా, అశుకాన్తమ్ =
వస్త్రాంతమును ఆదదానః అపి = గ్రహిస్తూన్నా, అభిహతః = కొట్టబడినదో,
కేశేషు = కేశములయందు, గృహ్లాన్ = గ్రహిస్తూ, అపాస్తః = విదిలించుకొన
బడిందో, చరణనివతితః = పాదాలమీద పడినదై, సంభ్రమేణ = తొందరచేత,
నేక్షితః = చూడబడలేదో, అలిజ్గన్ = కొగలించుకొంటూ, అవహతః = తిరస్కరిం
చబడిందో, సః = ఆ, శామ్భవః = శివుని సంబంధమైన, శరాగ్నిః = బాణాగ్ని,
వః = మీయొక్క, దురితమ్ = పాపమును, దహతు = కాల్చివేయుగాక.

ఇత్యతేతి - ఇక్కడ కరుణరసం పరమేశ్వరుని ప్రభావానికి, అశుకా
మహాప్రభావంగల పరమేశ్వరుని గూర్చిన కవిరతికి, అంగం. దానికి శృంగారం
అంగం. అయినా, అనగా కరుణకు శృంగారం అంగం అయినా, కరుణలో
విశ్రాంతి లేదు కాబట్టి, కరుణతోనే ఆగిపోవడం లేదు కాబట్టి, ఆ కరుణరసం
అంగమే కాని అంగి కాదు. 'అథవా' అనేవదానికి 'యతః' అని అర్థం. ఎందు
చేతననగా పూర్వం కాముకుడు ఏ విధంగా ఆచరించేవాడో శరాగ్ని కూడా
ఆ విధంగానే ఆచరించినది అని శృంగారంచేత పోషించబడిన కరుణరసంచేత

ముఖ్యార్థమే బలం కలదిగా చేయబడుతున్నది. ఈ విధంగా చాలమంది వ్యాఖ్యాతలు వ్యాఖ్యానించారు. కొందరు 'అథవా' అనేదానికి 'లేదా' అనే ప్రసిద్ధాంతాన్ని గ్రహించి, "ఇక్కడ రెండు పక్షాలు చెప్పబడ్డాయి; మొదటి పక్షం ప్రకారం కరుణకి శృంగారం అంగం, కరుణ రతికి అంగం; అందుచేత శృంగారంకూడా కరుణద్వారా రతికి అంగం అనీ, రెండవ పక్షం ప్రకారం ('అథవా' ఇత్యాది వాక్యంలో చెప్పిన పక్షం ప్రకారం) కరుణరసం శృంగారవిశిష్ట మనీ, రతి శృంగారవిశిష్ట కరుణవిశిష్టం అనీ ఆర్థం" అని వివరించారు. 'అవ్యయానామనే కార్థకత్వమ్' అనే సామాన్యోక్తిని తీసికొని 'అన్యథా' అనేదానికి 'యతః' అని ఆర్థం చెప్పడం కంటే ఈ వ్యాఖ్యానమే బాగున్నది. అతిప్రాచీన వ్యాఖ్య అయిన 'సంకేతం' కూడా దీనికి అనుకూలంగా ఉంది.

అవ. ఈ విధంగా ప్రభావతిశయానికి అంగమైన కరుణకు అంగమైన శృంగారం కూడా ప్రభావతిశయాంగం అని చెప్పబడింది. దీనికి న్యాయసమ్మతిని చూపుతున్నాడు.

వృ. ఉక్తం హి -

శ్లో॥ “గుణః కృతాత్మసంస్కారః ప్రధానం ప్రతిపద్యతే,
ప్రధానస్యోపకారే హి తథా భూయసి వర్తతే.” ఇతి

వ్యా. చెప్పబడిందికదా (ఈ విషయం శాస్త్రకారులచేత అంగీకరించబడిందికదా).

గుణః ఇతి - గుణః = అప్రధానమైనది, కృతాత్మసంస్కారః = చేయబడిన తన సంస్కారము కలదై, అనగా మరొకదాని సాహాయ్యంచేత తనను తాను సంస్కరించుకొని, ప్రధానమ్ = ప్రధానమైనదానిని, ప్రతిపద్యతే = పొందును, దానిని సంస్కరించును. తథా = అట్లుచేయడంచేత, ముందు తనను తాను సంస్కరించుకొనడంచేత, ప్రధానస్య = ప్రధానమైనదానికి, భూయసి = అధికమైన, ఉపకారే = ఉపకారమునందు, వర్తతే = ఉండును.

వి. ప్రస్తుతంలో ప్రభావతిశయం (రతి) ప్రధానం; కరుణరసం గుణం (అప్రధానం). గుణమైన కరుణరసం శృంగారరససంబంధం ద్వారా తనను తాను సంస్కరించుకొని పిమ్మట రతికి ఉపకారకంగా ఉంది. అందుచేత కరు.

ఇటు అధికోపకారకత్వశక్తిని ఇచ్చిన శృంగారం కూడా ఒక విధంగా రతికి అంగమే అని భావం.

ఇంతవరకు - ఒక రసానికి మరొక రసంతో విరోధం, రసాలకు పరస్పరం అంగాంగిభావం అనే విషయాలు చర్చించబడ్డాయి. రసస్వరూపనిరూపణ సమయంలో "వేద్యాంతరసంవర్కం లేనిదే రసం" అని నిరూపించబడింది కదా ? ఒక రసం ఉన్నప్పుడు ఇతరరసా లేవీ ఉండవు కదా ? అప్పుడు వీటికి విరోధిత్వచింత, అంగాంగిభావచింతా కూడ అర్థరహితాలే కదా అని ఆశంకించుకొని చెపుతున్నాడు -

వృ. ప్రాక్ ప్రతిపాదితస్య రసస్య రసాంతరేణ న విరోధః,
నాప్యజ్ఞాజ్ఞిభావో భవతి ఇతి రసశబ్దేనాత్ర స్థాయీభావ ఉపలక్ష్యతే.

ఇతి కావ్యప్రకాశే దోషదర్శనో నామ సప్తమ ఉల్లాసః.

వ్యా. వెనుక ప్రతిపాదించబడిన రసానికి మరొకరసంతో విరోధం గాని అంగాంగి భావం కాని ఉండదు. అందుచేత ఈ ఘట్టంలో ప్రయోగించిన 'రస' శబ్దానికి లక్షణావృత్తిచేత 'స్థాయీభావం' అని అర్థం.

'బాలానందిని'అనే కావ్యప్రకాశాంధ్రవ్యాఖ్యానంలో
సప్తమోల్లాసం సంపూర్ణం

ఆథ అష్టమ ఉల్లాసః

వృ. ఏవం దోషానుక్త్యా గుణాలంకారవివేకమాహ -

కా. యే రసస్యాజ్ఞీనో ధర్మాః శౌర్యాదయ ఇవాత్మనః,
ఉత్కర్షహేతవస్తే స్యు రచలస్థితయో గుణాః. 66

వృ. ఆత్మన ఏవ హి యథా శౌర్యాదయో నాకారస్య తథా రసస్యైవ మాదుర్యాదయో గుణా న వర్ణనామ్. క్వచిత్తు శౌర్యాది సముచితస్యాకారమహత్త్వాదేర్ధర్మనాత్ “ఆకార ఏవాస్య శూరః” ఇత్యాదే ర్వ్యవహారాత్, అన్యత్ర ఆశూరేఽపి వితతాకృతిత్వమాత్రేణ ‘శూరః’ ఇతి, క్వాపి శూరేఽపి మూర్తిలాఘవమాత్రేణ ‘అశూరః’ ఇతి అవిశ్రాంత ప్రతీతయో యథా వ్యవహరన్తి తద్వన్ముదురాదివ్యజ్ఞకసుకుమారాది వర్ణనాం మదురాదివ్యవహారప్రవృత్తేః, అమదురాదిరసాజ్ఞానాం వర్ణనాం సౌకుమార్యాదిమాత్రేణ మాదుర్యాది, మదురాదిరసోపకరణానాం తేషా మసౌకుమార్యాదేః అమాదుర్యాది రసపర్యంతవిశ్రాంతప్రతీతివన్ద్యాః వ్యవహరన్తి. అత ఏవ మాదుర్యాదయో రసధర్మాః సముచితైః వర్ణైః వ్యజ్యన్తే; న తు వర్ణమాత్రాశ్రయాః. యథైషాం వ్యజ్ఞకత్వం తథోదాహరిష్యతే.

వ్యా. ఏవమితి - ఈ విధంగా దోషాలను గూర్చి చెప్పి ఇప్పుడు గుణాలకి అలంకారాలకి ఉన్న భేదం చెపుతున్నాడు.

వి. కావ్య లక్షణ ఘటితాలైన దోషాలను గూర్చి చెప్పిన తరువాత గుణాలను నిరూపించ వలసి ఉంది. అయితే కొందరు ప్రాచీనాలంకారికులు గుణాలకి అలంకారాలకి భేదం లేదని అన్నారు. వామనుడు మొదలైనవారు గుణాలు శబ్దార్థాల ధర్మా లని అంగీకరిస్తూ కావ్యానికి శోభ కలిగించేవి గుణా లనీ, ఆ

శోభను ఇనుమడింపజేసేవి అలంకారా లనీ అన్నారు. మమ్మటుడు ఆ రెండు మతాలనూ నిరాకరిస్తూ ముందు గుణాలకీ అలంకారాలకీ ఉన్న భేదాన్ని రెండు కారికలలో నిరూపిస్తున్నాడు.

యే ఇతి - ఆత్మనః = ఆత్మకు, శౌర్యాదయః ఇవ = శౌర్యం మొదలైనవి వలె, యే = ఏవి, అజ్ఞినః = అంగియైన, రసస్య = రసంయొక్క, ధర్మాః = ధర్మాలో, ఉత్కర్షహేతవః = ఆ రసంయొక్క ఉత్కర్షకు కారణాలో, తే = అవి, అచలస్థితయః = చలనం లేని స్థితి గల, అనగా తప్పక రసంతో సంబంధించిన, గుణాః = గుణాలు.

వి. శౌర్యం అనేది ఒక జ్ఞానవిశేషం. అది జీవాత్మధర్మమే కాని అచేతనమైన దేహం ధర్మం కాదు. అదే విధంగా గుణాలు కావ్యాత్మయైన రసం ధర్మాలు కాని కావ్యశరీరం అయిన శబ్దార్థాల ధర్మాలు కావు. వీటివల్ల ఆ యా రసాలకు ఉత్కర్ష లభిస్తుంది. ఇవి తప్పక రసాలతోనే సంబంధించి ఉంటాయి. ఈ విధంగా “రసానికి ఉత్కర్ష కలగడానికి హేతువులైన రసధర్మాలు గుణాలు” అని, లేదా “రసంతో అవినాభావసంబంధం ఉన్నవి గుణాలు” అని గుణాల లక్షణం చెప్పినట్లయింది. కొందరు వ్యాఖ్యాతలు ‘ఉత్కర్షహేతవః’ అనే దానికి ‘కావ్యం యొక్క ఉత్కర్షకు హేతువులు’ అనీ, ‘అచలస్థితయః’ అనేదానికి “ఈ రసానికి ఈ గుణాలు అని నియతమైన స్థితి గలవి” అని అర్థం చెప్పారు.

ఆత్మన ఇతి - ఏ విధంగా శౌర్యం మొదలైన ధర్మాలు ఆత్మకు మాత్రమే సంబంధించి ఉంటాయో, ఆకారానికి సంబంధించినవి కావో, అదే విధంగా మాదుర్యాదిగుణాలు రసానికి సంబంధించినవే కాని వర్ణాలకి సంబంధించినవి కావు. కొంతమందిలో శౌర్యాదులకు తగిన ఆకారమహత్త్వం మొదలైనవి (మంచి ఆకారంమొదలైనవి) కనబడడం వల్ల ఇతని ఆకారమే శూరంగా ఉంది అని వ్యవహరిస్తారు (అంటారు) మరొకడు శూరుడు కాకపోయినా మంచి ఆకారం ఉండడంచేత అతణ్ణి శూరుడు అంటారు. ఇంకొకడు నిజంగా శూరుడే అయినా కేవలం ఆతని మూర్తిలాఘవాన్ని (చిన్న ఆకారాన్ని పట్టి) ‘అశూరః’, ఇతడు శూరుడు కాదు అని అంటారు. అవిశ్రాంతమతులు, అనగా సరియైన నిర్ణయం చేయగలిగిన దీశక్తి లేనివాళ్ళు (పైన చెప్పినట్లు), ఏ విధంగా అనుకుంటూ ఉంటారో, అదే విధంగా తనం వరకూ వెళ్ళగలిగిన బుద్ధిబలం లేని వాళ్ళు (రసపర్యవ

ప్రతీతివందులు) మధురాదివ్యంజకాలైన, అనగా శృంగారాదివ్యంజకాలైన, సుకుమారాదివర్ణాలనే మధురాదులనీ, మధురాదిరసాలకు, అనగా శృంగారాది రసాలకు, వ్యంజకాలు కాకపోయినా సౌకుమర్యాదులు ఉన్నంతమాత్రంచేత కొన్ని వర్ణాలను మాదుర్యాదులనీ, అనగా మధురాలనీ, మధురాదిరసాలకు (శృంగారాది రసాలకు) ఉపకరణాలుగా ఉపయోగించవడిన వర్ణాలలో సౌకుమర్యాదులు లేకపోవడంచేత ఆ వర్ణాలు అమాదుర్యాదులనీ, మాదుర్యాది శూన్యా లనీ, వ్యవహరిస్తూ ఉంటారు. అత ఏవ = గుణాలు రసనియతాలు అవడంవల్ల, రసధర్మాలైన మాదుర్యాదుల్ని తగిన వర్ణాలు వ్యంజింపజేస్తాయి. అంతేనే కాని మాదుర్యాదులు వర్ణాలని మాత్రమే ఆశ్రయించుకొని ఉండవు. ఇవి (వర్ణాలు) ఏ విధంగా మాదుర్యాది గుణవ్యంజకాలో ఉదాహరణలు చూపగలం.

ఆవ. ఇప్పుడు అలంకారాల స్వరూపం విశదీకరిస్తున్నాడు.

కా. ఉపకుర్వన్తి తం సన్తం యేఽజ్గద్వారేణ జాతు చిత్,
హారాదివదలంకారాస్తేఽనుప్రాసోపమాదయః. 67

వృ. యే వాచకవాచ్యలక్షణాఙ్గాతిశయముజేసిన ముఖ్యం రసం సంభవినమ్ ఉపకుర్వన్తి తే కణ్ఠాద్యఙ్గానామ్ ఉత్కర్షాదానద్వారేణ శరీరిణోఽపి ఉపకారకాః హారాదయ ఇవాలంకారాః. యత్ర తు నాస్తి రసః తత్రోక్తివైచిత్ర్యమాత్రపర్యవసాయినః. క్వచిత్తు సన్తమపి నోప కుర్వన్తి. యథాక్రమముదాహరణాని.

వ్యా. యే = ఏవి. సన్తమ్ = అంగిగా ఉన్న, తమ్ = ఆ రసాన్ని, జాతు చిత్ = ఒక్కొక్కప్పుడు, అజ్గద్వారేణ = అంగములైన శబ్దార్థాలద్వారా, హారాదివత్ = హారాదుల వలె, ఉపకుర్వన్తి = ఉత్కర్ష కలదానినిగా చేస్తాయో, తే = అట్టి, అనుప్రాసోపమాదయః = అనుప్రాస, ఉపమ మొదలైనవి, అలంకారాః = అలంకారాలు.

యే ఇతి. ఏవి, ముఖ్యమైన సంభవి అయిన రసాన్ని, అనగా ముఖ్యమైన రసం ఉన్నట్లయితే దానిని, శబ్దాలు, అర్థాలూ అనే అంగాలకు అతిశయం కలిగించడం ద్వారా, ఉత్కర్ష కలదానినిగా చేస్తాయో అవి, కంతం

మొదలైన అవయవాలకి ఉత్కర్ష కలిగించడం ద్వారా, శరీరికి (ఆత్మకు) ఉపకారకాలుగా ఉన్న హారాదులు వలె అలంకారాలు. ఎక్కడైతే రసం ఉండదో అక్కడ ఆ అలంకారాలు చెప్పే విధానంలో కొంత వైచిత్ర్యం కల్పించడంలోనే పర్యవసానం చెందుతాయి. కొన్ని చోట్ల రసం ఉన్నా, ఒక్కొక్కప్పుడు అక్కడ ఉన్న అలంకారాలు ఆ రసానికి ఉపకారకాలు కావు. వరసగా ఉదాహరణలు చూపబడుతున్నాయి. ముందు అలంకారం శబ్దం ద్వారా రసోపకారకం అవడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ అపసారయ ఘనసారం కురు హారం దూర ఏవ కిం కమలైః,
అలమలమాలి మృణాలైః ఇతి వదతి దివానిశం బాలా. 341

వృ. ఇత్యాదౌ వాచకముఖేన.

వ్యా. అపసారయేతి:- కుట్టనీమతంలో ఒక విరహాణి అంటూన్న మాటలు, ఆలి = ఓ! సఖీ! ఘనసారమ్ = కర్పూరమును, అపసారయ = తొలగించు, హారమ్ = ముత్యాలహారాన్ని, దూరే ఏవ = దూరమునందే, కురు = ఉంచు, కమలైః = పద్మాలచేత, కిమ్ = ఏమి ప్రయోజనం? మృణాలైః = తామరతూడుల చేత, అలమ్ అలమ్ = చాలును, చాలును. ఇతి = ఈ విధంగా, బాలా = ఆ బాల, దివానిశమ్ = రాత్రింబగళ్లు, వదతి = పలుకుతూన్నది. శీతలోపచారాలు వద్దం టూన్నది.

ఇత్యాదౌ:- ఈ మొదలైన శ్లోకాలలో వాచకం (శబ్దం) ద్వారా (దీనికి 'అలంకారౌ రసముపకురుతః' అని రాబోయే వాక్యంతో అన్వయం). శబ్దాలంకారం రసానికి ఉపకరిస్తూన్నది.

వి. ఇక్కడ ఉన్న రేఫలకారానుప్రాస శబ్దాన్ని అలంకరించి, దాని ద్వారా విప్రలంభశృంగారంలో ఉన్న మాదుర్యాన్ని వ్యంజింపచేస్తూ ఆ రసానికి ఉపకరిస్తూన్నది.

అవ. ఆర్థం ద్వారా అలంకారం రసోపకారకం అవడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ మనోరాగస్తీవ్రం విషమివ విసర్పత్యవిరతం,
ప్రమాధీ నిర్ధూమం జ్వలతి విధుతః పావక ఇవ.
హినస్తి ప్రత్యజ్గం జ్వర ఇవ గరీయానిత ఇతో,
న మాం త్రాతుం తాతః ప్రభవతి న చామ్భా న భవతీ.

వృ. ఇత్యాదౌ వాచ్యముఖేన అలంకారౌ రసముపకురుతః.

వ్యా. మాలతీమాధవంలో మాధవునిపై తీవ్రమైన అనురాగం గల మాలతి సఖియైన లవంగికతో అంటూన్న మాటలు. మనోరాగః = మనస్సులోని అనురాగం, తీవ్రమ్ = తీవ్రమైన, విషమివ = విషంవలె, అవిరతమ్ = విరామం లేకుండా, విసర్పతి = వ్యాపిస్తూన్నది. నిర్ధూమమ్ = దూమం లేకుండా, విధుతః = విసరబడిన, రగల్పబడిన, ప్రమాధీ = అధికంగా ఊబనుచేస్తూన్న, పావకః ఇవ = అగ్ని వలె, జ్వలతి = మండుచున్నది. గరీయాన్ = గొప్పదైన, జ్వరః ఇవ = జ్వరం వలె, ఇతః ఇతః = ఇటు ఇటు, ప్రత్యజ్గమ్ = అన్ని అవయవాలలోను, హినస్తి = పీడిస్తూన్నది. లేదా ఇతః = ఈ కారణంవల్ల, ఇతః = ఈ మనోరాగం నుండి అని అర్థంచెప్పవచ్చును. మామ్ = నన్ను, త్రాతుమ్ = రక్షించుటకు, తాతః = తండ్రి, న ప్రభవతి = సమర్థుడు కాదు. అమ్భా చ = తల్లి కూడ, న = కాదు. భవతీ = నీవు, న = కావు.

అత్రేతి :- ఇక్కడ వాచ్యముఖంచేత. ఈ విధంగా ఈ రెండు అలంకారాలూ రసానికి ఉపకరిస్తున్నాయి.

వి. ఇక్కడ 'విషమివ' ఇత్యాద్యుపమాలంకారాలు అర్థాన్ని అలంకరించి రసానికి ఉత్కర్షణ కలిగిస్తున్నాయి. ఈ విధంగా పూర్వశ్లోకంలో అనుప్రాస, ఈ శ్లోకంలో మాలోపమ రసానికి ఉత్కర్షణ కలిగిస్తున్నాయి.

అవ. రసం ఉన్నా శబ్దాలంకారం దానికి ఉపకారకం కాకపోవడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ చిత్తే విహట్టది ఐ టుట్టది సా గుణేసుం
సేజ్జాను రోట్టది విసట్టది దిమ్ముహేసుం,

బోలమ్మి వట్టది పవట్టది కవ్వబన్దే
రూణేణ టుట్టది చిరం తరుణీ తరట్టే.

“చిత్తే విఘటతే న త్రుట్యతి సా గుణేషు
శయ్యాసు లుఠతి వినర్పతి దిఙ్ముఖేషు,
వచనే వర్తతే ప్రవర్తతే కావ్యబన్దే
ద్యానేన త్రుట్యతి చిరం తరుణీ ప్రగల్భా.

వృ. ఇత్యాదౌ వాచకమేవ.

వ్యా. చిత్తే ఇతి :- రాజశేఖరుడు రచించిన కర్పూరమంజరి అనే సట్ట
కంలో రాజు కర్పూరమంజరిని గూర్చి అంటాన్న మాటలు. ప్రగల్భా=ప్రగల్భు.
రాలైన, తరుణీ=ఆ యువతి, చిత్తే=చిత్తమునందు, విఘటతే=దృఢంగా
మటితురాలు అవుతున్నది. స్థిరంగా ఉండిపోతున్నది. గుణేషు=గుణాలయందు,
న త్రుట్యతి=లోపం కలది కాదు. గుణహీనురాలు కాదు. శయ్యాసు=శయ్యల
పైన, లుఠతి=దొరలుచున్నది. దిఙ్ముఖేషు=దిక్కుల ముఖములయందు, విన.
ర్పతి=సంచరిస్తూన్నది. వచనే=వచనమునందు, వర్తతే=ఉంటాన్నది.
అనగా పేలాపనలు చేయుచున్నది. కావ్యబన్దే=కావ్యరచనయందు, ప్రవర్తతే=
ప్రవర్తిస్తూన్నది. చిరమ్=చిరకాలమును, ద్యానేన=అలోచనచేత, తృట్యతి=
కృశిస్తూన్నది.

అత్రేతి :- ఇక్కడ (అలంకారం) శబ్దానితే (ఉపకరిస్తూన్నది), (రాబోయే
వాక్యంలో ఉన్న ‘న తు రసమ్’ అనేది ఇక్కడ కూడా అన్వయిస్తుంది). రసానికి
మాత్రం ఉపయోగించడం లేదు.

వి. పై శ్లోకంలో టవర్ణానుప్రాస (శబ్దాలంకారం) ఉంది. ఇది శబ్దాన్ని
మాత్రమే అలంకరిస్తూన్నది కాని ఇక్కడ విప్రలంభశృంగారం ఉన్నా దానికి
ఉపకరించడం లేదు. టవర్ణం శృంగారానికి ప్రతికూలమైనది.

అవ. రసం ఉన్నా, అర్థాలంకారం దానికి ఉపకరించకపోవడానికి ఉదా
హరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ మిత్రే క్వాపి గతే సరోరుహవనే బద్ధాననే తామ్యతి
 క్రన్దత్సు భ్రమరేషు వీక్ష్య దయితాసన్నం పురఃసారసమ్,
 చక్రాహ్వన వియోగినా బిసలతా నాస్వాదితా నోజ్జితా
 కణ్ఠే కేవలమర్గలేవ నిహితా జీవస్య నిర్గచ్ఛతః. 344

వృ. ఇత్యాదౌ వాచ్యమేవ, న తు రసమ్. అత్ర బిసలతా న
 జీవం రోద్ధుం క్షమేతి ప్రకృతాననుగుణోపమా.

వ్యా. మిత్రే ఇతి :- మిత్రే = సూర్యుడు, రైర్యం చెప్పే స్నేహితుడు
 అని కూడా అర్థం, క్వాపి = ఎక్కడికో, గతే = వెళ్ళిపోయినవాడగుచుండగా, సరో
 రుహవనే = పద్మవనము, బద్ధాననే = కట్టబడిన (వాడిన) ముఖము కలదై, తామ్యతి
 = దుఃఖించుచుండగా, మాట్లాడలేని స్థితిలో ఉండగా అని కూడ అర్థం. భ్రమ
 రేషు = తుమ్మెదలు, క్రన్దత్సు = ఆక్రందిస్తూండగా, పురః = ఎదుట, దయితాస
 న్నమ్ = ప్రియురాలికి సమీపంలో ఉన్న, సారసమ్ = సారసవక్షిని, వీక్ష్య =
 చూచి, ఆ స్థితిలో ప్రియురాలితో కూడి ఉన్న మరొకరిని చూడగానే విరహబాధ
 ఎక్కువ అవుతుం దని భావం, వియోగినా = వియోగం గల, చక్రాహ్వన = చక్ర
 వాకంచేత, బిసలతా = తామరతూడు, నాస్వాదితా = తినబడలేదు, నోజ్జితా =
 విడవబడలేదు. కేవలమ్ = కేవలము, నిర్గచ్ఛతః = పైకి లేచిపోతూన్న, జీవస్య
 = జీవునికి. అర్గలేవ = అడ్డగడియ వలె, కణ్ఠే = కంఠమునందు, నిహితా =
 ఉంచబడినది.

ఇత్యాదౌ ఇతి :- ఇత్యాదిస్థలాలలో అర్థాలంకారం వాచ్యాన్ని మాత్రమే
 ఆలంకరిస్తున్నది. రసానికి ఉపకారకంగా లేదు. ఇక్కడ బిసలత జీవనాన్ని అడ్డు
 కొనడానికి యోగ్యమైనది కాదు. అందుచేత ఈ ఉపమ ప్రకృతానికి ఉపయోగ
 కరంగా కూడ లేదు.

వి. ఇక్కడ చక్రవాకగతమైన విప్రలంభశృంగారం ఉన్నా అర్థాలంకార
 మైన ఉపమ అర్థానికి ఉపకరిస్తున్నది కాని విప్రలంభానికి ఉపకారకంగా లేదు.
 విరహంతో బాధపడుతున్నవాళ్ళు జీవనం పోవడానికి ప్రయత్నించాలి కాని ఏదో
 విధంగా దానిని విలుపుకోవడానికి కాదు. అందుచేత ప్రకృతరసానికి అనుగుణంగా
 లేదు.

వృ. ఏష ఏవ గుణాలంకారవిభాగః. ఏవం చ “సమవాయ
వృత్త్యా శౌర్యాదయః, సంయోగవృత్త్యా తు హారాదయః ఇత్యస్తు గుణా
లంకారాణాం భేదః. ఓజఃప్రభృతీనామ్, అనుప్రాసోపమాదీనాం చ ఉభ
యేషామపి సమవాయవృత్త్యా స్థితిః ఇతి గడ్డలికాప్రవాహేజైవ ఏషాం
భేదః” ఇత్యభిధానమసత్.

వ్యా. ఏష ఇతి :- ఇదే గుణాలంకారవిభాగం. అందుచేత (మానవుడిలో)
గుణాలు సమవాయసంబంధంతో, అనగా విడదీయరాని విధంగా, ఉంటాయి. హారా
దులు సంయోగసంబంధంచేత ఉంటాయి. ఇదే గుణాలంకారాల భేదం అని లోకం
తోని గుణాదులను గూర్చి చెప్పవచ్చును. కావ్యంలో ఓజస్సు మొదలైన గుణాలు,
అనుప్రాసోపమాదులూ కూడా సమవాయసంబంధంతోనే ఉంటాయి కాబట్టి వీటికి
భేదం లేదు. సంయోగసమవాయాలను పురస్కరించుకొని వీటికి భేదం చెప్పడం
గడ్డలికాప్రవాహన్యాయంతో జరుగుతున్నది” అని భామహవృత్తిలో ఉద్భటు
డన్న మాటలు సరికావు.

వి. పైన చెప్పిన విధంగా గుణాలు రసధర్మాలనీ, అలంకారాలు చంచల
వృత్తు లనీ ఆ రెండింటికి భేదం చెప్పడానికి వీలున్నది. సమవాయసంయోగాలను
పురస్కరించుకొని భేదం చెప్పడంలేదు. అందుచేత బట్టోద్భటుడు చేసిన భేదనిరా
కరణం యుక్తం కాదు అని అర్థం. గడ్డలికాప్రవాహన్యాయం అనగా ‘గొట్టెల
మంద పోకడ’ అని చెప్పే న్యాయం. ఒక గొట్టె ఎటు దారి తీస్తే మిగిలిన వన్నీ
అదే దారిలో వెడతాయి.

అవ. ఇప్పుడు వామనుడు చెప్పిన భేదాన్ని నిరాకరిస్తున్నాడు.

వృ. యదపూర్వక్తం “కావ్యశోభాయాః కర్తారో ధర్మాః గుణాః,
తదతిశయహేతవస్తు అలంకారాః” ఇతి తదపి న యుక్తమ్ యతః కిం
సమనైర్గుణైః కావ్యవ్యవహారః, ఉత కతిపయైః? యది సమనైః తత్కథ
మసమస్తగుణా గౌడీ పాఞ్చాలీ చ రీతిః కావ్యస్యాత్మా? అథ కతిపయైః,
తతః.

శ్లో॥ అద్రావత్ర ప్రజ్వలత్యగ్నిరుచ్చైః

ప్రాజ్యః ప్రోద్యన్ముల్లసత్కేష ధూమః.

345

వృ. ఇత్యాదావోజఃప్రభృతిమ గుణేమ నత్సు కావ్యవ్యవహార ప్రాప్తిః.

శ్లో॥ స్వర్గప్రాప్తిరనేనైవ దేహేన వరవర్ణినీ,

అస్యా రదచ్ఛదరసో న్యక్కరోతితరాం సుధామ్. 346

ఇత్యాదౌ గుణనిరపేక్షా విశేషోక్తివ్యతిరేకా కావ్యవ్యవహారస్య ప్రవర్తకౌ.

వ్యా. “కావ్యానికి శోభను కూర్చే ధర్మాలు గుణాలు; ఆ శోభను ఆతిశయింపజేసేవి అలంకారాలు” అని (వామనుడు) చెప్పినది కూడా యుక్తం కాదు. అన్ని గుణాలచేత కావ్యవ్యవహారమా లేక కొన్ని గుణాలచేతనా? సమస్తగుణాలచేత అయితే సమస్తగుణాలు లేని గొడి పాంచాలి అనే రీతులు కావ్యాత్మ ఎలా అవుతాయి.

వి. వామనుని మతం ప్రకారం కావ్యానికి రీతి ఆత్మ. పదసంఘటనా రూపమైన రీతి వైదర్భి, గొడి, పాంచాలి అని మూడు విధాలు. సర్వగుణాలను వ్యంజింపజేసే వర్ణాలు ఉన్న రీతి వైదర్భి. ప్రసాదాన్ని, ఓజస్సును వ్యంజింపజేసే వర్ణాలున్నది గొడి. మాదుర్య-ప్రసాదాలు గల వర్ణాలున్నది పాంచాలి. నీవు చెప్పిన అన్ని గుణాలు ఉన్నదే కావ్యమా లేదా కొన్ని గుణాలు ఉండే చాలునా అని మమ్మటుని ప్రశ్న. అన్ని గుణాలు ఉండేనే కావ్యం అని అనే పక్షంలో వైదర్భిరీతిలో అన్ని గుణాలూ ఉండడంచేత ఆ రీతి ఆత్మగా ఉన్నది కావ్యం అయినప్పటికీ అన్ని గుణాలూ లేని గొడి-పాంచాలీరీతు లున్నది కావ్యం అవదు కదా ?

అదేతి :. అలా కాదు, కొన్ని గుణాలు ఉండే చాలు అని అన్నట్లయితే “అద్రావత్ర” ఇత్యాదివాక్యంలో ఓజస్సుమొదలైన గుణాలు ఉండడంచేత దీన్ని కూడా కావ్యం అనవలసి వస్తుంది. (ప్రాజ్యః = అత్యధికమైన, ప్రోద్యన్ = పైకి లేస్తూన్న, ఏషః ధూమః = ఈ ధూమం, ఉల్లసతి = ప్రకాశిస్తూన్నది, అందుచేత, అత్ర = ఈ, అదౌ = పర్యతంమీద, అగ్నిః = అగ్ని, ఉచ్చైః = ఉన్నతంగా,

ప్రజ్వరితి = మండుతూన్నది; అని ఈ వాక్యానికి అర్థం. “పర్యతో వహ్నిమాన్
దూమాత్” అనే దానినే మరో మాటలో చెప్పడం జరిగిన సౌందర్యవిహీనమైన
వాక్యం ఇది).

స్వర్గేతి:- వరవర్ణిని = ఈ సుందరాంగి, అనేన = ఈ, దేహేనైవ = దేహం
చేతనే, స్వర్గప్రాప్తిః = స్వర్గప్రాప్తి. అస్యాః = ఈమెయొక్క, రదచ్ఛదరసః =
అధరరసం, సుధామ్ = అమృతాన్ని, న్యక్కరోతి తరామ్ = పూర్తిగా తిరస్కరి
స్తూన్నది.

ఇత్యాదులలో గుణాల అపేక్ష లేకుండా విశేషోక్తి-వ్యతిరేకాలంకారాలే
కావ్యవ్యవహారానికి ప్రయోజకాలుగా ఉన్నాయి.

వి. పైన ఉదాహరించిన ‘అద్రౌ’ ఇత్యాదివాక్యంలో కొన్ని గుణాలున్నా
కావ్యత్వం లేదు. అందుచేత అన్ని గుణాలూ ఉండేనే కావ్యం అని చెప్పాలి.
అందులో దోషం మొదటనే చెప్పబడింది. ఇంకొక దోషం ఏమనగా ఈ శ్లోకంలో
ఒకటి రెండు గుణాలున్నా కావ్యత్వం ఆ గుణాలను పట్టి కాక పూర్వార్థంలో విశే
షోక్త్యలంకారం, ఉత్తరార్థంలో వ్యతిరేకాలంకారం ఉండడంచేత లభిస్తూన్నది.
దీనిని పట్టి గుణాలు ఉండడంవల్ల కావ్యత్వం లభించదు; అందుచేత రీతి కావ్యాత్మ
కాదు అని తేలుతున్నది. “ఏకగుణహానికల్పనయా శేషగుణదార్థ్యకల్పనా విశే
షోక్తిః” (ఒక గుణం లోపించింది అని చెప్పడం ద్వారా మిగిలిన గుణాలకు దార్థ్యం
కల్పించడం విశేషోక్తి) అని వామనుడు చెప్పిన విశేషోక్తిలక్షణం. ఇక్కడ దివ్య
దేహం అనే ఒక గుణం లేదని చెప్పి తద్వారా ఈమెలో ఉన్న సుఖదాయకత్వం
అత్యధికం అని సూచించడంచేత విశేషోక్తి. “ఉపమేయస్య గుణాతిరేకత్వం
వ్యతిరేకః” అని వామనుడే చెప్పిన వ్యతిరేకలక్షణం. ఇక్కడ ఉపమేయమైన అధ
రానికి సుధారసంకంటె ఆధిక్యం చెప్పడంచేత వ్యతిరేకాలంకారం.

వృ. ఇదానీం గుణానాం భేదమాహ-

కా. మాధుర్యోజఃప్రసాదాఖ్యాప్తయస్తే న పునర్దశ.

వ్యా. ఇప్పుడు గుణాల భేదాన్ని (విభిన్నగుణాలను) చెపుతున్నాడు.

మాధుర్యేతి:- మాధుర్యోజఃప్రసాదాఖ్యాః = మాధుర్యం, ఓజస్సు, ప్రసాదం

అనే పేర్లు గల, తే = ఆ గుణాలు, త్రయః = మూడు, పునః = కాని, దశ = పది, న = కావు.

వి. భరతుడు నాట్యశాస్త్రంలో.

“శ్లేషః ప్రసాదః సమతా సమాధి
మాధుర్యమోజః పదసౌకుమార్యమ్,
అర్థస్య చ వ్యక్తిరుదారతా చ
కానిశ్చ కావ్యస్య గుణా దశైతే”.

అని పది కావ్యగుణాలు అంగీకరించాడు. దండి కావ్యాదర్శంలో.

“శ్లేషః ప్రసాదః సమతా మాధుర్యం సుకుమారతా,
అర్థవ్యక్తిరుదారత్వమోజః కానిసమాదయః” (కావ్యాద. 1-41)

అని ఈ పది గుణాలనే అంగీకరించాడు. ఈ పదింటిలో శ్లేష-సమతా-సుకుమారతా-ఓజస్సులు నాలుగూ శబ్దగుణాలనీ, ప్రసాద-అర్థవ్యక్తి-ఉదారతా-కాంతి-సమాదులు ఐదూ అర్థగుణాలనీ, మాధుర్యం ఉభయగుణం అనీ ఇతడిచ్చిన లక్షణోదాహరణాలను పట్టి తెలుస్తుంది. కాని వామనుడు-“ఓజఃప్రసాదశ్లేష సమతా సమాధి మాధుర్యసౌకుమార్యో దారతార్థవ్యక్తికా న్త్రయః బన్ధగుణాః” (శి-1-4) అని ఈ పదింటినీ శబ్దగుణాలుగా అంగీకరించి, ఇవే పేర్లతో పది అర్థగుణాలనుకూడా అంగీకరించాడు-“త ఏవార్థగుణాః” (1-2-1). ఈ విధంగా దండ్యాదుల మతం ప్రకారం గుణాలు పది లేదా ఇరవై; అవి శబ్దార్థాలకి సంబంధించినవి. ధ్వని సిద్ధాంతస్థాపనానంతరం గుణాలు రసధర్మాలే కాని శబ్దార్థధర్మాలు కావనీ, వాటి సంఖ్య మూడే కాని పది (లేదా ఇరవై) కాదనీ ఆనందవర్ధనాదులు సిద్ధాంతీకరించారు. ఆ పద్ధతినే అనుసరించి మమ్మటుడు “గుణాలు మూడే కాని పది కావు” అని ఇక్కడ ప్రతిపాదిస్తున్నాడు. ముందు ఈ మూడు గుణాల స్వరూపం నిరూపించి మిగిలిన గుణాలు ఎందుకు అంగీకరించ నవసరం లేదో చెప్పతాడు.

వృ. ఏషాం క్రమేణ లక్షణమాహ-

కా. అహ్లాదకత్వం మాధుర్యం శృంగారే ద్రుతికారణమ్. 68

వృ. శృङ్గారే అర్థాత్ సంభోగే, ద్రుతిర్గలితత్వమివ. శ్రవ్యత్వం పునః ఓజఃప్రసాదయోరపి.

ప్ర. ఆహ్లాదకత్వమితి :- ద్రుతికారణమ్ = చిత్తం ద్రవించడానికి కారణమైన, ఆహ్లాదకత్వమ్ = ఆనందాన్ని కలిగించకలిగి ఉండడం, మాదుర్యమ్ = మాదుర్యం. అది, శృङ్గారే = శృంగారంలో ఉన్నది.

వి. 'ఆహ్లాద' శబ్దాన్ని బావే ఘోషంత శబ్దంగా గ్రహించి, దానికి స్వార్థ 'క' ప్రత్యయం చేర్చడంచేత 'ఆహ్లాదకత్వమ్' అనేదానికి 'ఆహ్లాదము' అని అర్థం చెప్పాలి. అంటేనే కాని ఆహ్లాదం కలిగించడం అని చెప్పకూడదు. ఈ ఆహ్లాదకత్వం శృంగారంలో ఉన్నది అని చెప్పతున్నాడు కదా? శృంగారం ఆహ్లాదస్వరూపమే కాని ఆహ్లాదం కలిగించేది కాదు కదా అని బాలబోధినీకారులు చెప్పినారు. కాని 'మాదుర్యం' అనగా ఆహ్లాదకత్వం. అది శృంగారంలో ఉంది అని అన్నప్పుడు ఈ మాదుర్యానికి శృంగారానికి ఆధార-ఆదేయభావం చెప్పబడుతున్నది. గుణం రసధర్మం కదా? రసాన్నుంచి గుణాన్ని వేరుగా చూపి వ్యవహరిస్తున్నాం. అందుచేత శృంగారం ఆనందరూపమే అయినా దానికి ఆనందరూపత్వాన్ని ఇచ్చేది మాదుర్యం అని చెప్పడమే యుక్తం అని తోస్తుంది.

ప్ర. శృङ్గారే ఇతి:- అనగా సంభోగశృంగారంలో, ద్రుతిః అనగా చిత్తం కరిగిపోయినట్లు అయిపోవడం. శ్రవ్యత్వం అయితే ఓజః ప్రసాదాలలో కూడా ఉంది.

వి. భామహుడు శ్రవ్యత్వం, అనగా వినడానికి ఇంపుగా ఉండడం, మాదుర్యం అని మాదుర్యానికి లక్షణం చెప్పాడు. ఈ శ్రవ్యత్వం ఓజఃప్రసాదాలలో కూడా ఉంది అందుచేత శ్రవ్యత్వం మాదుర్యలక్షణంగా చెప్పకూడదు అని భావం.

కా. కరుణే విప్రలమ్భే తచ్చాన్తే చాతిశయాన్వితమ్.

వృ. అత్యంతద్రుతి హేతుత్వాత్.

ప్ర. కరుణే ఇతి :- తత్ = ఆ మాదుర్యం, కరుణే = కరుణరసంలోను,

విప్రలమ్భే = విప్రలంబశృంగారంలోను, శాస్తే చ = శాంతరసంలోను, అతిశయాన్వితమ్ = అతిశయంతో కూడినది.

వి. మాదుర్యం సంభోగంలో కంటె కరుణలోను, దానిలోకంటె విప్రలంబలోను, దానిలోకంటె శాంతంలోను అతిశయంగా ఉంటుందని అభిప్రాయం. దీనికి కారణం- అత్యంతద్రుతిహేతుత్వాత్ = అధికమైన చిత్తద్రుతికి కారణం అవడంవల్ల.

కా. దీప్త్యాత్మవిస్తృతేర్హేతురోజో వీరరసస్థితి. 69

వృ. చిత్తస్య విస్తారరూపదీప్తత్యజనకమోజః.

కా. బీభత్సరోద్రరసయోస్తస్యాధిక్యం క్రమేణ చ.

వృ. వీరాద్బీభత్సే, తతో రాదే సాతిశయమోజః.

వ్యా. దీప్త్యాత్మేతి :- దీప్త్యాత్మవిస్తృతేః = దీప్తిరూపమైన, ప్రజ్వలించడం వంటి రూపం గల, ఆత్మవిస్తృతికి అనగా మనస్సు విస్తరించడానికి, హేతుః = హేతువైనది, ఓజః = ఓజస్సు. అది వీరరసస్థితి = వీరరసంలో ఉండేది.

చిత్తస్యేతి :- చిత్తానికి విస్తారరూపమైన ప్రజ్వలనాన్ని కలిగించేది ఓజస్సు.

బీభత్సేతి :- క్రమేణ = క్రమంచేత, తస్య = దానికి, బీభత్సరోద్రరసయోః = బీభత్సరోద్రరసాలలో, ఆధిక్యమ్ = ఆధిక్యము.

వీరాదితి :- వీరంకంటె బీభత్సంలోను, దానికంటె రోద్రంలోనూ ఓజస్సు అధికంగా ఉంటుంది.

కా. శుష్కేన్ధనాగ్నివత్ స్వచ్ఛజలవత్సహసైవ యః. 70

వ్యాప్తోత్యన్యత్ ప్రసాదోఽసౌ సర్వత్ర విహితస్థితిః.

వృ. అన్యదితి వ్యాప్యమిహ చిత్తమ్. సర్వత్రేతి. సర్వేషు రసేషు, సర్వాసు రచనాసు చ.

వ్యా. యః = ఏది, శుష్కేన్దనాగ్నివత్ = ఎండిపోయిన కడ్డెను అగ్ని వలె, స్వచ్ఛజలవత్ = స్వచ్ఛమైన వస్త్రాన్ని జలం వలె, సహనైవ = వెంటనే అన్యత్ = చిత్తమును, వ్యాప్నోతి = వ్యాపించునో, అసౌ = ఇది, ప్రసాదః = ప్రసాదము, సర్వత్ర = అంతటా, విహితస్థితిః = చేయబడిన స్థితి గలది.

వి. ఈ విధంగా మాదుర్యం చిత్తద్రుతిసీ, ఓజస్సు చిత్తదీప్తిసీ లేదా విస్తారాన్నీ, ప్రసాదం చిత్తవికాసాన్ని కలిగిస్తా యని చెప్పినట్లయింది.

వ్యా. అన్యదితి :- 'అన్యత్' అనగా ఇక్కడ 'వ్యాపింపదగిన చిత్తం' అని అర్థం. 'సర్వత్ర' అనగా 'అన్ని రసాలలోను అన్ని రచనలోను' అని అర్థం.

కా. గుణవృత్త్యా పునస్తేషాం వృత్తిః శబ్దార్థయోర్మతా. 71

వృ. గుణవృత్త్యా ఉపచారేణ. తేషామ్ గుణానామ్ ఆకారే శౌర్య స్వేవ.

వ్యా. తేషామ్ = ఆ గుణాలకు, గుణవృత్త్యా పునః = గౌణవృత్తి అనగా ఉపచారంచేత, శబ్దార్థయోః = శబ్దార్థాలలో, వృత్తిః = స్థితి, మతా = అంగీకరించబడింది.

గుణేతి :- గుణవృత్త్యా = ఉపచారంచేత అనగా ఆరోపంచేత, తేషామ్ = గుణాలకు, శౌర్యాన్ని ఆకారంలో ఆరోపించి నట్లు ఈ గుణాలని శబ్దార్థాలలో ఉన్నట్లు ఆరోపించి ఇవి శబ్దార్థధర్మాలు అని చెప్పడం జరుగుతున్నది.

వృ. కుతస్త్రియ ఏవ న దశ ఇత్యాహ.

కా. కేచిదన్తర్భవన్త్యేషు దోషత్వాగాత్పరే శ్రితాః,
అన్యే భజన్తి దోషత్వం కుత్రచిత్ న తతో దశ. 72

వ్యా. మూడు గుణాలే ఎందుచేత, పది ఎందుకు కాదు అని అశంకించుకొని చెపుతున్నాడు.

కేచిదితి :- కేచిత్ = కొన్ని గుణాలు, ఏషు = ఈ మూడు గుణాలలో, అన్తర్భవన్తి = అంతర్భావం చెందుతాయి. కేచిత్ = కొన్ని గుణాలు, దోషత్వా

గాత్ = దోషాబావరూపాలవడంవల్ల, శ్రితాః = అంగీకరించబడినవి. అన్యే = కొన్ని గుణాలు, కుత్రచిత్ = కొన్ని స్థలాలలో కొన్ని రసాలలో, కొన్ని ఉదాహరణలలో, దోషత్వమ్ = దోషత్వాన్ని, భజన్తి = పొందుతాయి. తతః = అందువలన, దశ = పది, న = కాదు.

అవ. ముందుగా పది శబ్దగుణాలను అంగీకరించవలసిన అవసరం లేదు అని చెపుతున్నాడు.

వృ. బహూనామపి పదానామేకపదవద్భాసమానాత్మా యః శ్లేషః, యశ్చారోహోవరోహక్రమరూపః సమాధిః, యా చ వికటత్వలక్షణా ఉదారతా, యశ్చాజోమిశ్రితశైథిల్యాత్మా ప్రసాదః తేషామోజస్యన్తర్భావః. పృథక్పదత్వరూపం మాదుర్యం భజ్గ్యా సాక్షాదుపాత్తమ్. ప్రసాదేనార్థవ్యక్తిర్గ్రహీతా. మార్గాభేదరూపా సమతా క్వచిద్దోషః. తథాపి-“మాతజ్గః కిము వల్గితైః” ఇత్యాదౌ సింహాభిదానే మస్మణమార్గత్వాగో గుణః- కష్టత్వగ్రామ్యత్వయోర్ద్వితాభిదానాత్. తన్నిరాకరణేన అపారుష్యరూపం సౌకుమార్యమ్. ఔజ్జ్వల్యరూపా కాన్తిశ్చ స్వీకృతా. ఏవం న దశ శబ్దగుణాః.

వ్యా. వామనుడు చెప్పిన శ్లేష-సమాధి-ఉదారతా-ప్రసాదాలు తాను పైన చెప్పిన ఓజస్సులో అంతర్గతం అవుతాయి. వాటిని స్వతంత్రగుణాలుగా గ్రహింపనవసరం లేదని చెపుతున్నాడు. అనేకవదాలు కూడా ఒక్క పదంలాగ భాసించడం అనే శ్లేష, ఆరోహోవరోహరూపమైన సమాధి, వికటత్వరూపమైన ఉదారత, ఓజోమిశ్రితమైన శైథిల్యం అనే స్వరూపం గల ప్రసాదం. వీటి కన్నింటికీ ఓజస్సులో అంతర్భావం.

వి. వామనుడు “మస్మణత్వం శ్లేషః” (లి.1.11) అని శ్లేషకు లక్షణం చెప్పి “అనేకవదాలు ఒకే పదంగా (చదువుతున్నప్పుడు) భాసించడం మస్మణత్వం” అని మస్మణత్వాన్ని నిర్వచించి.

“అస్మ్యుత్తరస్యాం దిశి దేవతాత్మా హిమాలయో నామ నగాధిరాజః”

అనే కుమారసంభవప్రథమశ్లోకాన్ని దీనికి ఉదాహరణగా ఇచ్చాడు. ఇది పైన చెప్పిన ఓజస్సులో అంతర్గతం అవుతుంది.

వామనుడు సమాధికి “ఆరోహోవరోహక్రమః సమాధిః” (3.1.13) అని లక్షణం చెప్పాడు. ఆరోహం అనగా గాఢత్వం. అవరోహం అనగా శైథిల్యం. వీటికి క్రమం-ముందు ఆరోహం, తరవాత అవరోహం లేదా ముందు అవరోహం తరవాత ఆరోహం- ఈ విధంగా క్రమం, సమాధి అని సోదాహరణంగా నిరూపించాడు. ఇది కూడా ఓజస్సులో అంతర్గతమే.

ఉదారతకు ‘వికటత్యముదారతా’ (3.1.23) అని లక్షణం చెప్పాడు. ఏది ఉంటే వినేవాళ్ళకి పదాలు స్మృత్యం చేస్తున్నట్లు అనిపిస్తుందో అదే వికటత్వం అని వివరించి.

“స్వచరణవినిష్టైర్నాపురైర్నరక్తీనాం

ఝణితి రణితమాసీత్తత్ర చిత్రం కలం చ”

అని వామనుడు ఉదాహరించాడు. అది కూడా ఓజస్సులోనే అంతర్గతం.

వామనుని ప్రకారం బంధశైథిల్యం ప్రసాదం; “శైథిల్యం ప్రసాదః” (3.1.6). అయితే పూర్తి శైథిల్యం దోషం అవుతుంది. అందుచేత ఓజోమిశ్రితమైన శైథిల్యం ప్రసాదం అని చెప్పాలి. అప్పుడు ఇది కూడా ఓజస్సులో అంతర్గతం అయిపోతుంది.

వామనుడు “పృథక్పదత్వం మాదుర్యమ్” (3.1.21) అని మాదుర్యానికి లక్షణం ఇచ్చాడు. అనగా పదాలు విడివిడిగా కనబడడం. ఈ మాదుర్యం. మమ్మటుడు మాదుర్యాన్ని గూర్చి చెప్పేటప్పుడు ‘దీనిలో సమాసాలు ఉండకూడదు’ అని చెప్పడంచేత దానిలో అంతర్గతం అయిపోతుంది. అనగా మాటలలో భేదం తప్ప వామనుడు చెప్పిన మాదుర్యమూ, మమ్మటుడు చెప్పిన మాదుర్యమూ ఒక్కటే అని అర్థం.

చదివిన వెంటనే అర్థం స్పష్టం అవడం అర్థవ్యక్తి అని (“అర్థవ్యక్తిహేతుత్వమర్థవ్యక్తిః”-3.1.24) వామనుడు చెప్పిన అర్థవ్యక్తి ప్రసాదంచేతనే గ్రహించబడింది.

వామనుడు సమతకు “మార్గాభేదః సమతా” (3.1.12) అని లక్షణం ఇచ్చాడు. ఏ మార్గంచేత ఉపక్రమిస్తే ఆ మార్గంచేతనే చివరివరకూ నడవడం

అని అర్థం. అయితే ఈ విధమైన సమత కొన్ని చోట్ల దోషం అవుతుంది. ఎందు చేతననగా “మాతజ్ఞాః కిము” ఇత్యాది శ్లోకంలో (చూ. 299 వ శ్లో) సింహాన్ని గూర్చి చెప్పినప్పుడు మృదుమార్గాన్ని త్యజించడం గుణం. త్యజించకపోతే అది దోషం అవుతుంది.

“కష్టత్వగ్రామ్యత్వాలు దుష్టమైనవి” అని చెప్పడంచేత వాటిని నిరాకరించడంచేత, అపారుష్యరూపమైన సౌకుమార్యం ఔజ్వల్యరూపమైన కాంతి కూడా స్వీకరించబడ్డాయి.

“అజరతత్వం సౌకుమార్యమ్” (3.1.22) అని సౌకుమార్యానికి లక్షణం చెప్పి వామనుడు “బంధంలో పారుష్యం లేకపోవడం సౌకుమార్యం” అని వివరించాడు. కష్టత్వం, అనగా పారుష్యం, దోషం అని చెప్పడంచేత వామనుడు చెప్పిన ఈ సౌకుమార్యం అపారుష్యం అన్నట్లు అయింది. అందుచేత ఇది కష్టత్వ రూపదోషాభావంలో అంతర్గతం.

కాంతికి “ఔజ్వల్యం కాంతిః” (3.1.25) అని లక్షణం చెప్పి వామనుడు “బంధంలో ఉజ్వలంగా ఉండడం కాంతి” అని వివరించి “కురజ్జీనేత్రాలీన బకితవ నాలీపరిసరః” అని ఉదాహరణం ఇచ్చాడు. గ్రామ్యత్వం దుష్టం అని చెప్పడం చేత ఈ కాంతి గ్రామ్యత్వరూపదోషాభావం అవుతుంది. అందుచేత దీనిని వేరుగా పరిగణించనక్కర్లేదు.

ఈ విధంగా పది శబ్దగుణాలు లేవు; అనగా పది శబ్దగుణాలను అంగీకరించవలసిన పని లేదు.

అవ. శబ్దగుణాలను నిరాకరించి ఇప్పుడు అర్థగుణాలను కూడా నిరాకరిస్తున్నాడు.

“పదార్థే వాక్యరచనం వాక్యార్థే చ పదాభిదా,
ప్రౌఢిర్య్యాసనమాసౌ చ సాభిప్రాయత్వమస్య చ”.

ఇతి యా ప్రౌఢిరిత్యుక్తం తత్ వైచిత్ర్యమాత్రమ్. న గుణః. తదభావేఽపి కావ్యవ్యహారప్రవృత్తేః. అపుష్టార్థత్వాధికపదత్వానవీకృత త్వామజ్గలరూపాశ్శీలగ్రామ్యాణాం నిరాకరణేన చ సాభిప్రాయత్వమోజః.

అర్థవైమల్యాత్మా ప్రసాదః, ఉక్తివైచిత్ర్యరూపం మాదుర్యమ్, అపా
రుష్యరూపం సౌకుమార్యమ్, అగ్రామ్యత్వరూపా ఉదారతా చ స్వీకృతాని.
అభిధాన్యమానస్వవాచోక్త్యలంకారేణ రసద్వనిగుణీభూతవ్యజ్ఞాభ్యాం చ
వస్తుస్వభావస్ఫుటత్వరూపా అర్థవ్యక్తిః, దీప్తరసత్వరూపా కాన్తిశ్చ
స్వీకృతా. క్రమకౌటిలోల్బజత్వోపపత్తి యోగరూపఘటనాత్మా శ్లేషోఽపి
విచిత్రత్వమాత్రమ్. అవైషమ్యరూపా సమతా దోషాభావమాత్రం న
పునర్గుణః. కః ఖల్వనున్మత్తః అన్యస్య ప్రస్తావే అన్యదభిదధ్యాత్.
అర్థస్య అయోనేరచ్ఛాయాయోనేర్వా యది న భవతి దర్శనం తత్కథం
కావ్యమ్? ఇత్యర్థదృష్టిరూపః సమాధిరపి న గుణః.

కా. తేన నార్థగుణా వాచ్యాః.

వృ. వాచ్యాః వక్తవ్యాః.

వ్యా. పదార్థే ఇతి:- “పదార్థే=ఒకపదంచేత చెప్పదగిన అర్థంలో (అర్థం
చెప్పడానికి), వాక్యరచనమ్ = వాక్యాన్ని రచించడం, వాక్యార్థే = వాక్యార్థము
నందు, పదాభిధా = పదంచేత చెప్పడం, వాక్యంచేత చెప్పవలసిన అర్థాన్ని ఒక
పదంతో చెప్పడం, వ్యాససమాసౌ చ = విస్తరించి చెప్పడం, సంక్షిప్తంగా చెప్పడం,
అన్య = విశేషణంయొక్క, సాఖిప్రాయత్వమ్ = అభిప్రాయంతో కూడి ఉండడం,
ప్రౌఢిః = ప్రౌఢి. అనగా ఈ విధంగా ప్రౌఢి ఐదు విధాలు. ఈ ప్రౌఢియే ఓజస్సు
అని ఏది చెప్పబడిందో అది శేవలం చెప్పే విధానంలో వైచిత్ర్యమే కాని గుణం
కాదు. అది లేకపోయినా కావ్యవ్యవహారం ఉంటున్నది కదా.

పైన చెప్పిన ఐదువిధాలైన ప్రౌఢి ఓజస్సు అనే అర్థగుణం అని వామ
నుడు చెప్పినాడు. ప్రౌఢిలోని మొదటి నాలుగు భేదాలూ కూడ వైచిత్ర్యం
మాత్రమే కాని గుణం కాదు. ఇవి లేకపోయినా కావ్యాన్ని కావ్యం అంటూనే
ఉన్నారు కదా. కావ్యవ్యవహారానికి హేతువు లైనవే గుణాలు అని చెప్పే వామ
నాదుల మతం ప్రకారం కావ్యవ్యవహారానికి కారణం కాని ఓజస్సు (ప్రౌఢికి
సంబంధించిన నాలుగు భేదాలు) గుణం కాకూడదు కదా అని భావం.

అవ. ఇప్పుడు ప్రౌఢిలో ఐదవ భేదం అయిన సాఖిప్రాయత్వం, ప్రసాదం,

మాదుర్యం, సౌకుమార్యం, ఉదారతా కూడ స్వతంత్రార్థగుణాలు కావని ప్రతిపాదిస్తున్నాడు.

అపూష్టార్థత్వేతి :- అపూష్టార్థత్వ-అధికపదత్వ-అనవీకృతత్వ-అమంగళరూపాశ్శీల-గ్రామ్యాలు నిరాకరించడంచేత, వీటిని దోషాలుగా పరిగణించి ఇవి త్యాజ్యమైనవి అని చెప్పడంచేత (ప్రౌఢిలో ఐదవబేదమైన) సాభిప్రాయతత్వరూపమైన ఓజస్సు, అర్థవైమల్యరూపమైన, అనగా అపేక్షించిన అర్థాన్ని మాత్రమే పరిగ్రహించడం అనే, ప్రసాదమూ, ఉక్తివైచిత్ర్యరూపమైన, అనగా ఒకే అర్థాన్ని భంగ్యం తరంచేత మళ్ళీ చెప్పడం అనే, మాదుర్యమూ, అపారుష్యరూపమైన, అనగా పరుషమైన అర్థాన్ని చెప్పకపోవడం అనే, సౌకుమార్యమూ, అగ్రామ్యత్వరూపమైన, అనగా గ్రామ్యార్థం చెప్పవలసినప్పుడు కూడ వైదగ్ధ్యంతో చెప్పడం అనే, ఉదారత్వమూ స్వీకరింపబడిపోయినవి.

సాభిప్రాయత్వం అపూష్టార్థత్వాభావరూపం. ప్రసాదం అధికపదత్వాభావరూపం. మాదుర్యం అనవీకృతత్వాభావరూపం. సౌకుమార్యం అమంగళరూపాశ్శీలాభావరూపం. ఉదారత గ్రామ్యత్వాభావరూపం. ఈ విధంగా వీటిని స్వతంత్రగుణాలుగా ఆంగీకరించ వలసిన పని లేదు అని అర్థం.

అభిధాన్యమానేతి :- వస్తుస్వభావస్ఫుటత్వరూపమైన, అనగా వస్తువుయొక్క స్వభావం స్పష్టంగా కనబడడం అనే, అర్థవ్యక్తి (దశమోల్లాసంలో) చెప్పబడ నున్న స్వభావోక్త్యలంకారంచేత, దీప్తరసత్వరూపమైన కాంతి రసధ్వనిచేత గాని, గుణీభూతవ్యంగ్యంచేత గాని స్వీకరించబడతాయి. అనగా ఈ రెండూ వాటిలో అంతర్గతాలు అవుతాయి.

క్రమేతి :- అర్థగుణమైన శ్లేషకి వామనుడు “ఘటనా శ్లేషః” (3.2-4) అని లక్షణం చెప్పి దానిని “క్రమకౌటిల్యానుల్పణత్వోపపత్తియోగో ఘటనా” అని వివరించాడు. క్రియల పరంపరలో కౌటిల్యం, అనగా చతురచేష్టాజనితమైన చమత్కారం, ఆ క్రియల అస్పష్టత్వం (ఆ వనులు ఎందుకు చేశాడో తెలియకపోవడం), ఉపపత్తి, అనగా ఆక్రియాపరంపరను సమర్థించే యుక్తి కలిస్తే శ్లేష అని అర్థం. ఈ శ్లేష కూడ కవివైదగ్ధ్యాన్ని సూచించే వైచిత్ర్యం మాత్రమే; గుణం కాదు.

అవైషమ్యేతి :- అవైషమ్యరూపమైన సమత దోషాభావమాత్రమే. గుణం కాదు. ఉన్మత్తుడు కానివాడు ఎవడైన ఒకటి చెప్పడానికి ప్రారంభించి మరొక విషయం చెప్పతాడా ?

ఉప్రకమించినదానిని ఉపసంహారంలో పరిత్యజించడం వైషమ్యం. ఇదే ప్రకమభంగం అనే దోషం. ఈ వైషమ్యం లేకపోవడమే సమత. అందుచేత ఇది ప్రకమభంగరూపదోషాభావమే కాని స్వతంత్రగుణం కాదు.

అర్థస్యేతి :- ఆయోని కాని, అన్యచ్ఛాయాయోని కాని అయిన అర్థం యొక్క దర్శనం కాకపోతే అది కావ్యం ఎలా అవుతుంది. అందుచేత అర్థదృష్టి రూపమైన సమాధి కూడా గుణం కాదు.

వి. వామనుడు 'సమాధి' అనే అర్థగుణానికి "అర్థదృష్టిః సమాధిః" (3-2-7) అని లక్షణం చెప్పాడు. "ఆయోని, అన్యచ్ఛాయాయోని అని రెండు విధాలైన అర్థం చూడడం సమాధి" అని దాని అర్థం. ఆయోని అనగా కవి తాను స్వయంగా కల్పించిన అర్థం. పూర్వం కవిసంప్రదాయంలో లేనిది. ప్రాచీనకవిపరంపరా ప్రాప్తమై కొంచెం మార్చి చెప్పబడిన అర్థం అన్యచ్ఛాయాయోని. వీటి దర్శనం సమాధి అని వామనుని అభిప్రాయం. అయితే ఈ విధమైన అర్థం ఏదో ఒకటి లేకపోతే ఇంక కావ్యం ఏమిటి? అందుచేత ఇది కావ్యస్వరూపనిర్వాహకమే కాని గుణం కాదు అని మమ్మటుని అభిప్రాయం.

వ్యా. తేనేతి :- తేన = ఆ కారణంచేత, అర్థగుణాః = అర్థగుణాలు, న వాచ్యాః = చెప్పదగినవి కావు. 'వాచ్యాః' అనగా 'వక్తవ్యాః' = వేరుగా చెప్పదగినవి కావు.

కా. ప్రోక్తాః శబ్దగుణాశ్చ యే,

వర్ణాః సమాసో రచనా తేషాం వ్యజ్ఞకతామితాః.

73

వ్యా. యే = ఏ, మాదుర్యోజఃప్రసాదాలనే, శబ్దగుణాః = శబ్దగుణాలు, ప్రోక్తాః = చెప్పబడినవో, వాస్తవంలో రసధర్మాలే అయినా ఉపచారంచేత శబ్దగుణాలుగా ఏవి చెప్పబడ్డాయో అని అర్థం, తేషామ్ = ఆ గుణాలకు, వర్ణాః = వర్ణాలు, సమాసః = సమాసము, రచనా = రచన, వ్యజ్ఞకతామ్ = వ్యంజకత్వాన్ని,

ఇతాః = పొందినవి. అనగా వర్ణసమాసరచనలు ఆ గుణాలను వ్యంజింపజేస్తాయి; అందుచేతనే అవి శబ్దగుణాలని ప్రసిద్ధి ఏర్పడింది అని భావం.

వృ. కే కన్య ఇత్యాహ-

కా. మూర్ధ్ని వర్ణాన్యగాః స్పర్శా అటవర్గా రణౌ లఘూ,
అవృత్తిర్మధ్యవృత్తిర్వా మాధుర్యే ఘటనా తథా. 74

వృ. టతడడవర్జితాః కాదయో మాన్తాః శిరసి నిజవర్ణాన్యయుక్తాః,
తథా రేఫణకారౌ హ్రస్వాన్తరితావితి వర్ణాః, సమాసాభావో, మధ్యమః
సమాసో వేతి సమాసః, తథా మాధుర్యవతీ పదాన్తరయోగేన రచనా
మాధుర్యస్య వ్యజ్ఞేకా. ఉదాహరణమ్-

శ్లో॥ అనఙ్గరఙ్గప్రతిమం తదఙ్గం
భజ్జీభిరఙ్గీకృతమానతాఙ్గ్యాః,
కుర్వన్తి యూనాం సహసా యథైతాః
స్వాన్తాని శాన్తాపరచిన్తనాని. 347

వ్యా. కే ఇతి :- ఏవి దేసికి వ్యంజకాలో చెపుతున్నాడు-

మూర్ధ్ని ఇతి :- అటవర్గాః = టవర్గభిన్నమైనవి, మూర్ధ్ని = అగ్రభాగంలో,
వర్ణాన్యగాః = వర్ణాంత్యాక్షరాలను, అనగా క-చ-ట-త-ప వర్గాల చివరి అక్షరాలైన జ, ఙ, ణ, న, మ అనే అక్షరాలను పొందినవి అయిన, స్పర్శాః = క మొదలు
మ వరకు ఉన్న అక్షరాలు, లఘూ = లఘువులైన, రణౌ = రేఫణకారాలు, అవృత్తిః
= అల్పసమాసం, మధ్యవృత్తిః వా = లేదా మధ్యమసమాసం, అతిదీర్ఘం కాని
సమాసం, తథా = అట్టి, అనగా మాధుర్యం గల, ఘటనా = కూర్పు, మాధుర్యే
= మాధుర్యగుణమునందు, (వ్యజ్ఞేకతామ్ ఇతాః = వ్యంజకత్వాన్ని పొందుతాయి).

దీతి :- ట, త, డ, ఢ లు మినహాయించి కాదిమాంతవర్ణాలు, శిరస్సునందు (ప్రారంభంలో) తమ వర్గకు చెందిన వంచమాక్షరంతో కూడిన (స్పర్శలు-కాదిమాంతవర్ణాలు), మరియు హ్రస్వాచ్చుచేత అంతరితాలైన అనగా లఘువులైన.

అచ్చులతోకూడిన రేఫణకారాలు, ఈ విధంగా పైన చెప్పిన వర్ణాలు, సమాసాభావం కాని, ఇక్కడ 'సమాసాభావం' (అనగా అల్పమైనసమాసం అని అర్థం చెప్పాలని వ్యాఖ్యాతలు) లేదా మధ్యమసమాసం కాని అని సమాసమూ, తథా = ఇతరపదాలతో యోగంచేత మాధుర్యం గల, అనగా సుకుమారమైన, రచన, ఇవి మాధుర్యవంజకాలు. ఉదాహరణం ఎట్లనగా—

అనజ్ఞేతి :- అనతాజ్ఞాః = కొంచెం వంగిన శరీరం గల ఆమెయొక్క, అనజ్ఞరజ్జప్రతిమమ్ = మన్నుతుని నృత్యస్థానంతో సమానమైన, తత్ = ఆ, అజ్ఞమ్ = శరీరము, భజ్గీభిః = (వశీకరణ హేతువులైన) భంగిమలచేత, అజ్గీకృతమ్ = అంగీకరించబడినది. ఆ భంగిమలు వాటంతట అవే వచ్చి ఈ శరీరాన్ని ఆశ్రయిస్తున్నాయి. యథా = ఎట్లనగా, ఏతాః = ఈ భంగులు, యూనామ్ = యువకులయొక్క, స్వాంతాని = మనస్సులను, సహసా = వెంటనే, శాంతాపరచిత్తనాని = శాంతించిన ఇతర ఆలోచనలు కలవాటినిగా, కుర్వంతి = చేస్తున్నాయి.

వి ఇక్కడ గకారాలకీ, తకారాలకీ వాటి పంచమవర్ణాలు మొదటఉన్నాయి. హ్రస్వంతో కూడిన రేఫ ఉన్నది. 'అనజ్ఞరజ్జప్రతిమమ్' అని మధ్యమసమాసం, నాతిదీర్ఘమైన సమాసం, 'అజ్ఞం భజ్గీభిః' అని మాధుర్యం గల రచన ఉన్నాయి. ఈ విధంగా ఈ శ్లోకంలో వర్ణాలు, సమాసం, రచన ఇవన్నీ విప్రలంభశృంగారానికి అనుగుణంగా ఉన్నాయి.

అవ. ఓజోగుణవ్యంజకాలను చెపుతున్నాడు—

కా. యోగ ఆద్యతృతీయాభ్యామన్త్యయో రేణ తుల్యయోః,

టాదిః శషౌ వృత్తిదైర్ఘ్యం గుమ్భ ఉద్ధత ఓజసి. 75

వృ. వర్గప్రథమతృతీయాభ్యామ్ అన్త్యయోః ద్వితీయచతుర్థయోః, రేఫేణ ఆదః ఉపరి, ఉభయత్ర వా, యస్య కస్య చిత్ తుల్యయోః తేన తస్యైవ సంబంధః, టవర్గః, అర్థాత్ ణకారవర్జితః, శకారషకారౌ, దీర్ఘసమాసః, వికటా సంఘటనా ఓజసః. ఉదాహరణమ్— "మూర్ధ్నాము ద్వ్యుత్తకృత్త" ఇత్యాది. 348.

వ్యా. యోగ ఇతి :- ఆద్యతృతీయాభ్యామ్ = మొదటి మూడవ వర్గాలు

రాలతో, కగచజటడతదవబ-లతో, అన్త్యయోః = వాటి చివరివాటికి, ద్వితీయ చతుర్థాక్షరాలకు, ఖమచరుతడతదపభ-లకు, యోగః = కలయిక 'పుచ్చ' 'బద్ధ' ఇత్యాదులు ఉదాహరణం. రేణ = రేపతో యోగము, ఒక అక్షరానికి మొదట గాని, చివర గాని, రెండు ప్రక్కలా గాని రేప ఉండడం 'వక్త్ర' 'అర్క' 'నిర్దా' మొదలైనవి ఉదాహరణలు. తుల్యయోః = సమానవర్ణములయొక్క యోగమూ, 'దిక్కాల' 'చిత్త' ఇత్యాదులు ఉదాహరణం, టాదీః = టమొదలైన నాలుగువర్ణాలు, శషౌ = శకారషకారాలు, వృత్తిదైర్వ్యమ్ = సమాసదీర్ఘత్వం అనగా దీర్ఘసమాసం, ఉద్ధతః = ఉద్ధతమైన, వికటమైన, గుమ్మః = రచన, ఇవి, ఓజసి = ఓజస్సునందు, వ్యంజకతామ్ ఇతాః = వ్యంజకత్వాన్ని పొందుతాయి.

వర్గేతి :- వర్గప్రథమతృతీయవర్ణాలతో, అన్త్యయోః = ద్వితీయచతుర్థ వర్ణాలకీ, ఏవర్ణానికైనా మొదట గాని, చివర గాని, రెండు ప్రక్కలా గాని రేపతో యోగం, ఒక వర్ణానికి ఆ వర్ణంతోనే సంబంధం, టవర్గ, అనగా ఇకారం మినహాయించిన టవర్గ, శకారషకారాలు, దీర్ఘసమాసం, వికటమైన సంఘటన ఇవి ఓజస్సుకు వ్యంజకాలు, "మూర్ధ్నాముద్యోతకృత" మొదలైన శ్లోకం (చూ. 159వ శ్లోకం) ఉదాహరణం, 'మూర్ధ్నామ్' 'ఉత్సర్పి' 'దర్ప' అనే వదాలలో రేపతో వైన యోగం, 'అజ్ఞి' అనే పదంలో చివర యోగం, 'ఉద్యోత' 'కృత' అనే వదాలలో తకారానికి తకారంతో యోగం, 'ఈశ' 'పిశున' శబ్దాలలో శకారం, 'దోష్టామ్' అనే పదంలో షకారం, సమాసదైర్వ్యం, ఉద్ధతమైన రచన ఈ శ్లోకంలో స్పష్టంగా ఉన్నాయి. "వటురటత్రూరధారః కుఠారః" ఇత్యాదులలో టవర్గ ప్రయోగం.

అవ. ప్రసాదాన్ని గూర్చి చెపుతున్నాడు-

కా. శ్రుతిమాత్రేణ శబ్దాత్తు యేనార్థప్రత్యయో భవేత్,
సాధారణః సమగ్రాణాం స ప్రసాదో గుణో మతః. 76

వృ. సమగ్రాణాం రసానాం సంఘటనానాం చ. ఉదాహరణమ్.

శ్లో॥ పరిష్కానం పీనస్తనజఘనసంగాదుభయత
స్తనోర్మధ్యస్యాంతః పరిమిలనమప్రాప్య హరితమ్,

ఇదం వ్యస్తన్యాసం శ్లథభుజలతాక్షేపవలనైః

కృశాఙ్గాః సంతాపం వదతి బిసినీపత్రశయనమ్. 349

వ్యా. శ్రుతీతి :- యేన = దేనిచేత, శబ్దాత్ = శబ్దంవల్ల, శ్రుతిమాత్రేణ = వినినంతమాత్రంచేతనే, అర్థప్రత్యయః = అర్థజ్ఞానం, భవేత్ = అగునో, సః = అది, సమగ్రాణామ్ = అన్నింటికీ, సాధారణః = సాధారణమైన, ప్రసాదః గుణః = ప్రసాదగుణంగా, మతః = చెప్పబడినది.

సమగ్రాణామితి :- సమగ్రాణామ్ = సమస్తమైన రసాలకీ, సంఘటనలకు కూడ అని అర్థం. ఉదాహరణం ఎట్లనగా-

పరిష్కానమితి :- రత్నావళిలో సాగరికను గూర్చి రాజు అంటూన్న మాటలు. పీనస్తనజఘనసంగాత్ = బలిసిన స్తనాలయొక్క జఘనయొక్క సంబంధవల్ల, ఉభయతః = ఆ రెండూ అనిన రెండు చోట్లయందు, పరిష్కానమ్ = వాడిపోయినదీ, తనోః = కృశించిన, మధ్యస్య = నడుముయొక్క, అంతః = మధ్యయందు, పరిమిలనమ్ = (శరీరంతో) సంబంధాన్ని, అప్రాప్య = పొందక, హరితమ్ = ఆకుపచ్చగా ఉన్నదీ, శ్లథభుజలతాక్షేపవలనైః = శిథిలంగా (వట్టులేకుండా) భుజలతలను పడవేయడంచేత, దొర్లదాలచేతా, వ్యస్తన్యాసమ్ = తారుమారు చేయబడిన కూర్పు గలదీ అయిన, బిసినీపత్రశయనమ్ = తామరాకుల శయనం, కృశాఙ్గాః = సన్నని శరీరం గల ఆమెయొక్క, సంతాపమ్ = సంతాపాన్ని, వదతి = చెప్పుచున్నది.

వి. ఈ శ్లోకంలో అన్వయానుగుణంగా పదాల కూర్పు ఉన్నది. అందుచేత చదివిన వెంటనే అర్థజ్ఞానం కలుగుతుంది. ఇది ప్రసాదం. "సంగాత్తృశాఙ్గాః" ఇత్యాదులలో మాదుర్యానికి తగిన వర్ణాలు, మధ్యమసమాసం, అనుద్దతమైన రచన ఉన్నాయి. ఇది శృంగారరసానికి సంబంధించిన ప్రసాదం.

వృ. యద్యపి గుణపరతంత్రాః సంఘటనాదయః, తథాపి-

కా. వక్త్రవాచ్యప్రబంధానామౌచిత్యేన క్వచిత్ క్వచిత్,
రచనావృత్తివర్ణానామన్యథాత్వమపీష్యతే.

వ్యా. యద్యపీతి :- సంఘటనాదులు, సంఘటన-వర్ణ-సమాసాలు, గుణాదీ
నారే అయినా, గుణాలను వట్టి కూర్చవలసినవే అయినా.

వక్రీతి :- క్వచిత్ = కొన్నిచోట్ల, వక్రవాచ్యప్రబన్ధానామ్ = వక్ర
యొక్క, వాచ్యంయొక్క, అనగా కవి చెప్పే అర్థంయొక్క, ప్రబంధంయొక్క,
ఔచిత్యేన = ఔచిత్యంచేత, రచనావృత్తివర్ణానామ్ = సంఘటనకు, సమాసానికి,
వర్ణాలకి, అన్యథాత్వమ్ = మరొక విధంగా ఉండడం కూడ, ఇష్యతే = అంగీకరించ
బడుతుంది.

రచనాదులు గుణవ్యంజకా లనేది సామాన్యంగా చెప్పిన విషయం. వక్ర,
అర్థం, ప్రబంధం, వీటిని వట్టి రచనాదులు, గుణాలకు విరుద్ధంగా ఉండే అవకాశం
ఉంది. అందుచేత రచనాదులు గుణవ్యంజకా లనే నియమం వక్రమొదలైనవాటి
ఔచిత్యానికి భంగం కలగ నప్పుడే అని అర్థం.

వృ. క్వచిద్వాచ్యప్రబన్ధాపేక్షయా వక్రీచిత్యాదేవ రచనాదయః.
యథా-

శ్లో॥ మన్థాయస్తార్ణవామృఃప్లుతకుహరచలన్మన్దరద్వానధీరః
కోణాఘాతేషు గర్జత్ప్రళయఘనఘటాన్యోన్యసంఘట్టచణ్డః,
కృష్ణాక్రోధాగ్రదూతః కురుకులనిధన్ తాతనిర్ఘాతవాతః
కేనాస్మత్సింహనాదప్రతిరసితసఖో దున్దుభిస్తాడితోఽసౌ.

వృ. అత్ర హి న వాచ్యం క్రోధాదివ్యజ్ఞకమ్. అభినేయార్థం చ
కావ్యమితి తత్ప్రతికూలా ఉద్ధతా రచనాదయః. వక్తా చాత్ర భీమసేనః.

వ్యా. క్వచిదితి :- కొన్ని చోట్ల వాచ్య-ప్రబంధాల అపేక్ష లేకుండానే
అనగా వాచ్యమైన విషయం ప్రబంధమూ ఎట్లా ఉన్నా, వక్రయొక్క ఔచిత్యాన్ని
వట్టి రచనాదులు ఉంటాయి. ఎట్లనగా-

మన్థేతి :- వేణీసంహారంలో రణరంగంనుంచి బయలుదేరిన దుందుభి
ధ్వనిని విని భీమసేనుడు ప్రశ్నిస్తూన్నాడు- “మన్థా.....ధీరః”- మన్థ = మధించ
డంచేత, ఆయన్త = ఊభింపచేయబడినది, అర్జవ = సముద్రంయొక్క, అమృః
= ఉదకంతో, ప్లుత = వ్యావములైన, కుహర = గుహలు గల, చలత్ = చలించు

చున్న, మన్దర = మందరపర్వతంయొక్క, ద్వాన = ధ్వని వలె, దీరః = దీరమూ,
 కౌణామాతేషు = దండంచేత కొట్టడములయందు (దండంతో కొట్టినప్పుడు),
 “గర్జత్ ..... చణ్డః”- గర్జత్ = గర్జిస్తూన్న, ప్రలయ = ప్రలయకాలమునందలి,
 ఘనఘటా = మేఘసముదాయంయొక్క, అన్యోన్యసంఘట్ట = పరస్పరమూ ఢీకొన
 డం వలె, చణ్డః = తీవ్రమూ, కృష్ణాక్రోధాగ్రమాతః = ద్రౌపదియొక్క క్రోధం
 యొక్క ముందు పంపబడిన దూత, కురుకులనిధనోత్పాతనిర్వాతవాతః = కురు
 వంశవినాశాన్ని సూచించే ఉత్పాతరూప మైన నిర్వాతవాయువు; రాబోయే వినా
 శాన్ని సూచించేది ‘ఉత్పాతం’. మేఘవాయువుల సంఘట్టనంవల్ల పుట్టిన అశుభ
 సూచకమైన శబ్దం ‘నిర్వాతం’. అస్మత్సింహనాదప్రతిరసితసఖః = మా సింహ
 నాదప్రతిధ్వనికి మిత్రము, అనగా ప్రతిధ్వనితో సమానము, అయిన, ఆసౌ = ఆ,
 దున్దుభిః = దుందుభి, కేన = ఎవనిచేత, తాడితః = కొట్టబడినది, మ్రోగించబడింది?

అప్రేతి :- ఇక్కడ వాచ్యమైన అర్థం క్రోధాదులను వ్యంజింపజేసేది కాదు.
 కావ్యం అధినయించదగిన అర్థం కలది. చతుర్విధాభినయం ద్వారా అర్థాన్ని
 బోధించవలసిన నాటకాది ప్రబంధాలలో దీర్ఘసమాసాదిప్రయోగంవల్ల అర్థప్రతీతి
 శీఘ్రంగా కలగదు అని అర్థం. అందుచేత ఇక్కడ ఉన్న రచనాదులు వీటికి
 ప్రతికూలంగానే ఉన్నాయి. అయినా ఇక్కడ వక్త భీమసేనుడు అవడంచేత
 ఇలాంటి రచన యుక్తమే.

వృ. ‘క్వచిద్వక్తృప్రబన్ధానపేక్షయా వాచ్యోచిత్యాదేవ రచనా
 దయః. యథా-

శ్లో॥ ప్రౌఢచ్ఛేదానురూపోచ్ఛలనరయభవత్స్సేంహికేయోపఘాత
 త్రాసాకృష్టాశ్వతిర్యగ్వలితరవిరథేనారుణేనేక్ష్యమాణమ్,
 కుర్వత్ కాకుత్స్థవీర్యస్తుతిమివ మరుతాం కన్దరారన్ధ్రభాజాం
 భాంకారై ర్భీమమేతన్నిపతతి వియతః కుమ్భకర్ణోత్తమాజ్గమ్.

వ్యా. క్వచిదితి :- కొన్నిచోట్ల రచనాదులు, వక్త అపేక్ష గాని, ప్రబంధం
 అపేక్ష గాని లేకుండా వాచ్యమైన అర్థం బాచిత్యాన్నిపట్టి ఉంటాయి. ఎట్లనగా-

ప్రౌఢేతి :- ఇది ‘చలితరామం’ అనే నాటకంలోని పద్యం అని అంటారు.

“ప్రౌఢ.... రథేన” ప్రౌఢ = ప్రౌఢమైన, వేగంతో కూడిన, చేద = చేదించడానికి, అనురూప = తగిన, ఉచ్చలనరయ = పైకి ఎగిరే వేగంవల్ల, భవత్ = కలిగిన, సైంహికేయోపమాతత్రాస = రాహ్వోక్రమణం వల్ల భయంచేత, ఆకృష్ట = వెనుకకు లాగబడిన, అశ్వ = గుఱ్ఱాలచేత, తిర్యగ్వలిత = అడ్డంగా త్రిప్పబడిన, రథేన = రథం గల, అరుణేన = సూర్యునిచేత, ఈష్యమాణమ్ = చూడబడుతూన్నదీ, కన్దరారన్ద్రభాజామ్ = కన్దరంధ్రాలను పొందిన, రన్ద్రాలలో ప్రవేశించిన, మరుతామ్ = వాయువులయొక్క, భాంకారైః = భాంకారాలచేత, కాకుత్స్థ వీర్యస్తుతిమ్ = శ్రీరాముని పరాక్రమంయొక్క స్తుతిని, కుర్వత్ ఇవ = చేస్తూన్నదా అన్నట్లు ఉన్న, ఏతత్ = ఈ, కుమ్భకర్ణోత్తమాజ్ఞమ్ = కుంభకర్ణుని శిరస్సు, వియతః = ఆకాశంనుండి, నిపతతి = పడుచున్నది.

వి. ఇక్తడ వక్త వైతాళికుడు. ప్రబంధం అభినేయాత్మకం. అందుచేత దీర్ఘసమాసాలతో ఉద్ధతరచన యుక్తం కాదు. అయినా కుంభకర్ణుని శిరస్సు భయంకరం అయినది అవదంచేత వర్ణించబడే దాని ఔద్ధత్యానికి అనుగుణంగా ఉద్ధతరచనాదులు చేయబడ్డాయి.

వృ. క్వచిద్వక్తృవాచ్యానపేక్షాః ప్రబన్దోచితా ఏవ తే. తథాహి-
ఆఖ్యాయికాయాం శృణ్గారేఽపి న మసృణవర్ణాదయః. కథాయాం
రోద్రేఽపి నాత్యన్తముద్ధతాః నాటకాదౌ రోద్రేఽపి న దీర్ఘసమాసాదయః.
ఏవమన్యదప్యోచిత్యమ్ అనుసర్తవ్యమ్.

ఇతి కావ్యప్రకాశే గుణాలంకారభేదనియతగుణనిర్ణయో నామ
అష్టమ ఉల్లాసః

వ్యా. క్వచిదితి :- కొన్ని చోట్ల ఆ రచనాదులు వక్తృవాచ్యాల అపేక్ష లేకుండా, ప్రబంధానికి ఉచితంగా ఉండేటట్లు కూర్చబడతాయి. ఎట్లనగా-ఆఖ్యా యికలో శృంగారరసం వ్యంగ్యం అయినప్పుడు కూడా మృదువర్ణాదులు ప్రయోగించబడవు. కథలో రోద్రరసంలో కూడా అంతగా ఉద్ధతమైన రచనాదులు ఉండవు. నాటకాదులలో రోద్రంలో కూడా దీర్ఘసమాసాదులు ఉండవు. ఈ విధంగా ఇతరమైన ఔచిత్యాన్ని కూడా పాటించాలి.

‘ఆఖ్యాయిక’ ‘కథ’ అనేవి గద్యకావ్యభేదాలు. బాణాదుల హర్షచరితాదులు ఆఖ్యాయికలు. బాణాదుల కాదంబర్యాదులు కథలు. వీటి లక్షణాదులు భామహ కావ్యాలంకార- కావ్యాదర్శ-సాహిత్యదర్శణాదులనుండి తెలుసుకొనవచ్చును. వీటి లక్షణాలను పట్టి రచనాదులు ఉండాలి అని అర్థం. దృశ్యకావ్యాలైన నాటకాదుల్లో కూడా యుటిత్యర్థస్ఫూర్తివిమాతకా లవడంచేత దీర్ఘసమాసాదులు ఉపయోగించ కూడదు అని అర్థం.

“బాలానందిని” అను కావ్యప్రకాశవ్యాఖ్యానంలో గుణాలంకారభేద-నియత గుణనిర్ణయం అనే అష్టమోల్లాసం సమాప్తం.

అథ నవమ ఉల్లాసః

వృ. గుణవివేచనే కృతే అలంకారాః ప్రాప్తావసరాః ఇతి సంప్రతి
శబ్దాలంకారానాహ-

కా. యదుక్తమన్యథా వాక్యమన్యథాన్యేన యోజ్యతే,
శ్లేషేణ కాక్వా వా జ్ఞేయా సా వక్రక్రిస్తథా ద్విధా. 79

వృ. తథేతి శ్లేషవక్రక్రిః కాకువక్రక్రిశ్చ.

వ్యా. గుణేతి :- గుణాల వివేచనం చేసిన పిమ్మట అలంకారాలను గూర్చి
చెప్పవలసి ఉంది. అందుచేత ఇప్పుడు శబ్దాలంకారాలను చెబుతున్నాడు.

యదితి :- (ఒక వక్రచేత), అన్యథా = మరియుక అభిప్రాయంచేత,
ఉక్తమ్ = చెప్పబడిన, యత్ = ఏ, వాక్యమ్ = వాక్యం, అన్యేన = మరియుకని
చేత, శ్లేషేణ = శ్లేషచేత గాని, కాక్వా వా = కాకుస్వరంచేత గాని, అన్యథా =
మరియుక విధంగా, యోజ్యతే = కూర్చబడుతుందో, దానికి మరొకవిధంగా అర్థం
చెప్పబడుతుంది అని అర్థం, సా = అది, తథా = ఆ విధంగా, అనగా శ్లేషమూల
కమూ, కాకుమూలకమూ అని, ద్విధా = రెండు విధములు.

తథేతి :- తథా అనగా శ్లేషవక్రక్రి కాకువక్రక్రి అని అర్థం.

వృ. తత్ర పదభజ్జశ్లేషేణ యథా-

శ్లో॥ నారీణామనుకూలమాచరసి చేజ్ఞానాసి కశ్చేతనో
వామానాం ప్రియమాదధాతి హితకృన్నైవాబలానాం భవాన్,
యుక్తం కిం హితకర్తనం నను బలాభావప్రసిద్ధాత్మనః
సామర్థ్యం భవతః పురన్దరమతచ్ఛేదం విధాతుం కుతః. 352

వ్యా సభంగపదశ్లేష, అభంగపదశ్లేష అని శ్లేష రెండు విధాలు. అందు

చేత శ్లేషమూలకవక్రక్తి కూడ రెండు విధాలు.

తత్రేతి :- వాటిలో పదభంగశ్లేషవక్రక్తికి ఉదాహరణం ఎట్లనగా-

నారీణామితి :- నారీణామ్ = స్త్రీలకు, అనుకూలమ్ = అనుకూలంగా, ఆచరసి చేత్ = ఆచరించినట్లయితే, జానాసి = నీవు ఎరుగుదువు. నీవు విజ్ఞాడవు, విజ్ఞాదైనవాడే స్త్రీలకు అనుకూలంగా ప్రవర్తించుకుంటాడు అని భావం. ఇది వక్ర అభిప్రాయం. దీనికి. "అరీణామ్ = శత్రువులకు, అనుకూలమ్ = అనుకూలంగా, నాచరసి చేత్ = (నువ్వు) ఆచరించకపోతే, జానాసి" అని అర్థం గ్రహించి శ్రోత అంటున్నాడు. చేతసః = జ్ఞానవంతుడు, కః = ఎవడు, వామానామ్ = ప్రతికూలంగా ఉన్నవాళ్ళకి, (శత్రువులకు), ప్రియమ్ = ప్రియమును, ఆదధాతి = చేయును? 'వామానామ్' అనే పదానికి 'స్త్రీలకు' అని అర్థం గ్రహించి మొదటివాడు మళ్ళీ అంటున్నాడు- భవాన్ = నీవు, అబలానామ్ = స్త్రీలకు, హితకృత్ = హితం చేసేవాడవు, నైవ = కావు. రెండవవాడు 'అబలానామ్' అనే పదానికి "బలంలేనివాళ్ళకు" అనీ, 'హితకృత్' అనే పదానికి "హితం కృంతితి హితకృత్" అనే విగ్రహంచేత హితాన్ని చేదించేవాడనీ అర్థం గ్రహించి అంటున్నాడు. నను = ఓయీ! బలాభావ ప్రసిద్ధాత్మనః = బలం లేకపోవడంచేత ప్రసిద్ధమైన స్వరూపంకలవానియొక్క, అనగా బలం లేనివాడుగా ప్రసిద్ధుడైనవానియొక్క, హితకర్తనమ్ = హితాన్ని చేదించడం, కిం యుక్తమ్ = యుక్తమా? మొదటివాడు బలాభావ ప్రసిద్ధాత్మనః = బలానురుని అభావంచేత, బలానురుణ్ణి సంహరించడంచేత ప్రసిద్ధమైన ఇంద్రునియొక్క హితకర్తనం అని అర్థం గ్రహించి అంటున్నాడు. పురన్దరమతచ్ఛేదమ్ = దేవేంద్రునికి ఇష్టమైనదాని చేదమును, విధాతుమ్ = చేయుటకు, భవతః = నీకు, సామర్థ్యమ్ = సామర్థ్యం, కుతః = ఎట్లు?

వి. ఇక్కడ వక్ర ఒక అభిప్రాయంతో చెప్పిన వాక్యానికి శ్రోత మరొక అర్థం కల్పించడంచేత వక్రక్తి కలంకారం. 'నారీణామ్' ఇత్యాదిపదాలకు రెండేసి అర్థాలు ఉండడంచేత శ్లేష. అందుచేత ఇది శ్లేషమూలకవక్రక్తి. 'నారీణామ్' 'అబలానామ్' అనేపదాలలో సభంగశ్లేష. 'నారీ' 'అబలా' పదాలుదూడితేత స్త్రీ అనే అర్థం బోధిస్తాయి. 'న + అరీణామ్' 'న విద్యతే బలం యేషామ్' అనే వ్యుత్పత్తి చేత ఈ పదాలు విడగొట్టి మరొక అర్థం చెప్పడంచేత సభంగశ్లేష (పదాల విరువు వల్ల ఏర్పడిన శ్లేష). ఒకవిధంగా 'హితకృత్' అనేదానిలో కూడ, 'కృ' ధాతువును గ్రహించి 'హితం కరోతీతి హితకృత్' అనీ, 'కృన్' ధాతువును గ్రహించి 'హితం

కృంతరీతి హితకృత్' అనీ చెప్పడంచేత సభంగశ్లేషయే. వీటిని పట్టి ఇది సభంగ శ్లేషమూలకవక్రొక్తి.

వృ. ఆభజ్జశ్లేషేణ యథా-

శ్లో॥ అహో కేనేదృశీ బుద్ధిర్దారుణా తవ నిర్మితా,
త్రిగుణా శ్రూయతే బుద్ధిర్న తు దారుమయీ క్వచిత్. 353

వ్యా. అభంగశ్లేషచేత ఎట్లనగా-

అహోఇతి :- అహో = ఏమి ఆశ్చర్యము! తవ = నీయొక్క, దారుణా = దారుణమైన, ఈదృశీ = ఇట్టి, బుద్ధిః = బుద్ధి, కేన = ఎవనిచేత, కల్పితా = కల్పించబడింది? త్రిగుణా = సత్త్వరజస్తమోగుణాలనే మూడు గుణాలు గల, లేదా సూక్ష్మంగా గ్రహించడం, శీఘ్రంగా గ్రహించడం, గ్రహించినదానిని గ్రహించడం అనే మూడు గుణాలు గలదిగా, బుద్ధిః = బుద్ధి, శ్రూయతే = వినబడుతున్నది. తు = కాని, దారుమయీ = కఱ్ఱతో చేసినది, క్వచిత్ = ఎక్కడా కూడ, న = వినబడదు.

వి. ఇక్కడ మొదటి వక్ర 'దారుణా' అనే పదాన్ని ఆకారాంతస్త్రిలింగ శబ్దంగా 'దారుణమైన' అనే అర్థంలో ప్రయోగించాడు. ప్రతివక్ర దాన్ని 'దారు' శబ్దత్వతీయైకవచనాంతంగా గ్రహించి 'కఱ్ఱచేత' అనే అర్థం తీసికొని వక్రీకరించి సమాధానం చెప్పాడు. 'దారుణా' పదాన్ని విరవకుండానే రెండర్థాలు చెప్పడం చేత అభంగశ్లేష. ఈ విధంగా ఇది అభంగశ్లేషమూలకవక్రొక్త్యలంకారం.

వృ. కాక్వా యథా -

శ్లో॥ గురుజనపరతంత్రతయా దూరతరం దేశముద్యతో గన్తుమ్,
అలికులకోకిలలితే నైష్యతి సఖి సురభిసమయేఽసౌ. 354

వా. కాకువుచేత వక్రొక్తి ఎట్లనగా -

గుర్వీతి - నాయకుడు ప్రవాసానికి వెళ్ళబోవుచుండగా నాయక ఆమె సఖురాలు అనుకుంటూన్నమాట లివి. ముందు ఈ మాటలు నాయక పలకగా ఈ మాటలే సఖురాలు సమాధానంగా చెపుతున్నది. సఖి = సఖి! గురుజన పర

తన్మతయా = గురుజనానికి (పెద్ద వాళ్ళకు) పరాధీను డవడంచేత, దూర తరమ్ = అతిదూరమైన, దేశమ్ = దేశాన్ని గూర్చి, గన్తుమ్ = వెళ్ళడానికి, ఉద్యతః = ఉద్యుక్తుడైన, అసౌ = ఇతడు (ఈ నా ప్రియుడు), అలికులకోకిల లలితే = తుమ్మెదల సముదాయంచేత కోకిలలచేత సుందరమైన, సురభిసమయే = వసంతకాలంలో, నైష్యతి = రాడు.

ఈ వాక్యమే తీసికొని సఖురాలు సమాధానం చెపుతున్నది. చివరి క్రియలో “నైష్యతి” అనేదానికి కాకువుచేత ‘రాడూ’ అని అర్థం వచ్చేటట్లు చేసి తప్పక వస్తాడు అని చెపుతున్నది. ఇది కాకుమూలకవక్రొక్తి. ఈ వక్రొక్తిబేదా లన్నింటి లోను పదాలకే ప్రాధాన్యం ఉన్నది కాబట్టి ఇది శబ్దాలంకారంగా చెప్పబడింది.

కా. వర్ణసామ్యమనుప్రాసః

వృ. స్వరవై సాదృశ్యేఽపి వ్యంజనసదృశత్వం వర్ణసామ్యమ్, రసాద్యనుగతః ప్రకృష్టో న్యాసః అనుప్రాసః.

అవ. వర్ణానుప్రాస, పదానుప్రాస అని అనుప్రాస రెండు విధాలు. అర్థం లేని వర్ణాలను మాత్రమే ఆవృత్తి చేస్తే వర్ణానుప్రాస. అర్థం ఉన్న పదాలను ఆవృత్తి చేస్తే పదానుప్రాస. వర్ణానుప్రాస నిరూపిస్తున్నాడు -

వర్ణేతి-వర్ణాల సామ్యం వర్ణానుప్రాస. అసగా వ్యవధానం లేకుండా వర్ణాలను రెండు పర్యాయాలు కూర్చడం అని అర్థం.

స్వరేతి - స్వరాలలో (అచ్చులలో) సామ్యం లేకపోయినా వ్యంజనాల (హల్లుల) సామ్యం వర్ణసామ్యం రసాదులను అనుగమించే, రసాదులకు అనుకూలంగా ఉండే, ప్రకృష్టమైన న్యాసం, కూర్పు, ‘అనుప్రాస’.

కా. చేకవృత్తిగతో ద్విధా.

వృ. చేకాః విదగ్ధాః, వృత్తిర్నియతవర్ణగతః రసవిషయః వ్యాపారః. గతః ఇతి చేకానుప్రాసః వృత్త్యనుప్రాసశ్చ. కిం తయోః స్వరూపమ్ ఇత్యాహ.

కా. సోఽనేకస్య సకృత్పూర్వః,

వృ. అనేకస్య, ఆర్థాత్ వ్యజ్ఞానస్య, సకృదేకవారమ్ సాదృశ్యం
చేకానుప్రాసః. ఉదాహరణమ్ -

శ్లో॥ తతోఽరుణపరిస్పన్దమస్తీకృతవపుః శశీ

దద్రే కామపరిజ్ఞామకామినీగణ్డపాణ్డతామ్.

355

వ్యా. చేకేతి - అనప్రాస చేకగతమూ, వృత్తిగతమూ అని రెండువిధాలు.

చేకాః ఇతి - 'చేకులు' అనగా విదగ్ధులు. నేర్పు గలవారు. 'వృత్తి' అనగా
నియతమైన అనగా ఆయా రసాలకు సంబంధించినవిగా నిశ్చితాలైన, వర్ణాలకు
సంబంధించిన రసవిషయకమైన వ్యంజనావ్యాపారం. గతః=వాటిని (చేక వృత్తు
లను) పొందినది. అనగా మొదటిది చేకానుప్రాస, రెండవది వృత్త్యనుప్రాస.

కిమితి - వాటి స్వరూపం ఏమిటో చెపుతున్నాడు -

స ఇతి - అనేకస్య = అనేకమునకు, అనేకవర్ణాలకు, సకృత్ = ఒక
పర్యాయం, సః = సామ్యం, పూర్వః = మొదటిది.

అనేకస్యేతి - అనేకస్య అనగా అనేకవ్యంజనానికి (లకి), సకృత్=ఒక
పర్యాయం, సాదృశ్యం చేకానుప్రాస. ఉదాహరణం -

తతః ఇతి - తతః=అటు పిమ్మట, అరుణపరిస్పన్దమస్తీకృతవపుః=
అనూరుని కొంచెం చలనంచేత మందంగా చేయబడిన శరీరం గల, శశీ=
చంద్రుడు, కామపరిజ్ఞామకామినీగణ్డపాణ్డతామ్ = కామంచేత చిక్కిన స్త్రీయొక్క
గండస్థలంయొక్క తెలుపును, దద్రే = ధరించెను.

ఇక్కడ 'స్పన్దమస్తీ' అన్నప్పుడు సకారదకారరూపమైన అనేకవ్యంజనాన్ని
'గణ్డపాణ్డు' అన్నప్పుడు ఇకారదకారరూపమైన అనేకవ్యంజనాన్ని ఒకే మారు
ఆవృత్తిచేయడం వల్ల చేకానుప్రాస.

కా. ఏకస్యాప్యసకృత్ పరః.

79

వృ. ఏకస్య, అపిశబ్దాదనేకస్య, వ్యజ్ఞానస్య ద్విః బహుకృతో
వా సాదృశ్యం వృత్త్యనుప్రాసః. తత్ర-

కా. మాధుర్యవ్యజ్ఞకైర్వర్ణైరుపనాగరికోచ్యతే,
ఓజఃప్రకాశకైస్సైస్త్వ పరుషా.

వృ. ఉభయత్రాపి ప్రాగుదాహృతమ్.

కా. కోమలా పరైః.

80

వృ. పరైః శేషైః. తామేవ కేచిత్ గ్రామ్యేతి వదన్తి. ఉదాహరణమ్. 356.

శ్లో॥ అపసారయ ఘనసారం కురు హారం దూరఏవ కిం కమలైః,
అలమలమాలి మృణాలై రితి వదతి దివానిశం బాలా. 356

వ్యా. ఏకస్యేతి :- ఏకస్యాపి = ఒక వ్యంజనానికి కూడా, అసక్యత్ = అనేకపర్యాయాలు సాదృశ్యం, పరః = రెండవది; వృత్త్యనుప్రాస.

ఏనేతి :- ఒకదానికి, అపిశబ్దించేత అనేకమైన వ్యంజనానికి రెండు పర్యాయాలు గాని బహుపర్యాయాలు గాని సాదృశ్యం వృత్త్యనుప్రాస. అందులో -

మాదుర్యేతి :- మాదుర్యవ్యజ్ఞకైః = మాదుర్యాన్ని వ్యంజింపచేసే, వర్ణైః = వర్ణాలచేత, ఉపనాగరికా = ఉపనాగరికావృత్తి అని. 'ఉపనాగరికా' అనగా చాతుర్యవంతురాలైన నాగరికస్త్రీతో పోల్చదగినది అని అర్థం. ఉచ్యతే = చెప్పబడుచున్నది. ఓజః ప్రకాశకైః = ఓజస్సును వ్యంజింపచేసే, తైః తు = వర్ణాలచేత నై తే, పరుషా = పరుషవృత్తి.

ఉభయత్రేతి :- ఈ రెండింటికీ వెనుక ఉదాహరణం చూపబడినది. "అనర్జరజ్గ ప్రతిమమ్" (చూ. 347 శ్లో) అనే శ్లోకం ఉపనాగరికావృత్తికి, 'మూర్ధ్నాము ద్వౌత' ఇత్యాదిశ్లోకం (చూ. 348 శ్లో) పరుషకు ఉదాహరణలుగా చూపబడ్డాయి. అనగా ఆ శ్లోకాలను పేటికి ఉదాహరణలుగా గ్రహించాలి.

కోమలేతి :- పరైః = మిగిలిన వర్ణాలచేత, కోమలా = కోమలవృత్తి.

పరై రితి :- పరైః = శిష్టవర్ణాలచేత, దానికే కొందరు 'గ్రామ్యవృత్తి' అంటారు. ఉదాహరణం - "అపసారయ ఘనసారమ్" మొ (చూ. 341 శ్లో). ఈ

శ్లోకంలో మాదుర్యవ్యంజకవర్ణాలు కాని, ఓజోవ్యంజకవర్ణాలు కాని లేవు. అందు చేత ఇది కోమలవృత్తి.

కా. కేషాంచిదేతా వై దర్శిప్రముఖా రీతయో మతాః.

వృ. ఏతాన్తస్రో వృత్తయః వామనాదీనాం మతే వైదర్శిగాడి పాశ్చాత్యఖ్యా రీతయో మతాః.

వ్యా. కేషామితి :- ఏతాః = ఇవి, కేషాంచిత్ = కొంతమందికి, వైదర్శిప్రభృతయః = వైదర్శిమొదలైన, రీతయః = రీతులుగా, మతాః = చెప్పబడినవి.

ఏతా ఇతి :- ఈ మూడు వృత్తులు వామనాదుల మతంలో వైదర్శి, గాడి, పాంచాలి అను పేర్లు గల రీతులుగా ఇష్టమైనవి.

అవ. ఇంతవరకు వర్ణానుప్రసాసను చెప్పి ఇప్పుడు శబ్దానుప్రసాసను వివరిస్తున్నాడు.

కా. శబ్దస్తు లాటానుప్రసాసో భేదే తాత్పర్యమాత్రతః. 81

వృ. శబ్దగతోఽనుప్రసాసః శబ్దార్థయోరభేదేఽప్యన్వయభేదాత్. లాటజనవల్లభత్వాచ్చ లాటానుప్రసాసః. ఏష పదానుప్రసాస ఇత్యన్యే.

వ్యా. శబ్ద ఇతి :- తాత్పర్యమాత్రతః = తాత్పర్యం మాత్రంవల్ల, భేదే = భేదం ఉండగా, శబ్దః = శబ్దమైన, లాటానుప్రసాసః = లాటానుప్రసాస.

శబ్దేతి :- శబ్దార్థాలకు భేదం లేకపోయినా, అనగా అక్కడ ప్రయోగించిన శబ్దాలు వాటి అర్థాలూ ఒకటే అయినా, అన్వయ భేదంవల్ల ఏర్పడిన అనుప్రసాస శబ్దగతానుప్రసాస. ఇది లాటదేశీయులకు ఇష్టం అవడంచేత దీనికి 'లాటానుప్రసాస' అని కూడా పేరు. ఇది 'పదానుప్రసాస' అని కొందరు అంటారు.

శబ్దానుప్రసాస పదగతము, నామ (ప్రాతిపదిక) గతమూ అని రెండు విధాలు. అనేకపదగతము, ఏకపదగతమూ అని పదగతం రెండు విధాలు. నామ గతం కూడా సమాసగతము, అసమాసగతమూ అని రెండు విధాలు. సమాసగతం ఏకసమాసగత మనీ, విభిన్నసమాసగతం అనీ రెండు విధాలు. ఈ విధంగా శబ్దానుప్రసాస ఐదు విధాలు.

కా. పదానాం సః.

వృ స ఇతి లాటానుప్రాసః. ఉదాహరణమ్.

శ్లో॥ యస్య న సవిధే దయితా దవదహనస్తుహినదీధితిస్తస్య
యస్య చ సవిధే దయితా దవదహనస్తుహినదీధితిస్తస్య.

వ్యా. పదానామితి :- సః = అది, పదానామ్ = పదములకు.

స ఇతి :- సః అనగా లాటానుప్రాస. ఉదాహరణం—

యస్యేతి :- యస్య = ఎవనికి, సవిధే = సమీపమునందు, దయితా = ప్రేమియురాలు, న = లేదో, తస్య = వానికి, తుహినదీధితిః = చంద్రుడు, దవదహనః = దావాగ్ని. యస్య చ = ఎవనికి, సవిధే = సమీపమునందు, దయితా = ప్రేమియురాలుఉన్నదో, తస్య = వానికి, దవదహనః = దావాగ్ని, తుహినదీధితిః = చంద్రుడు.

వి. ఈ శ్లోకంలో 'దవదహనస్తుహినదీధితి స్తస్య' అని అనేకపదాల ఆవృత్తి ఉన్నది. ఈ పదాల అర్థాలలో కూడ భేదం లేదు. తాత్పర్యాన్ని వట్టి అన్వయంలో భేదం ఉంది. పూర్వార్థంలో తుహినదీధితియందు దవదహనత్వం విధేయం. ఉత్తరార్థంలో దవదహనంమీద తుహినదీధితిత్వం విధేయం.

అవ. ఏకపదగతమైన రెండవ భేదాన్ని చెపుతున్నాడు.

కా. పదస్యాపి.

వృ. అపిశబ్దేన సః ఇతి సముచ్చీయతే. ఉదాహరణమ్—

శ్లో॥ వదనం వరవర్ణిన్యాస్తస్యాః సత్యం సుధాకరః,
సుధాకరః క్వ ను పునః కలజ్కవికలో భవేత్. 358

వ్యా. పదస్యేతి :- పదానికి కూడ.

ఆపీతి :- 'అపి' శబ్దంచేత 'సః' అనేది సముచ్చితం అవుతుంది. (ఒక

దానితో పాటు కలిపి మరొకదానిని చెప్పడం సముచ్చయం). అసగా లాటాను ప్రాస ఒక్క పదానికిమాత్రమే కూడా ఉంటుంది. ఉదాహరణం.

వదనమితి :- తస్యాః = ఆ. వరవర్ణిన్యాః = ఉత్తమస్త్రీయైక్క, వదనమ్ = ముఖం, సుధాకరః = చంద్రుడే, సత్యమ్ = నిజము. సుధాకరః = చంద్రుడు, కలజ్జ్వలికలః = కలంకశూన్యదై, క్వ ను భవేత్ = ఎక్కడ ఉంటాడు. అందు చేత పైన చెప్పినది సత్యంకా దని అర్థం.

వి. ఇక్కడ 'సుధాకరః' అనే ఒక్క పదాన్ని తాత్పర్యభేదంచేత ఆవృత్తి చేయడం జరిగింది. మొదటి సుధాకరపదం విదేయపరం, రెండవది ఉద్దేశ్యపరం. అందుచేత లాటానుప్రాస.

అవ. నామగతానుప్రాస మూడు విధా లని చెపుతున్నాడు.

కా. వృత్తావన్యత్ర తత్ర వా,
నామ్నః స వృత్త్యవృత్త్యోశ్చ.

వృ. ఏకస్మిన్ సమాసే, భిన్నే వా సమాసే సమాసాసమాసయోర్వా
నామ్నః ప్రాతిపదికస్య, న తు పదస్య, సారూప్యమ్. ఉదాహరణమ్.

శ్లో॥ సితకరకరరుచిరవిభా విభాకరాకారధరణీధరకీర్తిః,

పౌరుషకమలాకమలా సాపి తవై వాన్తి నాన్యస్య. 359

వ్యా. వృత్తావితి :- తత్ర వృత్తై = ఆ మాసంలో కాని, అన్యత్ర వా = మరయొక సమాసంలో గాని, భిన్నసమాసాలలో గాని, వృత్త్యవృత్త్యోః చ = సమాసాసమాసాలలో గాని, నామ్నః = ప్రాతిపదికకు, సః = ఆ లాటానుప్రాస అగును.

ఏకస్మిన్ ఇతి :- ఒకే సమాసంలో గాని, వేరు వేరు సమాసాలలో గాని, సమాసంలోను అసమాసంలోను గాని ప్రాతిపదికకే, అంటే కాని పదానికి కాదు, సారూప్యం లాటానుప్రాస. ఉదాహరణం.

సితకరేతి :- ఈ శ్లోకం పూర్వం 314వ శ్లోకంగా వచ్చినది. ఇక్కడ 'కర కర' అని ఒకే సమాసంలో 'విభా' 'విభా' అని రెండు వేరు వేరు సమాసా

లలో, 'కమలా' 'కమలా' అని మొదటిది సమాసంలోను రెండవది అసమాసంలోను ఉన్నాయి. ఈ విధంగా త్రివిధనామసామ్యరూపలాటాను ప్రాసలకి ఉదాహరణలు ఈ శ్లోకంలో ఉన్నాయి.

కా. తదేవం పఞ్చదా మతః.

82

అర్థే సత్యర్థభిన్నానాం వర్ణానాం సా పునః శ్రుతిః
యమకమ్.

వృ. "సమరసమరసోఽయమ్" ఇత్యాదావేకేషామ్ అర్థవత్త్వే, అన్యేషామనర్థకత్వే భిన్నార్థానామితి న యుజ్యతే వక్తుమ్ ఇతి అర్థే సతీ త్యుక్తమ్. సేతి 'సరోరస' ఇత్యాదివై లక్షణ్యేన తేనైవ క్రమేణ స్థితా.

వ్యా. తదితి :- తత్ = ఆకారణంవలన, ఏవమ్ = ఈ విధంగా, పఞ్చదా = ఐదు విధాలుగా, స్మృతః = చెప్పబడినది.

ఇప్పుడు యమకానికి లక్షణం చెపుతున్నాడు. అర్థే ఇతి :- అర్థే సతి = అర్థం ఉన్న పక్షంలో, అర్థభిన్నానామ్ = వేరు వేరు అర్థాలు గల, వర్ణానామ్ = వర్ణాలయొక్క, సా = ఆదే క్రమం గల, పునః శ్రుతిః = మళ్ళీ వినిపించడం, ఆవృత్తి, యమకమ్ = యమకము.

వి. యమకంలో చాలా వర్ణాల ఆవృత్తి ఉంటుంది. వాటికి అర్థం ఉన్న పక్షంలో ఒక్కొక్క వర్ణసముదాయానికి ఒక్కొక్క అర్థం ఉంటుంది. కొన్ని చోట్ల వర్ణాలు వేరుగా ఉన్నా శ్రుతిసామ్యాన్ని పట్టి (అవి ఒకే విధంగా చెవికి వినబడడం చేత) యమకం అంగీకరించబడుతుంది.

“యమకాదౌ భవేద్దైక్యం డలయోః రలయోద్భవోః,

శషయోర్నణయోశ్చాస్తే సవిసర్గావిసర్గయోః,

సబిన్దుకాబిన్దుకయోః స్యాదభేదప్రకల్పనమ్.”

యమకాదులలో డల లకు, రల లకు, బవ లకు, శష లకు, నణ లకు, ఏకత్వం ఉంటుంది. అవి ఒకే అక్షరంగా పరిగణింపబడతాయి. చివర విసర్గలు ఉన్నవాటికి లేనివాటికి, అనుస్వార ఉన్నవాటికి లేనివాటికి కూడా అభేదం అని అర్థం.

వ్యా. సమరేతి :- “సమరసమరసోయమ్” ఇత్యాదులలో కొన్ని వర్ణాలు అర్థవంతములు, కొన్ని అర్థం లేనివి అయినప్పుడు ‘భిన్నార్థానామ్’ అని చెప్పడం కుదరదు. అందుచేత ‘అర్థే సతి’ అని చెప్పబడింది. ‘సా’ అనగా ‘సరోరసః’ ఇత్యాదివైలక్షణ్యంచేత ‘సరోరసః’ ఇత్యాదులందువలె కాక అదే క్రమంలో ఉన్నది అని అర్థం.

వి. లాటానుప్రసాసలో ఆవృత్తి చేయబడిన రెండుపదాలకూ ఒకే అర్థం ఉంటుంది. కాత్పర్యం వేరుగా ఉంటుంది. అందుచేత లాటానుప్రసాసలో యమక లక్షణానికి అతివ్యాప్తి లేకుండా ఉండడంకోసం ‘అర్థభిన్నానామ్’ అని చెప్పబడింది. అనగా యమకంలో ఆవృత్తిచేయబడే వర్ణసముదాయాలకు వేరు వేరు అర్థాలు ఉండాలి అని అర్థం. అయితే “సమరసమరసః ఆయమ్” అనే యమక స్థలంలో ‘సమర’ అనే మొదటి వర్ణసముదాయానికి యుద్ధం అనే అర్థం ఉన్నా రెండవదానికి అర్థం లేదు. అది ‘సమరసః’ అనే దానిలో భాగం. ‘సమరసః’ అనే మొత్తం వర్ణసముదాయానికి అర్థం ఉన్నా దానిలోని ఒక భాగం అయిన ‘సమర’ అనేదానికి అర్థం లేదు కదా? ‘భిన్నార్థయోః’ అని చెప్పిన పక్షంలో ఇది యమకం కాకపోవలసివస్తుంది. అందుచేత ఈ అవ్యాప్తిని తొలగించడంకోసం ‘అర్థే సతి’ అని చెప్పబడింది. అనగా వర్ణసముదాయాలకి అర్థం ఉంటే మాత్రం వేరు వేరు అర్థం ఉండాలి అని అర్థం. ఒక వర్ణ సముదాయానికి అర్థం ఉండి రెండవదానికి లేకపోయినా, లేదా రెండు వర్ణసముదాయాలకీ కూడా ‘శమరతేమరతేజసి పార్థివే’ ఇత్యాదిరఘువంశశ్లోకంలో (9.4) వలె అర్థం లేకపోయినా యమకత్వానికి భంగం లేదు.

వి. దేనికైనా లక్షణం చెప్పినప్పుడు ఆ లక్షణానికి అతివ్యాప్తి, అవ్యాప్తి అసంభవం అనే దోషాలలో ఏ ఒక్క దోషమూ కూడా పట్టకుండా చూచుకోవాలి. లక్షణం కానిదానికి కూడా లక్షణం వట్టడం అతివ్యాప్తి. గోవుకు లక్షణం ఏమిటి అంటే “కొమ్ములున్నది గోవు” అని చెప్పితే గోవులు కాని మహిషాదులకి కూడా కొమ్ములున్నాయి కాబట్టి వాటిని కూడా గోవు లనవలసివస్తుంది. ఇది లక్షణానికి అతివ్యాప్తిదోషం. ఈ దోషాన్ని పరిహరించడం కోసం “కొమ్ములుండి తెల్లగా ఉన్నది గోవు” అని లక్షణం చెప్పితే తెల్లగోవు లన్నీ ఈ లక్షణం క్రిందికి వచ్చినా ఎరువు నలువూ మొదలైన రంగులున్న గోవులకు ఈ లక్షణం వర్తించదు. అందుచేత లక్ష్యాలన్నింటికీ వర్తించకపోవడంచేత ఇది అవ్యాప్తి. అందుచేత

“కొమ్ములుండి గంగదోలు కూడా ఉన్నది గోవు” అని లక్షణం చెప్పితే ఈ రెండు దోషాలూ కూడా ఉండవు. అయితే ఈ మధ్య వచ్చిన జెర్సీఆవులలో ఈ లక్షణానికి కూడా అవ్యాప్తి పడుతుంది. అందుచేత మరొక విశేషణం (‘మహిషాదిభిన్నం’ వంటిది) వేసికొని ఆ దోషాన్ని నివారించుకోవాలి. నిజానికి జెర్సీఆవులు గోజాతికి చెందినవి ఔనో కాదో! కంచఁగడివంటి జాత్యంతరం కావచ్చు. కాకికి లక్షణం ఏమిటి అన్నప్పుడు “తెల్లగా ఉన్న పక్షి కాకి” అని చెబితే అది అసంబంధదోషం. తెల్ల కాకులు ఉండవు కదా? ఉంటే అవి వేరే జాతి అనుకుందాం.

కా. పాదతద్భాగవృత్తి తద్యాత్యనేకతామ్.

83.

వృ. ప్రథమో ద్వితీయాదౌ, ద్వితీయ స్తృతీయాదౌ, తృతీయ శ్చతుర్థే, ప్రథమస్త్రిష్వపీతి సప్త. ప్రథమో ద్వితీయే, తృతీయశ్చతుర్థే, ప్రథమశ్చతుర్థే, ద్వితీయస్తృతీయే ఇతి ద్వే. తదేవం పాదజం నవభేదమ్. ఆర్థావృత్తిః శ్లోకావృత్తి శ్చేతి ద్వే.

వ్యా. పాదేతి :- పాదతద్భాగవృత్తి = శ్లోకపాదంలోను, దాని ఒక భాగం లోను ఉండు, తత్ = ఆ యమకం, అనేకతామ్ = అనేకత్వమును, యాతి = పొందును. దీనికి అనేకభేదాలు ఉండును అని అర్థం.

ప్రథమః ఇతి :- ‘ప్రథమః’ మొదలైన పదాలకి, దూరంగా ఉన్న ‘యమ్యతే’ అనేదానితో “ప్రథమః యమ్యతే” ఇత్యాదివిధంగా అన్వయం. మొదటి పాదం ద్వితీయాదిపాదాలలోనూ, ద్వితీయపాదం తృతీయాదిపాదాలలోను, తృతీయ పాదం చతుర్థపాదంలోను ప్రథమపాదం అన్ని (మూడు) పాదాలలోను నియమించబడితే ఏడు భేదాలు ఆవుతాయి.

వి. నియమించడం అనగా కూర్చడం; ఆవృత్తి చేయడం. ప్రథమ పాదాన్ని ద్వితీయపాదంలో నియమిస్తే, ప్రథమపాదాన్ని ద్వితీయపాదంలో ఆవృత్తి చేస్తే అది (1) ‘ముఖం’ అనే యమకం; తృతీయపాదంలో నియమిస్తే (2) ‘సందంశం’ అనే యమకం, చతుర్థపాదంలో నియమిస్తే (3) ‘ఆవృత్తి’ అనే యమకం. ద్వితీయపాదాన్ని తృతీయపాదంలో నియమిస్తే (4) ‘గర్భం’ అనే యమకం. చతుర్థపాదంలో నియమిస్తే (5) ‘సందష్టకం’ అనే యమకం.

తృతీయపాదాన్ని చతుర్థపాదంలో నియమిస్తే (6) 'వృచ్ఛం' అనే యమకం. ప్రథమపాదాన్ని మిగిలిన అన్ని పాదాలతోనూ నియమిస్తే (7) 'వంక్తి' అనే యమకం ఈ విధంగా ఏడు భేదాలు.

వ్యా. ప్రథమో ద్వితీయే ఇతి :- ప్రథమపాదం ద్వితీయపాదంలోను తృతీయపాదం చతుర్థంలోను, మొదటిపాదం చతుర్థంలోను రెండవ పాదం తృతీయపాదంలోను అని రెండు భేదాలు.

వి. ఒక శ్లోకంలో ప్రథమపాదాన్ని ద్వితీయపాదంలోను, తృతీయ పాదాన్ని చతుర్థపాదంలోను నియమిస్తే అనగా ప్రథమద్వితీయపాదాలు, తృతీయ చతుర్థపాదాలు ఒకే విధంగా ఉంటే, (8) 'యుగ్మకం' అనే యమకం. ప్రథమపాదాన్ని చతుర్థపాదంలోను, ద్వితీయపాదాన్ని తృతీయపాదంలోను నియమిస్తే (9) 'పరివృత్తి' అనే యమకం.

తదితి - ఈ విధంగా పాదాలవల్ల ఏర్పడిన యమకానికి తొమ్మిది భేదాలు. అర్ధావృత్తి, అనగా పూర్వార్ధాన్నే ఉత్తరార్ధంగా ఆవృత్తి చేయడం, శ్లోకావృత్తి, మొత్తం శ్లోకాన్ని ఆవృత్తిచేయడం (రెండు శ్లోకాలు అవుతుతాయి). అని రెండు భేదాలు. అర్ధావృత్తికి (10) 'సముద్గం' అనీ, శ్లోకావృత్తికి (11) 'మహాయమకం' అనీ పేర్లు. ఈ విధంగా మొత్తం పాదగతయమకానికి పదకొండు భేదాలు.

అవ. పాదభాగవృత్తియమకానికి చాల భేదాలు ఉంటాయని చెబుతున్నాడు.

వృ. ద్వీదా విభక్తే పాదే ప్రథమాదిపాదాదివిభాగః పూర్వవత్ ద్వితీయాదిపాదాదిభాగేషు, అంతభాగః అంతభాగేష్వీతి వింశతిర్భేదాః. శ్లోకాంతరేహి నాసౌ భాగావృత్తిః. త్రిఖణ్డే త్రింశత్. చతుఃఖణ్డే చత్వారింశత్.

వ్యా. ద్వీదేతి :- రెండు భాగాలుగా విభజించబడిన పాదంలో ప్రథమాది పాదాల మొదటి విభాగం వెనుకటి వలె ద్వితీయాదిపాదాల ఆదిభాగాలయందు నియమించబడుతుంది. అంతభాగం అంతభాగాలలో నియమించబడుతుంది. ఈ విధంగా ఇరవై భేదాలు. ఈ భాగావృత్తి వేరైన మరొక శ్లోకంలో కుదరదు కదా. పాదాన్ని మూడు ఖండాలు చేసిన పక్షంలో ముప్పై భేదాలు. నాలుగు ఖండాలు చేస్తే నలభై భేదాలు.

వి. పాదాన్ని రెండు భాగాలు చేసినప్పుడు మొదటి పాదం మొదటి

బాగాన్ని పాదావృత్తిలో వలెనే ద్వితీయ-తృతీయ-చతుర్థపాదాలలో నియమిస్తే (ఆవృత్తి చేస్తే) మూడు భేదాలు. ద్వితీయపాదం మొదటిబాగాన్ని తృతీయ చతుర్థపాదాల మొదటి బాగాలలో ఆవృత్తి చేస్తే రెండు భేదాలు. తృతీయపాదం మొదటి బాగాన్ని చతుర్థపాదం మొదటి బాగంలో ఆవృత్తి చేస్తే ఒక భేదం. మొదటిపాదం మొదటి బాగాన్ని మిగిలిన మూడు పాదాల మొదటి బాగాలలో ఆవృత్తి చేస్తే ఒక భేదం. ఈ విధంగా ఏడు భేదాలు ఏర్పడతాయి. మొదటి పాదం మొదటి బాగం రెండవ పాదం మొదటి బాగం సమంగా ఉండి మూడవ పాదం మొదటి బాగం చతుర్థపాదం మొదటి బాగం సమంగా ఉంటాయి. ఇది ఒక భేదం. ప్రథమపాదం మొదటి బాగం, తృతీయపాదం మొదటి బాగం తుల్యంగా ఉండి రెండవ పాదం మొదటి బాగం చతుర్థపాదం మొదటి బాగం తుల్యంగా ఉంటాయి. ఇది ఒక భేదం. పై ఏడూ ఈ రెండూ కలిస్తే తొమ్మిది భేదాలు. పూర్వార్థంలోను ఉత్తరార్థంలోనూ కూడా ఒకే పాదబాగం ఉంటే, అనగా శ్లోకం అంతా ఒకే పాదబాగాన్ని ఏడు సార్లు ఆవృత్తి చేయగా ఏర్పడితే అది వదవ భేదం.

పాదానికి సంబంధించిన మొదటి బాగం వలె దాని రెండవ బాగం కూర్చునే పది భేదాలు ఎట్లనగా :- ప్రథమపాదాంత్య బాగాన్ని ద్వితీయ-తృతీయ చతుర్థపాదాంత్యబాగాలలో ఆవృత్తి చేస్తే మూడు భేదాలు. ద్వితీయపాదాంత్య బాగాన్ని తృతీయచతుర్థపాదాంత్యబాగాలలో ఆవృత్తి చేస్తే రెండు భేదాలు. తృతీయపాదాంత్యబాగాన్ని చతుర్థపాదాంత్యబాగంగా ఆవృత్తి చేస్తే ఒక భేదం. ప్రథమపాదాంత్యబాగాన్ని మిగిలిన అన్ని పాదాల చివరి బాగంలో ఆవృత్తి చేస్తే అదొక భేదం. ఈ విధంగా ఏడు భేదాలు. ప్రథమపాదాంత్యబాగం ద్వితీయ పాదాంత్యబాగంతో తుల్యంగా ఉండగా ద్వితీయపాదాంత్యబాగం చతుర్థపాదాంత్య బాగంతో తుల్యంగా ఉంటుంది. అది ఒక భేదం. ప్రథమపాదాంత్యబాగమూ, తృతీయపాదాంత్యబాగమూ తుల్యంగా ఉండి ద్వితీయపాదాంత్యబాగమూ చతుర్థ పాదాంత్యబాగమూ తుల్యంగా ఉంటే అదొక భేదం. మొత్తం తొమ్మిది భేదాలు. అర్ధావృత్తి కలిపితే పది భేదాలు. ఈ విధంగా పాదాన్ని రెండు ఖండాలు చేసిన యమకంలో మొత్తం ఐరవై భేదాలుంటాయి. శ్లోకావృత్తిభేదాలు రెండూ కలిపితే ఐరవై రెండు భేదాలు అవుతాయి కదా అనే ఆశంకకు అవకాశం లేదు. ఈ బాగా వృత్తిని మరొక శ్లోకంలో చేస్తే సౌందర్యం ఉండదు కదా?

ఇదే విధంగా పాదాన్ని మూడు భాగాలుగా విభజించిన పక్షంలో వాటిని ఆద్యంతమధ్యాలలో ఆవృత్తిచేయడం చేత ముప్పై బేదాలు. నాలుగు భాగాలుగా విభజిస్తే నలభై బేదాలు ఏర్పడతాయి.

అవ. పాదంలోని ఆద్యభాగం మరొక పాదంలోని ఆద్యభాగం తుల్యంగా ఉండడం, పాదంలోని అంత్యభాగం మరొక పాదంలోని అంత్యంగా ఉండడం అనేది సజాతీయభాగావృత్తి. ఇది పైన చెప్పబడింది. పాదంలోని ఆద్యభాగం మరొక పాదంలోని అంత్యభాగం తుల్యంగా. ఈ విధంగా ఉంటే అది విజాతీయ భాగావృత్తి. దీనిని ఇప్పుడు చెపుతున్నాడు.

వృ. ప్రథమపాదాదిగతాన్త్యార్థాదిభాగో ద్వితీయపాదాదిగతే ఆద్యార్థాదిభాగే యమ్యతే ఇత్యాద్యన్వర్థతానుసరణేన అనేకభేదమ్ 'అన్తాదికమ్' 'ఆద్యన్తికమ్' తత్సముచ్చయః, 'మధ్యాదికమ్', 'ఆదిమధ్యమ్', 'అన్తమధ్యమ్' 'మధ్యాన్తికమ్' తేషాం సముచ్చయః. తథా తస్మిన్నేవ పాదే ఆద్యాదిభాగానాం మధ్యాదిభాగేషు అనియతే చ స్థానే ఆవృత్తిరితి ప్రభూతతమభేదమ్. తదేతత్కావ్యాన్తర్గడుభూతమ్. ఇతి నాస్య భేద లక్షణం కృతమ్. దిజ్ఞాత్రముదాహర్యతే.

వ్యా. ప్రథమేతి:- ప్రథమపాదాదులలోని అంత్య-అర్థాదిభాగం ద్వితీయాది పాదాలలోని ఆది-అర్థాదిభాగాలలో నియమించబడుతుంది. ఈ విధంగా అర్థానుసారంగా పేర్లు పెట్టిన 'అంతాధికం' 'ఆద్యంతికం' వీటి సముచ్చయం (కలయిక) 'మధ్యాధికం' 'ఆదిమధ్యం' 'అంతమధ్యం' 'మధ్యాంతికం' వీటి సముచ్చయం (ఈ బేదాలు రెండు మూడు కలిసి ఉండడం) అని ఈ యమకానికి అనేక బేదాలు ఉండవచ్చును. అదే విధంగా ఆ పాదంలో ఆద్యాదిభాగాలను మధ్యాదిభాగాలలో అనియతమైన (ఫలానా అని చెప్పని) స్థానంలోను ఆవృత్తి చేయవచ్చును. ఈ విధంగా దీని బేదాలు అత్యధికసంఖ్యలో ఉంటాయి. అయితే ఈ యమకం కావ్యంలో గ్రంథివంటిది. అందుచేత ఈ బేదాలకు లక్షణాలు చెప్పలేదు.

వి. పాదం రెండు భాగాలు చేసినప్పుడు-మొదటి పాదం చివరి భాగం ద్వితీయపాదాద్యభాగంలో ఆవృత్తి చేయబడితే అది 'అంతాదియమకం'. ప్రథమ

పాదాద్యభాగం ద్వితీయపాదాన్త్యభాగంలో ఆవృత్తి చేయబడితే అది ఆద్యంత యమకం ప్రథమపాదాద్యంతభాగాలు ద్వితీయపాదాంతాదిభాగాలలో ఆవృత్తి చేయ బడితే అది ఆద్యంతిక-అంతాదికయమకాల సముచ్చయం. త్రిఖండచతుఃఖండా లలో పూర్వపాదమధ్యభాగాన్ని ఉత్తరపాదాద్యభాగంలో ఆవృత్తి చేస్తే అది 'మధ్యాదికయమకం'. పూర్వపాదాదిభాగాన్ని ఉత్తరపాదమధ్యభాగంలో ఆవృత్తి చేస్తే అది 'ఆదిమధ్యయమకం'. పూర్వపాదమధ్యాదిభాగాన్ని ఉత్తరపాదాద్య మధ్యభాగాలలో ఆవృత్తి చేస్తే అది మధ్యాదిక-ఆదిమధ్యయమకాల సముచ్చయం. ప్రథమపాదాంత్యభాగాన్ని ద్వితీయమధ్యభాగంలో ఆవృత్తి చేస్తే అది "అంత్యమధ్య యమకం". ప్రథమపాదమధ్యభాగం ద్వితీయపాదాంతభాగంలో ఆవృత్తి చేస్తే అది "మధ్యాంతికయమకం". ప్రథమపాదాంత్యమధ్యభాగాలు ద్వితీయపాదమధ్యాంత భాగాలలో ఆవృత్తి చేయబడితే అది అంత్యమధ్య-మధ్యాంతాల సముచ్చయం. ఇదే విధంగా ఇతరపాదాలలో చూచినప్పుడూ, వాటి సముచ్చయాలు చేసినప్పుడు అనంతమైన భేదాలు ఏర్పడతాయి. ఒకే పాదంలోని ఆద్యాదిభాగాలను మధ్యాది భాగాలలో ఆవృత్తి చేస్తే కొన్ని భేదాలు ఏర్పడతాయి. ఇంతవరకూ చూచినవి నియతస్థానయమకాలు. అనగా మొదట, చివర, మధ్య అని నియతమైన స్థానా లలో ఆవృత్తి చేయడంవల్ల ఏర్పడినవి. స్థాననియమం కూడా లేకుండా ఆవృత్తి చేస్తే ఆ భేదాలు అనేకం తయారవుతాయి. ఈ భేదాలు అన్నీ లెక్క పెట్టుకుంటూ పోతే అంతం ఉండదు. ఈ లక్షణాల ప్రకారం యమకం కూర్చాలి అని ప్రయ త్నిస్తే ఈ యమకాలమీదనే దృష్టి ఉండడంచేత రసాస్వాదానికి భంగం కలుగు తుంది. చెరకుగడ తింటూంటే మధ్యమధ్య వచ్చే కణుపులు వంటివి ఈ యమ కాలు ('గడు' అనగా శరీరంమీద మొలచిన కంటి).

ఎంత ప్రతిభావంతుడైన కవి అయినా దృష్టి యమకాలమీదకు మరలుస్తే రసనిర్వహణం దెబ్బతింటుంది. అందుచేత ఇలాంటి యమకాదులు రసానికి అంగాలు కావు. రసనిర్వహణమీద దృష్టి ఉంచుకొని రచన సాగిస్తూన్న సమ యంలో అప్రయత్నంగా ఏ అలంకారాలు దొర్లి వచ్చిపడతాయో అవే రసాంగాలు అని ఆనందవర్ధనుడు అంటాడు.

“యమకాదినిబన్ధేషు పృథక్ యత్నోఽస్య జాయతే

శక్తస్యాపి రసేఽఙ్గత్వం తస్మాదేషాం న విద్యతే. (ధ్వ. ఆ. పే. 222)

“రసాక్షిప్తతయా యస్య బన్ధః శక్యక్రియో భవేత్
అపృథగ్కత్ననిర్వర్త్యః సోఽలజ్కాచో ధ్వనో మతః”(ధ్వ.ఆ.పే.219)

దిగితి :- ఈ యమకాలలో కొన్నింటికి దిజ్మాత్రంగా దారి చూపించడానికి మాత్రం ఉదాహరణలు ఇవ్వబడుతున్నాయి.

శ్లో॥ సన్నారీభరణోమాయమారాద్య విధుశేఖరమ్,
సన్నారీభరణోఽమాయస్తత స్త్వం పృథివీం జయ. 360

వ్యా. సన్నారీతి :- ఇది రుద్రటాలంకారంలోని శ్లోకం. ప్రథమపాదాన్ని తృతీయపాదంలో ఆవృత్తి చేయడంచేత ఏర్పడే ‘సందశం’ అనే యమకానికి ఉదాహరణం. “సన్నారీ....అయమ్”- సన్నారీ=ఉత్తమస్త్రీలను, భరణ=రక్షించే, ఉమా=పార్వతీదేవిని, అయమ్=ఆర్ధనారీశ్వరమావంలో పొందిన, విధుశేఖరమ్=మహేశ్వరుణ్ణి, ఆరాద్య=నేవించి, తతః=పిమ్మట, “సన్నారీ....రణః”- సన్న=నశించిన, ఆరీభ=శత్రుగణాలు గల, రణః=యుద్ధం కలవాడవై, అమాయః=కవటం లేనివాడవై, పృథివీమ్=భూమిని, జయ=జయించుము.

అవ. ప్రథమపాదాన్ని ద్వితీయపాదంలోను, తృతీయపాదాన్ని చతుర్థపాదంలోను ఆవృత్తి చేయడంచేత ఏర్పడిన ‘యుగ్మకం’ అనే యమకాన్ని ఉదాహరిస్తున్నాడు.

శ్లో॥ వినాయమేనో నయతాసుఖాదినా
వినా యమేనో నయతా సుఖాదినా,
మహాజనోఽదీయత మానసాదరం
మహాజనోదీ యతమానసాదరమ్. 361

వినేతి :- రుద్రటాలంకారంలోని శ్లోకం. వినా, అయమ్, ఏనః, నయతా, అసుఖాదినా, వినా, యమేన, ఊనయతా, సుఖాదినా, మహాజనః, అదీయత, మానసాత్, ఆరమ్, మహాజనోదీ, యతమానసాదరమ్ అని పదచ్ఛేదం. మహాజనోదీ-మహా=ఉత్సవాలను, అజ=తొలగించే దుర్మార్గులను, నోదీ=దూరంచేసే స్వభావంగల, అయమ్=ఈ, మహాజనః=మహాత్ముడైన, వినా=‘విశ్వాసో నా చ’

అని విగ్రహం. వక్షిరూపుడైన, హంసరూపుడైన, పురుషుడు, జీవుడు, మానసాత్
= మనస్సు అనే మానససరస్సునుండి, అరమ్ = శీఘ్రంగా, యతమానసాద
రమ్-యతమాన = రక్షించడానికి ప్రయత్నిస్తున్నవాళ్ళకి, సాద = వినాశాన్ని,
(విషాదాన్ని). రమ్ = ఇచ్చే విధంగా, ఏనో వినా = అపరాధం లేకుండగానే,
నయతా = తీసికొనిపోవువాడు, అసుఖాదినా = ప్రాణాలను భక్షించేవాడు, సుఖా
దినా = సుఖం మొదలైనవాటితో, ఊనయతా = హీనుణ్ణిగా చేసేవాడూ, అనగా
సుఖాదులులేకుండా చేసేవాడూ అయిన, యమేన = యమునిచేత, ఆదీయత =
ఖండించబడ్డాడు.

అవ. శ్లోకావృత్తిరూపమైన మహాయమకాన్ని ఉదాహరిస్తున్నాడు.

శ్లో॥ స త్వారమ్భరతోఽవశ్యమబలం వితతారవమ్
సర్వదా రణమానైషీ దవానలసమాస్థితః.

362

సత్వారమ్భరతోఽవశ్యమవలమ్భితతారవమ్
సర్వదా రణమానైషీ దవానలసమాస్థితః,

363

వ్యా. స ఇతి :- ఇది కూడ రుద్రటాలంకారంలోని శ్లోకం. సః, తు,
అరమ్, భరతః, అవశ్యమ్, అబలమ్, వితతారవమ్, సర్వదా, రణమ్, అనై షీత్,
అవాన్, అలసమ్, అస్థితః, సత్వారమ్భరతః, అవశ్యమ్, అవలమ్భితతారవమ్,
సర్వదారణమానైషీ, దవానలసమాస్థితః అని పదచ్ఛేదం. అలసమ్ = మందంగా,
అవాన్ = వెళ్ళనివాడు, శీఘ్రంగా వెళ్ళేవాడు అని అర్థం. అస్థితః = విష్ణువునందు
ఉన్నవాడు, విష్ణుభక్తుడు, సత్వారమ్భరతః = సత్త్వగుణంతో కూడిన, సాత్వికా
లైన పనులతో ఆసక్తి కలవాడు, సర్వదారణమానైషీ = అందరినీ చీల్చివేయుట
యందు మానమును కోరే స్వభావం కలవాడు, దవానలసమాస్థితః = దవాగ్నితో
సమానమైన స్థితి కలవాడు అయిన, సః తు = ఆ రాజైతే, అబలమ్ = బలం
లేనిది, వితతారవమ్ = అధికమైన హాహాకారధ్వని కలదీ, అవశ్యమ్ = లొంగ
నిదీ, ఆశ్రితతారవమ్ = ఆశ్రయించబడిన తరు (వృక్ష) స్వభావం కలదీ, చెట్ట
చలె నమ్రం కానిది అని అర్థం. అయిన, అరమ్ = అరి (శత్రు, సముదాయాన్ని,
సర్వదా = ఎల్లప్పుడూ, అవశ్యమ్ = తప్పకుండగా, భరతః = అతిశయంచేత,
రణమ్ = యుద్ధమును, అనై షీత్ = పొందించెను.

అవ. పాదభాగాల ఆవృత్తి చేసిన యమకాలలో ద్వితీయపాదాంతభాగాన్ని చతుర్థపాదాంతభాగంలో ఆవృత్తి చేయడంచేత ఏర్పడిన సందష్టకం అనే యమ కానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ అనన్తమహిమవ్యాప్తవిశ్వాం వేధా న వేద యామ్,
యా చ మాతేవ భజతే ప్రణతే మానవే దయామ్. 364

వ్యా. అనన్తేతి :- ఇది ఆనందవర్ధనుని దేవీశతకంలో ప్రథమశ్లోకం. అనన్తమహిమవ్యాప్తవిశ్వామ్ = అనంతమైన మహిమచేత వ్యాపించబడిన ప్రపంచం గల, యామ్ = ఏ దుర్గాదేవిని, వేధాః = బ్రహ్మదేవుడు, న వేద = ఎరుగడో, యా చ = ఏదేవి, ప్రణతే = నమస్కరించిన, మానవే = మానవునియందు, మాతేవ = తల్లి వలె, దయామ్ = దయను, భజతే = పొందునో.

“తమాంసి ద్వంసమాయాన్తి యస్యాః స్తుత్యాదరేణ వః
తస్యాః సిద్ధ్యై ధియాం మాతుః కల్పంతాం పాదరేణవః”

అనే పంచమశ్లోకంతో అన్వయం. అట్టి తల్లి పాదపాంసువులు మీకు సిద్ధిని ఇచ్చు గాక అని అర్థం.

అవ. ఆద్యభాగాన్ని అంతిమభాగంలో ఆవృత్తి చేయడానికి (ఆద్యంతిక యమకానికి) ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ యదానతోఽయదానతో నయాత్యయం న యాత్యయమ్,
శివేహితాం శివే హితాం స్మరామితాం స్మరామి తామ్. 365

వ్యా. యదేతి :- ఆనందవర్ధనుని దేవీశతకంలో 49వ శ్లోకం. యదానతః = ఏ దేవికి నమస్కరించిన, అయమ్ = ఈ జనుడు, అయదానతః = శుభావహమైన విధియొక్క దానంచేత, అసగా దేవి శుభావహవిధిని అనుగ్రహించడంచేత. నయాత్యయమ్ = నీతి విశ్లేషాన్ని, నీతినుండి దూరం అవడాన్ని, న యాతి = పొందడో, శివేహితామ్ = శివునిచేత ప్రార్థితురాలు, శివే = కల్యాణమునందు, హితామ్ = ఆనుకూలురాలు, స్మరామితామ్ = మన్నుతునిచేత కొంచుటకు శక్యం కానిదీ, మన్నుతునిచేత తిరస్కరింప శక్యం కానిదీ అయిన, తామ్ = ఆ దేవిని, స్మరామి = స్మరిస్తున్నాను.

శ్లో॥ సరస్వతి ప్రసాదం మే స్థితిం చిత్తసరస్వతి,
సరస్వతి కురు క్షేత్రకురుక్షేత్రసరస్వతి.

366

వ్యా. సరస్వతీతి :- ఆనందవర్తసుని దేవీశతకంలో యాభై యవ శ్లోకం. ఈ శ్లోకం పూర్వార్థంలో ఆద్యంతికం, ఉత్తరార్థంలో అంతాదికం, ఆద్యంతికం ఉన్నాయి. అందుచేత మూడింటి సముచ్చయానికి ఈ శ్లోకం ఉదాహరణం. క్షేత్ర కురుక్షేత్రసరస్వతి = శరీరం అనే కురుక్షేత్రంలో ఉన్న సరస్వతీనదివైన దానా! సరస్వతీ = ఓ సరస్వతీ! ప్రసాదమ్ = ప్రసన్నత్వాన్ని, సర = పొందుము, ప్రసన్నురాలవు ఆవుము. మే = నాయొక్క, చిత్తసరస్వతి = చిత్తం అనే సముద్రంలో, స్థితిమ్ = స్థితిని, స్వతి = బాగుగా, కురు = చేయుము, నివసించుము.

ఇక్కడ పూర్వార్థంలో ప్రథమపాదం మొదటిభాగం రెండవ పాదం చివర ఆవృత్తి చేయబడింది. అందుచేత ఈ పాదంలో 'ఆద్యంతికం' ద్వితీయ పాదాంత్యభాగం తృతీయపాదాద్యభాగంలో ఆవృత్తి చేయబడింది. అందుచేత 'అంతాదికం'. తృతీయపాదాద్యభాగం చతుర్థపాదాంత్యభాగంలో ఆవృత్తి చేయబడింది. అందుచేత 'ఆద్యంతికం'.

శ్లో॥ ససార సాకం దర్పేణ కందర్పేణ ససారసా,
శరన్నవానా బిభ్రాణా నాబిభ్రాణా శరన్నవా.

367

వ్యా. ససారేతి :- ఇది రుద్రటాలంకారంలోనిది. ససారసా = సారసపక్షులతో కూడినది, నవానా = (నవాని అనాని వాహనాని యస్యాః సా) = క్రొత్త బిళ్ళు కలిగి, శరమ్ = రెల్లుగడ్డిని, బిభ్రాణా = ధరించుచున్నది, నాబి(వి)భ్రాణా = (వచయోదబేదః) వీనాం బ్రాజం శబ్దః యస్యాం సా విభ్రాణా = పక్షుల ధ్వనులు కలిగి. న విభ్రాణా అవిభ్రాణా = పక్షిధ్వనులు లేనిది, న అవిభ్రాణా నావిభ్రాణా = పక్షిధ్వనులు లేనిది కానిది. అనగా పక్షిధ్వనులు ఉన్నదీ, నవా = ప్రశస్తమూ అయిన, శరత్ = శరదృతువు, దర్పేణ = గర్వస్వరూపుడైన, కందర్పేణ సాకమ్ = మన్మథునితో కూడ, ససార = ప్రసరించెను, వచ్చెను.

ఇక్కడ ప్రథమపాదం చివరి అర్థభాగం ద్వితీయపాదాద్యార్థభాగంలోను, ఆద్యభాగం అంత్యభాగంలోను ఆవృత్తి చేయబడ్డాయి. ఈ విధంగా పూర్వార్థంలో

ఆద్యంతిక-అంతాదికాలు రెండింటి సముచ్చయం. తృతీయపాదం అంత్యాది
భాగాలు చతుర్థపాదం ఆద్యాంత్యభాగాలలో ఆవృత్తి చేయబడ్డాయి. అక్కడ
కూడా ఆద్యంతిక-అంతాదికాల సముచ్చయం.

అవ. అనియతాలైన స్థానాలలో ఆవృత్తి చేయడంవల్ల ఏర్పడిన యమ
కాన్ని ఉదాహరిస్తున్నాడు.

శ్లో॥ మధుపరాజి పరాజితమానిసీ

జవమనఃసుమనఃసురభి శ్రియమ్,

అభృత వారిత వారిజవిప్లవం

స్ఫుటితతామ తతామ్రవణం జగత్.

368

వృ. ఏవం వై చిత్రసహస్రైః స్థితమేతదున్నేయమ్.

వ్యా. మధు ఇతి :- రత్నాకరకవిరచించిన హరవిజయమహాకావ్యంలో
వసంతవర్ణనం. మధువ....సురభి- మధువ=తుమ్మెదలయొక్క, రాజి= పంక్తి
చేత, పరాజిత= పరాజయం పొందింపబడిన, తొలగించబడిన దైర్యం గల,
మానిసీజన= స్త్రీలయొక్క, మనః= మనస్సులు గల, సుమనః= పుష్పాలతో,
సురభి= పరిమళించుచున్నది, వారితవారిజవిప్లవమ్= నివారించబడిన పద్మాల
వినాశం గలది, 'స్ఫుటితతామ్రతతామ్రవణమ్'- స్ఫుటిత= వికసించిన, తామ్ర
= ఎఱ్ఱనైన, (చిగుళ్ళచేత ఎఱ్ఱనైన), తత= విస్తరించిన. ఆమ్రవణమ్=
మామిడి తోటలుగలది అయిన, జగత్= జగత్తు, శ్రియమ్= శోభను, అభృత=
ధరించెను.

ఏవమితి :- ఈవిధంగా వేలకొలది వైచిత్ర్యాలతో ఈ యమకం ఉన్నది.
ఇతరభేదాలకు ఉదాహరణలు ఈపాఠంకొనవలెను.

అవ. శ్లేష లక్షణం చెపుతున్నాడు.

కా. వాచ్యభేదేన భిన్నా యత్ యుగపద్ భాషణస్పృశః,

శ్లిష్యన్తి శబ్దాః శ్లేషోఽసావక్షరాదిభిరష్టధా.

84

వృ. "అర్థభేదేన శబ్దభేదః" ఇతి దర్శనే, 'కావ్యమార్గే న్వరో న

గణ్యతే' ఇతి చ నయే వాచ్యబేదేన భిన్నా అపి శబ్దా యత్ యుగపదు
చ్చారణేన శ్లిష్ఠ్యని, భిన్నం స్వరూపమపహ్నువతే స శ్లేషః. స చ వర్ణ
పదలిజ్జబాషాప్రకృతిప్రత్యయవిభక్తివచనానాం బేదాదష్టదా. క్రమేణోదా
హరణమ్.

వ్యా. వాచ్యేతి :- వాచ్యబేదేన = అర్థబేదంచేత, భిన్నాః = వేరువేరైన,
యుగపత్ = ఒక్క పర్యాయమే, బాషణస్పృశః = ఉచ్చారణను పొందుచున్న,
ఒకే సారి ఉచ్చరించబడుతున్న, శబ్దాః = శబ్దాలు, శ్లిష్ఠ్యని ఇది యత్ = శ్లిష్ఠ
ములు అవుచున్నవి, కలియుచున్నవి అనేది ఏది కలదో, అసౌ = ఇది, శ్లేషః =
శ్లేష. అక్షరాదిభిః = అక్షరం మొదలైనవాచనచేత, అష్టదా = ఎనిమిది విధాలు.

అర్థేతి :- 'అర్థబేదంచేత శబ్దబేదం' అని నియమం ప్రకారం, 'కావ్య
మార్గంలో స్వరం లెక్కలోనికి తీసికొనబడదు' అనే నియమం ప్రకారం, అర్థ
బేదంచేత శబ్దాలు వేరువేరైనా ఒక్కమారే ఉచ్చారణచేత కలిసిపోతున్నాయి;
తమ వేరైన స్వరూపాన్ని కప్పివేస్తున్నాయి. ఇది శ్లేష.

వి. "సకృదుచ్చరితః శబ్దః సకృదేవార్థం గమయతి" "ఒక మారు ఉచ్చ
రించబడిన శబ్దం ఒకే మారు అర్థాన్ని బోధిస్తుంది" అని నియమం ఉన్నది. అందు
చేత ఒక శబ్దం రెండు అర్థాలను బోధించడానికి వీలులేదు. దీనిని పట్టి ఒకే శబ్దా
నికి రెండర్థాలు ఉన్నట్లు మనం అనుకుంటాం కాని అది యుక్తం కాదు. మొదటి
అర్థాన్ని చెప్పే పదం వేరు, రెండవ అర్థాన్ని చెప్పే పదం వేరు. 'విష్ణువు' అనే
అర్థం చెప్పే 'హరి' శబ్దం వేరు; 'సింహం' అనే అర్థం చెప్పే 'హరి' శబ్దం వేరు.
అర్థబేదంచేత శబ్దబేదం అనగా ఇదే. అయితే ఒకే ఉచ్చారణప్రయత్నంచేత
రెండు శబ్దాలసీ ఒకే మారు ఉచ్చరిస్తున్నాం. అప్పుడు ఆ రెండు శబ్దాలూ కలిసి
పోయినట్లు అయిపోయి రెండర్థాలను ఒకే శబ్దం బోధిస్తున్నది అన్న ప్రతీతి కలుగు
తుంది. ఇలా రెండు శబ్దాలు వేరు వేరుగా కనబడకుండా, తమ విభిన్నరూపాలను
కప్పివేసి, కలిసిపోవడం శ్లేష. ఒక్కొక్క సమాసానికి ఒక్కొక్క స్వరం
ఉంటుంది కదా? స్వరాన్ని పట్టి శబ్దబేదం తెలుస్తుంది కదా? అని ప్రశ్నించ
వచ్చును. కాని "కావ్యమార్గంలో స్వరం పరిగణనలోనికి తీసికొనకూడదు" అనే
నియమాన్ని పట్టి స్వరబేదం ఉన్నా ఒకే శబ్దంగా కనబడడం ఉంటుంది.

వా. స చేతి :- వర్ణ-పద-లింగ-భాషా-ప్రకృతి-ప్రత్యయ-విభక్తి-వచనాం భేదాన్ని పట్టి ఈ శ్లేష కూడా ఎనిమిది విధాలు. క్రమంగా ఉదాహరణం.

సభంగశ్లేష, అభంగశ్లేష అని శ్లేష రెండు విధాలు. పదాన్ని విరవడం చేత ఏర్పడినది సభంగశ్లేష. విరవకుండానే ఉన్నది అభంగశ్లేష. సభంగశ్లేష వర్ణాదిభేదంచేత ఎనిమిది విధాలు. పదం అనగా సుబంతం లేదా తిజంతం. బాష అనగా-

“సంస్కృతప్రాకృతమాగధపిశాచభాషాశ్చ శౌరసేనీ చ
షష్ఠోత్ర భూరిభేదో దేశవిశేషాదపత్రంశః”

అని సంకేతవ్యాఖ్యలో చెప్పినవి. అయితే ఈ నాడు ప్రచారంలో ఉన్న అన్ని బాషలూ కూడా తీసికొనవచ్చు. ఒక పదానికి ఒక బాషలో ఒక అర్థం మరొక బాషలో మరొక అర్థం ఉండవచ్చు. ఈ అర్థభేదాన్ని పురస్కరించుకుని కవి శ్లేష కల్పించవచ్చు. ఉదాహరణకి ఈ క్రింది శ్లోకంలో సంస్కృతాంధ్రబాషల శ్లేషం ఉంది-

“అంబలిద్వేషిణం వన్దే చిన్తకాయ శుభప్రదమ్,
కూరగాయ కృతత్రాసం పాలనేతిప్రియం గవామ్.”

చిన్తకాయ = చింతించేవానికి, ద్యానించేవానికి, శుభప్రదమ్ = శుభం ఇచ్చేవాడు, కూరగాయ = చెడ్డ ఉరగానికి, సర్పానికి, కృతత్రాసమ్ = చేయబడిన భయం కలవాడు, గవామ్ = గోపులయొక్క, పాలనే = పాలనమునందు, అతిప్రియమ్ = చాల ఇష్టం కలవాడు, బలిద్వేషిణమ్ = బలిచక్రవర్తికి శత్రువూ అయిన, ఆమ్ = విష్ణువును, వన్దే = నమస్కరిస్తున్నాను అని సంస్కృతార్థం. ‘అంబలి’ ‘చింతకాయ’ ‘కూరగాయ’ ‘పాలనేతి’ అనేవి తెలుగు పదాలు. ఆ రోజులలో ప్రాకృత బాషలు కూడా అధికప్రచారంలో ఉండడంచేత ఆలంకారికులు సంస్కృతప్రాకృత శ్లేషాలకు ఉదాహరణలు ఇచ్చారు. ఈ శ్లేషభేదాలకి క్రమంగా ఉదాహరణం. మొదట వర్ణశ్లేషకి ఉదాహరణం ఇస్తున్నాడు-

శ్లో || అలంకారః శజ్జాకరనరకపాలం పరిజనో
విశీరాజ్ఞో భృజ్ఞో వసు చ వృష ఏకో బహువయాః.

అవస్థేయం స్థాజోరపి భవతి సర్వామరగురో
ర్విధౌ వక్రే మూర్ధ్ని స్థితవతి వయం కే పునరమీ. 369

వ్యా. అలంకార ఇతి :- శజ్జాకరనరకపాలమ్ = భయం కలిగించే మనుష్యకపాలం, అలంకారః = అలంకారం, విశిష్టాః = శిథిలములైన అవయవాలు గల, భృజః = భృంగు డనేవాడు, పరిజనః = పరిజనం. బహువచాః = చాల వయస్సు గల, ఏకః వృషః = ఒక ఎద్దు, వసు చ = ధనము. వక్రే = వంకర మైన, ప్రతికూలమైన అని రెండవ అర్థం, విధౌ = చంద్రుడు, దైవం అని రెండవ అర్థం, మూర్ధ్ని = నెత్తిమీద, స్థితవతి = ఉండగా, ఉండడంవల్ల, సర్వామరగురోః = సమస్తదేవతలకు పూజ్యుడైన, స్థాజోః అపి = ఈశ్వరునికి కూడా, ఇయమ్ = ఈ, అవస్థా = అవస్థ, భవతి = అవుతున్నది; అమీ వయం పునః = ఈ మనమైతే, కే = ఎవళ్ళము, మన మాట చెప్పాలా అని అర్థం.

చంద్రుడు అనే అర్థం గల 'విదు' శబ్దానికి, దైవం అనే అర్థం గల 'విధి' శబ్దానికి సప్తమ్యేకవచనంలో 'విధౌ' అని రూపం ఉంటుంది. 'విదు' శబ్దంలోని 'ఉ'కారం 'విధి' శబ్దంలోని ఇకారం 'ఔ'గా మారాయి. అందుచేత 'ఉ'స్థానంలో వచ్చిన 'ఔ'వేరు, 'ఇ' స్థానంలో వచ్చిన 'ఔ' వేరు. అయినా రెండింటికి శ్లేష, వర్జశ్లేష.

అవ. పదశ్లేషకు ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో. పృథుకార్తస్వరపాత్రం భూషితనిఃశేషపరిజనం దేవ,
విలసత్కరేణుగహనం సంప్రతి సమమావయోః సదనమ్.

వ్యా. పృథుకేతి :- ఇది వెనుక 300వ శ్లోకంగా వచ్చినది. అక్కడ వ్యాఖ్యానించబడింది. ఇక్కడ 'పృథుక+ఆ ర్తస్వర', 'పృథు+కార్తస్వర' ఇత్యాది విధంగా భిన్నపదాలకు శ్లేష.

అవ. లింగ-వచనశ్లేషలకు ఉదాహరణం ఇస్తున్నాడు.

శ్లో॥ భక్తిప్రహ్లావిరోకనప్రణయినీ నీలోత్పలస్పర్ధినీ
ధ్యానాలంబనతాం సమాధినిరతైర్నితే హితప్రాప్తయే,

లావణ్యస్య మహానిధీ రసికతాం లక్ష్మీదృశో స్తన్వతీ
యుష్మాకం కురుతాం భవార్తిశమనం నేత్రే తనుర్వా హరేః.

వృ. ఏష వచనశ్లేషోఽపి.

వా. భక్తితి :- ఇది భాగవతామృతవర్ధనకవి శ్లోకం అని వ్యాఖ్యాతలు. హరేః = విష్ణుమూర్తియొక్క, నేత్రే = నేత్రాలు, తనుః వా = శరీరమూ, యుష్మాకమ్ = మీయొక్క, భవార్తిశమనమ్ = సంసారబాధాశమనాన్ని, కురుతామ్ = చేయుగాక. 'నేత్రే' అనే నపుంసకలింగద్వివచనశబ్దానికి, 'తనుః' అనే స్త్రీలింగైకవచనశబ్దానికి అన్వయించేటట్లుగా విశేషణాలు ప్రయోగించాడు కవి. భక్తిప్రహ్వ విలోకనప్రణయినీ = నేత్రపక్షంలో. భక్తిచేత వంగినవారిని అనుగ్రహంతో చూడడానికి ఆసక్తి కలవి, శరీరపక్షంలో భక్తిచేత వంగినవారిని చూడవలె ననే ఆసక్తి దేనివిషయంలో ఉందో అది; దీనిని చూడవలె నని భక్తులు ఆత్మాసక్తితో ఉంటారని అర్థం. నీలోత్పలస్పర్ధినీ = నల్లకలవలతో పోటీచేస్తున్నవీ, చేస్తున్నదీ, సమాధినిరతైః = సమాధియందు ఆసక్తికలవాళ్ళచేత, హితప్రాప్తయే = హితలాభం కొరకు, ధ్యానాలమృనలామ్ = ధ్యానానికి అలంబనత్వాన్ని, విషయత్వాన్ని, సీతే = పొందించబడినవి అని నేత్రపక్షంలో అర్థం. శరీరం పక్షంలో "నీతాః ఈహితప్రాప్తయే" అని పదచ్ఛేదం. ఈహితప్రాప్తయే = ఇష్టప్రాప్తికొరకు, ధ్యానాలందితత్వాన్ని, సీతా = పొందించబడినది అని అర్థం. లావణ్యస్య = లావణ్యంయొక్క, మహానిధీ = గొప్ప నిధులు అని నేత్రపక్షంలో, శరీరపక్షంలో 'మహానిధిః' అని పదచ్ఛేదం. అర్థం సమానమే. లక్ష్మీదృశోః = లక్ష్మీనేత్రాలకి, రసికతామ్ = రసికత్వాన్ని, తన్వతీ = చేయుచున్నవి, చేయుచున్నది అయిన, 'నేత్రే తనుః వా భవార్తిశమనం కురుతామ్' అని అన్వయం. 'కురుతామ్' అనేది 'కృజ్' ధాతువునకు పరస్మైపదంలో లోడ్ ప్రథమపురుషద్వివచనం. "కరోతు. కురుతామ్. కురన్తు". 'నేత్రే' ద్వివచనం కాబట్టి 'కురుతామ్' ద్వివచనం. ఆత్మనేపదంలో ఏకవచనం. "కురుతామ్. కుర్వాతామ్. కుర్వతామ్". 'తనుః' ఏకవచనం అందుచేత 'కురుతామ్' ఏకవచనం. 'ప్రణయినీ' ఇణ్యాదిపదాలలో నపుంసకలింగస్త్రీలింగాలకి ద్వివచనఏకవచనాలకి శ్లేషలు. ఈ రెండు శ్లేషలకి ఇక్కడ సంకరం.

అవ. సంస్కృతప్రాకృతభాషల శ్లేషకి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు-

శ్లో॥ మహదేసురసంధమ్మే తమవసమాసంగమాగమాహరణే,
హరబహుసరణం తం చిత్తమోహమవసరఉమే సహసా.

వ్యా. మహదే ఇతి :- ఆనందవర్ధనుని దేవీశతకంలో 76వ పద్యం. సంస్కృతపక్షంలో “మహదే, సురసంధమ్, మే, తమ్, అవ, సమాసంగమ్, ఆగమాహరణే, హర, బహుసరణమ్, తమ్, చిత్తమోహమ్, అవసరే, ఉమే, సహసా అని పదచ్ఛేదం. ఉమే = ఓ! ఉమాదేవీ! మహదే = ఉత్సవమును ఇచ్చేదానా! అని దేవీసంబోధనం. లేదా మహదే = ఉత్సవమును ఇచ్చేదైన, ‘ఆగమాహరణే’కి విశేషణం. మే ఆగమాహరణే = నా వేదవిద్యోపార్జనమునందు, సురసంధమ్ = = దేవతలతో సంబంధాన్ని కలిగించు (సురైః సందా యస్మాత్ తత్), సమాసంగమ్ = అత్యంతాసక్తిని, అవ = రక్షించుము. అవసరే = మోహాన్ని తొలగించే సమయంవచ్చినప్పుడు, బహుసరణమ్ = అనేకవిధాల ప్రసరిస్తూన్న తమ్ = ఆ, చిత్తమోహమ్ = చిత్తమోహాన్ని, సహసా = శీఘ్రంగా, హర = తొలగించుము.

ప్రాకృతపక్షంలో మహ, దేసు, రసమ్, ధమ్మే, తమవసమ్, ఆసమ్, గమాగమా, హర, ణే, హరబహు, సరణమ్, తమ్, చిత్త మోహమ్, అవసరఉ, మే, సహసా అని పదచ్ఛేదం.

“మమ దేహి రసం ధర్మే తమోవశామ్ ఆశామ్ గమాగమాత్ హర నః,
హరవదు శరణం త్వం చిత్తమోహోఽవసరతు మే సహసా”

అని సంస్కృతమ్.

హే హరవదు = ఓ ఈశ్వరుని భార్యవైన దేవీ! మమ = నాకు, ధర్మే = ధర్మమునందు, రసమ్ = ఆసక్తిని, దేహి = ఇమ్ము. నః = మాయొక్క, తమోవశామ్ = తమస్సుకు వశమైన, ఆశామ్ = ఆశను. గమాగమాత్ = చావుపుట్టుకల రూపమైన సంసారంనుండి, హర = హరించుము. త్వమ్, = నీవే, శరణమ్ = శరణము. సహసా = వెంటనే, మే = నాయొక్క, చిత్తమోహః = చిత్తముయొక్క మోహం, అవసరతు = తొంగుగాక.

ఇక్కడ ‘సహసా’ అనే పదంలో తప్ప మిగిలిన అన్ని పదాలలోనూ సంస్కృత ప్రాకృతాలకు శ్లేష.

అవ. ప్రకృతిశ్లేషకు ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ ఆయం సర్వాణి శాస్త్రాణి హృది జ్ఞేషు చ వక్ష్యతి,
సామర్థ్యకృదమిత్రాణాం మిత్రాణాం చ నృపాత్మజః. 373

వ్యా. ఆయమితి :- ఆయమ్ = ఈ, నృపాత్మజః = రాజకుమారుడు, సర్వాణి = సమస్తమైన, శాస్త్రాణి = శాస్త్రాలను, హృది = హృదయమునందు, వక్ష్యతి = వహించగలడు. జ్ఞేషు చ = పండితులయందు (కు), వక్ష్యతి చ = చెప్పగలడు కూడ. అమిత్రాణామ్ = శత్రువులయొక్క, సామర్థ్యకృత్ = సామర్థ్యాన్ని చేదించేవాడు, మిత్రాణామ్ = మిత్రులకు, సామర్థ్యకృత్ చ = సామర్థ్యం ఇచ్చేవాడు కూడ.

వి. దేనికి ప్రత్యయాలు చేరుస్తామో అది ప్రకృతి. ఇక్కడ 'వక్ష్యతి' అనుదానికి 'వహ్' దాతువు. 'వచ్' దాతువు ప్రకృతులు. ఈ రెండింటికి కూడ లృద్ లో 'వక్ష్యతి' ఇత్యాది రూపాలు ఉంటాయి. 'సామర్థ్యకృత్' అనే పదం "సామర్థ్యం కృంతీతి సామర్థ్యకృత్" అని 'కృంతి' దాతువునుండి, "సామర్థ్యం కరోతీతి సామర్థ్యకృత్" అని 'కృశ్' దాతువునుండి ఏర్పడుతుంది. పైదానిలో దాతురూపప్రకృతికి, రెండవదానిలో దాతుజన్య (కృదంత) ప్రాతిపదికరూపప్రకృతికి శ్లేష.

అవ. ప్రత్యయశ్లేషకి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ రజనిరమణమౌలేః పాదపద్మావలోక
క్షణసమయపరాప్తాపూర్వసంపత్సహస్రమ్,
ప్రమథనివహమధ్యే జాతుచిత్త్వత్ప్రసాదా
దహముచితరుచిః స్యాన్నన్దితా సా తథా మే. 374

వ్యా. రజనీతి :- రజనిరమణమౌలేః = చంద్రుడు శిరస్సునందు గల ఈశ్వరుని యొక్క, "పాదపద్మావలోక....సహస్రమ్" - పాదపద్మ = పాదపద్మాల యొక్క, అవలోక = చూడడం అనే, క్షణ = ఉత్పవముయొక్క, సమయ = సమయమునందు, పరాప్త = పొందబడిన, అపూర్వ = అపూర్వములైన, సంపత్ = సంప

దరియొక్క, సహస్రమ్ = సహస్రం కలుగునట్లుగా, అహమ్ = నేను, త్వత్ప్రసాదాత్ = నీ అనుగ్రహంవలన, జాతు చిత్ = ఎప్పుడైనా, ప్రమథనివహమద్యే = ప్రమథ గణాల మధ్యయందు, ఉచితరుచిః = తగిన కాంతి కలవాడనై. నన్దితా = సంతోషింపజేసేవాడను, స్యామ్ = ఆగుదును గాక. తథా = మరియు, సా = అదియే, మే = నాకు. నన్దితా = నందిత్యంగా, స్యాత్ = ఆగును గాక.

ఇక్కడ - "స్యామ్ + నన్దితా = స్యాన్నన్దితా" "స్యాత్ + నన్దితా = స్యాన్నన్దితా" అని ఉత్తమపురుషైకవచనంగాను, ప్రథమపురుషైకవచనంగా కూడా గ్రహించబడింది. అందుచేత ఉత్తమపురుష-ప్రథమపురుషప్రత్యయాలకు శ్లేష. నన్దితా = అనే పదంలో 'నన్దయతీతి నన్దితా' అని కర్తృకత్వప్రత్యయానికి "నన్దినః బావః నన్దితా" అని బావార్థక 'తల్' ప్రత్యయానికి శ్లేష. 'త్వచ్' కృత్ప్రత్యయం, 'తల్' తద్గితప్రత్యయం.

ఆవ. 'సుప్' 'తిజ్' రూపవిభక్తుల శ్లేషకి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ సర్వస్వం హర సర్వస్య త్వం భవచ్ఛేదతత్పరః,

నయోపకారసాంముఖ్యమాయాసి తనువర్తనమ్. 375

వ్యా. సర్వస్వమితి :- భక్తుడు శివునితోను, దోపిడీదొంగ పుత్రుడితోను. అంటూన్న మాటలు. మొదటిపక్షంలో. హర = శివుడా! భవచ్ఛేదతత్పరః = సంసారమును నశింపజేయడంలో ఆసక్తిగల, త్వమ్ = నీవు, సర్వస్య = అందరికీ, సర్వస్వమ్ = సర్వస్వమైనవాడవు. నయోపకారసాంముఖ్యమ్ = నీతికి, ఉపకారానికి సాంముఖ్యం ఉన్న, దేనివలన నయోపకారాలకు సాంముఖ్యం, అనుకూలత్వం కలుగుతుందో అట్టి. తనువర్తనమ్ = శరీరస్థితిని, ఆయాసి = పొందుచున్నావు, ఇది వ్యాఖ్యాతలు చెప్పిన అర్థం. లోకోపకారం చేసి నీ జీవితాన్ని సార్థకం చేసుకుంటున్నావు అని ఈశ్వరునితో అన్నట్లు అవుతుంది. తనువర్తనమ్ = జనుల శరీరస్థితిని, నయోపకారసాంముఖ్యమ్ = నయోపకారములకు సాంముఖ్యమును, ఆయాసి = పొందించుచున్నావు (అంతర్భావితణిజర్థం) అని అర్థం చెపితే బాగుంటుంది.

రెండవ పక్షంలో. త్వమ్ = నీవు, సర్వస్య = అందరియొక్క, సర్వస్వమ్ = సర్వస్వాన్ని, హర = హరించుము. శేదతత్పరః = గ్రంథులను (ధనం, దాచినముదులు) గోడలను చేదించడంలో ఆసక్తి కలవాడవు, భవ = అగుము.

ఉపకారసాంముఖ్యమ్ = ఉపకారంచేయడానికి సుముఖత్వాన్ని, నయ = దూరం చేయుము. ఆయాసి = ఇతరులకు ఆయాసం కలిగించే, వర్తనమ్ = జీవితను, తను = చేయుము.

ఇక్కడ 'హర' 'భవ' 'నయ' 'తను' అనే పదాలు ఒక అర్థంలో సుబంతాలు, రెండవ అర్థంలో తిజంతాలు. అందుచేత సుబంతతిజంతశ్లేష.

అవ. ఎనిమిది విధాలైన సభంగశ్లేషను నిరూపించి ఇప్పుడు అభంగశ్లేష చెపుతున్నాడు.

కా. భేదాభావాత్ప్రకృత్యాదేర్భేదోఽపి నవమో భవేత్.

వృ. నవమోఽపీతి అపిర్భిన్నక్రమః. ఉదాహరణమ్.

శ్లో॥ యోఽసకృత్పరగోత్రాణాం పక్షచ్ఛేదక్షణక్షమః,

శతకోటిదతాం బిభ్రద్విబుధేన్ద్రః స రాజతే.

376

వృ. అత్ర ప్రకారణాదినియమాభావాత్ ద్వావప్యర్థౌ వాచ్యౌ.

వ్యా. భేదేతి :- ప్రకృత్యాదేః = ప్రకృతిమొదలైన, భేదాభావాత్ = భేదం లేకపోవడంవలన, నవమోఽపి = తొమ్మిదవది కూడా, భేదః = భేదం, భవేత్ = అగును.

పైన చెప్పిన ప్రకృతి, అక్షరాలు మొదలైన భేదహేతువులు లేకపోవడం చేత అలాంటి వేషి లేని తొమ్మిదవ భేదం కూడా ఒకటి శ్లేషలో ఉన్నది; అదే అభంగశ్లేష.

నవమోఽపీతి :- 'భేదోఽపి' అని ఉన్న 'అపి' శబ్దాన్ని 'నవమ' శబ్దంతో కలిపి 'నవమోఽపి' అని అర్థం చెప్పుకోవాలి. ఉదాహరణం ఎట్లనగా.

యః ఇతి :- యః = ఎవడు, అసకృత్ = అనేకవర్యాయములు, పరగోత్రాణామ్ = శత్రువంశాంతయైక్య, పక్షచ్ఛేదక్షణక్షమః = వజ్రాలను (సహాయులను) చేధించడంలో క్షణకాలంలోనే సమర్థుడో, శతకోటిదతామ్ = నూరుకోట్లను ఇచ్చేవారగుటను, బిభ్రత్ = ధరించుచున్న, నూరుకోట్ల దానం చేసే, సః = ఆ, విబుధేన్ద్రః = పండితశ్రేష్ఠుడైన రాజా, రాజతే = ప్రకాశిస్తున్నాడు. ఇది రాజవక్షంలో అర్థం.

యః=ఎవడు, అసక్యత్=అనేకపర్యాయములు, పరగోత్రాణామ్=శ్రేష్ఠములైన పర్వతాలయొక్క, పక్షచ్ఛేదక్షణక్షమః=రెక్కలను చేధించడంలో క్షణకాలంలోనే సమర్థుడో, శతకోటిదతామ్=వజ్రాయుధంతో ఖండించేవాడగుటను, బిభ్రత్=దరిస్తూన్న, సః=ఆ, విబుధేన్ద్రః=దేవేంద్రుడు, రాజతే=ప్రకాశిస్తున్నాడు. ఇంద్రుని పక్షంలో అర్థం.

అత్ర ఇతి :- ఇక్కడ ప్రకరణాదినియామకాలు ఏవీ లేవు. అందువలన రెండర్థాలూ కూడ వాచ్యలే.

వి. ప్రకరణాదులచేత ఒక అర్థమే వాచ్యం అని నియమం ఉన్నప్పుడు 'వద్రాత్మనః' ఇత్యాది శ్లోకంలో వలె (చూ. 22. వ శ్లో.) ఒక అర్థం వాచ్యం, రెండవ అర్థం వ్యంగ్యం అని చెప్పవలసి ఉంటుంది. అటువంటివి ఏవీ లేవు గాన ఇక్కడ రెండర్థాలూ వాచ్యలే. అందుచేత శ్లేష. గోత్ర-వక్ష-విబుధేన్ద్ర ఇత్యాది పదాలు ఉన్నవి ఉన్నట్లుగా వర్ణ.ప్రకృత్యాదిభేదాలేవీ లేకుండా రెండర్థాలను బోధిస్తున్నాయి. విరువులు మొదలైనవి లేవు. అందుచేత ఇది అభంగశ్లేష. "శతకోటిదతామ్" అన్నప్పుడు మాత్రం ప్రకృతిశ్లేష. 'శతకోటిః దదాతీతి శతకోటిదః' అనీ 'శతకోటినా ద్యుతి ఖణ్డయతీతి శతకోటిదః' అనీ ధాతువులో భేదం ఉన్నది. మొదటి దానిలో 'దాత్' ధాతువు; రెండవదానిలో 'దో' ధాతువు.

అవ. కొందరు ప్రాచీనాలంకారికులు శ్లేష ఎక్కడ శబ్దాలంకారమో, ఎక్కడ అర్థాలంకారమో వ్యవస్థ చూపి ఈ ఆలంకారం ఇతరాలంకారబాధకం అని ప్రతిపాదించారు. ఆ మతాన్ని నిరాకరిస్తున్నాడు.

వృ. నను స్వరితాదిగుణభేదాత్ భిన్నప్రయతోచ్ఛార్యాణాం తదభావాదభిన్నప్రయతోచ్ఛార్యాణాం చ శబ్దానాం బన్ధః అలంకారాన్తరప్రతిభోత్పత్తిహేతుః శబ్దశ్లేషః అర్థశ్లేషశ్చేతి ద్వివిధోఽప్యర్థాలంకారమద్యే పరిగణితోఽన్యైరితి కథమయం శబ్దాలంకారః? ఉచ్యతే-ఇహ దోషగుణాలంకారాణాం శబ్దార్థగతత్వేన యో విభాగః సః అన్వయవ్యతిరేకాభ్యామేవ వ్యవతిష్ఠతే. తథాపి-కష్టత్వాదిగాఢత్వాద్యనుప్రాసాదయః, వ్యర్థత్వాదిప్రౌఢ్యాద్యుపమాదయః తద్భావతదభావానువిధాయిత్యాదేవ శబ్దార్థగతత్వేన వ్యవస్థాప్యంతే.

వ్యా. నన్వితి. ఆశంక-స్వరితాదిగుణాల బేదంవల్ల భిన్నమైన ప్రయత్నంచేత ఉచ్చరించదగిన శబ్దాల బంధమూ, స్వరితాదులు లేకపోవడంచేత అభిన్నప్రయత్నంచేత ఉచ్చరించదగిన శబ్దాల బంధమూ ఇతరాలంకారాల భానం కలగడానికి మాత్రమే హేతువు అయే 'శబ్దశ్లేష', 'అర్థశ్లేష' అని రెండు విధాలైనదానిని ఇతరులు (కొందరు ప్రాచీనాలంకారికులు) అర్థాలంకారాల మధ్యనే పరిగణించారు కదా? ఇది శబ్దాలంకారం ఎలా అవుతుంది? సమాధానం చెప్పబడుతుంది. ఇక్కడ (ఈ శాస్త్రంలో), దోష-గుణ-అలంకారాలు శబ్దార్థగతాలు అని ఏ విభాగం చేయబడుతున్నదో అది అన్యాయవ్యతిరేకాలమీదనే ఆధారపడి ఉంటుంది. ఎందుచేతననగా-కష్టత్వాదులు, గాఢత్వాదులు, అనుప్రాసాదులు (ఈ మూడూ). వ్యర్థత్వాదులు, ప్రౌఢ్యాదులు ఉపమాదులు (ఈమూడూ) అవి, అనగా శబ్దారాలు, ఉండడాన్నీ, లేకపోవడాన్నీ అనుసరించి ఉండడంచేత శబ్దగతా లనీ అర్థగతాలనీ నిర్ణయించబడుతున్నాయి.

వి. ఇక్కడ మమ్మటుడు నిరాకరిస్తున్న మతం అలంకారసర్వస్వంలో రుయ్యకుడు ప్రతిపాదించిన మతం అని ప్రదీపకారుడైన గోవిందతక్కరుడు, బాలబోధిని రచయిత అయిన వామనరుల్ కీకర్, తదితరవ్యాఖ్యాతలు అభిప్రాయపడి రుయ్యకుని మతం అంతా అనువదించి దానిని నిరాకరించడానికి ప్రయత్నించారు. బలీయమైన అనేకప్రమాణాలచేత రుయ్యకుడు మమ్మటుని తరవాతివాడని తెలుస్తున్నది. అందుచేత ఇది తదీయమతనిరాకరణం కాదు. ఉదృటమతాన్ని కావ్యాలంకారసారసంగ్రహంలో ప్రకటించిన అభిప్రాయాన్ని మమ్మటుడు ఇక్కడ ఖండిస్తున్నాడు (అయితే రుయ్యకుడు ఉదృటమతాన్ని సమర్థించాడు. అతడు మమ్మటుని కావ్యప్రకాశతో పరిచితుడో కాదో నిశ్చితంగా చెప్పడం కష్టం. అదంతా మరొక ఆంశం), అందుచేతనే అతిప్రాచీనవ్యాఖ్య అయిన సంకేతంలో "అన్యైరితి. ఉదృటాద్యైః" అని చెప్పబడింది. మరికొందరు వ్యాఖ్యాతలు కూడా ఇది ఉదృటమతమే అని అన్నారు. ఈ సందర్భంలో మమ్మటుడు ఉదాహరించిన "స్వయం చ" ఇత్యాదిశ్లోకం కూడా ఉదృటమతాన్ని కావ్యాలంకారసారసంగ్రహంలోదే. అందుచేత మమ్మటుడు ఉదృటమతాన్నే ఉట్టంకించి నిరాకరిస్తున్నాడని నిస్సంశయంగా చెప్పవచ్చును. ఉదృటమతాన్ని కావ్యాలంకారసారసంగ్రహం, దానికి ఇందురాజు రచించిన లఘువృత్తి పరిశీలిస్తే ఈ విషయం స్పష్టం అవుతుంది.

“ఏకప్రయత్నోచ్ఛార్యాణాం తచ్ఛాయాం చైవ బిభ్రతామ్,
స్వరితారిగుజైర్భిన్నైర్భన్దః శ్లిష్టమిహోచ్యతే.

అలంకారాంతరగతాం ప్రతిభాం జనయత్పదైః,

ద్వివిధైరర్థశబ్దోక్తివిశిష్టం తత్ప్రతీయతామ్" (కా.సా.సం.4.9,10)

ఇవి కావ్యాలంకారసారసంగ్రహంలో భట్టోద్భటుని కారికలు. "అర్థభేదాన్ని పట్టి శబ్దభేదం" అనే సిద్ధాంతాన్ని అంగీకరించినవాడు భట్టోద్భటుడు. రెండు వేరు వేరు అర్థాలు చెప్పే సమానాకారం గల రెండు శబ్దాలు ఉన్నాయి. వాటిని ఉచ్చరించే కంతతాల్వాదిస్థానాలలో భేదం ఉండదు. అందుచేత ఒక్కమారు ఉచ్చరించినా రెండు శబ్దాలనీ ఉచ్చరించి నట్లు అనిపిస్తుంది. అలాంటి పదాలు ఉన్న శ్లేష అర్థ శ్లేష. కొన్ని శబ్దాలలో ఉదాత్తానుదా తస్వరితస్వరాలు వేరు వేరుగా ఉంటే వాటి ఉచ్చారణస్థానాదులు మారుతాయి. అందుచేత అలాంటి రెండు పదాలను ఒక్క ప్రయత్నంచేత ఉచ్చరించడం కుదరదు అయినా పీటికి ఏకప్రయత్నంచేత ఉచ్చరించడానికి శక్యమైన పదాల పోలిక ఉండడంచేత ఒక శబ్దాన్ని ఉచ్చరిస్తే, ఉచ్చరించని శబ్దం కూడా దీనితో శ్లిష్టం అవుతుంది. సమాసాదిభేదాన్ని పట్టి స్వరితాదిస్వరాలలో భేదం ఉంటుంది. తత్పురుషసమాసంలో ఉన్న పదం స్వరంవేరు, బహువ్రీహిలోవేరు, అసలు సమాసంలో కాకుండా వ్యన్తంగా ఉంటే వేరు. ఈ భేదాలన్నీ వ్యాకరణశాస్త్రంలో చెప్పబడ్డాయి ఈ శ్లేషకి శబ్దశ్లేష అని పేరు. అర్థశ్లేష అయినా శబ్దశ్లేష అయినా ఈ పేరు రావడానికి కారణం రెండు అర్థాలను బోధించడమేకాబట్టి ఈరెండు రకాల శ్లేషనీ కూడా అర్థాలంకారాలలోనే చేర్చారు.

ఇక్కడనే ఉద్భటుడు "అలంకారాంతరగతాం ప్రతిభాం జనయత్పదైః" అని మరొక విషయం కూడా చెప్పాడు అనగా ఈ రెండు విధాలైన శ్లేషంకీ కూడా స్వతః అలంకారత్వం లేదు; ఉపమాద్యలంకారఆభాసాన్ని ఇవి కలిగిస్తాయి. అందుచేత ఇవి అలంకారాలు అయ్యాయి అయితే ఇక్కడ ఆ ఉపమాదులకు ప్రాధాన్యం లేదు శ్లేషకే ప్రాధాన్యం. ఎందుచేతననగా ఇక్కడ కూడా ఉపమాదులకే ప్రాధాన్యం అంగీకరిస్తే శ్లేషకి (అలంకారంగా) స్థానమే లేకుండా పోతుంది. అందుచేత ఆ ఉపమాదులు ఆభాసమాత్రాలే అని గ్రహించి శ్లేషకే ప్రాధాన్యం ఇవ్వాలి. శ్లేషతో సంబంధం లేని ఇతరస్థలాలు ఉపమాదులకు ఉండనే ఉన్నాయి కదా అని ఇందురాజు వ్యాఖ్యానంలో విశదీకరించాడు.

ఈ విషయాన్నే మమ్మటుడు "నను"తో ప్రారంభించి "కథమయం శబ్దాలంకారః" వరకు ఉన్న వాక్యంలో అనువదించాడు. ఈ కారికలలోని పదాలనే కొంచెం మార్చి 'స్వరితాదిగుణభేదాత్' 'అభిన్నప్రయత్నోచ్చార్యాణామ్' 'అలంకారాంతరప్రతిభోత్పత్తిహేతుః' మొదలైనవాటిని, ఉపయోగించాడు, దీనిని

పట్టి కూడా మమ్మటుడు అనువదించి ఖండిస్తూన్నది ఉదృటుని మతమే అని స్పష్టం అవుతున్నది.

కొన్ని దోషాలు, కొన్ని గుణాలు (వామనాదుల ప్రకారం), కొన్ని అలంకారాలు శబ్దగతా లసీ, కొన్ని దోష-గుణ-అలంకారాలు అర్థగతా లసీ అనుకునే విభాగానికి ఆధారం అన్వయవ్యతిరేకాలే. కష్టత్వం మొదలైన దోషాలు, గాఢత్వం మొదలైన గుణాలు, అనుప్రాస మొదలైన అలంకారాలు ఒకవిధమైన శబ్దం ఉంటే ఉంటున్నాయి; అది లేకపోతే లేవు. ఈ అన్వయవ్యతిరేకాలను పట్టి ఇవన్నీ శబ్దానికి సంబంధించినవి అని నిర్ణయిస్తున్నారు. అదే విధంగా వ్యర్థత్వాది దోషాలు, ప్రౌఢ్యాదిగుణాలూ, ఉపమాద్యలంకారాలూ ఒక విధమైన అర్థం ఉంటే ఉంటున్నాయి; అది లేకపోతే లేవు. అందుచేత ఇవన్నీ అర్థానికి సంబంధించినవని నిర్ణయిస్తున్నారు.

శ్లో॥ స్వయం చ పల్లవాతామ్రభాస్వత్కరవిరాజితా, ఇత్యభజ్గః
ప్రభాతసంధ్యేవాస్వాఫలలుబ్ధేహిత ప్రదా. 377 ఇతి సభజ్గః.

వృ. ఇతి ద్వావపి శబ్దైకసమాశ్రయావితి ద్వయోరపి శబ్ద
శ్లేషత్వముపపన్నమ్, న త్యాద్యస్యార్థశ్లేషత్వమ్. అర్థశ్లేషస్య తు స
విషయః యత్ర శబ్దపరివర్తనేఽపి న శ్లేషత్వఖణ్ణనా యథా-

శా॥ స్తోత్రేనోన్నతిమాయాతి స్తోత్రేనాయాత్యధోగతిమ్,
అహో సుసదృశీ వృత్తిస్తులాకోపేః ఖలస్య చ. 378

వ్యా. స్వయమితి-ఇది ప్రతిహరేందురాజు రచించిన ఉదృటాలంకార
సారసంగ్రహం యవృత్తిలోని పార్వతీవర్ణనపర శ్లోకం అని వామనరుక్మీకర్
వ్రాశారు. కాని ఇది ఉదృటుని శ్లోకమే, లఘువృత్తికారునిది కాదు. ఉదృటుడు
కారికలు వ్రాసి తాను రచించిన కుమారసంభవంలోని కొంత భాగాన్ని ఉదా
హరణలుగా ఇచ్చినట్లు ప్రతిహరేందురాజే. “అనేన గ్రన్థకృతా స్తోపరచిత
కుమారసంభవైకదేశోఽత్ర ఉదాహరణత్వేనోపన్యస్తః” (1.17) అని వ్రాశాడు.
పార్వతిపక్షంలో-స్వయం చ=స్వయంగా కూడ, అనగా మహాత్ముడైన హిమ
వంతుని కూతురు అవదంచితనే కాకుండా స్వయంగా కూడ ఈమె గొప్పది అని

భావం. “స్వాసంబన్దేనైవ” (భర్తను పట్టి కాకుండా) అని వామన్యుల్ కీకర్త్రవాసినది సరికాదు. ప్రభాతసంద్యేవ = ప్రాతఃకాలసంద్యవలె, పల్లవాతామ్రభాస్వత్కరవిరాజితా = చిగుళ్ళవలె ఎఱ్ఱనైన ప్రకాశిస్తూన్న హస్తాలతో శోభింపచేయబడినది. అస్యాపపలలుబ్ధేహితప్రదా = సులభంగా పొందశక్యం కాని మోక్షాదిఫలమునందు అసక్తి కలివాళ్ళ కోరికలను ఇచ్చేది. సంద్యవక్షంలో - పల్లవాతామ్రభాస్వత్కరవిరాజితా = చిగుళ్ళవలె కొంచెం ఎఱ్ఱగాఉన్న సూర్యకిరణాలచేత ప్రకాశింపచేయబడినది. అస్యాపపలలుబ్ధే = నిద్రించకపోవడంవల్ల లభించే సంద్యావందనాది ఫలములయందు అసక్తికలివానియందు (కి). హితప్రదా = హితం ఇచ్చేది.

వి. “పల్లవాతామ్ర.భాస్వత్కరవిరాజితా”లో అభంగశ్లేష, ‘భాస్వత్’ ‘కర’ అనే పదాలకి ఏ విరుపులూ లేకుండా రెండర్థాలు. “అస్యాపలలుబ్ధేహితప్రదా” అనేదానిలో సభంగశ్లేష, పార్వతి పక్షంలో ‘సు + ఆప’, ‘లుబ్ధ + ఈహిత’, అని, సంద్యావర్తనంలో ‘స్వాప’, ‘లుబ్ధే’, ‘హిత’ అనే పదచ్ఛేదం చేయబడింది.

పైన అభంగశ్లేషస్థలంలో ‘ఆర్థశ్లేష’ అనీ సభంగశ్లేషస్థలంలో శబ్దశ్లేష అనీ ఉద్భటుని మతం. దీనిని ప్రతీహారేందు స్పష్టంగా వివరించాడు. ‘భాస్వత్’ ‘కర’ అనేభిన్నార్థకాలైన శబ్దాలు వేరువేరుశబ్దాలే అయినా అవి ఒకే ప్రయత్నం చేత ఉచ్చరించడానికి వీలవడంచేత ఇక్కడ ఆర్థశ్లేష. “అస్యాపపలలుబ్ధేహితప్రదా” అనేదానిలో మొదటి పక్షంలో ఒకే సమాసం అవడంచేతవ్యాకరణానుసారం దాని స్వరం వేరు, రెండవ పక్షంలో ‘అస్యాపపలలుబ్ధే’, ‘హితప్రదా’ అని భిన్నపదాలవడంచేత వీటి స్వరం వేరు. అందుచేత ఈ రెండు పదాలనూ (ఆర్థభేదం చేతనే కాకుండా స్వరభేదంచేత కూడా) రెండు పదాలుగా అంగీకరించవలసి ఉంది. “అస్యాపపలలుబ్ధేహితప్రదా” “అస్యాపపలలుబ్ధే, హితప్రదా” అనేవాటిని ఒకే ప్రయత్నంచేత ఉచ్చరించడం కుదరదు. అయినా కూడా ఈ పదంలో ఆ పదం శ్లిష్టం అయి ఏకపదంగా పరిగణించబడుతున్నది. అందుచేత ఇది శబ్దశ్లేష అని ఆయన వివరించాడు. ఈవివరణాన్ని పట్టి రెండవ శబ్దం మొదటిశబ్దం కలిసి పోయినట్లు అయింది; అందుచేత ఇది శబ్దశ్లేష అని ఉద్భటాదులు అభిప్రాయం అన్నట్లు తోస్తుంది.

దీనికి మమ్మటుని సమాధానం ఏమనగా - పై శ్లోకంలోని అభంగశ్లేష అయినా, సభంగశ్లేష అయినా, రెండూ కూడా శబ్దాన్నే ఆశ్రయించి ఉన్నాయి.

అందుచేత రెండింటినీ శబ్దశ్లేష అనడమే యుక్తం. మొదటిదానిని ఆర్థశ్లేష అనడం యుక్తం కాదు. శబ్దాలు మార్చినా కూడ ఎక్కడైతే శ్లేషత్వానికి భంగం వాటిల్లదో అక్కడనే ఆర్థశ్లేష అంగీకరించాలి. ఉదాహరణకి-

స్తోతేనేతి. స్తోతేన = అల్పమైనదానిచేతనే, ఉన్నతిమ్ = పైకి లేచుటను, గర్వమును అని రెండవ ఆర్థం. ఆయాతి = పొందును. స్తోతేన = అల్పమైనదాని చేతనే, అధోగతిమ్ = క్రిందికి దిగిపోవడాన్ని, అధఃపతనాన్ని అని రెండవ ఆర్థం. ఆయాతి = పొందును, తులాకోదేః = త్రాసు చివరిభాగంయొక్క, ఖలస్య = దుర్మార్గునియొక్క, వృత్తిః = ప్రవర్తన, సుసదృశీ = చాలా సామ్యం కలది, అహో = ఏమి ఆశ్చర్యము?

వి. ఇక్కడ “స్తోతేనోన్నతిమ్” అనేదానికి బదులు ‘అర్చేనోద్భ్రస్త్వమాప్నోతి’ ఇత్యాదిరీతిచేత శబ్దాలు మార్చినా రెండర్థాలు బోధించబడతాయి. అందుచేత ఇలాంటి చోట్ల మాత్రమే ఆర్థశ్లేష అంగీకరించాలి.

అవ. శ్లేష అలంకారాంతరప్రతిభోత్పత్తికి కారణం అనే వాదాన్ని తిరస్కరిస్తున్నాడు.

వృ. న చాయముపమాప్రతిభోత్పత్తిహేతుః శ్లేషః, అపి తు శ్లేషప్రతిభోత్పత్తిహేతురుపమా. తథాపి-యథా “కమలమివ ముఖం మనోజ్ఞమేతత్ కచతితరామ్” ఇత్యాదౌ గుణసామ్యే-క్రియాసామ్యే, ఉభయసామ్యే వా ఉపమా, తథా “సకలకలం పురమేతజ్ఞాతం సంప్రతి సుదాంశు బిమ్బమివ” ఇత్యాదౌ శబ్దమాత్రసామ్యేఽపి సా యుక్తైవ. తథాహ్యుక్తం రుద్రచేన-

స్ఫుటమర్థాలంకారావేతావుపమాసముచ్చయౌ కింతు,

అశ్రిత్య శబ్దమాత్రం సామాన్యమిహాపి సంభవతః”. ఇతి

వ్యా. నేతి. ఈ శ్లేష, “(స్వయంచపల్లవాతామ్ర” అనే శ్లోకంలో చెప్పబడిన శ్లేష) ఉపమాప్రతిభోత్పత్తికి, ఉపమాలంకారం స్ఫురించడానికి, హేతువు కాదు, మరేమనగా ఉపమాలంకారమే శ్లేషప్రతిభోత్పత్తిహేతువు ఎందుచేతననగా “కమలం వలె మనోహరమైన ఈ ముఖం బాగా శోభిస్తున్నది” ఇత్యాదులలో గుణ

సామ్యాన్ని (మనోజ్ఞత్వం అనే గుణాన్ని) వట్టి, క్రియాసామ్యాన్ని (కచతితరామ్" అనే క్రియాసామ్యాన్ని) వట్టి, లేదా గుణక్రియలు రెండింటియొక్క సామ్యాన్ని వట్టి ఏ విధంగా ఉపమాలంకారమో, (ఉపమాలంకారం అంగీకరింపబడుతూన్నదో) అదే విధంగా "సకలకలమ్ (ఇప్పుడు ఈ పురం చంద్రబింబం వలె సకలకలం- పురం పక్షంలో "కలకలధ్వనితో కూడినది" అని చంద్రుని పక్షంలో "సమస్తమైన కళలు కలది" అని అర్థం-అయింది) ఇత్యాదులలో శబ్దమాత్రసామ్యాన్ని వట్టి అది (ఉపమ) యుక్తమే (ఉపమాలంకారం అంగీకరించడం యుక్తమే)-

పూర్వం ఉదాహరించిన "స్వయం చ పల్లవాతామ్ర" ఇత్యాదిశ్లోకంలో శ్లేష ఉండడంచేత ఉపమాప్రవీణి కలగడం లేదు. ఉపమ ఉండడంచేత శ్లేషప్రవీణి కలుగుతున్నది. 'కమలమివ' ఇత్యాదులలో గుణక్రియాదుల సామ్యాన్ని వట్టి ఉపమాలంకారం అంగీకరిస్తున్నాం. అదే విధంగా 'సకలకలమ్' ఇత్యాదులలో కూడ శబ్దమాత్రసామ్యాన్ని వట్టి ఉపమనే అంగీకరించాలి. 'పురాన్ని చంద్రబింబంతో పోల్చడానికి సాధర్మ్యం ఏమున్నది' అని ప్రశ్న కలగగానే పురమూ సకలకలమే, చంద్రబింబమూ సకలకలమే, అందుచేత 'సకలకలత్వం' అనే శబ్దమాత్ర సామ్యాన్ని వట్టి పురాన్ని చంద్రబింబంతో పోల్చడం జరిగింది అని తెలుసు కుంటాం. చంద్రబింబంతో పోల్చారు కాబట్టి 'సకలకలమ్' అనేదానికి పురానికి చంద్రబింబానికి సరివడేటట్లుగా రెండర్థాలు చెప్పుకున్నాం. అలా పోల్చుకుండా "సకలకలం పురమేతజ్ఞాతం సంప్రతి" అని మాత్రమే అంటే 'సకలకల' శబ్దానికి రెండర్థాలు చెప్పుకునే ప్రసక్తే లేదు. అందుచేత ఉపమాలంకారం ఉండడంచేత శ్లేషప్రవీణి కలుగుతున్నది. శ్లేష ఉండడంచేత ఉపమాప్రవీణి కలగడం లేదు. స్వయం చ పల్లవాతామ్రేత్యాది పూర్వోదాహృత శ్లోకంలో కూడా అంతే.

అవ. శబ్దమాత్రసాధర్మ్యంచేత కూడా ఉపమాలంకారం చెప్పవచ్చు అనడానికి రుద్రటుని సంమతిని చూపుతున్నాడు: తథాహితి.- రుద్రటుడు అట్లే చెప్పినాడుకదా? స్ఫుటమితి.- "ఈ ఉపమాసముచ్చయాలంకారాలు అర్థాలంకారాలనే మాట సత్యమే. కాని శబ్దమాత్రసామ్యాన్ని వట్టి కూడా ఈ అలంకారాలు సంభవిస్తాయి".

అవ. సామాన్యధర్మం పేర్కొన్న "కమలమివ ముఖం మనోజ్ఞమ్" ఇత్యాదులలో కూడా శ్లేషకే ప్రాధాన్యం అంగీకరించడం మంచిది. కమలంలో

ఉన్న మనోజ్ఞత్వం వేరు. ముఖంలో ఉన్న మనోజ్ఞత్వం వేరు. వాటిని ఒకే మనోజ్ఞత్వంగా చెప్పడంచేత శ్లేష. ఇక్కడ శ్లేషకి ప్రాధాన్యం అంగీకరించని పక్షంలో శ్లేషకి స్థానమే లేకుండా పోతుంది. మనోజ్ఞత్వం మొదలైన సామాన్యం చెప్పని 'కమలమివ ముఖమ్' ఇత్యాదులలో శ్లేష లేదు గాన అక్కడ ఉపమ చెప్పుకోవచ్చును అని ఆశంకించుకొని సమాధానం చెపుతున్నాడు.

వృ. న చ "కమలమివ ముఖమ్" ఇత్యాదిః సాధారణధర్మ ప్రయోగశూన్యః ఉపమావిషయ ఇతి వక్తుం యుక్తమ్; పూర్ణోపమాయా నిర్విషయత్వాపత్తేః.

శ్లో॥ దేవ త్వమేవ పాతాలమాశానాం త్వం నిబన్ధనమ్,

త్వం చామరమరుద్భూమిరేకో లోకత్రయాత్మకః. 379

ఇత్యాదిః శ్లేషస్య చోపమాలంకారవివిక్తోఽస్తి విషయ ఇతి ద్వయోర్యోగే సంకర ఏవ. ఉపపత్తిపర్యాలోచనే తు ఉపమాయా ఏవాయం యుక్తో విషయః. అన్యథా విషయాపహార ఏవ పూర్ణోపమాయాః స్యాత్.

వ్యా. న చేతి-సాధారణధర్మప్రయోగం లేని "కమలమివ ముఖమ్" ఇత్యాదికమే ఉపమావిషయం (సాధారణధర్మప్రయోగం ఉంటే అది శ్లేషయే) అని చెప్పడం యుక్తం కాదు. అప్పుడు పూర్ణోపమకు స్థానమే లేకుండా పోతుంది

వి. ఉపమేయం, ఉపమానం, సామాన్యధర్మం, ఉపమావాచకమైన ఇవాదికం ఈ నాలుగూ కూడా ఉన్నది పూర్ణోపమ అని అందరూ అంగీకరించిన విషయం. సామాన్యధర్మం ప్రయోగించినప్పుడు శ్లేషయే కాని ఉపమ కాదు అని చెప్పే పక్షంలో పూర్ణోపమకు స్థానమే లేకుండా పోతుంది అని ఆర్థం.

అవ. ఇక్కడ ఉపమను అంగీకరిస్తే శ్లేషకు స్థానం ఉండకుండా పోతుంది అనేదానికి సమాధానం చెపుతున్నాడు.

దేవ ఇతి-దేవ = ఓ! విష్ణో! త్వమేవ = సీవే, పాతాలమ్ = పాతాలము, త్వమ్ = సీవు, ఆశానామ్ = దిక్కులకు, నిబన్ధనమ్ = నియమస్థానమైన భూలోకము. సూర్యోదయాదులను పట్టి దిగ్బేదం ఉన్నది ఈ లోకంలోనే. త్వమ్ = సీవు, అమరమరుద్భూమిశ్చ = అమరులకూ మరుతులకు స్థానమైన స్వర్గలోకము.

ఏకః = నీవొక్కడవే, లోకత్రయాత్మకః = త్రిలోకస్వరూపుడవు. ఇది విష్ణువు పక్షంలో అర్థం. రాజపక్షంలో. దేవ = రాజా! త్వమేవ = నీవే, అలమ్ = అత్యంతము, పాతా = రక్షించేవాడవు. త్వమ్ = నీవు, ఆశానామ్ = యాచకుల ఆశలకు, నిబన్ధనమ్ = కారణమైనవాడవు. త్వమ్ = నీవు, చామరమరుద్భూమిః = చామరముల వాయువులకు స్థానమైనవాడవు. ఏకః = ఒక్కడవే, లోకత్రయాత్మకః = మూడు విధాల లోకాల స్వరూపం కలవాడవు.

ఇత్యాదికం శ్లేషకు, ఉపమాద్యలంకారాలు ఏవి లేని ప్రత్యేకస్థానం. అనగా దేవేత్యాదిశ్లోకాలలో ప్రకరణాదులు ఏమీ లేకపోవడంచేత, రెండర్థాలూ వాచ్యాలే. ఉపమాద్యలంకారాలకు అవకాశం లేదు. అందుచేత ఇవి ఉపమాద్యలంకార సంబంధం లేని శ్లేషమాత్రస్థానాలు. అందుచేత ఉపమాదులే శ్లేష ప్రతిబోధత్పత్తి హేతువులు అని చెప్పే పక్షంలో శ్లేష ఉన్నచోటల్లా మరొక అలంకారం ఏదో ఒకటి ఉంటుంది. కాబట్టి శ్లేషకి ప్రత్యేకమైన స్థానమే లేకుండా పోతుంది అని చెప్పడం యుక్తం కాదు అని అర్థం.

ద్యయోరితి-ఎక్కడైనా రెండూ సమప్రాధాన్యంతో ఉన్నట్లయితే అప్పుడు వాటికి సంకరము అని అంగీకరించాలి. (ఇక్కడ సంకరం అనగా 'కలయిక' అని మాత్రమే అర్థం). ఉపపత్తి జాగ్రత్తగా ఆలోచిస్తే ఉపమకే యుక్తమైన విషయం (ప్రదేశం) అనగా 'స్వయం చ' ఇత్యాదులలో ఉపమనే అంగీకరించడం యుక్తం. అలా కాని పక్షంలో పూర్వోపమకి స్థానం ఉండదు.

అవ. ఉపమాలంకారం ఒక్కటే కాదు; ఇతరాలంకారాలు కూడా శ్లేష బాధకాలే అని చెపుతున్నాడు.

వృ. న చ "అభిన్దుసున్దరీనిత్యం గలల్లావణ్యభిన్దుకా" ఇత్యాదౌ విరోధప్రతిబోధత్పత్తి హేతుః శ్లేషః, అపి తు శ్లేషప్రతిబోధత్పత్తి హేతుః విరోధః. న హ్యత్రార్థద్వయప్రతిపాదకః శబ్దశ్లేషః, ద్వితీయార్థస్య ప్రతి బాతమాత్రస్య ప్రరోహభావాత్. న చ విరోధాబాస ఇవ విరోధః శ్లేషాబాసః శ్లేషః. తదేవమాదిమ వాక్యేషు శ్లేషప్రతిబోధత్పత్తి హేతురలంకారా న్తరమేవ.

వ్యా. నేతి-'అభిన్దు' ఇత్యాదివాక్యంలో కూడా విరోధప్రతిబోధత్పత్తి హేతువైన శ్లేషాలంకారం కాదు; మరేమనగా శ్లేషప్రతిబోధత్పత్తి హేతువైన విరోధాలంకారమే.

ఇక్కడ అర్థద్యయప్రతిపాదకమైన శబ్దశ్లేష కాదు. కేవలం స్మరణకు మాత్రమే వచ్చిన రెండవ అర్థం దృఢంగా నిలబడడంలేదు కదా. విరోధాభాసని విరోధం అన్నట్లు శ్లేషాభాస శ్లేష కాదు కదా? అందువలన ఇలాంటి వాక్యాలలో శ్లేష ప్రతిభకు కారణమైన మరొక అలంకారమే.

వి. “అభిన్దుసున్దరీ నిత్యం గలల్లావణ్యభిన్దుకా” ఈ శ్లోకార్థం కూడ బట్టోద్భటునిదే. (4.17). అభిన్దుసున్దరీ = (అప్ + ఇన్దుసున్దరీ) నీటిలో ప్రతి బింబించిన చంద్రుడు వలె సుందరి; నిత్యం ఎల్లప్పుడూ. గలల్లావణ్యభిన్దుకా = స్రవిస్తూన్న లావణ్యభిందువులు కలది అయిన గౌరి అని అర్థం. అభిన్దుసున్దరీ = బిందువులు లేని సుందరి అయినా, లావణ్యభిందువులను స్రవిస్తూన్నది అని మరొక అర్థం స్ఫురించడంచేత విరోధాలంకారం. ఇక్కడ కూడా “ప్రతీహారేందురాజు బిందువులచేత సౌందర్యం లేని ఆమెనుండి లావణ్యభిందువులు ఎలా ప్రసరిస్తాయి? అని విరోధ భాసించడానికి హేతువైన శ్లేష. “అభిన్దుసున్దరీత్యత తు బిన్దుభిర్యస్యాః సౌన్దర్యం నాన్తి తస్యాః కథం లావణ్యభిన్దువః ప్రసరేయుః ఇతి విరోధప్రతిభో త్పత్తిహేతుః శ్లేషః” అని అన్నాడు. దీనిని వట్టి విరోధం భాసించడమే కాని విరోధాలంకారం కాదు, శ్లేషాలంకారమే అని ఉద్యుటాదుల అభిప్రాయం అని తెలుస్తుంది. ఇక్కడ కూడా శ్లేషప్రతిభోత్పత్తి హేతువైన విరోధాలంకారమే కాని, శ్లేషాలంకారం కాదు అని మమ్మటుడు ప్రతిపాదిస్తున్నాడు. ఇక్కడ రెండు అర్థాలను ప్రతిపాదించే శబ్దశ్లేష అని చెప్పడానికి వీలులేదు. శబ్దశక్తిని వట్టి ‘బిందు’ ‘అబిందు’ అన్న మాటలు వినగానే కేవలం రెండవ అర్థం స్ఫురిస్తూన్నది. అంతమాత్రమే; ఈ రెండవ అర్థానికి వాక్యంలో అన్వయం లేదు. విరోధం భాసించినంతమాత్రాన ‘విరోధాభాసాలంకారం’ అని అంగీకరించినట్లు శ్లేష భాసించినంతమాత్రాన శ్లేషాలంకారం అనడానికి వీలు లేదు కదా? అందుచేత ఇలాంటి స్థలాలలో ఆయా ఇతరాలంకారాలనే అంగీకరిస్తూ కేవలం శ్లేష స్ఫురిస్తూన్నది అని మాత్రమే చెప్పాలి. శ్లేషకు అలంకారత్వం చెప్పడానికి వీలు లేదు. “ఇక్కడ ఉన్నది శ్లేషాలంకారమే, ఇతరాలంకారాలు భాసిస్తున్నాయి కాని వాటికి అలంకారత్వం లేదు” అనే వాదం సరికాదు అని అర్థం.

అవ. మరికొన్ని ఉదాహరణలు చూపుతున్నాడు.

వృ. తథా చ.

శ్లో॥ “సద్వంశముక్తామణిః.”

380

“నాల్పః కవిరివ స్వల్పశ్లోకో దేవ మహాన్ భవాన్.”

“అనురాగవతీ సంధ్యా దివసస్తత్పురఃసరః,
ఆహా దైవగతిశ్చిత్రా తథాపి న సమాగమః” 382

“ఆదాయచాపమచలం కృత్వాహీనం గుణం విషమదృష్టిః,
యశ్చిత్రమచ్యుతశ రోలక్ష్యమభాజ్ఞీన్నమస్తస్మై” 383

ఇత్యాదావేకదేశవివర్తిరూపక- శ్లేషవ్యతిరేక-సమాసోక్తి-విరోధత్వముచితమ్. న తు శ్లేషత్వమ్.

వ్యా. తథేతి :- అందువలన ‘సద్వంశముక్తామణిః’ ఇత్యాదులలో వరుసగా ఏకదేశవివర్తిరూపక- శ్లేషమూలకవ్యతిరేక-సమాసోక్తి-విరోధాలంకారాలని అంగీకరించడమే యుక్తం కాని శ్లేషాలంకారం అంగీకరించడం యుక్తం కాదు.

వి. సద్వంశముక్తామణిః = సద్వంశ మనే వెదురుకట్టలో పుట్టిన ముత్యము. ఇక్కడ ‘వంశ’ శబ్దశ్లేషను పట్టి (‘వంశ’ శబ్దానికి రెండర్థాలు ఉండడంచేత) వేణుకులాలకు రూపకం. అనగా కులానికి వేణుత్వారోపం, దానిని పట్టి రాజుయందు ముక్తామణితారోపం. అందుచేత ఇక్కడ శ్లేషపరంపరంపరితరూపకం. ముందు కులవేణురూపకం, తరవాత రాజముక్తామణిరూపకం అవడంచేత పరంపరితం. శ్లేష దీనికి అంగం. అందుచేత శ్లేషపరంపరితరూపకం. దీనిని భామహాదులు ఏకదేశవివర్తిరూపకం అంటారు. అందుచేత ఇక్కడ అలంకారం రూపకమే కాని, శ్లేష కాదు. రూపకాన్ని పట్టి అది భాసించి దానికి అంగ మయింది.

నాల్ప ఇతి :- దేవ = రాజా ! మహాన్ = గొప్పవాడవైన, భవాన్ = నీవు, అల్పః కవిరివ = ఖుద్రకవి వలె, స్వల్పశ్లోకః = స్వల్పమైన కీర్తి గలవాడవు, స్వల్పమైన శ్లోకాలు కలవాడవు అని రెండవ అర్థం, న = కావు. ఇక్కడ ఉపమానం కంటే ఉపమేయానికి ఉత్కృష్టత్వం చెప్పడంచేత వ్యతిరేకాలంకారం. దీనికి మూలం శ్లేష కాబట్టి శ్లేషమూలకవ్యతిరేకం. ఇక్కడ వ్యతిరేకానికే ప్రాధాన్యం కాని తన్నిర్వాహకమైన శ్లేషకు ప్రాధాన్యం లేదు అని అర్థం.

అనురాగవతీ ఇతి :- సంధ్యా=సంధ్య, అనురాగవతీ = అనురాగం గలది. (ప్రేమ, ఎరుపు అని రెండర్థాలు), దివసః = దివసము. తత్పురఃసరః = దానికి పురఃసరము (ముందు నడచుచున్నది, సంముఖంగా ఉన్నది అని రెండర్థాలు). తథాపి = అట్లు అయినా కూడ, సమాగమః = కలయిక, (స్త్రీపురుషసమాగమం అని రెండవ అర్థం), న = లేదు. అహో = ఏమి ఆశ్చర్యము, దైవగతిః = దైవప్రవర్తన, చిత్రా = చిత్రమైనది.

ఇది ప్రాతఃసంధ్యావర్జనం అవడంచేత అభిధ నియమితం అయిపోయింది. రెండవ అర్థానికి అన్వయం లేకపోవడంచేత ఇది శ్లేష కాదు. శ్లిష్టములైన విశేషణాల మహిమచేత నాయికానాయకవృత్తాంతరూపమైన మరొక అర్థం కూడా స్ఫుర న్నూన్నది కాబట్టి సమాసోక్త్యలంకారమే కాని శ్లేషాలంకారం కాదు.

ఆదాయేతి :- యః = ఏ, విషమదృష్టిః = బేసి కళ్ళు గల శివుడు, అచలమ్ = మేరుపర్వతాన్ని, చాపమ్ = ధనస్సునుగా, ఆదాయ = గ్రహించి, అహీనమ్ = (అహి+ఇనమ్) సర్పరాజైన వాసుకిని, గుణమ్ = నారినిగా, కృత్వా = చేసి, అచ్యుతశరః = అచ్యుతుడు బాణంగా గలవాడై, చిత్రమ్ = ఆశ్చర్యకరముగా, లక్ష్మమ్ = త్రిపురాసురరూపమైన లక్ష్మ్యాన్ని, అబాజీత్ = బేదించెనో, తస్మై = అట్టి శివునకు, నమః = నమస్కారము. ఇక్కడ మరొక అర్థం- విషమదృష్టిః = లక్ష్మం మీద కాక మరొకచోట దృష్టి గల, యః = ఎవడు, అచలమ్ = చలించని, నిష్క్రియమైన, చాపమ్ = ధనస్సును, ఆదాయ = గ్రహించి, హీనమ్ = నికృష్టమైన, లేదా అహీనమ్ = ధనస్సుకంటె పొడవులో తక్కువ కాని, గుణమ్ = వారిని. కృత్వా = చేసి, అచ్యుతశరః = ధనస్సునుండి జారని (బైటకు వెళ్ళని) బాణం కలవాడై, లక్ష్మమ్ = లక్షసంఖ్యలో ఉన్న లక్ష్మ్యాన్ని, కొద్దెనో అని విరోధాభాసం. ఇక్కడ కూడా ప్రధానాలంకారం విరోధాభాసమే కాని శ్లేష కాదు. రెండవ అర్థానికి అన్వయం లేదు గాన దృఢస్థితి లేదు గాన అది అంగం మాత్రమే అని అర్థం.

వృ. శబ్దశ్లేష ఇతి చోచ్యతే; అర్థాలంకారమద్యే చ లక్ష్యతే ఇతి కోఽయం నయః? కిం చ వైచిత్ర్యమలంకార ఇతి య ఏవ కవిప్రతిభా సంరమ్భగోచరస్తత్రైవ విచిత్రతా ఇతి నైవాలంకారభూమిః. అర్థముఖ ప్రేక్షిత్యమేతేషాం శబ్దానామితి చేత్ అనుప్రాసాదీనాఘపి తథైవేతి తేఽ

వ్యర్థాలంకారాః కిం నోచ్యంతే ? రసాదివ్యంజకస్వరూపవాచ్యవిశేషసవ్య పేక్షత్వేఽపి హ్యనుప్రాసాదీనామలంకారతా. శబ్దగుణదోషాణామవ్యర్థా పేక్షయైవ గుణదోషతా. అర్థగుణదోషాలంకారాణాం శబ్దా పేక్షయైవ వ్యవ స్థితిరితి శబ్దగతత్వేనోచ్యంతామ్. “విధౌ వక్రే మూర్ధ్ని” ఇత్యాదౌ చ వర్ణాది శ్లేషే ఏకప్రయత్నోచ్ఛార్యత్వేఽర్థశ్లేషత్వం శబ్దభేదేఽపి ప్రసజ్యతా మిత్యేవమాది స్వయం విచార్యమ్.

వ్యా. శబ్దశ్లేష ఇతి :- (స్వరీతాదిగుణభేదంచేత భిన్నప్రయత్నోచ్ఛార్యాలైన శబ్దాల బంధం) శబ్దశ్లేష అని అంటూ దీనిని అర్థాలంకారాల మధ్య పరించడం- ఇదేమి పద్ధతి ?

కించేతి :- మరొక విషయం ఏమనగా- ‘అలంకారం’ అనగా వైచిత్ర్యం. కవిప్రయత్నం అంతా దీనిని గూర్చి చేయబడుతుందో దానిలోనే విచిత్రత్వం ఉంటుంది. అందుచేత ఆ విచిత్రత్వంలోనేఉంటుంది అలంకారత్వం ప్రకృతంలో కవిప్రయత్నం అంతా శబ్దాలను ఎన్నుకోవడంలోనే ఉన్నది కాబట్టి ఈ అలంకారాన్ని (శ్లేషాలంకారాన్ని) శబ్దాలంకారం అనడమే యుక్తం అని భావం.

ఈ శబ్దాలు (శ్లేషస్థలంలో ప్రయోగించే శబ్దాలు) కూడా అర్థముఖం చూస్తూ ఉంటాయి, అనగా అర్థాన్ని అపేక్షిస్తాయి. శ్లేషలో కూడా నిరర్థకాలైన శబ్దాలను ప్రయోగించరు కదా? అందుచేత దీన్ని అర్థాలంకారం అనడంలో తప్పేమిటి అన్నట్లయితే- అనుప్రాసాదులు కూడా శబ్దముఖప్రేక్షులే కాబట్టి వాటిని కూడా అర్థాలంకారాలని ఎందుకు అనడం లేదు? రసాదుల అలంకారత్వం రసాది వ్యంజకస్వరూపాన్ని, వాచ్యవిశేషాన్నీ, అపేక్షిస్తుంది కదా? అనగా అనుప్రాస రసభావాదివ్యంజకంగా ఉండాలి. రసభావాదులు అర్థం లేనిదే ఉండవు అందు చేత అనుప్రాసాదుల అలంకారత్వం అవి రసాదివ్యంజకాలు అవడంమీద, అధార పడి ఉంటుంది. రసాదివ్యంజకాలు కావాలంటే వాటికి అర్థాపేక్ష తప్పదు. అందు చేత వాటిని కూడా అర్థాలంకారాలు అనవలసి వస్తుంది కదా అని భావం. “శబ్ద గుణాలు శబ్దదోషాలు కూడా అర్థాన్ని పట్టే గుణాలనీ, దోషాలనీ చెప్పబడు తున్నాయి”. అయినా వాటిని అర్థగుణాలనీ, అర్థదోషాలనీ కాక శబ్దగుణదోషాలు అంటున్నాం కదా అని భావం అర్థగుణాలు, అర్థదోషాలు, అర్థాలంకారాలూ కూడా

అర్థాన్ని బోధించే శబ్దాన్నే ఆధారంగా చేసుకొని ఉన్నాయి కాబట్టి వాటిని కూడా శబ్దగతము లని చెప్పండి. అనగా- శబ్దం అనేది ఉండి దానిచేత బోధించబడే అర్థానికి సంబంధించి కదా అర్థగుణాదు లుండేది? అందుచేత అవి కూడా శబ్దాన్ని ఆశ్రయించినట్లే కాబట్టి వాటిని శబ్దగతా లని ఎందుకు చెప్పడం లేదు అని భావం.

ఏకప్రయత్నోచ్ఛార్జ్యత్వం అర్థశ్లేష అనడానికి నిమిత్తం అనేది కూడా సరి కాదని చెబుతున్నాడు. విధౌ ఇతి :- 'విధౌ వక్రే మూర్ధ్ని' ఇత్యాదులలోని వర్ణాదిశ్లేషలో ('విధి' 'విధు' అనే) శబ్దభేదం ఉన్నా ఏకప్రయత్నోచ్ఛార్జ్యత్వం ఉంది కాబట్టి (మీరు చెప్పిన విధంగా) అర్థశ్లేష కావలసివస్తుంది. ఇత్యాది విషయాలు మీరే ఆలోచించుకోండి.

కా. తచ్చిత్రం యత్ర వర్ణానాం ఖడ్గాద్యాకృతిహేతుతా. 85

వృ. సంనివేశవిశేషేణ యత్ర న్యస్తా వర్ణాః ఖడ్గమురజపద్మాద్యా కారముల్లాసయన్తి తచ్చిత్రం కావ్యమ్. కష్టం కావ్యమేతదితి దిజ్ఞాత్రం ప్రదర్శితే ఉదాహరణమ్.

వ్యా. తదితి :- యత్ర = దేనియందు, వర్ణానామ్ = వర్ణములకు, ఖడ్గాద్యాకారహేతుతా = ఖడ్గం మొదలైనవాటి ఆకారానికి కారణత్వమో, తత్ = అది, చిత్రమ్ = చిత్రము.

సంనివేశేతి :- ఒక విధంగా చేసిన కూర్పులో ఉంచబడిన, వ్రాయబడిన, వర్ణాలు దేనియందు ఖడ్గం, మురజం, పద్మం మొదలైన ఆకారాలను కలిగిస్తాయో అది చిత్రకావ్యం. ఈ కావ్యం చాలా కష్టమైనది. అందుచేత దిజ్ఞాత్రం అనగా పద్ధతిమాత్రం చూపబడుతున్నది.

ఇక్కడ "చిత్రం కావ్యమ్" అనగా చిత్రాలంకారయుక్తమైన కావ్యం అని అర్థం. ఈ అలంకారం కవికి ఉన్న నైపుణ్యాన్ని చూపడం ద్వారా ఆశ్చర్యాన్ని కలిగిస్తుంది. ఆ విధంగా అద్భుతరసానికి ఉపకరిస్తుంది. అని కొందరు వ్యాఖ్యాతలు. కాని మమ్మటునికి వీటి విషయంలో అంత సద్భావం లేదు.

అవ. ఖడ్గబంధానికి రెండు శ్లోకాలు ఉదాహరిస్తున్నాడు.

శ్లో॥ మారాశక్రరామేభముఖై రాసారరంహసా

సారారబ్ధస్తవా నిత్యం తదార్తిహరణక్షమా.

384-

మాతా నతానాం సంఘట్టః శ్రియాం బాధితసంభ్రమా

మాన్యాథ సీమా రామాణాం శం మే దిశ్యాదుమాదిమా.

వ్యా. మారారీతి:- ఇవి రుద్రటాలంకారంలోని పద్యాలు. మారాశక్రరామే భముఖైః=శివ. ఇంద్ర. శ్రీరామ. విఘ్నేశ్వరులచేత, నిత్యమ్=ఎల్లప్పుడు, ఆసారరం హసా=వర్షధారాప్రవాహవేగంతో, సారారబ్ధస్తవా=శ్రేష్ఠమైన ప్రారంభించబడిన స్తోత్రంకలది, తదార్తిహరణక్షమా=వాళ్ళ బాధలను హరించుటకు సమర్థురాలు, నతానామ్=నమ్మలకు, మాతా=తల్లి, శ్రియామ్=ఐశ్వర్యాలకు. సంఘట్టః=దగ్గరగా కలిసిఉండే స్థానమూ, బాధితసంభ్రమా=తొలగించబడిన ఉద్వేగం కలది, మాన్యా=గౌరవించతగినది, అథ=మరియు, రామాణామ్=స్త్రీలకు, సీమా=పరాకాష్ఠ అయినది. స్త్రీలలో అత్యుత్తమురాలు అని అర్థం. అయిన, ఆదిమా=ఆద్యురాలైన, ఆదిశక్తి, ఉమా=ఉమాదేవి, మే=నాకు, శమ్=సుఖమును, దిశ్యాత్=ఇచ్చుగాక. ఈ రెండు శ్లోకాలలోని అక్షరాలను ఒక పద్యతిలో వ్రాస్తే. ఖడ్గాకారం ఏర్పడుతుంది. ఇతరబంధాలలో కూడా ఆ యా ఆకారాలు ఏర్పడతాయి.

అవ. మురజబంధానికి ఉదాహరణం రుద్రటాలంకారంనుంచి చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ సరలా బహులారమ్భతరలాలిబలారవా,

వారలాబహులా మన్దకరలా బహులామలా.

385

వ్యా. సరలేతి :- సరలా=సరలమైనది, "బహులా....రవా" బహుల=అత్యధికమైన. ఆరమ్భ=సంరంభించేత, తరల=చంచలాలైన, అలిబల=తుమ్మెదల నైస్యములయొక్క, ఆరవా=ధ్వనికలది, వారలాబహులా=ఆడ హంసలు అధికంగా కలది, అమన్దకరలా=మందులు కాని అనగా రజోత్సాహ వంతులైన రాజులు గలది, (కరం లాని గృహస్థీతి కరలాః=పన్నులు తీసికొనేవారు, రాజులు), అబహులామలా=శుక్లపక్షంలో నిర్మలంగా ఉన్నదీ.

అయిన, ప్రకరణాన్ని పట్టి గమ్మమైన 'శరత్' విశేష్యం. శరత్ = శరత్కాలం, జయతి = సక్రొత్కర్తగా ఉన్నది.

అవ. పద్మబంధానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ భాసతే ప్రతిభాసార రసాభాతాహతావిభా
భావితాత్మా శుభా వాదే దేవాభా బత తే సభా. 387

వ్యా. ప్రతిభాసార = ప్రతిబింబితశ్రేష్ఠుడవైన ఓ! రాజా! రసాభాతా = రసాలచేత ప్రకాశిస్తున్నదీ, అహతా = అడ్డులేనిదీ, అవిభా = అంతటా గొప్ప కాంతి గలదీ, భావితాత్మా = వశంఁసికొనబడిన మనస్సు గలదీ, వాదే = వాదంకో (తత్త్వకథలో), శుభా = నేర్పుగలదీ, దేవాభా = దేవతాతుల్యమూ అయిన, తే = సభా = నీ సభ, భాసతే = ప్రకాశించుచున్నది. బత = ఏమి ఆశ్చర్యం!

అవ. సర్వతోభద్రానికి రుద్రటాలంకారంలోని శ్లోకం ఉదాహరిస్తున్నాడు.

శ్లో॥ రసాసార రసా సారసాయతాక్ష క్షతాయసా,
సాతావత తవాతాసా రక్షతస్త్వస్త్వతక్షర. 388

వ్యా. రసాసార = భూమిలో సారమైనవాడా! శ్రేష్ఠుడా! సారసాయతాక్ష = పద్మముల వలె విశాలములైన నేత్రాలు కలవాడా! సాతావత = నశింపచేయబడిన అజ్ఞానం కలవాడా! అతక్షర = అనల్పంగా ఇచ్చేవాడా! రక్షతః = రక్షించుచున్న, తవ = నీకు, రసా = భూమి, క్షతాయసా = దుర్జనులను నశింపచేసేదిగాను, అతాసా తు = క్షయం లేనిది గాను, అస్తు = అగుగాక.

చివరి పాదంలో పదచ్ఛేదం:- రక్షతః, తు, అస్తు, అతక్షర. క్షతాయసా. క్షతః అయః యైః తే క్షతాయాః. అయః అనగా శుభప్రదమైన దైవం, క్షతాయాః అనగా శుభప్రదమైన దైవానికి భంగం తీసికొనివచ్చే దుర్మార్గులు. క్షతాయాన్ స్యతి ఇతి క్షతాయసా = దుర్మార్గులను నశింపచేసేది. 'వా' ధాతువుకు గతి అని అర్థం. గత్యర్థకాలు జ్ఞార్థకా లని ఒక న్యాయం ఉంది. అందుచేత 'వాత' అనగా జ్ఞానం. అవాతం అజ్ఞానం. సాత = నశింపచేయబడిన, అతాసా-తాసః అనగా క్షీణించడం. స విద్యతే తాసః యస్యాః సాః. 'తు' 'చ' కు పర్యాయం. అతక్షం రాతి ఇతి అతక్షరః, అనల్పంగా ఇచ్చేవాడు.

వృ. సంభావినోఽప్యన్యే ప్రభేదాః శక్తిమాత్రప్రకాశకాః న తు కావ్యరూపతాం దదతీతి న ప్రదర్శ్యంతే.

వ్యా. ఇంకా ఇలాంటి బంధబేదాలు ఉండడానికి అవకాశం ఉన్నా కవి మేధాశక్తిని మాత్రమే ప్రదర్శిస్తాయి కాని కావ్యరూపం ధరించవు, అనగా అతి సీరసా లవడంచేత కావ్యత్వం ఉన్నవి కావు అందుచేత ఇతరబేదాలను ప్రదర్శించడం లేదు.

అవ. 'పునరుక్తవదాభాసం శబ్దంలోను అర్థంలోనూ కూడా ఉంటుంది. అందుచేత శబ్దాలంకార. అర్థాలంకారాల మధ్య దాని లక్షణం చెబుతున్నాడు.

కా. పునరుక్తవదాభాసో విభిన్నాకారశబ్దగా,
ఏకార్థతేవ.

వృ. విన్నరూపసార్థకానర్థకశబ్దనిష్ఠమేకార్థత్వేన ముఖే భాసనం పునరుక్తవదాభాసః. స చ.

కా. శబ్దస్య

వృ. సభజ్జాభజ్జరూపకేవలశబ్దనిష్ఠః. ఉదాహరణమ్.

శ్లో॥ అరివధదేహశరీరః సహసా రథిసూతతురగపాదాతః,

భాతి సదానత్యాగః స్థిరతాయామవనితలతిలకః.

389

వ్యా. పునరితి :- విభిన్నాకారశబ్దగా = వేరైన ఆకారాలు గల శబ్దాలను పొందిన (శబ్దాలలో ఉన్న), ఏకార్థతేవ = ఒకే అర్థం ఉన్నట్లు కనబడడం, పునరుక్తవదాభాసః = పునరుక్తవదాభాస.

బిన్నేతి :- వేరు వేరు రూపాలు గల, సార్థక-అసార్థక శబ్దాలలో ఉన్న ముఖంలో (చూడగానే) ఒకే అర్థం ఉన్నట్లు భాసించడం పునరుక్త వదాభాసం.

వి. వేరు వేరు రూపాలలో ఉన్న రెండు శబ్దాలు ఉంటాయి. నిజానికి వాటి అర్థాలు కూడా వేరే కాని వాటి అర్థం ఒకటే అన్నట్లు భాసిస్తే అది పునరుక్త

వదాబాసం. అది శబ్దమాత్రపునరుక్త వదాబాసం అనీ, శబ్దార్థోభయపునరుక్త వదాబాసం అనీ రెండు విధాలు. దానిలో మొదటిదానిని గూర్చి చెపుతున్నాడు.

అది 'శబ్దానికి' సంబంధించినది.

సభజ్ఞేతి :- సభంగరూపమూ, అభంగరూపమూ అయిన కేవలశబ్దంలో ఉండవచ్చు. అనగా సభంగరూపకేవలశబ్దనిష్ఠమూ అభంగరూపకేవలశబ్దనిష్ఠమూ అని శబ్దనిష్ఠం రెండు విధాలని అర్థం. ఉదాహరణం.

అరీతి :- అరివధదేహశరీరః = అరివధ+ద+ఈహ+శరి+ఈరః = శత్రువధను ఇచ్చే (చేసే) చేష్టలు గల బాణవంతులను (యోధులను) ప్రేరేపించేవాడు, సహసా = శ్రీఘంగా, రథిసూతతురగపాదాతః = రథి+సు+ఉత+తురగ+పాదాతః = రథికులచేత బాగా కట్టబడిన గుఱ్ఱాలూ, కాలిబంటులూ కలవాడూ, స్థీరతాయామ్ = స్థీరత్వమునందు, అగః = పర్వతమూ (సదానత్యా+అగ) అయిన, అవని తలతిలకః = భూతలానికి అలంకారమైన రాజు, సదానత్యా = సత్పురుషులయందు నమ్రతచేత, బాతి = ప్రకాశిస్తున్నాడు.

వి. ఇక్కడ 'దేహ' 'శరీర' శబ్దాలూ, 'సారథి' 'సూత' శబ్దాలూ, 'దాన' 'త్యాగ' శబ్దాలూ వినబడగానే ఒకే అర్థం గల రెండు పదాలను ప్రయోగించినట్లు తోచడంచేత పునరుక్త వదాబాసం. ఈ శబ్దాలన్నీ సభంగా లవడంచేత సభంగశబ్దనిష్ఠ మైనది.

అవ అభంగశబ్దనిష్ఠమైన పునరుక్త వదాబాసానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ చకాసత్యజ్ఞనారామాః కౌతుకానన్దహేతవః,

తస్య రాజ్ఞః సుమనసో విబుధాః పార్శ్వవర్తినః. 390

వ్యా. చకాసతీతి :- ఆజ్ఞనారామాః = శ్రీలతో రమించేవారు, అనగా విరహబాధ ఎరగనివారు, కౌతుకానన్దహేతవః = నృత్యగీతాది కౌతుకములచేత ఆనందానికి కారణభూతులు, సుమనసః = మంచి మనస్సు కలవారు, విబుధాః = పండితులు అయిన, తస్య రాజ్ఞః = ఆ రాజుయొక్క, పార్శ్వవర్తినః = పార్శ్వచరులు, చకాసతి = ప్రకాశించుచున్నారు.

వి. ఇక్కడ 'అజ్ఞాన' 'రామా' శబ్దాలకు శ్రీ అని అర్థం. 'కౌతుక' 'అనన్త' శబ్దాలకు సంతోషం అని అర్థం. 'సుమనసః' 'విబుధాః' శబ్దాలకి పండితులు అని అర్థం. ఈ విధంగా ఈ శబ్దాలు ఏకార్థకాలు అవడంచేత వినగానే పునరుక్తి ఉన్నట్లు భాసిస్తుంది. అందుచేత పునరుక్తవదాభాసం. ఈ శబ్దాలన్నీ అభంగ శబ్దాలు. అందుచేత అభంగశబ్దనిష్ఠపునరుక్తవదాభాసం. ఇక్కడ ఉన్న అన్ని శబ్దాలు అర్థం ఉన్నవే. అందుచేత ఇది సార్థకశబ్దనిష్ఠం.

వెనుకటి ఉదాహరణంలో దేహ-శరీరశబ్దాలు, సారథి-నూతశబ్దాలూ, దాన-త్యాగశబ్దాలూ, నిరర్థకాలే. అనగా వినగానే ఏ అర్థం స్ఫురిస్తూన్నదో ఆ అర్థం వాటికిలేదు. సభంగపదాలు అవడంచేత అసలు పదాలూ, వాటి అర్థాలూ వేరు కదా!

కా. తథా శబ్దార్థయోరయమ్.

86

వృ. ఉదాహరణమ్-

శ్లో॥ తనువపురజఘన్యోఽఽసౌ కరికుజ్జరరుధిరరక్తఖరనఖరః,
తేజోధామ మహాఃప్రుధుమనసామిన్ద్రో హరిర్జిష్ణుః. 391

వృ. అత్రైకస్మిన్ పదే పరివర్తితే నాలంకార ఇతి శబ్దాశ్రయః, అపరస్మిన్స్తు పరివర్తితేఽపి స న హీయతే ఇత్యర్థనిష్ఠ ఇత్యుభయాలంకారోయమ్.

ఇతి కావ్యప్రకాశే శబ్దాలంకారనిర్ణయో నామ నవమ ఉల్లాసః

వ్యా. తథేతి :- ఈ పునరుక్తవదాభాసం శబ్దార్థాలు రెండింటిలోనూకూడా ఉంటుంది. ఉదాహరణం-

తను ఇతి :- ఇది నింహవర్జనం. అసౌ హరిః = ఈ నింహం, తనువపుః = సన్నని శరీరం కలదైనా, అజఘన్యః = శ్రేష్ఠమైనది. కరికుజ్జరరుధిరరక్తఖరనఖరః = శ్రేష్ఠములైన, ఏనుగుల రక్తంచేత ఎఱునైన వాడియైన నఖములు కలది. తేజోధామ = తేజస్సుకు ఆశ్రయం. మహాఃప్రుధుమనసామ్ = తేజస్సుచేత గొప్ప మనస్సు కలవాటిలో, ఇన్ద్రో = శ్రేష్ఠము. జిష్ణుః = జయస్వభావం గలది.

వి. ఇక్కడ 'తను'- 'వపు' శబ్దాలకు దేహం అనీ 'కరి' 'కుంజర' శబ్దాలకు ఏనుగ అనీ, 'రుధిర'- 'రక్త' శబ్దాలకు రక్తం అనీ, 'తేజో'- 'దామ'- 'మహా:' శబ్దాలకు తేజస్సు అనీ, 'ఇన్ద్ర'- 'హరి'- 'జిష్ణు' శబ్దాలకు దేవేంద్రు డనీ అర్థాలు ఉండడంచేత అపాతత: పౌనరుక్త్యం కనబడుతుంది. వీటిలో తను-కుంజర-రక్త దామ-హరి-జిష్ణు శబ్దాలు పరివృత్తిసహాలు కావు. అక్కడ శబ్దాలంకారం. వపు: కరి-రుధిర-ఇన్ద్రశబ్దాలు పరివృత్తిసహాలు. అక్కడ అర్థాలంకారం. ఈ విషయమే చెపుతున్నాడు.

అత్రేతి :- ఇక్కడ ఒక పదం (తన్వాదిపదం) మారుస్తే అలంకారం లేదు. అందుచేత శబ్దాశయం. మరొక పదం (వపు: ఇత్యాదికం) మార్చినా అలంకారత్వం పోదు. అందుచేత అర్థనిష్ఠం. ఈ విధంగా ఇది ఉభయాలంకారం.

“బాలానందిని” అను కావ్యప్రకాశవ్యాఖ్యానంలో శబ్దాలంకారనిర్ణయం అనే నవమొల్లాసం సమాప్తం.

అథ దశమ ఉల్లాసః

వృ. అర్థాలంకారానాహ-

కా. సాధర్మ్యముపమా భేదే.

వృ. ఉపమానోపమేయయోరేవ న తు కార్యకారణాదికయోః
సాధర్మ్యం భవతీతి తయోరేవ సమానేన ధర్మేణ సంబంధః ఉపమా. భేద
గ్రహణమనన్వయవ్యవచ్ఛేదాయ.

వ్యా. అర్థాలంకారాలను చెవుతున్నాడు. సాధర్మ్యమ్ ఇతి :- భేదే = ఉప
మానోపమేయాలకు భేదం ఉంటుండగా, సాధర్మ్యమ్ = సమానమైన ధర్మం
కలిగి ఉండడం ఉపమా.

ఉపమానేతి :- సాధర్మ్యం అనేది ఉపమానోపమేయాలకే ఉంటుంది కాని
కార్యకారణాదులకు ఉండదు. వాటికే సమానమైన ధర్మంతో సంబంధం ఉపమా
లంకారం.

వి. సమానః ధర్మః యయోః తౌ సధర్మౌ- సమానమైన ధర్మం కలిగి.
సధర్మయోః భావః సాధర్మ్యమ్-సమానమైన ధర్మం కలిగిఉండడం అని అర్థం.
సమానమైన ధర్మం ఉపమానోపమేయాలకే ఉంటుంది కాని ఇతరమైన కార్య
కారణాదులకు ఉండదు. అందుచేత "ఉపమానోపమేయయోః" అని చెప్పకపోయినా
తెలుస్తుంది అని భావం.

భేదేతి :- "ఉపమానోపమేయాలు వేరు వేరుగా ఉండాలి అని చెప్పడం
అనన్వయాలంకారాన్ని వ్యావృత్తి చేయడంకోసం". అనన్వయాలంకారంలో ఒకే
వస్తువు ఉపమేయంగాను ఉపమానంగాను ఉంటుంది. ఉపమేయోపమానాలు
వేరుగా ఉండాలి అని చెప్పకపోతే ఆ అలంకారంలో ఈ లక్షణానికి అతివ్యాప్తి
వస్తుంది. అది లేకుండా ఉండడంకోసం 'భేదే' అని లక్షణంలో చేర్చబడింది.

కా. పూర్ణా లుప్తా చ.

వృ. ఉపమానోపమేయసాధారణధర్మోపమాప్రతిపాదకానాముపాదానే పూర్ణా. ఏకస్య ద్వయోస్త్రయాణాం వా లోపే లుప్తా.

వ్యా. పూర్ణేతి :- ఇది పూర్ణ లుప్త అని రెండు విధాలు.

ఉపమానేతి :- ఉపమాన-ఉపమేయ-సాధారణధర్మ-ఉపమాప్రతిపాదకాలను. గ్రహిస్తే (చెపితే) అది పూర్ణోపమ. ఈ నాల్గింటితో ఒకటి కాని, రెండు గాని, మూడు గాని లోపిస్తే (చెప్పకపోతే) అది లుప్తోపమ.

వి. ఒక వస్తువును మరొకవస్తువుతో పోల్చినప్పుడు మొదటిది 'ఉపమేయం'; దేనితో పోలుస్తామో అది 'ఉపమానం'. ఇలా పోల్చడానికి ఈ రెండు వస్తువులలోనూ ఏదో ఒక సమానమైన ధర్మం ఉండాలి. దానికి 'సమానధర్మం' అని పేరు. ఈ సమానధర్మం గుణం కావచ్చు, క్రియ కావచ్చు, రెండింటికీ అన్వయించే ఒక విశేషణం (శబ్దశబ్దం) కావచ్చు. ఈ రెండింటికీ పోలికను బోధించే 'ఇవ' 'యథా' మొదలైన శబ్దాలు ఉపమావాచకాలు. ఈ నాల్గింటినీ ప్రయోగిస్తే అది పూర్ణోపమ. ఉదాహరణకి "ముఖం చన్ద్ర ఇవ సున్దరమ్" అన్నప్పుడు ముఖం ఉపమేయం, చన్ద్రః ఉపమానం, 'ఇవ' అనేది ఉపమావాచకం, సౌందర్యం సమానధర్మం. ఈ విధంగా నాల్గింటినీ ప్రయోగిస్తే పూర్ణోపమ. ఈ నాల్గింటితో ఒకటి చెప్పకపోయినా రెండు చెప్పకపోయినా, మూడు చెప్పకపోయినా అది లుప్తోపమ.

అవ. పూర్ణోపమను ఆరు విధాలుగా విభజిస్తున్నాడు.

కా. సాగ్రిమా

శ్రౌత్యార్థీ చ భవేద్వాక్యే సమాసే తద్ధితే తథా.

87

వృ. అగ్రిమా పూర్ణా. యథేవవాదిశబ్దా యత్పరాస్తన్యైవోపమానతాప్రతీతిరితి యద్యప్యపమానవిశేషణాన్యేతే తథాపి శబ్దశక్తి మహిమ్నా శ్రుత్యైవ షష్ఠీవత్ సంబంధం ప్రతిపాదయన్తితి తత్సద్భావే శ్రౌతీ ఉపమా. తథైవ "తత్ర తస్యేవ" ఇత్యనేన ఇవార్థే విహితస్య వతేః ఉపాదానే. 'తేన తుల్యం ముఖమ్' ఇత్యాదౌ ఉపమేయే ఏవ, "తత్

తుల్యమ్ అస్య" ఇత్యాదౌ చ ఉపమానే ఏవ "ఇదం చ తచ్చ తుల్యమ్" ఇత్యుభయత్రాపి తుల్యాదిశబ్దానాం విశ్రాంతిరితి సామ్యపర్యాలోచనయా తుల్యతాప్రతీతిరితి సాదర్మ్యస్వార్థత్వాత్ తుల్యాదిశబ్దోపాదానే ఆర్థి. తద్వత్ "తేన తుల్యం క్రియాచేద్వతిః" ఇత్యనేన విహితస్య వతేః స్థితౌ. "ఇవేన నిత్యసమాసో విభక్త్యలోపః పూర్వపదప్రకృతిస్వరత్వం చ" ఇతి నిత్యసమాసే ఇవశబ్దయోగే సమాసగా. క్రమేణోదాహరణమ్-

వ్యా. సేతి :- అగ్రిమా = మొదటిదైన, సా = అది, పూర్ణోపమ, శ్రౌతి = శబ్దంచేత బోధించబడేది. వాచ్యము, ఆర్థి = అర్థం ద్వారా లభ్యం అయ్యేది కూడ, వాక్యే = వాక్యంలోను, సమాసే = సమాసంలోనూ, తథా = మరియు, తద్ధితే = తద్ధిత ప్రత్యయంలోను, భవేత్ = అవును. "అగ్రిమా అనగా మొదటిది, పూర్ణ అని అర్థం."

వి. పూర్ణోపమ ముందుగా శ్రౌతి అనీ ఆర్థి అనీ రెండు విధాలు. ఈ రెండూ కూడ వాక్యగతం అనీ, సమాసగతం అనీ, తద్ధితగతం అనీ మూడేసి విధాలు. ఈ విధంగా పూర్ణోపమ ఆరు విధాలు.

1. వాక్యగతశ్రౌత్యపమ, 2. సమాసగతశ్రౌత్యపమ, 3. తద్ధితగత శ్రౌత్యపమ, 4. వాక్యగతఆర్థ్యపమ, 5. సమాసగతఆర్థ్యపమ, 6. తద్ధితగత ఆర్థ్యపమ.

వ్యా. యథేవేతి :- 'యథా', 'ఇవ', 'వా' మొదలైన శబ్దాలు దేనికి పరంగా (ఏ పదం తరవాత) ప్రయోగించబడతాయో దానికే ఉపమానత్వప్రతీతి. అందుచేత ఇవి ఉపమానానికి విశేషణాలు: అయినా వినినంతమాత్రంచేతనే శబ్ద శక్తిమహిమచేత షష్ఠీవిభక్తి వలె సంబంధాన్ని ప్రతిపాదిస్తాయి కాబట్టి అవి ఉన్నప్పుడు 'శ్రౌతి' అయిన ఉపమ. అదే విధంగా 'తత్ర తస్యేవ' అనే సూత్రంచేత విధించబడిన వతిని గ్రహించినప్పుడు కూడా.

వి. "యద్ధి యదర్థే ధర్మవిశేషం ప్రతిపాదయతి తత్ తద్విశేషణమ్" అనీ, "ఏకవిశేషణం నాపరత్ర స్వార్థం ప్రత్యాయయతి" అనీ నియమం ఉంది. "ఏది దేని అర్థంలో ధర్మవిశేషాన్ని, ఒక విశిష్టమైన ధర్మాన్ని, బోధిస్తుందో అది దానికి విశేషణం", "ఒకదాని విశేషణం మరొక చోట (మరొకపదంలో) తన అర్థాన్ని ప్రతీతం అయ్యేట్లు చేయదు" అని వీటి అర్థం. ఉదాహరణకి "నీలమ్

ఉత్పలమ్" (నల్లని కలువ) అన్నప్పుడు 'నీల' శబ్దం తన అర్థం (నీలత్వం) ఉత్పలశబ్దానికి అర్థమైన కలవలో ఉన్నట్లు తెలపడంచేత ఉత్పలానికి విశేషణం అయింది. ఇంక ఆ విశేషణం మరొక పదార్థంలో కూడా తన అర్థాన్ని (తన అర్థం ఉన్నట్లు) తెలుపదు. అదేవిధంగా "ముఖం మనోజ్ఞం కమలం యథా వీతత్" (ఈ ముఖం కమలం వలె మనోహరంగా ఉన్నది) అనే వాక్యంలో 'యథా' శబ్దం 'కమల' శబ్దం తరవాత ప్రయోగించబడడంచేత కమలపదార్థం ఉపమానం అనే అర్థాన్ని బోధించడం ద్వారా కమలపదానికి విశేషణం అయింది. అందుచేత కమలశబ్దానికి విశేషణమైన ఆ 'యథా' పదం ఉపమానమైన కమలానికి సాధారణ ధర్మసంబంధం (మనోజ్ఞత్వసంబంధం) ఉన్నట్లు బోధించవచ్చును కాని కమల భిన్నమైన, ఉపమేయమైన, ముఖానికి కూడా సాధారణధర్మసంబంధం ఉన్నట్లు బోధించజాలదు కదా! అలాంటప్పుడు ఉపమ 'శ్రౌతి' అని చెప్పడం ఎలా కుదురుతుంది? ఉపమానోపమేయాలకు (సాధారణధర్మంతో సంబంధం ఉండడం అనే) సాధర్మ్యం శబ్దంచేత (యథా-ఇవాదులచేత) చెప్పబడడమే కదా శ్రౌతత్వం అనగా? అని ఆశంక. దీనికి సమాధానం ఏమనగా- నిజమే; 'యథా', 'ఇవ', 'వా' మొదలైన శబ్దాలు వేటి తరువాత ప్రయోగించబడతాయో వాటిలోని విశేషం మాత్రం చెప్పడమే న్యాయం. అయినా కొన్ని శబ్దాల శక్తి అనూహ్యంగా ఉంటుంది. అందుచేత ఈ శబ్దాలు వినగానే సాధారణధర్మంతో (మనోజ్ఞత్వాదులతో) సంబంధం కేవలం ఉపమానానికి మాత్రమే కాకుండా ఉపమేయానికి కూడా ఉంది అనే ప్రతీతి కలుగుతుంది. ఇది ఎలాగంటే- సంబంధార్థకం అయిన షష్టివిభక్తి దేనికి చేర్చబడుతుందో దానియందు సంబంధరూపార్థాన్ని బోధించి దానికి విశేషణం అవుతుంది. "రాజ్ఞః రాజ్యమ్" అనే వాక్యంలో 'రాజన్' శబ్దం చివర ఉన్న షష్టి రాజుకు ఏదో సంబంధం ఉన్న దని బోధించడం ద్వారా రాజ రూపప్రకృత్యర్థానికి విశేషణం అవుతుంది. అయితే సంబంధం ద్వినిష్ఠం గాన అంతటితో ఆగక అది రాజుకూ రాజ్యానికి ఉన్న స్వస్వామిభావరూప (సౌత్తు, సౌత్తుకలవాడు అనే) సంబంధాన్ని కూడా బోధిస్తుంది. అదే విధంగా ఉపమాన శబ్దానికి ప్రక్క ఉన్న యథేవాదిశబ్దాలు వాటి ఉపమానత్వాన్ని లేదా సాదృశ్యాన్ని బోధిస్తూ దానితో పాటు (ఉపమానత్వం ఉపమేయత్వసాపేక్షం లేదా సాదృశ్యం ద్వినిష్ఠం అవడం చేత, ఉపమేయోపమానాలకు సాధారణధర్మసంబంధాన్ని కూడా బోధిస్తాయి. అది ఆ పదాల కున్న శక్తివైశిష్ట్యం. ఈ విధంగా

‘యథా’, ‘ఇవ, వా’, ‘వ’ మొదలైన పదాలు సాదృశ్యాన్ని (సాధారణచర్య సంబంధాన్ని) ప్రత్యక్షంగా బోధిస్తాయి కాబట్టి వాటిని ప్రయోగించినప్పుడు ఉపమ శ్రౌతి’.

“తత్ర తస్యేవ” (పా.సూ. 5.1.116) అనే సూత్రంచేత ‘వతి’ (‘వత్’ మిగులుతుంది) ప్రత్యయం విధించబడింది. “సప్తమ్యంతపదానికి, షష్ఠ్యంతపదానికి వతిప్రత్యయం వస్తుంది; ఆప్రత్యయం ‘ఇవ’ అనే అవ్యయం ఏ అర్థాన్ని బోధిస్తుందో” ఆ అర్థాన్ని బోధిస్తుంది” అని ఈ సూత్రానికి అర్థం. “మథురావత్ పాటలిపుత్రే ప్రాకారః” అనేది సప్తమ్యంతానికి చేరే వతిప్రత్యయానికి ఉదాహరణం. ‘మథురావత్’ అనే దానికి ‘మథురాయామ్ ఇవ’ (మథురయందు వలె) అని అర్థం. పాటలిపుత్రనగరమునందు ప్రాకారం మథురయందు వలె ఉన్నది అని ఈ వాక్యానికి అర్థం. “మథురావత్ పాటలిపుత్రస్య విస్తారః” అనేది షష్ఠ్యంతానికి వతి ప్రత్యయం చేర్చడానికి ఉదాహరణం. ఇక్కడ ‘మథురావత్’ అనే దానికి ‘మథురాయాః ఇవ’ అని అర్థం. ‘పాటలిపుత్రం యొక్క వైశాల్యం మథురయొక్క (వైశాల్యం) వంటిది’ అని ఈ వాక్యానికి అర్థం. ఈ విధంగా ఈ సూత్రంచేత విహితమైన ‘వతి’ ప్రత్యయం ‘ఇవ’ అనే అవ్యయానికి ఏ అర్థమో ఆ అర్థాన్ని బోధిస్తుంది. ‘ఇవను ప్రయోగించినప్పుడు శ్రౌతి ఉపమ అయినట్లే, ఈ వతి ప్రత్యయం చేర్చిన పదం ప్రయోగించినప్పుడు కూడా ‘శ్రౌతి’ ఉపమ అని అర్థం. “ముఖం చన్ద్ర ఇవ సున్దరమ్” అన్నప్పుడు వాక్యగతశ్రౌతోపమ. “గ్రామేఽస్మిన్ నగరవత్ చతురాః జనాః” (ఈ గ్రామంలో జనులు నగరంలో వలె చతురులు) ఇత్యాదులలో తద్వితగతశ్రౌతోపమ

వ్యా. ఇప్పుడు ఆర్థోపమను గూర్చి చెబుతున్నాడు. తేనేతి :- “తేన తుల్యం ముఖమ్” “ముఖం దానితో (పద్మంతో) తుల్యంగా ఉంది” ఇత్యాదులలో ‘తుల్య’ మొదలైన శబ్దాలు ఉపమేయంమీదనే విశ్రమిస్తున్నాయి; అనగా ఉపమేయానికి విశేషణాలు గాన దానినే చెబుతున్నాయి. “తత్ తుల్యమ్ అస్య” “అది (పద్మం) దీనికి (ముఖానికి) తుల్యంగా ఉంది” ఇత్యాదులలో తుల్యాదిశబ్దాలు ఉపమానంలో విశ్రమిస్తున్నాయి. “ఇదం చ తచ్చ తుల్యమ్” “ఇదీ (ఈ ముఖమూ) అదీ (ఆ పద్మమూ) తుల్యాలుగా ఉన్నాయి” ఇత్యాదులలో తుల్యాదిశబ్దాలు ఉపమేయోపమానాలు రెండింటిమీదా విశ్రమిస్తున్నాయి. అందువల్ల తుల్యత్వప్రతీతి సామ్యాన్ని

గూర్చి ఆలోచించగా ఏర్పడుతూన్నది. అందుచేత తుల్యాదిశబ్దాలు ప్రయోగించి నప్పుడు సాధర్మ్యం ఆర్థం; అనగా అర్థాన్ని పట్టి ఏర్పడింది. “తేన తుల్యం క్రియా చేద్యతిః” అని విధించిన వతి ప్రత్యయం ఉన్నప్పుడు కూడా ఇట్లే.

వి. ‘తుల్య’ ‘సమ’ ‘సదృశ’ ఇత్యాదిశబ్దాలు ఇతరశబ్దాలకి విశేషణాలుగా ఉపయోగించబడతాయి. అందుచేత ప్రత్యక్షంగా తుల్యత్వాదు లున్న ఆ విశేష్యాన్ని బోధిస్తాయి. అనగా ‘తుల్యః’ అనగా ‘సామ్యం కలది’ అని అర్థం. ‘సమ’ ‘సదృశ’ మొదలైన పదాల విషయం కూడా అంతే. ‘ముఖం చంద్రునితో తుల్యం’ అని అంటున్నారు కాబట్టి ఆ రెండింటికీ సాదృశ్యం ఉన్నది అనో, ఈ రెండింటికీ సామ్యం ఉంది కాబట్టి ఆ రెండూ తూల్యాలనో భావం ఏర్పడిన తరవాత సాదృశ్య జ్ఞానం (సాధర్మ్యం ఉన్న దనే జ్ఞానం) కలుగుతుంది. అందుచేత ఈ స్థలాలలో సాదృశ్యజ్ఞానం అర్థాత్ నిర్ధారం అనగా అర్థాన్ని పట్టి తరవాత తెలిసేది. దీనినే ఆషిప్తం అంటారు. అందుచేత ఇక్కడ ఉపమ అర్థి. ఇవాది స్థలాలలో సాదృశ్యం ఇవాదులచేత ప్రత్యక్షంగానే చెప్పబడుతుంది. అందుచేత అక్కడ శ్రాతి.

పై వాక్యంలో “సామ్యపర్యాయోచనయా తుల్యతాప్రసీతిః” అనేదానికి - ‘ముఖం చంద్రునితో తుల్యం’ అనే మాట విన్న తరవాత ఆ రెండింటికీ సామ్యాన్ని పరిశీలించి ‘ఓహో! ఈ సామ్యం (సాధర్మ్యం) ఉండడంచేత ఈ రెండింటికీ తుల్యత్వం కదా’ అని తెలుసుకుంటాం. అని అర్థం.

ఈ ఘట్టంలో వ్యాఖ్యాతలు అనేకవిధాలుగా వ్యాఖ్యానించారు. వామనరుల్ కీకర్ కూడా. “యథేవాది శబ్దప్రయోగస్థలంలో సాధర్మ్యం వాచ్యం, సాదృశ్యం ఆర్థం, తుల్యాదిశబ్దప్రయోగస్థలంలో సాదృశ్యం వాచ్యం, సాధర్మ్యం ఆర్థం” అంటూ వ్రాశారు. (పేజీ 1113). అదేవిధంగా సాధర్మ్యం వేరు సాదృశ్యం వేరు అన్నట్లు భావించి “మూలకారుని, (మమ్మటుని) మతంలో సాధర్మ్యమే ఉపమ కాని సాదృశ్యం కాదు” అని వ్రాశారు. ఈ వ్యాఖ్య లన్నీ మమ్మటభావానుగుణంగా లేవేమో అనిపిస్తుంది. అప్పయదీక్షితులు “ఉపమితిక్రియానిష్పత్తిమత్ సాదృశ్య వర్తనముపమా” అని ఉపమాలక్షణం చెప్పారు (చిత్రమీమాంస పే. 20). పండిత రాజు కూడా “సాదృశ్యం సున్దరం వాక్యార్థోపస్కారకముపమాలంకృతిః” అని ఉపమాలక్షణంలో ‘సాదృశ్య’పదాన్నే ప్రయోగించాడు. ఈ విధంగా ‘సాదృశ్య’

‘సాధర్మ్య’ పదాలు పర్యాయాలనే వీరి అభిప్రాయం అన్నట్లు తెలుస్తూన్నది. మమ్మటుడు కూడా ఇవి వేరు వేరు అని భావించినట్లు ఎక్కడా కనబడదు.

ఒకటి సాదృశ్యవాచకం. రెండవది సాదృశ్యవద్వాచకం అవడమే శ్రాతీ త్వార్థీత్వాల భేదానికి కారణం అని అప్పయదీక్షితాదుల వ్రాతలవలన తెలుస్తూన్నది. “నను సదృశాదిశబ్దప్రయోగే సాదృశ్యవిశిష్టధర్మివర్యంతత్వాత్ ఆర్థీతి యుక్తమ్....” (చి.మీ. పే. 30) అని అప్పయదీక్షితులు ఒక చోట అంటారు. “అత్ర పూర్వార్థే వతే: ‘తత్ర తస్యేవ’ ఇతి సాదృశ్యే విధానాత్ శ్రాతీ, ఉత్తరార్థే ‘తేన తుల్యమ్’ ఇతి విధానాత్ సాదృశ్యవదర్థకతయా ఆర్థీ” (ర.గం. పే. 215) అని పండిత రాయలు వ్రాశారు. దీనిని పట్టి శ్రాతీత్వార్థీత్వభేదం పైన వివరించినట్లే చెప్పడం యుక్తం.

మమ్మటుడు ఉపమాభేదాలను అన్నింటినీ ప్రతీహరేందురాజవృత్తినమేత మైన ఉదృటకావ్యాలంకారసారసంగ్రహంనుంచి గ్రహించి నట్లు కనబడుతుంది. ఆర్థోపమను గూర్చి ప్రతీహరేందురాజు వ్రాసిన వాక్యాన్నీ పై మమ్మటవాక్యాన్నీ పరిశీలిస్తే ఈ విషయం స్పష్టం అవుతుంది. “యా తూపమా సదృశాదిపదైః శ్లిష్టా తస్మాం న శ్రాతేన రూపేణ ఉభయానుయాయితయా ఉపమానోపమేయభావోఽవగమ్యతే; అపి త్వర్థాత్, సదృశాదీనాం పదానామ్ ఉపమానోపమేయయోరేకతర త్రైవ విశ్రాంతేః, అన్యత్ర చ తద్గతసాదృశ్యపర్యాయలోచనయా తత్సంబన్ధిత్యావ గతేః, తేనాసౌ ఆర్థీ” (కా.సా.సం. పేజీ 19).

“తేన తుల్యం క్రియాచేద్వృత్తిః” అనే పాణినిసూత్రంచేత (5.1.115) తృతీయాంతంకంబే తుల్యార్థంలో, సాదృశ్యం క్రియకు సంబంధించినప్పుడు, ‘వతి’ ప్రత్యయం విధించబడింది. “బ్రహ్మణవత్ అదీతే క్షత్రియః” అని మహా భాష్యంలో ఇచ్చిన ఉదాహరణం. బ్రాహ్మణవత్ అనగా “బ్రహ్మణేన తుల్యమ్” అని అర్థం. “బ్రాహ్మణునితో సమంగా క్షత్రియుడు అధ్యయనం చేస్తున్నాడు” అని అర్థం. ఇక్కడ ‘వతి’ ప్రత్యయం తుల్యార్థంలో విధించబడింది గాన తుల్యశబ్ద ప్రయోగస్థలంలో వలెనే ఆర్థోపమ.

వ్యా. సమాసగతశ్రాతోపమను వివరిస్తున్నాడు. ఇవేనేతి - “ఇవేన నిత్య సమాసో విభక్త్యులోపః పూర్వపదప్రకృతిస్వరత్వం చ” అని వార్తికాన్ని అనుస

రించి 'ఇవ'శబ్దంతో సమాసం వచ్చి, 'ఇవ'శబ్దంలో సంబంధం ఉన్నప్పుడు సమాస. గతశ్చతోపమ.

వి. "ఇవశబ్దంతో నిత్యంగా సమాసం ఏర్పడుతుంది. సమసించిన పదంలో ఉన్న విభక్తిప్రత్యయానికి లోపం రాదు. మొత్తం సమాసానికి పూర్వపదప్రకృతి స్వరం వస్తుంది" అని ఈ వార్తికానికి అర్థం. "వాగార్థావివ" ఇత్యాదులు ఉదాహరణం. అయితే "ఇది నిత్యసమాసం కాదు; వైయాకరణులు ఈ సమాసం వైకల్పికం అనే అంగీకరించారు. నిత్యపదఘటితమైన పాఠం (బాష్యంలో) లేదు; అందుచేత 'నిత్య' పదం ప్రక్షిప్తం, అప్రామాణికం" అని ఉద్యోతంలో నాగేశుడు వ్రాశాడు.

క్రమంగా ఉదాహరణలు. వాక్యగతశ్చాతికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు

శ్లో॥ స్వప్నేఽపి సమరేషు త్వాం విజయశ్రీర్న ముఞ్చతి,
ప్రభావప్రభవం కాంతం స్వాధీనపతికా యథా. 392

వ్యా. స్వప్నేఽపీతి. స్వాధీనపతికా = స్వాధీనుడైన భర్త గల స్త్రీ, ప్రభావప్రభవమ్ = అత్యధికానురాగానికి కారణభూతుడైన, కాంతం యథా = ప్రేయణ్ణి వలె, విజయశ్రీః = విజయలక్ష్మి, త్వామ్ = నిన్ను, సమరేషు = యుద్ధములలో, స్వప్నేఽపి = స్వప్నమునందు కూడా, న ముఞ్చతి = విడుచుట లేదు.

వి. ఇక్కడ స్వాధీనపతిక ఉపమానం. విజయశ్రీ ఉపమేయం. విడవక పోవడం సాధారణధర్మం. 'యథా' అనేది ఉపమావాచకం. వీటి మధ్య ఎక్కడా సమాసం లేదు. అందుచేత ఇది వాక్యగతశ్చతోపమ.

అవ. వాక్యగతమైన ఆర్థోపమును ఉదాహరిస్తున్నాడు.

శ్లో॥ చకితహరిణలోలలోచనాయాః

క్రుధి తరుణారుణతారహారకాన్తి,

సరసిజమిదమాననం చ తస్యాః

సమమితి చేతసి సంమదం విధత్తే.

393:

వ్యా. చకితేతి. చకితహరిణలోలలోచనాయాః = భయపడిన రేడియొక్క నేత్రముల వలె చంచలములైన నేత్రములు గల, తస్యాః = ఆమెయొక్క, క్రుధి = కోపమునందు, తరుణారుణతారహారికాన్తి = తరుణుడైన (బాగా పైకి వచ్చిన) అరుణుని వంటి అధికమైన మనోహరమైన కాంతి గల, ఇదమ్ = ఈ, ఆననం చ = ముఖము, సరసిజం చ = పద్మమూ, సమమ్ ఇతి = సమానమైనది అని, చేతసి = చిత్తమునందు, సంమదమ్ = సంతోషమును, విధతే = చేయుచున్నది.

వి. ఇక్కడ సరసిజం ఉపమానం; ముఖం ఉపమేయం. అరుణకాంతి కలిగి ఉండడం సాధారణధర్మం. 'సమ' శబ్దం ఉపమాప్రతిపాదకం. సమశబ్దం దేనితోను సమస్తం కాలేదు. అందుచేత ఇది వాక్యగతఆర్థపూర్ణోపమ.

అవ. సమాసగతశ్చౌతోపమకు ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు—

శ్లో॥ అత్యాయతై ర్నియమకారిభిరుద్ధతానాం

దివ్యైః ప్రభాభిరనపాయమయైరుపాయైః,

శౌరిర్భుజై రివ చతుర్భిరదః సదాయో

లక్ష్మీవిలాసభవనైర్భువనం బభార.

394

వ్యా. శౌరిః = విష్ణువు, అత్యాయతైః = చాలా పొడవైనవి, (రాజపక్షంలో మంచి భవిష్యత్తు కలది అని అర్థం), ఉద్ధతానామ్ = దానవులకు, (గర్వం కల వారికి అని రెండవ అర్థం), నియమకారిభిః = దండం ఇచ్చేవీ, దివ్యైః = దివ్యములు, (శ్రేష్ఠములు అని రెండవ అర్థం), ప్రభాభిః = ఉత్కృష్టమైన కాంతి గలవి, అనపాయమయైః = అపాయంలేక పోవడమే అధికంగా కలవీ, లక్ష్మీవిలాసభవనైః = లక్ష్మీయొక్క విలాసగృహాలూ అయిన, చతుర్భిః = నాలుగు, భుజైః ఇవ = భుజములచేత వలె, యః = ఎవడు, సదా = ఎల్లప్పుడు, ఉపాయైః = ఉపాయాల చేత, అదః = ఈ, భువనమ్ = లోకమును, బభార = భరించెనో.

ఇక్కడ భుజాలు ఉపమానం; ఉపాయాలు ఉపమేయం. ఆయతత్వాదికం సాధారణధర్మం. 'ఇవ' ఉపమావాచకం. 'ఇవ' అనేది 'భుజైః' అనేదానితో సమస్తం అయింది. అందుచేత ఇది సమాసగతశ్చౌతోపమ.

అవ. సమాసగతఅర్థోపమకు ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు—

శ్లో॥ అవితథమనోరథపథప్రథనేషు ప్రగుణగరిమగీతశ్రీః,
సురతరుసదృశః స భవానభిలషణీయః క్షీతీశ్వర న కస్య.

వ్యా. క్షీతీశ్వర = రాజా ! అవితథమనోరథపథప్రథనేషు = వ్యర్థం కాని మనోరథమార్గాలను విస్తరింపజేయడంలో, ప్రగుణగరిమగీతశ్రీః = అధికములైన గుణముల గురుత్వంచేత గానం చేయబడిన సంపద గల, సురతరుసదృశః = కల్పవృక్షములతో సమానుడవైన, భవాన్ = నీవు, కస్య = ఎవనికి, న అభిలషణీయః = అభిలషింపతగనివాడవు ?

వి. ఇక్కడ కల్పవృక్షం ఉపమానం. రాజు ఉపమేయం, అభిలషణీయత్వం సాధారణధర్మం. 'సదృశ'శబ్దం ఉపమాప్రతిపాదకం. 'సురతరుసదృశః' అని ఉపమానోపమేయప్రతిపాదకాలకి సమానం. అందువలన సమానగతమైన ఆర్థపూర్ణోపమ.

అవ. తద్దితగతశ్రౌత. ఆర్థోపమలకు ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ గాంధీర్యగరిమా తస్య సత్యం గజ్ఞాభుజ్జ్వవత్,
దురాలోకః స సమరే నిదాఘామృరరత్నవత్. 396

వ్యా. సత్యమ్ = నిజంగా, తస్య = వానియొక్క, గాంధీర్యగరిమా = గాంధీర్యంయొక్క అధిక్యం, గజ్ఞాభుజ్జ్వవత్ = సముద్రంయొక్క గాంధీర్యగరిమ వలె ఉన్నది, సః = అతడు, సమరే = యుద్ధంలో, నిదాఘామృరరత్నవత్ = గ్రీష్మంలోని సూర్యుడు వలె, దురాలోకః = చూడ శక్యంకానివాడు.

వి ఇక్కడ పూర్వార్థంలో సముద్రం ఉపమానం, రాజు ఉపమేయం. గాంధీర్యగరిమ సాధారణధర్మం. 'భుజంగవత్' అన్నప్పుడు "తత్ర తస్యేవ" అనే సూత్రంచేత షష్ఠ్యంతానికి ఇవార్థంలో 'వతి'ప్రత్యయం చేర్చబడింది గాన ఇది తద్దితగత శ్రౌతపూర్ణోపమ.

ఉత్తరార్థంలో సూర్యుడు ఉపమానం. రాజు ఉపమేయం. దురాలోకత్వం సాధారణధర్మం. 'అమృరరత్నవత్' అన్నప్పుడు 'వతి'ప్రత్యయం 'తేన తుల్యం క్రియాచేద్యతిః' అనే సూత్రంచేత వచ్చినది. "రత్నేన తుల్యం రత్నవత్" అని విగ్రహం. అందుచేత తద్దితగతమైన ఆర్థపూర్ణోపమ.

అవ. గుణాలంకారయుక్తమై వ్యంగ్యం లేనిది 'చిత్రకావ్యం' అని వెనుక (1వ కారిక దగ్గర) చెప్పబడింది. అలంకారాలున్న ప్రదేశాలలో అలంకారాల వల్ల వైచిత్ర్యం ఉన్నా వాటితో వ్యంగ్యార్థం కూడా ఉంటుంది కదా? అందుచేత ఇది ధ్వనికావ్యమో, గుణీభూతవ్యంగ్యమో అవుతుంది కాని చిత్రకావ్యం ఎందుకు అవుతుంది అని ఆశంకించుకొని సమాధానం చెపుతున్నాడు—

వృ. స్వాధీనపతికా కాంతం భజమానా యథా లోకోత్తరచమత్కారభూః తథా జయశ్రీః త్వదాసేవనేన ఇత్యాదినా ప్రతీయమానేన వినాయద్యపి నోక్తేర్వైచిత్ర్యమ్, వైచిత్ర్యం చాలంకారః, తథాపి న ధ్వనిగుణీభూతవ్యంగ్యవ్యవహారః. న ఖలు వజ్రసంస్పర్శపరామర్శాదత్ర చారుతాప్రతీతిః, అపి తు వాచ్యవైచిత్ర్యప్రతిభాసాదేవ. రసాదిస్తు వ్యజ్ఞోఽర్థోఽలంకారాంతరం చ సర్వత్రావ్యభిచారీత్యగణయిత్వైవ తత్ అలంకారాః ఉదాహృతాః. తద్రహితత్వేన తు ఉదాహరణమాజావిరసతామావహంతీతి పూర్వాపరవిరుద్ధాభిధానమితి న చోదనీయమ్.

వ్యా. స్వాధీనేతి. “తన భర్తను భజిస్తూన్న స్వాధీనపతిక అయిన శ్రీ ఏ విధంగా లోకోత్తరమైన చమత్కారం కలిగిస్తుందో, నిన్ను సేవించడంచేత జయలక్ష్మి కూడా లోకోత్తరచమత్కారం కలిగిస్తున్నది” అనే వ్యంగ్యార్థం లేకపోతే ఈ వర్ణనలో వైచిత్ర్యమే ఉండదు. అలంకారం అనగా వైచిత్ర్యమే. ఈ మాట నిజమే. అయినా ఇలాంటి కావ్యాలను 'ధ్వని' అని కాని, 'గుణీభూత వ్యంగ్యం' అని కాని వ్యవహరించము. ఎందుచేత ననగా ఇక్కడ చమత్కారం ఉన్నదంటే అది వ్యంగ్యార్థస్పర్శజ్ఞానంవల్ల కాదు. వాచ్యంలో ఉన్న వైచిత్ర్యం భాసించడంవల్లనే. ప్రతీ కావ్యంలోనూ రసాదివ్యంగ్యార్థమూ, ఏ అలంకారాన్ని గూర్చి చెప్పుకుంటున్నామో అది కాక మరొక ఏదో అలంకారము తప్పకుండా ఉండి తీరుతాయి. ఆ విషయాన్ని లెక్కలోనికి తీసికొనకుండా ఆ యా అలంకారాలకి ఉదాహరణలు చూపడం జరిగింది. అయితే ఆ రసాదులు ఏవీ లేని, ఆ అలంకారాలు మాత్రమే ఉన్న ఉదాహరణలు చూపవచ్చు కదా ప్రశ్నించవచ్చు. అలాంటివి చూపిస్తే అవి వైరస్యాన్ని కలిగిస్తాయి. 'చన్ద్రధవలః పటః' మొదలైన వాటిని ఉపమాద్యలంకారోదాహరణలుగా చూపిస్తే ఏమి అందం ఉంటుంది?

అందుచేత వెనుక చెప్పినదానికీ, ఇక్కడ చెపుతున్నదానికీ విరోధం ఉన్నది అని ఆశంకించకూడదు.

వి. అనగా ఏదో ఒక అలంకారాన్ని గూర్చి చెప్పదలచినప్పుడు దానికి చూపే ఉదాహరణంలో కాద్దిగానో గొప్పగానో వ్యంగ్యార్థం కూడా ఉండవచ్చు. రసాదులే ఉండవచ్చు. మరొక అలంకారం కూడా ఉండవచ్చు. వాటిని అన్నింటినీ గూర్చి కూడా చెప్పుకుంటూ పోతే ఆంతం ఉండదు. అందుచేత వాటిని ప్రస్తావించకుండా ప్రకృతమైన అలంకారాన్ని గూర్చి మాత్రమే చెప్పడం జరుగుతుంది. కొన్ని స్థలాలలో వ్యంగ్యదులు ఉన్నా వాటివల్ల కలిగే చమత్కారంకంటే ప్రకృతా లంకారంవల్ల కలిగే చమత్కారం అధికంగా ఉంటుంది. అందుచేత కూడా దానిని ఆ అలంకారానికి ఉదాహరణగా చెప్పడం జరుగుతుంది అని భావం.

కా. తద్వద్ధర్మస్య లోపే స్యాత్ న శ్రౌతీ తద్ధితే పునః

వృ. ధర్మః సాధారణః, తద్ధితేకల్పబాదౌ త్వార్థ్యేవ. తేన పఞ్చ. ఉదాహరణమ్-

శ్లో॥ ధన్యస్యానన్యసామాన్యసౌజన్యోత్కర్షశాలినః.

కరణీయం వచస్తేన సత్యం తస్యామృతం వచః. 397

వ్యా తద్వదితి-ధర్మస్య = సాధారణధర్మం యొక్క, లోపే = లోపము నందు, తద్వత్ = పూర్వయందు వలె సమాన-వాక్య-తద్ధితములయందు శ్రౌతి ఉపమ, ఆర్థి ఉపమ ఉండును. శ్రౌతీ పునః = శ్రౌతి అయితే, తద్ధితే = తద్ధితము నందు, న = ఉండదు.

ధర్మ ఇతి. ధర్మః-సాధారణధర్మం, "కల్పప్" '(కల్ప' మిగులుతుంది) మొదలైన తద్ధితమునందైతే, ఆర్థి మాత్రమే ఉంటుంది; అందుచేత సాధారణ ధర్మలు వ్రలో ఐదు బేదాలు మాత్రమే ఉంటాయి. ఉదాహరణం. వ్యాక్యగతం అయిన ధర్మలు వ్రశ్రౌతికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

ధన్యస్యేతి-చేతః = ఓ! చిత్తమా! ధన్యస్య = ధన్యుడు, అనన్యసామాన్య సౌజన్యోత్కర్షశాలినః = ఇతరులకు సాధారణం కాని (ఇతరులలో లేని) సౌజన్యోత్కర్షతో ప్రకాశిస్తున్నవాడూ, అయిన, తస్య = వానియొక్క, వచః = వచనము,

అమృతం యథా = అమృతం వంటిది. సత్యమ్ = తప్పక, కరణీయమ్ = చేయదగింది. లేదా 'అమృతం వంటి వచనం' అని అన్వయం.

వి. ఇక్కడ-ఉపమానోపమేయాలైన అమృత-వాక్కులలో ఉన్న సాధారణ ధర్మం 'సంతోషజనకత్వం' మొదలైనది. అది చెప్పబడలేదు గాన ధర్మలుప్రోవమ. 'యథా' శబ్దప్రయోగంచేత శ్రాతి.

అవ. వాక్యగతమైన ధర్మలు ప్ర అయిన ఆర్థోపమకు ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు-

శ్లో॥ ఆకృష్టకరవాలోఽసౌ సంపరాయే పరిభ్రమన్,
ప్రత్యర్థిసేనయా దృష్టః కృతా నేన సమః ప్రభుః. 398

వ్యా. ఆకృష్టకరవాలః = రాగబడిన ఖడ్గం కల, సంపరాయే = యుద్ధమునందు, పరిభ్రమన్ = తిరుగుచున్న, అసౌ = ఆ, ప్రభుః = రాజు, ప్రత్యర్థి సేనయా = శత్రు సేనచేత, కృతా నేన = యమునితో, సమః = సమానుడుగా, దృష్టః = చూడబడినాడు.

వి. ఇక్కడ ఉపమానోపమేయాలైన యమరాజులలో ఉన్న సమానధర్మం 'భయంకరత్వం'. అది చెప్పలేదు గాన ధర్మలుప్రోవమ. 'సమ' శబ్దం ప్రయోగించడంవల్ల ఆర్థి ఉపమ. 'సమ' శబ్దం వ్యస్తంగా ఉపయోగించబడింది. అందుచేత వాక్యగతోపమ.

శ్లో॥ కరవాల ఇవాచారస్తస్య వాగమృతోపమా,
విషకల్పం మనో వేత్సి యది జీవసి తత్సఖే. 399

వ్యా. సఖే = ఓ! మిత్రమా! తస్య = వానియొక్క, ఆచారః = ఆచారం, కరవాలః ఇవ = ఖడ్గం వంటిది. వాక్ = వాక్కు, అమృతోపమా = అమృతంతో సమానము. మనః = మనస్సు, విషకల్పమ్ = విషం వంటిది. జీవసి = (నీవు) బ్రతికితే, తత్ = దానిని లేదా, అప్పుడు, వేత్సి = తెలిసికొంటావు.

వి. ఇక్కడ-'కరవాల ఇవ ఆచారః' అన్నప్పుడు ఉపమానోపమేయాలైన ఖడ్గ-దుష్టులకు సంబంధించిన సాధారణధర్మం ఘాతుకత్వం. అది చెప్పలేదు గాన

ధర్మలుప్రోవమ. 'ఇవ'తో సమాసం; అందుచేత ఇది సమాసగతశ్రౌతధర్మలు ప్రకు ఉదాహరణం. 'అమృతోపమా వాక్' అన్నప్పుడు ఉపమానోపమేయాలకి సంబంధించిన మాదుర్యరూపసమాసధర్మం లుప్తం. 'ఉపమా' శబ్దం 'అమృత' శబ్దంతో సమాసంలో ఉంది. 'ఉపమా' అనగా 'తుల్యా, అని అర్థం. ఈ విధంగా ఇది సమాసగత ధర్మలుప్త ఆర్థోపమకు ఉదాహరణం. 'విషకల్పమ్' అన్నది "ఈషదసమాప్తౌ కల్పబ్దేశ్యదేశీయరః" (పా. సూ. 5.3.67) అనే సూత్రంచేత 'కల్పప్' చేర్చగా ఏర్పడిన రూపం. "కల్పప్, దేశ్య, దేశీయర్ అనే ప్రత్యయాలు కొంచెం తక్కువ అనే ఆర్థంలో చేర్చబడతాయి" అని ఈ సూత్రానికి అర్థం. "విషకల్పమ్" "కొంచెం (ఇంచుమించు) విషమే" అని అర్థం. పర్యవసానంలో ఈ ప్రత్యయం 'సమానము' అనే అర్థం బోధిస్తుంది. అందుచేత ఇది తద్దితగత ఆర్థ ధర్మలుప్రోవమకు ఉదాహరణం. ఈ విధంగా ఈ శ్లోకంలో మూడు ధర్మలుప్తా భేదాలకు ఉదాహరణ లున్నాయి.

కా. ఉపమానానుపాదానే వాక్యగాఢ సమాసగా.

88

గా. సతిలకరణపరవీసామసిరివితిరణం న సరసకవ్యస్స,

దీనజ అహ వ జీసమ్మజ సరిసం అంసంసమే త్తేణ. 400

"సకలకరణపరవిశ్రామశ్రీవితిరణం న సరసకావ్యస్య
దృశ్యతేఽథవా నిశమ్యతే సదృశమంశాంశమాత్రేణ."

వృ. కవ్యస్సేత్యత్ర కవ్యసమమితి సరసమిత్యత్ర చ ణూణమితి
పాఠే ఏషైవ సమాసగా.

వా. ఉపమానేతి- ఉపమానానుపాదానే=ఉపమానాన్ని గ్రహించనప్పుడు,
వాక్యగా = వాక్యగతమూ, అథ = మరియు సమాసగా = సమాసగతము.

వి. ఉపమానలుప్రోవమకు వాక్యగతం, సమాసగతం అనే రెండు భేదాలు మాత్రమే ఉంటాయి. ఇవాదులు ఉపమానవాచకపదం ప్రక్కనే చేర్చబడతాయి. ఉపమానవాచకం లేనప్పుడు ఇవాదులప్రయోగం కూడా ఉండదు, అందుచేత దీనిలో శ్రౌతిభేదాలు ఉండవు. అట్లే తద్దితప్రత్యయాలు కూడా ఉపమానవాచకానికే చేరుతాయి. అందుచేత తద్దితగతోపమానలుప్త కూడ ఉండదు.

సకలేతి-అంశాంశమాత్రేణ = లేశమాత్రం కూడా, సరసకావ్యస్య = సరసమైన కావ్యానికి, సదృశమ్ = సమానమైన, సకలకరణపరవిశ్రమశ్రీపితరణమ్ = సమస్తేంద్రియాలకీ గొప్ప విశ్రాంతి సంపదను ఇచ్చేది, సదృశ్యతే = చూడబడడంలేదు; అథవా = లేదా, స నిశమ్యతే = వినిపడడంలేదు

పి. ఇక్కడ వర్ణించబడుతున్న కావ్యం ఉపమేయం, సకలేత్యాదికం సాధారణధర్మం, సదృశశబ్దం ఉపమావాచకం, అది సమాసంతో లేదు, ఉపమాసం చెప్పలేదు అందుచేత ఇది వాక్యగతమైన ఉపమానలక్షణమే.

కవ్యస్సేతి- ఈ గాథలోనే 'కవ్యస్స'కు బదులు 'కవ్యసమ్' అనీ 'సరీసమ్'కు బదులు 'ఋణం' (నూనం) అనీ మార్చి చదివితే ఇదే సమాసగతోపమానలు ప్ర అవుతుంది.

కా. వాదేర్లోవే సమాసే సా కర్మాధారక్యచి క్యజీ.

కర్మకర్తృర్ణములి.

వృ. 'వా' శబ్దం ఉపమాద్యోతక ఇతి వాదేరుపమాప్రతిపాదకస్య లోపే షట్, సమాసేన, కర్మణోఽధికరణాత్ చ ఉత్పన్నేన క్యచా, కర్తుః క్యజా, కర్మకర్తృః ఉపపదయోః ణములా చ భవేత్.

వ్యా. వాదేరితి-వాదేః = ఉపమావాచకాలైన 'వా', ఇవ. 'తుల్క', 'సదృశ' ఇత్యాదుల మొక్క, లోపే = లోపమునందు, సమాసే = సమాసంలోను, కర్మాధారక్యచి = కర్మార్థ-ఆధారార్థములయందు విధించబడిన 'క్యచ్' ప్రత్యయం చేరినప్పుడు, 'క్యజీ' = 'క్యజ్' ప్రత్యయం చేరినప్పుడు, కర్మకర్తృః = కర్మ, కర్త ఉపపదాలుగా ఉండగా, ణములి = 'ణముల్' ప్రత్యయం చేరినప్పుడు, సా = ఆ ఉపమ, అగును.

వా ఇతి- 'వా' శబ్దం (ఉపమాద్యోతకం, ఉపమను సూచిస్తుంది) అందుచేత ఉపమాప్రతిపాదకాలైన 'వా' మొదలైనవి లోపించినప్పుడు ఆరు భేదాలు ఏర్పడతాయి. సమాసంలేత, కర్మార్థాధికరణార్థాలలో చేరిన 'క్యచ్' చేత, కర్తృత్వంలో చేరిన 'క్యజ్' చేత, కర్మకర్తలు ఉపపదంగా ఉండగా చేర్చిన 'ణముల్' చేత ఆరు భేదాలు.

అవ. సమాసగతం ద్విపదసమాసగతం, బహుపదసమాసగతం అని రెండు విధాలు ఉంటుంది. ద్విపదసమాసగతవాదిలు వ్రకు ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

వృ. ఉదాహరణమ్:-

శ్లో॥ తతః కుముదనాథేన కామినీగణ్ధపాణ్డనా
నేత్రానన్దేన చన్ద్రేణ మాహేన్ద్రీ దిగలంకృతా. 401

వ్యా. ఉదాహరణం. తతః ఇతి. తతః=అటుపిమ్మట, కామినీగణ్ధపాణ్డనా = స్త్రీయైక్క గండస్థలం వలె తెల్లనైన, నేత్రానన్దేన = నేత్రానందకరుడైన, కుముదనాథేన = చంద్రునిచేత, మాహేన్ద్రీ దిక్ = తూర్పుదిక్కు, అలంకృతా = అలంకరించబడింది.

వి. ఇక్కడ “కామినీగణ్ధపాణ్డనా” అనేది సమాసగతవాదిలు ప్రోపమకు ఉదాహరణం. ‘కామినీగణ్ధ ఇవ పాణ్డః కామినీగణ్ధపాణ్డః’ అని విగ్రహవాక్యం. ఉపమానవాచకమైన ‘కామినీగణ్ధ’ శబ్దానికి సమానధర్మవాచకమైన ‘పాణ్డ’ శబ్దంతో “ఉపమానాని సామాన్యవచనైః” (పా.సూ. 2.1.55) అనే సూత్రంచేత సమాసం. ‘ఇవ’ శబ్దం లోపించింది.

అవ. బహుపదసమాసగతవాదిలు ప్రోపమకు ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

వృ. తథా-

శ్లో॥ అసితభుజగభీషణానిపత్రో
రుహరుహికాహితచిత్తతూర్ణచారః,
పులకితతనురుత్కపోలకాన్తిః,
ప్రతిభటవిక్రమదర్శనేయమాసీత్. 402

వ్యా. మరియు. అసితేతి. అయమ్ = ఈ వీరుడు, ప్రతిభటవిక్రమదర్శనే = శత్రుభటుల పరాక్రమాన్ని చూడగానే, అసితభుజగభీషణానిపత్రః = నల్లత్రాచు వలె బయంకరమైన ఖడ్గం కలవాడై, రుహరుహికాహితచిత్తతూర్ణచారః = అత్య

ధికమైన ఉత్కంఠతో (ఉత్సాహంతో) వ్యావృత్తమైన చిత్తంతో శ్రమంగా సంచరించుచున్నవాడై, పులకితతనుః = పులకించిన శరీరం కలవాడుగాను, ఉత్కపోలకాంతిః = బయలుదేరిన చెక్కిళ్ళ మెరుపు కలవాడుగాను, ఆసీత్ = ఆయెను.

వి. ఇక్కడ “అసీతభుజగ ఇవ బీషణః అసీతభుజగబీషణః” అని విగ్రహవాక్యం. ఇది ఐదు పదాల సమాసం. అందుచేత బహుపదగతవాదిలుప్రకు ఉదాహరణం.

అవ. కర్మార్థ-అధికరణార్థాలలో ‘క్యచ్’ చేర్చినపుడు వాదిలుప్రకు ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ పౌరం సుతీయతి జనం సమరాన్తరే॥
వన్తఃపురీయతి విచిత్రచరిత్రచుఞ్చః,
నారీయతే సమరసీమ్ని కృపాణపాణే
రాలోక్య తస్య చరితాని సవత్ససేనా.

403

వ్యా. విచిత్రచరిత్రచుఞ్చః = విచిత్రములైన చరిత్రలచేత ప్రసిద్ధుడైన, అసౌ = ఈ రాజు, పౌరం జనమ్ = పౌరజనాన్ని, సుతీయతి = పుత్రుణ్ణి వలె ఆచరిస్తున్నాడు. పుత్రుణ్ణి వలె పాలిస్తున్నాడు. సమరాన్తరే = యుద్ధమధ్యమునందు, అన్తఃపురీయతి = అంతపురమునందు వలె ప్రవర్తిస్తున్నాడు. నిర్భయంగా తిరుగుతున్నాడు. సమరసీమ్ని = యుద్ధభూమియందు, కృపాణపాణేః = ఖడ్గం హస్తమునందు గల, తస్య = వానియొక్క, చరితాని = ప్రవర్తనలను, ఆలోక్య = చూచి, సవత్ససేనా = శత్రు సేన, నారీయతే = శ్రీవలె ప్రవర్తిస్తున్నది.

వి. ఇక్కడ ‘సుతీయతి’ అనేది “సుతమ్ ఇవ ఆచరతి” (పుత్రుణ్ణి వలె ఆచరిస్తున్నాడు) అనే అర్థంలో ఉపమానవాచక ద్వితీయాంతసుతశబ్దానికి “ఉపమానాదాచారే” (పా.సూ. 3.1.10 అను సూత్రం చేత ‘క్యచ్’ (‘య’ మిగులుతుంది) ప్రత్యయం చేయగా ఏర్పడింది. ఇక్కడ ఆచారం స్నేహం, పాలనం మొదలైన రూపంలో ఉంటుంది. అదే సాధారణధర్మం. ‘క్యచ్’ మొదలైన ప్రత్యయాల్నీ ‘ఆచరించడం’ అనే అర్థాన్ని సాధారణరూపంలో బోధిస్తాయి. ఆ ఆచారంలో ఉన్న విశేషాన్ని, అది ఎలాంటి ఆచారం అనే విషయాన్ని ప్రకరణాన్ని

పట్టి తెలుసుకోవాలి. ఉపమాబోధకమైన 'ఇవ' మొదలైనవి గాని, 'తుల్య' మొదలైనవి గాని లేకపోవడంచేత ఇది "కర్మకృచ్చి వాదిలోపః" అనే దానికి ఉదాహరణం.

"అంతఃపురీయతి" అనేది 'అంతఃపురే ఇవ ఆచరతి' (అంతఃపురంలో వలె ప్రవర్తిస్తున్నాడు) అనే అర్థంలో "అధికరణాచ్చేతి ఎకప్లగ్మ్" అనే వార్తికంచేత ('ఉపమానాదాచారే' అనే సూత్రం దగ్గర ఉన్నది) సప్తమ్యంతమైన ఉపమానవాచక 'అంతఃపుర' శబ్దానికి ఆచారార్థంలో 'క్యచ్' ప్రత్యయం చేర్చడంచేత ఏర్పడింది. స్వేచ్ఛగా నిర్భయంగా సంచరించడం ఆచారం. అదే సాధారణధర్మం. ఇక్కడ కూడా ఉపమానవాచకాలేవీ లేవు. అందుచేత అధికరణక్యచ్ చేయగా వాదిలుప్రోమకు ఉదాహరణం.

'నారీయతే' అనేది 'నారీ ఇవ ఆచరతి' (స్త్రీ వలె ప్రవర్తిస్తున్నది) అనే అర్థంలో ఉపమానవాచక 'నారీ' శబ్దానికి "కర్తుః క్యజ్ సలోపశ్చ" (పా.సూ. ౩.1.11) అనే సూత్రంచేత 'క్యజ్' ('య' మిగులుతుంది) చేర్చగా ఏర్పడింది. ఇక్కడ భయపడడం, వినయం మొదలైనవి ఆచారం. ఉపమాప్రతిపాదకపదాలేవీ లేకపోవడంచేత ఇది 'కర్తరి క్యజ్' చేర్చగా వాదిలుప్రోమకు ఉదాహరణం.

శ్లో॥ మృదే నిదాఘఘర్మాంశుదర్శం పశ్యన్తి తం పరే,

స పునః పార్థసంచారం సంచరత్యవనీపతిః.

404

వ్యా. మృదే ఇతి :- పరే = శత్రువులు, తమ్ = ఆతనిని, మృదే = యుద్ధమునందు, నిదాఘఘర్మాంశుదర్శమ్ = గ్రీష్మ కాలమునందలి సూర్యుణ్ణి చూచినట్లుగా, పశ్యన్తి = చూస్తున్నారు. సః = ఆ, అవనీపతిః పునః = రాజైతే, పార్థసంచారమ్ = అర్జునుడు సంచరించి నట్లుగా, సంచరతి = సంచరిస్తున్నాడు.

వి. 'నిదాఘఘర్మాంశుదర్శమ్' అనేది "నిదాఘఘర్మాంశుమివ దర్శనమ్" (గ్రీష్మకాలసూర్యుణ్ణి వలె చూచుట) అనే అర్థంలో కర్మవాచకం ఉపవదం (ప్రక్కనున్నపదం)గా ఉంటూండగా 'దృశ్' దాతువుకు భావార్థంలో "ఉపమానే కర్మణి చ" (పా. సూ. ౩.4.45) అనే సూత్రంచేత 'ణముల్' ('అమ్' మిగులుతుంది) ప్రత్యయం చేర్చగా ఏర్పడింది. భావార్థంలో చేర్చబడడంచేత క్రియా విశేషణానికి వలె అర్థం చెప్పుకోవాలి. (సూర్యుణ్ణి చూచుటగా చూస్తున్నారు.

అనగా 'సూరుజ్ఞి వలె చూస్తున్నారు' అని పర్యవసితార్థం). ఉపమానప్రతిపాదకా లేవీ లేకపోవడంచేత ఇది "కర్మవాచకం ఉపపదంగా ఉండగా 'ఐముల్' చేర్చిన వాదిలుప్రోవము". ఘర్మాంశువు ఉపమానం. రాజు ఉపమేయం. దర్శనం సాధారణ ధర్మం.

'పార్థసంచారమ్' అనేది 'పార్థ ఇవ సంచరణమ్' (పార్థుడు వలె సంచరించడం) అనే అర్థంలో ఉపమానవాచకపార్థశబ్దం ఉపపదంగా ఉండగా సంపూర్ణకచరధాతువుకు ('ఉపమానే కర్మణి చ' అనే సూత్రంలో 'చ'కారబలంచేత 'కర్తరి. అనే దానిని అనుకర్షించడంచేత 'ఐముల్' ప్రత్యయం చేర్చగా ఏర్పడిన రూపం. పార్థుడు ఉపమానం. రాజు ఉపమేయం. సంచరించడం సామాన్యధర్మం. ఇవాదులు లేకపోవడంచేత 'కర్త' ఉపపదంగా ఉండగా 'ఐముల్' చేర్చడంచేత ఏర్పడిన వాదిలుప్రోవము.

అవ ఇంతివరకు పదమూడు ఏకలుప్రోమాబేదాలు చెప్పబడ్డాయి. ఇప్పుడు ద్వీలుప్రకు సంబంధించిన ఐదు విధాలలో ద్వీవిధమైన ధర్మ-వాదిలుప్రను నిరూపిస్తున్నాడు.

కా. ఏతద్విలోపే క్విప్ సమాసగా.

89

వృ. ఏతయోః ధర్మవాద్యోః. ఉదాహరణమ్-

శ్లో॥ సవితా విధవతి విధురపి సవితరతి తథా దినన్తి యామిన్యః,
యామినయన్తి దినాని చ సుఖదుఃఖవశీకృతే మనసి. 405

వ్యా. ఏతదితి:- ఏతద్విలోపే = ఈ రెండింటి లోపం కలగగా, క్విప్ సమాసగా = క్విప్ గ, సమాసగ అవుతుంది.

ఏతయోరితి:- ఏతయోః అనగా ఈ ధర్మవాదులయొక్క అని అర్థం. ఉదాహరణం ఎట్లనగా.

వి. ధర్మమూ ఇవామలు రెండూ లోపించిన లుప్రోమలో 'క్విప్' ప్రత్యయగత, సమాసగత అనే రెండుబేదాలు మాత్రమే ఉంటాయి. 'ముఖం చన్ద్రః' అన్నంతమాత్రాన ఉపమానోపమేయభావం తెలియదు. అందుచేత ఈ

ద్విలుప్తాభేదాలలో వాక్యగ ఉండదు. 'కల్పప్' మొదలైన తద్దితలు ఉపమాప్రతిపాదకాలు. అవి ఉంటే వాచకలోపమే ఉండదు గాన 'తద్దితగ' కూడ ఉండదు. ఇవాదులు లేకపోవడంచేత శ్రాతి ఉండదు.

వ్యా. సవితా ఇతి :- మనసి = మనస్సు, సుఖదుఃఖవశీకృతే = సుఖదుఃఖాలచేత వశం చేసికొనబడగా, సవితా = సూర్యుడు, విధవతి = చంద్రుడు వలె ఆచరిస్తాడు, విదురపి = చంద్రుడు కూడా, సవితరతి = సూర్యుడు వలె ఆచరిస్తాడు, తథా = మరియు, యామిన్యః = రాత్రులు, దినన్తి = దినముల వలె ఆచరిస్తాయి. దినాని చ = దినాలు కూడా, యామినయన్తి = రాత్రులవలె ఆచరిస్తాయి.

వి. "విదుః ఇవ ఆచరతి" (చంద్రుడు వలె ఆచరిస్తున్నాడు అనగా చంద్రుడులాగ సుఖకరంగా ఉన్నాడు). "సవితా ఇవ ఆచరతి" (సూర్యుడు వలె ఆచరిస్తున్నాడు; క్షేళం కలిగిస్తున్నాడు) "దినానీవ ఆచరన్తి" (దినాల వలె ఆచరిస్తున్నాయి), "యామిన్యః ఇవ ఆచరన్తి" (రాత్రుల వలె ఆచరిస్తున్నాయి) అనే అర్థాలలో 'విదు' 'సవితృ' 'దిన' 'యామిన్' శబ్దాలకు, "సర్వప్రాతివదికేభ్యః క్విప్వా వక్తవ్యః" అనే వార్తకంచేత 'క్విప్' (ఈ ప్రత్యయం పూర్తిగా లోపిస్తుంది. అది చెప్పే అర్థం మాత్రం మిగులుతుంది) ప్రత్యయం చేర్చగా ఏర్పడ్డాయి. సుఖకరత్వ-క్షేళకారిత్యాదిరూపసాధారణధర్మాలు, ఉపమావాచకవాదులూ కూడా లేవు. ఉపమానోపమేయాలు మాత్రం ఉన్నాయి. అందుచేత క్విప్గతధర్మవాద్యుభయలుప్తోపమకు ఉదాహరణం.

అవ. సమాసగకు ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు-

శ్లో॥ పరిపన్థిమనోరాజ్యశతై రపి దురాక్రమః,

సంపరాయప్రవృత్తోఽసౌ రాజతే రాజకుఞ్జరః.

406

వ్యా. పరీతి :- పరిపన్థిమనోరాజ్యశతై రపి = శత్రువుల వందలకొలది మనోరాజ్యాలచేత కూడా, మనస్సులో నిర్మించుకొనే అత్యాశలచేత కూడా, దురాక్రమః = అక్రమింపశక్యం కాని, సంపరాయప్రవృత్తః = యుద్ధంలో ప్రవర్తించిన, అసౌ = ఈ, రాజకుఞ్జరః = ఏనుగు వంటి రాజు, రాజతే = ప్రకాశిస్తున్నాడు.

వి. ఇక్కడ ఏనుగ ఉపమానం. రాజు ఉపమేయం. ఎదిరింప శక్యం కాకపోవడం సమానధర్మం. ఈ సమానధర్మం, వాదిఉపమాద్యోతకవదాలూ లుప్తమైనవి. అందుచేత సమానగత సాధారణధర్మవాదిలుప్రోవమ.

కా. ధర్మోపమానయోగోపే వృత్తై వాక్యే చ దృశ్యతే.

శ్లో॥ ధుణ్దులాయమానో మరిష్యసి కణ్ణకకలితాని కేతకీవనాని,
మాలతీకుసుమసదృక్షం భ్రమర భ్రమన్తో న పావిహిసి.

“ధుణ్దులాయమానో మరిష్యసి కణ్ణకకలితాని కేతకీవనాని.
మాలతీకుసుమసదృక్షం భ్రమర భ్రమన్న ప్రాప్స్యసి.”

వృ. కుసుమేణ సమమితి పాఠే వాక్యగా.

వ్యా. ధర్మేతి :- ధర్మోపమానములయొక్క, లోపే = లోపమునందు, వృత్తై = సమానవృత్తియందు, వాక్యే చ = వాక్యమునందు, దృశ్యతే = చూడబడుచున్నది.

ధుణ్దులాయమాన ఇతి :- భ్రమర = ఓ తుమ్మెదా! కణ్ణకకలితాని = ముళ్ళతో కూడిన, కేతకీవనాని = మొగలిడొంకలను, ధుణ్దులాయమానః = తిరుగుతూ, మరిష్యసి = మరణించగలవు; భ్రమన్ = ఎంత తిరిగినా, మాలతీకుసుమసదృక్షమ్ = మాలతీపుష్పంతో సమానమైన దానిని, న ప్రాప్స్యసి = పొందవు.

వి ఇక్కడ మాలతీకుసుమం ఉపమేయం. సదృక్షం ఉపమావాచకం. కాని ఉపమానం కాని, సమానధర్మం గాని చెప్పలేదు. అందుచేత సమానగత ధర్మోపమానలుప్రోవమ.

కుసుమేనేతి :- ‘మాలతీకుసుమసదృక్షమ్’ అని సమానం కాక “కుసుమేన సమమ్” అని వాక్యం వ్రయోగించిన పక్షంలో వాక్యగతధర్మోపమానలుప్రోవమకు ఉదాహరణం అవుతుంది.

కా. క్యచి వాద్యుపమేయాసే.

వృ. ఆసే నిరాసే.

శ్లో॥ అరాతివిక్రమాలోకవికస్వరవిలోచనః,

కృపాణోదగ్రకోదణ్డః స సహస్రాయుధీయతి. 408

వృ. అత్రాత్మా ఉపమేయః.

వ్యా. కృచీతి :- కృచి = 'కృచ్' ప్రత్యయం చేర్చబడినప్పుడు, వాద్యు పమేయాసే = వాదులయొక్క, ఉపమేయంయొక్క లోపమునందు (ఒక భేదము).

వి. ఉపమేయ - ఉపమావాచకములు లోపించినప్పుడు ఒకే భేదం ఉంటుంది. అది 'కృచ్' ప్రత్యయం చేర్చడంవల్ల ఏర్పడుతుంది.

వ్యా. 'ఆసే' అనగా నిరాసం, లోపం అని అర్థం.

అరాతీతి :- "అరాతి.....విలోచనః". అరాతి = శత్రువులయొక్క, విక్రమ = పరాక్రమం యొక్క, ఆలోక = మాడడంచేత, వికస్వర = వికసించే స్వభావం గల, లోచనః = నేత్రాలు గల, కృపాణోదగ్రకోదణ్డః = ఖడ్గంచేత భయంకరమైన బాహుదండం గల, సః = అతడు, సహస్రాయుధీయతి = వేయి ఆయుధాలు గల కారృషీర్యాద్భునుని వలె తనను ఆచరిస్తున్నాడు. అత్రేతి :- "ఇక్కడ ఆత్మ ఉపమేయం."

వి. 'సహస్రాయుధీయతి' అనేది "సహస్రాయుధమ్ ఇవ ఆత్మానమ్ ఆచరతి" (తనను కారృషీర్యాద్భునునిగా ఆచరిస్తున్నాడు) అనే అర్థంలో 'ఉపమానాదాచారే' (ప్రా.సూ. 3.1.10) అనే సూత్రంచేత 'సహస్రాయుధమ్' అనే ద్వితీయాంతకర్మపదానికి 'కృచ్' చేర్చగా ఏర్పడింది. ఉపమేయమైన ఆత్మ, ఇవాదికం లోపించాయి. అందుచేత 'కృచ్' చేర్చగా ఏర్పడిన వాద్యుపమేయలుప్రోమకు ఉదాహరణం.

ఆవ. మూడు లోపించిన ఒక భేదం వివరిస్తున్నాడు.

కా. త్రిలోపే చ సమాసగా

వృ. త్రయాణాం వాదిధర్మోపమానానామ్. ఉదాహరణమ్.

శ్లో॥ తరుణిమని కృతావలోకనా

లలితపిలాసవిత్తిర్విగ్రహః,

స్మరశరవిసరాచితా నరా

మృగనయనా హృతే మునేర్మనః.

409

వృ. అత్ర సప్తమ్యుపమానేత్యాదిచా యదా సమాసలోపా
భవతః తదేదముదాహరణమ్.

వ్యా త్రిలోపే = వాది-సాదారణధర్మ-ఉపమానాలు లుప్తములైనప్పుడు,
సమాసగా = సమాసగత లుప్తము మాత్రమే ఉంటుంది. ఉదాహరణం-

తరుణిమనితి - తారుణిమని = తారుణ్యమునందు. కృతావలోకనా = చేయబడిన
అవలోకనం కలదీ, తారుణ్యంలో ప్రవేశించినది అని అర్థం, లలితపిలాస విత్తిర్
విగ్రహః = సుందరములైన పిలాసలకు ఇవ్వబడిన శరీరం కలదీ, స్మరశరవిసరా
చితా నరా = మస్మమబాణసముదాయంచేత వ్యాప్తమైన హృదయం కలదీ అయిన,
మృగనయనా = మృగము నేతముల వంటి నేత్రాలు గల ఆమె, మునేః = ముని
యొక్క మనః = మనస్సును, హృతే = హరించుచున్నది.

వి. 'మృగనయనా' అనుదానికి "మృగనయనే ఇవ నయనే యస్యాః సా"
(మృగనయనముల వంటి నయనములు కలది) అని విగ్రహం. "సప్తమ్యుపమాన
పూర్వపదస్య బహువ్రీహిరుత్తరపదలోపశ్చ" అనే వార్తకంచేత సమాసం.
"సప్తమ్యంతము ఉపమానవాచకము పూర్వపదంగా కలదానికి మరొక పదంతో
సమాసం చేయబడుతుంది. పూర్వపదంలోని ఉత్తరపదానికి లోపం వస్తుంది,"
అని ఈ వార్తకానికి అర్థం. మృగస్య నయనే మృగనయనే = మృగంయొక్క
నయనాలు. ఈ 'మృగనయన' అనే ఉపమానవాచకశబ్దానికి 'నయన' శబ్దంతో
సమాసం చేయగా 'మృగనయననయనా' అని అవుతుంది. దీనిలోని పూర్వపదం
'మృగనయన' అనేది, దాని ఉత్తరపదం అయిన 'నయన' లోపించగా 'మృగ
నయనా' అని సమాసం ఏర్పడుతుంది. ఇక్కడ వాదుల్కుకాని, ఉపమానమైన
'నయన' శబ్దం కాని, చాంచల్యదీర్ఘత్వాదినమానధర్మాన్ని చెప్పే పదం కాని
లేదు, అందుచేత ఇది 'వాదిధర్మోపమానలుప్త'కు ఉదాహరణం.

అత్రేతి-ఇక్కడ సప్తమ్యుపమానేత్యాదివార్తికంచేత సమాసమూ, ఉత్తర పదలోపమూ చేసినప్పుడు త్రిలుప్తకు ఉదాహరణం.

వి. కొందరి అభిప్రాయం ప్రకారం ఇక్కడ ఉత్తరపదలోపం చేయకుండాగానే 'మృగనయనా'లోని 'మృగ' శబ్దానికి లక్షణచేత మృగనేత్రములు అని అర్థం చెప్పడంచేత 'మృగనయనముల వంటి నయనములు కలది' అని అర్థం వస్తుంది. అప్పుడు "మృగ ఇవ నయనే యస్యాః సా" అని విగ్రహం. ఆ పక్షంలో ఇక్కడ ఉపమానవాచకలోపం లేదు గాన ఇది త్రిలుప్తకు ఉదాహరణం కాదు. ద్విలుప్తకే, ఉపమానవాచక-ధర్మవాచకలుప్తకే, ఉదాహరణం.

వృ. క్రూరస్యాచారస్యాయఃశూలతయా అధ్యవసాయాత్ ఆయః శూలేనాన్విచ్ఛతి 'ఆయఃశూలికః' ఇత్యతిశయోక్తిః, న తు క్రూరాచారోప మేయతైక్ష్యధర్మవాదీనాం లోపే త్రిలోపేయముపమా. ఏవమేకోన వింశతిర్లుప్తాః, పూర్ణాభిః సహ పఞ్చవింశతిః.

వ్యా. క్రూరస్యేతి- క్రూరమైన ప్రవర్తనను ఆయఃశూలంగా (ఇనుప శూలంగా) అధ్యవసానం చేయడంచేత 'ఆయఃశూలేనాన్విచ్ఛతి' అనే అర్థం గల 'ఆయఃశూలికః' అనేది అతిశయోక్తియే కాని ఉపమేయమైన క్రూరాచారము, తైక్ష్య రూపధర్మము, వాదులు లోపించిన త్రిలోపోపమ కాదు.

వి. 'మృగనయనా' ఇత్యాదులలో ఉపమేయాన్ని మాత్రమే చెప్పడంచేత ఉపమాన-వాది-ధర్మత్రిలుప్తోపమ అయినట్లు, 'ఆయఃశూలికః' ఇత్యాదులలో ఉపమానాన్ని మాత్రమే చెప్పడంచేత ఉపమేయ-వాది-ధర్మత్రిలుప్తోపమ చెప్ప వచ్చును. "ఆయఃశూలేనాన్విచ్ఛతి ఆయఃశూలికః" అని విగ్రహం. 'ఆయఃశూల' శబ్దానికి లక్షణచేత 'ఆయఃశూలంతో సమానమైన ప్రవృత్తి' అని అర్థం. ఆయః శూలం ఉపమానం, క్రూరప్రవృత్తి ఉపమేయం. ఈ ఉపమేయమూ వాదికమూ, ధర్మవాచకమూ మూడూ లేకపోవడంచేత దీనిని ఉపమేయ-వాది - ధర్మ త్రిలుప్తోపమకు ఉదాహరణంగా చెప్పవచ్చును అని కొందరు ప్రతిపాదించారు. అది యుక్తం కాదు; క్రూరాచారాన్ని ఆయఃశూలంగా అధ్యవసించడంచేత, నిర్ణయించడంచేత. ఇక్కడ అధ్యవసాయమూలకమైన అతిశయోక్త్యలంకారమే కాని ఉపమానంకారం కాదు. సాధ్యవసాయలక్షణచేత క్రూరాచారం అనే అర్థం బోధించే

‘ఆయఃశూల’ శబ్దానికి “ఆయఃశూలదణ్డాజినాభ్యాం తక్తజ్ఞౌ” (5.2.76) అనే సూత్రంచేత ‘తక్’ (అది ‘ఇక’గా మారుతుంది) ప్రత్యయం చేర్చగా ‘ఆయః శూలికః’ అనే రూపం ఏర్పడుతుంది. ఇక్కడ ‘అతిశయోక్తియే’ గాని ఉపమ కాదు అని బావం.

క్యచ్, క్యజ్, క్విప్, తద్ధితాదులచేత ఏర్పడే లుప్తోపమాభేదాలను తొలి సారిగా ప్రతిపాదించినవాడు భట్టోద్భటుడు, తద్వ్యాఖ్యాత ప్రతీహారేందురాజు అని కనబడుతుంది. వాటినే మమ్మటుడు కొన్నిమార్పులు చేర్చులతో గ్రహించాడు, గ్రంథవిస్తరభీతిచేత కావ్యాలంకారసారసంగ్రహగతవిషయా లన్నీ ఇక్కడ చెప్పడంలేదు. జిజ్ఞాసువులు అక్కడ ఉపమాప్రకరణంనుండి గ్రహించవచ్చును. ‘ఆయఃశూలిక’ అన్నప్పుడు త్రిలుప్తోపమ అవి చెప్పినది ప్రతీహారేందురాజు. ఇక్కడ అతిశయోక్తి చెప్పడం యుక్తం కదా అని అశంకించుకొని ఉపమయే చెప్పాలి అని కూడ అతడు ప్రతిపాదించాడు. అతిశయోక్తి యుక్తం అని మమ్మటుని అభిప్రాయం. ఈ విధమైన విచిత్రభేదాలు ఉన్నా ఏది చేతోహారిగా ఉంటుందో అదే అలంకారం అవుతుంది. కాని అన్నింటికీ అలంకారత్వం ఉండదు అని ప్రతీ హారేందురాజు విశదీకరించాడు. “ఏషా చోపమా విచిత్రభేదత్యే సత్యపి యత్యైవ చేతోహారిత్వమస్తి తత్రైవాలంకారతాం భజతే; న సర్వత్రేత్యుక్తమ్” (కా. సా. సం. పేజీ 29). వ్యాకరణశాస్త్రవ్యుత్పత్తిప్రదానాలైన ఈ భేదా లన్నీ అంతగా ఉపకరించవు అని నాగేశభట్టు కూడా ఉద్ఘోషంలో అన్నాడు.

వా. ఏవమితి. ఈ విధంగా లుప్తాభేదాలు పందొమ్మిది. పూర్ణోపమాభేదాలు కూడా కలపగా మొత్తం ఉపమాభేదాలు ఇరవైఅయిదు. ధర్మలుప్తోపమాభేదాలు ఐదు-1, ఉపమానలుప్తాభేదాలు రెండు-2, ఇవాదిలుప్తాభేదాలు ఆరు-3, ధర్మే వాదిలుప్తాభేదాలు రెండు-2, ధర్మోపమానలుప్తాభేదాలు రెండు-2, ఇవాద్యుపమే యలుప్తోపమా భేదం ఒకటి-1, త్రిలుప్త ఒక భేదం-1, మొత్తం 19 భేదాలు.

అవ. ప్రాచీనులు చెప్పిన ‘మాలోపమ’ మొదలైన భేదాలు కూడా లెక్క పెట్టుకుంటూ పోతే అంతం ఉండదు అని చెప్పడానికి అవి కొన్ని ఉదాహరిస్తున్నాడు.

శ్లో॥ అనయేనేవ రాజ్యశ్రీర్దేన్యేనేవ మనస్వితా
మమ్నా సాధ విషాదేన పద్మినీవ హిమామ్భసా 410

వృ ఇత్యభిన్నే సాధారణే దర్మే,

శ్లో॥ జ్యోత్స్నేవ నయనానన్దః సురేవ మదకారణమ్,
ప్రభుతేవ సహకృష్టసర్వలోకా నితమ్భినీ. 411

వృ. ఇతి భిన్నే చ తస్మిన్ ఏకస్యైవ బహుపమానోపాదానే
మాలోపమా, యథోత్తరముపమేయస్యోపమానత్వే పూర్వవదభిన్నభిన్న
దర్మత్వే.

శ్లో॥ అనవరతకనకవితరణజలలవభృతకరతరజ్జితార్థితతేః,
భజీతిరివ మతిర్మతిరివ చేష్టా చేష్టేవ కీర్తిరతివిమలా. 412

శ్లో॥ మతిరివ మూర్తిర్మధురా మూర్తిరివ సభా ప్రభావచితా,
తస్య సభేవ జయశ్రీః శక్యా జేతుం నృపస్య న పరేషామ్.

వృ. ఇత్యాదికా రశగోపమా చ న లక్షితా, ఏవంవిధవైచిత్ర్య
సహస్రసంభవాత్; ఉక్తభేదానతిక్రమాచ్చ.

వ్యా. అనయేనేతి:- ఒక ఉపమేయానికి రెండు మూడు ఉపమానాలు
చెప్పడం మాలోపమ. సాధారణధర్మం అభిన్నంగా (ఒకటే) ఉండడం, భిన్నంగా
ఉండడం అనే భేదాన్ని పట్టి అది రెండు విధాలు. ఇది సాధారణధర్మం
అభిన్నంగా ఉన్న మాలోపమకు ఉదాహరణం. అథ = పిమ్మట, సా = ఆమె,
అనయేన = చెడ్డసీతచేత, రాజ్యశ్రీః ఇవ = రాజ్యలక్ష్మి వలె, దైన్యేన = దైన్యంచేత,
మనస్వీతా ఇవ = చీరత్నం వలె, అథ = మరియు, హిమామృసా = మంచుచేత,
పద్మినీవ = పద్మలత వలె, విషాదేన = విషాదంచేత, మహ్నా = వాడిపోయెను.

వి. నాయికాహవమైన ఒక ఉపమేయానికి రాజ్యశ్రీ మొదలైన అనేక
ఉపమానాలు చెప్పబడ్డాయి. అందుచేత మాలోపమ. గ్లాని అనేది ఒక్కటే
సాధారణధర్మం.

వా. ఇతీతి:- ఈ విధంగా, పై శ్లోకంలో ఉన్నట్లు సాధారణధర్మం అభిన్నం,
అనగా ఒకటే, అయినప్పుడు-

జ్యోత్స్నేవేతి:- నితమ్భినీ = ఆ స్త్రీ, జ్యోత్స్నేవ = వెన్నెల వలె,
నయనానన్దః = నేత్రాలకు ఆనందం; సురేవ = మద్యం వలె, మదకారణమ్ =

మత్తుకు కారణం; ప్రభుతేవ = ప్రభుత్వం వలె సమాకృష్టసర్వలోకా = ఆకర్షించబడిన సకలలోకాలూ గలది.

వి. ఇక్కడ నితంబిని అనే ఒక్క ఉపమేయానికి జ్యోత్స్నాదులు మూడు ఉపమానాలుగా చెప్పబడ్డాయి. అందుచేత మాలోపమ. సాధారణధర్మాలు భిన్నాలు; వేరు వేరు సాధారణధర్మాలు చెప్పబడ్డాయి.

వ్యా. ఇతీతి:- అని, (పైశ్లోకంలో) అది, అనగా సాధారణధర్మం అభిన్నంగా ఉండగా ఒకే ఉపమేయానికి అనేక ఉపమానాలు గ్రహించినప్పుడూ ఏర్పడిన మాలోపమ, ముందు ఉపమేయంగా ఉన్నవే తరువాత వరసగా (ఉత్తరోత్తరం) ఉపమానంగా చెప్పినప్పుడు వెనుకటి వలె (మాలోపమలో వలె) భిన్నధర్మమూ, అభిన్నధర్మమూ అయినప్పుడు; దీనికి "ఇత్యాదికా రశనోపమా" అనే దానితో ఆస్వయం.

అనవరతేతి:- "అనవరత... ....తతే:-". అనవరత = ఎడతెగకుండా కనక వితరణ = బంగారం ఇవ్వడమునందు. జలలప = జలబిందువులతో, భృత = నిండిన, తర = హస్తమునందు. తరజ్జిత = పంక్తిగా ఏర్పడిన, అర్థితతే = యాచకసముదాయం గల ఆతనియొక్క, మతిః = బుద్ధి. భజీతిః ఇవ = మాట వలె, చేష్టా = పని. మతిః ఇవ = బుద్ధి వలె, కీర్తిః = కీర్తి, చేష్టేవ = చేష్ట వలె, అతివిమలా = చాల స్వచ్ఛమైనది.

వి. ఇక్కడ మొదట ఉపమేయమైన మతి 'మతిరివ చేష్టా' అనే వాక్యంలో ఉపమానం అయింది. ఈ వాక్యంలో ఉపమేయమైన చేష్ట "చేష్టేవ కీర్తిః" అనే వాక్యంలో ఉపమానం అయింది రామాన్యధర్మం అతివిమలతత్వం. అది అభిన్నం; ఒక్కటే. ఈ విధంగా ఇది అభిన్నసమానధర్మకరశనోపమ

వ్యా. మతిరివేతి:- తస్య నృపస్య = ఆ రాజుయొక్క, మూర్తిః = ఆకారం, మతిరివ = బుద్ధి వలె, మదురా = మదురమైనది. సభా = సభ, మూర్తిరివ = మూర్తి వలె, ప్రభావచితా = ప్రభావంలో కూడినది. జయశ్రీః = జయలక్ష్మి, సభేవ = సభ వలె, పరేషామ్ = పరులకు, జేతుమ్ = భయించుటకు, స శక్యా = శక్యమైనది కాదు.

వి. ఇక్కడ పూర్వం ఉపమేయంగా ఉన్నవి ఉత్తరవాక్యాలలో ఉపమానాలుగా చెప్పబడడంచేత రశనోపమ. కాని సమానధర్మాలు వేరు వేరు.

వ్యా. ఇత్యాదితేతి. ఈ మొదలైన రశనోపమా కూడ లక్షింపబడలేదు. అనగా మాలోపమా రశనోపమాదులకు లక్షణాలు చెప్పి వాటిని నిరూపించలేదు. ఎందుచేతననగా ఇలాంటి వైచిత్ర్యాలు వేలకొలది ఉండడానికి అవకాశం ఉంది. ఇది ఏదీ పైన చెప్పిన (ఇరవైబదు) భేదాలు దాటి వెళ్ళవు. అనగా పైన చెప్పిన వాటిలో ఏదో ఒక భేదంలో అంతర్గతం అవుతాయి.

2. ఉపమేయోపమాలంకారం.

కా. ఉపమానోపమేయత్వే ఏకస్యైవైకవాక్యగే.

అనన్వయః

వృ. ఉపమానాంతరసంబన్ధాభావః అనన్వయః. ఉదాహరణమ్.

శ్లో॥న కేవలం భాతి నితాంతకాన్తిర్నితమ్మిసీ సైవ నితమ్మిసీవ,
యావద్విలాసాయుధలాస్యవాసాస్తే తద్విలాసా ఇవ తద్విలాసాః

వ్యా. ఉపమానేతి :: ఏకస్యైవ = ఒకేదానికి, ఏకవాక్యగే = ఒక వాక్యములో ఉన్న, ఉపమానోపమేయత్వే = ఉపమానోపమేయత్వాలు, అనన్వయః = అనన్వయాలంకారము.

ఉపమానేతి. మరియుక ఉపమానంతో సంబంధం లేకపోవడం అనన్వయం.

వి. ఒక వాక్యంలో ఒకే వస్తువును ఉపమేయం గాను, ఉపమానంగాను వర్ణించడం అనన్వయాలంకారం. 'అనన్వయ' శబ్దానికి "న విద్యతే అన్వయః ఉపమానాంతరసంబన్ధః యత్ర సః" అని విగ్రహం. దేనియందు మరొక ఉపమానంతో సంబంధం ఉండదో అది అని అర్థం. ఆ వస్తువును అవస్తువుతోనే పోల్చడంలో ఉద్దేశ్యం దీనిని పోలిన మరొక వస్తువు లేదని చెప్పడం. ఉదాహరణం ఎట్లనగా-

నేతి. కేవలమ్ = కేవలమూ, నితాంతకాన్తిః = గొప్ప కాంతి గల, సా = ఆ, నితమ్మిసీ ఏవ = నితంబిని మాత్రమే, నితమ్మిసీవ = నితంబిని వలె, న భాతి = ప్రకాశించడంలేదు. యావత్ = మరి ఏమనగా, తే = ఆ, విలాసాయుధ

లాస్యవాసాః = మన్మథుని లాస్యానికి స్థానాలైన, తద్విలాసాః = ఆమె విలాసాలు, తద్విలాసాః ఇవ = ఆమె విలాసాల వలె ఉన్నవి.

వి. ఇక్కడ పూర్వార్థంలో నితంబిని (సుందరనితంబం గల యువతి) ఆ నితంబినితోనే పోల్చబడింది. ఉత్తరార్థంలో ఆమె విలాసాలు ఆమె విలాసాలతోనే పోల్చబడ్డాయి. ఈ విధంగా రెండు అనన్వయాలంకారాలు. ఆమెతో పోల్చదగిన మరొక స్త్రీ లేదు. ఆమె విలాసాలతో పోల్చదగిన విలాసాలు లేవు అని చెప్పడం ఉద్దేశ్యం.

౩. ఉపమేయోపమాలంకారం.

కా. విపర్యాస ఉపమేయోపమా తయోః.

9

వృ. తయోః ఉపమానోపమేయయోః. పరివృత్తిః అర్థాత్ వాక్య ద్వయే. ఇతరోపమావ్యవచ్చేదపరా ఉపమేయేనోపమా ఇతి ఉపమేయోపమా. ఉదాహరణమ్-

శ్లో॥ కమలేవ మతిర్మతిరివ కమలా
తనురివ విభా విభేవ తనుః,
ధరణీవ ధృతిర్ధృతిరివ ధరణీ
సతతం విభాతి బత యస్య.

415

వ్యా. విపర్యాస ఇతి. తయోః = ఉపమానోపమేయాలయొక్క, విపర్యాసః = తారుమారుచేయడం, ఉపమేయోపమా = ఉపమేయోపమాలంకారం.

తయోరితి. ఆ ఉపమానోపమేయాల పరివృత్తి, అనగా రెండు వాక్యాలలో, మొదటి వాక్యంలో ఉపమానంగా చెప్పినదానిని రెండవ వాక్యంలో ఉపమేయంగాను, ఉపమేయంగా చెప్పినదానిని ఉపమానంగాను చెప్పడం ఉపమేయోపమాలంకారం. 'ఉపమేయేన ఉపమా యత్ర ఉపమేయోపమా' అని విగ్రహం. ఎక్కడ ఉపమేయంతో ఉపమయో అది ఉపమేయోపమ అని అర్థం. ఇక్కడ చెప్పిన ఉపమానం తప్ప మరొక ఉపమానం దీనికి లేదు అని చెప్పడం ప్రయోజనం. ఉదాహరణం-

కమలేవేతి. యస్య = ఎవనియొక్క, మతిః = బుద్ధి, కమలేవ = లక్ష్మి వలె, కమలా = లక్ష్మి. మతిరివ = బుద్ధి వలె, విభా = కాంతి, తనురివ = శరీరం వలె, తనుః = శరీరం విభేవ = కాంతి వలె, దృతిః = దైర్యం, ధరణీవ = భూమి వలె, ధరణీ = భూమి, దృతిరివ = దైర్యం వలె, విభాతి = ప్రకాశించుచున్నదో. బత = ఎంత ఆశ్చర్యము.

పి ఇక్కడ కమలాదులు మత్మాదులతో పోల్చబడ్డాయి. మొదటి వాక్యంలో ఉపమానంగా ఉన్న కమల రెండవవాక్యంలో ఉపమేయం అయింది; ఉపమేయంగా ఉన్న మతి ఉపమానం అయింది. ఈ విధంగా మూడు ఉపమేయోపమాలంకారాలు ఉన్నాయి ఇక్కడ చెప్పిన వస్తువులతో పోల్చడానికి తగిన మూడవ వస్తువు లేదని చెప్పడం ప్రయోజనం.

4. ఉత్త్రేక్షాలంకారం.

కా. సంభావనమథోత్త్రేక్షా ప్రకృతస్య సమేన యత్.

వృ. సమేన ఉపమానేన. ఉదాహరణమ్—

శ్లో॥ ఉన్మేషం యో మమ న సహతే జాతివైరీ నిశాయామ్
 బన్దోన్దీవరదలదృశా తస్య సౌన్దర్యదర్పః.
 నీతిః శాన్తిం ప్రసభమనయా వక్త్రకన్యైతి హర్షా
 ల్లగ్నా మన్యే లలితాను తే పాదయోః పద్మలక్ష్మీః. 416

వ్యా. ఉపమా. అన్వేషయ. ఉపమేయోపమాలంకారాలలో సాధర్మ్యం శబ్దం చేత బోధించబడుతుంది. ఇప్పుడు వ్యంగ్యమైన సాధర్మ్యం గల అలంకారాలలో ఉత్త్రేక్షాలంకారాన్ని చెపుతున్నాడు. సంభావనమితి :- అథ = ఇప్పుడు ఉత్త్రేక్ష చెప్పబడుతున్నది. ప్రకృతస్య = ప్రకృతమైన ఉపమేయం యొక్క, సమేన = ఉపమానంతో. సంభావనమ్ = ఎకరూపత్వసంభావనం, ఉత్త్రేక్షా = ఉత్త్రేక్షాలంకారం. 'సమేన' అనగా ఉపమానంతో అని అర్థం.

వి. "ఆ కనబడుతున్నది పురుషుడా కాదా" అనేది సంశయం. పురుషుడు అనేది ఒక కోటి ఇది విధేయం. కాదు అనేది పురుషనిషేధం ఇది రెండవ కోటి.

రెండు కోటులూ సమంగా ఉంటే సంశయం. ఒక కోటి ఉత్కటంగా ఉంటే, అనగా ఒక కోటివైపు మ్రొక్కుదల ఉంటే, ఆ సంశయానికే 'సంభావన' అని పేరు. దీనిలో సాదృశ్యం అంతర్గతంగా ఉంటుంది. అందుచేత ఉత్పేక్ష సాదృశ్య గర్భం.

ఉన్మేషమితి. మమ = నాయొక్క, జాతివై రీ = జన్మశత్రువైన, యః = ఏ చంద్రుడు, నిశాయామ్ = రాతియందు, మమ = నాయొక్క, ఉన్మేషమ్ = వికాసమును, న సహతే = సహించడో, తస్య ఇన్తోః = అట్టి చంద్రునియొక్క, సౌందర్యదర్శః = సౌందర్యగర్వం. ఇన్దీవరదలదృశా = నల్లకలువల దశముల వంటి నేత్రాలు గల, అనయా = ఈమెచేత, ప్రసభమ్ = బలాత్కారంగా, వక్త్ర కాన్త్యా = ముఖకాంతిచేత. శాన్తిమ్ = శాంతిని, సీతః = పొందించబడింది, ఇతి = అని, హర్షాత్ = సంతోషంవల్ల, పద్మలక్ష్మీః = పద్మశోభ, తే పాదయోః = నీ పాదాలయందు, లగ్నా = లగ్నమైనది అని, మన్యే = తలచుచున్నాను.

వి. ఇక్కడ సృభావసిద్ధమైన పాదశోభ ఉపమేయం. పద్మశోభ ఉపమానం. ఈ ప్రకృతమైన పాదశోభ పాదాలమీద పడిన పద్మం శోభగా ఊహించబడుతున్నది అందుచేత ఉత్పేక్షారంకారం.

శ్లో॥ లిమ్పుతీవ తమోఽజ్ఞాని వర్షతీవాజ్ఞానం నభః.

అసత్పురుషసేవేవ దృష్టిర్విఫలతాం గతా.

417

వృ. ఇత్యాదౌ వ్యాపనాది లేపనాదిరూపతయా సంభావితమ్.

వ్యా. లిమ్పుతీతి. ఈ శ్లోకం మృచ్ఛకటికంలోను, కావ్యాదర్శంలోనూ కూడ ఉంది. తమః = చీకటి, అజ్ఞాని = అవయవాలను, లిమ్పుతీవ = పూయుచున్నట్లు ఉన్నది. నభః = ఆకాశం, అజ్ఞానమ్ = కాటుకను, వర్షతీవ = వర్షిస్తుందా అన్నట్లున్నది. అసత్పురుషసేవ = చెడ్డవాని సేవ వలె, దృష్టిః = దృష్టి. విఫలతామ్ = విఫలత్వమును. గతా = పొందినది.

ఇతీతి. ఇత్యాదులలో వ్యాపనాదికం లేపనాదిరూపంగా సంభావించబడినది.

వి. ఇక్కడ తమస్సు శరీరంలోని అవయవాలన్నీ వ్యాపిస్తూంది. ఈ వ్యాపించడాన్ని (మనీవంటివి పూసినట్లు) అవయవాలకి పూయడంగా (అలమ

దంగా) సంభావన చేయబడింది. చీకటి అంతా వ్యాపించింది. ఈ వ్యాపించడం ఆకాశం అంజనవర్షం కురిపించడంగా సంభావన చేయబడింది. అందుచేత పూర్వార్థంలో ఉత్పేక్షలంకారమే. కొందరు 'ఇవ' శబ్దాన్ని చూచి అనుకొన్నట్లు ఉపమాలంకారం కాదు. ఉత్తరార్థంలోమాత్రం ఉపమాలంకారమే. ఈ విషయంలో అభిప్రాయభేదానికి అవకాశం లేదు.

5. ససందేహాలంకారం.

కా. ససందేహాస్తు భేదోక్తా తదనుక్తా చ సంశయః. 92

వృ. భేదోక్తా యథా—

శ్లో॥ అయం మార్తణ్డః కిం స ఖలు తురగైః సప్తభిరితః
కృశానుః కిం సర్వాః ప్రసరతి దిశో నైష నియతమ్,
కృతాన్తః కిం సాక్షాన్మహిషవహనోఽసావితి చిరం
సమాలోక్యాజౌ త్వాం విదధతి వికల్పాన్ ప్రతిభటాః. 418

వృ. భేదోక్తావిత్యనేన స కేవలమయం నిశ్చయగర్భో, యావన్ని శ్చయానోఽపి సందేహః స్వీకృతః. యథా—

వ్యా. ససందేహ ఇతి. వెనుకటి కారికనుంచి 'ప్రకృతస్య సమేన యత్' అనే పదాలు అనువరిస్తాయి. ప్రకృతమైన ఉపమేయాన్ని, సమానమైన, ఉపమానంగా గ్రహించడంవల్ల, సంశయః = ఏ సంశయం ఉన్నదో అది, ససందేహాలంకారం. భేదోక్తా = భేదం చెప్పడంలోను (చేత), తదనుక్తా = దానిని చెప్పక పోవడంలోను (చేత) అది రెండు విధాలు.

వి. ఒకదానిని చూచి మరొక దానితో దానికి ఉన్న పోలికను పట్టి ఇదా అదా అనే సంశయం ససందేహాలంకారం. అనగా ససందేహం సాదృశ్యమూలకం అవడంచేత సాదృశ్యగర్భం. భేదం చెప్పడం చెప్పకపోవడం అనేదానిని పట్టి ఇది రెండు విధాలు అని అర్థం. ఈ ససందేహం నిశ్చయగర్భం, నిశ్చయాంతం, శుద్ధం, అనగా కేవలసంశయరూపం, అని మూడు విధాలు. ఈ విషయం ఎదట స్పష్టం అవుతుంది. భేదం చెప్పినప్పుడు ససంశయం ఎట్లనగా.

అయమితి. త్యామ్ = నిన్ను, ఆజౌ = యుద్ధంలో, సమాలోక్యః = చూచి, ప్రతిభటాః = శత్రుభటులు, అయమ్ = ఇతడు, మార్తాంధ్రః కిమ్ = సూర్యుడా ? సః = అతడు, సప్తభిః = ఏడు, తురగైః = గుఱ్ఱాలతో, ఇతః = కూడినవాడు. ఇతని దగ్గర అసంఖ్యాకములైన గుఱ్ఱాలు ఉండడంచేత ఇతడు సూర్యుడు కాదు అని భావం. కృశానుః కిమ్ = అగ్నియా ? ఏషః = ఈ అగ్ని, నియతమ్ = నిశ్చితరీతిప్రకారం, సర్వాః దిశః = అన్ని దిక్కులను గూర్చి, న ప్రసరతి = ప్రసరించదు. గాలి వీచే వైపే ప్రసరిస్తుంది. ఇతడు అన్ని వైపులా ప్రసరిస్తున్నాడు. అందుచేత అగ్ని అవడానికి వీలులేదు అని భావం. సాక్షాత్ = సాక్షాత్తు, కృతాంతః కిమ్ = యముడా ? అసౌ = అతడు (యముడు), మహిషవహనః = మహిషవాహనుడు. ఇతడు మహిషవాహనుడు కాదు కాబట్టి యముడవడానికి వీలు లేదు అని భావం. ఇతి = అని, చిరమ్ = చిరకాలమును, వికల్పాన్ = సంశయాలను, విదధతి = చేయుచున్నారు.

వి. సప్తాశ్వాదులతో సంబంధం సూర్యాదులకే ఉన్నది కాని రాజుకు లేదు అని చెప్పడం చేత ఇది బేదోక్తి ఉన్న ససందేహాలంకారం.

వ్యా. బేదేతి— 'బేదోక్తా' అనడంచేత ఈ సందేహం కేవలం నిశ్చయ గర్భమే కాదు, నిశ్చయాంతం కూడా ఉండవచ్చు నని స్వీకరించబడింది.

వి. బేదాన్ని చెప్పిన ససందేహాలంకారంలో సందేహం ఒకప్పుడు నిశ్చయ గర్భం కావచ్చు, ఒకప్పుడు నిశ్చయాంతం కావచ్చు. పై ఉదాహరణంలో ముందుగా "ఇతడు సూర్యుడా?" అని సందేహం ప్రకటించి, ఏడు గుఱ్ఱాలు లేక పోవడంచేత సూర్యుడు కాదు అని నిశ్చయించబడింది. ఒక ఉపమానంకంటె భిన్నమైనది అని గ్రహించినా మరొక ఉపమానం రూపంలో మరొక సందేహం కలగడానికి అవకాశం లేకపోలేదు. అందుచేత మరొక సంశయం. అదీ కాదని నిశ్చయించిన తరువాత మరొక సంశయం. ఈ విధంగా ఇది నిశ్చయగర్భ సంశయం ఉన్న ససంశయాలంకారం.

అవ. నిశ్చయాంతమైన సంశయానికి అనగా ముందు సంశయం కలిగి, బేదజ్ఞానంచేత చివరికి నిశ్చయంతోనే ముగిసే సందేహం ఉన్న ససందేహానికి ఉదాహరణం ఎట్లనగా.

శ్లో॥ ఇన్దుః కిం క్వ కలజ్కః సరసిజమేతత్ కిమమ్బు కుత్ర గతమ్,
లలితసవిలాసవచనైర్ముఖమితి హరిణాక్షి నిశ్చితం పరతః. 419

వృ. కింతు నిశ్చయగర్భ ఇవ నాత్ర నిశ్చయః ప్రతీయమాన
ఇతి ఉపేక్షితో భట్టోద్భవేన.

వ్యా. హరిణాక్షి = ఓ! మృగనయనా! ఏతత్ = ఇది, ఇన్దుః కిమ్ =
చంద్రుడా! కలజ్కః = కలంకం, క్వ = ఎక్కడున్నది? కలంకం లేదు గాన
చంద్రు డవడానికి వీలు లేదని భావం. ఏతత్ = ఇది, సరసిజం కిమ్ =
పద్మమా? అమ్బు = జలము, కుత్ర గతమ్ = ఎక్కడికి పోయింది? నీళ్ళు లేవు
కాబట్టి పద్మం అవడానికి వీలులేదని భావం. పరతః = అనంతరం, లలితసవిలాస
వచనైః = మనోహరములైన విలాసపూర్వకములైన మాటలచేత, ముఖమ్ ఇతి =
ముఖమే అని, నిశ్చితమ్ = నిర్ణయించబడింది.

ఇక్కడ భేదాన్ని చెప్పిన నిశ్చయాంతమైన ససందేహాలంకారం. అయితే
కావ్యాలంకారసారసంగ్రహంలో ఈ నిశ్చయాంతససందేహాన్ని భట్టోద్భటుడు
ఎందుకు చెప్పలేదు అని ప్రశ్నించుకొని సమాధానం చెపుతున్నాడు. కింత్యితి :-
నిశ్చయగర్భంలో వలె దీనిలో నిశ్చయం ప్రతీయమానం (వ్యంగ్యం) కాదు.
అందుచేత ఈ భేదాన్ని భట్టోద్భటుడు ఉపేక్షించాడు.

‘అయం మార్తణ్డః కిమ్’ ఇత్యాది శ్లోకంలో చూచినట్లుగా నిశ్చయగర్భ
ససంశయాలంకారస్థలంలో నిశ్చయం వాచ్యం కాక వ్యంగ్యంగా ఉన్నది. అందు
చేత దానిలో చమత్కారం ఉంది. ఈ నిశ్చయాంతంలో నిశ్చయం వాచ్యం
అయినది కాబట్టి అంతగా చమత్కారం లేదు. అందుచేత భట్టోద్భటుడు దీనిని
ఉపేక్షించినా డని భావం.

వృ. తదనుక్తౌ యథా-

శ్లో॥ అస్యాః సర్గవిధౌ ప్రజాపతిరభూచ్ఛన్దో ను కాన్తిప్రదః
శృంగారై కరసః స్వయం ను మదనో మాసో ను పుష్పాకరః,
వేదాభ్యాసజడః కథం ను విషయవ్యావృత్తకౌతూహలో
నిర్మాతుం ప్రభవేన్మనోహరమిదం రూపం పురాణో మునిః.

వ్యా. తదితి :- భేదాన్ని చెప్పనప్పుడు ఎట్టనగా.

అస్యా ఇతి :- విక్రమోర్వశీయంలో ఊర్వశి సౌందర్యం చూచి ముగ్ధుడైన పురూరవుడు అనుకొంటూన్న మాటలు. అస్యాః = ఈమెయొక్క, సర్గవిదో = సృష్టియందు, కాన్తి ప్రదః = కాంతిని ఇచ్చు, చన్దః = చంద్రుడు, ప్రజాపతిః = నిర్మాతగా, అభూత్ ను = అయినాడా! శృంగారైకరసః = శృంగారం ప్రధాన రసంగా గల, మదనః = మన్మథుడు, స్వయం ను = స్వయంగా నిర్మాతగా అయినాడా? పుష్పాకరః = పుష్పాలకు ఆకరమైన, మాసః ను = మాసం, వసంత రువా? వేదాభ్యాసజడః = వేదాభ్యాసంచేత జడుడు, విషయవ్యావృత్తకౌతూహలః = విషయాలనుండి మరలిన ఆసక్తి గల, పురాణః = ప్రాచీనుడైన, మునిః = నారాయణుడు, మనోహరమ్ = మనోహరమైన, ఇదం రూపమ్ = ఈ రూపమును, నిర్మాతమ్ = నిర్మించుటకు, కథం ను = ఎట్లు, ప్రభవేత్ = సమర్థుడగును?

ఇక్కడ ఊర్వశిని సృజించినవానిని గూర్చి చంద్రుడా, మన్మథుడా, వసంతుడా అనే సందేహం వ్యక్తీకరించబడింది; భేదం చెప్పబడలేదు. మధ్యలో గాని, అంతంలోగాని నిశ్చయం చెప్పబడలేదు. అందుచేత ఇక్కడ శుద్ధసందేహ లంకారం.

6. రూపకాలంకారం

కా. తద్రూపకమభేదో య ఉపమానోపమేయయోః.

వృ. అతిసామ్యాత్ అనపహ్నుతభేదయోః అభేదః.

కా. సమస్తవస్తువిషయం శ్రౌతా ఆరోపితా యదా. 93

వృ. ఆరోపవిషయా ఇవ ఆరోప్యమాణాః యదా శబ్దోపాత్తాః తదా సమస్తాని వస్తుని విషయః అస్యేతి సమస్తవస్తువిషయం. ఆరోపితా ఇతి బహువచనమవివక్షితమ్. యథా.

వ్యా. తదితి :- ఉపమానోపమేయయోః = ఉపమానోపమేయాలయొక్క, యః = ఏ, అభేదః = అభేదం కలదో, తత్ = అది, రూపకమ్ = రూపకాలంకారము.

అతీతి:- అతిసామ్యంవల్ల, కప్పబడని భేదం గలవాటికి అభేదం రూపకం.

వి. “ముఖమేప చన్ద్రః” ముఖమే చంద్రుడు. ఇత్యాదులలో ముఖానికి చంద్రునికి ఉన్న సామ్యం వల్ల ముఖమునందు చంద్రత్వం ఆరోపించి ఉపమేయమైన ముఖానికి ఉపమానమైన చంద్రుడికి భేదం లేనట్లు చెప్పబడుతున్నది. “ఇది ముఖం కాదు చంద్రుడు” అని ముఖత్వాన్ని కప్పిపుచ్చి నట్లయితే (ఇలా కప్పిపుచ్చడానికి ‘అపహ్నవం’ అని పేరు) అది రూపకం కాదు, అపహ్నవాలంకారం.

అవ. సాంగం, నిరంగం, పరంపరితం అని రూపకం మూడు విధాలు. సమస్తవస్తువిషయం, ఏకదేశవివర్తి అని సాంగం రెండువిధాలు. శుద్ధం (కేవలం) మాలారూపం అని నిరంగం రెండువిధాలు. శిష్టశబ్దమూలకం అశిష్టశబ్దమూలకం అని పరంపరితం రెండు విధాలు. ఈ రెండూకూడా ఒక్కొక్కటి ‘కేవలం’ ‘మాలారూపం’ అని రెండేసి విధాలు. ఈ విధంగా రూపకాలంకారంలో మొత్తం ఎనిమిది భేదాలు ఉన్నాయి. వీటిలో సాంగరూపకంలో ఒక భేదమైన సమస్తవస్తువిషయాన్ని వివరిస్తున్నాడు. సమస్తేతి :-

వ్యా. యదా = ఎప్పుడు, ఆరోపితాః = ఆరోపించబడినవి, శ్రౌతాః = శ్రౌతములో అనగా శబ్దించేత చెప్పబడతాయో, అప్పుడు ఆ రూపకం సమస్తవస్తువిషయమ్ = సమస్తవస్తువిషయ మని చెప్పబడును.

ఆరోపేతి :- ఆరోపవిషయాల వలె, ఆరోపించబడేది కూడా శబ్దించేత చెప్పబడి నప్పుడు ఆ రూపకంలో సమస్తవస్తువులూ కూడా విషయంగా ఉండడం చేత అది ‘సమస్తవస్తువిషయం’. ‘ఆరోపితాః’ అనే పదంలో బహువచనం వివక్షితం కాదు; అనగా ఆరోపితాలు మూడు అంతకంటే ఎక్కువ ఉండాలని ఆర్థం కాదు. అందుచేత ఆరోపితాలు రెండే అయినా అవి శ్రౌతా లవుతే సమస్తవస్తువిషయమే.

వి. రూపకంలో ఉపమేయంమీద ఉపమానం ఆరోపించబడుతుంది. దేని మీద మరొకటి ఆరోపించబడుతుందో అది (ఉపమేయం). ‘ఆరోపవిషయం, ఆరోపించబడేది (ఉపమానం), ‘ఆరోపవిషయి’. విషయానికి సంబంధించిన కొన్ని అంశాలు ఉంటే విషయికి సంబంధించిన అన్ని అంశాలను వాటిమీద, స్పష్టంగా మాటలలో చెబుతూ ఆరోపిస్తే అది సమస్తవస్తువిషయం. ఉదాహరణం ఎట్లనగా-

శ్లో॥ జ్యోత్స్నాభస్మచ్ఛరణధవలా బిభ్రతీ తారకాస్థీ
 న్యన్తర్ధానవ్యసనరసికా రాత్రికాపాలికీయమ్,
 ద్వీపాద్వీపం భ్రమతి దధతీ చన్ద్రముద్రాకపాలే
 న్యన్తం సిద్ధాంజనపరిమలం లాఙ్ఘనస్య చ్చలేన. 421

వృ. అత్ర పాదత్రయే అన్తర్ధానవ్యసనరసికత్వమారోపితదర్మ
 ఏవేతి రూపకపరిగ్రహే సాధకమస్తీతి తత్సజ్కరాశజ్కా న కార్యా.

వ్యా. జ్యోత్స్నాతి :- జ్యోత్స్నాభస్మచ్ఛరణధవలా = వెన్నెల అనే భస్మం
 (యొక్క) పూసికొనడం చేత తెల్లగా ఉన్నదీ, తారకాస్థీని = నక్షత్రా లనే ఎముక
 లను, బిభ్రతీ = ధరిస్తూన్నదీ, అన్తర్ధానవ్యసనరసికా = అంతర్ధానం అనే క్రిడ
 యందు ఆసక్తికలదీ అయిన. ఇయమ్ = ఈ, రాత్రికాపాలికీ = రాత్రి అనే కాపా
 లికి, చన్ద్రముద్రాకపాలే = చంద్రు డనే ముద్రాకపాలమునందు, కాపాలికలు దీక్షా
 గ్రహణసమయంలో తీసికొన్న కపాలం (పుట్టె) 'ముద్రాకపాలం'. లాఙ్ఘనస్య =
 కలంకముయొక్క, చ్చలేన = మిషచేత, న్యన్తమ్ = ఉంచబడిన సిద్ధాంజనపరి
 మలమ్ = సిద్ధాంజనచూర్ణమును, అంతర్ధానం చెందడానికి, మళ్ళీ కనబడడానికి
 సాధనమైన వస్తువును, దధతీ = ధరిస్తూన్నదై, ద్వీపాత్ = ద్వీపంనుండి, ద్వీపమ్
 = మరొక ద్వీపమును గూర్చి, భ్రమతి = తిరుగుతున్నది.

వి. ఇక్కడ రాత్రి ఉపమేయం, కాపాలికి ఉపమానం. రాత్రియందు
 కాపాలికాత్వం ఆరోపించబడుతున్నది. 'రాత్రికాపాలికీ' అనేది అంగి (ప్రధాన)
 రూపకం. మిగిలినవి అంగరూపకాలు. 'జ్యోత్స్నాభస్మచ్ఛరణ' 'తారకాస్థీ' మొద
 లైన ఈ అంగరూపకాలు అంగిరూపకానికి పోషకాలు రాత్రి, జ్యోత్స్న మొద
 లైన ఉపమేయాలమీద ఆరోపించబడుతూన్న కాపాలికీ-భస్మాదులు అన్నీ మాట
 లలో చెప్పబడ్డాయి; ఊహకు వదిలివేయబడలేదు. అందుచేత ఇది సమస్తవస్తు
 విషయరూపకం. కాపాలికను ఆరోపించినట్లే, దానికి అంగాలైన, అనగా ఆమెకు
 సంబంధించిన భస్మాదుల్ని కూడా ఆరోపించడంవల్ల ఈ రూపకం సాంగరూపకం.
 చతుర్థపాదంలో ఉన్న "లాఙ్ఘనస్య చ్చలేన సిద్ధాంజనపరిమలమ్" అనేది మాత్రం
 అవహ్నుత్యలంకారం.

అవ. 'రాత్రికాపాలికీ' 'జ్యోత్స్నాభస్మ' ఇత్యాదులలో "ఉపమితం

వ్యాఘ్రాదిభిః సామాన్యావయోగే" (పా.నూ. 2.1.56) అనే సూత్రంచేత సమాసం చేయగా 'కాపాలికవంటి రాత్రి' 'భస్మం వంటి వెన్నెల' ఇత్యాదివిధంగా అర్థం చెప్పినట్లయితే ఉపమాలంకారం అవుతుంది. పైన చెప్పిన రాత్రియే కాపాలికి, వెన్నెలయే భస్మ ఇత్యాద్యర్థాలు చెపితే రూపకాలంకారం అవుతుంది. ఇక్కడ ఏ అర్థం చెప్పాలో సాధకబాధకప్రమాణం ఏదీ లేకపోవడంచేత ఉపమాలంకారమా, రూపకాలంకారమా అనే సందేహం కలుగుతుంది. అందుచేత సందేహరూప మైన సంకరాలంకారం చెప్పాలి కదా అని ఆశంకించుకొని చెబుతున్నాడు.

అత్రేతి:- ఇక్కడ అంతర్దానవ్యసనరసితకత్వం ఆరోపించబడినదాని (కాపాలికయొక్క)దర్శమే గాన మూడు పాదాలలోను రూపకాన్ని అంగీకరించడానికి ఇది సాధకప్రమాణంగా ఉంది. అందుచేత ఉపమా-రూపకసంకరం అనే ఆశంక చేయదగినది కాదు.

వి. ఉపమాలంకారంలో ఉపమేయానికి ప్రాధాన్యం ఉంటుంది. రూపకాలంకారంలో ఉపమానానికి ప్రాధాన్యం ఉంటుంది. వాక్యార్థంలో అన్వయించడం అన్వయించకపోవడం అనే దానిని పట్టి ప్రాధాన్యాప్రాధాన్యాలు నిర్ణయించాలి. 'గురుచరణారవిన్దాభ్యాం నమః' అనే వాక్యంలో 'గురుచరణారవిన్ద' శబ్దానికి 'పద్మాలతో' సమానములైన గురుచరణాలు' 'గురుచరణాలే పద్మాలు' అని రెండు విధాలుగా అర్థం చెప్పవచ్చు. మొదటి అర్థంలో ఉపమ; రెండవ అర్థంలో రూపకం. అయితే ఇక్కడ నమస్కారం పాదాలకి చెందవలసి ఉందికాని పద్మాలకి కాదు. గురుచరణాలే పద్మాలు వాటికి నమస్కారం అని చెపితే పద్మాలకి నమస్కరించి నట్లు అవుతుంది. అది అసంగతం. పద్మాల వంటి గురుచరణాలు, వాటికి నమస్కారం అని చెబితే చరణాలకి నమస్కార కర్మత్వం కలిగి ప్రాధాన్యం ఏర్పడుతుంది. ప్రస్తుతంలో అంతర్దానవ్యసనంలో రసితకత్వం కాపాలికకు ఉంటుంది. అందుచేత కాపాలికకు ప్రాధాన్యం వచ్చే విధంగా రూపకాలంకారమే చెప్పాలి. దీనిని పట్టి ఇతరపదాలలో కూడా రూపకాలంకారమే చెప్పాలి. ఈవిధంగా అంతర్దానవ్యసనరసితకత్వం రూపకాలంకారసాధక మైన ప్రమాణం. అందుచేత ఉపమాలంకారం చెప్పాలా రూపకాలంకారం చెప్పాలా అనే సందేహానికి, సందేహరూపసంకరానికి తావు లేదు.

కా. శ్రౌతా ఆర్థాశ్చ తే యస్మిన్నేకదేశనివర్తి తత్.

వృ. కేచిదారోప్యమాణాః శబ్దోపాత్తాః కేచిదర్థసామర్థ్యావసేయాః

ఇత్యేకదేశవివర్తనాత్ ఏకదేశవివర్తి. యథా-

గాథ. జస్స రణన్తే ఉరపి కరే కుణన్తస్స మణ్డలగ్గలతామ్,
రససంముఖీ వి సహసా పరంముఖీ హో ఈ రిపుసేనా.

“యస్య రణాన్తఃపురే కరే కుర్వతో మణ్డలాగ్గలతామ్,
రససంముఖ్యపి సహసా పరాజ్ముఖీ భవతి రిపుసేనా”

వృ. అత్ర రణస్యాన్తఃపురత్వమారోప్యమాణం శబ్దోపాత్తమ్.
మణ్డలాగ్గలతాయాః నాయికాత్వం, రిపుసేనాయాశ్చ ప్రతినాయికాత్వమ్
అర్థసామర్థ్యాదవసీయతే ఇతి ఏకదేశే విశేషేణ వర్తనాదేశవివర్తి.

వ్యా. శ్రౌతా ఇతి :- యస్మిన్ = దేనియందు, తే = ఆరోపించబడేవి.
శ్రౌతాః = సాక్షాత్తు శబ్దంచేత చెప్పబడేవి, ఆర్థాశ్చ = ఆర్థాన్ని పట్టి ఊహించ
బడేవి, ఆషిప్తములు అవుతాయో, తత్ = అది, ఏకదేశవివర్తి = ఏకదేశవివర్తి
రూపకం.

కేచిదితి :- ఆరోపించబడేనాటిలో కొన్ని శబ్దాలచేత గ్రహించబడతాయి,
కొన్ని ఆర్థాన్ని పట్టి ఊహించబడతాయి. ఈ విధంగా ఏకదేశంలో ఒక భాగంలో
మాత్రమే వివర్తనంవల్ల, విశేషించి వర్తించడం (ఉంచడం) వల్ల ఏకదేశవివర్తి
రూపకం. ఎట్లనగా-

యస్యేతి :- రణాన్తఃపురే = యుద్ధము అనే అంతఃపురంలో, మణ్డలాగ్గ
లతామ్ = ఖడ్గాగ్రం అనే లతను, కరే = హస్తమునందు, కుర్వతః = చేస్తూన్న,
యస్య = ఎవనికి, రిపుసేనా = శత్రుసేన, రససంముఖ్యపి = రసంచేత అభిముఖ
మైనా, సహసా = వెంటనే, పరాజ్ముఖీ = పరాజ్ముఖురాలు, భవతి = అగు
చున్నదో.

అత్రేతి :- ఇక్కడ రణానికి ఆరోపించబడిన అంతఃపురత్వం శబ్దంచేత
గ్రహించబడింది. దీనిని పట్టి మణ్డలాగ్గలత నాయిక అనీ, రిపుసేన ప్రతినాయిక
అనీ అర్థసామర్థ్యంచేత ఊహించబడుతున్నది. ఈ విధంగా ఒక దేశంలో విశేషించి
(స్పష్టంగా) ఉంచడంచేత ఏకదేశవివర్తిరూపకం.

వి. ఎంతో రజోత్సాహంతో ఎదురుగా వచ్చిన సేన ఇతడు హస్తంలో ఖడ్గం దరించగానే వెనుకకు తిరిగి పోయింది అని చెప్ప దలచిన కవి రణంమీద అంతఃపురత్వాన్ని ఆరోపించాడు. ఈ ఆరోపణ ఆరోపవిషయాన్నీ, ఆరోప్యాన్నీ శబ్దాలలో చెప్పడంచేత స్పష్టంగా ఉంది (వివరతే). రణమునందు అంతఃపురత్వాన్ని ఆరోపించడంచేత మండలాగ్రలతయందు నాయకత్వారోషణం రిపుసేనయందు ప్రతినాయకత్వారోషణం మాటలలో చెప్పకపోయినా అర్థాన్ని పట్టి ఊహించడంచేత (ఆక్షేపంచేత) తెలుస్తూన్నది. అందుచేత ఇది ఏకదేశవిపత్తి రూపకం. ఒక నాయకుని దగ్గరకు రిరంసతో వస్తూన్న ఒక (ప్రతి) నాయక ఆతడు అంతఃపురంలో నాయకతో కలిసి ఉండడం చూడగానే ఎలా వెంటనే వెనక్కి వెళ్ళిపోతుందో ఆ విధంగా శత్రుసేన వెనక్కి వెళ్ళిపోయింది అని భావం.

కా. సాజ్జమేతత్

వృ. ఉత్తద్విబేదం సావయవమ్.

కా. నిరజ్గం తు శుద్ధమ్

వృ. యథా-

శ్లో॥ కురజ్జీవాజ్గాని స్తిమితయతి గీతధ్వనిషు యత్
సఖీం కాన్తోదంతం శ్రుతమపి పునః ప్రశ్నయతి యత్,
అనిద్రం యచ్ఛాంతఃస్వపితి తదహో వేద్యభినవాం
ప్రవృత్తోఽస్యాం సేక్తుం హృది మనసిజః ప్రేమలతికామ్..

వ్యా. సాజ్జమితి :- ఏతత్ = ఇది, సాజ్జమ్ = సాంగము, సావయవము.

ఉత్తేతి :- పైన చెప్పబడిన రెండు భేదాలూ గల రూపకం సావయవం.

నిరజ్గమితి :- నిరజ్గం తు = నిరవయవమైతే, శుద్ధమ్ = శుద్ధము.

వి. పైన చెప్పిన రూపకంలో, అనగా సమస్తవస్తువిషయ-ఏకదేశవిపత్తి రూపకం అనే రెండు భేదాలలో, అంగితోపాటు అవయవాలు కూడా ఉన్నాయి.

అందుచేత దీనికి సావయవరూపకం అని పేరు. అవయవాలు లేని ఒకే రూపకం ఉన్నచో దానికి శుద్ధం అని, అనగా నిరవయవం అని, పేరు ఎట్లనగా.

కురజ్జీతి :- ఈమె, కురజ్జీవ = ఆడలేడి వలె, గీతధ్వనిమ = సంగీత ధ్వనులయందు, సంగీతధ్వని చెవిని పడగానే, యత్ = ఎందువలన, అజ్ఞాని = అవయవవాలను, స్తిమితయతి = నిశ్చలములుగా చేస్తున్నదో, శ్రుతమపి = ఒక మారు వినబడినదైనా, కాంతోదన్తమ్ = భర్తయొక్క వృత్తాంతమును, పునః = మరల, సఖీమ్ = సఖురాలిని, యత్ = ఏ కారణంవలన, ప్రశ్నయతి = అడుగు చున్నదో, అనిద్రమ్ = నిద్రలేకుండానే, అన్తః = గృహమధ్యంలో, యత్ = ఏ కారణంవలన, స్వపితి = నిద్రపోవుచున్నదో, తత్ = అందువలన, మనసిజః = మన్మథుడు, అభినవామ్ = నూతనమైన, ప్రేమలలికామ్ = ప్రేమలతను, అస్యాః = ఈమెయొక్క, హృది = హృదయంలో, నేక్తుమ్ = తడుపుటకు, ప్రవృత్తః = ప్రారంభించినాడు అని, వేద్మి = తెలుసుకొనుచున్నాను, అహో = ఆహా!

ఇక్కడ ప్రేమయందు లలికాత్వం ఆరోపించబడింది. ఇంక అంగా లేవీ లేవు. అందుచేత ఇది నిరవయవశుద్ధరూపకం.

కా. మాలా తు పూర్వవత్.

94

వృ. మాలోపమాయామివ ఏకస్మిన్ బహవ ఆరోపితాః. యథా-

శ్లో॥ సౌందర్యస్య తరజ్గణీ తరుణమోత్కర్షస్య హర్షోద్దమః
కాన్తేః కార్మణకర్మ నర్మరహసాముల్లాసనావాసభూః,
విద్యా వక్రగిరాం విధేరనవధిప్రావీణ్యసాజ్ఞత్రియా
బాణాః పఞ్చ శిలీముఖస్య లలనాచూడామణీః సా ప్రియా.

వ్యా. మాలా ఇతి :- మాల పూర్వం వలె.

మాలేతి :- మాలోపమలో వలె, అనగా ఒక ఉపమేయానికి అనేక ఉపమానాలను చేర్చడంచేత మాలోపమ ఏర్పడినట్లు ఒకదానియందు అనేకవస్తువులు ఆరోపించబడినట్లయితే అది మాలారూపకం. ఎట్లనగా-

సౌందర్యస్యేతి :- లలనాచూడామణీః = స్త్రీలో చూడామణి అయిన, సా =

అ, ప్రీయా = ప్రీయురాలు, సౌందర్యస్య = సౌందర్యంయొక్క, తరజ్జిణీ = నది.
తరుణిమోత్కర్షస్య = యౌవనోత్కర్షయొక్క, హర్షోద్గమః = సంతోషావిర్భావం,
కాంతేః = కాంతియొక్క, కార్మణకర్మ = వశీకరణప్రక్రియ, నర్మరహసామ్ =
క్రీడారహస్యములయొక్క, ఉల్లాసనావాసభూః = విజృంభణానికి నివాసస్థానం.
వక్రగిరామ్ = వక్రములైన, మాటలకు, విద్యా = ఉపదేశంచేసేది. విదేః = బ్రహ్మ
దేవునియొక్క, అనవరతప్రప్రీణ్యసాక్షాత్కియా = అవిచ్ఛిన్నమైన ప్రప్రీణ్యం
యొక్క సాక్షాత్కారం. ఈమెను చూస్తే బ్రహ్మదేవునికి ఎంత ప్రప్రీణ్యం ఉందో
తెలుస్తుంది అని అర్థం. పశ్చశీలీముఖస్య = మున్నగునియొక్క, బాణాః = బాణాలు.

వి. ఇక్కడ ఉపమేయమైన ఒక్క ప్రీయురాలియందు తరంగిణి మొదలైన
అనేకఉపమానాలు ఆరోపించబడ్డాయి. అందుచేత ఇది మాలారూపకం.

అవ. పరంపరితరూపకానికి లక్షణం చెపుతున్నాడు.

కా. నియతారోపణోపాయః స్యాదారోపః పరస్య యః.

తత్ పరమృరితం శ్లిష్టే వాచకే భేదభాజి వా.

95

వృ. యథా-

శ్లో॥ విద్వన్మానసహంస వైరికమలాసంకోచదీప్తద్యుతే
దుర్గామార్గణనీలలోహిత సమిత్స్వికారవైశ్వానర,
సత్యప్రీతివిధానదక్ష విజయప్రాగ్భావభీమ ప్రభో
సామ్రాజ్యం వరవీర వత్సరశతం వైరిచ్ఛముచ్చైఃక్రియాః.

వృ. అత్ర మానసమేవ మానసమ్, కమలాయాః సంకోచ ఏవ
కమలానామసంకోచః, దుర్గాణామమార్గణమేవ దుర్గాయాః మార్గణమ్;
సమితాం స్వికార ఏవ సమిదాం స్వికారః. సత్యే ప్రీతిరేవ సత్యామ్
అప్రీతిః; విజయః పరపరాభవ ఏవ విజయః అర్జునః, ఏవమారోపణ
నిమిత్తో హంసాదేరారోపః. యద్యపి శబ్దాలంకారః అయమిత్యుక్తమ్,
వక్ష్యతే చ తథాపి, ప్రపిద్యనురోదాదత్రోక్తః, ఏకదేశవివర్తి హి ఇదమ్
అన్వైరభిధీయతే.

వ్యా. నియతేతి :- యః = ఏ, పరస్య = అన్యవస్తువుయొక్క, ఆరోపః = ఆరోపము, నియతారోపణోపాయః = వర్ణింపదగిఉండడంచేత తప్పక అపేక్షణీయమైన ఆరోపణకు సాధారణధర్మసంపాదనం ద్వారా ఉపాయం అగునో, తత్ = అది, వాచకే = వాచకం, శ్లిష్టే = శ్లిష్టమైనా, భేదభాజి వా = వేరుగా ఉన్నా, పరంపరితమ్ = పరంపరితము. అనగా వర్ణింపదగిన ఆరోపణానికి (ప్రకృతమైన ఆరోపణానికి) మరొక ఆరోపణం సాధారణధర్మసంపాదనంద్వారా ఉపాయం అయితే అది పరంపరితరూపకం అని అర్థం. ఒక రూపకం మరొకరూపకంమీద ఆధారపడిఉంటుంది. అని భావం. 'వాచకం' అనగా ప్రకృతరూపకానికి ఉపయుక్తమైన అన్యరూపకాన్ని చెప్పేది అని అర్థం. అది శ్లిష్టమైనా కావచ్చు. భిన్నరూపంలోనైనా ఉండవచ్చును.. శ్లిష్టమాలారూపపరంపరితరూపకానికి ఉదాహరణం. ఎట్లనగా-విద్యదితి-విద్యన్తానసహంస = విద్యాంసుల చిత్తము అనే మానససరోవరమునందు హంస అయినవాడా! 'మానస' శబ్దం శ్లిష్టం; ఇట్లే ముందుకూడా. వైరికమలాసంకోచదీప్తద్యుతే- 'కమలాసంకోచ', 'కమలా + అసంకోచ' అని రెండు విధాలుగా పదచ్ఛేదం, శత్రువుల లక్ష్మియొక్క సంకోచం అనే పద్మాల అసంకోచానికి, వికాసానికి, సూర్యుడా, దుర్గామార్గణనీలలోహిత- 'దుర్గా + అమార్గణ', 'దుర్గామార్గణ' అని రెండు విధాల పదచ్ఛేదం. దుర్గాలను వెదగక పోవడం అనే పార్వత్యన్వేషణంలో పరమేశ్వరుడా, సమిత్స్వీకారవైశ్వానర = యుద్ధం అనే సమిధలను స్వీకరించడంలో అగ్ని అయినవాడా, తకారాంత 'సమిత్' శబ్దానికి యుద్ధం అనీ-ధకారాంత 'సమిధ్' శబ్దానికి సమిధ అనీ అర్థం. సమిత్ + స్వీకార, సమిధ్ + స్వీకార = సమిత్స్వీకార అని సంధి. సత్యప్రీతివిధానదక్ష- 'సత్య + ప్రీతి', 'సతీ + అప్రీతి' అని రెండు విధాల పదచ్ఛేదం. సత్యమునందు ప్రీతిని చేయుట అనే సతీదేవికి కష్టం కలిగించడంలో దక్షుడా, సమర్థుడు, దక్షప్రజాపతి అని రెండర్థాలు. విజయప్రాగ్భావ భీమ = విజయం అనే విజయునికి, అర్జునునికి, వ్రథమోత్పత్తియందు భీమ సేనుడా, 'ప్రాగ్భావ' అనగా ముందు ఉండడం, ముందు పుట్టడం, రాజు విషయంలో విజయానికి ముందు ఇతడు ఉంటాడని, భీమ సేనుని పక్షంలో అర్జునునికంటె ముందు పుట్టాడనీ అర్థం. ప్రభో = సమర్థుడా, వరవీర = మహావీరుడా! వైరిశ్చమ్ = బ్రహ్మకు సంబంధించిన, వత్సరశతమ్ = సంవత్సరాల శతమును, సామ్రాజ్యమ్ = సామ్రాజ్యమును, ఉచ్చైః = ఉన్నతముగా, క్రియాః = చేసెదవుగాక.

వి. ఇక్కడ మానసమే మానసం, కమలాసంకోచమే కమలాసంకోచం, దుర్గామార్గణమే దుర్గామార్గణం, సమిత్స్వికారమే సమిత్స్వికారం, సత్యప్రీతియే సత్యప్రీతి, విజయప్రాగ్భావమే విజయప్రాగ్భావం అని శ్లిష్టరూపకాలను ఆధారంగా చేసికొని రాజునందుహంసత్వ-దీప్తమృతిత్వ-సీలలోహితత్వ-వైశ్వానరత్వ-దక్షత్వ భీమత్వాలు ఆరోపించబడ్డాయి. అందుచేత వరంపరితరూపకం. శ్లేషమీద ఆధార పడడం చేత శ్లిష్టరూపకం. ఒకే ఉపమేయంమీద అనేక ఉపమానాలను ఆరోపించడంచేత మాలాహూపకం.

వ్యా. అత్రేతి:- ఇక్కడ మానసమే మానసం. కమలయొక్క సంకోచమే కమలాల అసంకోచం, దుర్గాల అమార్గణమే దుర్గయొక్క మార్గణం. సమిత్తుల స్వికారమే, సమిధల స్వికారం, సత్యమునందు ప్రీతియే సత్యమందు అప్రీతి, పరులను పరాభనింపచేయడం అనే విజయమే విజయము, అర్జునుడు. ఈ విధంగా ఆరోపణలు హంసాద్యారోపానికి నిమిత్తాలు.

యద్యపీతి:- ఇక్కడ మానసాదిపదాలు పరివృత్త్యసహాలు. అందుచేత శబ్దాలంకారం. హంసాదిపదాలు పరివృత్త్యసహాలు; అందుచేత అర్థాలంకారం. ఈ విధంగా ఇది శబ్దార్థోభయాలంకారం అని నవమోల్లాసంలో "ఇహ దోషగుణాలంకారాణామ్" ఇత్యాదిగ్రంథంలో చెప్పినట్లే మున్ముందు కూడా సంకరాలంకార ప్రకరణంలో చెప్పబడనున్నది. అయినా ప్రసీద్ధిని పట్టి ఈ శ్లిష్టరూపకాన్ని అర్థాలంకారాల ముఠ్య చెప్పడం జరిగింది. ప్రాచీనులైన బామహాదులు దీనిని ఏకదేశ వివర్తి రూపకం అని చెప్పి ఉన్నారు కదా.

వృ. భేదభాజి యథా-

శ్లో॥ ఆలానం జయకుజ్జరస్య దృషదాం సేతుర్విపద్వారిధేః
పూర్వాద్రిః కరవాలచణ్డమహస్రో లీలోపధానం శ్రియః,
సంగ్రామామృతసాగరప్రమథనక్రీడావిధౌ మన్దరో
రాజన్ రాజతి వీరవై రివనితావై ధవ్యదస్తే భుజః. 426

వృ. అత్ర జయాదేర్భిన్నశబ్దవాచ్యస్య కుజ్జరత్వాద్యారోపే భుజస్య ఆలానత్వారోపో యుజ్యతే.

వ్యా. భిన్నంగా ఉన్నప్పుడు, అనగా శ్లేష లేనప్పుడు, ఎట్లనగా-

ఆలానమితి:- రాజన్ = రాజా! జయకుజ్జరస్య = జయమనే ఏనుగకు, ఆలానమ్ = బంధన స్తంభమూ, విపద్వారిధేః = అపద లనే సముద్రానికి, దృషదాం నేతుః = రాళ్ళతో కట్టిన నేతువు, కరవాలచణ్ణమహసః = ఖద్గం అనే సూర్యునికి, పూర్వాదిః = పూర్వాది (తూర్పుపర్వతం), శ్రియః = సంపద అనే లక్ష్మికి, లీలోపదానమ్ = విలాసార్థమైన తలగడ, సంగ్రామామృతసాగరప్రమథనక్రీడా విధౌ = యుద్ధం అనే క్షీరసాగరాన్ని మథించడంలో, మన్దరః = మందరపర్వతమూ వీరవై రివనితావై ధవ్యధః = వీరులైన శత్రువుల స్త్రీలకు వైధవ్యం ఇచ్చేదీ ఆయిన, తే భుజః = నీ భుజం, రాజతి = ప్రకాశిస్తూన్నది.

అత్రేతి:- ఇక్కడ వేరు వేరు శబ్దాలచేత చెప్పబడిన జయాదులయందు కుంజరత్వాదులను ఆరోపించగా భుజానికి ఆలానత్వారోపం యుక్తంగా ఉంది.

వి. జయంమీద కుంజరత్వాన్ని ఆరోపించడం మూలాన భుజంమీద ఆలానత్వం ఆరోపించడం కుదిరింది. ఇట్లే విపదాదులవిషయంలో కూడా. అందుచేత ఒక రూపకానికి మరొక రూపకం నిమిత్తం అవడంచేత పరంపరిత రూపకం. ఒక ఉపమేయం (భుజం) మీద అనేక ఆలానత్వాదులు ఆరోపించడం చేత మాలారూపం. శ్లేషలేదు గాన అశ్లిష్టం. 'శ్రియః' అనే చోట మాత్రం శ్లిష్టం.

అవ. మాలారూపం కాని శ్లిష్టపరంపరితరూపకానికి అశ్లిష్టపరంపరితరూప కానికి ఉదాహరణలు చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ అలౌకికమహాలోకప్రకాశితజగత్ప్రయః,

స్తూయతే దేవ సద్వంశముక్తారత్నం న కై ర్భవాన్. 427

శ్లో॥ నిరవధి చ నిఙాశ్రయం చ యస్య

స్థితమనివ ర్థితకౌతుకప్రశ్నమ్,

ప్రథమ ఇహ భవాన్ స కూర్మమూర్తి

ర్జయతి చతుర్దశలోకవల్లికన్దః

428

వృ. ఇతి చ అమాలారూపకమపి పరంపరితం ద్రష్టవ్యమ్.

వ్యా. దేవ = రాజా! అలౌకికమహాలోకప్రకాశితజగత్ప్రయః = అలౌకికమైన

గొప్ప కాంతిచేత ప్రకాశింపజేయబడిన ముల్లోకాలు గల, సద్వంశముక్తారత్నమ్
=మంచి వంశం అనే మంచివెదురుకజ్జయందు పుట్టిన ముత్యమైన, భవాన్=నీవు,
తైః=ఎవరిచేత, న స్తూయతే=స్తుతించబడడంలేదు ?

వి. ఇక్కడ వంశశబ్దం శ్లిష్టం. కులమునందు వేణుదండత్వాన్ని ఆరో
పించడంవల్ల రాజునందు ముక్తామణిత్యారోపం వీలయింది. అందుచేత పరంపరిత
రూపకం. ఒకే ఉపమేయంమీద అనేక ఉపమానాల ఆరోపం లేదు కాబట్టి మాలా
రూపకం కాదు.

వ్యా. నిరవధీతి-యస్య=ఏ నీయొక్క, నిరవధి=అవధి లేనిది, నిరాశ్రయం
చ=ఆశ్రయం లేనిదీ ఆయిన, స్థితమ్=నిలచుట, ఏ ఆధారమూ లేకుండా
ఉండడం, అనివర్తితకౌతుకప్రపంచమ్=నివర్తింపజేయడని కౌతుకం గల ప్రపంచం
కలదో, సః=అట్టివాడవు, చతుర్దశలోకవల్లికన్దః=పద్నాలుగు లోకా లనే
లతకు దుంపవూ (అంకురమూ) అయిన, ప్రథమః కూర్మమూర్తిః=మొదటి కూర్మ
మైన, భవాన్=నీవు. జయతి=సర్వోత్కర్షగా ఉన్నావు.

వి. ఇక్కడ చతుర్దశలోకాలయందు వల్లిత్వాన్ని ఆరోపించడంచేత,
కూర్మమూర్తి యందు కందత్వారోపం కుదిరింది శ్లేషలేదు. అందుచేత, ఒక
ఉపమేయం మీద అనేక ఉపమానాల ఆరోపణ లేదు. అందుచేత శ్లిష్టం కాని పరం
పరితరూపకం. మాలారూపకం కాదు.

వా. ఇతీతి-ఈ విధంగా (పై రెండు శ్లోకాలలో చూపిన విధంగా) మాలా
రూపకం కాని పరంపరితరూపకం కూడా చూచుకొనవలెను.

శ్లో॥ కిసలయకరైర్లతానాం కరకమలైః కామినాం మనో జయతి
నలిసీనాం కమలముఖైః ముఖేన్దుభిర్యోషితాం మదనః 429

వృ. ఇత్యాదిరసనారూపకం న వైచిత్ర్యవదితి న లక్షితమ్

వ్యా. కిసలయేతి-మదనః = మన్మథుడు, లతానామ్ = లతలయొక్క,
కిసలయకరైః=చిగుళ్ళనే కరములచేత, యోషితామ్=స్త్రీలయొక్క, కరకమలైః
కరము లనే పద్మాలచేత, ముఖేన్దుభిః=ముఖా లనే చంద్రులచేత, నలిసీనామ్=
వద్మలతలయొక్క, కమలముఖైః=కమలము లనే ముఖాలచేత, కామినామ్=
కాముకులయొక్క, మనః=మనస్సును, జయతి=జయించుచుండును.

వి. ఇక్కడ 'కిసలయకరైః' 'కరకమలైః' అనే పదాలలో పూర్వపదం లోని 'కర' శబ్దం రెండవపదంలో గ్రహించబడింది. 'కమలముఖైః' ముఖేన్దుభిః' అనే పదాలలో మొదటిపదంలో ఉన్న 'ముఖ' శబ్దం రెండవ పదంలో గ్రహించబడింది. ఇది రశనారూపకం అని చెప్పవచ్చును. కాని దీనిలో అంత అందం ఏమీ లేకపోవడంచేత దీన్ని వేరుగా చెప్పలేదు అని అంటున్నాడు.

వ్యా. ఇత్యాదీతి-ఈ మొదలైన రశనారూపకంలో వైచిత్ర్యం లేదు గాన దానికి లక్షణం చెప్పలేదు.

7. అపహ్నుత్యలంకారం

కా. ప్రకృతం యన్నిషిధ్యాన్యత్ సాధ్యతే సా త్వపహ్నుతిః.

వృ. ఉపమేయమ్ అసత్యం కృత్వా ఉపమానం సత్యతయా యత్ స్థాప్యతే సా తు అపహ్నుతిః. ఉదాహరణమ్.

శ్లో॥ అవాప్తః ప్రాగల్భ్యం పరిణతరుచః శైలతనయే
కలజ్జోగై నైవాయం విలసతి శశాజ్కస్య వపుషి,
అముష్యేయం మన్యే విగలదమృతస్యన్దశిశిరే
రతిశ్రాంతా శేతే రజనిరమణీ గాఢమురసి.

430

వ్యా. ప్రకృతమితి :- ప్రకృతమ్ = ప్రకృతమైన ఉపమేయాన్ని, నిషిధ్య = నిషేధించి, అన్యత్ = అప్రకృతమైన, ఉపమానం, యత్ సాధ్యతే = సాధించబడడం అనేది ఏది కలదో, సా = అది, అపహ్నుతిః = అపహ్నుత్యలంకారము.

ఉపమేయమితి :- ఉపమేయాన్ని అసత్యమైనదాన్నిగా చేసి, అనగా అది కాదు అని చెప్పి, ఉపమానాన్ని సత్యంగా స్థాపించడం అపహ్నుతి.

వి. శాబ్ది, ఆర్థి అని అపహ్నుతి రెండు విధాలు. ఉపమేయం అసత్యం అని ప్రత్యక్షంగా శబ్దంతో చెప్పితే అది శాబ్ది. ఆక్షేపలభ్యమైనది, అర్థాన్ని పట్టి ఊహించేది ఆర్థి. ఆర్థి అయిన అపహ్నుతి కొన్ని చోట్ల కపటం అని అర్థం గల శబ్దాలను ప్రయోగించడంచేత, కొన్ని చోట్ల పరిణామం అనే అర్థం గల శబ్దాలను ప్రయోగించడంచేత, కొన్ని చోట్ల మరొక విధంగాను సూచించబడుతుంది.

వ్యా. శాబ్దాపహ్నుతికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు. అవాప్తః ఇతి:- పూర్వ చంద్రునిలోని కలంకం చూపుతూ మహేశ్వరుడు పార్వతితో అంటున్నాడు. శైల తనయే = పార్వతీ! పరిణతరుచః = పూర్వమైన కాంతి గల, శశాంజ్ఞస్య = చంద్రునియొక్క, వపుషి = శరీరమునందు, ప్రాగల్భ్యమ్ = ప్రకటత్వాన్ని, అవాప్తః = పొందిన, ఆయమ్ = ఈ పదార్థం, కలంజ్ఞః = కలంకం, నైవ విలసతి = ప్రకాశించడంలేదు, కలంకం కాదు. ఇయమ్ = ఈ, రజనిరమణీ = రాత్రి అనే స్త్రీ, రతిశ్రాంతా = రతిచేత అలసినదై, అముష్య = ఇతనియొక్క, విగల దమృతస్యన్దశిరే = స్రవిస్తూన్న అమృతప్రవాహంచేత చల్లనైన, ఉరసి = వక్ష స్థలమునందు, గాఢమ్ = గాఢంగా, శేతే = శయనించుచున్నది అని, మన్యే = తలుస్తున్నాను.

వి. ఇక్కడ ఉపమేయమైన కలంకాన్ని అసత్యం చేసి, అది కాదు అని చెప్పి, ఉపమానమైన రాత్రి సత్యమైనదిగా చెప్పబడింది కాబట్టి అపహ్నుత్య లంకారం. 'నైవ' అని 'నక్ష'ను ప్రయోగించి ప్రత్యక్షంగా నిషేధించడంచేత శాబ్ది అయిన అపహ్నుతి.

అవ. నిషేధించడంలో భంగిభేదంచేత లక్ష్యాలలో భేదాన్ని సూచిస్తున్నాడు.

వృ. ఇత్తం వా-

శ్లో॥ బత సఖి కియదేతత్ పశ్య వైరం స్మరస్య
ప్రియవిరహకృశేఽస్మిన్ రాగిలోకే తథా హి,
ఉపవనసహకారోద్భాసిభృజ్చచ్చలేన
ప్రతివిశిఖమనేనోట్టజ్జితం కాలకూటమ్.

431

వృ. అత్ర న సభృజ్గాణి సహకారాణి, అపి తు సకాలకూటాః
శరా ఇతి ప్రతీతిః. ఏవం వా-

శ్లో॥ అముష్మిన్ లావణ్యామృతసరసి నూనం మృగదృశః
స్మరః శర్వప్లుష్టః పృథుజఘనభాగే నిపతితః,

యదజ్ఞాజ్ఞారాణాం ప్రశమపిశునా నాభికుహరే

శిఖా ధూమస్యేయం పరిణమతి రోమావలివపుః. 432

వృ. అత్ర న రోమావలిః, ధూమశిఖేయమితి ప్రతిపత్తిః. ఏకమియం భజ్యంతరై రహ్యాహ్యే.

వ్యా. ఈ విధంగానై నా (ఉదాహరణం ఉండవచ్చును).

బలేతి :- సఖి = సఖురాలా! స్మరస్య = మన్మథునకు, ప్రేయవిరహకృశే = ప్రేయుల విరహంచేత కృశమైన, అస్మిన్ = ఈ, రాగిలోకే = అనురాగవంతుల సముదాయమునందు, ఏతత్ = ఈ, వైరమ్ = వైరము, కియత్ = ఎంతో, పశ్య = చూడు, ఉపవనసహకారోద్భాసిభృజ్చర్చలేన = ఉద్యానంలోని మామిడిపువ్వుల మీద ప్రకాశిస్తున్న తుమ్మెద లనే మిషచేత, అనేన = ఇతనిచేత, ప్రతివిశిఖమ్ = ఒక్కొక్క బాణం మీదా కూడ, కాలకూటమ్ = కాలకూటవిషం, ఉట్టజ్జితమ్ = ఉంచబడినది. బల = ఎంత కష్టం!

వి. ఇక్కడ తుమ్మెదలతో కూడిన మామిడి వూవులు కావు; కాలకూటం వూసిన బాణాలు అనే అర్థం ప్రతీయమానం అవుతుంది.

పై అర్థం శబ్దంచేత ప్రత్యక్షంగా చెప్పబడక 'చల' శబ్దప్రయోగంద్వారా సూచించబడింది గాన ఇది ఆర్థాపహ్నాత్యలంకారం అని భావం. ఈ విధంగానై నా ఉదాహరించవచ్చు.

అముష్మిన్ ఇతి :- శర్వస్థుష్టః = శివునిచేత కల్పివేయబడిన, స్మరః = మన్మథుడు, నూనమ్ = సత్యంగా, మృగదృశః = ఈ మృగనయనయొక్క, వృథుజఘనభాగే = విశాలమైన జఘన ప్రదేశమునందు, అముష్మిన్ = ఈ, లావణ్యా మృతసరసి = లావణ్యమృతంయొక్క సరస్సునందు, నిపతితః = పడినాడు, యత్ = ఎందువలన అనగా, అజ్ఞాజ్ఞారాణామ్ = ఇతని అవయవాల బొగ్గుల యొక్క, ప్రశమపిశునా = శాంతించుటను సూచించే, ఇయమ్ = ఈ, ధూమస్య శిఖా = ధూమశిఖ, నాభికుహరే = నాభిరంధ్రమునందు, రోమావలివపుః = రోమ వంక్తిరూపం గలదై, పరిణమతి = పరిణమించుచున్నది.

వి. ఇక్కడ 'పరిణమతి' అనే శబ్దాన్ని ప్రయోగించడం ద్వారా రోమా

వలిని నిషేధించి దూమరేఖను సత్యం చేసి నట్లు అయినది గాన అర్థఅపహ్నుత్య లంకారం.

వ్యా. అత్రేతి :- ఇక్కడ ఇది రోమావలి కాదు; దూమరేఖ అని ప్రతీతి కలుగుతున్నది. ఈ విధంగా ఈ అలంకారాన్ని ఇతరభంగులతో కూడా ఊహించుకొనవలెను.

8. శ్లేషాలంకారం

కా. శ్లేషః స వాక్య ఏకస్మిన్ యత్రానేకార్థతా భవేత్. 96

వృ. ఏకార్థప్రతిపాదకానామేవ శబ్దానాం యత్రానేకోఽర్థః స శ్లేషః. ఉదాహరణమ్.

శ్లో॥ ఉదయమయతే దిజ్జాలిన్యం నిరాకురుతేతరాం
నయతి నిధనం నిద్రాముద్రాం ప్రవర్తయతి క్రియాః,
రచయతితరాం స్వైరాచారప్రవర్తనకర్తనం
బత బత లసత్తేజఃపుష్పో విభాతి విభాకరః. 433

వృ. అత్రాభిదాయా అనియన్త్రణాత్ ద్వావప్యర్కభూషే వాచ్యో.

వ్యా. శ్లేష ఇతి :- యత్ర = ఎక్కడ, ఏకస్మిన్వాక్యే = ఒక వాక్యము నందు, అనేకార్థతా = అనేకములైన అర్థములు కలిగి ఉండడం, భవేత్ = అవు తుందో, సః = అది, శ్లేషః = శ్లేష.

వి. పరివృత్తిసహలైన శబ్దాలు, ఒకే తొడిమికి ఉన్న రెండు పండ్ల వలె ఉన్న రెండు అర్థాలను బోధిస్తే అది శ్లేష. ఇదే అర్థశ్లేష.

వ్యా. ఏకేతి :- ఒకే అర్థాన్ని బోధించే శబ్దాలకు ఎక్కడ అనేకార్థాలు ఉంటాయో అది శ్లేష. ఉదాహరణం ఎట్లగా.

ఉదయమితి :- ఈ శ్లోకంలో సూర్యుడు, విభాకరు డనే రాజు వర్ణించబడు

తున్నారు. రెండర్థాలలోను కూడ ఇక్కడ ప్రయోగించిన శబ్దాలు బోధించే అర్థాలు వేరు వేరు విధంగా అన్వయిస్తాయి. లసత్తేజఃపుష్టః = ప్రకాశిస్తున్న తేజః సముదాయం గల, విభాకరః = సూర్యుడు (విభాకరు డను పేరు గల రాజు అని రెండవ అర్థం), ఉదయమ్ = ఉదయాదిని, (అభివృద్ధిని). ఆయతే = పొందుచున్నాడు. దిజ్మాలిన్యమ్ = దిక్కులమలినత్వాన్ని, (దిక్కులలో ఉన్న ప్రజలమలినత్వాన్ని) నిరాకురుతేతరామ్ = పూర్తిగా నిరాకరిస్తున్నాడు. నిద్రాముద్రామ్ = నిద్రవలన కలిగిన నేత్రనిమీలనమును, (అలసత్వాన్ని), నిధనం నయతి = నశింపచేస్తున్నాడు. క్రియాః = క్రియలను, ప్రవర్తయతి = ప్రవర్తింపచేస్తున్నాడు. స్వైరాచారప్రవర్తనకర్తనమ్ = స్వేచ్ఛాచారాల ప్రవర్తనంయొక్క చేదమును (సూర్యుని పక్షంలో జారవోరాదుల స్వేచ్ఛాప్రవృత్తి; రాజపక్షంలో ప్రజల స్వేచ్ఛాప్రవృత్తి), రచయతితమామ్ = బాగాచేయుచున్నాడు, బత బత = ఏమి ఆశ్చర్యం.

అత్రేతి :- ఇక్కడ అభిధ నియంత్రించబడలేదు. అందువలన ఈ సూర్యుడు, రాజు, ఇద్దరూ కూడా వాచ్యార్థులే.

వి. 'ఉదయమ్' ఇత్యాదిశబ్దాల అర్థం ఇట్లే చెప్పాలి అని నియమించే సంయోగాదులు ఏవీ లేకపోవడంచేత రెండు అర్థాలు కూడా వాచ్యులే. ఈ పదాలు పర్యాయపరివృత్తిసహాలు అవడంచేత అర్థశేష. 'విభాకర' శబ్దం మాత్రం పరివృత్త్యసహం. అందుచేత అక్కడ శబ్దశేష.

9. సమాస్యోక్త్యలంకారం

కా. పరోక్తిర్భేదకైః శ్లిష్టైః సమాస్యోక్తిః.

వృ. ప్రకృతార్థప్రతిపాదకవాక్యేన శ్లిష్టవిశేషణమాహాత్మ్యాత్, న తు విశేష్యస్య సామర్థ్యాదపి, యత్ అప్రకృతస్యార్థస్యాభిధానం సా సమానేన సంక్షేపేణార్థద్వయకథనాత్ సమాస్యోక్తిః. ఉదాహరణమ్.

గాథ. లహిణీణ తుజ్జ బాహుష్పంసం జీవ స కోవి ఉల్లాసో,
జలలచ్చీ తుహ విరహేణ హూజ్జలా దుబ్బలాణం సా.

“లబ్ధ్యా తవ బాహుస్పర్శం యస్యాః స కోఽప్యుల్లాసః
జయలక్ష్మీస్తవ విరహే న ఖలూజ్జ్వలా దుర్బలా నను సా”

వృ. అత్ర జయలక్ష్మీశబ్దస్య కేవలం కాంతావాచకత్వం నాస్తి.

వ్యా. పరేతి :- శ్లిష్టైః=శ్లిష్టములైన, భేదకైః=విశేషణాలచేత, పరోక్తిః=మరొక అర్థం చెప్పడం, సమాసోక్తిః=సమాసోక్తిః.

ప్రకృతేతి :- ప్రకృతార్థాన్ని బోధించే వాక్యంచేత శ్లిష్టములైన విశేషణాల మహాత్మ్యంవల్ల, అంతేకాని విశేష్యసామర్థ్యం వల్ల కూడా కాదు, అప్రకృతమైన అర్థాన్ని చెప్పడం సమాసోక్త్యలంకారం. సమాసేన-సంక్షేపంచేత, రెండు అర్థాలు చెప్పడంచేత దీనికి ‘సమాసోక్తి’ అని పేరు వచ్చింది. ఇక్కడ సంక్షేపం అనగా తక్కువ మాటలు అని అర్థం. రెండు వాక్యాలలో చెప్పవలసిన రెండు బావాల్ని ఒకే వాక్యం చేత చెప్పడం అని అర్థం. ఉదాహరణం.

లబ్ధ్యా ఇతి :- యుద్ధరంగంలో పడి ఉన్న స్వామిని చూచి వీరపత్ని అంటూన్న మాటలు. తవ=నీయొక్క, బాహుస్పర్శమ్=బాహుస్పర్శను, లబ్ధ్యా=పొంది, యస్యాః=ఎవతెకు, సః=ఆ, కోఽపి=చెప్పశక్యం కాని, ఉల్లాసః=హర్షం ఉండేదో, సా=ఆ, జయలక్ష్మీః=జయలక్ష్మి, తవ విరహే=నీ విరహమునందు, దుర్బలా=దుర్బలురాలై, ఉజ్జ్వలా=ప్రకాశిస్తూన్నది, న ఖలు=కాదు కదా.

అత్రేతి :- ఇక్కడ కేవలజయలక్ష్మీశబ్దం కాంత అనే అర్థాన్ని బోధించు జాలదు.

‘జయలక్ష్మి’ శబ్దానికి కేవలం జయలక్ష్మి అని మాత్రమే అర్థం. కాంత అనే అర్థం దీనివల్ల రాదు. అయినా ‘బాహుస్పర్శం లబ్ధ్యా’ ఇత్యాదివిశేషణాలకు కాంతా విషయకార్థాన్ని కూడా బోధించే శక్తి ఉంది. అందుచేత ప్రియుని హస్తస్పర్శ కలగగానే అనిర్వాచ్యమైన హర్షం పొందిన ఒక నాయిక ఆతని విరహంలో దుర్బలయై కాంతిని అంతా కోల్పోవడం అనే మరొక అర్థం సురిస్తూన్నది. జయలక్ష్మి వ్యవహారం వ్యంగ్యమైన ఈ కాంతావ్యవహారం కంటే అభిన్నం అన్నట్లు గోచరిస్తుంది. ఈవిధంగా వ్యంగ్యమైన వ్యవహారానికి, వాచ్యమైనవ్యవహారానికి అభేదం

గోచరించడం, వ్యంగ్యవ్యవహారాన్ని వాచ్యవ్యవహారమీద ఆరోపించడం, సమాసోక్తి.

10 నిదర్శనాలంకారం

కా. నిదర్శనా

అభవన్ వస్తుసంబంధ ఉపమాపరికల్పకః.

97

వృ. నిదర్శనం దృష్టాంతకరణమ్. ఉదాహరణమ్.

శ్లో॥ క్వసూర్యప్రభవో వంశః క్వ చాల్పవిషయా మతిః.

తితీర్షురుస్తరం మోహాదుడుపేనాస్మి సాగరమ్. 435

వృ. అత్ర ఉడుపేన సాగరతరణమివ మన్మథ్యా సూర్యవంశ వర్జనమిత్యుపమాయాం పర్యవస్యతి.

వ్యా. నిదర్శనేతి :- అభవన్ = సంభవించని, కుదరని, వస్తుసంబంధః = పదార్థముల లేదా, వాక్యార్థముల సంబంధం, ఉపమాపరికల్పకః = ఉపమను కల్పించినట్లయితే అది, నిదర్శనా = నిదర్శనాలంకారం.

నిదర్శనమితి :- 'నిదర్శనమ్' అనగా దృష్టాంతంగా చూపడం. అది దీనిలో ఉంటుంది కాబట్టి దీనికి నిదర్శన అనిపేరు. ఈ అలంకారంలో చెప్పిన వస్తుసంబంధం కుదరకపోవడంచేత ఆ రెండింటికి ఉపమానోపమేయభావం కల్పించడం జరుగుతుంది. దృష్టాంతాలంకారంలో కుదరకపోవడం అనేది ఉండదు. ఈ రెండింటికి అదే భేదం. ఉదాహరణం.

కీర్తితి :- రఘువంశంలోని శ్లోకం. సూర్యప్రభవః = సూర్యుడు కారణంగా గల, సూర్యునివలన పుట్టిన, వంశః = వంశం, క్వ = ఎక్కడ? అల్పవిషయా = అల్పములైన విషయాలు గల, మతిః = బుద్ధి, క్వ = ఎక్కడ? మోహాత్ = అజ్ఞానంవల్ల, దుస్తరమ్ = దాట శక్యం కాని, సాగరమ్ = సముద్రాన్ని, ఉడుపేన = తెప్పచేత, తితిర్షుః = దాటనిశ్చయించినవాడను, అస్మి = అయి ఉన్నాను.

అత్రేతి :- ఇక్కడ "నా మతిచేత సూర్యవంశాన్ని వర్ణించడం తెప్పచేత సముద్రాన్ని దాటడం వంటిది" అని ఉపమలో పర్యవసానం చెందుతున్నది.

వి. సూర్యవంశాన్ని వర్ణించే సందర్భంలో “నేను సాగరాన్ని దాటా లని అనుకుంటూన్నాను” అని సాగరతరణసంబంధాన్ని చెప్పడం అసంగతం. అందుచేత ఇది (సాగరతరణసంబంధవచనం) ఉడుపంతో సాగరతరణం వలె నా మతితో సూర్యవంశవర్ణనం అసంభావ్యం (ఊహింప శక్యం కాని విషయం) అని ఉపనును కల్పిస్తున్నది. అందుచేత ఇక్కడ వాక్యార్థనిదర్శన.

వృ- యథా వా -

శ్లో॥ ఉదయతి వితతోర్ద్వరశ్శిరః

వహిమరుచౌ హిమధామ్ని యాతి చాస్తమ్,

వహతి గిరిరయం విలమ్బిఘ్నా

ద్వయపరివారితవారణేంద్రలీలామ్.

536

వృ. అత్ర కథమన్యస్య లీలామన్యః వహతీతి తత్సద్వశీమిత్యుపమాయాం పర్యవసాసమ్.

వ్యా. మరియుక ఉదాహరణం. ఎట్లనగా. (ఇది పదార్థనిదర్శనకు ఉదాహరణం).

వ్యా. ఉదయతీతి :- వితతోర్ద్వరశ్శిరః = విస్తీర్ణములైన, పైకి ప్రసరిస్తున్న, కిరణా లనే త్రాళ్ళు గల, అహిమరుచౌ = సూర్యుడు, ఉదయతి = ఉదయించుచుండగా, హిమధామ్ని = చంద్రుడు, అస్తమ్ = అస్తాదిని గూర్చి, యాతి చ = వెళ్ళుచుండగా, అయం గిరిః = ఈ పర్వతం, (రై వతకపర్వతం) విలమ్బిఘ్నాద్వయపరివారితవారణేంద్రలీలామ్ = వ్రేలాడుచున్న రెండు ఘంటలతో సంబంధించిన గజేంద్రము లీలను, వహతి = వహిస్తున్నది.

అత్రేతి :- ఇక్కడ ఒకదాని లీలను మరొకటి ఎలా వహిస్తుంది? అందుచేత ‘దానితో సమానమైన లీలను’ అని ఉపమలో పర్యవసానం.

వి. ఏనుగు శోభ వేరు, పర్వతం శోభ వేరు. పర్వతం ఏనుగు శోభను వహించడం అనేది కుదరదు. అందుచేత “ఆ పర్వతం ఏనుగు శోభవంటి శోభను వహిస్తున్నది” అని ఉపమ కల్పించబడుతుంది. ‘వారణేంద్రలీలా’ పదార్థ ‘గిరి’

పదార్థాల సంబంధం అనుపపన్నం అవడంచేత కల్పించబడిన బౌద్ధమ్యం అవడం చేత ఇది పదార్థ నిదర్శన.

అవ. మాలారూపనిదర్శనను ఉదాహరిస్తున్నాడు.

శ్లో దోర్భ్యాం తిత్తీర్షతి తరజ్జవతీం భుజ్జ
మాదాతుమిచ్ఛతి కరే హరిణాజ్జబిమ్భమ్.
మేరుం లిలజ్ఞయిషతి ద్రువమేష దేవ
యస్తే గుణాన్ గదితుముద్యమమాదధాతి.

437

వృ. ఇత్యాదౌ మాలారూపాపేషా ద్రష్టవ్యా.

వ్యా. దేవేతి:- దేవ = ఓ! దేవా! యః = ఎవడు, తే = నీయొక్క, గుణాన్ = గుణాలను, గదితుమ్ = చెప్పటకు, ఉద్యమమ్ = ఉద్యమమును, ఆదధాతి = చేయునో అతడు, దోర్భ్యామ్ = బాహువులతో, తరజ్జవతీమ్ = మహానదిని, లిలజ్ఞయిషతి = లంఘింప గోరుచున్నాడు. హరిణాజ్జబిమ్భమ్ = చంద్రబింబమును, కరే = హస్తమునందు, ఆదాతుమ్ = గ్రహించుటకు, ఇచ్ఛతి = కోరుచున్నాడు. మేరుమ్ = మేరుపర్వతమును, లిలజ్ఞయిషతి = లంఘించ దలచుచున్నాడు. ద్రువమ్ = నిశ్చయము.

ఇతీతి. ఇత్యాదులలో ఈ నిదర్శనను మాలారూపంలో కూడా చూచుకోవాలి.

వి. “ఎవడు నీ గుణగణాలను చెప్పే ప్రయత్నం చేస్తాడో” అనేది ఒక వాక్యార్థం. “అతడు నదిని బాహువులతో దాటగోరుచున్నాడు” ఇత్యాదికం మరొక వాక్యార్థం. ఈ రెండింటికి ఇక్కడ చెప్పిన సంబంధం అసంభావ్యం. అందుచేత “నీ గుణగణాలను చెప్పడం నదీతరణాదులతో సమానం” అని ఉపమలో పర్యవసానం చెందుతుంది. మూడు ఉండడంచేత మాలారూపనిదర్శన.

అవ. మరొకవిధ మైన నిదర్శనను నిరూపిస్తున్నాడు—

కా. స్వస్వ హేత్వస్వయస్యోక్తిః క్రియయైవ చ సా పరా

వృ. క్రియయైవ స్వస్వరూప స్వకారణయోః సంబంధో యదవగమ్యతే సా అపరా నిదర్శనా. యథా-

శ్లో॥ ఉన్నతం పదమవాప్య యో లఘు
 ర్హేలయైవ స పతేదితి బ్రువన్,
 శైలశేఖరగతో దృషత్కణ
 శ్చారుమారుతధుతః పతత్యధః.

438.

వృ. అత్ర పాతక్రియయా పతనస్య, లాఘవే సతి ఉన్నతిపద
 ప్రాప్తిరూపస్య చ సంబంధః ఖ్యాప్యతే.

వ్యా. స్వేతి-క్రియయైవ = క్రియచేతనే, స్వస్వహేత్వస్వయస్య = తనకు,
 తన కారణానికి ఉన్న సంబంధాన్ని చెప్పడం, అపరా = మరియొక విధమైన, సా
 = నిదర్శన.

క్రియయేతి-క్రియచేతనే స్వస్వరూప-స్వకారణాల సంబంధం బోధించబడి
 నప్పుడు అది మరియొక నిదర్శన.

వి. ఒక క్రియ ఉంది. దానికి ఒక కారణం ఉంటుంది. అందుచేత ఆ
 క్రియ కార్యం. తనకీ తన కారణానికీ ఉన్న సంబంధాన్ని ఆ క్రియ బోధించి
 నట్లయితే అది మరొక విధమైన నిదర్శన అని అర్థం.

వ్యా. ఎట్లనగా-యః = ఎవడు (వీది), లఘుః = తేలిక అయిన
 వాడో (అయినదో), సః = వాడు (అది), ఉన్నతమ్ = ఉన్నతమైన, పదమ్ =
 స్థానమును, అవాప్య = పొంది, హేలయైవ = అనాయాసంగావే, పతేత్ = పడి
 పోవును, ఇతి = అని, బ్రువన్ = చెప్పుచూ, శైలశేఖరగతః = పర్వతశిఖరంమీద
 ఉన్న, దృషత్కణః = చిన్న రాయి, చారుమారుతధుతః = మృదువైన వాయువు
 చేత కదల్చబడినదై, అధః = క్రింద, పతతి = పడుచున్నది.

అత్రేతి:- ఇక్కడ పాతక్రియచేత పతనానికి, లఘువు అయి ఉండి ఉన్నత
 పదం పొందడానికి సంబంధం చెప్పబడుతున్నది.

వి. 'పతతి' అనే పతనక్రియ కార్యం. 'పతేత్' అనే పదం ఈ పతనరూప
 కార్యానికి, దీనికి కారణమైన 'లఘువై ఉండి ఉన్నతపదం పొందడం' అనే దానికి
 ఉన్న సంబంధాన్ని బోధిస్తున్నది. "లఘువైనవాడు ఉన్నతపదాన్ని పొందడం."

పతనానికే హేతువు" అనే ఆర్థం బోధిస్తున్నది. అందుచేత ఇది మరొకవిధమైన నిదర్శన.

11. అప్రస్తుతప్రశంసాలంకారం.

కా. అప్రస్తుతప్రశంసా యా సా నైవ ప్రస్తుతాశ్రయా, 98

వృ. అప్రాకరణికస్యాభిదానేన ప్రాకరణికస్యాక్షేపః అప్రస్తుత ప్రశంసా.

కా. కార్యే నిమిత్తే సామాన్యే విశేషే ప్రస్తుతే సతి తదన్యస్య వచస్తుల్యే తుల్యస్యేతి చ పఞ్చదా. 99

వృ. తదన్యస్య కారణాదేః. క్రమేణోదాహరణమ్.

వ్యా. అప్రస్తుతేతి-యా = ఏ, అప్రస్తుతప్రశంసా = అప్రకృతమైనదాని వర్ణనం ఉన్నదో, సా = అది, ప్రస్తుతాశ్రయా = ప్రకృతార్థానికి సంబంధించినది, అనగా ప్రకృతార్థజ్ఞానం కలగడానికి హేతువు, అయినట్లయితే, నైవ = అప్రస్తుత ప్రశంసయే.

అప్రాకరణికేతి. అప్రాకరణికమైనదానిని చెప్పడందేత ప్రాకరణికార్థాన్ని ఆక్షేపించడం (గ్రహించడం) 'అప్రస్తుతప్రశంస'.

ప్రకృతం కాని విషయాన్ని వర్ణించినప్పుడు అది వినగానే ప్రకృతమైన విషయం బుద్ధిగోచరం అవుతుంది. అది అప్రస్తుత ప్రశంసాలంకారం.

ఈ అలంకారానికి ఉన్న ఐదు భేదాలను చెబుతున్నాడు-కార్యే ఇతి-కార్యే = కార్యము, నిమిత్తే = కారణము, సామాన్యే = సామాన్యము, విశేషే = విశేషము, ప్రస్తుతే సతి = ప్రకృతమై ఉండగా, తదన్యస్య = దానికంటే భిన్నమైనదాని యొక్క, తుల్యే = తుల్యమైనది ప్రకృతమైనప్పుడు, తుల్యస్య = తుల్యమైనదాని యొక్క, వచః = చెప్పడము, ఇతి = అని, పఞ్చదా = ఐదు విధాలు. 'తదన్యస్య' అనగా కారణాదికముయొక్క అని ఆర్థం.

వి. ఒక కార్యం ప్రకృతం అయినప్పుడు దాన్ని చెప్పకుండా దాని

కారణాన్ని వర్ణిస్తాడు. ఆ కారణాన్ని వట్టి కార్యాన్ని ఊహించుకోవాలి. ఇది ఒక భేదం. కారణం ప్రకృతం అయినప్పుడు కార్యాన్ని వర్ణిస్తాడు. అది రెండవ భేదం. సామాన్యం ప్రకృతం అయినప్పుడు విశేషాన్ని వర్ణిస్తాడు. అది మూడవ భేదం. విశేషం ప్రస్తుతం అయినప్పుడు సామాన్యాన్ని వర్ణిస్తాడు. అది నాల్గవ భేదం. ఒక తుల్యవస్తువు ప్రకృతం అయినప్పుడు దానికి తుల్యమైన మరొక వస్తువు వర్ణిస్తాడు. అది ఐదవ భేదం. క్రమంగా ఉదాహరణలు-

శ్లో॥ యాతాః కిం న మిలన్తి సున్దరి పునశ్చిన్తా త్వయా మత్కృతే
నో కార్యా నితరాం కృశాసి కథయత్యేవం సబాష్పే మయి,
లజ్జామన్థరతారకేణ నిపతత్ప్రీతాశ్రుణా చక్షుషా
దృష్ట్వా మాం హసితేన భావిమరణోత్సాహస్తయా సూచితః.

వృ. అత్ర ప్రస్థానాత్ కిమితి నివృత్తోఽసి ఇతి కార్యే పృష్టే
కారణమభిహితమ్.

వ్యా. యాతా ఇతి-సున్దరి=ఓ! సున్దరీ! యాతాః=దూరదేశములకు వెళ్ళిన వాళ్ళు, పునః=మరల, న మిలన్తి కిమ్=కలవరా? త్వయా=నీచేత, మత్కృతే=నా నిమిత్తం, చిన్తా=చింత, నో కార్యా=చేయదగినదికాదు. నితరామ్=మిక్కిలి, కృశా=కృశించినదానవు, అసి=అయినావు. సబాష్పే=కన్నీళ్ళతో కూడిన, మయి=నేను, ఏవమ్=ఇట్లు, కథయతి=చెప్పుచుండగా, తయా=ఆమెచేత, లజ్జామన్థరతారకేణ=లజ్జచేత మందమైన కనుగుడ్లు గల, నిపతత్ప్రీతాశ్రుణా=కారుచున్న, శ్రాగబడిన (లోలోన అణచివేయబడిన) కన్నీళ్ళు గల, చక్షుషా=వేత్రంతో, మామ్=నన్ను. దృష్ట్వా=చూచి, హసితేన=నవ్వుచేత, భావిమరణోత్సాహః=రాబోయే మరణమునందు ఉత్సాహం, సూచితః=సూచించబడింది.

అతేతి. ఇక్కడ-“దూరమైనదేశానికి వెళ్ళడంనుండి నివర్తించావా?” అని కార్యం ప్రశ్నించగా కారణం చెప్పబడింది.

వి. ప్రయాణం విరమించుకోవడం ప్రస్తుతం. “ఔను విరమించాను” అని చెప్పకుండా అప్రస్తుతమైన ప్రేయాభావిమరణోత్సాహం చెప్పబడింది. దీనిని వట్టి

ప్రయాణం మానివేసి నట్లు (కార్యం) తెలుస్తున్నది. అందుచేత అప్రస్తుత ప్రశంస.

అవ. కారణం ప్రస్తుతమై ఉండగా కార్యాన్ని చెప్పడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ రాజన్ రాజసుతా న పాఠయతి మాం దేవ్యోఽపి తూష్టిం స్థితాః
కుజ్జే భోజయ మాం కుమార సచివైర్నాద్యాపి కిం భుజ్యతే.
ఇత్థం నాథ శుక స్తవారిభవనే ముక్తోఽధ్వగైః పజ్జరాత్
చిత్రస్థానవలోక్య శూన్యవలభావేకై కమాభాషతే. 440

వృ. అత్ర ప్రస్థానోద్యతం భవంతం జ్ఞాత్వా సహనైవ త్వద
రయః పలాయ్య గతాః ఇతి కారణే ప్రస్తుతే కార్యముక్తమ్.

వ్యా. నాథ = రాజా! ఆధ్వగైః = బాటసారులచేత, తవ అరిభవనే = నీ శత్రుగృహమునందు, పజ్జరాత్ = పంజరం నుంచి, ముక్తః = విడబడవడిన, శుకః = చిలుక, శూన్యవలభౌ = జనశూన్యమైన పై దాబామీద, చిత్రస్థాన్ = చిత్రము నందు ఉన్న రాజాదులను, అవలోక్య = చూసి, రాజన్ = రాజా! రాజసుతా = రాజకుమారి, మామ్ = నన్ను, న పాఠయతి = చదివించడంలేదు. దేవ్యః అపి = రాణులు కూడా, తూష్టిం స్థితాః = మౌనంగా ఉన్నారు. కుజ్జే = ఓ! గూనుదానా! మామ్ = నన్ను. భోజయ = భుజింపజేయుము. కుమార = కుమారా! సచివైః = మంత్రులతో కూడ, ఆద్యాపి = ఇంకా, కిమ్ = ఎందువలన, న భుజ్యతే = భోజనం చేయబడడంలేదు? ఇత్థమ్ = ఇట్లు, ఏకైకమ్ = ఒక్కొక్కని గూర్చి, ఆభాషతే = మాటలాడుచున్నది.

అత్రేతి-ఇక్కడ-“నువ్వు యుద్ధయాత్రకు బయలుదేరినా వని వినగానే నీ శత్రువులు పారిపోయినారు” అనే విషయం (ఇది కారణం) ప్రకృతం. దానిని చెప్పకుండా దాని కార్యమైన శుకభాషణం చెప్పబడింది. అందుచేత అప్రస్తుత కార్యవర్ణనరూపమైన అప్రస్తుతప్రశంస.

అవ. సామాన్యం ప్రస్తుతం అయినప్పుడు విశేషాన్ని వర్ణించడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ ఏత త్తస్య ముఖాత్కియత్ కమలిసీపత్రే కణం వారిణో
యన్ముక్తామణిరిత్యమంస్త స జడః శృణ్వన్యదస్మాదపి,
అజ్ఞుల్యగ్రలఘుక్రియాప్రవిలయిన్యాదీయమానే శనైః
కుత్రోడ్ఘీయ గతో మమేత్యనుదినం నిద్రాతి నాంతః శుచా. 441

వృ. అత్రాస్థానే జడానాం మమత్వసంభావనా భవతీతి సామాన్యే
ప్రస్తుతే విశేషః కథితః.

వా. ఏతదితి- భల్లటశతకంలోని పద్యం- ఒక మూర్ఖుని మూర్ఖత్వాన్ని
గూర్చి ఆశ్చర్యంతో మాటలాడుతూన్న ఒకనితో అతని మిత్రుడంటూన్న మాటలు:
తస్య = వానియొక్క, ముఖాత్ = ముఖమునుండి, ఏతత్ = ఇది, కియత్ =
ఎంత? అతడు ఇలా మాటలాడాడంటే ఆశ్చర్యం ఏమిటి అని అర్థం. యత్ =
ఎందువలన అనగా, సః జడః = ఆ మూర్ఖుడు, కమలిసీపత్రే = తామరాకుపైన,
స్థితమ్ = ఉన్న, వారిణః కణమ్ = జలబిందువును, ముక్తామణిః ఇతి = ముత్యము
అని, అమంస్త = తలచెను. అస్మాదపి = దీనికంటే కూడ, అన్యత్ = మరొక
విషయాన్ని, శృణు = వినుము. శనైః = మెల్లగా, ఆదీయమానే = గ్రహించ
బడుచూ, అజ్ఞుల్యగ్రలఘుక్రియా ప్రవిలయిని = వ్రేళ్ళ అగ్రభాగముల లఘువైన
క్రియచేత (తేలికగా ముట్టుకోవడంచేత) అది వ్రేళ్ళమీదనే లీనమైపోగా, మమ =
నామొక్క ఆ ముత్యం, ఉడ్ఘీయ = ఎగిరి, కుత్ర = ఎక్కడికి, గతః = వెళ్ళి
పోయినది, ఇతి = అని, అనుదినమ్ = ప్రతిరోజూ, అంతఃశుచా = లోపల దుఃఖం
చేత, న నిద్రాతి = నిద్రపోవడంలేదు.

అత్రేతి- "మూర్ఖులు అనవసరంగా మమకారంతో బాధపడుతూ ఉంటారు,"
అనే సామాన్యం ప్రస్తుతం. దానికి ఇక్కడ ఒక విశేషం (ఈ మూర్ఖుని వృత్తాంతం)
చెప్పబడింది. దీనిని వట్టి సామాన్యాన్ని గ్రహించడం జరుగుతుంది అందుచేత
అప్రస్తుతప్రశంసాలంకారం.

అవ. విశేషం ప్రస్తుతం ఆయినప్పుడు సామాన్యవర్ణనానికి ఉదాహరణం
చూపుతున్నారు.

శ్లో॥ సుహృద్వధూబాష్పజలప్రమార్జనం
కరోతి వైరప్రతియాతనేన యః,
స ఏవ పూజ్యః స పుమాన్ స నీతిమాన్
సుజీవితం తస్య స భాజనం శ్రియః.

442

వృ. అత్ర “కృష్ణం నిహత్య నరకాసురవధూనాం యది దుఃఖం
ప్రశమయసి తత్ త్వమేవ శ్లాఘ్యః” ఇతి విశేషే ప్రకృతే సామాన్య
మభిహితమ్.

వ్యా. సుహృదితి :- శ్రీకృష్ణుడు నరకాసురుణ్ణి సంహరించిన తరువాత
అతని మిత్రుడైన శాల్వునితో అతని మంత్రి పలికిన మాటలు. యః = ఎవడు,
వైరప్రతియాతనేన = వైరానికి ప్రతిక్రియ చేయడంచేత, సుహృద్వధూబాష్ప
జలప్రమార్జనమ్ = మిత్రుని భార్యల కన్నీరు తుడుచుటను, కరోతి = చేయునో,
సః ఏవ = అతడే, పుమాన్ = పురుషుడు, సః = అతడే, నీతిమాన్ = నీతి కల
వాడు. తస్య = అతనిదే, సుజీవితమ్ = మంచి జీవితం. సః = అతడే, శ్రియః
= లక్ష్మికి, భాజనమ్ = స్థానము.

అత్రేతి - “కృష్ణుణ్ణి సంహరించి నరకాసురుని శ్రీల దుఃఖాన్ని శమింప
చేస్తేనే నీవు ధన్యుడవు” అని విశేషం ప్రస్తుతం. దీన్ని మనస్సులో ఉంచుకొని
ఇక్కడ సామాన్యం చెప్పబడింది. సామాన్యం ద్వారా ప్రస్తుతార్థస్ఫూర్తి కలుగు
తుంది గాన అప్రస్తుతప్రశంసాలంకారం.

వృ. తుల్యే ప్రస్తుతే తుల్యాభిదానే త్రయః ప్రకారాః. శ్లేషః,
సమాసోక్తిః, సాదృశ్యమాత్రం వా తుల్యాత్ తుల్యస్య హ్యక్షేపే హేతుః.
క్రమేణోదాహరణమ్.

శ్లో॥ పుంస్త్యాదపి ప్రవిచలేద్యది యద్యధోఽపి
యాయాద్యది ప్రణయనే న మహానపి స్యాత్,
అభ్యుద్ధరేత్తదపి విశ్వమితీదృశీయం
కేనాపి దిక్ ప్రకటితా పురుషోత్తమేన.

వ్యా. తుల్యే ఇతి :- తుల్యం ప్రస్తుతం అయినప్పుడు తుల్యాన్ని చెప్పడంలో మూడు వద్దతులు ఉండవచ్చు. శ్లేష కాని, సమాసోక్తి కాని లేదా కేవలం సాదృశ్యం కాని తుల్యమైనదానిని పట్టి తుల్యమైన మరొకవస్తువును ఆక్షేపించడానికి (ఊహించడానికి) హేతువు కావచ్చు. క్రమంగా ఉదాహరణలు ఎట్లనగా.

పుంస్త్యాదితి :- ఇది బల్లటశతకంలోని శ్లోకం. శత్రువులు అపహరించిన రాజ్యాన్ని మళ్ళీ ఉద్ధరించడానికి ఒక రాజును ప్రోత్సహిస్తూన్న మాటలు. శ్రీమహావిష్ణువు, పుంస్త్యాదపి = పురుషత్వంనుండి కూడా, ప్రవిచలేద్యది = చలించవచ్చును, పురుషత్వాన్ని విడచి మోహినీరూపం ధరించినప్పుడు. అదోఽపి = క్రిందికి కూడ, యాయాద్యది = వెళ్ళవచ్చును వరాహావతారంలో చేసినట్లు. ప్రణయనే = యాచనమునందు, నమహానపి = చాలా చిన్నవాడు కూడ, స్యాత్ యది = కావచ్చు. వామనావతారంలో వలె. తదపి = అయినను, విశ్వమ్ = ప్రపంచాన్ని అభ్యుద్ధరేత్ = ఉద్ధరించును. ఇతి = ఇట్లు, కేనాపి = ఒకానొక వర్ణింపశక్యం కాని, పురుషోత్తమేన శ్రీమహావిష్ణువుచేత, ఈదృశీ = ఇట్టి, ఇయమ్ = ఈ, దిక్ = వద్దతి, ప్రకటితా = ప్రకటించబడింది.

ప్రస్తుతరాజవక్షంలో - "పౌరషం నుండి చ్యుతుడు కావచ్చును. సంపద్వి నాశం పొందవచ్చును. యాచనసమయంలో మహత్త్యభూన్యుడు కావచ్చును. అయినా ఈ పురుషోత్తముడైన రాజు శత్రువులు అపహరించిన రాజ్యాన్నంతనీ ఉద్ధరిస్తాడు" అని భావం.

వి. ఇక్కడ సత్పురుషుణ్ణి వర్ణించాలి. అందుచేత అతడు ప్రస్తుతమైన వాడు. అతనితో సమానుడైన అప్రస్తుతుడైన శ్రీమహావిష్ణువు ఇక్కడ వర్ణించబడుతున్నాడు. 'పుంస్త్యాత్' ఇత్యాదివిశేషణాలు. 'పురుషోత్తమేన' అనే విశేష్యమూ కూడ శ్లిష్టాలు అవడంచేత విష్ణువుతో సమానుడైన ప్రస్తుతరాజు అనే అర్థం ఆక్షేపించబడుతూన్నది గాన ఇది అప్రస్తుతప్రశంసాలంకారం.

అవ. సమాసోక్తి వలన ఏర్పడిన అప్రస్తుతప్రశంసను ఉదాహరిస్తున్నాడు.

శ్లో॥ యేనాస్యభ్యుదితేన చన్ద్ర గమితః క్లాన్తిం రవౌ తత్ర తే
యుజ్యేత ప్రతికర్తుమేవ న పునస్తస్యైవ పాదగ్రహః,

క్షీణేనైతదనుష్ఠితం యది తతః కిం లజ్జసే నో మనా
గస్త్యైవం జడధామతా తు భవతో యద్వ్యోమ్ని విస్ఫుర్జసే.

వ్యా. యేనేతి :- తనకు అపకారం చేసినవానినే జీవికకోసం ఆశ్రయించిన ఒక క్షీణావస్థలో ఉన్నవానిని ఒకడు నిందిస్తున్నాడు. చన్ద్ర = చంద్రుడా, అభ్యుదితేన = ఉదయించిన, యేన = ఏ సూర్యునిచేత, క్లాన్తిమ్ = తేజోవిహీనత్వాన్ని, గమితః = పొందించబడినానో, తత్ర = ఆ, రవౌ = సూర్యునివిషయంలో, ప్రతికర్తుమేవ = ప్రతిక్రియచేయుటకే, తే = నీకు, యజ్యేత = తగి ఉండును. తస్యైవ = ఆతనియొక్కయే, పాదగ్రహః పునః = పాదగ్రహణం ఆయితే, న = యుక్తం కాదు పాదాలు పట్టుకోవడం, కిరణాలను గ్రహించడం అని రెండర్థాలు. సూర్యు కిరణాల సంక్రమణంవల్లనే చంద్రుడిలో కాంతి ఉంటుంది కదా? క్షీణేన = క్షీణుడవైన (ధనహీనుడు, కలాహీనుడు అని రెండర్థాలు) నీచేత, ఏతత్ = ఈ పాదగ్రహణం, అనుష్ఠితం యది = చేయబడినట్లయితే, మనాక్ = కొంచెమైనను, కిమ్ = ఎందువలన, నో లజ్జసే = నిగ్గుపడవు? ఏవమ్ = ఇట్లే, అస్తు = అగుగాక. వ్యోమ్ని = ఆకాశమునందు, యత్ విస్ఫుర్జసే = సగర్వంగా ఉన్నావు అనేది వీది కందో ఆది, భవతః = నీయొక్క, జడధామతా = జడధామత్వమే, జలానికి స్థానం అవడం. జడత్వానికి స్థానం అవడం అని రెండు అర్థాలు.

వి. ఇక్కడ విశేష్యమైన చన్ద్ర పదం శ్లిష్టం కాదు. విశేషణాలు శ్లిష్టాలు. వాటి మహిమచేత ప్రస్తుతమైన సధన. నిర్దనుల వృత్తాంతం ఆక్షేపించబడుతున్నది. అందుచేత సమాసోక్తి హేతుకమైన అప్రస్తుతప్రశంసాలంకారం.

అవ. కేవలం సాదృశ్యాన్ని పట్టి ఏర్పడిన అప్రస్తుతప్రశంసాలంకారానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ ఆదాయ దారి పరితః సరితాం ముఖేభ్యః

కిం తావద్దర్శితమనేన దురర్ణవేన,

జ్వరీకృతం చ వడవాదహనే హుతం చ

పాతాలకుక్షికుహరే వినివేశితం చ.

445

వ్యా. ఆదాయేతి :- సరితామ్ = నదులయొక్క, ముఖేభ్యః = ముఖాల
41).

నుండి, పరితః = అన్నివైపులనుండి, వారి = జలమును, ఆదాయ = గ్రహించి, అనేన = ఈ, దురర్థవేన = దుష్టసముద్రంచేత, కిం తావత్ = ఏమి, అర్జితమ్ = సంపాదించబడింది? ఊరీకృతం చ = ఉప్పుగా చేయబడింది. వడవాదహనే = వడవాగ్నిలో, హుతం చ = హోమంచేయబడింది. పాతాళకుక్షికుహరే = పాతాల మధ్యరంధ్రంలో, వినివేశితం చ = ఉంచబడింది.

వి. ఇతరులనుండి ధనం ఆకర్షించి చెడ్డ ఖర్చు చేస్తూన్నవాడు ప్రకృతుడై ఉండగా అప్రకృతమైన సముద్రం వర్ణించబడింది. సామ్యాన్ని పట్టి ప్రకృతపురుషవృత్తాంతం గమ్యం అవుతున్నది గాన సాదృశ్యమాత్రహేతుకమైన అప్రస్తుతప్రశంసాలంకారం.

కా. ఇయం చ కాచిద్వాచ్యే ప్రతీయమానార్థానధ్యారోపేణైవ భవతి. యథా-

శ్లో॥ అబ్ధేరమృఃస్థగితభువనాభోగపాతాలకుక్షేః

పోతోపాయా ఇహ హి బహవో లఙ్ఘనేఽపి క్షమన్తే,

ఆహో రిక్తః కథమపి భవేదేష దైవాత్తదానీం,

కో నామ స్యాదవటకుహరాలోకనేఽప్యస్య కల్పః. 446

వ్యా. ఇయమితి :- ఈ అప్రస్తుత ప్రశంస కొన్ని చోట్ల వాచ్యార్థంమీద ప్రతీయమానార్థాన్ని ఆరోపించకుండానే ఏర్పడుతుంది. ఎట్లనగా-

అబ్ధేరితి :- ఇహ = ఇక్కడ, అమృఃస్థగితభువనాభోగపాతాలకుక్షేః = నీటి చేత కప్పివేయబడిన భువనవైశాల్యమూ, పాతాలకుక్షి గల, అబ్ధేః = సముద్రము యొక్క, లఙ్ఘనేఽపి = దాటడంలో కూడ (దాటడానికి కూడ), బహవః = చాలా మంది, పోతోపాయాః = చిన్న తెప్పలు ఉపాయంగా కలవారై, క్షమన్తే హి = సమర్థు లగుదురు కదా. దైవాత్ = దైవంవల్ల, ఏషః = ఇది, కథమపి = ఎట్లా, రిక్తః = జలశూన్యం, ఆహోభవేదపి = అయితే, తదానీమ్ = అప్పుడు, అస్య = దీనియొక్క, అవటకుహరాలోకనేఽపి = గోతి రంధ్రాన్ని చూడడానికి కూడ, కో నామ = ఎవడు, కల్పః = సమర్థుడు, స్యాత్ = అగును?

వి. ప్రజలను పీడించే స్వభావం గల దుష్టప్రభువు ఐశ్వర్యసంపన్నుడై ఉండడమే మంచిది కాని ఐశ్వర్యవిహీనుడు అవడం మంచిది కాదు. అతడు ఇంకా బాధిస్తాడు అనేది ప్రస్తుతమైన ప్రతీయమానార్థం. వాచ్యార్థం సముద్రరూపార్థం. సముద్రరూపమైన ఈ వాచ్యార్థం స్వయంగానే సంభావ్యం. అసంభావ్యం కాదు. దానిని ఉపపన్నం చేయడానికి ప్రతీయమానమైన అర్థాన్ని దానిమీద ఆరోపించ వలసిన పని లేదు.

వృ. క్వచిదద్యారోపేతై వ. యథా—

శ్లో॥ కస్త్వం భోః కథయామి దైవహతకం మాం విద్ధి శాఖోటకం
వైరాగ్యాదివ వక్షి సాధు విదితం కస్మాదిదం కథ్యతే,
వామేనాత్ర వటస్తమధ్వగజనః సర్వాత్మనా సేవతే,
న చ్చాయాపి పరోపకారకరణే మార్గస్థితస్యాపి మే. 447

వ్యా. క్వచిదితి:- కొన్నిచోట్ల ప్రతీయమానమైన ప్రకృతార్థం ఆరోపించడం ద్వారానే ఈ అప్రస్తుతప్రశంస ఏర్పడుతుంది. ఎట్లనగా—

కథతి-భోః = ఓయీ! త్వమ్ = నీవు, కః = ఎవడవు? కథయామి = చెపుతున్నాను, మామ్ = నన్ను, దైవహతకమ్ = దైవోపహతుడనైన, శాఖోటకమ్ = శాఖోటకవృక్షమునుగా, భూతాలు నివసించే ఒక వృక్షం అని కొందరు వ్యాఖ్యాతలు. శ్మశానంలో అగ్నిజ్వాలలకి ఆకులూ చిగుళ్లూ మాడిపోయిన ఒక వృక్షం అని ధ్వన్యాలోకలోచనంలో అభినవగుప్తుడు, విద్ధి = తెలుసుకొనుము. వైరాగ్యాదివ = వైరాగ్యంవలన వలె, ఏదో నిరాశతో పలె, వక్షి = మాటలాడు తున్నావే? సాధు = బాగా, విదితమ్ = తెలియబడింది. కస్మాత్ = ఎందువల్ల? ఇదం కథ్యతే = ఇదిగో చెప్పబడుతున్నది. అత్ర = ఇక్కడ, వామేన = ఎడమ ప్రక్క, వటః = మట్టిచెట్టు ఉంది. అధ్వగజనః = బాటసారుల జనం, తమ్ = దానిని, సర్వాత్మనా = అన్నివిధాలా, సేవతే = సేవిస్తున్నది. మార్గస్థితస్యాపి = మార్గం లోనే ఉన్నా, మే = నాయొక్క, చాయాపి = నీడ కూడా, పరోపకారకరణే = పరోపకారం చేయడంలో, న = ఉపయుక్తం కాదు.

తాను దానం ఇవ్వాలని ఎంత అనుకున్నా అది పాపపు సొమ్ము అనో,

మరే కారణంచేతనో సత్పాత్రలెవ్వరూ దానం తీసి కొనడానికి రాకపోవడంచేత దిగులుచెందిన వ్యక్తి ప్రకృతుడు. శాఖోటకవృత్తాంతం అప్రస్తుతం. ఇది వాచ్యం. అచేతనమైన వృక్షంతో ప్రశ్నోత్తరాలు అసంభావాలు కాన శాఖోటకాదిరూపమైన ప్రతీయమానార్థంమీద దానం చెయ్యాలనే కోరిక గలవాని ఆరోపణం ఆవశ్యకం.

వృ. క్వచిదంశేష్యద్యారోపేణ. యథా-

శ్లో॥ సోఽపూర్వో రసనావిపర్యయవిధిః తత్ కర్ణయోశ్చాపలం
దృష్టిః సా మదవిస్మృతస్వపరదిక్ కిం భూయసో క్తేన వా,
సర్వం విస్మృతవానసిభ్రమర హే యద్వారణోఽద్యాప్యసౌ
అన్తః శూన్యకరో నిషేవ్యత ఇతి భ్రాతః క ఏష గ్రహః.

వృ. అత్ర రసనావిపర్యాసః శూన్యకరత్వం చ భ్రమరస్యాసేవనే న హేతుః, కర్ణచాపలం తు హేతుః. మదః పునః ప్రత్యుత సేవనే నిమిత్తమ్.

వ్యా. క్వచిదితి-కొన్ని చోట్ల వాచ్యార్థానికి సంబంధించిన కొన్ని అంశాలలో ప్రతీయనార్థారోపణం ఉంటుంది ఎట్లనగా-

సోఽపూర్వః ఇతి-ఇది భల్లటశతకంలోని శ్లోకం. ఇక్కడ వక్త్రభ్రమరాన్ని ఉద్దేశించి నీకు ఆ ఏనుగువల్ల ఏమీ ప్రయోజనం లేదు; దాన్నే వట్టుకొని ఎందుకు పాకులాడుతున్నావో తెలియదు అని అంటాడు. ఈ అప్రస్తుత వర్ణనం వల్ల-ఎందుకూ ఉపకరించని స్వామిని వట్టుకొని, అతడు వద్దంటున్నా అతనినే ఆశ్రయిస్తూన్న సేవకుని వృత్తాంతం, శ్లేషసాహాయ్యంచేత గమ్యం అవుతున్నది. ఇది ప్రస్తుతం. ఇక్కడ ప్రయోగించిన పదాలకుకూడా రెండేసి అర్థాలు ఉన్నాయి. భ్రాతః = సోదరుడా! హేః భ్రమర = ఓ! తుమ్మెదా; సః = ఆ, అపూర్వః = అపూర్వమైన, రసనావిపర్యయవిధిః = నాలుక వెనక్కి తిరిగి పోవడం, ఏనుగులకు మాటలాడే శక్తి ఉండే దని, అగ్నిశాపంచేత వాటి నాలుకలు వెనక్కి తిరిగి పోవడంతో వాటికి ఆ శక్తి పోయిన దని పురాణప్రసిద్ధి. సేవ్యుని విషయంలో నాలికమడత వ్యవహారం అనగా అసత్యం పరికడం అని అర్థం. తత్ = ఆ, కర్ణయోః = చెవులయొక్క, చాపలమ్ = చపలత్వమూ, ఏనుగు పక్షంలో మాటి.

మాటికి చెవులు ఊపడం, స్వామి పక్షంలో చెప్పుడు మాటలు వినడం. మద విస్మృతస్వపరదిక్ = మదంచేత మరువబడిన తన పర అనే మార్గం (వివేకం) గల, దృష్టిః = చూపు, మదం అనగా ఏనుగు పక్షంలో మదోదకం. స్వామిపక్షంలో గర్వం. 'దృష్టి' అనగా ఏనుగు పక్షంలో చూపు. స్వామి పక్షంలో ప్రవర్తన. భూయసా = అధికమైన, ఉక్తేన = చెప్పడంచేత, కిం వా = ఏమి ప్రయోజనం? సర్వమ్ = అంతచూ, విస్మృతచాన్ అసి = మరచిపోయినావు. అన్తఃశూన్యకరః = రోపల శూన్యమైన తొండం గల, శూన్యహస్తుడైన అని రెండవ అర్థం, ఆసౌ = ఈ వారణః అపి = ఏనుగు కూడా, రావద్దు అని నివారించేవాడు అని రెండవ అర్థం. అద్యాపి = ఇప్పటికి కూడా, యత్ సేవ్యతే ఇతి = సేవించబడుచున్నది అనేది ఏది కలదో, ఏషః = ఈ, గ్రహః = మొండి పట్టుదల, కః = ఏమిటి?

వి. ఈ శ్లోకంలో రసనావిపర్యయం, కర్ణచాపలం, శూన్యకరత్వం మద విస్మృతస్వపరదిక్త్వం అనే నాలుగు అంశాలు చెప్పబడ్డాయి. ఆ వారణాన్ని నువ్వు సేవించడం యుక్తం కాదు అనిభ్రమరంతో అంటున్నాడు. రసనావిపర్యయ విధి కాని, శూన్యకరత్వం కాని వారణాన్ని భ్రమరం సేవించక పోవడానికి కారణం కాదు, అవి ఉన్నా భ్రమరానికి ఏమీ నష్టం లేదు కదా? కర్ణచాపలం అందుకు, సేవించకపోవడానికి, హేతువు అని చెప్పవచ్చు. దాని చెవుల దెబ్బకు భ్రమరం చచ్చిపోవచ్చును కదా? మదం ఉండడం సేవించకపోవడానికి అసలే కారణం కాదు; అది సేవించడానికే కారణం. అందుచేత కర్ణచాపలాంశంలో ప్రతీయమానపురుషార్థాద్యారోపం అవసరం లేదు. ఆ ఆరోపం లేకుండానే ఆ వారణానికి కర్ణచాపలం ఉంది; నువ్వు దానిని సేవించకూడదు అని చెప్పడంలో తప్పు లేదు. మదం ఉంది కాబట్టి నువ్వు సేవించకూడదు అనేది కూడా కుదరదు. భ్రమరానికి కావలసింది మదామ్రాణమే. రసనావిపర్యయ - శూన్యకరత్వాలు ఉన్నా దానికి ఏమీ నష్టంలేదు కాబట్టి సేవించడంలో తప్పు లేదు. అందుచేత ఈ మూడు అంశాలలోను ప్రకృతప్రతీయమానసేవ్య సేవకపురుషవృత్తాంతసమారోపం చేసి ఈ రసనావిపర్యయమే అసత్యబాపణరూపమైన సేవ్యగతరసనావిపర్యయం, ఇత్యాది విధంగా ఆరోపం చేయడంవల్ల దాని సేవను నిషేధించడం యుక్తం అవుతుంది. ఈ విధంగా కర్ణచాపలాంశంలో ఆరోపం లేదు, మిగిలిన అంశాలలో ఆరోపం చెయ్యాలి. ఈ విషయాన్నే చెబుతున్నాడు.

అత్రేతి:- భ్రమరం వారణాన్ని సేవించకపోవడానికి రసనావిపర్యయం.

శూన్యకరత్వాలు హేతువు కాదు. కర్ణచాపలం మాత్రం హేతువు. ప్రేదానికి విపరీతంగా మదం సేవనానికే హేతువు.

12. అతిశయోక్త్యలంకారం.

కా. నిగీర్యాధ్యవసానం తు ప్రకృతస్య పరేణ యత్,
ప్రస్తుతస్య యదన్యత్వం యద్యర్థోక్తౌ చ కల్పనమ్. 100

కార్యకారణయోర్యశ్చ పౌర్వాపర్యవిపర్యయః
విజ్ఞేయాతిశయోక్తిః సా.

వృ. ఉపమానేన అన్తర్నిగీర్ణస్య ఉపమేయస్య యదధ్యవసానం
సా ఏకా. యథా-

శ్లో॥ కమలమనమ్భసి కమలే చ కువలయే తాని కనకలతికాయామ్,
సా చ సుకుమారసుభగేత్యుత్పాతపరంపరా కేయమ్.

వృ. అత్ర ముఖాది కమలాదిరూపేణ అధ్యవసితమ్.

వ్యా. నిగీర్యేతి:- పరేణ = ఉపమానంచేత, నిగీర్య = మింగివేసి, వేరుగా చెప్పకుండగా, ప్రకృతస్య = ఉపమేయంయొక్క, యత్ = ఏ, అధ్యవసానమ్ = అధ్యవసానం కలదో, కావాలని ఈ వస్తువే ఆ వస్తువు అని నిశ్చయించడం అధ్యవసానం. ముఖం వేరు పద్మం వేరు అని తెలిసి కూడ ముఖం మాట ఎత్తకుండా దానిని 'పద్మం' అనడం అధ్యవసానం. సా = అది, అతిశయోక్తిః = అతిశయోక్తిగా (ఒక అతిశయోక్తి భేదంగా), విజ్ఞేయా = తెలియదగినది. ఇట్లే మిగిలినచోట్ల "విజ్ఞేయాతిశయోక్తిః" అన్వయించాలి. ప్రస్తుతస్య = ప్రకృతమైనదానికి, యత్ = ఏ, అన్యత్వమ్ = మరొక విధంగా వర్ణించడం ఉన్నదో, అది రెండవ అతిశయోక్తి. యద్యర్థోక్తౌ = 'యది' శబ్దంయొక్క అర్థాన్ని చెప్పడం ఉండగా, కల్పనమ్ = కల్పించడం, అనగా ఇది ఆ విధంగా ఉంటే అది ఆ విధంగా ఉండి ఉండేది అని కల్పించడం మూడవ అతిశయోక్తి. కార్యకారణయోః = కార్యకారణాలు

యొక్క, పౌర్వాపర్యవిపర్యయః = క్రమంలో తారుమారు చేయడం నాల్గవ అతిశయోక్తి.

ఉపమానేతి:- ఉపమానంచేత లోపలికి మ్రింగివేయబడిన ఉపమేయాన్ని అప్రకృతరూపంలో అధ్యవసానం చేయడం, దృఢమైన ఆరోపం, ఒక అతిశయోక్తి. ఎట్లనగా-

కమలమితి:- అనమ్మసి = నీరు లేని ప్రదేశంలో, కమలమ్ = పద్మం, కమలే చ = పద్మంలో, కువలయే = రెండు నల్ల కలవలు, తాని = అవన్నీ, కనకలతికాయామ్ = బంగారు తీగమీద, సా చ = అది కూడా, సుకుమారసుభగా = సుకుమారంగాను సుందరంగానూ ఉంది. ఇయమ్ = ఈ, ఉత్పాతపరంపరా = ఉత్పాతాల పంక్తి, కా = ఏమిటి! రాబోయే అనర్థాన్ని సూచించే ప్రకృతి విరుద్ధములైన విషయాలు ఉత్పాతాలు.

అత్రేతి:- ఇక్కడ ముఖాదికం కమలాదిరూపంలో అధ్యవసీతం అయింది.

వి. ఇక్కడ ఉపమానాలైన పద్మ-కువలయ-కనకలతలు ఉపమేయాలైన ముఖ-నేత్ర-శరీరాలను పూర్తిగా మింగివేశాయి. వాటిని చెప్పకుండా ఉపమానాలు మాత్రమే గ్రహించబడ్డాయి. ఇదే అధ్యవసాయం. భేదం ఉన్నా భేదం లేనట్లు చెప్పడం. అందుచేత ఇది నిగీర్వాధ్యవసానరూపమైన, 'భేదే అభేద' రూపమైన అతిశయోక్తి.

కా. యచ్చ తదేవాన్యత్వేనాధ్యవసీయతే సా అపరా. యథా-

గాథ- అణ్ణం లడహ త్తణ్ణం అణ్ణా విఞ్ఞా కావి వత్తణ్ణచ్చాఽ, సామా సామణ్ణపఱవణ్ణో రేహచ్చి అ ణ హో ఈ. 450

“అన్యత్సామార్యమ్ అన్యైవ చ కాపి వత్తనచ్చాయా,
శ్యామా సామాన్యప్రజాపతేః రేఖైవ చ న భవతి”.

వ్యా- యచ్చేతి:- అదే వస్తువును మరొక వస్తువునుగా (కావాలని) నిశ్చయించినట్లయితే మరియొక అతిశయోక్తి. ఇదే 'అభేదేభేద' రూపాతిశయోక్తి. భేదం లేకపోయినా భేదం ఉన్నట్లు చెప్పడం. ఎట్లనగా-

అన్యదితి:- సౌకుమార్యమ్ = (ఆమె) సౌకుమార్యం, అన్యత్ = వేరే నది. కాపి = చెప్పశక్యంకాని, వర్తనచ్ఛాయా = శరీరకాంతి, అన్యైవ = వేరే. శ్యామా = ఈ నవయావనవతి, సామాన్య ప్రజాప్రతేః = మామూలు సృష్టికర్తయొక్క, రేఖైవ = నిర్మాణపరిపాటియే, న భవతి = కాదు, “శీతకాలే భవేదుష్టా గ్రీష్మే చ సుఖశీతలా, సర్వావయవశోభాధ్యా సా శ్యామా పరికీర్తితా” అని శ్యామాలక్షణం.

వి. ఇక్కడ లోకప్రసిద్ధాలైన సౌకుమార్యాదులకంటే అన్యత్వం లేక పోయినా ఉన్నట్లు వర్ణించడంచేత అభేదేభేదాద్యవసాయ రూపమైన అతిశయోక్తి.

వృ. ‘యద్యర్థస్య’ యదిశబ్దేన చేచ్ఛబ్దేన వా ఉక్తౌ యత్ కల్పనమ్ అర్థాత్ అసంభవినః అర్థస్య సా తృతీయా. యథా-

శ్లో॥ రాకాయామకలజ్గ్రం చేదమృతాంశోర్భవేద్వపుః,

తస్యా ముఖం తదా సామ్యపరాభవమవాప్నుయాత్ 451

వ్యా. యద్యర్థస్యేతి:- ‘యది’ శబ్దార్థంయొక్క, అనగా ‘యది’ శబ్దంచేత గాని, ‘చేత్’ శబ్దంచేత గాని చెప్పినప్పుడు ఏ కల్పనం, అనగా అసంభావ్యమైన విషయమయొక్క కల్పనం, ఉంటుందో అది మూడవ అతిశయోక్తి, ఎట్లనగా-

రాకాయామితి:- అమృతాంశోః = చంద్రునియొక్క, వపుః = శరీరం, రాకాయామ్ = పూర్తిమయందు, అకలజ్గ్రమ్ = కలంకం లేనిది, భవేత్ చేత్ = అయితే, తదా = అప్పుడు తస్యాః ముఖమ్ = ఆమె ముఖం, సామ్యపరాభవమ్ = సామ్యం అనే పరాభవాన్ని, దీనితో సమానమైనది మరొకటి ఉన్నది అనే పరాభవాన్ని, అవాప్నుయాత్ = పొందును.

ఇక్కడ ‘చేత్’ను ప్రయోగించి చేసిన పూర్తిమనాడు చంద్రునిలో కలంకం అనే కల్పన అసంభావ్యం గాన ఇది అతిశయోక్తి.

వృ. కారణస్య శీఘ్రకారితాం వక్తుం కార్యస్య పూర్వముక్తౌ చతుర్థీ. యథా-

శ్లో॥ హృదయమధిష్ఠితమాదౌ మాలత్యాః కుసుమచాపబాణేన,

చరమం రమణీవల్లభ లోచనవిషయం త్వయా భజతా. 452

వ్యా. కారణస్యేతి:- కారణం తన కార్యాన్ని అతిశీఘ్రంగా పుట్టిస్తుంది అని చెప్పడంకోసం కార్యాన్ని కారణంకంటె ముందు చెప్పడం నాల్గవ అతిశయోక్తి. ఎట్టనగా.

హృదయమితి:- కుట్టనీమతంలోని శ్లోకం. రమణీవల్లభ = ఓ ! కామినీ వల్లభా! కుసుమచాపబాణేన = మన్మథుని బాణంచేత, మాలత్యాః = మాలతి యొక్క, హృదయమ్ = హృదయము, ఆదౌ = ముందుగా, అధిష్ఠితమ్ = అధిష్ఠించ బడింది. లోచనవిషయమ్ = నేత్రగోచర త్వమును, భజతా = పొందిన, త్వయా = నీచేత, చరమమ్ = తరవాత అధిష్ఠించబడింది.

నాయకుణ్ణి చూచినతరవాతనే మన్మథబాణం హృదయంలో ప్రవేశించినా చూడకముందే ప్రవేశించింది అని కారణంకంటె కార్యంముందు జరిగినట్లు వర్ణించ బడింది. కారణమైన నాయకదర్శనం అతిశీఘ్రంగా నాయక హృదయంలో అను రాగం అనే కార్యాన్ని పుట్టించిన దని చెప్పడం ఉదేశ్యం. ఇది కార్యకారణాల క్రమం తారుమారు అవడంచేత ఏర్పడిన అతిశయోక్తలంకారానికి ఉదాహరణం.

13. ప్రతివస్తుపమాలంకారం

కా. ప్రతివస్తుపమా తు సా.

101

సామాన్యస్య ద్విరేకస్య యత్ర వాక్యద్వయే స్థితిః.

వృ. సాధారణో దర్మః ఉపమేయవాక్యే ఉపమానవాక్యే చ, కథితపదస్య దుష్టతయా అభిహిత్యాత్, శబ్దభేదేన యత్ ఉపాదీయతే సా వస్తునో వాక్యార్థస్య ఉపమానత్వాత్ ప్రతివస్తుపమా. యథా-

శ్లో॥ దేవీభావం గమితా పరివారపదం కథం భజత్వేషా,

న ఖలు పరిభోగయోగ్యం దైవతరూపాజ్జితం రత్నమ్.

వ్యా. ప్రతీతి :- యత్ర = ఎక్కడ, ఏకస్య సామాన్యస్య = ఒక సాధారణధర్మానికి, ద్విః = రెండు పర్యాయాలు, వాక్యద్వయే = రెండు వాక్యాలలో, స్థితిః = ఉండుటయో, అక్కడ, ప్రతివస్తుపమా = ప్రతివస్తుపమాలంకారం.

సాధారణ ఇతి:- కథితపదం దుష్టం అని చెప్పడంవల్ల ఒకే సాధారణ ధర్మం, ఉపమేయమైన వాక్యం, ఉపమానమైన వాక్యం అయిన రెండు వాక్యాలలో, రెండు వేరు వేరు పదాలచేత గ్రహింపబడినప్పుడు అది, వస్తువు, అనగా వాక్యార్థం, ఉపమానం అవడం వల్ల 'ప్రతివస్తూపమ'.

వి. రెండు వాక్యాలలో ఒకే సామాన్యధర్మం రెండు మాట్లు చెప్పినట్లయితే అది ప్రతివస్తూపమ. ప్రయోగించిన పదాన్నే మళ్ళీ ప్రయోగించడం (కథిత పదత్వం) దోషం కనుక సామాన్యధర్మాన్ని సమానార్థకాలైన రెండు పదాలచేత రెండు వాక్యాలలో చెప్పాలి. ఈ రెండు వాక్యాలలో ఒకటి ఉపమేయవాక్యం, రెండవది ఉపమానవాక్యం. వస్తువు అనగా వాక్యార్థం. ఈ అలంకారంలో ఒక వాక్యార్థం ఉపమానంగా ఉంటుంది. (మరొకటి ఉపమేయంగా ఉంటుంది). అందు చేత దీనికి 'ప్రతివస్తూపమ' అని పేరు. ఎట్లనగా-

దేవీతి :- దేవీభావమ్ = దేవీత్వాన్ని, గమితా = పొందించబడిన, ఏషా = ఈమె, పరివారపదమ్ = పరివారస్థానాన్ని, కథమ్ = ఎట్లు, భజతు = పొందవలెను. దైవతరూపాజ్ఞితమ్ = దేవతారూపంతో చిహ్నితమైన, రత్నమ్ = రత్నము, పరిభోగయోగ్యమ్ = అనుభవించడానికి యోగ్యం, న ఖలు = కాదు కదా?

వి. ఇక్కడ 'కథం భజతు' అనే మాట పరివారపదాన్ని పొందడం అనుచితం అని తెలుపుతున్నది. 'న ఖలు' అనేది పరిభోగం అనుచితం అని తెలుపుతున్నది. ఈ విధంగా అనౌచిత్యరూపమైన ఒకే సామాన్యం రెండు శబ్దాల చేత రెండు వాక్యాలలో రెండు మార్లు గ్రహించబడింది. పూర్వవాక్యం ఉపమేయం. ఉత్తరవాక్యం ఉపమానం. దేవతారూపచిహ్నితమైన రత్నానికి పరిభోగ యోగ్యత్వం ఎలా అనుచితమో దేవికి పరివారపదయోగ్యత్వం అదే విధంగా అనుచితం అని ఔపమ్యం తెలుస్తున్నది. అందుచేత ఇది ప్రతివస్తూపమాలంకారం.

అవ. మాలారూపప్రతివస్తూపమను ఉదాహరిస్తున్నాడు.

శ్లో॥ “యది దహత్యనలోత్ర కిమద్భుతం
యది చ గౌరవమద్రిషు కిం తతః,
లవణమమ్బు సదై ప మహోదధేః
ప్రకృతిరేవ సతామవిషాదితా”.

వృ. ఇత్యాదికా మాలాప్రతివస్తూపమా ద్రష్టవ్యా. ఏవమన్యత్రా
ప్యనుసర్తవ్యమ్.

వ్యా. యదీతి :- ఇది సప్తమోల్లాసంలో 272వ శ్లోకంగా వచ్చినది.

వి. “స్వాభావికములైన కార్యాలు ఆశ్చర్యజనకాలు కావు” అనే సాధారణ
ధర్మం శబ్దబేదంచేత నిర్దేశించబడింది. “అగ్న్యదుల దాహకత్వాదికం స్వాభావికం
అవడంచేత ఎలా ఆశ్చర్యకరం కాదో సత్పురుషులు విషాదరహితులుగా ఉండడం
కూడా స్వాభావికమే అవడంచేత ఆశ్చర్యకరం కాదు” అని ఉపమానోపమేయ
భావంలో పర్యవసానం. ‘కిమద్భుతమ్’ ‘కిం తతః’ ‘సదైవ’ ‘ప్రకృతిరేవ’ అనే వేరు
వేరు శబ్దాలతో ఆశ్చర్యం లేకపోవడం అనే సామాన్యధర్మాన్ని నాలుగు వాక్యాలలో
చెప్పడంచేత మాలారూపప్రతివస్తూపమ. ఈ విషయమే చెపుతున్నాడు-

ఇత్యాదికా ఇతి :- ఈ మొదలైనది మాలా ప్రతివస్తూపమ అని చూచు
కొనవలెను. ఈ విధంగా మరొక చోట కూడ అనుసరింపవలెను. అనగా ‘దేవీ
భావమ్’ ఇత్యాద్యుదాహరణలలో సాధర్మ్యరూపంలో ఉన్నట్లే కొన్ని స్థలాలలో
ఈ ఆలంకారం వైధర్మ్యరూపంలో కూడా ఉండవచ్చును అని అర్థం. వైధర్మ్య
స్థలంలో ప్రతివస్తూపమకు రాజశేఖరుని బాలరామాయణంలోని-

“చకోర్య ఏవ చతురాశ్చన్ద్రికాపానకర్మణి,
వినావస్తీర్న నిపుణాః సుదృశో రతకర్మణి”

అనే శ్లోకం ఉదాహరణం. “వెన్నెల త్రాగడంలో ఆడచకోరపక్షులే నేర్చుకొని.
అవంతిదేశస్త్రీలు తప్ప ఇతరస్త్రీలు రతికర్మయందు నైపుణ్యం కలవారు కారు”
అని అర్థం. ఇక్కడ వైధర్మ్యాన్ని ‘అవంతిస్త్రీలే నేర్చుకొనవారు’ అని సాధర్మ్యం
లోనికి మార్చుకుంటే ప్రతివస్తూపమ.

14. దృష్టాంతాలంకారం

కా. దృష్టాంతః పునరేతేషాం సర్వేషాం ప్రతిబింబనమ్. 102

వృ. ఏతేషాం సాధారణధర్మాదీనామ్. దృష్టోఽంతఃనిశ్చయః యత్ర
స దృష్టాంతః.

శ్లో॥ త్వయి దృష్ట ఏవ తస్యా నిర్వాతి మనో మనోభవజ్వలితమ్,
ఆలోకే హి హిమాంశోర్వికసతి కుసుమం కుముద్వత్యాః.

వృ. ఏష సాధర్మ్యేణ. వైదర్మ్యేణ తు-

శ్లో॥ తవాహవే సాహసకర్మశర్మణః
కరం కృపాణాన్తికమానినీషతః,
భటాః పరేషాం విశరారుతామగుః
దధత్యవాతే స్థిరతాం హి పాంసవః.

456

వ్యా. దృష్టాన ఇతి :- వెనుకటి కారికనుంచి 'వాక్యద్వయే' అనే పదం అనువర్తిస్తుంది. వాక్యద్వయంలో, ఏతేషామ్=ఈ, సర్వేషామ్=అన్నింటి యొక్క, అనగా ఉపమానోపమేయసాధారణధర్మాలయొక్క, ప్రతిబిम्బనం పునః = ప్రతిబింబించడం అయితే, దృష్టానః=దృష్టాంతాలంకారం.

ఏతేషామితి :- 'ఏతేషామ్' అనగా సాధారణధర్మాదులయొక్క. "దృష్టః అంతః నిశ్చయః యత్ర సః" అనే విగ్రహంచేత దేనియందు నిశ్చయం చూడ బడిందో అది దృష్టాంతం.

వి. బయట ఉన్న ముఖం బింబం; అద్దంలో కనబడేది ప్రతిబింబం. ఈ రెండూ వేరు అయినా పరస్పరసాదృశ్యాన్ని పట్టి అవి రెండూ ఒకటే అన్న ప్రతీతి కలుగుతుంది. అదే విధంగా రెండు వాక్యాలలో వేరువేరు ఉపమాన-ఉపమేయ-సాధారణధర్మాలను కూర్చినప్పుడు ఆ కూర్చిన తీరును పట్టి ఈ సాధారణ ధర్మం ఆ సాధారణధర్మం కూడా ఒక్కటా అన్న ప్రతీతి కలుగుతుంది. ప్రతి వస్తుపమాలంకారంలో రెండు వాక్యాలలోను చెప్పిన సాధారణధర్మం ఒకటే; మాటలు మాత్రమేవేరు. దృష్టాంతాలంకారంలో సాధారణధర్మాలూవేరే, మాటలూ వేరే, "ఏకస్యార్థస్య శబ్దద్వయేనాభిదానం వస్తుప్రతివస్తుభావః; ద్వయోరర్థయోః ద్విః ఉపాదానం బిమ్బప్రతిబిమ్బభావః" అని విద్యానాథుడు ప్రతాపరుద్రీయంలో చెప్పి ఉన్నాడు. "ఒకే విషయాన్ని రెండు శబ్దాలలో చెప్పడం వస్తుప్రతివస్తుభావం; రెండు విషయాలను రెండు మార్లు చెప్పడం బింబప్రతిబింబభావం" అని దీని అర్థం. "వస్తుతో భిన్నయోరప్యూపమానోపమేయధర్మయోః పరస్పరసాదృశ్యాద

భిన్నయోః వృథగుపాదానం బిమ్బప్రతిబింబభావః' అని అప్పయదీక్షితులు చెప్పినాడు. "నిజానికి వేరు వేరే అయినా పరస్పరం పోలిక ఉండడంచేత అభిన్నాలైన (అభిన్నాలు వలె కనబడుతున్న) ఉపమానోపమేయధర్మాలను వేరు వేరుగా చెప్పడం బింబప్రతిబింబభావం" అని దీని అర్థం.

ఒక విషయాన్ని చెప్పి అది అంతే అని ద్రువీకరించడానికి మరొక విషయం ఉదాహరణగా చెప్పబడుతుంది. ఉదాహరణగా చెప్పబడేది దృష్టాంతం. మొదటి విషయం దార్ప్తాంతికం. 'అంత' శబ్దానికి నిశ్చయం అని అర్థం. "దృష్టః అంతః యస్మిన్ ఇది దృష్టాంతః" దేనియందు అనగా దేనిని పట్టి దార్పాంతికం నిశ్చయించబడుతుందో అది దృష్టాంతం అని అర్థం. దీనికి ఉదాహరణం-

వ్యా. త్వయాతి :- త్వయి = నీవు, దృష్టే ఏవ = చూడబడగానే, తస్యాః = ఆమెయొక్క, మనోభవజ్వలితమ్ = మన్నుతునిచేత ప్రజ్వలింపచేయబడిన, మనః = మనస్సు, నిర్వాతి = శాంతిస్తుంది. హిమాంశోః = చంద్రునియొక్క, ఆలోకే = దర్శనము కలగగానే, కుముద్యత్కాః = కలవలీగయొక్క, కుసుమమ్ = పుష్పం, వికసతి హి = వికసిస్తుంది కదా?

వి. ఇక్కడ నృప-చంద్రులకు, నాయకా-కుముద్యతులకు, మనః-కుసుమాలకు, మనోభవజ్వలిత-సూర్యకిరణజ్వలితాలకూ, నిర్వాణ-వికాసాలకు బింబప్రతిబింబభావం. ఉపమేయవాక్యంలో చెప్పిన నాయకాదుల ప్రతిబింబాలు లాగ ఉపమానవాక్యంలోని చంద్రాదులు ఉన్నాయి. అందుచేత ఇది దృష్టాంతాలంకారం. ఇది సాధర్మ్యంచేత (పోలికనువట్టి) ఏర్పడిన దృష్టాంతం. ఇది వైధర్మ్యంచేత కూడా, అనగా విరుద్ధధర్మాన్ని పట్టి కూడా ఉంటుంది. ఉదాహరణం.

వ్యా. తవేతి :- ఆహవే = యుద్ధమునందు, సాహసకర్మశర్మణః = సాహసకృత్యములయందు సుఖం గలవాడవు, కరమ్ = హస్తమును, కృపాణాన్తికమ్ = ఖడ్గసమీపమును, ఆనిసీషతః = పొందించదలచుచున్నవాడవు అయిన, తవ = నీయొక్క, పరేషామ్ = శత్రువులయొక్క, భటాః = భటులు, విశరారుతామ్ = విడిపోవడాన్ని, (పారిపోవడాన్ని), అగుః = పొందిరి, పాంసవః = పరాగాలు, అవాతే = వాయువు లేని ప్రదేశమునందు మాత్రమే, స్థిరతామ్ = స్థిరత్వమును, దధతి హి = ధరిస్తాయికదా! ఇక్కడ పారిపోవడం, స్థిరంగా ఉండడం అనే విరుద్ధధర్మాలు వర్ణించబడ్డాయి. నిన్ను చూడగానే భటులు పారిపోతారు.

గాలిరాగానే దూశి ఎగిరిపోతుంది అనే సాధర్మ్యం వర్ణనాసత్యం అవుతుంది. అప్పుడు భటులకు పాంసువులకు, రాజుకు, వాయువుకు, పారిపోవడానికి ఎగిరిపోవడానికి బింబప్రతిబింబభావం ఏర్పడుతుంది. అందుచేత దృష్టాంతాలంకారం.

15. దీపకాలంకారం

కా. సకృద్వృత్తిస్తు ధర్మస్య ప్రకృతాప్రకృతాత్మనామ్,
నైవ క్రియాసు బహ్విషు కారకస్యేతి దీపకమ్. 103

వృ. ప్రాకరణికాప్రాకరణికానామ్, అర్థాత్ ఉపమానోపమేయా
నాం ధర్మః క్రియాదిః ఏకవారమేవ యదుపాదీయతే తత్ ఏకస్థస్యైవ
సమస్తవాక్యదీపనాత్ దీపకమ్. యథా-

గాథ. కివణాణం ధణం జాలాణం ఫణమణీ కేశరాజం సీహాణం,
కులబాలిఆణం త్థణఆ కుత్తో చ్చిప్పన్తి అముఆణం. 457

“కృపణానాం ధనం నాగానాం ఫణమణిః కేశరాః సింహానామ్,
కులబాలికానాం స్తనాః కుతః స్పృశ్యన్తేఽమృతనామ్”.

వ్యా. సకృదితి :- ప్రకృతాప్రకృతాత్మనామ్ = ప్రకృత-అప్రకృత
స్వరూపం గల ధర్మలయొక్క, అనగా ఉపమేయోపమానాలయొక్క, ధర్మస్య =
ధర్మంయొక్క, సకృద్వృత్తిః = ఒక్క వర్షాయం చెప్పడం, అనగా ఉపమేయోప
మానాలు రెండింటికీ సంబంధించిన క్రియాగుణాదిధర్మాన్ని ఒక్కమారు పేర్కొ
నడం, దీపకమ్ = దీపకాలంకారం. (ఇది క్రియాదీపకం అనే మొదటి భేదం).
బహ్విషు = అనేకములైన, క్రియాసు = క్రియలయందు. కారకస్య = కారకం
యొక్క, నైవ = ఆ సకృద్వృత్తియే, (రెండవ దీపకం).

ప్రాకరణికేతి :- ప్రాకరణికాప్రాకరణికాలకు అనగా ఉపమేయోపమానాల
లకు సంబంధించిన క్రియాదిధర్మం ఒక్కమారు చెప్పినప్పుడు అది (ఆ ధర్మం)
సమస్తవాక్యాన్ని ప్రకాశింపజేస్తుంది కాబట్టి దీపకం అనే (సార్థకనామం గల)
అలంకారం. ఎట్లనగా-

కృపణానామితి :- అమృతానామ్ = జీవించి ఉన్న, కృపణానామ్ = లుబ్ధుల యొక్క, ధనమ్ = ధనమూ, నాగానామ్ = సర్పాలయొక్క, పణమణిః = పడగ మీద ఉన్న మణి, సింహానామ్ = సింహాలయొక్క, కేసరాః = జూలు, కులబాలికానామ్ = కులబాలికలయొక్క, స్తనాః = స్తనాలూ, కుతః = ఎట్లు, స్పృశ్యన్తే = = స్పృశించబడతాయి? వాళ్ళు జీవించి ఉండగా వీటిని ముట్టడం కష్టం అని భావం.

ఈ అలంకారంలో చెప్పినవాటిలో ఒకటి ప్రకృతం అయి ఉంటుంది. మిగిలినవి అప్రకృతాలు. ప్రకృతం ఉపమేయం; అప్రకృతాలు ఉపమానాలు, కులస్త్రీస్తనాలు ప్రకృతా లని గ్రహిస్తే కృపణధనాదులు అప్రకృతాలు. ఈ ప్రకృతాప్రకృతాలకు సంబంధించే టట్లు 'స్పర్శన' రూపక్రియ ఒక్క మారే చెప్పబడింది. అందుచేత ఇది క్రియాదీపకానికి ఉదాహరణం. కృపణధనాదులను స్పృశించడం ఏ విధంగా అసంభావ్యమో కులకాంతాకుచస్పర్శ అంత అసంభావ్యం అని ఉపమ ప్రతీయమానం అవుతుంది. ఈ విధంగా ప్రతివస్తూపమా-దృష్టాంత-దీపక-తుల్యయోగితాద్యలంకారాలు ఉపమాగర్భాలుగా ఉంటాయి.

వృ. కారకస్య చ బహ్విషు క్రియాసు సకృద్వృత్తిః దీపకమ్.
యథా-

శ్లో॥ స్విద్యతి కూణతి వేల్లతి విచలతి నిమిషతి విలోకయతి తిర్యక్,
అన్తర్నన్దతి చుమ్భితుమిచ్ఛతి నవపరిణయా వధూః శయనే.

కారకస్యేతి :- అనేక క్రియలలో ఒక కారకం ఒకే పర్యాయం ఉండడం మరొక దీపకం. "కర్తా కర్మ చ కరణం సంప్రదానం తథైవ చ. ఆపాదానాధి కరణమిత్యాహుః కారకాణి షట్" అని చెప్పిన ఆరు కారకాలలో ఏదైన ఒకటి అనేకక్రియలతో సంబంధించి ఉన్నట్లు చెప్పడం అని అర్థం. ఎట్లనగా-

స్విద్యతీతి :- నవపరిణయా = నూతనవివాహం గల, వధూః = నాయిక, శయనే = శయ్యమీద, స్విద్యతి = వెనుట కారుస్తున్నది. కూణతి = అవయవాలు ముణుచుకొంటున్నది. వేల్లతి = మెలికలు తిరుగుతున్నది, విచలతి = ఆ మూలకు, ఈ మూలకు తిరుగుతున్నది. నిమిషతి = కళ్ళుమూసుకుంటున్నది. తిర్యక్ =

అడ్డంగా, విలోకయతి = చూస్తున్నది, అన్తః = లోలోన, నన్దతి = సంతోషిస్తున్నది.
చుమ్మితుమ్ = చుంబించుటకు, ఇచ్ఛతి = కోరుచున్నది.

ఇక్కడ అనేకక్రియలకు సంబంధించిన 'వదూః' అనే కర్తృకారకమూ, 'శయనే' అనే అధికరణకారకమూ ఒకే మారు గ్రహించబడ్డాయి. అందుచేత ఇది క్రియాదీపకం

అప. మాలాదీపకాన్ని నిరూపిస్తున్నాడు.

కా. మాలాదీపకమాద్యం చేద్యథోత్తరగుణావహమ్.

వృ. పూర్వేణ పూర్వేణ వస్తునా ఉత్తరముత్తరం చేదుపక్రియతే తత్ మాలాదీపకమ్. యథా.

శ్లో॥ సంగ్రామాజ్ఞానమాగతేన భవతా చాపే సమారోపితే
దేవాకర్ణయ యేన యేన సహసా యద్యత్సమాసాదితమ్.
కోదణ్డేన శరాః శరై రరిశిరస్తేనాపి భూమణ్డలం
తేన త్వం భవతా చ కీర్తారతులా కీర్త్యా చ లోకత్రయమ్.

వ్యా. మాలేతి :- ఆద్యమ్ = మొదట చెప్పబడినది, ఉత్తరోత్తరగుణావహం చేత్ = తరవాత చెప్పబడేవాటి గుణమును కూర్చేది అయితే, మాలాదీపకమ్ = మాలాదీపకాలంకారం.

పూర్వేణేతి :- పూర్వపూర్వవస్తువుచేత, ఉత్తరోత్తరవస్తువుకు ఉపకారం జరిగినట్లు, ఏదో విశేషం లభించి నట్లు, వర్ణిస్తే అది మాలాదీపకం. ఎట్లనగా-

సంగ్రామేతి :- (వ్యాఖ్యానానికి 229వ శ్లోకం చూడుడు). ఇక్కడ ఒక్క ఆసాదనక్రియ కోదందాదులతో సంబంధించినది. అందుచేత దీపకాలంకారం. శత్రుశిరస్సులమీదికి పంపడం ద్వారా కోదండం శరాలకు ఉపకరించింది. భూమండలాన్ని పొందించడం ద్వారా శత్రుశిరస్సుకు శరాలు ఉపకరించాయి. అరిశిరస్సు నీవంటి నాయకుణ్ణి ఇవ్వడం ద్వారా భూమండలానికి ఉపకరించింది. భూమండలం కీర్తిని పొందించడం ద్వారా రాజుకు ఉపకరించింది. రాజు మూడు

లోకాలలో వ్యాపింపచేయడం ద్వారా కీర్తికి ఉపకరించాడు. ఈ విధంగా పూర్వ పూర్వం ఉత్తరోత్తరోపకారకంగా ఉండడంచేత మాలాదీపకం.

16. తుల్యయోగితాలంకారం

కా. నియతానాం సకృద్ధర్మః సా పునస్తుల్యయోగితా. 104

వృ. నియతానాం ప్రాకరణికానామేవ అప్రాకరణికానామేవ వా. క్రమేణోదాహరణమ్.

శ్లో॥ పాణ్డు ఙ్మమం వదనం సరసం తవాలసం చ వపుః,
ఆవేదయతి నితాన్తం క్షేత్రియరోగం సఖి హృదన్తః. 460

శ్లో॥ కుముదకమలసీలసీరజాలి
ర్లలితవిలాసజుషోర్ధృశోః పురః కా,
అమృతమమృరశ్మిరమ్బుజన్మ
ప్రతిహతమేకపదే తవాననస్య. 461

వ్యా. నియతేతి:- నియతానామ్ = కేవలప్రకృతముల యొక్క గాని కేవల అప్రకృతములయొక్క గాని, ధర్మః = ధర్మం, సకృత్ = ఒక్కమారు, గ్రహించ బడినట్లయితే, సా పునః = అది అయితే, తుల్యయోగితా = తుల్యయోగితాలంకారం.

నియతానామితి:- 'నియతానామ్' అనగా ప్రాకరణికములే కాని, అప్రాకరణికములే కాని అయినవాటి యొక్క అని అర్థం. క్రమంగా ఉదాహరణం.

పాణ్డు ఇతి:- (ఇది వెనుక శిశి2వ పద్యంగా వచ్చినది). ఇక్కడ పాండు త్వం మొదలైనవి అన్నీ విరహానికి అనుభవాలుగా ప్రకృతాలే. వాటికి సంబంధించిన ఆవేదనం (తెలపడం) అనే క్రియ ఒక్కమారే చెప్పబడింది. అందుచేత ప్రాకరణికాలకు సంబంధించిన ధర్మం ఒక్క మారు చెప్పడం అనే తుల్యయోగితా ప్రథమభేదం.

అవ. అన్నీ అప్రాకరణికాలే ఉన్న తుల్యయోగితకు ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

కుముదేతి:- ఒక నాయకుడు నాయికతో అంటున్నాడు. లలితవిలాసజుషోః = సుందర మైన విలాసను పొందిన, దృశోః = నీ నేత్రముల, పురః = ఎదుట, కుముదకమలనీలనీరజాలిః = కలవలయొక్క, పద్మములయొక్క, నల్లని కమలాలయొక్క, పంక్తి, కా = ఏమి? తవ ఆననస్య = నీ ముఖము ఎదుట, అమృతమ్ = అమృతము, అమృతరశ్మిః = చంద్రుడు, అమృజన్మ = పద్మము, ఏకపదే = ఒక్క పదంలో (ఒక్కదెబ్బలో), ప్రతిహతమ్ = కొట్టబడింది.

వి. ఇక్కడ పూర్వార్థంలో కామినీనయనాలు ప్రకృతాలు. కుముదాదు లన్నీ అప్రకృతాలు. ఆ కుముదాదులకు సంబంధించిన 'కా'పదవ్యంగ్యమైన అధి శేషం, అనగా తిరస్కారం, చెప్పబడింది. ఉత్తరార్థంలో అప్రకృతాలైన అమృ తాదుల ఒక ధర్మంగా ప్రతిహతత్వం చెప్పబడింది. అందుచేత ఇది కేవలం అప్ర కృతాలే ఉన్న తుల్యయోగితాలంకారం.

17. వ్యతిరేకాలంకారం.

కా. ఉపమానాద్యదన్యస్య వ్యతిరేకః స ఏవ సః,

వృ. అన్యస్య ఉపమేయస్య వ్యతిరేకః ఆధిక్యమ్.

శ్లో॥ ఊణః ఊణోఽపి శశీ భూయో భూయోఽభివర్ధతే సత్యమ్,
విరమ ప్రసీద సున్దరి యౌవనమనివర్తి యాతం తు. 462

ఇత్యాదౌ ఉపమానస్యోపమేయాదాధిక్యమితి కేన చిదు క్తమ్. తదయు క్తమ్, అత్ర యౌవనగతాస్త్యాధికం హి వివక్షితమ్.

వ్యా. ఉపమానాదితి:- ఉపమానాత్ = ఉపమానంకంటె, అన్యస్య = ఉప మేయం యొక్క, యత్ వ్యతిరేకః = అధిక్యం అనేది ఏది ఉన్నదో, సః = ఆ వ్యతిరేకం, స ఏవ = ఆ వ్యతిరేకాలంకారమే.

అన్యస్యేతి:- అన్యముయొక్క అనగా ఉపమేయం యొక్క, వ్యతిరేకం అనగా అధిక్యం.

వి. సాధారణంగా ఉపమేయంకంటె ఏదో కొంత అధిక్యం ఉన్నదనినే

ఉపమానంగా చెపుతారు. అలా కాకుండా ఉపమానం కంటే ఉపమేయమే అధికం అని చెప్పినట్లయితే అది వ్యతిరేకాలంకారం. కాని కొందరు ప్రాచీనాలంకారికులు ఉపమేయంకంటే ఉపమానం గొప్పది అని చెప్పడం కూడా వ్యతిరేకాలంకారమే అని చెప్పి దానికి 'క్షీణః క్షీణోఽపి' ఇత్యాదిశ్లోకం ఉదాహరణంగా ఇచ్చారు.

క్షీణః ఇతి:- శశీ = చంద్రుడు, క్షీణః క్షీణః అపి = క్షీణించినా, భూయో భూయః = మాటిమాటికీ, వివర్ధతే = వృద్ధిపొందును. సత్యమ్ = నిజమే. సుందరీ = సుందరీ, విరమ = విరమించుము. ప్రసీద = అనుగ్రహించుము. యాతమ్ = వెళ్ళి పోయిన, యౌవనం తు = యౌవనమైతే, అనివ ర్తి = మరలి రానిది.

అవ. ఈ శ్లోకంలో ఉపమేయమైన వెళ్ళిపోతే మరలిరాని యౌవనం కంటే, ఉపమానమైన క్షీణించినా తిరిగి వృద్ధి పొందే చంద్రునిలో వైశిష్ట్యం ఉన్నట్లు చెప్పబడింది. అందుచేత ఇది ఉపమానాధిక్యవర్ణనరూపమైన వ్యతిరేకాలంకారం అని వాళ్ళ అభిప్రాయం. అది యుక్తం కాదని చెబుతున్నాడు.

ఇత్యాదావితి:- ఇత్యాదులలో ('క్షీణః క్షీణోఽపి' ఇత్యాదులలో) ఉపమేయం కంటే ఉపమానానికి అధిక్యం ఉన్నది అని ఒకడు అన్నాడు. అది యుక్తం కాదు. ఇక్కడ యౌవనంలో ఉన్న అస్తైర్యం యొక్క అధిక్యమే చెప్పదలచిన విషయం. అందుచేత ఉపమేయాధిక్యమే కాని ఉపమానాధిక్యం కాదు అని బావం.

వి. ఈ విధంగా చెప్పిన ప్రాచీనాలంకారికుడు అలంకారసర్వస్వకర్త అయిన రుయ్యకు డని వ్యాఖ్యాతలు వ్రాసినారు. కాని రుయ్యకుడు మమ్మటునికంటే అర్వాచీను డని అనడానికి ఆధారాలు ఉన్నాయి. అందుచేత రుయ్యకుడు కూడా ఈ విషయం చెప్పినా మమ్మటుడు నిర్దేశించిన వ్యక్తి అతడు అవడానికి వీలులేదు. అతిప్రాచీన వ్యాఖ్యాత అయిన మాణిక్యచంద్రుడు - "కేనచిదితి-రుద్రచేన" అని వ్రాసినాడు. దీనిని పట్టి ఇక్కడ మమ్మటుడు కావ్యాలంకారం సప్తమాధ్యాయం 89, 90 శ్లోకాలలో చెప్పిన దానిని నిర్దేశిస్తున్నాడని చెప్పాలి.

అవ. వ్యతిరేకాలంకారానికి సంబంధించిన ఇరవైనాల్గు బేదాలు వివరిస్తున్నాడు.

కా. హేత్వోరుక్తావనుక్తీనాం త్రయే సామ్యే నివేదితే 105
శబ్దార్థాభ్యామథాక్షిప్తే శిష్టే తద్వత్త్రిరష్ట తత్.

వృ. వ్యతిరేకస్య హేతుః ఉపమేయగతముత్కర్షనిమిత్తమ్, ఉప
మానగతమపకర్షకారణమ్, తయోర్ద్వయోరుక్తిః, ఏకతరస్య, ద్వయోర్వా
అనుక్తిరిత్యనుక్తిత్రయమ్; ఏతద్భేదచతుష్టయముపమానోపమేయభావే
శబ్దేన ప్రతిపాదితే, ఆర్థేన చ క్రమేణోక్తాః చత్వార ఏవ భేదాః. ఆక్షిప్తే
చౌపమ్యే తావన్త ఏవ. ఏవం ద్వాదశ. ఏతే శ్లేషేఽపి భవన్తి చతుర్వింశతి
భేదాః. క్రమేణోదాహరణమ్.

హేతోః ఇతి:- హేతోః = రెండు హేతువులయొక్క, ఉక్తౌ = చెప్పట.
యందు, అనుక్తినామ్ = చెప్పకపోవడాలయొక్క, త్రయే = త్రయమునందు,
సామ్యే = సామ్యము, శబ్దార్థాభ్యామ్ = శబ్దార్థాలచేత, నివేదితే = తెలుపబడిందగు
చుండగా, అథ = లేక, ఆక్షిప్తే = ఆక్షిప్తం అయిన దగుచుండగా, తద్వత్ = అదే
విధంగా, శ్లిష్టే = శ్లిష్టం కాగా, తత్ = ఆ కారణంవలన, త్రిః = మూడు రెడైన,
అష్ట = ఎనిమిది, అనగా ఇరవైనాలుగు భేదాలు.

వ్యతిరేక స్వేతి:- ఉపమేయంలో ఉన్న ఉత్కర్షకు నిమిత్తము, ఉప
మానంలో ఉన్న అపకర్షకు నిమిత్తము-ఇవి వ్యతిరేకానికి హేతువులు. ఈ రెండింటినీ
కూడ చెప్పినట్లయితే అదొక భేదం. వీటిలో ఒకదానిని, అనగా ఉపమేయోత్కర్ష
నిమిత్తాన్ని గాని ఉపమానగతాపకర్షనిమిత్తాన్ని కాని చెప్పకపోవడం. లేదా రెండింటినీ
కూడా చెప్పకపోవడం అనే చెప్పకపోవడాలు మూడు; నాలుగు భేదాలు లభిస్తాయి.
ఉపమానోపమేయభావాన్ని శబ్దంచేత ప్రతిపాదించినా అర్థంచేత, అనగా తుల్యాది
శబ్దాలచేత ప్రతిపాదించినా క్రమంగా పైన చెప్పిన భేదాలే నాలుగు శబ్దప్రతిపాదితో
పమ గల భేదాలు గాను, నాలుగు అర్థప్రతిపాదితభేదాలు గాను అయి మొత్తం ఎనిమిది
భేదాలు అవుతాయి. పైన చెప్పిన నాలుగు భేదాలలో ఔపమ్యం ఆక్షిప్తం కావచ్చు;
ఊహించబడవచ్చు. అప్పుడు పై ఎనిమిది భేదాలు, ఈ నాలుగు భేదాలు కలిసి
మొత్తం పన్నెండు భేదాలు అవుతాయి. ఈ పన్నెండు భేదాలూ శ్లేషలో కూడా
ఉంటాయి. అందుచేత మొత్తం ఇరవైనాలుగు భేదాలు. క్రమంగా ఉదాహరణలు.

అవ. అశ్లిష్టభేదాలలో హేతువులు రెండూ చెప్పిన, శాబ్ద సామ్యం ఉన్న,
వ్యతిరేకానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ అసిమాత్రసహాయస్య ప్రభూతారిపరాభవే,
అన్యతుచ్ఛజనస్యేవ న స్మయోఽన్య మహాధృవేః. 463

వృ. అత్రైవ తుచ్ఛేతి-మహాధృతేరిత్యనయోః పర్యాయేణ
యుగపద్వా అనుపాదానే అన్యత్ భేదత్రయమ్. ఏవమన్యేష్వపి ద్రష్ట
వ్యమ్. అత్ర ఇవశబ్దస్య సద్భావాత్ శాబ్దమ్ భౌపమ్యమ్.

వ్యా. అసీతి:- మహాధృతేః = గొప్ప ధైర్యం కలవాడు, అసిమాత్ర
సహాయస్య = ఖడ్గమాత్రమే సహాయంగా కలవాడు అయిన, అన్యః = ఈవీరునకు,
ప్రభూతారిపరాభవే = చాలమంది శత్రువుల పరాభవంలో కూడ, (వాళ్ళను జయించినా
కూడ) అన్యతుచ్ఛజనస్యేవ = ఇతరులైన తుచ్ఛజనులకు వలె, స్మయః = గర్వం,
న = లేదు.

వి. ఇక్కడ రాజు ఉపమేయం, ఇతరరాజులు ఉపమానం, అరిపరాభవం
సమానధర్మం, మహాధృతిత్వం ఉపమేయోత్కర్ష హేతువు. తుచ్ఛత్వం ఉపమానా
పకర్ష హేతువు. ఈ విధంగా రెండు హేతువులూ చెప్పబడ్డాయి. 'ఇవ' అనేది
ఉండడంచేత భౌపమ్యం శాబ్దం. శ్లేష లేదు. ఈ విధంగా వ్యతిరేకాలంకార
ప్రథమభేదానికి ఉదాహరణం.

అత్రేతి:- ఈ శ్లోకంలోనే 'తుచ్ఛ' శబ్దాన్ని, 'మహాధృతేః', అనే పదాన్ని
పర్యాయంచేత గాని, రెండింటిని కలిపి గాని తీసివేస్తే మిగిలిన మూడు భేదానికి
ఉదాహరణం అవుతుంది. ఈ విధంగానే చెప్పబోయే ఉదాహరణలలో కూడా
మాచుకోవాలి. ఇక్కడ 'ఇవ' శబ్దం ఉంది కాబట్టి భౌపమ్యం శాబ్దం.

ఈ శ్లోకంలో తుచ్ఛశబ్దాన్ని తీసి చదివితే అప్పు డది ఉపమానగతాపకర్ష
చెప్పని రెండవ వ్యతిరేకం అవుతుంది. 'మహాధృతేః' అనే పదం తీసివేస్తే అది
ఉపమేయగతోత్కర్ష చెప్పని మూడవ వ్యతిరేకభేదం అవుతుంది. ఈ రెండూ
తీసివేస్తే రెండూ చెప్పని నాల్గవ వ్యతిరేకభేదం అవుతుంది.

శ్లో॥ అసిమాత్రసహాయోఽపి ప్రభూతారిపరాభవే,
నై వాన్యతుచ్ఛజనవత్సగర్వోయం మహాధృతిః

వృ. ఇతి తుల్యార్థే వతిరిత్యార్థమౌపమ్యమ్.

వ్యా. అసీతి:- మహాధృతిః = గొప్ప దైర్యం గల, అయమ్ = ఈరాజు, ప్రభూతారిపరాభవే = అనేకులైన శత్రువులను ఓడించడంలో, అసిమాత్ర సహాయోఽపి = ఖడ్గమాత్రమే సహాయం కలవాడైనా, అన్యతుచ్ఛజనవత్ = ఇతర తుచ్ఛజనులతో సమానంగా, సగర్వః = గర్వంతో కూడినవాడు, న = కాదు.

ఇతీతి:- ఈ విధంగా మార్చినప్పుడు తుల్యార్థంలో “తేన తుల్యం క్రియా చేద్వతిః” అనే సూత్రంచేత వతిప్రత్యయం వచ్చింది కాబట్టి ఔపమ్యం అర్థాత్ సిద్ధించింది.

వి. పైన చెప్పినట్లు ‘తుచ్ఛ’ ‘మహాధృతి’ శబ్దాలలో ఒక్కొక్కటి తీసి వేయగా, రెండూ తీసివేయగా ఉపమానాపకర్షవాచకలోప-ఉపమేయోత్కర్ష వాచకలోప-ఉభయలోపాలచేత మిగిలిన ఆర్థసామ్యవ్యతిరేకాలంకారభేదాలకు కూడా ఉదాహరణలు అవుతాయి.

ఆప. అశ్లిష్టభేదాలలో హేతువులు రెండూ చెప్పినప్పుడు సామ్యం ఆక్షిప్తం (వ్యంగ్యం) అయినప్పుడు వ్యతిరేకాలంకారానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ ఇయం సునయనా దాసీకృతతామరసశ్రియా,

అననేనాకలజ్జేన జయతీన్ద్రం కలజ్జీనమ్.

465

వృ. అత్ర ఇవాదితుల్యాదిపదవిరహేణ ఆక్షిప్తైవ ఉపమా.

వ్యా. సునయనా = అందమైన నేత్రాలుగల, ఇయమ్ = ఈమె, దాసీకృత తామరసశ్రియా = దాసీగా చేయబడిన పద్మము శోభ గల, అకలజ్జేన = కలంకం లేని, అననేన = ముఖంతో, సకలజ్జమ్ = కలంకంతో కూడిన, ఇన్ద్రమ్ = చంద్రుణ్ణి, జయతి = జయించుచున్నది.

అత్రేతి:- ఇక్కడ ఇవాదిపదాలు, తుల్యాదిపదాలు లేకపోవడంచేత ఉపమ ఆక్షిప్తమైనది.

వి. ఇక్కడ ఉపమానమైన చంద్రునిలో సంకలంకత్వం అనే అపకర్ష హేతువూ, ఉపమేయం అయిన ముఖంలో అకలంకత్వం అనే ఉత్కర్ష హేతువూ

కూడ చెప్పబడ్డాయి ఇవాదిపదాలు కాని, తుల్యాదిపదాలు కాని లేకపోవడంచేత సామ్యం జయతిపదంచేత ఆక్షిప్తం, వ్యంగ్యం. శ్లేష లేదు. ఉత్కర్షాపకర్షహేతువు లలో ఒక్కొక్కదానిని కాని, రెండింటినీ గాని గ్రహించకపోతే ఉపమేయోత్కర్ష వాచకలోప-ఉపమానాపకర్షవాచకలోప-ఉభయలోపాలచేత మిగిలిన ఆక్షిప్త సామ్యవ్యతిరేకాలంకారోదాహరణలు ఏర్పడతాయి.

అవ. శ్లిష్టభేదాలలో హేతువులు రెండు చెప్పగా, సామ్యం శాబ్దం అయిన వ్యతిరేకానికి ఉదాహరణ చూపుతున్నాడు-

శ్లో॥ జితేంద్రియతయా సమ్యగ్విద్యావృద్ధనిషేవిణః,

అతిగాఢగుణస్యాస్య నాబ్జవద్భజ్గురా గుణాః.

466

వృ. అత్ర ఇవార్థే వతిః; గుణశబ్దః శ్లిష్టః, శాబ్దమౌపమ్యమ్.

వ్యా, జితేంద్రియతయా = జితేంద్రియుడు అవదంచేత, సమ్యక్ = బాగుగా, విద్యావృద్ధనిషేవిణః = విద్యావృద్ధులను సేవించేవాడు, అతిగాఢగుణస్య = చాల దృఢములైనగుణాలు కలవాడు అయిన, అస్య = ఇతనియొక్క, గుణాః = గుణాలు, మంచిగుణాలు, దారాలు అని రెండర్థాలు. అబ్జవత్ = తామరతూడు గుణాల వలె, భజ్గురాః = తెగిపోయే స్వభావం కలవి, స = కాదు.

అత్రేతి :- ఇక్కడ 'ఇవ' అనేదాని అర్థంలో వతిప్రత్యయం. ("తత్ర తస్యేవ" అనే సూత్రంచేత) వచ్చినది. అందుచేత ఔపమ్యం శాబ్దం. గుణశబ్దం శ్లిష్టం.

వి. రాజపక్షంలో గుణశబ్దానికి సద్గుణాలు అనీ, తామరతూడు పక్షంలో దారాలు అనీ అర్థం. ఉపమేయమైన రాజగుణాల ఉత్కర్షకు హేతువైన అతిగాఢత్వం, ఉపమానమైన అబ్జగుణాల అపకర్షకు హేతువైన భంగురత్వం చెప్పబడ్డాయి. వీటిలో ఒకదానిని గాని రెండింటినీ కాని చెప్పనిపక్షంలో ఉపమేయగతోత్కర్షహేతులోప ఉపమానగతాపకర్షహేతులోప-ఉభయలోపాలకి ఉదాహరణలు అవుతాయి.

అవ. శ్లిష్టభేదాలలో హేతువులు రెండూ చెప్పగా, సామ్యం అర్థం అయిన వ్యతిరేకానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ అఖణ్డమణ్డలః శ్రీమాన్ పశ్యైష పృథివీపతిః,
న నిశాకరవజ్జాతు కలావై కల్యమాగతః.

467

వృ. అత్ర తుల్యార్థే వతిః. కలాశబ్దః శ్లిష్టః.

వ్యా. అఖణ్డమణ్డలః = పూర్ణమైన మండలం కలవాడు, (రాజపక్షంలో 'రాజమండలం' అనీ, చంద్రపక్షంలో 'బింబం' అనీ అర్థం. శ్రీమాన్ = శ్రీమంతుడు అయిన, (ఐశ్వర్యం, శోభ అని రెండర్థాలు), ఏషః పృథివీపతిః = ఈ రాజు, నిశాకరవత్ = చంద్రునితో తుల్యంగా (చంద్రుడువలె), జాతు = ఎన్నడూ కూడ, కలావై కల్యమ్ = కలావికలత్వాన్ని (చతుఃషష్టికళలు, షోడశకళలు అని రెండర్థాలు). న ఆగతః = పొందలేదు.

అత్రేతి :- ఇక్కడ ("తేన తుల్యం క్రియా చేద్వతిః" అను సూత్రంచేత తుల్యార్థంలో 'వతి' ప్రత్యయం (అందుచేత సామ్యం అర్థం) కలాశబ్దం శ్లిష్టం.

రాజు ఉపమేయం, చంద్రుడు ఉపమానం. అఖండమండలత్వం ఉపమేయోత్కర్షహేతువు. కలావైకల్యం ఉపమానాపకర్షహేతువు. రెండూ చెప్పబడ్డాయి. ఈ ఉత్కర్షాపకర్షహేతువులలో ఏదో ఒకదానిని గాని, రెండింటిని గాని చెప్పక పోతే వెనుకటి వలె హేత్యనుపాదాననిమిత్తకమైన భేదత్రయానికి ఉదాహరణలు అవుతాయి.

వృ. మాలాప్రతివస్తూపమావత్ మాలావ్యతిరేకోఽపి సంభవతి.
తస్యాపి భేదా ఏవమూహ్యః. దిజ్మాత్రముదాహియతే. యథా.

శ్లో॥ హరవన్న విషమదృష్టిర్హరివన్న విభో విధూతవితతవృషః,
రవివన్న చాతిదుఃసహకరతాపితభూః కదాచిదసి.

468

వృ. అత్ర తుల్యార్థే వతిః; విషమాదయశ్చ శబ్దాః శ్లిష్టాః.

వ్యా. మాలేతి :- మాలాప్రతివస్తూపమ వలె మాలావ్యవ్యతిరేకం కూడా ఉండవచ్చును. దాని భేదాలుకూడా ఈ విధంగానే ఊహించుకోవాలి. దిజ్మాత్రం, (దారిమాపడానికి మాత్రం) ఉదాహరించబడుతున్నది. ఎట్లనగా-

హరవదితి :- విభో = ఓ! రాజా! హరవత్ = మహేశ్వరుడు వలె, విషమ

దృష్టిః=విషమదృష్టి కలవాడవు (జేసిసంఖ్యలో ఉన్న నేత్రాలు కలవాడు, సమం కానిదృష్టి కలవాడు అని రెండర్థాలు), కదాచిత్=ఎన్నడూ కూడ, న అసి=కావు. హరివత్=శ్రీమహావిష్ణువు వలె, విదూతవితతవృషః=దూరంగా విసిరివేయబడిన గొప్ప వృషం కలవాడవు (వృషం అనగా వృషభం. ధర్మం అని రెండర్థాలు. శ్రీకృష్ణుడు వృషభాసురుణ్ణి సంహరించాడు). న=కావు. రవివత్=సూర్యుడు వలె, అతిదుఃసహకరతాపితభూః=చాల సహింపశక్యం కాని కరముల చేత (కిరణాలచేత) కరంచేత (పన్నుచేత) తపింపజేయబడిన (పీడింపబడిన) భూమి కలవాడవు, న=కావు.

అత్రేతి :- ఇక్కడ తుల్యార్థంలో 'వతి' వ్రత్యయం. విషమాదిశబ్దాలు శ్లిష్టాలు.

వి. రాజా ఉపమేయం. హరాదులు ఉపమానం. విషమాదిశబ్దాలు శ్లిష్టశబ్దాలు. అపకర్షపేతువైన విషమదృష్టిత్వం చెప్పబడింది. ఉత్కర్షపేతువైన సమదృష్టిత్వం చెప్పబడలేదు. తుల్యార్థవతివ్రత్యయం ప్రయోగించడంచేత సామ్యం ఆర్థం. ఒకే ఉపమేయానికి అనేక ఉపమానాలకంటె ఆధిక్యం వర్ణించడం చేత మాలావ్యతిరేకాలంకారం.

అవ. శ్లిష్టబేదాలలో, పేతువులు రెండూ చెప్పగా సామ్యం ఆషిప్తం అయినప్పుడు వ్యతిరేకానికి ఉదాహరణ చూపుతున్నాడు.

వృ- యథా వా-

శ్లో॥ నిత్యోదితప్రతాపేన త్రియామామీలితప్రభః,
భాస్వతానేన భూపేన భాస్వానేష వినిర్జితః.

469

వృ. అత్ర హ్యక్షివైవోపమా. భాస్వతేతి శ్లిష్టః.

వ్యా. మరొక ఉదాహరణం ఎట్లనగా-

నిత్యేతి :- నిత్యోదితప్రతాపేన = నిత్యమూ ఉదయించిన ప్రతాపం (పరాక్రమం, ప్రకృష్టమైన తాపం అని రెండర్థాలు) గల, భాస్వతా = కాంతి గల, (సూర్యునిచేత అని రెండవ ఆర్థం). అనేన భూపేన = ఈ రాజుచేత, త్రియామా

మీలితప్రభః = రాత్రిచేత కప్పివేయబడిన కాంతి గల, ఏషః = ఈ, భాస్వాన్ = సూర్యుడు, వినిర్జితః = జయించబడ్డాడు.

అత్రేతి :- ఇక్కడ ఉపమ ఆక్షిప్తం. భాస్వతా అనేది శ్లిష్టం.

వి. రాజు ఉపమేయం. సూర్యుడు ఉపమానం. నిత్యోదితత్వం ఉపమేయో త్కర్షహేతువు. రాత్రి కాంతివిహీను డవడం ఉపమానాపకర్షహేతువు. ఇవ-తుల్యాదిపదాలు లేకపోవడంచేత సామ్యం 'వినిర్జిత' శబ్దంచేత ఆక్షిప్తం. 'భాస్వతా' అనేది శ్లిష్టం. ప్రతాపశబ్దం కూడ శ్లిష్టం. ఈ భాస్వంతుడు ఆ భాస్వం-తుణ్ణి జయించినాడని అర్థం. ఇక్కడ కూడా ఉత్తరాపకర్షహేతువులలో ఒకదానిని గాని, రెండింటిని గాని గ్రహించనిచో మిగిలిన మూడు భేదాలు ఏర్పడుతాయి

అవ. కొన్ని చోట్ల 'నిర్జిత' 'జయతి' ఇత్యాది పదాలు లేకపోయినా శ్లిష్ట విశేషణాల సామర్థ్యంచేత భావమ్యం ఆక్షేపించవచ్చునని చెప్పడానికి ఉదాహరణం. చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ స్వచ్ఛాత్మతాగుణసముల్లసితేన్దుబిమ్బం
బిమ్బప్రభాధరమకృత్రిమహృద్యగన్ధమ్,
యానామతీవ పిబతాం రజనీషు యత్ర
తృష్ణాం జహోర మధు నాననమజ్జనానామ్.

470

వృ. అత్రేవాదీనాం తుల్యాదీనాం చ పదానామభావేఽపి శ్లిష్టవిశే-షణై రాక్షిపైవోపమా ప్రతీయతే. ఏవంజాతీయకాః శ్లిష్టోక్తియోగ్యస్య పదస్య పృథగుపాదానే అన్యేఽపి భేదాః సంభవన్తి. తేఽపి అనయైవ దిశా ద్రష్టవ్యాః.

వ్యా. స్వచ్ఛేతి :- ఈ ద్వితీయాంత విశేషణాలు శ్లేషచేత 'మధు' అనే దానికి 'ఆననమ్' అనేదానికి కూడా వర్తిస్తాయి. స్వచ్ఛాత్మతాగుణసముల్లసితేన్దు-బిమ్బమ్ = నిర్మలస్వరూపం కలిగి ఉండడం అనే గుణంచేత ప్రతిబింబించిన చంద్రబింబం గలది, ముఖపక్షంలో కూడా చెక్కిళ్ళు స్వచ్ఛంగా ఉండడంచేత వాటిలో చంద్రబింబం ప్రతిబింబిస్తున్నది అని అర్థం. బిబ్బప్రభాధరమ్ = దొండ-

పండు కాంతిని ధరించేది. ముఖపక్షంలో దొండపండు వంటి కాంతి గల అధ
రోష్ఠం కలది అని అర్థం. ఆకృతిమహృద్యగన్ధమ్ = సహజమైన మనోహర మైవ
సువాసన గలది అయిన, ముఖపక్షంలో కూడా ఇదే అర్థం. మదు = మద్యము,
రజనీషు = రాత్రులయందు, అతీవ = మిక్కిలి, పిబతామ్ = త్రాగుచున్న,
యానామ్ = యువకులయొక్క, తృష్టామ్ = పానేచ్ఛను, జహార = హరించెను.
అజ్గినానామ్ = స్త్రీలయొక్క, ఆసనమ్ = ముఖము, న = హరించలేదు, అధరపాన
తృష్ణ అలాగే ఉండెను అని భావం.

వి. హృద్యమైన గంధము మొదలైనవి ఉండదంచేత స్త్రీల ముఖం
మదువు వలె ఉన్నది అని శ్లిష్టవిశేషణాల సామర్థ్యంవల్ల ఔపమ్యం ఆక్షిప్తం అవు
తున్నది. అయితే మదువు తృష్ణను హరించింది కాని ఆననం హరించలేదు అని
చెప్పడం చేత వ్యతిరేకాలంకారం.

అత్రేతి :- ఇక్కడ ఇవాదిపదాలు, తుల్యాదిపదాలు లేకపోయినా శ్లిష్ట
విశేషణాల సామర్థ్యంచేత ఉపమ ఆక్షిప్తమై (వ్యంగ్యమై) ప్రతీతం అవుతున్నది.
శ్లిష్టోక్తికి (శ్లేషతో కూడిన ఉక్తికి) తగిన పదాన్ని వేరుగా గ్రహించినప్పుడు ఈ
విధమైన ఇతరభేదాలు కూడా సంభవిస్తాయి. వాటిని కూడా ఈ పద్ధతిలోనే
గ్రహించాలి.

18. ఆక్షేపాలంకారం

కా. నిషేధో వక్తుమిష్టస్య యో విశేషాభిధిత్సయా. 106.

వక్ష్యమాణోక్త విషయః స ఆక్షేపో ద్విధా మతః.

వృ. వివక్షితస్య ప్రాకరణికత్వాదనుపసర్జనీకార్యస్య అశక్య
వక్తవ్యత్వమ్ అతిప్రసిద్ధత్వం వా విశేషం వక్తుం నిషేధో నిషేధ ఇవ
యః సః వక్ష్యమాణవిషయః ఉక్తవిషయశ్చేతి ద్విధా ఆక్షేపః. క్రమేణో
దాహరణమ్.

వ్యా. నిషేధ ఇతి :- విశేషాభిధిత్సయా = విశేషాన్ని చెప్పవలెననే అభి
లాషచేత, వక్తుమ్ = చెప్పుటకు, ఇష్టస్య = ఇష్టమైనదానియొక్క, యః = ఏ,
నిషేధః = నిషేధం ఉన్నదో, సః = అది, వక్ష్యమాణోక్తవిషయః = చెప్పనున్న

దానికి, చెప్పబడినదానికి సంబంధించిన, ద్విధా = రెండు విధాలైన, ఆక్షేపాలంకారంగా చెప్పబడింది.

వివక్షితస్యేతి :- ప్రాకరణికం అవదంచేత అప్రదానంగా చేయదానికి పీలుకాని, చెప్పదలచిన విషయాన్ని, దాన్ని గూర్చి చెప్పడం శక్యం కాదు అనే ఉద్దేశ్యంచేతనో, ఆ విషయం చాల ప్రసిద్ధమైనది; చెప్పవలసిన పని లేదు అనే ఉద్దేశ్యంచేతనో, నిషేధించడం (నిజానికి ఇది నిషేధించడంకాదు, నిషేధించడం వంటిది, నిషేధాబాసం) ఆక్షేపాలంకారం. ఇది చెప్పనున్నదాని నిషేధం కావచ్చు, చెప్పినదాని నిషేధం కావచ్చు. అందుచేత రెండువిధాలు. క్రమంగా ఉదాహరణం.

గాథ. ఏ ఏహి కింపి కీఏవి కఏణ ణీక్వివ భణామి అలమథవా,

అవిచారితకార్యారమ్భుకారిణీ మరఉ ణ భణీస్సం. 471

“ఏ ఏహి కిమపి కస్యా అపి కృతే నిష్కృప భణామి అలమథవా,
అవిచారితకార్యారమ్భుకారిణీ మ్రియతాం న భణీష్యామి”

వ్యా. ఏ ఇతి :- నాయకునితో నాయక సఖురాలు అంటూన్న మాటలు. ఏ = ఏయ్! నిష్కృప = జాలి లేనివాడా! ఏహి = రమ్మ, కస్యాః అపి కృతే = ఒకానొకతె విషయంలో, భణామి = చెప్పెదను. అథవా = లేదా, అలమ్ = చాలును, అవిచారితకార్యారమ్భుకారిణీ = ఆలోచించకుండగా కార్యారంభం చేసిన ఈమె, మ్రియతామ్ = మరణించుగాక; న భణీష్యామి = చెప్పను.

వి. ఇక్కడ విరహంవల్ల నాయక పడుతూన్న బాధను చెప్పవలె నని అనుకొని అది చెప్పడం కష్టం అని వ్యంజింపచేయదానికి ‘చెప్పను’ అని అంటూ నిషేధించడంవల్ల వక్ష్యమాణవిషయకనిషేధం.

అవ. ఉక్తవిషయనిషేధానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ జ్యోత్స్నా మౌక్తికదామ చన్దనరసః శీతాంశుకాన్తద్రవః
కర్పూరం కదలీ మృణాలవలయాన్యమౌఞ్చజినీపల్లవాః,
అన్తర్మానసమాస్త్వయా ప్రభవతా తస్యాః స్ఫులిగ్గోత్కర
వ్యాపారాయ భవన్తి హన్త కిమనేనోక్తేన న బ్రూమహే.

వ్యా. జోత్స్నతి:- నాయకునితో దూతి మాటలు. జ్యోత్స్న=వెన్నెల, మౌక్తికదామ=ముత్యాలహారం, చన్దనరసః=మంచిగంధం, శీతాంశుకాన్తద్రవః=చంద్రకాంతమణులద్రవం, కర్పూరమ్ = కర్పూరం, కదలీ = అరటిచెట్టు, మృణాలవలయాని = తామరతూడులు, ఆమౌజినిపల్లవాః=తామరతీగచిగుళ్ళు, అన్తర్మానసమ్ = మనస్సుమధ్యమందున్న, ప్రబవతా = సమర్థుడవైన, త్వయా = నీచేత, నీమూలంగా, తస్యాః = ఆమెకు, సులిజ్ఞోత్కరవ్యాపారాయ = నిప్పురవ్వలసముదాయముయొక్క వ్యాపారంకొరకు, నిప్పురవ్వల వలె బాధించడానికి, తపన్తి = అవుతున్నాయి. ఆః = ఏమి ఘోరము! హన్త = ఎంత కష్టం! ఉక్తేన = చెప్పబడిన, అనేన = దీనిచేత, కిమ్ = ఏమి ప్రయోజనం! న బ్రూమహే = చెప్పము.

వి. ఇక్కడ కొంత చెప్పి ప్రసిద్ధమైనదానిని ఇంక విస్తరించి చెప్పడం ఎందుకు అన్నట్లు నిషేధించడంవల్ల ('చెప్పను' అని ఆనడంవల్ల) ఇది ఉక్త విషయనిషేధం.

19. విభావనాలంకారం

కా. క్రియాయాః ప్రతిషేధేఽపి ఫలవ్యక్తిర్విభావనా. 107

వృ. హేతురూపక్రియాయాః నిషేధేఽపి తత్ఫలప్రకాశనం విభావనా. యథా-

శ్లో॥ కుసుమితలతాభిరహతాప్యధత్త రుజమలికులై రదష్టాపి,
పరివర్తతే స్మ నలినీలహరీభిరలోలితాప్యఘూర్ణత సా. 473

వ్యా. క్రియాయా ఇతి:- క్రియాయాః = హేతువైన క్రియయొక్క, ప్రతిషేధేఽపి = ప్రతిషేధమునందు కూడ, ఫలవ్యక్తిః = ఫలవ్యక్తి, విభావనా = విభావనాలంకారం.

హేత్వీతి :- హేతువైన క్రియ లేదు అని చెప్పినా కూడ ఫలం కనబడినట్లు వర్ణించడం విభావనాలంకారం. అనగా హేతువు ఉందేనే కాని ఫలం కలగకూడదు. హేతువు లేదని అంటూనే ఫలం కలిగిందని చెప్పడం విభావనాలంకారం.. ఎట్లనగా-

కుసుమితేతి :- కుసుమితలతాభిః = పుష్పించిన లతలచేత, అహతాపి = కొట్టబడకపోయినా కూడ, సా = ఆమె, రుజమ్ = పీడను, అధత్త = ధరించెను. అలికులైః = తుమ్మెదల సముదాయాలచేత, అదష్టాపి = కరవ(కుట్ట)బడకపోయినా, పరివర్తతేస్మ = దొర్లుచుండెను. నలిసీలహరీభిః = వద్మలతలతో కూడిన (సరస్సు లోని) తరంగాలచేత, అలోలితాపి = కదల్చబడకపోయినా, అమూర్ఛత = తిరిగి పోయెను.

పీడ మొదలైన కార్యాలకు కారణాలైన కొట్టబడడం మొదలైనవి లేక పోయినా ఆ కార్యాలు కలిగినట్లు వర్ణించడంచేత విభావనాలంకారం.

20. విశేషోక్త్యలంకారం

కా. విశేషోక్తిరఖణ్డేషు కారణేషు ఫలావచః.

వృ. మిలితేష్వపి కారణేషు కార్యస్యాకథనం విశేషోక్తిః అనుక్త నిమిత్తా, ఉక్తనిమిత్తా, అచిన్త్యనిమిత్తా చ. క్రమేణోదాహరణమ్.

శ్లో॥ నిద్రానివృత్తావృదితే ద్యురత్నే
సఖీజనే ద్వారపదం పరాప్తే,
శ్లథీకృతాశ్లేషరసే భుజజ్గే
చచాల నాలిజ్గనతోఽజ్గనా సా.

474

వ్యా. విశేషోక్తిరితి :- కారణేషు = కారణాలు, అఖణ్డేషు = పరిపూర్ణములుగా ఉన్నా కూడ, ఫలావచః = ఫలమును చెప్పకపోవడం, విశేషోక్తిః = విశేషోక్త్యలంకారం.

మిలితేష్వపి :- కావలసిన కారణాలన్నీ కలిసినా కూడ కార్యం కలిగినట్లు చెప్పకపోవడం విశేషోక్తి. కార్యం కలగకపోవడానికి నిమిత్తం చెప్పనట్లయితే ఆ విశేషోక్తి 'అనుక్తనిమిత్తం'; చెప్పినట్లయితే 'ఉక్తనిమిత్తం'; దానినిమిత్తం ఊహించరానిదైతే 'అచిన్త్యనిమిత్తం'. ఈ మూడు భేదాలకీ వరసగా ఉదాహరణలు.

నిద్రా ఇతి:- నిద్రానివృత్తా=నిద్ర తేలిపోయినా, ద్యురత్నే=సూర్యుడు,

ఉదితే = ఉదయించినా, సఖీజనే = సఖీజనం, ద్వారపదమ్ = ద్వారస్థానాన్ని, పరాప్తే = పొందినా, భుజిజ్జే = ప్రియుడు, శ్లశీకృతాశ్లేషరసే = శిథిలం చేయబడిన ఆలింగనాసక్తి కలవాడైనా, సా = ఆ, అజ్ఞానా = స్త్రీ, ఆలిజ్ఞనతః = ఆలింగగనం నుండి, న చచాల = చలించలేదు.

వి. ఆలింగనంనుండి చలించడానికి తగిన కారణాలన్నీ ఉన్నా ఆలింగన చలనం అనే ఆ కార్యం కలగలేదుగాన విశేషోక్తి ఆది కలగకపోవడానికి నిమిత్తమైన గాఢానురాగం చెప్పబడలేదు. అందుచేత అనుక్తనిమిత్త.

అవ. ఉక్తనిమిత్తవిశేషోక్తికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ కర్పూర ఇవ దగ్ధోఽపి శక్తిమాన్ యో జనే జనే,
నమోఽస్త్యవార్యవీర్యాయ తస్మై మకరకేతవే. 475

వ్యా. కర్పూర ఇతి :- ఇది రాజశేఖరుని బాలరామాయణంలోని తృతీయాంకంలోని శ్లోకం. యః = ఏ మన్మథుడు, కర్పూరః ఇవ = కర్పూరం వలె, దగ్ధః = అపి = కల్పబడినా కూడా, జనే జనే = ప్రతీజనునివిషయంలో, శక్తిమాన్ = శక్తిగలవాడో, అవార్యవీర్యాయ = నివారింప శక్యం కాని వరాక్రమం కల, తస్మై = ఆ, మకరకేతవే = మన్మథునకు, నమః = అస్తు = నమస్కారం అగుగాక.

వి శరీరం కల్పివేయడం శక్తి నశించడానికి కారణం. ఆ కారణం ఉన్నా శక్తి వినాశం అనే కార్యం కలగలేదు. శక్తి ఉంది. దీనికి నిమిత్తమైన అవార్యవీర్యత్వం చెప్పబడింది గాన 'ఉక్త నిమిత్తవిశేషోక్తి'.

అవ. అచింత్యనిమిత్తవిశేషోక్తికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ స ఏకస్త్రీణి జయతి జగన్తి కుసుమాయుధః,
హరతాపి తనుం యస్య శమ్భునా న బలం హృతమ్.

వ్యా. స ఇతి :- సః = ఆ, కుసుమాయుధః = మన్మథుడు, ఏకః = ఒక్కడే, స్త్రీణి = మూడు, జగన్తి = జగత్తులను, జయతి = జయిస్తున్నాడు, యస్య = ఎవనియొక్క, తనుమ్ = శరీరాన్ని, హరతాపి = హరించినవాడైనా, శమ్భునా = మహేశ్వరునిచేత, బలమ్ = బలం, న హృతమ్ = హరించబడలేదో.

వి. శరీరాన్ని హరించడం బలం హరించడానికి కారణం. కారణం ఉంది. కార్యం కలగలేదు. అందువలన విశేషోక్తి. ఎందుకు హరించలేదో చెప్పజాలం. అందుచేత 'అచింత్యనిమిత్తవిశేషోక్తి'.

21. యథాసంఖ్యాలంకారం

కా. యథాసంఖ్యం క్రమేణైవ క్రమికాణాం సమన్వయః. 108

వృ. యథా-

శ్లో॥ ఏకత్రిదా వససి చేతసి చిత్రమత్ర
దేవ ద్విషాం చ విదుషాం చ మృగీదృశాం చ,
తాపం చ సంమదరసం చ రతిం చ పుష్పన్
శౌర్యోష్మణా చ వినయేన చ లీలయా చ.

477

వ్యా. యథాసంఖ్యమితి :- క్రమికాణామ్ = ఒక క్రమంలో ఉన్నవాటికి, క్రమేణైవ = ఆ క్రమంచేతనే, సమన్వయః = సమన్వయం, యథాసంఖ్యమ్ = యథాసంఖ్యాలంకారం

ఎట్లనగా-

ఏక ఇతి :- దేవ = ఓ! రాజా! ఏకః = ఒక్కడవే అయిన నీవు, ద్విషాం చ = శత్రువులయొక్క, విదుషాం చ = విద్వాంసులయొక్క, మృగీదృశాం చ = మృగనయనలయొక్క, చేతసి = చిత్రమునందు, శౌర్యోష్మణా చ = శౌర్యం వేడి చేత, వినయేన చ = వినయంచేత, లీలయా చ = విలాసచేత తాపం చ = తాపాన్ని, సంమదరసం చ = ఆనందాన్ని, రతిం చ = అనురాగాన్ని, పుష్పన్ = పోషిస్తూ, త్రిదా = మూడు విధాలుగా, వససి = నివసిస్తున్నావు. చిత్రమ్ = ఆశ్చర్యము.

వి. ఇక్కడ శౌర్యోష్మచేత శత్రువుల మనస్సులో తాపాన్ని, వినయం చేత విద్వాంసుల మనస్సులో సంతోషాన్ని, లీలచేత స్త్రీల మనస్సులో అనురాగాన్ని కలిగిస్తున్నావు అని క్రమానుసారం అన్వయం. అందుచేత యథాసంఖ్యాలంకారం.

22. అర్థాంతరన్యాసాలంకారం

కా. సామాన్యం వా విశేషో వా తదన్యేన సమర్థ్యతే
యత్తు సోఽర్థాంతరన్యాసః సాధర్యేణేతరేణ వా. 109

వృ. సాధర్యేణ వైధర్యేణ వా సామాన్యం విశేషేణ యత్
సమర్థ్యతే, విశేషో వా సామాన్యేన సోఽర్థాంతరన్యాసః. క్రమేణోదా
హరణమ్.

వ్యా. సామాన్యమితి:- సామాన్యం వా = సామాన్యం కాని, విశేషో వా =
విశేషం కాని, తదన్యేన = దానికంటె భిన్నమైనదానిచేత, అనగా సామాన్యం
విశేషంచేత, విశేషం సామాన్యంచేత, సాధర్యేణ = సాధర్యంచేతగాని, ఇతరేణ
వా = వైధర్యంచేత గాని, యత్ సమర్థ్యతే = సమర్థించబడును అనేది ఏది కంటె,
సః = అది, అర్థాంతరన్యాసః = అర్థాంతరన్యాసాలంకారం.

సాధర్యేణేతి:- సాధర్యంచేత గాని, వైధర్యంచేత గాని సామాన్యం
విశేషంచేత సమర్థించబడడం, లేదా విశేషం సామాన్యంచేత సమర్థించబడడం
అర్థాంతరన్యాసాలంకారం.

వి. సాధర్యం అనగా సమానమైన ధర్మాలు కలిగి ఉండడం. వైధర్యం
అనగా విరుద్ధధర్మాలు కలిగి ఉండడం. ఏదైనా ఒక వస్తువుకు మరొకవస్తువును
దృష్టాంతంగా చూపేటప్పుడు సాధర్యాన్ని పురస్కరించుకొని చూపవచ్చు,
వైధర్యాన్ని పురస్కరించుకొని చూపవచ్చును. ఉదాహరణకి 'గోపాలుడు
రాముడు వలె తెలివైనవాడు కాదు' అన్నప్పుడు గోపాలుణ్ణి రాముడితో
పోలుస్తున్నాం. అయితే ఈ వాక్యానికి "రాముడు తెలివైనవాడు; కాని గోపాలుడు
తెలివైనవాడు కాదు" అని భావం చెప్పవచ్చు. అప్పుడు ఇది వైధర్యంచేత
పోల్చడం అవుతుంది. "రాముడు తెలివైనవాడు కాదని మీకు తెలుసుకదా? అతని
వలెనే గోపాలుడు కూడా తెలివైనవాడు కాదు" అని భావం చెప్పవచ్చు. అప్పుడు
సాధర్యంచేత పోల్చినట్లు అవుతుంది.

ఒక సామాన్యవిషయం చెప్పి దానిని, విశేషంచేత సాధర్యం పురస్కరించు

కొని, సమర్థిస్తే ఒక బేదం. వైధర్యం పురస్కరించుకొని సమర్థిస్తే రెండవ బేదం. ఒక విశేషాన్ని చెప్పి దానిని సామాన్యంచేత, సాధర్యం పురస్కరించు కొని సమర్థిస్తే ఒక బేదం, వైధర్యంచేత సమర్థిస్తే రెండవ బేదం. ఈ విధంగా అర్థాంతరాన్యసాలంకారంలో నాలుగు బేదాలు ఉంటాయి. క్రమంగా ఉదాహరణలు.

సాధర్యపూర్వకంగా విశేషంచేత సామాన్యసమర్థనానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ నిజదోషావృతమనసామతిసుందరమేవ భాతి విపరీతమ్,

పశ్యతి పితౌపహతః శశిశుభ్రం శఙ్ఖమపి పీతమ్. 478

వ్యా. నిజేతి:- నిజదోషావృతమనసామ్ = తమ దోషముల చేత కప్పి వేయబడిన మనస్సు కలవాళ్ళకు, అతిసుందరమేవ = చాల సుందరమైనదే, విపరీతమ్ = విపరీతంగా, భాతి = తోచును. పితౌపహతః = ప్రైత్యంచేత పీడితుడు, శశిశుభ్రమ్ అపి = చంద్రుడు వలె తెల్లగా ఉన్నా కూడ, శఙ్ఖమ్ = శంఖమును, పీతమ్ = పచ్చగా ఉన్నదానినిగా, పశ్యతి = చూస్తాడు.

వి. ఇక్కడ నిజదోషేత్యాదిసామాన్యం శంఖం పచ్చగా కనబడడం అనే విశేషంచేత సమర్థించబడింది. ఇది సాధర్యంతో అర్థాంతరాన్యసకు ఉదాహరణం.

అవ. సాధర్యపూర్వకంగా సామాన్యంచేత విశేషాన్ని సమర్థించడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ సునితవసనాలంకారాయాం కదాచన కౌముదీ

మహసి సుదృశి స్వైరం యాన్త్యాం గతోఽస్తమభూద్విధుః,
తదను భవతః కీర్తిః కేనాప్యగీయత యేన సా

ప్రియగృహమగాన్ముక్తాశఙ్గా క్వ నాసి శుభప్రదః. 479

వ్యా. సునితేతి:- (అర్థానికి చూ. 266వ శ్లోకం). ఇక్కడ సునితేత్యాది వాక్యంలో చెప్పిన విశేషం 'క్వ నాసి' ఇత్యాది సామాన్యంచేత సమర్థించబడింది.

అవ. వైధర్మ్యపూర్వకంగా సామాన్యాన్ని విశేషంచేత సమర్థించడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ గుణానామేవ దౌరాత్మ్యాద్ధురి ధుర్యో నియుజ్యతే,
అసంజాతకిణస్కన్ధః సుఖం స్వపితి గౌర్గలిః.

480

వ్యా. ధుర్యః = కార్యభారవహనసమర్థుడు, గుణానామ్ = గుణాలయొక్క, దౌరాత్మ్యాదేవ = చెడ్డతనంవలననే, అపరాధంవలననే, ధురి = కార్యభారమునందు, నియుజ్యతే = నియమించబడుతున్నాడు. గలిః = సామర్థ్యం ఉన్నా కాడిమోయని, కాడి భుజంమీద పెట్టగానే క్రిందికి పడదోసే, గౌః = ఎద్దు, అసంజాతకిణస్కన్ధః = కాయలు కలగని మూపు కలదై, సుఖమ్ = సుఖంగా, స్వపితి = నిద్రపోతున్నది.

వి. ఇక్కడ పూర్వార్థంలో చెప్పిన సామాన్యం ఉత్తరార్థంలో చెప్పిన విశేషమైన గలివృత్తాంతంచేత సమర్థించబడుతున్నది. గుణాలు లేక పోవడంచేత గలి కాడికి కట్టబడదు అని వైధర్మ్యరూపేణ సమర్థించబడింది.

అవ. వైధర్మ్యపూర్వకంగా సామాన్యంచేత విశేషసమర్థనానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ అహో హి మే బహ్వాపరార్థమాయుషా
యదప్రియం వాచ్యమిదం మయేదృశమ్,
త ఏవ ధన్యాః సుహృదః పరాభవం
జగత్యదృష్ట్యైవ హి యే క్షయం గతాః.

481

వ్యా. అహో ఇతి:- ఏదో అప్రియవార్తను చెప్పవలసివచ్చినందుకు దుఃఖిస్తూన్నవాని మాటలు. అహో = అయ్యో! మే = నావిషయమునందు, ఆయుషా = ఆయుర్దాయంచేత, బహు = అధికంగా, అపరార్థమ్ = అపరాధం చేయబడింది. యత్ = ఎందువలన అనగా, మయా = నాచేత, ఈదృశమ్ = ఇట్టి, అప్రియమ్ = అప్రియము, వాచ్యమ్ = చెప్పవలసివచ్చినది. జగతి = ఈ జగత్తులో యే = ఎవరు, సుహృదః = మిత్రునియొక్క, పరాభవమ్ = పరాభవాన్ని, అదృష్ట్యైవ = చూడకుండ

గానే, క్షయమ్ = నాశమును, గతాః = పొందినారో, తే ఏవ = వాళ్ళే, ధన్యాః హి = ధన్యులు కదా?

వి. ఇక్కడ 'త ఏవ ధన్యాః' ఇత్యాదివాక్యంలో చెప్పినది సామాన్యం. దీని చేత పూర్వార్థంలో చెప్పిన "నా ఆయుర్దాయం నాకు చాల అవకారం చేసింది" అనే విశేషం సమర్థించబడింది. "వాళ్ళు ధన్యులు" అనే సామాన్యం 'నేను అధన్యుణ్ణి' అనే విశేషం వైదర్భ్యంతో కూడినవి.

23. విరోధాలంకారం

కా. విరోధః సోఽవిరోధేఽపి విరుద్ధత్వేన యద్వచః

వృ. వస్తువృత్తేనావిరోధేఽపి విరుద్ధయోరివ యదభిధానం స. విరోధః.

కా. జాతిశ్చతుర్భిర్జాత్యాద్యైర్విరుద్ధా స్యాద్గుణత్రిభిః, 110
క్రియా ద్వాభ్యామపి ద్రవ్యంద్రవ్యేణైవేతి తే దశ.

వృ. క్రమేణోదాహరణమ్.

వ్యా. విరోధః ఇతిః- అవిరోధేఽపి = వాస్తవంలో విరోధం లేకపోయినా, విరుద్ధత్వేన = విరుద్ధముగా-ఉన్నట్లు, యత్ = ఏ, వచః = చెప్పడం ఉన్నదో అది, విరోధః=విరోధాలంకారం (విరోధాభాసం).

వ్యా. వాస్తవంలో విరోధం లేకపోయినా విరుద్ధములై నట్లు రెండు వస్తువులను వర్ణించడం విరోధాలంకారం.

జాతిరితిః- జాతిః = జాతి, జాత్యాద్యైః = జాతి మొదలైన, చతుర్భిః = నాలుగింటితోను, విరుద్ధా = విరుద్ధమైనది, స్యాత్ = అవచ్చును. గుణః = గుణం, త్రిభిః = మూడింటితో, విరుద్ధం కావచ్చును. (4 + 3 = 7). క్రియా = క్రియ, ద్వాభ్యామ్ = రెండింటితో విరుద్ధం కావచ్చును. (7 + 2 = 9). ద్రవ్యమ్ = ద్రవ్యం, ద్రవ్యేణైవ = ద్రవ్యంతోమాత్రమే విరుద్ధం కావచ్చును. (9 + 1 = 10). ఇతి = ఇట్లు, తే = ఆ విరోధాలు, దశ = పది.

వి. ఈ విరోధాలంకారంలో పది భేదాలు ఉంటాయి. పదార్థాలు జాతి, గుణం, క్రియ, ద్రవ్యం అని నాలుగు విధాలు గాన జాతి జాత్యాదులతోను, అనగా జాతి-గుణ-క్రియా-ద్రవ్యాలతోనూ, గుణం గుణ-క్రియా-ద్రవ్యం అనే మూడింటితోను, క్రియ, క్రియా-ద్రవ్యములనే రెండింటితోను, ద్రవ్యం ద్రవ్యంతోను విరుద్ధములై నట్లు వర్ణిస్తే అవి పది భేదాలు ఏర్పడతాయి. క్రమంగా ఉదాహరణలు.

శ్లో॥ అభినవనలినీకిసలయమృణాలవలయాది దవదహనరాశిః,
సుభగ కురజ్జదృశోఽస్యా విధివశత స్త్వద్వియోగపవిపాతే.

వ్యా. అభినవేతి, - సుభగ = ఓ! సుందరుడా! విధివశతః = దైవవశం వల్ల, త్వద్వియోగపవిపాతే = నీ వియోగం అనే పిడుగు పడగానే, అస్యాః = ఈ, కురజ్జదృశః = మృగనయనకు, అభినవనలినీకిసలయమృణాలవలయాది = నూతనమైన పద్మలత, చిగుళ్ళు, తామరతూడుల వలయాలు మొదలైనది, దవదహనరాశిః = దావాగ్నియొక్క రాశిగా అయినది.

వి. ఇక్కడ నలినీత్వాదిజాతులకు దవదహనత్యజాతితో విరోధం. అనగా నలినత్వాదులు దవదహనత్వాన్ని పొందడం విరుద్ధం. ఈ విధంగా జాతికి జాతితో విరోధం అనే విరోధాలంకారం. ఇలా అవధానికి కారణం విరహతాపం అని తెలియడంవేత విరోధానికి పరిహారం. అందుచేత విరోధాభాసం. విరోధంగా కనబడుటయే కాని వా ప్రవంలో విరోధం లేదు గాన విరోధాభాసం. రాబోయే ఉదాహరణలలో కూడా విరోధతత్పరిహారాలు ఈ విధంగానే ఉంటాయి.

శ్లో॥ గిరయోఽప్యనున్నతియుజో మరుదప్యచలోఽబ్ధయోఽగమ్భిరాః
విశ్వమ్భరాప్యతిలఘుర్నరనాథ తవాన్తికే నియతమ్. 483

వ్యా. నరనాథ = రాజా! తవ అన్తికే = నీ సమీపమునందు, నియతమ్ = తప్పక, గిరయః అపి = పర్వతాలు కూడ, అనున్నతియుజః = భౌన్నత్యం లేనివి. మరుదపి = వాయువు కూడ, అచలః = కదలజాలనిది. అబ్ధయః = సముద్రాలు, అగమ్భిరాః = గంభీరములు కానివి. విశ్వంభరాపి = భూమి కూడ, అతిలఘుః = చాల తేలిక అయినది.

వి. ఇక్కడ గిరిత్వాదిజాతులకు అనున్న తత్వాదిగుణాలతో విరోధం. రాజా

గొప్పతనాన్ని వర్ణించడంలో కవి తాత్పర్యం గాన విరోధపరిహారం. అందుచేత విరోధాభాసం. మొదటి ఉదాహరణలో శుద్ధం, ఈ శ్లోకంలో శ్లేషమూలకం.

శ్లో॥ యేషాం కణ్ఠపరిగ్రహప్రణయితాం సంప్రాప్య ధారాధర
 స్తీక్షః సోఽప్యనురజ్యతే చ కమపి స్నేహం పరాప్నోతి చ,
 తేషాం సంగరసజ్గసక్తమనసాం రాజ్ఞాం త్వయా భూపతే
 పాంసూవాం పటలైః ప్రసాధనవిధిర్నిర్వర్త్యతే కౌతుకమ్.

వ్యా. యేషామితి:- భూపతే = రాజా! సంగరసజ్గసక్తమనసామ్ = యుద్ధ సంబంధమునందు ఆసక్తి గల మనస్సు గల, యేషామ్ = ఏ రాజులయొక్క, కణ్ఠపరిగ్రహప్రణయితామ్ = కంఠమును గ్రహించడంలో ప్రేమ కలిగిఉండడాన్ని, సంప్రాప్య = పొంది, సః = ఆ, తీక్షః = తీక్షణమైన, ధారాధరః అపి = ఖడ్గం కూడ, అనురజ్యతే = అనురక్తం అవుతున్నదో (ఎఱ్ఱపడుచున్నది. అనురాగం కలది అవుతున్నది అని రెండర్థాలు), కమపి = ఒకానొక, స్నేహం చ = స్నేహాన్ని కూడ (నున్నదనం, మైత్రి అని రెండర్థాలు), పరాప్నోతి = పొందుతున్నదో, తేషాం రాజ్ఞామ్ = ఆ రాజులకు, త్వయా = నీచేత, పాంసూవామ్ = పరాగముల యొక్క, పటలైః = సముదాయాలచేత, ప్రసాధనవిధిః = అలంకరణము, నిర్వర్త్యతే = చేయబడుచున్నది. కౌతుకమ్ = ఆశ్చర్యము! ఇక్కడ ఖడ్గత్వజాతికి అనురాగ స్నేహాలను పొందడం అనే క్రియలతో విరోధం. ఆ పదాలకు ఉన్న ఎఱ్ఱబడడం, నున్నగా (జిడ్డుగా) ఉండడం అనే అర్థాలను వట్టి విరోధపరిహారం. పాంసుత్వ జాతికి అలంకరణక్రియతో విరోధం. కంఠం చేదించి యుద్ధరంగ ధూళిదూసరి తాలుగా చేయడం అని గ్రహించడం చేత విరోధపరిహారం.

శ్లో॥ సృజతి చ జగదిదమవతి చ సంహరతి చ హేలయైవ యో నియతమ్
 అవసరవశతః శఫరో జనార్దనః సోఽపి చిత్రమిదమ్ 485

వ్యా. సృజతీతి:- యః = ఏ జనార్దనుడు, ఇదమ్ = ఈ, జగత్ = జగత్తును, హేలయైవ = విలాసతోనే, నియతమ్ = నిశ్చితప్రకారంగా, సృజతి చ = సృజించు చున్నాడో, అవతి చ = రక్షిస్తున్నాడో, సంహరతి చ = సంహరిస్తున్నాడో, సః = ఆ, జనార్దనః అపి = జనార్దనుడు కూడ, అవసరవశతః = సమయాన్ని వట్టి, శఫరః = మత్స్యంగా, జాతః = అయినాడు. ఇదమ్ = ఇది, చిత్రమ్ = ఆశ్చర్యం.

వి. ఇక్కడ శపరత్వజాతికి జనార్దను డనే వ్యక్తితో విరోధం. ఇది భగవద్గీతాకృతం అవడంచేత విరోధపరిహారం.

శ్లో॥ సతతం ముసలాసక్తా బహుతరగృహకర్మఘటనయా నృపతే,
ద్విజపత్నీనాం కఠినాః సతి భవతి కరాః సరోజసుకుమారాః.

వ్యా. సతతమితి:- నృపతే = రాజా! సతతమ్ = ఎల్లప్పుడు, ముసలాసక్తాః = రోకళ్ళతో సంబంధించినవీ, బహుతరగృహకర్మఘటనయా = అత్యధిక మైన ఇంటి పనులు చేసికొవడంచేత, కఠినాః = కఠినములూ అయిన, ద్విజపత్నీనాం కరాః = బ్రాహ్మణపత్నుల చేతులు, భవతి సతి = నీవు ఉండగా, సరోజసుకుమారాః = పద్మాల పలె సుకుమారములు అయినవి.

వి. ఇక్కడ కఠినత్వ సుకుమారత్వా లనే గుణాలకు విరోధం. రాజువల్ల ఐశ్వర్యం లభించగా గృహకర్మవ్యాప్యతత్వం లేకపోవడంచేత కాలాంతరంలో హస్తాలు సుకుమారాలు అయినవి అని గ్రహించడంచేత విరోధపరిహారం.

శ్లో॥ పేశలమపి ఖలవచనం దహతితరాం మానసం సతత్త్వవిదామ్,
పరుషమపి సుజనవచనం మలయజరసవత్ ప్రమోదయతి.

వ్యా. పేశలమితి:- ఖలవచనమ్ = దుష్టుల వచనం, పేశలమ్ అపి = మృదువైనా కూడ, సతత్త్వవిదామ్ = తత్త్వజ్ఞానవంతులయొక్క, మానసమ్ = మనస్సును, దహతి తరామ్ = మిక్కిలి కాల్చివేస్తుంది. సుజనవచనమ్ = సుజనుల వాక్యం, పరుషమ్ అపి = పరుషమైనా, మలయజరసవత్ = చందనరసం వలె, ప్రమోదయతి = ఆనందింపజేస్తుంది.

వి. ఇక్కడ పేశలత్వం, పరుషత్వం అనే గుణాలకు కల్పితం, సంతోషం కలిగించడం అనే క్రియలతో విరోధం. ఖలత్వ-సుజనత్వాలను పట్టి విరోధ పరిహారం.

శ్లో॥ క్రౌఞ్చాద్దిరుద్దామదృషద్దృఢోఽసౌ
యన్మార్గణానర్గలశాతపాతే,
అభూన్నవామౌజదలాభిజాతః
సభార్గవః సత్యమపూర్వసర్గః.

వ్యా. క్రొజ్చేతి :- ఉద్దామదృషద్దృఢః = పెద్ద రాళ్ళచేత దృఢమైన, అసౌ = ఈ, క్రొజ్చాద్రుదిః = క్రొంచపర్వతం, యన్మార్గజానర్గనలకాతపాతే = ఏ భార్గవరాముని బాణంయొక్క అడ్డు లేని తీవ్రమైన పడడమునందు, ఎవని బాణం పడగా, నవామ్యోజదలాభిజాతః = నూతనమైన పద్మదలం వలె సుకుమారంగా, అభూత్ = ఆయెనో, సః భార్గవః = అట్టి భార్గవరాముడు, సత్యమ్ = నిజంగా, అపూర్వసర్గః = అపూర్వమైన సృష్టి

వి. ఇక్కడ కోమలత్వగుణానికి క్రొంచాద్రుది అనే ద్రవ్యంతో విరోధం. పరశురామమాహాత్మ్యం కారణం అవడంచేత విరోధపరిహారం.

శ్లో॥ పరిచ్ఛేదాతీతః సకలవచనానామవిషయః,

పునర్జన్మన్యస్మిన్ననుభవపథం యో న గతవాన్,

వివేకప్రధ్వంసాదుపచితమహామోహగహనో

వికారః కోఽప్యన్తర్జడయతి చ తాపం చ కురుతే. 489

వ్యా. పరితి :- (చూ. 107వ శ్లోకం). ఇక్కడ జడీకరణ-తాపకరణ క్రియలకు విరోధం. విరహవైచిత్ర్యంచేత పరిహారం.

శ్లో॥ అయం వారామేకో నిలయ ఇతి రత్నాకర ఇతి

శ్రితోఽస్మాభిస్తృష్టాతరలితమనోభిర్జలనిధిః,

క ఏవం జానీతే నిజకరపుటికోటరగతం

క్షణాదేనం తామ్యత్తిమిమకరమాపాస్యతి మునిః. 490

వ్యా. ఆయమితి :- తల్లటశతకంలోని శ్లోకం. ఆయమ్ = ఈ సముద్రం, వారామ్ = ఉదకాలకు, ఏకః = ముఖ్యమైన, నిలయః ఇతి = స్థానం అనీ, రత్నాకరః ఇతి = రత్నాలకి ఆకరం అనీ, జలధిః = సముద్రం, తృష్టాతరలితమనోభిః = దప్పికచేత చలింపచేయబడిన మనస్సు గల, అస్మాభిః = మాచేత, శ్రితః = ఆశ్రయించబడింది. మునిః = అగస్త్యమహాముని, నిజకరపుటికోటరగతమ్ = తన దొప్పవంటి (దొప్పవలె చేయబడిన) చేతి రంధ్రంలో ఉన్న (ఇమద్చబడిన), తామ్యత్తిమిమకరమ్ = వాడిపోతున్న తిములు, మకరాలూ గల, ఏనమ్ = ఈ

సముద్రాన్ని, షణాత్ = షణంలో, అపాస్యతి = త్రాగివేస్తాడు అని, ఏవమ్ = ఇట్లు, కః = ఎవడు, జానీతే = ఎరుగును!

వి ఇక్కడ పానక్రియకు అగస్త్యుడు, సముద్రం అనే ద్రవ్యాలతో విరోధం. అగస్త్యమహిమాతిశయంచేత విరోధపరిహారం.

శ్లో॥ సమదమతజ్జజమదజలనిష్యన్దతరజ్జిణీపరిష్వజ్గాత్,
క్షీతితిలక త్వయి తటజుషి శంకరచూడాపగాపి కాలిన్దీ.

వ్యా. సమదేతి :- క్షీతితిలక = భూమికి తిలకమైన రాజా! త్వయి = నీవు, తటజుషి = తటమును పొందినవాడవు అగుచుండగా, “సమద....పరిష్వజ్గాత్”- సమద = మదంతో కూడిన, మతజ్జజ = ఏనుగులయొక్క, మదజల = మదోదకము యొక్క, నిష్యన్ద = స్రవించడంవల్ల కలిగిన, తరజ్జిణీ = నదియొక్క, పరిష్వజ్గాత్ = ఆలింగనంవల్ల, కలవడంవల్ల, శంకరచూడాపగాపి = గంగానది కూడ, కాలిన్దీ = యమున అయినది.

వి. ఇక్కడ గంగ అనే ద్రవ్యానికి యమున అనే ద్రవ్యంతో విరోధం. ‘కాలిన్దీ’ శబ్దానికి ‘శ్యామవర్ణం కలది’ అని మాత్రం అర్థం గ్రహించడంచేత విరోధపరిహారం

24. స్వభావోక్త్యలంకారం

కా. స్వభావోక్తిస్తు డిమ్బాదేః స్వక్రియారూపవర్ణనమ్. 111

వృ. స్వయోః తదేకాశ్రయయోః రూపం వర్ణః సంస్థానం చ. ఉదాహరణమ్.

శ్లో॥ పశ్చాదజ్ఞీ ప్రసార్య త్రికనతివితతం ద్రాఘయిత్వాజముచ్చై
రాసజ్యాభుగ్న కణ్కోముఖమురసిసటాంధూలిధూమ్రాంవిధూయ
ఘాసగ్రాసాభిలాషాదనవరతచలత్ప్రోథతుణ్డస్తురజ్గో
మన్దం శబ్దాయమానో విలిఖతి శయనాదుత్థితః క్షౌం ఖురేణ.

వ్యా. స్వభావోక్తిరితి :- డిమ్బాదేః = శిశువులు మొదలైన వాటియొక్క,

స్వక్రియారూపవర్ణనమ్ = వాటికి మాత్రమే సంబంధించిన క్రియలయొక్క, రూపయొక్క వర్ణనము, స్వభావోక్తిః తు = స్వభావోక్త్యలంకారం.

స్వయోరితి :- డింభాదులుమాత్రమే ఆశ్రయంగా గల అనగా డింభా లకు మాత్రమే సంబంధించిన 'రూపమ్' అనగా రంగు, శరీరసంస్థానము అనగా అవయవసంనివేశము.

వి. ఏ డింభాదులు వర్ణించబడుతున్నారో వారికి లేదా వాటికి మాత్రమే సంబంధించిన క్రియలు, రంగు, అవయవసంనివేశం మొదలైనవాటిని మనో హరంగా వర్ణిస్తే అది స్వభావోక్తి. దీనికే 'జాతి' అని ప్రాచీనాలంకారికు లిచ్చిన పేరు. ఉదాహరణం ఎట్లనగా.

పశ్చాదితి :- బాణబట్టు రచించిన హర్షచరితం తృతీయోచ్ఛ్వాసంలోని శ్లోకం. పశ్చాదజ్ఞీ = వెనుకటి రెండు కాళ్ళూ, ప్రసార్య = చాపి, త్రికనతివితతమ్ = వెన్నెముక మొదటి భాగాన్ని వంచడంచేత విస్తృతమైన, అజ్గమ్ = శరీరాన్ని, ఉచ్చైః = అధికంగా, ద్రాఘయిత్వా = పొడవుగా ఉండేటట్లు చేసి, ఆభుగ్నకణ్ఠః = వంకరచేయబడిన కంఠం కలదై. ముఖమ్ = ముఖమును, ఉరసి = వక్షః స్థలమునందు. ఆసజ్య = తగల్చి, దూలిదూమామ్ = దూలిచేత దూమావర్ణం గల, సటామ్ = జూలును, విదూయ = దులిపి, మాసగ్రాసాభిలాషాత్ = పచ్చగడ్డి తిన వలె ననే అభిలాషవలన, అనవరతచలత్సోదతుణ్ఠః = ఎడతెరిపి లేకుండా కదలుచున్న నాసికాగ్రం గల, ముద్దై గల, శయనాత్ = శయనంనుంచి, ఉత్థితః = లేచిన, తురగ్గః = గుఱ్ఱం, మన్దమ్ = మందంగా, శబ్దాయమానః = ధ్వనిచేస్తూ, జ్ఞామ్ = భూమిని, ఖరేణ = డెక్కచేత, విలిఖతి = వ్రాయుచున్నది.

వి. ఇక్కడ గుఱ్ఱం స్వభావస్వరూపాదులు సహజంగా వర్ణించబడ్డాయి గాన స్వభావోక్తి.

25. వ్యాజస్తుత్యలంకారం

కా. వ్యాజస్తుతిర్ముఖే నిన్దా స్తుతిర్వా రూఢిరన్యథా,

వృ. వ్యాజరూపా వ్యాజేన వా స్తుతిః. క్రమేణోదాహరణమ్.

శ్లో॥ హిత్యా త్వాముపరోధవన్ద్యమనసాం మన్యే న మౌలిః పరో
 లజ్జావర్జనమన్తరేణ న రమామన్యత్ర సందృశ్యతే,
 యస్త్యాగం కురుతేతరాం ముఖశతై రేత్యాశ్రితాయాః శ్రియః
 ప్రాప్య త్యాగకృతావమాననమపి త్వయ్యేవ యస్యాః స్థితిః.

వ్యా. వ్యాజేతి :- ముఖే = ప్రాచంభంలో, నిన్దా = నింద, స్తుతిర్వా = లేదా
 స్తుతి, అన్యథా = మరొక విధంగా, అనగా వరసగా స్తుతి-నిందారూపంగా, రూఢిః
 = పర్యవసానం, వ్యాజస్తుతిః = వ్యాజస్తుత్యలంకారం.

వి. “వ్యాజరూపా స్తుతిః” (వ్యాజరూపమైన స్తుతి) లేదా “వ్యాజేన స్తుతిః”
 (వ్యాజంచేత స్తుతి) అని అర్థం. పైకి నిందగా కనబడుతుంది; స్తుతి తాత్పర్య
 విషయం అవుతుంది. అది ‘వ్యాజేన స్తుతిః’ కవటంగా స్తుతించడం. పైకి స్తుతి
 వలె కనబడుతుంది; లోపల నింద ఉంటుంది. అది ‘వ్యాజరూపా స్తుతిః’ (కవట
 మైన స్తుతి). ఈ రెండూ వ్యాజస్తుతి బేదాలే.

వ్యా. పైకి నింద వలె కనబడి లోపల స్తుతి ఉన్నదానికి ఉదాహరణం-
 ‘హిత్యా’ ఇతి. త్వాం హిత్యా = నిన్ను విడచి, నీవు తప్ప, ఉపరోధవన్ద్యమన
 సామ్ = ఉపరోధంతో శూన్యమైన మనస్సు కలవారిలో, ఉపరోధం అనగా ఆశ్రి
 తుల విషయంలో అనుకూలంగా ప్రవర్తించడం, మౌలిః = శిరోమణి, పరః =
 మరొకడు, న = లేడు అని, మన్యే = తలచెదను. రమామ్ అన్తరేణ = లక్ష్మితప్ప,
 అన్యత్ర = మరొకరిలో, లజ్జావర్జనమ్ = నిగ్గు విడవడం, న సందృశ్యతే = కన
 బడడం లేదు. యః = ఏ నీవు, ముఖశతైః = వందలకొలది మార్గాలచేత, ఏత్య =
 వచ్చి, ఆశ్రితాయాః = ఆశ్రయించిన, శ్రియః = లక్ష్మియొక్క, త్యాగమ్ = త్యాగ
 మును, తనుతేతరామ్ = అధికంగా చేస్తున్నావో; త్యాగకృతావమాననమ్ =
 త్యాగంచేత చేయబడిన అవమానాన్ని, ప్రాప్యాపి = పొందికూడా, యస్యాః = ఏ
 లక్ష్మియొక్క, స్థితిః = స్థితి, త్వయ్యేవ = నీయందే ఉన్నదో.

వి. ఇక్కడ రాజును లక్ష్మిని నిందిస్తూన్నట్లు పైకి కనబడుతున్నా రాజు
 లోని దానగుణ-ఐశ్వర్యాదుల స్తుతి గమ్యం అవుతున్నది. కాబట్టి వ్యాజస్తుత్య
 లంకారం.

అవ. నిందలో పర్యవసానం చెందే స్తుతికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు శ్లో॥ హే హేలాజితబోధసత్త్వ వచసాం కిం విస్తరైః ప్రోయధే
నాస్తి త్వత్సదృశః పరః పరహితాధానే గృహీతవ్రతః,
తృష్యత్పాన్థజనోపకారఘటనా వైముఖ్యలబ్ధాయశో
భారప్రోద్వహనే కరోషి కృపయా సాహాయకం యన్మరోః.

వ్యా. హే ఇతి :- హేలాజితబోధసత్త్వ = అనాయాసంగా జయించబడిన బోధసత్త్వుడు గల, హే తోయధే = ఓ! సముద్రమా! వచసామ్ = వాక్కుల యొక్క, విస్తరైః = విస్తరములచేత, కిమ్ = ఏమి ప్రయోజనం? పరహితాధానే = పరులకు హితం చేయడంలో, గృహీతవ్రతః = గ్రహించబడిన వ్రతం గల, త్వత్సదృశః = నీతో సమానుడైన, పరః = అన్యుడు, నాస్తి = లేడు. యత్ = ఎందువలన, "తృష్యత్....వహనే" తృష్యత్ = దప్పికొన్న, పాన్థజన = బాటసారులకు, ఉపకారఘటనా = ఉపకారం చేయడంలో, వైముఖ్య = వైముఖ్యంచేత, లబ్ధ = పొందబడిన, ఆయశోభార = అవకీర్తిభారముయొక్క, ప్రోద్వహనే = మోయడంలో, కృపయా = జాలితో, మరోః = ఎడారివదేశానికి, సాహాయకమ్ = సాహాయ్యమును, కరోషి = చేయుచున్నావో.

వి. ఇక్కడ పైకి స్తుతి వలె కనబడే నింద. ఈ శ్లోకం భర్తృహరి రచించిన వాక్యవదీయానికి పుంజరాజు రచించిన వ్యాఖ్యలో ద్వితీయకాండ 249వ శ్లోకం క్రింద ఉదాహరించబడింది.

26. సహోక్త్యలంకారం

కా. సా సహోక్తిః సహార్థస్య బలాదేకం ద్వివాచకమ్. 112

వృ. ఏకార్థాభిధాయకమపి సహార్థబలాత్ యత్ ఉభయస్యాష్ట్యవగమకం సా సహోక్తిః. యథా-

శ్లో॥ సహ రిఅహజీసాహిం దీహరా సాసదణ్డా
సహ మణివలయేహిం బాప్పధారా గలన్తి,

తుహ సుహఅ విఓఏ తీృ ఉవ్విగ్గిరీఏ
సహ అ తణులదాఏ దుబ్బలా జీవిదాసా.

495

“సహ దివసనిశాభిర్ద్విః శ్వాసదణ్డాః
సహ మణివలయైర్పాషపారా గలన్తి,
తవ సుభగ వియోగే తస్యా ఉద్విగ్నాయాః
సహ చ తనులతయా దుర్బలా జీవితాశా”.

వృ. శ్వాసదణ్డాదిగతం దీర్ఘత్వాది శాబ్దమ్. దివసనిశాదిగతం
తు సహార్థసామర్థ్యాత్ ప్రతిపద్యతే.

వ్యా. సా ఇతి :- ఏకమ్ = ఒక పదం, సహార్థస్య = ‘సహ’ అనే శబ్దం
అర్థంయొక్క, బలాత్ = బలంవల్ల, యత్ ద్వివాచకమ్ = రెండింటిని చెప్పును.
అనేది ఏది కలదో, సా = అది, సహోక్తిః = సహోక్త్యలంకారం. ఒక అర్థాన్ని
మాత్రమే చెప్పేదయినా ఒక పదం ప్రక్కనే ప్రయోగించిన, సహ, సాకం,
సార్థమ్, సమమ్ ఇత్యాదిపదాల అర్థం ప్రభావంవల్ల రెండింటిని చెప్పినట్లయితే
అది సహోక్త్యలంకారం

సహేతి :- ఇది ‘కర్పూరమంజరి’ అనే సట్టకంలో నాయికావిరహావస్థను
వర్ణిస్తున్న శ్లోకం. సుభగ = సుందరుడా, తవ వియోగే = నీ వియోగమునందు,
ఉద్విగ్నాయాః = ఉద్వేగం చెందిన, తస్యా = ఆమెయొక్క, శ్వాసదణ్డాః =
దండాకారములైన శ్వాసలు, దివసనిశాభిః సహ = పగళ్ళతోను. రాత్రుల తోను
కూడ, దీర్ఘాః = దీర్ఘములైనవి. శ్వాసలు, దివసనిశాలూ కూడ దీర్ఘము లయినవి
అని అర్థం. పాషపారాః = కన్నీటి ధారలు, మణివలయైః సహ = మాణిక్యవల
యాలతో కూడ, గలన్తి = జారుతున్నాయి జీవితాశా = జీవితంమీద ఆశ, తను
లతయా సహ = శరీరలతతో కూడ, దుర్బలా = దుర్బలమైనది.

శ్వాసేతి :- శ్వాసదండాదులలోని దీర్ఘత్వాదికం శాబ్దం; అనగా శబ్దం
చేతనే ప్రత్యక్షంగా చెప్పబడింది. దివసనిశాదులలోని దీర్ఘత్వం ‘సహ’ శబ్దార్థ
సామర్థ్యం వల్ల తెలుస్తున్నది.

వి ‘శ్వాసదణ్డాః దీర్ఘాః’ ఇత్యాది విధంగా శ్వాసాదుల దీర్ఘత్వాదులు.

ప్రత్యక్షంగా శబ్దం చేతనే చెప్పబడుతున్నాయి. దివసాదుల దీర్ఘత్వాదులు 'సహ' శబ్దార్థాన్ని పట్టి తెలుస్తున్నాయి. శ్వాసలు, దివసనిశలూ కూడా దీర్ఘంగా ఉన్నాయి. మణివలయాలు, బాష్పదారలూ కూడా కారుతున్నాయి. తనులత, జీవితాళా కూడ దుర్బలము లయ్యాయి అని అర్థం.

27. వినోక్త్యలంకారం

కా. వినోక్తిః సా వినాన్యేన యత్రాన్యః సన్న నేతరః.

వృ. క్వచిదశోభనః, క్వచిచ్ఛోభనః. క్రమేణోదాహరణమ్.

శ్లో॥ అరుచిర్నిశయా వినా శశీ
శశినా సాపి వినా మహత్తమః,
ఉభయేన వినా మనోభవ
స్ఫురితం నైవ చకాస్తి కామినోః.

496

శ్లో॥ మృగలోచనయా వినా విచిత్ర
వ్యవహారప్రతిభాప్రభాప్రగల్భః,
అమృతద్యుతిసుందరాశయోఽయం
సుహృదా తేన వినా నరేంద్రసూనుః.

497

వ్యా. వినోక్తి రితి :- అన్యేన వినా = అన్యమైన వస్తువు లేకుండా, యత్ర = ఎక్కడ, అన్యః = మరి యొకటి, సన్ = మంచిది, న = కాదో, అనగా అశోభనం అవుతుందో. ఇతరః = అసత్, చెడ్డది, న = కాదో, అనగా శోభనం అవుతుందో, సా = అది, వినోక్తిః = వినోక్తి.

క్వచిదితి :- కొన్ని చోట్ల శోభనం, కొన్నిచోట్ల అశోభనం. అనగా "ఇది లేకపోవడంచేత అది శోభనంగా లేదు" అని వర్ణిస్తే అదొక వినోక్తి బేదం. "ఇది లేకపోవడం వల్ల అది శోభనంగా ఉంది" అని వర్ణిస్తే అది రెండవ వినోక్తి బేదం. క్రమంగా ఉదాహరణలు—

అరుచిరితి:- నిశయా వినా = రాత్రి లేకుండా, శశీ = చంద్రుడు, అరుచి: = కాంతి లేనివాడు. శశినా వినా = చంద్రుడు లేకుండా, సాపి = రాత్రి కూడ, మహత్ = గొప్ప, తమః = చీకటి. ఉభయేన = నిశాచంద్రులు రెండు లేకుండా, కామినోః = కాముకులయొక్క, మనోభవస్ఫురితమ్ = కామవిలాసం, నైవ చకాన్తి = ప్రకాశించనే ప్రకాశించదు.

వి. ఇక్కడ చంద్రులు లేకపోతే రాత్రాదులు శోభాయుక్తంగా ఉండవు అని వర్ణించడంచేత వినోక్త్యలంకారప్రథమభేదం.

అవ. శోభనత్యానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

వ్యా మృగేతి :- ఆయం సర్వేంద్రసూనుః = ఈ రాజకుమారుడు, మృగ తోచనయా వినా = ఆ శ్రీ లేకుండా (లేకపోవడంచేత), విచిత్రవ్యవహారప్రతిభా ప్రభాప్రగల్భః = విచిత్రములైన వ్యవహారాల కాంతిచేత ప్రగల్భుడు. తేన = ఆ, సుహృదా వినా = మిత్రుడు లేకుండాగా, అమృతద్యుతిసుందరాశయః = చంద్రుడు వలె సుందరమైన అంతఃకరణం కలివాడు.

వి. ఏ రాజపుత్రుడు శ్రీమోహితుడై కార్యవికలుడుగా ఉండేవాడో, ఆ దుష్టుని స్నేహం చేత చెడిన అంతఃకరణంతో ఉండేవాడో అతడే వాళ్ళ దూరం అవడంతో బాగున్నాడు అని చెప్పడంచేత వినోక్త్యలంకారద్వితీయభేదం.

28. పరివృత్త్యలంకారం

కా. పరివృత్తిర్వినిమయో యోఽర్థానాం స్యాత్సమాసమైః. 113

వృ. పరివృత్తిః అలంకారః. ఉదాహరణమ్-

శ్లో॥ లతానామేతాసాముదితకుసుమానాం మరుదయం
మతం లాస్యం దత్వా శ్రయతి భృశమామోదమసమమ్,
లతాస్త్వద్వన్యానామహహ దృశమాదాయ సహసా
దదత్యాధివ్యాధిభ్రమిరుదితమోహవ్యతికరమ్. 497

వృ. అత్ర ప్రథమార్థే సమేన సమస్య ద్వితీయే ఉత్తమేన న్యూనస్య.

వ్యా. పరివృత్తిరితి:- అర్థానామ్ = వస్తువులయొక్క, సమాసమైః = సమములైన వాటితోను, అసమములైనవాటితోను, యః = ఏ, వినిమయః = వినిమయం (మార్పిడి) కలదో, అది, పరివృత్తిః = పరివృత్త్యలంకారం.

వి. ఒక వస్తువును సమమైన మరొక వస్తువుతో వినిమయం చేస్తే అదొక పరివృత్తి; సమపరివృత్తి. చాల విలువైనదానిని తక్కువ విలువ కలదానితో వినిమయం చేసినా, తక్కువ విలువ కలదానిని చాల విలువ ఉన్నదానితో వినిమయం చేసినా అది విషమపరివృత్తి; రెండు విధాల ఉదాహరణం.

లతానామితి:- అయం మరుత్ = ఈ వాయువు, ఉదితకుసుమానామ్ = పుట్టినపుష్పాలుగల, ఏతాసాం లతానామ్ = ఈ లతలకు, మతమ్ = ఇష్టమైన, లాస్యమ్ = లాస్యమును, దత్వా = ఇచ్చి, భృశమ్ = మిక్కిలి, అసమమ్ = సాటి లేని, ఆమోదమ్ = సువాసనను, శ్రయతి = పొందుచున్నాడు. లతాః తు = లతలైతే, అర్దన్యానామ్ = బాటసారులయొక్క, దృశమ్ = దృష్టిని, ఆదాయ = గ్రహించి, సహసా = వెంటనే, ఆధివ్యాధిభ్రమిరుదితమోహవ్యతికరమ్ = మనోవ్యథ, వ్యాధి, తిరిగిపోవడం, ఏడ్పు, మోహం-వీటి సంబంధాన్ని లేదా వీటి సముదాయాన్ని, దదతి = ఇస్తున్నాయి. అహహ = అయ్యో!

అత్రేతి:- ఇక్కడ పూర్వార్థంలో సమమైన దానిచేత సమమైనదానికి, ఉత్తరార్థంలో ఉత్తమమైనదానిచేత న్యూనమైనదానికి వినిమయం.

అవ. న్యూనమైనదానిచేత ఉత్తమమైనదాని పరివృత్తికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ నానావిధప్రహరణైర్నృప సంప్రహారే
స్వీకృత్య దారుణనినాదవతః ప్రహారాన్,
దృప్తారివీరవిసరేణ వసుంధరేయం
నిర్విప్రలంబుపరిరంభవిధిర్విత్తిర్ణా.

499

వృ. అత్ర న్యూనేనోత్తమస్య పరివృత్తిః.

వ్యా. నానేతి:- నృప = రాజా! సంప్రహారే = యుద్ధమునందు, దృప్తారివీరవిసరేణ = గర్వించిన శత్రువీరుల సముదాయంచేత, నానావిధప్రహరణైః =

అనేకవిధాలైన ఆయుధాలచేత, ప్రహరాన్ = దెబ్బలను, స్వీకృత్య = స్వీకరించి, నిర్విప్రలంభపరిరంభ విధిః = వియోగం లేని ఆలింగనం గల, ఇయం వసుంధరా = ఈ భూమి, వితీర్ణా = ఇవ్వబడింది.

అత్రేతి:- ఇక్కడ న్యూనవస్తువుచేత, ఉత్తమమైనదాని పరివృత్తి.

29. భావికాలంకారం

కా. ప్రత్యక్ష ఇవ యద్భావాః క్రియన్తే భూతభావినః
తద్భావికమ్.

వృ. భూతాశ్చ భావినశ్చేతి ద్వన్ద్వః, భావః కవేః ఆభిప్రాయః
అత్రాస్తీతి భావికమ్. ఉదాహరణమ్-

శ్లో॥ ఆసీదజ్ఞానమత్రేతి పశ్యామి తవ లోచనే,
భావిభూషణసంభారాం సాక్షాత్కుర్వే తవాకృతిమ్. 500

వృ. ఆద్యే భూతస్య ద్వితీయే భావినః దర్శనమ్.

వ్యా. ప్రత్యక్ష ఇతి:- భూతభావినః = భూతకాలానికి సంబంధించినవి, భవిష్యత్కాలానికి సంబంధించినవి ఆయిన, భావాః = పదార్థాలు, ప్రత్యక్షాః ఇవ = ప్రత్యక్షములు వలె, యత్ దృశ్యన్తే = చూడబడుతాయి అనేది ఏది కలదో, తత్ = అది, భావికమ్ = భావికాలంకారం. జరిగిపోయిన విషయాలను, జరుగబోయే విషయాలను ప్రత్యక్షంగా కనబడుతున్నట్లు వర్ణించడం భావికాలంకారం.

భూతా ఇతి:- “భూతాశ్చ భావినశ్చ భూతభావినః” అని ద్వంద్వసమాసం. భావం అనగా కవి ఆభిప్రాయం. అది దీనిలో ఉంది కాబట్టి భావికం అని చెప్పబడుతున్నది. భూతభావులను కూడా ప్రత్యక్షంగా జరుగుతున్నట్లు చూపాలని కవి ఇచ్చుచున్నాడు కాబట్టి ఆ విధంగా వర్ణిస్తాడు. అందుచేత కవిభావాన్ని పట్టి పేర్కొనడం భావికం. ఉదాహరణం-

ఆసీదితి:- అత్ర = ఈ, తవ లోచనే = నీ నేత్రమునందు, అజ్ఞానమ్ = కాటుక, ఆసీత్ ఇతి = ఉండెను అని, పశ్యామి = చూస్తున్నాను. భావిభూషణ

సంభారామ్ = రాబోవు భూషణముల సంభారం గల, తవ ఆకృతిమ్ = నీ ఆకారాన్ని, సాక్షాత్కర్యే = ప్రత్యక్షంగా చూస్తున్నాను.

ఆద్యే ఇతి:- మొదటి అర్థంలో భూతమైనదాని దర్శనం, రెండవ అర్థంలో భావి అయినదాని దర్శనం వర్ణించబడ్డాయి.

30. కావ్యలింగాలంకారం

కా. కావ్యలింగం హేతోర్వాక్యపదార్థతా.

114

వృ. వాక్యార్థతా యథా-

శ్లో॥ వపుఃప్రపాదుర్భావాదనుమితమిదం జన్మని పురా
పురారే న ప్రాయః క్వచిదపి భవంతం ప్రణతవాన్.
నమన్ ముక్తః సంప్రత్యహమతనురగ్రేఽప్యనతిభాక్
మహేశ క్షంతవ్యం తదిదమపరాదద్వయమపి.

501

వ్యా. కావ్యలింగమితి:- హేతోః = హేతువుయొక్క, వాక్యపదార్థతా = వాక్యార్థత్వం కాని, పదార్థత్వం కాని, కావ్యలింగమ్ = కావ్యలింగాలంకారం.

వి. ఏదైనా ఒక విషయం చెప్పి దానికి హేతువును చెప్పడం కావ్యలింగాలంకారం. వాక్యంచేతగాని, ఒక పదంచేత కాని, రెండు మూడు పదాలచేత కాని హేతువును చెప్పవచ్చు. వాక్యంచేత చెప్పితే అది వాక్యార్థమైన కావ్యలింగం అవుతుంది. పదంచేత లేదా పదాలచేత చెప్పితే పదార్థమైన కావ్యలింగం అవుతుంది. ఈ విధంగా హేతువు వాక్యార్థం గాని, ఏకపదార్థం గాని, అనేకపదార్థం కాని అవదంచేత కావ్యలింగం మూడువిధాలు. "వాక్యార్థత్వం ఎట్లనగా"-

వపురితి:- పురారే = మహేశ్వరా! వపుఃప్రపాదుర్భావాత్ = (నాకు) ఈ శరీరం కలగడంవల్ల, ఇదమ్ = ఇది, అనుమితమ్ = ఊహించబడినది; ఏమనగా-పురా జన్మని = పూర్వజన్మయందు, ప్రాయః = బహుళా, క్వచిదపి = ఎక్కడా కూడ, భవంతమ్ = నిన్ను, న ప్రణతవాన్ = నమస్కరించలేదు. సంప్రతి = ఇప్పుడు, నమన్ = నమస్కరించుచున్నాను, అహమ్ = నేను, ముక్తః = ముక్తుడనై, అతనుః =

శరీరం లేనివాడనై, అగ్రే ఆపి = మున్నుండు కూడా, అసతిభాక్ = నమస్కారా
భావాన్ని పొందేవాడను, నమస్కరించనివాడను కాగలను. మహేశ = ఓ!
మహేశా! తత్ = ఆ, ఇదమ్ = ఈ, అవరాధద్యయమపి = అవరాధద్యయమూ
కూడ, క్ష న్తవ్యమ్ = క్షమించదగినది.

వి. ఇక్కడ "పురా క్వచిదపి నాహం భవంతం వ్రణితవాన్" "అగ్రేఽ
ప్యసతిభాక్" అనే అవాంతరవాక్యాల అర్థం అయిన నమస్కరించకపోవడం
అవరాధపేతువుగా చెప్పబడింది గాన వాక్యార్థ హేతుకకావ్యలింగాలంకారం.

వృ. అనేకపదార్థతా యథా.

శ్లో॥ వ్రణయినఖీసలీలపరిహాసరసాధిగతై
ర్లలితశిరీషపుష్పహననై రపి తామ్యతి యత్,
వపుషి వధాయ తత్ర తవ శస్త్రముపక్షిపతః
పతతు శిరస్యకాణ్డయమదణ్డ ఇవైష భుజః,

502

వ్యా. అనేకేతి:- అనేకపదార్థత్వం ఎట్లనగా-

వ్రణయీతి:- మాలతీమాధవంలో మాలతిని బలి ఇవ్వడానికి ఉద్యుక్తుడైన
ఆ ఘోరమంటునితో మాధవుడు అంటూన్న మాటలు. వ్రణయినఖీసలీలపరిహాసర సాధి
గతైః = ప్రేమగల సఖురాళ్ళ విలాసపూర్వకమైన ఉపహాసంచేత పొందబడిన,
లలితశిరీషపుష్పహననై రపి = సుకుమారములైన శిరీషపుష్పాల దెబ్బలచేత కూడ,
యత్ = ఏ శరీరం, తామ్యతి = కందిపోతుండో, తత్ర వపుషి = అట్టి శరీరంమీద,
శస్త్రమ్ = ఆయుధాన్ని, ఉపక్షిపతః = ఎత్తుతున్న, తవ = నీయొక్క, శిరసి =
శిరస్సుమీద, ఏషః భుజః = ఈ భుజం, ఆకాణ్డయమదణ్డః ఇవ = అసమయంలో
(హఠాత్తుగా) పడిన యమదండం వలె, పతతు = పడుగాక.

వి. ఇక్కడ "వపుషి శస్త్రముపక్షిపతః" అనే అనేకపదాల ఆర్థమైన
శస్త్రోపక్షేపం, భుజం, వాని నెత్తిమీద పడడానికి హేతువుగాన బహుపదార్థ హేతుక
కావ్యలింగాలంకారం.

వృ. ఏకపదార్థతా యథా-

శ్లో॥ భస్మోద్ధూలన భద్రమస్తు భవతే రుద్రాక్షమాలే శుభం
హా సోపానపరంపరాం గిరిసుతాకాంతాలయాలంకృతిమ్,
అద్యారాధనతోషితేన విభునా యుష్మత్సపర్యాసుఖా
లోకోచ్ఛేదిని మోక్షనామని మహామోహే నిలీయమహే.

వృ. ఏమ అపరాధద్వయే పూర్వాపరజన్మనోరనమనం,
భుజపాతే శస్త్రోపక్షేపః, మహామోహే సుఖాలోకోచ్ఛేదిత్వం చ యథా
క్రమము క్రూపాపో హేతుః.

వ్యా. ఏకేతి:- ఏకపదార్థత్వం ఎట్లనగా-

భస్మేతి:- శివానుగ్రహంచేత తత్త్వజ్ఞానం కలిగిన ఒక యోగిపుంగవుని
మాటలు. భస్మోద్ధూలన = భస్మోద్ధూలనమా? (భస్మం పూసికొనడమా!), లే =
నీకు, భద్రమ్ = మంగళం, అస్తు = అగుగాక. రుద్రాక్షమాలే = ఓ! రుద్రాక్ష
మాలా? శుభమ్ = శుభం అగుగాక. గిరిసుతాకాంతాలయాలంకృతిమ్ = మహేశ్వరుని
అలయానికి అలంకార మైన, సోపానపరంపరామ్ = మెట్ల పంక్తిని గూర్చి, హా =
అయ్యో! (అయ్యో! సోపానపరంపరా!). ఆరాధనతోషితేన = ఆరాధనంచేత
సంతోషింపచేయబడిన, విభునా = ప్రభువైన మహేశ్వరునిచేత, అద్య = ఇప్పుడు,
యుష్మత్సపర్యాసుఖాలోకోచ్ఛేదిని = మీ నేవాసుఖం అనే వెలుతురును నశింపచేసే,
మోక్షనామని = మోక్షం అనే పేరు గల, మహామోహే = మహామోహంలో,
నిలీయామహే = అణగిపోతున్నాము.

వి. ఇక్కడ మోక్షం మహామోహం అనడానికి హేతువు సుఖాలోకోచ్ఛే
దిత్వం. అది ఒకే పదంచేత చెప్పబడింది గాన ఏకపదార్థహేతుక కావ్యలింగా
లంకారం.

ఏమ ఇతి:- పై మూడు శ్లోకాలలో పూర్వాపరజన్మలలో నమస్కరించక
పోవడం అపరాధద్వయానికి, శస్త్రోపక్షేపం భుజపాతానికి, సుఖాలోకోచ్ఛేదిత్వం
మహామోహానికి, క్రమంగా, పైన చెప్పిన రూపం గల, అనగా వాక్యార్థ- అనేక
పదార్థ-ఏకపదార్థ రూపమైన, హేతువు.

31. పర్యాయోక్తాలంకారం

కా. పర్యాయోక్తం వినా వాచ్యవాచకత్వేన యద్వచః.

వృ. వాచ్యవాచకభావవ్యతిరేకేణావగమనవ్యాపారేణ యత్ ప్రతిపాదనం తత్ పర్యాయేణ భజ్యంతరేణ కథనాత్ పర్యాయోక్తమ్. ఉదాహరణమ్.

శ్లో॥ యం ప్రేక్ష్య చిరరూఢాపి నివాసప్రీతిరుజ్జితా,
మదేనై రావణముఖే మానేన హృదయే హరేః. 514

వృ. అత్ర ఐరావణశక్తౌ మదమానముక్తౌ జాతావితి వ్యజ్యమపి శబ్దేనోచ్యతే; తేన యదేవోచ్యతే తదేవ వ్యజ్యమ్, యథా తు వ్యజ్యం న తథోచ్యతే-యథా-గవి శుక్లే చలతి దృష్టే “గౌః శుక్లః చలతి” ఇతి వికల్పః యదేవ దృష్టం తదేవ వికల్పయతి. న తు యథా దృష్టం తథా. యతః అభిన్నసంస్పృష్టత్వేన దృష్టం భేదసంసర్గాభ్యాం వికల్పయతి.

వ్యా. పర్యాయోక్తమితి :- వినా వాచ్యవాచకత్వేన = వాచ్యవాచకభావం లేకుండా, యత్ = ఏ, వచః = చెప్పడం ఉన్నదో అది, పర్యాయోక్తమ్ = పర్యాయోక్తాలంకారం.

వాచ్యేతి :- వాచ్యవాచకభావంకంటే భిన్నమైన అవగమనవ్యాపారం చేత, అనగా వ్యంజనావ్యాపారంచేత, ఏ ప్రతిపాదించడం ఉన్నదో అది పర్యాయోక్తాలంకారం. పర్యాయేణ = బంగ్యంతరంచేత, ఉక్తమ్ = చెప్పుట, పర్యాయోక్తం అని ఈ శబ్దానికి అర్థం.

వి. ఏ అర్థాన్ని శక్తిచేత వాచ్యవాచకభావాన్ని పురస్కరించుకొని చెప్పవలసి ఉన్నదో ఆ అర్థాన్నే వ్యంగ్యవ్యంజకభావాన్ని పురస్కరించుకొని చెప్పడం పర్యాయోక్తం. సాధారణంగా ధ్వనిస్థలాలలో వాచ్యార్థం ఒకటి ఉంటుంది వ్యంగ్యార్థం మరొకటి ఉంటుంది. పర్యాయోక్తంలో రెండూ ఒకటే అని అర్థం. ఉదాహరణం.

యమితి :- మేంఠకుడు అనే కాశ్మీరకవి రచించిన హయగ్రీవవధం అనే నాటకంలోని శ్లోకం అని వ్యాఖ్యాతలు. యమ్ = ఏ హయగ్రీవుణ్ణి, ప్రేక్ష్య = చూచి, ఐరావణముఖే = ఐరావత మనే ఇంద్రుని ఏనుగు ముఖమునందు, మదేన = మదంచేత, హరేః = ఇంద్రునియొక్క, హృదయే = హృదయమునందు, మానేన = అహంకారంచేత, చిరరూఢాపి = చాలకాలమునండి వృద్ధిపొందినదైనా, నివాసప్రీతిః = నివాసమునందు ఆసక్తి, ఉజ్జితా = విడవబడిందో.

అత్రేతి :- ఇక్కడ “ఐరావణ-ఇంద్రులు మద-మానవిహీనులు అయినారు” అనే వ్యంగ్యార్థం కూడా శబ్దంచేతనే బోధించబడుతున్నది. అందుచేత ఏది వాచ్యంగా చెప్పబడుతున్నదో అదే వ్యంగ్యార్థం కూడా. అయితే ఏ విధంగా వ్యంగ్యంగా ఉందో ఆ విధంగా చెప్పబడడం లేదు.

వి. ఒకే ఆర్థం “ఐరావణ-ఇంద్రులు మదమానవిముక్తులు అయినారు” అని వ్యంజనచేతను, “మదమానాలు ఐరావతేంద్రుల ముఖహృదయాలలో నినాసప్రీతిని విడిచిపెట్టినవి” అని అభిధచేతను చెప్పబడుతున్నది. చెప్పే విధానంలో భేదం ఉంది గాని విషయంలో భేదం లేదు.

అవ. ఒక పద్యతిలో తెలిసిన ఆర్థాన్నే మరొక పద్యతిలో తెలుసుకొనడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

యథేతి :- తెల్లని ఎద్దు నడిచి వెడుతుండగా చూచినప్పుడు “తెల్లని ఎద్దు నడిచి వెడుతున్నది” అనే వికల్పజ్ఞానం కలుగుతుంది. దేనిని చూచాడో దాన్నే వికల్పిస్తున్నాడు. ఎలా చూచాడో అలా వికల్పించడం లేదు. ఎందువలన అనగా అభిన్నం గాను, అసంస్పృష్టంగాను చూచినదానినే భేద సంస్కారంచేత వికల్పిస్తున్నాడు.

వి. దూరంగా నడచివెడుతున్న తెల్లని ఎద్దును చూచినప్పుడు చూచిన వెంటనే ఒక పదార్థం అనే జ్ఞానం మాత్రమే కలుగుతుంది. ఆ క్షణంలో గోవు (గోత్యజాతి కలది). తెల్లగా ఉంది (తెలుపు అనే గుణం ఉంది), కదలుతున్నది (చలనం అనే క్రియ ఉంది), ఇది మహిషాదుల కంటె భిన్నమైనది అనే జ్ఞానం కలగదు. మరుక్షణంలో వీటి అన్నింటి జ్ఞానం కలుగుతుంది. మొదటి జ్ఞానం నిర్వికల్పకం, రెండవది సవికల్పకం. సవికల్పకజ్ఞానంలో ఏ జాతి-గుణ-క్రియాదులను చూచాడో అవన్నీ నిర్వికల్పకజ్ఞానం కలిగిన క్షణంలోకూడా చూచే ఉన్నాడు. కాని,

వేరు వేరుగా కలగలేదు. వాటి నన్నింటినీ ఒక ముద్దగా చూచాడు. ఆ విధంగా ఒక ముద్దగా చూచిన వాటినే మళ్ళీ రెండవ జ్ఞానంలో ఏ విధంగా వేరు వేరుగా గ్రహిస్తాడో అదేవిధంగా పైన చెప్పిన శ్లోకంలో వాచ్యంగా ఉన్న అర్థాన్నే వ్యంగ్య రూపంలో గ్రహిస్తాడు. గ్రహణవిధానంలో భేదం తప్ప గ్రహించబడిన ఆర్థాలలో భేదం లేదు అని భావం.

ద్వితీయోల్లాసంలో ఏడవ కారిక వ్యాఖ్యలో విశదీకరించిన విధంగా బౌద్ధులు అపోహవాదాన్ని అంగీకరిస్తారు. గోవును చూచినప్పుడు 'ఇది గోవుకంటే భిన్నము లైన అశ్వాదులకంటే భిన్నము' అని జ్ఞానం కలుగుతుంది అని వాళ్ళు చెప్పుతారు. వాళ్ళు జాతిని అంగీకరించరు. కాని జాతిని అంగీకరించిన వైయాకరణాదులు 'ఇది గోత్రం అనే జాతితో కూడినది' అనే జ్ఞానం కలుగుతుంది అని అంటారు. పై వృత్తిలో 'అభిన్నాసంస్పృష్టత్వేన దృష్టమ్' అని పై రెండుమతాలను దృష్టిలో పెట్టుకొని చెప్పబడింది. నిర్వికల్పకజ్ఞానసమయంలో ఆ వస్తువును భిన్నంగా గాని, అనగా గోభిన్నాశ్వాదిభిన్నం అని గాని, జాతి-గుణ-క్రియావిశిష్టం అని కాని చూడడు అవి అర్థం.

32. ఉదాత్తాలంకారం

కా. ఉదాత్తం వస్తునః సంపత్.

వృ. సంపత్ సమృద్ధియోగః. యథా-

శ్లో॥ ముక్తాః కేలివిసూత్రహారగలితాః సంమార్జనీభిర్హృతాః
ప్రాతః ప్రాజ్ఞానసీమ్ని మన్థరచలద్బలాఙ్గిలాక్షరూపాః.
దూరాద్దాడిమబీజశక్తితధియః కర్షన్తి కేలీశుకాః
యద్విద్వద్భవనేషు భోజనృపతేస్తత్ త్యాగలీలాయితమ్.

వ్యా. ఉదాత్తమితి :- వస్తునః = వస్తువుయొక్క, సంపత్ = సమృద్ధితో సంబంధం, ఉదాత్తమ్ = ఉదాత్తాలంకారం. వస్తువుల అత్యధిక సమృద్ధిని వర్ణించడం ఉదాత్తాలంకారం అని అర్థం. ఎట్లనగా-

ముక్తాః ఇతి :- యద్విద్వద్భవనేషు = ఎవని విద్వాంసుల గృహాలలో, కేలి

వినుతహారగలితాః = ఆటలలో పోయిన దారాలు గల హారాలనుండి జారినవి,
 మన్మథచంద్రిలాజ్విలాక్షరణాః = మందంగా నడుస్తూన్న బాలుల పాదాల లతుక
 చేత ఎఱుగైనవి, ప్రాజ్ఞానసీమ్ని = వాకిళ్ళలో, ప్రాతః = ప్రాతఃకాలమునందు, సంహ
 ర్షనీభిః = చీపుళ్ళచేత, హృతాః = తుడవబడినవి అయిన, ముక్తాః = ముత్యాలను,
 దాడిమబీజశక్తితథియః = దానిమ్మగింజ లని శంకించిన బుద్ధులు గల, కేలీశుకాః
 = క్రీడాశుకములు. దూరాత్ = దూరంగా, కర్షంతి ఇతి యత్ = లాగుచున్నాయి
 అనేది ఏది కలదో, తత్ = అది, భోజనృపతేః = భోజరాజుయొక్క, త్యాగలీలా
 యితమ్ = దానవిలాసము.

ఇక్కడ పండితుల గృహాలలోని ధనసమృద్ధిని వర్ణించడంచేత ఇది ఉదాత్త
 లంకారం.

అవ. మరొకవిధమైన ఉదాత్తలంకారం చెపుతున్నాడు.

కా. మహతాం చోపలక్షణమ్.

115

వృ. ఉపలక్షణమ్ అర్థాజ్ఞానః; అర్థాదుపలక్షణీయే అర్థే. ఉదా
 హరణమ్.

శ్లో॥ తదిదమరణ్యం యస్మిన్ దశరథవచనానుపాలనవ్యసనీ,
 నివసన్ బాహుసహాయశ్చకార రక్షక్షయం రామః. 506

వృ. న చాత్ర వీరో రసః; తస్యేహాజ్ఞత్వాత్.

వ్యా మహతామితి :- (అంగియైన వర్ణించబడే విషయంలో) మహతామ్
 = మహాపురుషులయొక్క, ఉపలక్షణమ్ = అంగత్వవర్ణనం కూడా ఉదాత్త
 లంకారం అని అర్థం.

ఉపలక్షణమితి :- ఉపలక్షణమ్ అనగా అంగత్వం. అనగా వర్ణింపదగిన
 విషయంలో అని అర్థం. ఉదాహరణం.

తదితి :- దశరథవచనానుపాలనవ్యసనీ = దశరథుని వచనాన్ని అను
 సరించడంలో అత్యాసక్తి గల, రామః = రాముడు, యస్మిన్ = దేనియందు, నివ
 సన్ = నివసిస్తూ, బాహుసహాయః = బాహువులు మాత్రమే సహాయంగా కలవారై,

రక్షఃక్షయమ్ = రాక్షసుల క్షయాన్ని, చకార = చేసెనో, తత్ ఆరణ్యమ్ = ఆ అరణ్యం, ఇదమ్ = ఇదే.

వి. ఇక్కడ మహాపురుషుడైన రాముణ్ణి వర్ణించబడుతున్న అరణ్యానికి అంగంగా, ఈ అరణ్యంతో సంబంధించి నట్లు, వర్ణించడంచేత ఉదాత్తాలంకారం.

నేతి :- ఇక్కడ వీరరసం అని చెప్పడానికి వీలులేదు. అది ఇక్కడ వర్ణించబడే ప్రస్తుతమైన అరణ్యానికి అంగం కదా? అందుచేత దీనిని అలంకారం గానే గ్రహించడం యుక్తం అని భావం.

33. సముచ్చయాలంకారం

కా. తత్పిద్ధిహేతావేకస్మిన్ యత్రాన్యత్తత్కరం భవేత్.
సముచ్చయోఽసౌ

వృ. తస్య ప్రస్తుతస్య కార్యస్య ఏకస్మిన్ సాదకే స్థితే సాద కాన్తరాణి యత్ర సంభవంతి సః సముచ్చయః. ఉదాహరణమ్-

శ్లో॥ దుర్వారాః స్మరమార్గణాః ప్రియతమో దూరేమనోఽత్యుత్సుకం
గాఢం ప్రేమ నవం వయోఽతికఠినాః ప్రాణాః కులం నిర్మలమ్
స్త్రీత్వం ధైర్యవిరోధి మన్మథసుహృత్ కాలః కృతాంతోఽక్షమో
నో సఖ్యశ్చతురాః కథం ను విరహాః సోఢవ్య ఇత్థం శరః.

వృ. అత్ర విరహాసహత్వం స్మరమార్గణా ఏవ కుర్వంతి; తదు పరి ప్రియతమదూరస్థిత్యాది ఉపాత్తమ్. ఏష ఏవ సముచ్చయః సద్యోగే అసద్యోగే సదసద్యోగే చ పర్యవస్యతీతి న పృథక్ లక్ష్యతే. తథాపి-

శ్లో॥ కులమమలినం భద్రా మూర్తిర్మతిః శ్రుతిశాలినీ
భుజబలమలం స్థితా లక్ష్మీః ప్రభుత్వమఖణ్డితమ్,
ప్రకృతిసుభగా హ్యేతే భావా అమీబిరయం జనో
వ్రజతి సుతరాం దర్పం రాజన్ త ఏవ తవాఙ్ముఖః. 508

వృ. అత్ర సతాం యోగః. ఉక్తోదాహరణే త్వసతాం యోగః.

శ్లో॥ శశీ దివసధూసరో గలితయౌవనా కామినీ
సరో విగతవారిజం ముఖమనక్షరం స్వాకృతేః,
ప్రభుర్ధనపరాయణః సతతదుర్గతః సజ్జనో
న్యపాఙ్గణగతః ఖలో మనసి సప్త శల్యాని మే. 509

వృ. శశిని దూసరే శల్యే శల్యాన్తరాజీతి శోభనాశోభనయోగః.

వ్యా. తదితి :- తత్సిద్ధిపాతౌ = ఆ కార్యంయొక్క సిద్ధికి పాతవున, ఏకస్మిన్ = ఒకటి ఉంటాండగా, యత్ర = ఎక్కడ, తత్కరమ్ = ఆ కార్యాన్నే చేసే, అన్యత్ = మరొకటి కూడ, భవేత్ = ఉండునో, ఆసౌ = ఇది, సముచ్చయః = సముచ్చయాలంకారము.

తస్యేతి :- ప్రస్తుతకార్యాన్ని సాధించేది ఒకటి ఉండగా, ఎక్కడ ఇతర సాధకాలు కూడా చేరుకాయో అది సముచ్చయం. ఉదాహరణం.

దుర్వారా ఇతి :- స్మరమార్గణః = మన్మథబాణాలు, దుర్వారాః = నివారించ శక్యం కానివి. ప్రియతమః = ప్రియతముడు, దూరే = దూరంలో ఉన్నాడు. మనః = మనస్సు, అత్యుత్సుకమ్ = చాల బెంగగొని ఉన్నది. ప్రేమ = ప్రేమ, గాఢమ్ = గాఢంగా ఉన్నది. వయః = వయస్సు, నవమ్ = నూతనమైనది. ప్రాణాః = ప్రాణాలు, అతికఠినాః = చాల కఠినమైనవి; పోకుండా ఉన్నాయి. కులమ్ = కులము, నిర్మలమ్ = నిర్మలమైనది. శ్రీత్వమ్ = శ్రీస్వభావం, దైర్య విరోధి = దైర్యానికి విరోధి యైనది. కాలః = కాలం, మన్మథసుహృత్ = మన్మథునికి మిత్రుడు; వసంతము. కృతాంతః = యముడు, అక్షమః = అసమర్థుడు. అకాలంలో ప్రాణాలు తీయజాలదు. సఖ్యః = సఖురాళ్ళు, చతురాః = నేర్పు గలవాళ్ళు, నో = కారు. ఇత్థమ్ = ఈ విధంగా, శతః = దుష్టమైన, కాలః = కాలం, కథమ్ = ఎట్లు, సోధవ్యః = సహించదగినది.

అత్రేతి:- ఇక్కడ మన్మథబాణాలే విరహాన్ని సహించజాలకపోవడాన్ని చేస్తున్నాయి. పైగా ప్రియతముడు దూరంలో ఉండడం మొదలైనవి కూడా గ్రహించబడ్డాయి. ఈ విధంగా విరహసహత్యరూపకార్యాన్ని సాధించడానికి.

స్మరమార్గణాలు ఉండగా ఇంకా ఇతరకారణాలు కూడా చెప్పబడ్డాయి. అందు చేత సముచ్చయాలంకారం.

అవ. కొందరు, రుద్రటాది ప్రాచీనాలంకారికులు, సద్యోగసముచ్చయం, అసద్యోగసముచ్చయం, సదసద్యోగసముచ్చయం అని కొన్ని భేదాలు చెప్పారు. ఈ చెప్పిన సముచ్చయమే దానిలో పర్యవసానం చెందుతుంది కాబట్టి వాటికి వేరుగా లక్షణాలు చెప్పవలసిన పని లేదు అని చెబుతున్నాడు. ఏష ఇతి. ఈ సముచ్చయమే సద్యోగం (మంచివాటి కలయిక) లోను, అసద్యోగంలోను, సదసద్యోగంలోను పర్యవసానం చెందుతుంది. అందుచేత వాటికి వేరుగా లక్షణాలు చెప్పడంలేదు. ఎట్లనగా.

కులమితి:- రాజన్=రాజా ! ఆమలినమ్=పరిశుద్ధమైన, కులమ్=కులము, భద్రా=మంగళప్రదమైన, మూర్తిః=ఆకారం, శ్రుతిశాలినీ=శాస్త్రాభ్యాసంచేత ప్రకాశిస్తూన్న, మతిః=బుద్ధి, అలమ్=అధికమైన, భుజబలమ్=భుజబలమూ, స్పీతా=అత్యధికమైన, రక్షిః=ఐశ్వర్యం, అఖణ్డతమ్=అడ్డులేని, ప్రభుత్వమ్=ప్రభుత్వమూ, ఏతే=ఈ, బావాః=పదార్థాలు, ప్రకృతిసుభగాః హి=స్వభావం చేతనే సుందరమైనవి కదా? అయమ్=ఈ, జనః=సామాన్యపురుషుడు, అమీభిః=వీటిచేత, సుతరామ్=మిక్కిలి, దర్శమ్=గర్వాన్ని, వ్రజతి=పొందుతాడు. తే ఏవ=అవే, తవ=నీకు, అఙ్కుశాః=అంశుకాలు, అమార్గంలో ప్రవర్తించ కుండా ఆపే నియంత్రణలు.

అత్రేతి:- ఈ శ్లోకంలో మంచివాటి యోగం. మొదట చెప్పిన 'దుర్వారాః' ఇత్యాది శ్లోకంలో చెడ్డవాటియొక్క యోగం.

శశి ఇతి:- దివసదూసరః = పగటియందు దూసరవర్ణం గల, శశి= చంద్రుడు, గలితయౌవనా = జారిపోయిన యౌవనం గల, కామినీ = కాముకు రాలు, విగతవారిషమ్ = పోయిన పద్మాలు గల, సరః = సరస్సు, స్వాకృతేః = మంచి ఆకారంకలవానియొక్క, అనక్షరమ్ = అక్షరాలు లేని, చదువు లేని, ముఖమ్ = ముఖమూ, ధనపరాయణః = ధనమునందే ఆత్యాసక్తి గల, ప్రభుః = ప్రభువు, సతతదుర్గతః = ఎల్లప్పుడు దరిద్రుడైన, సజ్జనః = సజ్జనుడు, నృపాల్లణ గతః = రాజా ఇంటి వాకిట ఉన్న, ఖలః = దుష్టుడు, సప్త = ఈ ఏడూ, మే మనవి = నా మనస్సునందు, శల్యాని = శల్యాలు.

అత్రేతి:- దూసరవర్ణం గల చంద్రుడు శల్యంగా ఉంటుండగా శల్యాంతరాలు కూడా చెప్పబడ్డాయి గాన శోభనాశోభనాల యోగం.

వి. ఇక్కడ ఒక విషయం పరిశీలించవలసి ఉన్నది. మమ్మటుడు సముచ్చయాలంకారానికి పైన చెప్పిన లక్షణోదాహరణలు చూపి "రుద్రటాదులు సద్యోగం, అసద్యోగం, సదసద్యోగం అని మూడు విధాలైన మరొక సముచ్చయం కూడా అంగీకరించారు. ఆ విభేదాలు కూడా నేను చెప్పిన సముచ్చయోదాహరణలలోనే కనబడతాయి; అందుచేత దానిని వేరుగా నేను చెప్పలేదు" అని అంటూ మూడు ఉదాహరణలు ఇచ్చాడు. 'దుర్వారాః' ఇత్యాది వ్రథమోదాహరణంలో అసద్యోగం అనీ, 'కులమమలినమ్' ఇత్యాది ద్వితీయోదాహరణంలో సద్యోగం అనీ, 'శశి' ఇత్యాది తృతీయోదాహరణంలో సదసద్యోగం అనీ వివరించాడు. మొదటి ఉదాహరణలో విరహం దుఃస్సహం అవడానికి స్మరమార్గజాల దుర్వారత్వం అనే ఒక సాధకం (కారణం) ఉంటుండగా, ఇతర కారణాలు కూడా చెప్పబడ్డాయి. రెండవ ఉదాహరణలో సామాన్యజనులకు గర్వం కలిగించడానికి, ప్రకృతుడైన రాజుకు వినయం కలిగించడానికి అమలినకులం అనే ఒక కారణం ఉంటుండగా ఇతర కారణాలు చెప్పబడ్డాయి. మూడవ ఉదాహరణలో హృదయ శల్యత్వానికి దివసదూసరచంద్రుడు అనే ఒక కారణం ఉంటుండగా మరి కొన్ని కారణాలు కూడా చెప్పబడ్డాయి. ఈ విధంగా మమ్మటుడు చెప్పిన సముచ్చయ లక్షణం వీటికి సమన్వయిస్తుంది. అయితే రుద్రటాలంకారంలో చెప్పిన సద్యోగ-అసద్యోగ-సదసద్యోగాలను ఇక్కడ సమన్వయించడం కుదురుతుందా అనేది ప్రశ్న. రుద్రటాడు సముచ్చయాలంకారాన్ని వాస్తవాలంకార భేదాలలోను, జైవమ్యాలంకారభేదాలలోను రెండుచోట్ల వ్రతిపాదించాడు. వాస్తవాలంకారాలలో చెప్పిన సముచ్చయంలో చెప్పిన కొన్ని భేదాలలో సద్యోగం, అసద్యోగం, సదసద్యోగం అనే భేదాలు చెప్పి వాటికి ఈ క్రింది ఉదాహరణలు ఇచ్చాడు.

"సామోదే మదు కుసుమే జననయనానన్దనే సుధా చన్ద్రే

క్యచిదపి రూపవతి గుణా జగతి సునీతం విధాతురిదమ్"(Vii-24)

"సువాసన గల పుష్పంలో తేనెను, జనుల నయనాలకు ఆనందదాయకుడైన చంద్రునిలో అమృతాన్నీ, కొందరు రూపవంతులలో గుణాలను ఉంచి బ్రహ్మ భేవుడు మంచి వని చేశాడు" అని దీని భావం. ఇక్కడ 'పుష్పం-మదువు',

‘చంద్రుడు-అమృతం’, ‘రూపవంతుడు - సద్గుణాలు’ అని మంచి వాటి కలయిక సదోగం.

“ఆలిఙ్గితాః కరీరైః శమ్యస్తప్తోష్ణపాంసు నిచయేన
మరుతోఽతిఖరా గ్రీష్మే కిమతోఽన్యదభద్రమస్తు మరా”(Vii-25)

“గ్రీష్మకాలంలో, మరుప్రదేశంలో కరీరవృక్షాలు (ఒక రకమైన ముళ్ళ చెట్టు) శమీవృక్షాలతోనూ, తీవ్రమైన గాలులు వేడెక్కిన ఇసుక దిబ్బలతోనూ కలిశాయి. ఇంతకంటే చెడ్డది ఏం కావాలి?” అని భావం. ఇక్కడ ‘కరీరాలు-శములు’, ‘వేడిగాలులు-ఇసుక’ అనే చెడ్డవాటి కలయిక. అసదోగం.

“కమలవనేషు తుషారో రూపవిలాసాదిశాలినీషు జరా
రమణీష్వపి దుశ్చరితం దాతుర్లక్ష్మీశ్చ నీచేషు” (Vii-26)

“పద్మవనాలమీద మంచు; రూపవిలాసాదులతో ప్రకాశించే స్త్రీలకు ముసలి తనం; నీచులకు ఐశ్వర్యం - బ్రహ్మదేవుడు ఎంత చెడ్డ పని చేస్తున్నాడు!” అని భావం. ఇక్కడ మంచివాటికి చెడ్డవాటికి కలయిక సదసదోగం.

ఈ ఉదాహరణలలో మమ్మటుడు చెప్పిన సముచ్చయలక్షణం అన్వయించదు. అయితే తాను సముచ్చయాలంకారానికి ఉదాహరణగా ఇచ్చిన శ్లోకాలలోనే ఈ సదోగ-అసదోగ-సదసదోగాలలో ఏదో ఒకటి ఉంటుంది కాబట్టి వీటిని ప్రత్యేకంగా పేర్కొనవలసిన పని లేదు అని మమ్మటువి అభిప్రాయం అయి ఉండాలి. కాని మమ్మటు డిచ్చిన సముచ్చయలక్షణం వట్టని రుద్రటుని పై శ్లోకాలలో ఏ అలంకారం అంగీకరించాలి? అందుచేతనే ఇదొక సముచ్చయభేదం అని రుద్రటుడు చెప్పాడు.

రుద్రటుడు ఇచ్చిన ఉదాహరణలలో ఏ జతకు ఆ జతను వేరు చేసి దానిలో సదోగాదులు చెప్పినట్లు కనబడుతుంది. కాని మమ్మటుడు తానిచ్చిన ఉదాహరణలలో కూడా ఈ సదోగాదులు ఉన్నాయి అని చెప్పుతూ వాటిలో జతలను వేరుచేయకుండా ఒక కార్యం సాధించడానికి ఒక ఉదాహరణంలో అన్నీ అసత్తులూ, ఒక ఉదాహరణంలో అన్నీ సత్తులూ, మూడవ ఉదాహరణంలో సదసత్తులూ కలిశాయి అని విశదీకరిస్తున్నాడు. అందుచేత రుద్రటుడు చెప్పిన సదోగ

గాదులు మమ్మటుడు చెప్పినవాటిలో అంతర్గతం కావు. మమ్మటుడు చూపిన మూడవ ఉదాహరణంలో సదసద్యోగం అని చెప్పాడు. నిజానికి ఇవన్నీ అసద్యోగాలే అని చెప్పాలి. మొదటి ఉదాహరణలో దుర్వారస్మరమార్గజాదులు అన్నీ ఏ విధంగా విరహబాధాకరా లవడంచేత అసత్తులో (చెడ్డవో) అదే విధంగా మనః శల్యాల్లవడంచేత దివసదూసరశశ్యాదు లన్నీ కూడా అసత్తు లనే చెప్పాలి. కాని మమ్మటుడు ఇక్కడ సదసద్యోగం అన్నాడు. అందుచేత ప్రదీపవ్యాఖ్యానంలో గోవిందరక్కుర్ చంద్రుడు సత్తు, మిగిలిన వన్నీ అసత్తులు; వీటి యోగం అని ఏదో విధంగా సమర్థించాడు. మమ్మటుని అభిప్రాయం ఇదే కావచ్చును. సమర్థనం మాత్రమే. అందుచేత మరికొందరు వ్యాఖ్యాతలు ఈ అభిప్రాయాన్ని ఖండిస్తూ మరొక విధంగా సమర్థించడం కోసం ప్రయత్నించారు. సదసద్యోగం అంటే సత్తూ అసత్తూ కలవడం అని అర్థంకాదు (ద్వంద్వసమాసం కాదు), సత్తూ అసత్తూ కూడా అయిన వాటి కలయిక (కర్మధారయసమాసం); చంద్రుడు సహజంగా సత్తు. దూసరత్వంచేత అసత్తు. ఈ విధంగా చంద్రునిలోనే సదసద్యోగం అని వ్యాఖ్యానించారు. ఇది మమ్మటుడు పై రెండు శ్లోకాల విషయంలో ఆవిష్కరించిన అభిప్రాయానికి అనుగుణంగా లేదు. ఇలా చెప్పితే 'ప్రియతమో దూరే' అన్న చోట కూడా ఇలాంటి సదసద్యోగమే కదా అని ఆశంకించుకొని దానికి ఏదో కుదరని సమాధానం చెప్పారు. అందుచేత మమ్మటుని సద్యోగాదులను గూర్చిన ఈ విమర్శ అనావశ్యకం అని తోస్తుంది.

అవ. మరొక విధమైన సముచ్చయాలంకారం నిరూపిస్తున్నాడు.

కా. స త్వన్యో యుగపద్ యా గుణక్రియాః.

116

వృ. గుణౌ చ క్రియే చ గుణక్రియే చ గుణక్రియాః. క్రమేణో దాహరణమ్.

శ్లో॥ విదలితసకలారికులం తవ బలమిదమభవదాశు విమలం చ,
ప్రఖలముఖాని నరాధిప మలినాని చ తాని జాతాని. 510

శ్లో॥ అయమేకపదే తయా వియోగః
ప్రియయా చోపనతః సదుఃసహో మే,

నవవారిధరోదయాదహోభి

ర్భవితవ్యం చ నిరాతపత్వరమ్యైః.

511

శ్లో॥ కలుషం చ తవాహితేష్వకస్మా

త్పితపజ్జేరుహసోదరశ్రీ చక్షుః,

పతితం చ మహీపతీన్ద్ర తేషాం

వపుషి ప్రస్ఫుటమాపదాం కటాక్షైః.

512

వ్యా. స ఇతి :- యుగవత్ = ఒక్కమారుగా, యాః = ఏ, గుణక్రియాః = గుణాలు, క్రియలూ ఉన్నవో, సః తు = అది, అన్యః = మరియొక సముచ్చయం.

గుణౌ ఇతి:- 'గుణక్రియాః' అనే దానికి 'రెండు గుణాలు', లేదా 'రెండు క్రియలు', లేదా 'గుణమూ, క్రియా' అని అర్థం.

వి. ఒకే సమయంలో రెండు గుణాలు కాని, రెండు క్రియలు గాని, గుణమూ క్రియా గాని ఏర్పడినట్లు (కలిసినట్లు) వర్ణిస్తే అది కూడ సముచ్చయాలంకారమే. వరసగా ఉదాహరణలు—

విదలితేతి - ఇది రుద్రటకావ్యాలంకారంలోని శ్లోకం. నరాధిప = రాజా! తవ = నీయొక్క, ఇదమ్ = ఈ, బలమ్ = సేన, అశు = శీఘ్రంగా, విదలితసకలారికులమ్ = నశింపచేయబడిన సమస్తశత్రుసముదాయం కంది, విమలం చ = నిర్మలమూ, అభవత్ = ఆయెను. తాని = ఆ, ప్రఖలముఖాని = దుష్టుల ముఖాలు కూడ, మలినాని = మలినములుగా, జాతాని = అయినవి.

వి. ఇక్కడ విమలత్వ-మలినత్వాలు అనే గుణాలు ఒకే సమయంలో కలిగి నట్లు చెప్పబడింది గాన సముచ్చయాలంకారం.

అయమితి :- విక్రమోర్వశీయంలో పురూరవుని మాటలు. మే = నాకు, ఏకపదే = హఠాత్తుగా, సుదుఃసహః = చాల సహించ శక్యం కాని, తయా ప్రేయయా వియోగః = ఆ ప్రేయురాలితో వియోగం, ఉపనతః = వచ్చినది. అహోభిః = దివసములచేత, నవవారిధరోదయాత్ = నూత్నమేఘాల ఉదయంవల్ల, నిరాతపత్వరమ్యైః = ఎండ లేకపోవడంచేత రమ్యాలుగా, భవితవ్యం చ = అగుట కూడ (జరిగింది).

వి ఇక్కడ విరహం రావడం, దివసాలు రమ్యాలుగా అవడం అనే రెండు క్రియలు ఒకే సమయంలో జరిగినట్లు వర్ణించడంచేత సముచ్చయాలంకారం.

కలుషమితి :- మహిపతీన్ద్ర = ఓ! రాజేంద్రా! తవ = నీయొక్క, సిత పజ్జేరుహసోదరశ్రీ = తెల్లని పద్మం వంటి కాంతి గల, చక్షుః = నేత్రం, అక స్మాత్ = అకస్మాత్తుగా, అహితేషు = శత్రువుల విషయంలో, కలుషం చ = కలుషము. తేషాం వపుషి = వాళ్ళ శరీరమునందు, ఆపదామ్ = ఆపదలయొక్క, కటాక్షైః = కటాక్షాలచేత, పతితం చ = పడుట.

వి. ఇక్కడ కలుషత్వం అనే గుణం, పతనం అనే క్రియా రెండూ ఒకే కాలంలో సంభవించి నట్లు వర్ణించడంచేత సముచ్చయాలంకారం.

వృ. “దునోతి చానిం తనుతే చ కీర్తిమ్” ఇత్యాదేః “కృపాణ పాణిశ్చ భవాన్ రణక్షితౌ ససాదువాదాశ్చ సురాః సురాలయే” ఇత్యాదేశ్చ దర్శనాత్ ‘వ్యధికరణే’ ఇతి ‘ఏకస్మిన్ దేశే’ ఇతి చ న వాచ్యమ్.

వ్యా. రుద్రదటాదులు ఈ గుణక్రియాదుల సముచ్చయం వేరు వేరు స్థానాలలో సంభవించాలి అనే అభిప్రాయంతో ‘వ్యధికరణే’ అని చెప్పారు. ఒకే ప్రదేశంలో జరగాలి అనే అభిప్రాయంతో కొందరు ‘ఏకస్మిన్ దేశే’ అని చెప్పారు. ఈ రెండూ కూడా యుక్తం కాదని చెప్పుచున్నాడు.

దునోతీతి :- “ఖడ్గాన్ని కదుపుతున్నాడు; కీర్తిని వ్యాపింప చేస్తున్నాడు” ఇత్యాదులు, “నువ్వు రణరంగంలో చేతితో ఖడ్గం పట్టావు; స్వర్గంలో దేవతలు సాదువాదాలు చేయడం ప్రారంభించారు” ఇత్యాదులు కనబడుతున్నాయి. అందువల్ల ‘వ్యధికరణే’ అనీ, ‘ఏకస్మిన్ దేశే’ అనీ (లక్షణంలో) చేర్చకూడదు.

వి. ‘దునోతి’ ఇత్యాదివాక్యంలో ఖడ్గం కదల్చడం, కీర్తిని వ్యాపింప చేయడం అనే రెండు క్రియలూ ఒకే వీరునిలో ఉన్నట్లు చెప్పబడింది. అందుచేత వైయధికరణ్యం లేదు గాన ‘వ్యధికరణే’ అని లక్షణంలో చేర్చగూడదు. “కృపాణ పాణిః” ఇత్యాది వాక్యంలో రాజు రణభూమిలో ఖడ్గం ధరించినట్లు, స్వర్గంలో దేవతలు సాదువాదాలు చేస్తున్నట్లు వర్ణించడంచేత ఒక క్రియ రణభూమిలో

జరిగింది. మరొకటి స్వర్గంలో జరిగింది గాన 'ఏకస్మిన్ దేశే' అని కూడ లక్షణంలో చేర్చకూడదు అని బావం.

34. పర్యాయాలంకారం

కా. ఏకం క్రమేణానేకస్మిన్ పర్యాయః.

వృ. ఏకం వస్తు క్రమేణానేకస్మిన్ భవతి, క్రియతే స పర్యాయః. క్రమేణోదాహరణమ్.

శ్లో॥ నన్వాశ్రయస్థితిరియం తవ కాలకూట
కేనోత్తరోత్తరోత్తరవిశిష్టపదోపదిష్టా,
ప్రాగర్థవస్య హృదయే వృషలక్షణోఽథ
కణ్ఠేఽధునా వససి వాచి పునః ఖలానామ్.

513

వ్యా. ఏకమితి :- ఏకమ్ = ఒక వస్తువు, క్రమేణ = క్రమంచేత, అనేకస్మిన్ = అనేక మైనదానియందు సంబంధించినట్లయితే, పర్యాయః = పర్యాయాలంకారం.

ఏకమితి :- ఒక వస్తువు క్రమంగా అనేకవస్తువులమీద ఉన్నా లేదా చేయబడినా అది పర్యాయాలంకారం. అసగా ఈ ఆలంకారంలో రెండు బేదా లని అర్థం. క్రమంగా ఉదాహరణం.

నన్వితి:- ఇది బల్లటశతకంలోని శ్లోకం. నను కాలకూట=ఓ! కాలకూటమా! తవ=నీకు, ఉత్తరోత్తరవిశిష్టపదా=ఉత్తరోత్తరవిశిష్టమైన స్థానం గల, ఇయమ్ =ఈ, ఆశ్రయస్థితిః=ఆశ్రయాలమీద స్థితి, కేన=ఎవనిచేత, ఉపదిష్టా=నేర్పబడింది? ప్రాక్ =పూర్వం, అర్థవస్య=సముద్రంయొక్క, హృదయే=హృదయంలోను, అథ=అటుపిమ్మట, వృషలక్షణః=ఈశ్వరునియొక్క, కణ్ఠే=కంఠమునందు ఉంటివి. అధునా పునః=ఇప్పుడైతే, ఖలానామ్=దుష్టులయొక్క, వాచి=వాక్కునందు, వససి=వసిస్తున్నావు.

వి. ఇక్కడ ఒకే కాలకూటం క్రమంగా వేరు వేరు స్థానాలలో ఉన్నట్లు

వర్ణించబడింది గాన ఒకే వస్తువు అనేకాదారాలలో వరసగా ఉండడం అనే ప్రథమ పర్యాయభేదానికి ఉదాహరణం.

వృ. యథా వా-

శ్లో॥ బిమ్బోష్ఠ ఏవ రాగస్తే తన్వి పూర్వమదృశ్యత,
అధునా హృదయేఽప్యేష మృగశాబాక్షి దృశ్యతే. 514

వృ. రాగస్య వస్తుతో భేదేఽప్యేకతయా అధ్యవసితత్వాదేకత్వమ్
అవిరుద్ధమ్.

వ్యా. యథా ఇతి :- మరొక ఉదాహరణం ఎట్లనగా-

బిమ్బోష్ఠ ఇతి :- పద్మగుప్తుని నవసాహసాంకచరితంలోని శ్లోకం ఇది.
మృగశాబాక్షి=లేడి కన్నుల వంటి కళ్లు గలదానా! తన్వి=ఓ! సుందరీ! (సన్నని
దానా!) పూర్వమ్ = పూర్వం, రాగః = రాగం, రాగశబ్దానికి ఎరువు అనురాగం
అని రెండర్థాలు. తే = నీ యొక్క, బిమ్బోష్ఠే ఏవ = దొండవండు వంటి ఓష్ఠం
మీదనే, అదృశ్యత = చూడబడెను. అధునా = ఇప్పుడు, ఏషః = ఇది. హృద
యేఽపి = హృదయంలో కూడా, లక్ష్మితే = చూడబడుచున్నది.

రాగస్యేతి:- వాస్తవంలో రాగం వేరే అయినా ఒకటిగా అధ్యవసానం
(కావాలని నిశ్చయంచేయడం) వల్ల ఏకత్వం విరుద్ధం కాదు.

వి. ఓష్ఠాలలో ఉన్న రాగం (ఎరువు) వేరు. హృదయంలో ఉన్న రాగం
(అనురాగం) వేరు. అయినా రాగత్వేన ఈ రెండూ ఒకటే అని కావాలని
నిశ్చయం చేయడంచేత (అధ్యవసానంచేత) ఏకంగా భావించి అక్కడ ఉన్న
రాగమే ఇక్కడ ఉన్నది అని వర్ణించబడింది వాస్తవికమైన ఏకత్వం పై ఉదా
హరణలో; ఈ ఉదాహరణలో కల్పితమైన ఏకత్వం.

ఆవ. ఒకదానిని అనేకస్థానాలలో చేయడానికి ఉదాహరణం చూపు
తున్నాడు.

గాథ. తం తాణ సిరీసహోఅరరఅణాహరణమ్మి హాలఅమేక్తరసం
బిమ్బూహరే పిఆణం ణివేసిఅం కుసుమబాణేణ. 515

“తత్తేషాం శ్రీసహోదరరత్నాహరణే హృదయమేకరసమ్,
బిమ్బాధరే ప్రియాణాం నివేశితం కుసుమబాణేన”

వ్యా. తం ఇతి :- ఆనందవర్ధనుని విషమబాణలీలలోని శ్లోకం. శ్రీసహోదరరత్నాహరణే = లక్ష్మికి సహోదరులైన రత్నాలను హరించడంలో, ఏకరసమ్ = ఒకే ఒక ఆసక్తి గల, తత్ = ఆ, తేషాం హృదయమ్ = ఆ అసురుల హృదయం, కుసుమబాణేన = మన్మథునిచేత, ప్రియాణామ్ = ప్రియురాళ్ళయొక్క, బిమ్బాధరే = బింబం వంటి అధరోష్ఠమునందు, నివేశితమ్ = ఉంచబడింది.

వి. పూర్వం లక్ష్మినివాసస్థానాలైన రత్నాలను (శ్రేష్ఠవస్తువులను) హరించడంలో ఆసక్తి కలదిగా చేయబడిన హృదయం ఇప్పుడు ప్రియాబింబోష్ఠంమీద ఆసక్తి మైనట్లు చేయబడింది అని వర్ణించడంచేత పర్యాయాలంకారం.

వి. కావ్యప్రకాశం కొన్ని ప్రతులలో ‘నన్వాశ్రయస్థితిః’ ఇత్యాది శ్లోకం తరవాత ఈ క్రింది శ్లోకం కూడా ఉంది. ప్రదీపకారుడైన గోవింద తక్కుర్ పాఠం ప్రకారం లేదు. అతిప్రాచీనమైన సంకేతవ్యాఖ్యానం ప్రకారం ఈ శ్లోకం ఉంది.

శ్లో॥ శ్రోణీభారస్త్వజితి తనుతాం సేవతే మధ్యభాగః
పద్భ్యాం ముక్తాస్తరలగతయః సంశ్రితా లోచనాభ్యామ్,
ధత్తే వక్షః కుచసచివతామద్వితీయం చ వక్త్రం
తద్గతాణాం గుణవినిమయః కల్పితో యౌవనేన.

వ్యా. శ్రోణీభారః = కటిప్రదేశభారం, తనుతామ్ = సూక్ష్మత్వాన్ని, త్వజితి = విడచుచున్నది. మధ్యభాగః = నడుము, సేవతే = తనుత్వాన్ని పొందుతున్నది. పద్భ్యామ్ = పాదాలచేత, తరలగతయః = చంచలగమనాలు, ముక్తాః = విడవబడ్డాయి. లోచనాభ్యామ్ = నేత్రాలచేత, సంశ్రితాః = అశ్రయించబడ్డాయి. వక్షః = వక్షఃస్థలం, కుచసచివతామ్ = కుచములతో కూడుటను (సద్వితీయత్వాన్ని), ధత్తే = ధరించుచున్నది. వక్త్రం చ = ముఖం, అద్వితీయమ్ = రెండవది లేనిది (సాటి లేనిది). యౌవనేన = యౌవనంచేత, తద్గతాణామ్ = ఆమె అవయవాలలో, గుణవినిమయః = గుణాల వినిమయం (మార్పిడి), కల్పితః = చేయబడింది.

వి. ఇక్కడ ముందు శ్రోణీప్రదేశంలో ఉన్న తనుత్వం తరవాత మధ్య భాగం చేరింది అనీ, పాదాలలో ఉన్న చాంచల్యం నేత్రాలలో చేరిందనీ, వక్షఃస్థలంలో ఉన్న అద్వితీయత్వం (రెండవది లేకపోవడం, సాటి లేకపోవడం అని రెండర్థాలు) ముఖాన్ని చేరిందనీ వర్ణించడంచేత పర్యాయాలంకారం. ఈ శ్లోకంలోని పూర్వార్థం మాత్రమే పర్యాయానికి ఉదాహరణం అని సంకేతవ్యాఖ్యలో చెప్పబడింది.

కా. అన్యస్తతోఽన్యథా.

వృ. అనేకమేకస్మిన్ క్రమేణ భవతి క్రియతే వా సోఽన్యః-
క్రమేణోదాహరణమ్.

శ్లో॥ మధురిమరుచిరం వచః ఖలానా
మమృతమహో ప్రథమం పృథు వ్యనక్తి,
అథ కథయతి మోహహేతుమన్త
ర్గతమివ హాలహాలం విషం తదేవ.

516

శ్లో॥ తద్గ్రహం నతభిత్తి మన్దిరమిదం లబ్ధావకాశం దివః
సా ధేనుర్జరతీ నదన్తి కరిణామేతా ఘనాభా ఘటాః,
స క్షుద్రో ముసలధ్వనిః కలమిదం సంగీతకం యోషితా
మాశ్చర్యం దివసైర్ద్విజోఽయమియతీంభూమిం సమారోపితః

వృ. అత్ర ఏకస్యైవ హనోపాదానయోరవివక్షితత్వాత్ న పరి
వృత్తిః

వ్యా. అన్య ఇతి:- తతః = వెనుక చెప్పినదాని కంటె, అన్యథా = విపరీ
తంగా ఉన్నట్లయితే, అన్యః = మరొకవిధమైన పర్యాయం.

అనేకమితి:- అనేకవస్తువులు క్రమంగా ఒక వస్తువునందు ఉన్నా లేదా,
చేయబడినా అది మరియుక పర్యాయాలంకారభేదం. క్రమంగా ఉదాహరణం.

మధురిమేతి:- మధురిమరుచిరమ్ = మాదుర్యంచేత సుందరమైన, ఖలానాం

వచః = దుష్టుల వచనం, ప్రథమమ్ = ముందుగా, పృథు = అధికమైన, అమృతమ్ = అమృతాన్ని, వ్యనక్తి = ప్రకటిస్తుంది. అథ = పిమ్మట, తదేవ = అదే, అన్తర్గతమ్ = లోపల ఉన్న, మోహహేతుమ్ = మోహానికి హేతువైన, హాలహలం విషమ్ = హాలహలవిషాన్ని, కథయతీవ = చెప్పునట్లు ఉంటుంది. అహో = ఏమి అశ్చర్యం!

వి. ఇక్కడ ఒకే ఖలవచనంలో క్రమంగా అమృతవ్యంజకత్వం, విషకథనం అనేవి ఉన్నట్లు వర్ణించబడింది గాన పర్యాయాలంకారం.

తదితి:- తత్ = ఆ, గేహమ్ = గృహం, నతభిత్తి = వంగిపోయిన గోడలు గలది. ఇదం మన్దిరమ్ = ఈ ఇల్లు, దివః = ఆకాశంనుండి, లబ్ధావకాశమ్ = పొందబడిన అవకాశం గలది. సా = ఆ, దేనుః = ఆవు, జరతీ = ముసలిది, కరిణామ్ = ఏనుగుల యొక్క, ఏతాః = ఈ, ఘనాభాః = మేఘాలవంటి కాంతి గల, ఘటాః = సమూహాలు, స్థనదన్తి = ధ్వనిచేస్తున్నాయి. సః = ఆ, శుద్రః = నికృష్టమైన, ముసలధ్వనిః = రోకళ్ళ చప్పుడు; ఇదమ్ = ఈ, కలమ్ = మదురమైన, యోషితామ్ = స్త్రీలయొక్క, సంగీతకమ్ = గానము. అయం ద్విజః = ఈ బ్రాహ్మణుడు, దివనైః = కొన్ని రోజులచేతనే, ఇయతీమ్ = ఇంతటి, భూమిమ్ = సమృద్ధిసీమను, సమారోపితః = అధిష్టింపచేయబడ్డాడు.

వి. ఇక్కడ ఒక్క బ్రాహ్మణునియందు ఆ గేహం, ఈ మందిరం మొదలైనవి క్రమంగా (ముందు ఆ గేహం, తరువాత ఈ మందిరం అనే క్రమం చేత) దివసాలు సమకూర్చినట్లు వర్ణింపబడింది. అందుచేత ఒక వస్తువునందు అనేక వస్తువులను చేయడం అనే పర్యాయాలంకారం.

అత్రేతి:- ఇక్కడ ఒకే వ్యక్తి హానోపాదానాలు చేసినట్లు వివక్షితం కాదు గాన పరివృత్త్యలంకారం కాదు.

వి. పూర్వం ఉన్న గేహాదులను విడచి మందిరాదులను స్వీకరించి నట్లు వర్ణించడంచేత పరివృత్త్యలంకారం చెప్పవచ్చును కదా అని అశంకకు అవకాశం లేదు. ఉన్నదానిని విడచి మరొకటి స్వీకరించడం అనేది చెప్పడం ఇక్కడ అబీష్టం కాదు. తన వద్ద ఉన్నదానిని మరొకరికి ఇచ్చి తాను వారినుండి ఒక వస్తువు గ్రహిస్తే పరివృత్తి. ఇక్కడ గేహాదుల్ని ఎవరూ తీసికొన్నట్లు వర్ణించ

లేదు; ఎవరో మందిరాదులు ఇచ్చినట్లు కూడా చెప్పలేదు. అందుచేత పరివృత్తి కాదని భావం.

35. అనుమానాలంకారం

కా. అనుమానం తదుక్తం యత్సాధ్యసాధనయోర్వచః. 117

వృ. పక్షధర్మాన్వయవ్యతిరేకిత్వేన త్రిరూపో హేతుః సాధనమ్. దర్మిణి అయోగవ్యవచ్ఛేదో వ్యాపకస్య సాధ్యత్వమ్. యథా-

శ్లో॥ యత్తైత్రతా లహరీచలాచలదృశో వ్యాపారయన్తి భ్రువం
యత్ తత్తైవ పతన్తి సంతతమమీ మర్మస్పృశో మార్గణాః.
తచ్ఛక్రీకృతచాపమఞ్చితశరప్రేక్షితకరః క్రోధనో
ధావత్యగ్రత ఏవ శాసనధరః సత్యం సదాసాం స్మరః. 518

వృ. సాధ్యసాధనయోః పౌర్వాపర్యవికల్పేన కించిద్వైచిత్ర్య మితి న తథా దర్శితమ్.

వ్యా. అనుమానమితి :- సాధ్యసాధనయోః = సాధ్యసాధనాలయొక్క, యత్ = ఏ, వచః = చెప్పడం ఉన్నదో, తత్ = అది, అనుమానమ్ = అనుమానాలంకారంగా, ఉక్తమ్ = చెప్పబడినది.

పక్షేతి:- పక్షధర్మత్వ-అన్వయిత్వ-వ్యతిరేకిత్వాలచేత మూడు విధాలైన హేతువు సాధనం. వ్యాపకానికి ధర్మియందు అయోగవ్యవచ్ఛేదం సాధ్యత్వం.

వి. 'పర్యతో వహ్నిమాన్ దూమాత్' (పర్వతంమీద అగ్ని ఉంది, దూమం ఉంది కాబట్టి) అనే వాక్యంలో దూమం సాధనం; దీనికే హేతువు అని పేరు. వహ్ని సాధ్యం. సాధ్యం దేనిమీద ఉన్నదో అది పక్షం. ఇక్కడ పర్వతం పక్షం. సాధనం (హేతువు)లో మూడు అంశాలు ఉండాలి. అది పక్షంలో ఉండాలి. పక్షంలో ఉండడానికి 'పక్షధర్మత్వం అని పేరు. ఇది మొదటి అంశం. ఎక్కడ సాధ్యం నిశ్చితమో, తప్పకుండా ఉంటుందని తెలుసుకో, అది సపక్షం. దూమం ఉన్న వంటిల్లు మొదలైనవాటిలో అగ్ని ఉన్నది అని నిశ్చితంగా తెలుసును, అందుచేత

అది సపక్షం. సాధనం సపక్షంలో ఉండాలి. దీనికే 'అన్వయిత్యం' అని పేరు. ఇది రెండవ అంశం. ఎక్కడ సాధ్యం ఉండడం అసంభవం అని నిశ్చితమో అది విపక్షం. చెరువు మొదలైనవాటిల్లో వహ్ని ఉండదు అని నిశ్చితంగా తెలుసును. అందుచేత అది విపక్షం. సాధనం విపక్షంలో ఉండకూడదు దీనికే 'వ్యతిరేకిత్యం' అని పేరు. ఇది మూడవ అంశం, ఈ మూడు అంశాలు ఉన్నదే సాధనం అవుతుంది "యత్ర యత్ర ధూమః తత్ర తత్రాగ్నిః" (ఎక్కడెక్కడ ధూమం ఉంటుందో అక్కడల్లా నిప్పు ఉంటుంది) అనేదానికి, 'వ్యాప్తి' అని పేరు. దీనిలో ధూమానికి 'వ్యాప్యం' అసీ, అగ్నికి 'వ్యాపకం' అసీ పేరు ధర్మియందు అనగా పక్షమునందు, వ్యాపకంయొక్క, అయోగవ్యవచ్ఛేదం సాధ్యత్యం. అయోగవ్యవచ్ఛేదం అనగా లేకపోవడాన్ని నిషేధించడం; అనగా తప్పకుండా ఉన్న దని చెప్పడం. ధర్మియందు తప్పకుండా ఉన్న దని ఏ వ్యాపకం చెప్పబడుతుందో అది సాధ్యం. ఇక్కడ ధూమం సాధనం, అగ్ని సాధ్యం. కవి ప్రతిభచేత కల్పించిన సాధనంచేత ఒక ధర్మియందు సాధ్యాన్ని ఊహించడం అనుమానాలంకారం అని అర్థం. చమత్కారజనకంగా ఉన్నప్పుడు మాత్రమే సాధ్యసాధననిర్దేశం అలంకారం అవుతుంది. కాని పైన చూపిన "పర్వతో వహ్నిమాన్" ఇత్యాదులు అలంకారాలు కావు. శాస్త్రీయన్యాయమూలకాలైన అలంకారా లన్నింటిలోనూ చమత్కారజనకత్యం అనేది ఉండేనే అలంకారత్యం అని గ్రహించాలి. ఉదాహరణం ఎట్లనగా-

యత్రేతి:- లహరీచలాచలదృశః = తరంగాల వలె మిక్కిలి చంచలము లైన నేత్రాలు గల, ఏతాః = ఈ యువతులు, యత్ర = ఎవనియందు, భ్రువమ్ = కనుబొమ్మను, వ్యాపారయన్తి = వక్రంగా చేస్తున్నారో, కటాక్షం ప్రసరింప చేస్తున్నారో, తత్రైవ = అక్కడనే, ఆ యువకునియందే ఘర్మస్పృశః = మర్మస్థలాలను స్పృశించే, అమీ మార్గణాః = ఈ బాణాలు, సంతతమ్ = అవిచ్ఛిన్నంగా, పతన్తి ఇతి యత్ = పడుచున్న వనే మాట ఏది కలదో, తత్ = ఆ కారణంవల్ల, ఆసామ్ = ఈ యువతులయొక్క, శాసనధరః = అజ్ఞను ధరిస్తున్నవాడై, క్రోధసః = క్రోధస్వభావం గల, స్మరః = మన్మథుడు, అఞ్చితశరప్రేక్షితకరః = ధనస్ససందు సంధించబడిన బాణాలయందు కదలుచున్న హస్తాలు కలవాడై, చక్రీకృతచాపమ్ = చక్రంగా చేయబడిన ధనస్సు కలుగుసట్లుగా, అగ్రతః ఏవ = వాళ్ళ ఎదుటనే, ధావతి = శ్రీమంగా వస్తున్నాడు. సత్యమ్ = సత్యము.

వి. ఇక్కడ యువతుల కటాక్షాలకు లక్ష్యమైనవానియందు బాణాలు పడడం అనేది సాధనం. ఈ సాధనాన్ని పట్టి ఆ యువతుల ముందు మన్నుతుడు ధనస్సు ఎక్కు పెట్టి శ్రీఘంగా వస్తున్నాడు అనేది సాధ్యంగా చెప్పబడింది. అందు చేత ఇది అనుమానాలంకారం.

సాద్యేతి:- సాధ్యసాధనాల పౌర్వాపర్యవికల్పంలో వైచిత్ర్యం ఏమీ లేదు గాన ఆ విధంగా చెప్పబడలేదు.

వి. సాధ్యసాధనాల నిర్దేశం అనుమానాలంకారం అని చెప్పబడింది. సాధ్యప్రతిపాదకవాక్యాన్ని ముందు చెప్పి తరవాత సాధనప్రతిపాదకవాక్యాన్ని చెప్పవచ్చు. లేదా సాధనవాక్యాన్ని ముందు చెప్పి తరవాత సాధ్యవాక్యాన్ని చెప్పవచ్చు. ఈ విధంగా రుద్రటాడులు చెప్పినట్లు ఈ అలంకారంలో రెండు భేదాలు చెప్పవచ్చును. కాని దీనిలో వైచిత్ర్యం ఏమీ లేదు గాన భేదద్వయాన్ని చెప్పవలసిన పని లేదు. ఒక భేదంలో ఉన్న చమత్కారంకంటే రెండవ భేదంలోని చమత్కారం విలక్షణంగా ఉంటేనే రెండు భేదాలని చెప్పాలి కాని చమత్కారంలో వైలక్షణ్యం లేనప్పుడు అలాంటి విభాగాలు అనావశ్యకాలు.

౩౬. పరికరాలంకారం

కా. విశేషణై ర్యత్సాకూతైరుక్తిః పరికరస్తు సః.

వృ. అర్థాద్విశేష్యస్య ఉదాహరణమ్.

శ్లో॥ మహాజిహ్వో మానధనా ధనార్జితా
ధనుర్భృతః సంయతి లబ్ధకీర్తయః
న సంహతాస్తస్య నభేదవృత్తయః
ప్రియాణి వాఞ్చన్త్యసుఖిః సమీహితుమ్.

519

వృ. యద్యప్యపుష్టార్థస్య దోషతాభిధానాత్తన్నిరాకరణేన పుష్టార్థస్వీకారః కృతః తదా ప్యేకనిష్ఠత్వేన బహూనాం విశేషణానామేవముపన్యాసే వైచిత్ర్యమిత్యలంకారమద్యే గణితః.

వ్యా. విశేషజైరితి:- సాకూతైః=అభిప్రాయంతో కూడిన, అభిప్రాయగర్భితాలైన, విశేషజైః=విశేషణాలచేత, యత్=ఏ, లేదా, ఎక్కడ, ఉక్తిః=(విశేష్యం యొక్క) పరిపుష్టి చేయబడుతుందో, సః=అది, పరికరః=పరికరాలంకారం.

అర్థాదితి:- అనగా విశేష్యం యొక్క అని అర్థం.

అభిప్రాయగర్భితాలైన విశేషణాలను ఉపయోగించి విశేష్యంలో ఒక విధమైన వైశిష్ట్యాన్ని సూచించడం పరికరాలంకారం. ఉదాహరణం-

మహాజనః ఇతి:- కిరాతార్జునీయంలో గూఢచారి యుధిష్ఠిరునితో చెప్పుచున్న మాటలు. మహాజనః=గొప్ప తేజస్సు గలవారు, మానధనాః=మానమే ధనంగా కలవారు. ధనార్చితాః=ధనంచేత పూజించబడ్డవారూ, సంయతి=యుద్ధంలో, లబ్ధకీర్తయః=పొందబడిన కీర్తి గలవారు, నసంహతాః=తమలో తాము కలవనివారు, అనగా అందరూ కలిసి రాజుకు ఎదురుతిరిగే అవకాశంలే దని భావం, నభిన్నవృత్తయః=వేరు వేరు ప్రవృత్తులు కలవారు కానివారు, పరస్పరం విరోధం కూడా లేనివారు; అందుచేత రాజు విషయంలో అందరూ అనుకూలులే అని అర్థం. ధనుర్భృతః=ధనుర్దారులైన యోధులు, అనుభిః=ప్రాణాలచేత, ప్రాణాలు ఇచ్చి కూడ, తస్య=ఆ దుర్యోధనునియొక్క, ప్రియాణి=ప్రియాలను, సమీహితుమ్=చేయుటకు, వాఙ్మని=కోరుచున్నారు.

ఇక్కడ 'ధనుర్భృతః' అనే విశేష్యానికి 'మహాజనః' ఇత్యాది విశేషణాలు ప్రయోగించడంచేత యోధుల గొప్పతనం, తద్వారా దుర్యోధనుని ప్రాధాన్యం సూచితం అవుతున్నాయి.

ఆశంక. 'అపుష్టార్థం' దోషం అని వెనుక చెప్పబడింది. ఆ దోషం లేకుండా ఉండా లంటే పుష్టార్థత్వం (ప్రకృతార్థానికి పరిపుష్టి చేకూర్చడం) అవసరం. అందుచేత ఈ విధంగా విశేషణాల ప్రయోగం ద్వారా చేసిన అర్థపుష్టి అపుష్టార్థత్వరూపదోషాభావమే అవుతుంది కాని దీనికి అలంకారత్వం అంగీకరించవలసిన ఆవశ్యకత ఉన్నదా అని ప్రశ్నించవచ్చు. కాని చాల విశేషణాలు ప్రయోగించడంలో ఒక చమత్కారం ఉంది గాన దీనిని దోషాభావమాత్రంగా పరిగణించకూడదు. అలంకారంగా అంగీకరించాలి అని చెపుతున్నాడు. యద్యపిది- 'అపుష్టార్థం'

దోషం అని చెప్పడంచేత ఆ దోషాన్ని పరిహరించడం ద్వారా పుష్టారాన్ని స్వీకరించడం అవసరమే అయినా ఒక విశేష్యానికి సంబంధించిన అనేకవిశేషణాలు ఉపయోగించడంలో వైచిత్ర్యం ఉంది గాన దీనిని అలంకారాల మధ్య పఠించడం జరిగింది.

వి. అలాగా అపుష్టార్థత్వదోషం పరిహరించడానికి ఇన్ని విశేషణాలు ప్రయోగించకపోయినా పుష్టార్థత్వం సంపాదించవచ్చు. ఇన్ని విశేషణాలు ప్రయోగించడంలో దోషపరిహారాన్ని మించిన చమత్కారం ఉన్న దని భావం.

౩౭. వ్యాజోక్త్యలంకారం

కా. వ్యాజోక్తిశ్చద్యనోద్భిన్నవస్తురూపనిగూహనమ్. 118

వృ. నిగూఢమపి వస్తునో రూపం కథమపి ప్రభిన్నం కేనాపి వ్యవదేశేన యదపహ్నాయతే సా వ్యాజోక్తిః. న చైషాపహ్నూతిః; ప్రకృతాప్రకృతోదయనిష్ఠస్య సామ్యస్య ఇహాసంభవాత్. ఉదాహరణమ్.

శ్లో॥ శైలేన్ద్రప్రతిపాద్యమానగిరిజాహస్తోపగూఢోల్లస
ద్రోమాఞ్చాదివిసంఘ్నలాఖిలవిధివ్యాసజ్గభజ్గకులః,
హా శైత్యం తుహినాచలస్య కరయోరిత్యూచివాన్ సస్మితం
శైలాన్తఃపురమాతృమణ్డలగణైర్దృష్టోఽవతాద్యః శివః. 520

వృ. అత్ర పులకవేపథూ సాత్త్వికరూపతయా ప్రసృతౌ శైత్యకారణతయా ప్రకాశితత్వాదపలపితస్వరూపౌ వ్యాజోక్తిః ప్రయోజయతః.

వ్యా. వ్యాజోక్తిరితి-చద్యనా=మిషచేత, ఉద్భిన్నవస్తురూపనిగూహనమ్=పైకి పొక్కిన వస్తువుయొక్క రూపాన్ని కప్పిపుచ్చడం, వ్యాజోక్తిః=వ్యాజోక్త్యలంకారం.

నిగూఢమితి:- నిగూఢంగానే ఉన్న వస్తుస్వరూపం ఏదో విధంగా పైకి తెలిసిపోయి నప్పుడు దానిని ఏదో ఒక వంకచేత కప్పిపుచ్చడం అనేది ఏది కలదో

అది వ్యాజోక్త్యలంకారం. ఇది అపహ్నాత్యలంకారం కాదు. ప్రకృతప్రకృతో భయనిష్ఠమైన సామ్యం ఇక్కడ అసంభవం కదా?

వి. అపహ్నాత్యలంకారంలో సామ్యమూలకమైన అపహ్నావం ఉంటుంది. అనగా ప్రకృతమైన విషయాన్ని దానితో సామ్యం గల మరొక (అప్రకృతమైన) విషయంచేత కప్పిపుచ్చడం ఉంటుంది. ఉపమేయాన్ని నిషేధించి ఉపమాన వ్యవస్థాపనం చేయబడుతుంది. ఇక్కడ అలాంటిది ఏది లేదు. ఏవో చిహ్నాలచేత బైటకు తెలిసిన విషయాన్ని దీనికి కారణం మరొకటి అని చెప్పి నిషేధించడం జరుగుతుంది. ఉదాహరణం-

శైవేతి:- “శైలేన్ద్ర....ఆకులః”-శైలేన్ద్ర = హిమవంతునిచేత, ప్రతిపాద్య మాన=అందించబడుతూన్న, గిరిజాహస్త=పార్వతీహస్తంయొక్క, ఉపగూఢ=స్పర్శచేత, ఉల్లసత్ = బయలుదేరిన, రోమాఞ్చాది = రోమాంచకంపాదులచేత, వినంఘ్నల = స్తైర్యం తప్పినవాడు, అభిలవిది = సమస్త విదులయొక్క, వివాహ సమయంలో చేయవలసిన శోమాదివిదులయొక్క, వ్యాసంగ = అవిచ్ఛిన్న సంబంధంయొక్క, భట్ట=భంగంచేత, ఆకులః=వ్యాకులుడూ, తుహినాచలస్య= హిమవత్పర్వతంయొక్క, కరయోః = హస్తాలయొక్క, శైత్యమ్ = చల్లదనం, హో = ఎంతగా ఉన్నది ! ఇతి = అని, ఊచివాన్ = పలికినవాడు. శైలాంతఃపుర మాతృమణ్డలగణైః = హిమవంతుని అంతఃపురస్త్రీలచేత, బ్రాహ్మ మొదలైన సప్తమాతలచేత, సింద మొదలైన గణాలచేత, సస్మితమ్ = చిరునవ్వుతో కూడినట్లుగా, దృష్ఠః = చూడబడినవాడు అయిన శివః = శివుడు, వః = మిమ్ములను, అవతాత్ = రక్షించుగాక.

అత్రేతి:- ఇక్కడ సాత్త్వికబావరూపంలో పుట్టిన పులకాలను కంపాన్ని శైత్యం మూలాన కలిగినట్లు కప్పిపుచ్చడం జరిగింది. ఈ విధంగా కప్పిపుచ్చబడిన పులకవేపధువులు వ్యాజోక్తిని ప్రయోగిస్తున్నాయి. వ్యాజోక్తి అలంకారం అవడానికి కారణం అవుతున్నాయి అని అర్థం.

38. పరిసంఖ్యాలంకారం

కా. కించిత్ పృష్టమపృష్టం వా కథితం యత్ ప్రకల్పితే,
తాదృగన్యవ్యపోహాయ పరిసంఖ్యా తు సా స్మృతా.

ప్ర. ప్రమాణాంతరావగతమపి వస్తు శబ్దేన ప్రతిపాదితం ప్రయోజనాంతరాభావాత్ సదృశవస్తవస్తరవ్యవచ్ఛేదాయ యత్ పర్యవస్యతి సా భవేత్పరిసంఖ్యా. అత్ర చ కథనం ప్రశ్నపూర్వకం తదన్యథా చ పరిదృష్టమ్, తథా ఉభయత్ర వ్యపోహ్యామానస్య ప్రతీయమానతా వాచ్యత్వం చేతి చత్వారో భేదాః. క్రమేణోదాహరణమ్.

వ్యా. కించిదితి-వృష్టం వా = అడగబడి గాని, అపృష్టం వా = అడగబడకుండా కాని, యత్ = ఏ, కించిత్ = ఒకానొక వస్తువు, తాదృగన్యవ్యపోహాయ = అట్టిదే అయిన మరియొకదానియొక్క నిషేధంకొరకు, ప్రకల్పితే ఇతి యత్ = సమర్థం అవుతుంది అనేది ఏది కలదో, సా = అది, పరిసంఖ్యా = పరిసంఖ్యాలంకారంగా, స్మృతా = చెప్పబడింది.

ప్రమాణేతి:- ఒక వస్తువు ఇతర ప్రయాణాలచేత తెలియబడినా కూడ దానిని మరల శబ్దంచేత ప్రతిపాదిస్తే, మరొక ప్రయోజనం లేకపోవడంచేత సదృశమైన మరొక వస్తువుయొక్క పరిచ్ఛేదానికి పర్యవసిస్తే అది పరిసంఖ్యాలంకారం. శబ్దంచేత చెప్పడం ప్రశ్నపూర్వకం కావచ్చు, కాకపోవచ్చు. రెండు విధాలా కూడ కనబడుతున్నది. ఈ రెండు స్థలాలలోనూ కూడ నిషేధించబడేది ప్రతీయమానం కావచ్చు, వాచ్యం కావచ్చు. ఈ విధంగా దీనికి నాలుగు భేదాలు ఉన్నాయి.

వి. అనుమానాలంకారానికి న్యాయశాస్త్రాది ప్రసిద్ధమైన అనుమానప్రమాణం మూలం. అట్లే ఈ అలంకారానికి మీమాంసాప్రసిద్ధమైన 'పరిసంఖ్యావిధి' మూలం. మీమాంసకులు అపూర్వవిధి, నియమవిధి, పరిసంఖ్యావిధి అనే మూడు విధాలైన విధులు అంగీకరిస్తారు. ఇతర ప్రమాణాలవల్ల వేటివల్లా తెలియని విషయాన్ని విధించేది 'అపూర్వవిధి'. ఉదా "యజ్ఞేత స్వర్గకామః" "స్వర్గం కావలసినవాడు యాగం చెయ్యాలి" అని దీని ఆర్థం. యాగం చేస్తే స్వర్గం వస్తుం దనే విషయం ఈ వ్యాకం తప్ప మరి ఏ ప్రమాణంచేతా తెలియదు; అందుచేత ఇది 'అపూర్వవిధి'. పాక్షికంగా వచ్చే విషయాన్ని విధించేది నియమవిధి. బియ్యంపిండితో పురోడాశం చేసి హోమం చేయాలి. అందుకు బియ్యం కావాలి. ఆ ఘట్టంలో 'ప్రీహీన్ అవహన్తి' (ధాన్యం దంచాలి) అనే వాక్యం ఉంది. ధాన్యంనుంచి బియ్యం తియ్యాలంటే వాటిని దంచినా దంచవచ్చు; గోశ్శతో ఒలిచి బియ్యం తీయవచ్చు; ఈ రోజుల్లో

అయితే మిల్లులో పోయవచ్చు. ఈ అనేక ఉపాయాలలో ఏ ఒక్క ఉపాయం అవలంబించినా మిగిలిన ఉపాయాల అవసరం ఉండదు. అందుచేత అవహననానికి పాక్షిక ప్రాప్తి, అనగా ఇతర ఉపాయాలు చేబట్టకపోతే దంచడం జరుగుతుంది. అలాంటి అవహననాన్ని ఈ వాక్యం విధిస్తున్నది. అందుచేత బియ్యం తీయడానికి ధాన్యం దంచాలేకాని మరొక ఉపాయం పనికిరాదు అని దీని బావం. అవహననమే చెయ్యాలి అని చెపుతున్నది కాబట్టి ఇది 'నియమవిధి'.

“పఞ్చ పఞ్చనఖా భక్ష్యా దర్మతః పరిక్రీర్తితాః,
గోధా కూర్మః శశః ఖడ్గీ శల్యకశ్చేతి తే స్మృతాః”

అని స్మృతివాక్యం “ఉడుము, తాజేలు, చెవులపిల్లి, ఖడ్గమృగం, శల్యకమృగం: అనే ఐదుగోళ్ళ జంతువులు ఐదింటిని తినాలి” అని చెపుతూన్నది. ఆకలి వేస్తే ఎలాగా తింటాడు కాబట్టి తినాలి అవి విధించ నక్కరలేదు. ఐదు గోళ్ళు ఉన్న జంతువుల మాంసం తినవలసి వస్తే ఈ ఐదు జంతువుల మాంసం మాత్రమే తినాలి కాని ఇతర పంచనఖజంతువుల మాంసం తినకూడదు అని చెప్పడం ఈ వాక్యం ఉద్దేశ్యం. అనగా ఈ వాక్యం గోధాదిపంచనఖభక్షణాన్ని విధించడం లేదు; తద్బిన్నపంచనఖభక్షణాన్ని నిషేధిస్తున్నది. దీనికి 'పదిసంఖ్యావిధి' అని పేరు. కావ్యంలో ఉండి చమత్కారజనకం అవుతే ఇదే అలంకారం.

ఇతర ప్రమాణాలచేత తెలిసిన దానినినే మళ్ళీమాటలలో చెప్పడం అనవసరం. దానికి మరొక ప్రయోజనం ఏదీ లేదు కాబట్టి దానితో సమానమైన మరొక విషయాన్ని నిరాకరించడంకోసం అలా చెప్పబడింది అని గ్రహించాలి. ఎవరైనా ప్రశ్నిస్తే ఇలా చెప్పవచ్చు; అదొక భేదం. ప్రశ్నించకుండా చెప్పవచ్చు. అదొక భేదం. ఏదైతే నిరాకరించబడుతుందో దానినిసూచిస్తే అదొక భేదం; అది వాచ్యం అయితే రెండవ భేదం. ఈ విధంగా ప్రశ్నపూర్వక ప్రతీయమానవ్యవచ్చేద్యపరిసంఖ్య, ప్రశ్నపూర్వక వాచ్యవ్యవచ్చేద్యపరిసంఖ్య, అప్రశ్నపూర్వక ప్రతీయమానవ్యవచ్చేద్యపరిసంఖ్య అప్రశ్నపూర్వక వాచ్యవ్యవచ్చేద్యపరిసంఖ్య అని మొత్తం నాలుగు విధాలు. వరుసగా ఉదాహరణలు.

శ్లో॥ కిమాసేవ్యం పుంసాం సవిధమనవద్యం ద్యుసరితః
కిమేకాన్తే ధ్యేయం చరణయుగళం కౌస్తుభభృతః,

కిమారాధ్యం పుణ్యం కిమభిలక్షణీయం చ కరుణా

యదాసక్త్యా చేతో నిరవధివిముక్త్యై ప్రభవతి.

521

వ్యా. కిమితి :- (ప్రశ్న) పుంసామ్ = పురుషులకు, కిమ్ = ఏది, ఆసే
వ్యమ్ = సేవించదగినది? (ఉత్తరం) ద్యుసరితః = గంగానదియొక్క, అసవద్యమ్
= దోషాలు లేని, సవిధమ్ = సమీపము. ఇతర సదీతీరం గాని, నారీనితంబాదికం
కాని కాదు అని భావం. (ప్ర) ఏకాంతే = ఏకాంతమునందు, కిమ్ = ఏది, ద్యేయమ్
= ద్యానించదగినది? (ఉ) కౌస్తుభభృతః = శ్రీమహావిష్ణువుయొక్క, చరణయుగ
లమ్ = పాదద్వంద్వము. ఇతరదేవుల పాదద్వంద్వం కాని, ధనాదికం కాని కాదు
అని భావం. (ప్ర) కిమ్ = ఏమి, ఆరాధ్యమ్ = ఆరాధించదగినది? (ఉ) పుణ్యమ్
= పుణ్యం. పాపం కాదని భావం. (ప్ర) కిమ్ = ఏమి, అభిలషణీయమ్ = అభిలషించ
దగినది? (ఉ) కరుణా = కరుణ. హింసాదికం కాదు అని భావం. యదాసక్త్యా =
వేటియందు ఆసక్తిచేత, చేతః = చిత్తం, నిరవధివిముక్త్యై = అనంతమైన ముక్తి
కొరకు, ప్రభవతి = సమర్థం అవుతుందో.

వి. గంగాతటాదుల సేవ్యత్వాదికం శాస్త్రంవల్లనే తెలుస్తూన్నది. వేరుగా
చెప్పవలసిన పని లేదు. అందుచేత వీటిని చెప్పడంలో ఉద్దేశ్యం అన్యనదీతట-
నారీనితంబాదిసేవనం చేయకూడదు అని చెప్పడం. ఇది ప్రతీయమానంగానే
ఉన్నది కాని వాచ్యం కాదు. ప్రశ్నపూర్వకంగా ఈ విషయాలు చెప్పబడ్డాయి.
అందుచేత ఇది మొదటి భేదానికి (ప్రశ్నపూర్వకప్రతీయమానవ్యచ్ఛేద్యపరి
సంఖ్యకు) ఉదాహరణం.

శ్లో॥ కిం భూషణం సుదృఢమత్ర యశో న రత్నం

కిం కార్యమార్యచరితం సుకృతం న దోషః,

కిం చక్షురప్రతిహతం ధిషణా న నేత్రం

జానాతి కస్తద్దపరః సదసద్వివేకమ్.

522

వ్యా. కిమితి (ప్ర) అత్ర = ఈ లోకంలో, సుదృఢమ్ = చాల దృఢమైన,
భూషణమ్ = ఆలంకారం. కిమ్ = ఏమిటి? (ఉ) యశః = కీర్తి, రత్నమ్ =
రత్నం, న = కాదు. (ప్ర.) కార్యమ్ = చేయదగింది, కిమ్ = ఏమి? (ఉ) ఆర్య

చరితమ్ = పూజ్యులచేత ఆచరించబడిన, సుకృతమ్ = మంచి పని, దోషః = (వాళ్ళు ఆచరించిన) దోషం, (వ్యభిచారాదికం), న = కాదు. (ప్ర.) అప్రతిహతమ్ అడ్డు లేని, చక్షుః = నేత్రం, కీమ్ = ఏది? (ఉ) ధిషణా = బుద్ధి, నేత్రమ్ = కన్ను, న = కాదు. త్వదపరః = నీకంటె వేరైన. కః = ఎవడు, సదసద్వివేకమ్ = మంచి చెడుగుల వివేకాన్ని, జానాతి = ఎరుగును? పై జవాబులు విని సంతోషించిన ప్రష్ట పలికిన మాటలు ఇవి.

వి యశస్సు మొదలైనవాటి భూషణత్వాదికం శాస్త్రంవల్లనే తెలుస్తూన్నది. ఇక్కడ వాటిని చెప్పడం రత్నాదుల భూషణత్వాదికాన్ని నిరాకరించడం కోసం. ప్రశ్న ఉంది; నిషేధం కూడా వాచ్యంగా ఉంది. అందుచేత ఇది ప్రశ్న పూర్వకవాచ్యవ్యవచ్చేద్యపరిసంఖ్యకు ఉదాహరణం.

శ్లో॥ కౌటిల్యం కచనిచయే కరచరణాధరదలేషు రాగస్తే,
కాఠిన్యం కుచయుగలే తరలత్వం నయనయోర్వసతి.

వ్యా. కౌటిల్యమ్ = కుటిలత్వం, తే = సీయొక్క, కచనిచయే = కొప్పులో ఉన్నది. హృదయంలో లేదు అని భావం. కౌటిల్యం అనగా వక్రత్వం, కవటం అని రెండర్థాలు. రాగః = ఎరుపు, కరచరణాధరదలేషు = హస్తాలయందు, పాదాలయందు. అధరోష్ఠమునందూ ఉన్నది. పరపురుషునియందు లేదు అని భావం. రాగం అనగా ఎరుపు అనురాగం అని రెండర్థాలు. కాఠిన్యమ్ = కఠినత్వం, కుచయుగలే = కుచద్వంద్వంలో ఉన్నది. హృదయంలో లేదు అని భావం. కాఠిన్యం అనగా ఇక్కడ దృఢత్వం, నిర్దయత్వం అని రెండర్థాలు. తరలత్వమ్ = తరలత్వం, నయనయోః = నేత్రాలలో, వసతి = ఉన్నది, మనస్సులో లేదు అని భావం. తలరత్వం అనగా చంచలత్వం, చపలత్వం అని రెండర్థాలు.

వి. ఇక్కడ ప్రశ్న లేదు. వ్యవచ్చేద్యం అయినది వ్యంగ్యం. అందుచేత ఇది అప్రశ్నపూర్వకప్రతీయమానవ్యవచ్చేద్యపరిసంఖ్యకు ఉదాహరణం.

శ్లో॥ భక్తిర్భవే న విభవే వ్యసనం శాస్త్రే న యువతికామాస్త్రే,
చింతా యశపి న వపుషి ప్రాయః పరిదృశ్యతే మహతామ్.

వ్యా. భక్తిరితి :- మహతామ్ = మహాత్ములకు, ప్రాయః = సాధారణంగా,

భక్తిః = భక్తి, భవే = ఈశ్వరునియందు, పరిదృశ్యతే = చూడబడుచున్నది;
 విభవే = వైభవమునందు, న = కాదు. వ్యసనమ్ = అత్యాసక్తి, శాస్త్రే = శాస్త్రము.
 నందు; యువతికామాస్త్రే = యువతిరూపమైన మన్మథాస్త్రమునందు, న = కాదు.
 చింతా = చింత, యశసి = కీర్తియందు, వపుషి = శరీరమునందు, న = కాదు.

వి. ఇక్కడ ప్రశ్న లేదు. వ్యవచ్ఛేద్యం వాచ్యంగా ఉంది. అందుచేత
 ఇది అప్రశ్నపూర్వకవాచ్యవ్యవచ్ఛేద్యపరిసంఖ్యకు ఉదాహరణం.

39. కారణమాలాలంకారం

కా. యథోత్తరం చేత్ పూర్వస్య పూర్వస్యార్థస్య హేతుతా.
 తదా కారణమాలా స్యాత్.

వృ. ఉత్తరముత్తరం ప్రతి యథోత్తరమ్. ఉదాహరణమ్-

శ్లో॥ జితేంద్రియత్వం వినయస్య కారణం
 గుణప్రకర్షో వినయాదవాప్యతే,
 గుణప్రకర్షేణ జనోఽనురజ్యతే
 జనానురాగప్రభవా హి సంపదః.

525

వ్యా. యథోత్తరమితి:- పూర్వస్య పూర్వస్య = పూర్వపూర్వమైన, ఆర్థస్య
 = వస్తువునకు, యథోత్తరమ్ = ఉత్తరోత్తరవస్తువును గూర్చి, హేతుతా చేత్ =
 కారణత్వం ఉన్నట్లయితే, తదా = అప్పుడు, కారణమాలా = కారణమాలాలంకారం,
 స్యాత్ = అవుతుంది.

ఉత్తరమితి :- 'యథోత్తరమ్' అనగా ఉత్తరోత్తరమును గూర్చి అని
 ఆర్థం.

వి. ముందు చెప్పిన వస్తువులు ఒక్కొక్కటిగా తరవాత వచ్చేవాటికి
 కారణం అని పర్తిస్తే అది కారణమాలాలంకారం. ఉదాహరణం.

జితేంద్రియత్వమితి:- (ఇది 316వ శ్లోకంగా వచ్చినది). ఇక్కడ జితేంద్రి
 యత్వంవల్ల వినయం, వినయంవల్ల గుణప్రకర్షం, గుణప్రకర్షంవల్ల జనానురాగం,

జనానురాగంవల్ల సంపదలు కలుగుతాయి అని పూర్వపూర్వం ఉత్తరోత్తరానికి కారణంగా చెప్పడంచేత కారణమాలాలంకారం.

శ్లో॥ “హేతుమతా సహ హేతోరభిధానమభేదతో హేతుః”

(రుద్రదటకావ్యాలంకారం. VII. 82)

వృ. ఇతి హేత్వలంకారో న లక్షితః. ఆయుర్వృతమిత్యాది రూపా హేష న భూషణతాం కదాచిదర్హతి; వైచిత్ర్యాభావాత్.

శ్లో॥ “అవిరలకమలవికాసః సకలాలిమదశ్చ కోకిలానందః,
రమ్యోఽయమేతి సంప్రతి లోకోత్కణ్ఠాకరః కాలః”

(రు. కా. అ. VII 83)

ఇత్యత్ర కావ్యరూపతాం కోమలానుప్రసమహిమ్నైవ సమామ్నా సిమర్న పునః హేత్వలంకారకల్పనయేతి పూర్వోక్తకావ్యలింగమేవ హేతుః.

వ్యా. కొందరు ప్రాచీనాలంకారికులు హేత్వలంకారాన్ని అంగీకరించినారు; అది అనావశ్యకం అని చెబుతున్నాడు. హేతుమతేతి:- “హేతుమత్తుతో హేతువును అభిన్నంగా చెప్పడం హేతువు. అనగా కార్యాన్నీ, కారణాన్నీ అభిన్నములుగా వర్ణించడం హేత్వలంకారం” అని (ప్రాచీనులుచెప్పిన) హేత్వలంకారానికి ఇక్కడ లక్షణాదులు చెప్పలేదు. ఆయుర్దాయానికి హేతువైన మృతాన్నీ, కార్యమైన ఆయుర్దాయాన్నీ ఒకటిగా భావించి “ఆయుర్వృతమ్” ‘నెయ్యి ఆయుర్దాయం’ ఇత్యాదిప్రయోగం (లాక్షణిక ప్రయోగం) ఎటువంటిదో ఇది కూడా అటువంటిదే. అందుచేత దీనికి భూషణత్వం (అలంకారత్వం) ఎన్నడూ కుదరదు. ఎందుచేత ననగా దీనితో వైచిత్ర్యం ఏమీ లేదు.

అయితే ఇలాంటి హేతుహేతుమదభేదం వర్ణించినవాటిని కావ్యాలుగా ప్రాచీనులు అంగీకరించారు కదా! ఇది అలంకారం కాకపోతే వాటికి కావ్యత్వం ఎలా కుదురుతుంది అని ఆశంకించుకొని వాటికి వాళ్ళు కావ్యత్వం అంగీకరించారనగా. ఈ హేత్వలంకారం ఉండడాన్ని పట్టి కాదు; కోమలానుప్రసాస అనే

శబ్దాలంకారం ఉండడాన్ని పట్టి అని చెపుతున్నాడు. అవిరలేతి :- అవిరలకమల
వికాసః = అవిచ్చిన్నమైన పద్మవికాసరూపము, సకలాలిమదః చ = సమస్తము
లైన తుమ్మెదల మదమూ, కోకిలానందః = కోకిలల ఆనందమూ, లోకోత్కణ్ఠాకరః
= లోకులకు ఉత్కంఠను కలిగించేదీ అయిన, అయమ్ = ఈ, రమ్యః కాలః =
రమ్యమైనకాలం, సంప్రతి = ఇప్పుడు, ఏతి = వచ్చుచున్నది. ఇక్కడ వికాసాదులకు
కారణమైన కాలమే వికాసాదిరూపంగా వర్ణించబడింది గాన హేత్వలంకారం అని
అభిప్రాయం. ఈ శ్లోకంలో కోమలానుప్రాస ఉండడంచేతనే కావ్యత్వాన్ని అంగీక
రించారు కాని హేత్వలంకారకల్పనచేత కాదు. అందుచేత పూర్వం చెప్పిన కావ్య
లింగాలంకారమే హేత్వలంకారం.

వి రుద్రటుడు పైన చూపిన హేత్వలంకారలక్షణోదాహరణలు ఇచ్చి
ఉన్నాడు. ఆ హేత్వలంకారాన్ని అంగీకరించకపోతే అంగీకరించకపోవచ్చు
నేమో కాని ఆ ఉదాహరణ శ్లోకంలో ఉన్న అనుప్రాసను పట్టి కావ్యత్వం అంగీక
రించారు అని చెప్పడం ఒక ప్రక్క హేత్వలంకారం అంగీకరించి అది ఉండడం
చేత ఇది కావ్యం అంటూన్న రుద్రటుని అభిప్రాయం కాజాలదు. ఇది 'నా అభి
ప్రాయం' అని చెపితే చెప్పవచ్చును. ఈ అలంకారానికి లక్షణోదాహరణలు చూపి
నది రుద్రటుడు అయి ఉండగా ప్రారంభంలో ఉద్భటుడనీ, తరవాత భామహు
డనీ వామనరుక్మీకీకర్ రుద్రటుని కావ్యాలంకారం చూడకుండా వ్రాసి నట్లు కన
బడుతుంది. హేత్వలంకారం అలంకారం కాదని భామహుడు స్పష్టంగా నిరాకరిం
చాడు. ఈ శ్లోకం ఎక్కడా ఉదాహరించలేదు కూడ.

40. అన్యోన్యాలంకారం

కా. క్రియయా తు పరస్పరమ్,

120

వస్తునోర్జననేఽన్యోన్యమ్.

వృ. అర్థయోరేకక్రియాముఖేన పరస్పరం కారణత్వే సతి అన్యో
న్యనామాలంకారః. ఉదాహరణమ్ -

గాథ. హంసాణం సరేహిం సిరీ సారిజ్జిష అహ సరాణ హంసేహిం
అజ్ఞోజ్ఞం విచి ఏవ అప్పాణం ణవర గురు అన్తి. 527

శ్లో॥ “హంసానాం సరోభిః శ్రీః సార్యతే అథ సరసాం హంసైః,
అన్యోన్యమేవ ఏతే ఆత్మానం కేవలం గరయన్తి”.

వృ. అత్రోభయేషామపి పరస్పరజనకతా మిథః శ్రీసారతా
సంపాదనద్వారేణ.

వ్యా. క్రియయేతి :- వస్తునోః = వస్తువులయొక్క, క్రియయా = క్రియ
చేత, పరస్పరమ్ = పరస్పరము, జననే = పుట్టించడం జరుగుచుండగా, అన్యోన్యమ్
= అన్యోన్యాలంకారము.

అర్థయోరితి :- ఒక్క క్రియ ద్వారా రెండు వస్తువులు పరస్పరము
కారణం అయినట్లయితే అన్యోన్యం అనే పేరు గల అలంకారం.

వి. సిద్ధమైన వస్తువులు ఒకదాని కొకటి కారణం అవడం అనేది ఉండదు.
అందుచేత క్రియ ద్వారా పరస్పరం కారణం అవడం అనగా పరస్పరమునందు
ఒక సజాతీయమైన క్రియను పుట్టించడం, క్రియలకు కారణం అవడం, అని
అర్థం. ఉదాహరణం.

హంసానామితి :- సరోభిః = సరస్సులచేత, హంసానామ్ = హంసల
యొక్క, శ్రీః = శోభ, సార్యతే = సారంగా, ఉత్కృష్టంగా చేయబడుతున్నది.
హంసైః = హంసలచేత, సరసామ్ = సరస్సులయొక్క శోభ వృద్ధి పొందించ
బడుచున్నది. ఏతే = ఇవి, అన్యోన్యమ్ = పరస్పరమును, ఆత్మానమ్ = తనను,
కేవలమ్ = కేవలం, గరయన్తి = గురువుగా, గౌరవం కలదానినిగా చేస్తున్నవి.

ఇక్కడ సరోహంసలు రెండూ పరస్పరం శోభ అను సారం కలుగునట్లు
చేయడం ద్వారా ఒకదాని నొకటి పుట్టించుచున్నవి. పరస్పరం శోభను పుట్టించు
కొనడమే ఇక్కడ పరస్పరజననం అని భావం.

41. ఉత్తరాలంకారం

కా. ఉత్తరశ్రుతిమాత్రతః

ప్రశ్నస్యోన్నయనం యత్ర క్రియతే తత్ర వా సతి. 121
అసక్పద్యదసంభావ్యముత్తరం స్యాత్ తదుత్తరమ్.

వృ. ప్రతివచనోపలమ్బాదేవ పూర్వవాక్యం యత్ర కల్పితేః
తదేకం తావదుత్తరమ్. ఉదాహరణమ్.

వ్యా. ఉత్తరేతి :- యత్ర = ఎక్కడ, ఉత్తరశ్రుతిమాత్రతః = ఉత్తరం.
వినగానే, ప్రశ్నస్య = ప్రశ్నయైక్క. ఉన్నయనమ్ = ఉపించడం, క్రియతే =
చేయబడునో, అది, తత్ర = అది, ప్రశ్న, ఆసక్యత్ = అనేకపర్యాయాలు, సతి.
వా = ఉన్నప్పుడైనా, ఆసక్యత్ = అనేకపర్యాయాలు, అసంభావ్యమ్ = అందరిచేత
ఉపించడానికి శక్యం కాని, ఉత్తరమ్ = ఉత్తరము, స్యాత్ = ఉండునో, తత్ =
అదీ, ఉత్తరాలంకారం.

ప్రతీతి:- ప్రతివచనం తెలియడంవల్లనే పూర్వవాక్యం, అనగా ప్రశ్న
వాక్యం, ఎక్కడ కల్పించబడుతుందో అది ఒక ఉత్తరం. ఉదాహరణం.

గాథ. వాణీలల హత్తిదంతా కుతో అమ్మాణ వగ్గకి తీల.

జావ లులితాలకముఖీ ఘరమ్మి పరిసక్కుపే సోణ్ణా. 528

“వాణీజక హన్తిదంతాః కుతోఽస్మాకం వ్యాఘ్రకృత్తయశ్చ,
యావత్ లులితాలకముఖీ గృహే పరిష్వక్కుతే స్నుషా”.

వృ. “హన్తిదంతాః వ్యాఘ్రకృత్తీనామహమర్థి, తాః మూల్యేన
ప్రయచ్ఛ” ఇతి క్రేతుర్వచనమ్ అమునా వాక్యేన సమున్నీయతే. న
చైతత్ కావ్యలిజ్జమ్, ఉత్తరస్య తాద్రూప్యానుపపత్తేః. న హి ప్రశ్నస్య
ప్రతివచనం జనకో హేతుః, నాపీదమనుమానమ్, ఏకధర్మినిష్ఠతయా
సాద్యసాదనయోరనిర్దేశాదిత్యలంకారా న్తరమేవోత్తరం సాధీయః.

వ్యా. వాణీలలఇతి:- వర్తకునితో ఒకవృద్ధుడైన ఆటవికుని మాటలివి.
వాణీజక = వర్తకుడా! లులితాలకముఖీ = చంచలములైన అలకలు ముఖమునందు
గల, స్నుషా = కోడలు, యావత్ = ఎంతవరకు, గృహే = ఇంట్లో, పరిష్వక్కుతే
= తిరుగుతూంటుందో, అంతవరకు, అస్మాకమ్ = మాకు, హన్తిదంతాః = ఏనుగు
దంతాలు, వ్యాఘ్రకృత్తయః చ = పులి చర్మలు, కుతః = ఎక్కడినుండి
వస్తాయి? నా పుత్రుడు ఆమెతోనే కాలక్షేపంచేస్తూ వేటకి వెళ్ళడంలేదు అని అర్థం.

హస్తీతి:- “నాకు ఏనుగుదంతాలు, పులిచర్మాలు కావాలి, అవి ఖరీదుకు ఇమ్ము” అని కొనడంకోసం వచ్చినవాడు అన్నట్లు ఈ వాక్యంచేత ఊహించబడుతుంది. ఇది కావ్యలింగాలంకారం అని చెప్పకూడదా అని ఆశంకించరాదు; ఎందుచేత అనగా ఉత్తరానికి తాద్రూప్యం అనగా హేతువు, అవడం కుదరదు, ఉత్తరం హేతువు అని చెప్పడం కుదరదు. ప్రతివచనం ప్రశ్నను పుట్టించే హేతువు కాదు కదా. జన్యజనకభావం ఉన్నచోటనే కావ్యలింగాలంకారం గాన ఇది కావ్యలింగాలంకారం కాదు అని అర్థం. ఇది అనుమానాలంకారం కూడా కాదు, ఎందుచేతననగా ఇక్కడ సాధ్యసాధనాలు ఒకదర్మియందు, పక్షంమీద, ఉన్నట్లు చెప్పబడలేదు కదా? సాధనమూ సాధ్యమూ ఒక దానియందు ఉన్నట్లు స్పష్టంగా చెప్పినప్పుడే అనుమానాలంకారం అవుతుంది. ఇక్కడ సాధ్యమైన ప్రశ్నను మాటలతో చెప్పలేదు గాన అనుమానం కాదు అని అర్థం. అందుచేత ఉత్తరాలంకారం ఒక స్వతంత్రాలంకారం అని అంగీకరించడమే మంచిది.

వృ. ప్రశ్నాదనంతరం లోకాతిక్రాంతగోచరతయా యత్ అసంభావ్యరూపం ప్రతివచనం స్యాత్ తత్ అపరముత్తరమ్. అనయోశ్చ సకృదుపాదానే న చారుతాప్రతీతిరితి అసకృదిత్యుక్తమ్. ఉదాహరణమ్-

గాథ. కా విషమా దేవ్యగతః కిం దుర్లభం జం జన్తో గుణగ్గాహీ,
కిం సోఽఖ్యం సుకలత్రం కిం దుష్టం జం ఖచో లోఽ. 529

“కా విషమా దైవగతిః కిం దుర్లభం యత్ జన్తో గుణగ్రాహీ,
కిం సౌఖ్యం సుకలత్రం కిం దుఃఖం యత్ ఖచో లోకః”.

వృ. ప్రశ్నపరిసంఖ్యాయామన్యవ్యపోహే ఏవ తాత్పర్యమ్. ఇహ తు వాచ్యే ఏవ విశ్రాంతిరిత్యనయోర్వివేకః.

వ్యా. ప్రశ్నాదితి:- ప్రశ్న తరవాత దాని ఏ ప్రతివచనం లోకాన్ని అతిక్రమించిన విషయం అవడంచేత, అసాధారణవిషయం అవడంచేత, ఊహించడానికి శక్యం కాదో అది రెండవ ఉత్తరాలంకారం. ఈ ప్రశ్నోత్తరాలను ఒక్కమారే చెప్పినట్లయితే సౌందర్యప్రతీతి (చమత్కారం) ఉండదు; అందుచేత ‘అసకృత్’ (అనేకవర్యాయాలు) అని చెప్పబడింది. ఉదాహరణం ఎట్లనగా-

కేతి:- (ప్ర) విషమా = విషమమైనది. కా = ఏది? (స) దైవగతిః = దైవగతి. (ప్ర) కిమ్ = ఏది, దుర్లభమ్ = పొందశక్యంకానిది? (స) జనః = జనుడు, గుణగ్రాహిణియత్ = గుణాలనుగ్రహించడం అనేది (ప్ర) సౌఖ్యమ్ = సౌఖ్య, కిమ్ = ఏమి? (స) సుకలత్రమ్ = మంచి భార్య. (ప్ర) దుఃఖమ్ = దుఃఖం, కిమ్ = ఏమి? లోకః = లోకం, ఖలః ఇతి యత్ = చెడ్డది అనేది ఏది కలదో అది.

వి. ఇక్కడ 'దైవగతి' మొదలైన ఉత్తరాలు సాధారణమైనవి కాదు గాన, అనాయాసంగా స్ఫురించవు. అలాంటి ప్రశ్నోత్తరాలు అనేకపర్యాయాలు కూర్చు బడ్డాయి. కాబట్టి ఇది రెండవ ఉత్తరాలంకారం.

ప్రశ్నేతి:- ప్రశ్నపూర్వక పరిసంఖ్యలో ఇతరమైన దానిని నిరాకరించడంలోనే తాత్పర్యం ఉంటుంది, ఈ అలంకారంలో వాచ్యార్థంలోనే విశ్రాంతి (అగిపోతుంది). వాచ్యార్థాన్ని మించి మరొక అర్థం ఏదీ స్ఫురించదు. ఇదే ఈ రెండింటికీ బేదం.

42. సూక్ష్మలంకారం

కా. కుతోఽపి లక్షితః సూక్ష్మోఽప్యర్థోఽన్యస్మై ప్రకాశ్యతే 122
ధర్మేణ కేన చిద్యత్ర తత్ సూక్ష్మం పరిచక్షతే.

వృ. కుతోఽపి ఆకారాదిజ్ఞితాద్వా సూక్ష్మః తీక్షణమతి సంవేద్యః:-
ఉదాహరణమ్.

శ్లో॥ వక్త్రస్యన్దిస్వేదబిన్దుప్రబన్దై

ర్దృష్ట్యా భిన్నం కుజ్జమం కాపి కణే,
పుంస్త్వం తన్వ్యా వ్యజ్జయన్తీ వయస్యా
స్మిత్వా పాణౌ ఖడ్గలేఖాం లిలేఖ.

530

వృ. అత్ర ఆకృతిమవలోక్య కయాపి వితర్కితం పురుషాయితం
అసిలతాలేఖనేన వైదగ్ధ్యాదభివ్యక్తిముపసీతమ్. పుంసామేవ కృపాణ
పాణితాయోగ్యత్వాత్. యథా వా.

వ్యా. కుతోఽపీతి:- యత్ర = ఎక్కడ, సూక్ష్మః అపి = సూక్ష్మమైనా కూడ, అర్థః = విషయం, కుతోఽపి = జ్ఞాపకమైన దేనివలననో, లక్షితః = ఊహించబడినదై, కేన చిత్ ధర్మేణ = ఏదో ఒక ధర్మంచేత, అన్యస్మై = ఇతరునకు, ప్రకాశ్యతే = తెలుపబడునో, తత్ = దానిని, సూక్ష్మమ్ = సూక్ష్మాలంకారమునుగా, పరిచక్షతే = చెప్పుచున్నారు.

కుతః ఇతి:- కుతోఽపి = అనగా ఆకారంచేత గాని, ఇంగితం చేతగాని. ఇంగితం అనగా మనస్సులో ఉన్న బావాన్ని సూచించే అప్రయత్నంగా జరిగే చేష్టలు. సూక్ష్మః అనగా వాడియైన, చురుకైన బుద్ధికలవాళ్ళచేతనే తేలియదగినది అని అర్థం. ఉదాహరణం.

వక్రేతి:- కాపి = ఒకానొక, వయస్యా = సఖురాలు, వక్రస్యన్తిస్వేద బిన్దుప్రబన్తైః = ముఖంనుండి కారుచున్న చెమటబిందువుల అవిచ్ఛిన్న ప్రవాహాలచేత, కణ్ఠే = కంఠమునందు, కుఙ్కమమ్ = కుంకుమమును, భిన్నమ్ = కలిసిపోయిన దానినిగా, దృష్ట్వా = చూచి, తన్వ్యాః = ఆ యవతియొక్క, పుంస్త్యమ్ = పుంస్త్రాన్ని, వ్యజ్జయన్తి = సూచిస్తూన్నదై, స్మిత్యా = చిరునవ్వు నవ్వి, పాణౌ = హస్తమునందు, ఖడ్గలేఖామ్ = ఖడ్గముయొక్క చిత్రమును, లిలేఖ = వ్రాసెను.

అత్రేతి:- ఇక్కడ నాయక ఆకారం చూచి ఒకతె ఈమె పురుషాయితం చేసిన దని ఊహించి తెలిసికొని ఆ విషయాన్ని నేర్చుగా అసీలతను చిత్రించడం ద్వారా అభివ్యక్తం చేసింది. ఖడ్గం చేతిలో ఉండడం అనేది పురుషులకే యుక్తం కదా? మరొక ఉదాహరణం ఎట్లనగా-

అవ. ఇంగితం ద్వారా ఊహించిన విషయాన్ని ప్రకటించడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ సంకేతకాలమనసం విటం జ్ఞాత్వా విదగ్ధయా,
ఈషన్నేత్రార్పితాకూతం లీలాపద్మం నిమీలితమ్. 531

వృ. అత్ర జిజ్ఞాసితః సంకేతకాలః కయాచిదిగ్గితమాత్రేణ విదితో నిశాసమయశంసినా కమలనిమీలనేన లీలయాప్రతిపాదితః.

వ్యా. సంకేతేతి:- ఈషన్నేత్రార్పితాకూతమ్ = కొంచెం కళ్ళలో అభిప్రాయాన్ని ఉంచిన, సాభిప్రాయంగా చూస్తూన్న, విటమ్ = విటుణ్ణి, సంకేతకాలమనసమ్ = సంకేతకాలమునందు మనస్సు కలవానినిగా, సంకేతసమయం తెలుసుకొనవలె నని అనుకుంటున్న వానినిగా. జ్ఞాత్వా = తెలుసుకొని, విదగ్ధయా = నేర్పు గల స్త్రీచేత, లీలాపద్మమ్ = విలాసార్థం చేతిలో ధరించిన పద్మం, నిమీలితమ్ = ముణవబడినది. దాని రేకులు ముణవబడినవి.

అత్రేతి:- ఇక్కడ విటునిచేత తెలియగోరబడిన సంకేతకాలం ఒకతెచేత ఇంగితమాత్రంచేతనే తెలియబడి రాత్రి సమయాన్ని సూచించే కమలనిమీలనంచేత విలాసపూర్వకంగా చెప్పబడింది. అనగా విటుని చూపు లనే ఇంగితాన్ని పట్టి అతని అభిప్రాయం తెలుసుకొని ఈమె చేతిలో ఉన్న పద్మం రేకులు ముణిచి, 'పద్మం ముకుళీభవించే రాత్రిసమయం సంకేతకాలం' అని సూచించినది అని అర్థం.

43. సారాలంకారం

కా. ఉత్తరోత్తరముత్కర్షో భవేత్సారః పరావధిః. 123

వృ. పరః పర్యంతభాగః అవధిర్యస్య దారాధిరోహితయా తత్రై వోత్కర్షస్య విశ్రాంతేః. ఉదాహరణమ్.

శ్లో॥ రాజ్యే సారం వసుధా వసుధాయాం పురం పురే సౌధమ్.
సౌధే తల్పం తల్పే వరాజ్గనానజ్గసర్వస్వమ్. 532

వ్యా. ఉత్తరేతి :- ఉత్తరోత్తరమ్ = ఉత్తరోత్తరము, పరావధిః = చివరి అవధి గల, ఉత్కర్షః = ఉత్కర్ష, సారః భవేత్ = సారాలంకారం అవుతుంది.

వి. పరావధిః అనగా పర్యంతభాగం, అనగా ఒక వస్తువును వర్ణించే వాక్యం యొక్క, (అది శ్లోకరూపం గాని, గద్యరూపం కాని కావచ్చును.) చివరిభాగం అవధిగా ఉండేది. ఉత్తరోత్తరోత్కర్ష అనగా మొదటిదానికంటె రెండవది, రెండవదానికంటె మూడవది ఈ విధంగా వెనుకటివాటికంటె రాబోవువాటి ఉత్కర్ష సారాలంకారం అని కారికకు అర్థం.

పరః ఇతి:- పరః = పర్యంతభాగం, అవధి దేనికో అది దారాదిరోహి అవదంచేత , అనగా వరసగా పై పైకి వెళ్ళడంచేత ఆ చివరనే ఆ ఉత్కర్షకు విశ్రాంతి, నిలుపుదల ఉండును. ఉదాహరణం ఎట్లనగా-

రాజ్యే ఇతి:- 'రాజ్యంలో' సారం (శ్రేష్ఠమైనది) భూమి: భూమియందు సారం మేడ. మేడమీద సారం తల్పం. తల్పంమీద సారం మన్మథసర్వస్వమైన ఉత్తమ యువతి."

వి. ఇక్కడ ఉత్తరోత్తరం శ్రేష్ఠమైనట్లు పర్చించి వరాంగన దగ్గర నిలిపి వేయబడింది గాన సారాలంకారం.

44. అసంగత్యలంకారం

కా. భిన్నదేశతయాత్యంతం కార్యకారణభూతయోః.

యుగపద్ధర్మయోర్యత్ర ఖ్యాతిః సా స్యాదసంగతిః. 124

వృ. ఇహ యద్దేశం కారణం తద్దేశమేవ కార్యముత్పద్యమానం దృష్టమ్. యథా దూమాది యత్ర తు హేతుఫలరూపయోరపి ధర్మయోః కేనాప్యతిశయేన నానాదేశతయా యుగపదవభాసనం సా తయోః స్వ భావోత్పన్నపరస్పరసంగతిత్యాగాత్ అసంగతిః. ఉదాహరణమ్.

గాథ. జస్సేవ వణో తస్సేఅ వేఅణా భణఇ తం జణో అలిఅం,

దస్తకృతం కవోలే బహూప వేఅణా సవత్తీణం 533

"యస్యైవ వ్రణస్తస్యైవ వేదనా భణతి తజ్జనోఽలీకమ్,
దస్తక్షతం కపోలే వద్ధ్యాః వేదనా సవత్సీనామ్."

వ్యా. భిన్నేతి:- యత్ర = ఎక్కడ, కార్యకారణభూతయోః = కార్యకారణాలైన, ధర్మయోః = రెండు ధర్మాలకు, అత్యంతమ్ = మిక్కిలి, భిన్నదేశతయా = భిన్నములైన ప్రదేశాలు కలుగునట్లు, ఖ్యాతిః = చెప్పడం ఉండునో, సా = అది, అసంగతిః = అసంగత్యలంకారం, స్యాత్ = అగును.

ఇహేతి :- లోకంలో కారణం ఏ ప్రదేశంలో ఉంటుందో ఆ ప్రదేశం

లోనే కార్యం పుట్టడం కనబడుతుంది. ఉదాహరణకి అగ్ని ఉన్నచోటనే దూమం పుడుతుంది. కాని హేతుఫలరూపాలైన అనగా కార్యకారణరూపాలైన రెండు ధర్మాలు ఒకే సమయంలో రెండు వేరు వేరు ప్రదేశాలలో ఉన్నట్లు, ఏదో ఒక అతిశయాన్ని, విశేషాన్ని పురస్కరించుకొని ఎక్కడ చెప్పబడుతుందో అక్కడ అసంగత్యలంకారం. స్వాభావికంగా ఒక చోట ఉండవలసినవి అలా ఉండడాన్ని (సంగతిని) విడచివేయడంచేత దీనికి 'అసంగతి' అని పేరు. ఉదాహరణం.

జస్సేవ ఇతి :- వ్రణః = వ్రణం, యస్యైవ = ఎవనికో, తస్యైవ = వానికే, వేదనా = వేదన (బాధ) కలుగును అని, జనః భణతి = జనం చెపుతుంది, తత్ = అది, అలీకమ్ = అసత్యం. దంతక్షతమ్ = దంతక్షతం, వద్వాః = నవోధయైక్క, కపోలే = గండస్థలంమీద, వేదనా = వేదన, సపత్నీనామ్ = సవతులకు.

వి. నూతనవదూకపోలంమీద ప్రియునిచే చేయబడిన దంతక్షతాదులు చూడగానే సవతులకు వేదన కలిగింది అని వర్ణించబడింది. వేదనాకారణమైన దంతక్షతవ్రణంఒక చోట, కార్యమైన వేదన మరొక చోట ఉండడంచేత అసంగత్య లంకారం.

అవ. ఇక్కడ విరోధాబాసాలంకారం చెప్పవచ్చును కదా, అసంగత్య లంకారం అంగీకరించడం ఎందుకు అని ఆశంకించుకొని సమాధానం చెపు తున్నాడు.

వృ. ఏషా చ విరోధబాధినీ న విరోధః, భిన్నాదారతయైవ ద్వయోరిహ విరోధితాయాః ప్రతిభాసాత్. విరోధే తు విరోధిత్వమ్ ఏకా శ్రయనిష్ఠమ్ అను క్తపి పర్యసితమ్. అపవాదవిషయపరిహరణ ఉత్సర్గస్య వ్యవస్థితేః. తథా చైవం నిదర్శితమ్.

వ్యా. ఏషా ఇతి :- అసంగత్యలంకారం విరోధాలంకారాన్ని బాధిస్తుంది. అంటే కాని ఇదే విరోధాలంకారం కాదు. ఎందుచేతననగా ఈ అలంకారంలో ఆధారాలు వేరు వేరుగా ఉండడంచేతనే విరోధం బాసిస్తూంది. విరోధాబాసలక్షణంలో చెప్పకపోయినా అక్కడ విరోధం ఒకే ఆశ్రయంలో ఉండడాన్ని వట్టి ఏర్పడినది అని పర్యవసితం అవుతుంది; చెప్పినట్లే అవుతుంది. అనగా వేరు వేరు ప్రదేశాలలో ఉండవలసిన వస్తువులు ఒకే ప్రదేశంలో ఉన్నట్లు వర్ణిస్తే విరోధా

లంకారం అవుతుంది అన్నట్లు అక్కడ చెప్పిన ఉదాహరణలను పట్టి తెలుస్తుంది. అందుచేత అక్కడ ఉన్న విరోధం ఏకదేశనిష్ఠత్వంవల్ల ఏర్పడింది. అసంగత్య లంకారంలో ఉన్న విరోధం భిన్నదేశనిష్ఠత్వంవల్ల ఏర్పడింది. అందుచేత ఈ రెండు అలంకారాలలోను సామాన్యరూపంలో విరోధం ఉన్నా ఆ విరోధం వేరు ఈ విరోధం వేరు. 'విరోధం ఉంటే విరోధాభాసాలంకారం' అని సాధారణరూపంలో చెప్పిన లక్షణం సామాన్యశాస్త్రం. 'ఒకచోట ఉండవలసిన ధర్మాలు వేరు వేరు. చోట్ల ఉంటే అసంగతి' అనే లక్షణం విశేషశాస్త్రం (అపవాదశాస్త్రం). అపవాద శాస్త్రానికి చోటు వదిలిపెట్టి సామాన్యశాస్త్రం ప్రవర్తించాలి. తన పరిధిని సంకుచితం చేసువాలి అని న్యాయం. "ప్రకల్ప్యాపవాదవిషయం తత ఉత్సర్గః ఆభినివిశతే". అందుచేత ఇక్కడ విరోధాభాసలక్షణాన్ని బాధించి అసంగతిలక్షణమే ప్రవర్తిస్తుంది అని భావం. తదైవ నిదర్శితమ్- అనగా రెండు విరుద్ధధర్మాలు ఒకచోట ఉన్నట్లు వర్ణిస్తే విరోధాభాసం అనేదానికి అనుగుణంగానే ఉదాహరణలు చూపబడ్డాయి అని అర్థం.

శాస్త్రాలలో 'సామాన్యశాస్త్రం' 'విశేషశాస్త్రం' అని రెండు విధాల శాస్త్రాలు ఉంటాయి. వీటికే వరసగా 'ఉత్సర్గం' 'అపవాదం' అని పేర్లు. ఉదాహరణకి- "మా హింస్యాత్సర్వా భూతాని" (ఏ ప్రాణినీ హింసించకూడరు) అనే శ్రుతివాక్యం ఉంది. "అగ్నిషోమీయం పశుమాలభేత" అని మరొక శ్రుతివాక్యం ఉంది. "అగ్నిషోమయాగంలో ఆ దేవతల నుద్దేశించి పశువును బలి ఇవ్వాలి" అని దీని అర్థం. మొదటి వాక్యం ప్రకారం ఈ పశువును చంపడానికి వీలులేదు. ఆ వాక్యాన్ని మాత్రమే ప్రమాణంగా తీసికుంటే ఈ రెండవ వాక్యం అప్రమాణం అవుతుంది. అందుచేత మొదటివాక్యం ఆధారాన్ని సంకుచితం చేసి "అగ్నిషోమీయపశుభిన్నమైన ఏ ప్రాణినీ హింసించకూడదు" అని అర్థం చెప్పుకోవాలి. ఇలా చెప్పితే రెండవ వాక్యానికి చోటు విదిలినట్లు అవుతుంది. ఈ విధంగా సామాన్యశాస్త్రం విశేష శాస్త్రంచేత బాధించబడుతుంది.

45. సమాధ్యలంకారం

కా. సమాధిః సుకరం కార్యం కారణాన్తరయోగతః,

వృ. సాధనాన్తరోపకృతేన కర్త్రా యదక్లేశేన కార్యమారబ్ధం సమాధీయతే స సమాధిర్నామ. ఉదాహరణమ్-

శ్లో॥ మానమస్యా నిరాకర్తుం పాదయోర్మే పతిష్యతః,
ఉపకారాయ దిష్ట్యేదముదీర్ణం ఘనగర్జితమ్. 534

వ్యా. సమాధిరితి :- కారణాన్తరయోగతః = మరియుక కారణంయొక్క సంబంధంవల్ల, కార్యమ్ = కార్యం, సుకరమ్ = అనాయాసంగా చేయబడినట్లయితే, సమాధిః = సమాధ్యలంకారం.

సాధనేతి :- సాధనంచేత ఉపకృతుడైన కర్తచేత ప్రారంభించబడిన కార్యం క్లేశం లేకుండా చేయబడినట్లయితే అది సమాధ్యలంకారం.

వి. ఒక పనిచేయడానికి ఒకడు ప్రయత్నిస్తుండగా తలవని తలంపుగా (కాకతాలీయన్యాయంచేత) వచ్చిన మరొక కారణంచేత ఆ పని అనాయాసంగా పూర్తి అయినట్లయితే అది సమాధ్యలంకారం. అతడు ముందు ఉపయోగించదలచిన కారణం ప్రధానమైనది; హఠాతుగా వచ్చిన రెండవకారణం అప్రధానమైనది. సముచ్చయాలంకారంలో అన్ని కారణాలకీ సమప్రధాన్యమే. ఉదాహరణం.

మానమితి :- “నేను ఆమె కోపం శాంతింపచేయడానికి పాదాలమీద పడబోవుచుండగా దైవవశంచేత నాకు ఉపకారం చేయడానికి ఉరుము ఉరిమినది”.

వి. ఉరుముకు భయపడి ఆమె కోపం మరచిపోయి ఆశ్లేషించినది అని భావం. ఉరుము రావడంచేత అతడు తలపెట్టిన పని అనాయాసంగా జరిగింది కాబట్టి సమాధ్యలంకారం.

46. సమాలంకారం

కా. సమం యోగ్యతయా యోగో యది సంభావితః క్వచిత్.

వృ. ఇదమనయాః శ్లాఘ్యమితి యోగ్యతయా సంబన్ధస్య నియత విషయమధ్యవసానం చేత్తదా సమం తత్. సద్యోగే అసద్యోగే చ. ఉదాహరణమ్.

శ్లో॥ ధాతుః శిల్పాతిశయనికషస్తానమేషా మృగాక్షీ
రూపే దేవోఽప్యయమనుపమో దత్తపత్రః స్మరస్య.

జాతం దైవాత్సదృశమనయోః సంగతం యత్తదేత
చృష్ణార్ణవస్యోపనతమధునా రాజ్యమేకాతపత్రమ్. 535

వ్యా. సమమితి :- క్వచిత్ = ఎక్కడనైన, యోగః = రెండింటి యోగం, యోగ్యతయా = యోగ్యమైనదిగా, సంభావితః యది = ఊహించబడినట్లయితే, సమః = సమాలంకారం.

ఇదమితి :- ఈ రెండింటికీ ఇది శ్లాఘనీయంగా ఉంది అని సంబంధాన్ని యోగ్యమైన దానినిగా నిశ్చయపూర్వకంగా తెలిపడం ఉన్నట్లయితే సమాలంకారం. ఇది సద్యోగంలోను, అసద్యోగంలోనూ కూడా ఉంటుంది.

వి. రెండు మంచి వస్తువులు గాని, రెండు చెడ్డ వస్తువులు గాని కలిసి నప్పుడు వీటి కలయిక చాలా బాగుంది అని మెచ్చుకొనడం సమాలంకారం. ఉదాహరణం.

దాతురితి :- ఏషా = ఈ, మృగాక్షీ = మృగనయన, దాతుః = బ్రహ్మ దేవునియొక్క, శిల్పాతిశయనికషస్థానమ్ = నిర్మాణకౌశలాతిశయంయొక్క గీటు రాయి. స్మరస్య = మన్మథునకు, దత్తవత్రః = ఇవ్వబడిన పత్రం గల, దేవోఽపి = ఈ ప్రభువు కూడ, రూపే = రూపమునందు, అనుపమః = సాటి లేనివాడు. దైవాత్ = దైవవశంవలన, అనయోః = వీరిద్దరికీ, యత్ = ఎందువలన, సదృశమ్ = తగిన, సంగతమ్ = కలయిక, జాతమ్ = అయినదో, తత్ = అందువలన, అధునా = ఇప్పుడు, శృష్ణార్ణవస్య = శృంగారానికి, ఏకాతపత్రమ్ = ఏకాతపత్రమైన, రాజ్యమ్ = రాజ్యం. ఉపనతమ్ = వచ్చినది.

వి. ఇక్కడ మంచివాళ్ళు ఇద్దరు కలిసి నట్లు వర్ణించడంచేత సద్యోగ యోగ్యతారూపమైన సమాలంకారం.

‘దత్తవత్రః’ అనేది ప్రాచీనకాలపు అలవాటును సూచించే శబ్దం వలె కనబడుతుంది. పోటీకి రమ్మని పిలుస్తూ లేఖ పంపినవాడు లేదా ‘ఇతడు మంచి అర్హత కలవాడు’ అని పత్రముఖాన చెప్పినవాడు ‘దత్తవత్రుడు’ అయి ఉంటాడు. ‘స్మరస్య దత్తవత్రః’ మన్మథుణ్ణి పోటీకి పిలుస్తూ లేఖ వ్రాసినవాడు అని కాని మన్మథునికి యోగ్యతాపత్రం ఇచ్చినవాడు అని కాని అర్థం అయి ఉంటుంది. వ్యాఖ్యాతలు వ్రాసిన ఆర్థాలేవీ సంతృప్తికరంగా లేవు.

అవ. అసద్యోగంలో సమాలంకారానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు—

శ్లో॥ చిత్రం చిత్రం బత బత మహచ్ఛిత్రమేతద్విచిత్రం
జాతో దై వాదుచితరచనాసంవిధాతా విధాతా,
యన్నిమ్బానాం పరిణతఫలస్థీతిరాస్వాదనీయా
యచ్చైతస్యాః కవలనకలాకోవిదః కాకలోకః. 536

వ్యా. చిత్రమితి :- చిత్రం చిత్రమ్ = ఆశ్చర్యం! ఆశ్చర్యం! బత బత = ఓహో! ఓహో! ఏతత్ = ఇది, మహత్ = గొప్ప, చిత్రమ్ = చిత్రం! విచిత్రమ్ = విచిత్రం! దై వాత్ = దైవంవల్ల, విధాతా = బ్రహ్మదేవుడు, ఉచితరచనా సంవిధాతా = తగిన రచన చేసేవాడుగా, జాతః = అయినాడు, యత్ = ఏమనగా నిమ్బానామ్ = వేపచెట్లయొక్క, పరిణతఫలస్థీతిః = ముగ్గిన పళ్ళ సమృద్ధి, ఆస్వాదనీయా = ఆస్వాదించతగినదిగా ఉంది, యత్ చ = ఇంకా ఏమనగా, కాకలోకః = కాకుల గుంపు, ఏతస్యాః = ఈ ఫలసమృద్ధియొక్క, కవలనకలాకోవిదః = తినడాన్ని బాగా ఎరిగినది. కవలనకళలో ప్రావీణ్యం కలది.

వి. ఇక్కడ రెండు అసద్యస్తువుల శ్లాఘ్యమైన యోగం వర్ణించబడింది కాబట్టి సమాలంకారం.

47. విషమాలంకారం

కా. క్వచిద్యదతివైధర్యాన్న శ్లేషో ఘటనామియాత్
కర్తుః క్రియాఫలావాప్తిరైవనర్థశ్చ యద్భవేత్. 127

గుణక్రియాభ్యాం కార్యస్య కారణస్య గుణక్రియే.
క్రమేణ చ విరుద్ధే యత్ స ఏష విషమో మతః. 128

వృ. ద్వయోరత్యంతవిలక్షణతయా యత్ అనుపపద్యమానతయైవ యోగః ప్రతీయతే, యచ్చ కించిదారభమాణః కర్తా క్రియాయాః ప్రణాశాత్ స కేవలమభీష్టం యత్ ఫలం స లభేత యావదప్రార్థితమప్యనర్థం విషయమాసాదయేత్, తథా సత్యపి కార్యస్య కారణరూపానుకారే యత్

తయోర్గుణౌ క్రిమే చ పరస్పరం విరుద్ధతాం ప్రజతః స సమవిపర్య
యాత్మా చతూరూపో విషమః. క్రమేణోదాహరణమ్.

వ్యా. క్వచిదితి :- అతివైధర్మ్యాత్ = చాల విరుద్ధములైన ధర్మాలు కలిగి
ఉండడం వలన, శ్లేషః = రెండింటి కలయిక, ఘటనామ్ = యోగ్యత్వమును,
క్వచిత్ = కొన్నిచోట్ల, న ఇయాత్ ఇతి యత్ = పొందదు అనేది ఏది కలదో
అదీ, కర్తుః = కర్తకు, క్రియాపలావాప్తిః = క్రియాపలప్రాప్తి, నై వ = ఉండనే
ఉండదు, అనర్థః చ = అనర్థం కూడా, భవేత్ ఇతి యత్ = అవుతుంది అనేది
ఏది కలదో, కారణస్య = కారణంయొక్క, గుణక్రియాభ్యామ్ = గుణక్రియలకంటె,
క్రమేణ = క్రమంచేత, కార్యస్య = కార్యంయొక్క, గుణక్రియే = గుణక్రియలు,
విరుద్ధే = విరుద్ధములుగా, స్యాతామ్ ఇతి యత్ = అవుతాయి అనేది ఏది కలదో,
అపీ, సః = అట్టి, ఏషః = ఇది, విషమః = విషమాలంకారంగా, మతః = చెప్ప
బడివది

ద్వయోరితి :- అత్యంతవిలక్షణాలైన రెండింటి కలయిక అనుపపన్నంగా
అయుక్తంగా కనబడడం, ఒక పని ప్రారంభించిన కర్త ఆ పని చెడిపోవడంవల్ల
ఇష్టమైన ఫలాన్ని పొందకపోవడమే కాకుండా తాను అనుకొనని (కోరని) అనర్థ
కరమైన విషయయాన్ని పొందడమూ, కార్యం కారణానికి అనురూపమైన
ఆకారం కలిగి ఉండవలసినా వాటి (కార్యకారణాల) గుణక్రియలు పరస్పరం
విరుద్ధాలుగా ఉండడం- ఈ విధంగా సమానికి విరుద్ధమైన రూపం గల 'విషమా
లంకారం' నాలుగు విధాలు పరస్పరంగా ఉదాహరణలు.

శ్లో॥ శిరీషాదపి మృద్వజ్జీ క్వేయమాయతలోచనా,

అయం క్వచ టుకూలాగ్నికర్కశో మదనానలః. 537

వ్యా. శిరీషేతి :- పద్మగుప్తుడు రచించిన నవసాహసాంకచరితంలోని
శ్లోకం. "శిరీషపుష్పంకంటె చూడ మృదువైన శరీరం గల విశాలనేత్రయైన ఈమె
ఎక్కడ! ఊకసిప్పువలె దుర్బరమైన ఈ మన్మథాగ్ని ఎక్కడ!"

వి. ఇక్కడ అత్యంతవిరుద్ధధర్మాలు గల నాయికామన్మథాగ్నుల యోగం
అనుపపన్నం అని వర్ణించబడింది గాన విషమాలంకారప్రథమభేదం.

శ్లో॥ సింహికాసుతసంత్రస్తః శశః శీతాంశుమాశ్రితః,

జగ్రసే సాశ్రయం తత్ర తమన్యః సింహికాసుతః. 538

వ్యా. సింహికేతి :- “సింహికాసుతభయంచేత చెవులపిల్లి చంద్రుణ్ణి ఆశ్రయించింది. అక్కడ మరొక సింహికాసుతుడు దాన్ని ఆశ్రయంతో సహా మ్రింగేశాడు”.

వి. ‘సింహికాసుత’ శబ్దానికి ‘సింహం పిల్ల’ అనీ, ‘సింహిక అనే రాక్షసి పుత్రుడైన రాహువు’ అనీ రెండర్థాలు. చంద్రునివల్ల రాక్షసం లభించకపోగా చంద్ర సహితంగా చెవులపిల్లి మింగివేయబడింది అని చెప్పడంచేత ‘అనుకొన్న ఫలం లభించకపోవడమే కాకుండా, అనుకొనని ఆనర్థం వాటిల్లడం’ విషమాలంకార ద్వితీయభేదానికి ఉదాహరణం.

శ్లో॥ సద్యః కరస్పర్శమవాప్య చిత్రం

రణే రణే యస్య కృపాణరేఖా,

తమాలనీలా శరదిన్దుపాణ్ణు

యశస్త్రిలోక్యాభరణం ప్రసూతే.

539

వి. సద్యః ఇతి :- యస్య = ఎవనియొక్క, తమాలనీలా = తమాం వృక్షం వలె నీలవర్ణం గల, కృపాణరేఖా = సన్నని ఖడ్గం, రణే రణే = ప్రతీ యుద్ధంలోను, కరస్పర్శమ్ = హస్తస్పర్శను, అవాప్య = పొంది, సద్యః = వెంటనే, శరదిన్దుపాణ్ణు = శరల్కలచంద్రుడు వలె తెల్లనైన. త్రిలోక్యాభరణమ్ = మూడు లోకాలకీ ఆభరణమైన, యశః = కీర్తిని, ప్రసూతే = కనుచున్నదో.

వి. కారణమైన ఖడ్గం రంగు నీలం, కార్యమైన యశస్సు రంగు తెలుపు. ఈ విధంగా కార్యకారణాల గుణాలు పరస్పరవిరుద్ధాలుగా ఉన్నట్లు వర్ణించడం చేత కార్యకారణగుణవైషమ్యరూపమైన విషమాలంకారతృతీయభేదానికి ఉదాహరణం.

శ్లో॥ ఆనన్దమమన్దమిమం కువలయదలలోచనే దదాసి త్వమ్,

విరహస్త్వయైవ జనితస్తాపయతి తరాం శరీరం మే. 540

వృ. అత్రానన్దదానం శరీరతాపేన విరుద్యతే.

వ్యా. ఆనన్దమితి :- “ఓ! కువలనయనా! నీవే నాకు అత్యధికమైన ఆనందాన్ని ఇస్తున్నావు. నీచేతనే కలిగిన విరహం నా శరీరాన్ని చాల తపింపజేస్తూన్నది”.

వి. ఇక్కడ కారణంలో (నాయికలో) ఉన్న ఆనందదాయకత్వం అనే క్రియా, ఆమెవల్ల జనించిన కార్యమైన విరహంలో ఉన్న తాపనం అనే క్రియా పరస్పరవిరుద్ధాలు. అందుచేత ఇది కార్యకారణక్రియాలైషమ్యరూపమైన విషమాలంకారం.

వృ. ఏవమ్—

శ్లో॥ విపులేన సాగరశయస్య కుక్షిణా
భువనాని యస్య పపిరే యుగక్షయే,
మదవిభ్రమాసకలయా పపే పునః
స పురస్త్రియైకతమయైకయా దృశా.

541

వృ. ఇత్యాదావపి విషమత్వం యథా యోగమవగన్తవ్యమ్.

వ్యా. ఏవమితి:- ఈ విధంగానే.

విపులేనేతి :- యుగక్షయే = ప్రలయకాలమునందు, సాగరశయస్య = సాగరంలో శయనించిన, యస్య = ఎవనియొక్క, విపులేన = విశాలమైన, కుక్షిణా = కుక్షిచేత, భువనాని = లోకాలు, పపిరే = పానం చేయబడ్డాయో, సః పునః = అతడు, ఏకతమయా = ఒక్క, పురస్త్రియా = నగరం లోని స్త్రీచేత, మదవిభ్రమాసకలయా = మదవిలాసలచేత అసంపూర్ణమైన, సగం మూయబడిన, ఏకయా దృశా = ఒక కన్నుచేత, పపే = త్రాగబడెను.

వి. ఇక్కడ కుక్షి అవయవం. శరీరం అవయవి. కుక్షి భువనపానం చేసినది గాన ఆ పానానికి కర్త. శరీరం దృక్కుచేత పానం చేయబడిందిగాన ఆ పానంలో కర్మ. ఈ విధంగా అవయవావయవులైన కుక్షి-శరీరాలకు కర్తృత్వ-కర్మత్వరూపవైషమ్యం ఉంది గాన ఇది కూడ విషమాలంకారమే.

ఇత్యాదావితి :- ఇత్యాదిశ్లోకాలలో కూడ వీలును అనుసరించి విషమా లంకారలక్ష్యత్వాన్ని గుర్తించాలి.

48 అధికాలంకారం

కా. మహతోర్యన్మహీయాంసావాశ్రితాశ్రయయోః క్రమాత్,
అశ్రయాశ్రయిణౌ స్యాతాం తనుత్వేఽప్యధికం తు తత్.

వృ. ఆశ్రితమ్ ఆదేయమ్. అశ్రయస్తదాధారః. తయోర్మహతో రపి విషయే తదపేక్షయా తనూ అపి అశ్రయాశ్రయిణౌ ప్రస్తుతః ప్రకర్షవిపక్షయా యథాక్రమం యత్ అధికతరతాం వ్రజతః తదిదం ద్వివిధమ్ అధికం నామ. క్రమేణోదాహరణమ్.

శ్లో॥ అహో విశాలం భూపాల భువనత్రితయోదరమ్,
మాతి మాతుమశక్యోఽపి యశోరాశిర్యదత్ర తే. 542

శ్లో॥ యుగాంతకాలప్రతిసంహృతాత్మనో
జగన్తి యస్యాం సవికాశమాసత,
తనౌ ముముస్తత్ర న కైటభద్విష
స్తప్తోధనాభ్యాగమసంభవా ముదః. 543

వ్యా. మహతోరితి:- మహతోః=పెద్దవైన, అశ్రితాశ్రయయోః=ఆదేయమూ, ఆధారమూ ఉంటూండగా, అశ్రయాశ్రయిణౌ=ఆధారాదేయాలు, తనుత్వే అపి =అల్పములైనాకూడ, క్రమాత్=క్రమంగా, మహీయాంసౌ=పెద్దవిగా, స్యాతామ్ ఇతి యత్ = అగును అనేది ఏది కలదో, అనగా అవి పెద్దవిగా వర్ణింపబడినట్లయితే అది, అధికమ్ = అధికాలంకారం.

ఆశ్రితమితి:- ఆశ్రితం అనగా ఆదేయం. అశ్రయం అనగా దాని ఆధారం. అవి పెద్దవే అయినా వాటి విషయంలో, వాటికంటె చిన్నవే అయినా ఆధారాదేయాలు ప్రస్తుతవిషయంయొక్క, ప్రకర్షను చెప్పడంకోసం, వరనగా అధికత్వాన్ని పొందినట్లయితే అది ద్వివిధమైన అధికాలంకారం.

వి. పెద్ద ఆదేయం. (ఒక్క ఆధారంమీద ఉండే వస్తువు ఆదేయం) ఉంది. దాని ఆధారం దానికంటే చిన్నది. అయినా దానిని పెద్దదానిగా వర్ణిస్తే అదొక అధికాలంకారభేదం. అట్లే పెద్ద ఆధారం ఉంది. దానికంటే ఆదేయం చిన్నదే. అయినా పెద్దదిగా వర్ణింపబడుతుంది. అది రెండవ అధికాలంకారభేదం. వర సగా ఉదాహరణలు ఎట్లనగా-

అహో ఇతి :- భూపాల = రాజా! భువనత్రితయోదరమ్ = మూడు లోకాల మధ్యభాగం, విశాలమ్ = విశాలమైనది; అహో = ఎంత ఆశ్చర్యం! యత్ = ఎందువల్ల అనగా, తే = నీయొక్క, మాతుమ్ అశక్యః అపి = ఇమడడానికి శక్యం కానిదై నా, యశోరాశిః = కీర్తియొక్క రాశి, అత్ర = దీనియందు, మాతి = ఇముడుచున్నది.

వి. ఇక్కడ ఆధారం భువనత్రయం. ఆదేయం యశోరాశి. చాలా పెద్దదైన ఈ యశోరాశిని కూడా ఇముడుచుకుంటున్నది అని చిన్నదైన భువనత్రయోదరాన్ని వర్ణించడంచేత అధికాలంకారప్రథమభేదం.

యుగేతి :- శిశుపాలపథలోని శ్లోకం. యుగాంతకాలప్రతీసంహృతాత్మనః = యుగాంతకాలమునందు ఉపసంహరించుకొనబడిన సకలజీవసముదాయం గల, కైటభద్విషః = కృష్ణునియొక్క, యస్యామ్ = ఏ, తనౌ = శరీరమునందు, జగన్తి = జగత్తులు, సవికాశమ్ = అవకాశం కలుగునట్లుగా, ఇరుకు లేకుండా, ఆసత = ఉండెనో, తత్ర = ఆ శరీరమునందు, తపోధనాభ్యాగమసంభవాః = నారదముని రావడం వల్ల కలిగిన, ముదః = సంతోషాలు, న మముః = ఇమడలేదు.

వి. ఇక్కడ ఆదేయం అయిన సంతోషం ఆధారమైన శ్రీకృష్ణశరీరం కంటే పెద్దదిగా వర్ణించబడింది గాన అధికాలంకారద్వితీయభేదం.

49. ప్రత్యసీకాలంకారం

కా. ప్రతిపక్షమశక్తేన ప్రతికర్తుం తిరస్కీయా,

యా తదీయస్య తత్తుత్త్యై ప్రత్యసీకం తదుద్యతే. 129

వృ. న్యక్కుతిపరమపి విపక్షం సాక్షాన్నిరసితుమశక్తేన కేనాపి

యత్ తమేవ ప్రతిపక్షముత్కర్షయితుం తదాశ్రితస్య తిరస్కరణం తత్
అసీకప్రతినిధితుల్యత్వాత్ ప్రత్యసీకమభిధీయతే. యథా అసీకే అభి
యోజ్యే తత్ప్రతినిధిభూతమపరం మూఢతయా కేన చిదభియుజ్యతే
తథేహ ప్రతియోగిని విజేయే తదీయోఽన్యః విజీయతే ఇత్యర్థః. ఉదా
హరణమ్.

వ్యా. ప్రతిపక్షమితి :- ప్రతిపక్షమ్ = శత్రువును గూర్చి, ప్రతికర్తుమ్ =
ప్రతిక్రియజేయుటకు, అశక్తేన = సమర్థుడు కానివానిచేత, తదీయస్య = వానికి
సంబంధించినవానియొక్క, యా = ఏ, తిరస్కియా = తిరస్కరించడం, తత్తు
ల్యై = ఆ శత్రువుయొక్క స్తుతికోసం వర్ణించబడుతుందో, తత్ = అది, ప్రత్య
సీకమ్ = ప్రత్యసీకాలంకారంగా, ఉచ్యతే = చెప్పబడుచున్నది.

న్యక్కుతీతి :- తనను పరాభవిస్తున్నవాడైనా శత్రువును ప్రత్యక్షంగా
జయించడానికి అసమర్థుడైన ఒకానొకడు ఆ శత్రువుకే ఉత్కర్షకలిగించడానికై
అనగా చివరికి అతని గొప్పతనమే వ్యక్తం అయే విధంగా, అతనిని ఆశ్రయిం
చినవాణ్ణి తిరస్కరించినట్లయితే అది ప్రత్యసీకం అని చెప్పబడును. సేనకు ప్రతి
నిధియైనవానిని జయించడం వంటిది గాన ఆ పేరు. అసీకాన్ని అనగా సేనను
ఎదిరించవలసి ఉండగా ఒక మూడునిచేత ఆ సేనకు ప్రతినిధి అయినవాడు ఎది
రించబడినట్లు ఇక్కడ శత్రువును జయించవలసి ఉండగా అతనికి సంబంధించిన
మరొకడు జయించబడతాడు అని అర్థం. ఉదాహరణం

శ్లో॥ త్వం విసిర్జితమనోభవరూపః
సా చ సున్దర భవత్యనురక్తా,
పఞ్చభిర్యుగపదేవ శరైస్తాం
తాపయత్యనుశయాదివ కామః.

544

వృ. యథా వా-

శ్లో॥ యస్య కించిదపకర్తుమక్షమః
కాయనిగ్రహగృహీతవిగ్రహః,

కాన్తవక్త్రసదృశాకృతిం కృతీ
రాహుమిన్దురధునాపి బాధతే.

545

వృ. ఇనోరత్ర తదీయతా సంబన్ధిసంబన్ధాత్.

వ్యా. త్వమితి :- సున్దర = ఓ సుందరుడా! త్వమ్ = నీవు, వినిర్జితమనో
భవరూపః = జయించబడిన మన్మథరూపం కలవాడవు. సా చ = ఆమె, భవతి =
నీయందు, అనురక్తా = అనురాగం కలది, కామః = మన్మథుడు, అనుశయాదివ
= ద్వేషంవల్ల వలె, తామ్ = ఆమెను, పశ్యభిః శరైః = ఐదు బాణాలచేత,
యుగపదేవ = ఒక్కమాటే, అన్ని బాణాలు ఒకే సారి ప్రయోగించి, తావయతి =
పీడిస్తున్నాడు.

వి. ఇక్కడ మన్మథుడు తనను జయించిన ఆ సుందరుణ్ణి ఏమీ చేయ
జాలక అతనికి సంబంధించిన నాయికను పీడిస్తున్నట్లు వర్ణించడంచేత ప్రత్యసీకా
లంకారం.

యస్యేతి :- రాయనిగ్రహగృహీతవిగ్రహః = శరీరాన్ని నిగ్రహించడం
చేత గ్రహించబడిన విరోధం గల, కృతీ = నేర్పరి, అయిన, రాహుః = రాహువు,
యస్య = ఏ శ్రీకృష్ణునికి, కించిత్ = కొంచెం కూడ, అపకర్తుమ్ = అపకారం
చేయడానికి, అక్షమః = అసమర్థుడై, కాన్తవక్త్రసదృశాకృతిమ్ = మనోహరమైన,
ముఖంతో సమానమైన ఆకారం గల, ఇన్దుమ్ = చంద్రుణ్ణి, అధునాపి = ఇప్పుడు
కూడ, బాధతే = బాధించుచున్నాడు.

ఇన్దోరితి :- ఇక్కడ చంద్రుడు కృష్ణుని ముఖంతో సాదృశ్యరూపసంబం
ధం వల్ల కృష్ణునికి చెందినవాడు అయ్యాడు. సాక్షాత్సంబంధం ఉన్నవారిని బాధించ
డానికి పైశ్చోకం ఉదాహరణం. ఈ శ్లోకం సంబంధించినదానికి సంబంధించిన
దానిని బాధించడానికి ఉదాహరణం.

50. మీలితాలంకారం

కా. సమేన లక్ష్మణా వస్తు వస్తునా యన్నిగూహ్యతే,
విజేనాగస్తునా వాపి తస్మీలితమితి స్మృతమ్.

134

వృ. సహజమ్ ఆగస్తుకం వా కిమపి సాధారణం యల్లక్షణం
తద్ధ్యారేణ యత్ కించిత్ కేన చిద్వస్తునా వస్తుస్థిత్యైవ బలీయస్తయా
తిరోధీయతే తత్ మీలితమితి ద్విధా స్మరన్తి. క్రమేణోదాహరణమ్.

శ్లో॥ అపాజ్గతరలే దృశౌ మధురవక్రవర్ణా గిరో
విలాసభరమన్థరా మతిరతీవ కాన్తం ముఖమ్,
ఇతి స్ఫురితమజ్గకే మృగదృశః స్వతో లీలయా
తదత్ర న మదోదయః కృతపదోఽపి సంలక్ష్యతే. 546

వృ. అత్ర దృక్తరలతాదికమజ్గస్య లిజ్గం స్వాభావికం సాధా
రణం చ మదోదయేన, తత్రాప్యేతస్య దర్శనాత్.

వ్యా. సమేనేతి :- నిజేన = సహజంగా తనది గాని, ఆగస్తునా వాపి =
= నిమిత్తవశంచేత క్రొత్తగా వచ్చినది గాని అయిన, సమేన = కప్పబడేదానికి
కప్పేదానికి సాధారణమైన, లక్షణా = చిహ్నంచేత, వస్తు = ఒక వస్తువు, వస్తునా
= వస్తుగతిచేతనే అనగా స్వాభావికంగానే, నిగూహ్యతే ఇతి యత్ = కప్పివేయ
బడుతుంది అనేది ఏది కలదో, తత్ = అది, మీలితమ్ ఇతి = మీలితాలంకారం.
అని, స్మృతమ్ = చెప్పబడింది.

సహజమితి :- సహజమైనది కాని, ఆగంతుకం కాని అయిన ఏ సాధారణ
మైన లక్షణం (చిహ్నం) ఉండునో దాని ద్వారా ఒక వస్తువు మరొక వస్తువుచేత,
అది సహజంగా అధికబలం కలది అవడంచేత, కప్పివేయబడడం ఏది గలదో
అది రెండు విధాలైన మీలితాలంకారం అని చెప్పుదురు.

వి. రెండు వస్తువులలో ఒకే విధమైన చిహ్నం ఉంటుంది అది సహజం
కావచ్చు, తరవాత కారణాంతరంచేత వచ్చినది కావచ్చు. అలాంటి చిహ్నాన్ని
పట్టి ఒక బలీయమైన వస్తువు మరొక వస్తువును కప్పివేస్తే అది మీలితం. ఆ
చిహ్నం సహజం అయితే అదొక మీలితం, ఆగంతుకం అయితే అదొక మీలితం.
ఈ విధంగా రెండు విధాలు. క్రమంగా ఉదాహరణలు.

అపాజ్గేతి :- దృశౌ = నేత్రములు, అపాజ్గతరలే = నేత్రాంతములయందు
చంచలములైనవి. గిరః = వాక్కులు, మధురవక్రవర్ణాః = మధురములైన, వక్ర

ములైన వర్ణాలు గలవి. గతిః = గమనం. విలాసభరమన్తరా = విలాసాతిశయం చేత మందమైనది. ముఖమ్ = ముఖం, అతీవ = మిక్కిలి, కాన్తమ్ = మనోహరమైనది, ఇతి = ఈ విధముగా, మృగదృశః = ఈ మృగనయనయొక్క, అజ్గతే = శరీరమునందు, స్పృతః = సహజంగానే, లీలయా = విలాసచేత, స్ఫురితమ్ = ప్రకాశించుట. విలాస = ప్రకాశిస్తూన్నది, తత్ = ఆ కారణం వల్ల, అత్ర = ఈ శరీరమునందు, కృతపదోఽపి = చేయబడిన స్థానం కలదైనా, మదోదయః = మదం యొక్క ఆవిర్భావం, స సంలక్ష్యతే = చూడబడడంలేదు.

అత్రేతి :- ఇక్కడ శరీరంలో ఉన్న నేత్రచాంచల్యాదికమైన లింగం, చిహ్నం, స్వాభావికమైనది. ఇది మదోదయంతో సాధారణం. అనగా మత్తు కలిగినప్పుడు కూడా ఈ చిహ్నం ఉంటుంది. మత్తు కలిగినప్పుడు ఈ నేత్రచాంచల్యాదికం ఉంటుంది కదా?

వి. సహజమైన నేత్రచాంచల్యాదిచిహ్నంచేత మదంవల్ల కలిగే చిహ్నం కప్పివేయబడింది గాన మీలితాలంకారం; ప్రథమభేదం.

శ్లో॥ యే కన్దరాసు నివసన్తి సదా హిమాద్రే
స్త్వత్పాతశఙ్కితధియో వివశా ద్విషస్తే.
అప్యజ్గముత్పులకముద్వహతాం సకమ్పం
తేషామహో బత భియాం న బుధోఽప్యభిజ్ఞః. 547

ప్ర. అత్ర తు సామర్థ్యాదవసితస్య శైత్యస్య ఆనుకత్వాత్తత్ర భవయోరపి కమ్పపులకయోస్తాద్రూప్యం సమానతా చ; భయేష్వపి తయోరుపలక్షితత్వాత్.

వ్యా. యే ఇతి :- తే = నీయొక్క, యే = ఏ, ద్విషః = శత్రువులు, త్వత్పాతశఙ్కితధియః = నీయొక్క హఠాత్తుగా రావడంచే భయపడుతున్న మనస్సులు గలవారై, వివశాః = వ్యాకులులై, హిమాద్రేః = హిమవత్పర్వతం యొక్క, కన్దరాసు = గుహలలో, సదా = ఎల్లప్పుడూ, నివసన్తి = నివసిస్తున్నారో, ఉత్పులకమ్ = బయలుదేరుచున్న పులకములు గల, సకమ్పమ్ = కంపంతో కూడిన, అజ్గమ్ = శరీరమును, ఉద్వాహతామపి = ధరిస్తూన్నవారైనా, తేషామ్ =

వారియొక్క, భియామ్ = భయాలకు, బుధః ఆపి = మంచి తెలివైనవాడు కూడ, అభిజ్ఞః = గుర్తించువాడు, న = కాదు.

అత్రేతి :- ఇక్కడ హిమాద్రికందరాలలో నివసిస్తున్నట్లు చెప్పడం సామర్థ్యంచేత శైత్యం ఉన్నట్లు తెలియబడుతున్నది. ఈ శైత్యం (శత్రువులకు) ఆగంతుకం. దీనివల్ల కలిగే కంపపులకలు భయంవల్ల కలిగే కంపపులకలు ఒకే విధంగా ఉంటాయి. ఇవి శైత్యానికి, భయానికి సాధారణమైనవి.

వి. ఆగంతుకమైన శైత్యం వల్ల కలిగిన కంపపులకలు భయంవల్ల కలిగిన కంపపులకలను తెలియకుండాటట్లు కప్పివేసినా యని వర్ణించడంచేత ఆగంతుకచిహ్నంచేత మీలితానికి ఉదాహరణం.

51. ఏకావల్యలంకారం

కా. స్థాప్యతేఽపోహ్యతే వాపి యథాపూర్వం పరం పరమ్,
విశేషణతయా యత్ర వస్తు సైకావలీ మతా. 131

వృ. పూర్వం పూర్వం ప్రతి యత్ర ఉత్తరస్య వస్తునో వీప్సయా
విశేషణభావేన యత్ స్థాపనం నిషేధో వా సంభవతి సా ద్విదా బుధై
రేకావలీ భణ్యతే. క్రమేణోదాహరణమ్.

వ్యా. స్థాప్యతే ఇతి :- యత్ర = ఎచట, యథాపూర్వమ్ = పూర్వపూర్వ
వస్తువును గూర్చి, పరంపరమ్ = ఉత్తరోత్తరవస్తువు, విశేషణతయా = విశేష
ణంగా, స్థాప్యతే = విధించబడుతుందో, అపోహ్యతే వాపి = లేదా నిషేధించబడు
తుందో, సా = అది, ద్విదా = రెండు విధాలైన, ఏకావలీ = ఏకావల్యలంకారం.

పూర్వమితి :- ఎక్కడ పూర్వపూర్వవస్తువుకు విశేషణంగా, అనేక
పర్యాయాలు ఉత్తరోత్తరవస్తువును విధించడం గాని, నిషేధించడం గాని జరుగు
తుందో అది రెండు విధాలైన ఏకావలిగా పండితులచేత చెప్పబడుతుంది. క్రమంగా
ఉదాహరణం.

వి. ఒక వస్తువును చెప్పి దానికి విశేషణంగా మరొక వస్తువును, దానికి
విశేషణంగా మరొక వస్తువును, ఈ విధంగా వర్ణిస్తే అది ఏకావల్యలంకారం. విశే

షణంగా చెప్పినదానిని విధిస్తే (ఉన్నట్లు చెపితే) ఒక భేదం; నిషేధిస్తే మరొక భేదం.

శ్లో॥ పురాణే యస్యాం సవరాజ్గనాని
వరాజ్గనా రూపపురస్కృతాజ్గ్యః,
రూపం సమున్మీలితసద్విలాస
మస్త్రం విలాసః కుసుమాయుధస్య.

శ్లో॥ న తజ్జలం యన్న సుచారుపజ్కజం
న పజ్కజం తత్ యదలీనషట్పదమ్,
న షట్పదోఽసౌ కలగుజ్జితో న యో
న గుజ్జితం తన్న జహార యన్మనః.

549

వ. పూర్వత్ర పురాణాం వరాజ్గనాః, తాసామజ్గవిశేషణముభేన రూపం, తస్య విలాసాః, తేషామప్యస్త్రమిత్యమునా క్రమేణ విశేషణం విధీయతే. ఉత్తరత్ర ప్రతిషేధేఽప్యేవం యోజ్యమ్.

వ్యా. పురాణీతి :- పద్మగుప్తుని నవసాహసాంకచరితంలోని శ్లోకం. యస్యామ్ = ఏ నగరియందు, పురాణే = గృహాలు, సవరాజ్గనాని = ఉత్తమస్త్రీలతో కూడినవి, వరాజ్గనాః = వరాంగనలు, రూపపురస్కృతాజ్గ్యః = రూపంచేత అలంకరించబడిన శరీరాలు గలవారు, రూపమ్ = రూపము, సమున్మీలితసద్విలాసమ్ = వికసించిన మంచి విలాసాలు గలది. విలాసః = విలాస, కుసుమాయుధస్య = మన్మథునియొక్క, అస్త్రమ్ = అస్త్రము.

వి. ఇక్కడ పురానికి విశేషణంగా (సంబంధించినట్లుగా) వరాంగనలు, వరాంగనలకు విశేషణంగా రూపం, రూపానికి విశేషణంగా విలాసాలు, విలాసాలకు విశేషణంగా అస్త్రం చెప్పబడ్డాయి. ఇక్కడ విశేషణాల స్థితి వర్ణించబడింది. అందుచేత ఏకావలీప్రథమభేదం.

నేతి :- బట్టికావ్యంలోని శ్లోకం. యత్ = ఏది, సుచారుపజ్కజమ్ = చాల

అందమైన పద్యాలు కలది, న = కాదో, తత్ = అట్టి, జలమ్ = జలము, న = లేదు. యత్ = ఏది, అలీనషట్పదమ్ = కూర్చుని ఉన్న (అణిగిఉన్న), తుమ్మెదలు కలది కాదో, తత్ = అట్టి, పజ్జ-జమ్ = పద్మం, న = లేదు. యః = ఏది, కలగుణ్ణతః = మదురమైన ధ్వని కలది, న = కారో, అసౌ = అట్టి, షట్పదః = తుమ్మెద, న = లేదు, యత్ = ఏది, మనః = మనస్సును, స జహార = హరించ లేదో, తత్ = అట్టి, గుణ్ణతమ్ = ధ్వని, న = లేదు.

వి. ఇక్కడ జలంలో పంకజాన్నీ, పంకజంలో షట్పదాలనూ, షట్పదాలలో గుంజితాన్నీ, గుంజితంలో మనోహరణాన్నీ విశేషణంగా నిషేధిస్తూ వర్ణన చేయబడింది గాన ఇది ఏకావలీద్వితీయభేదానికి ఉదాహరణం. చివరికి జలాదులలో పద్యాదులు ఉన్నాయని చెప్పినా ఆ చెప్పడం నిషేధముఖంగా జరిగింది కాబట్టి దీనిలో ఒక వైచిత్ర్యవిశేషం ఉంది.

వ్యా. పూర్వత్రేతి :- మొదటి ఉదాహరణంలో పురాలకు వరాంగనలు, వాళ్ళ అంగానికి విశేషణంగా రూపం, దానికి విలాసలు, వాటికి అస్త్రమూ అని, ఈ క్రమంచేత విశేషణం విధించబడుతున్నది. రెండవ ఉదాహరణంలో నిషేధం విషయంలో కూడా ఇట్లే అన్వయించుకోవాలి.

52. స్మరణాలంకారం

కా. యథానుభవమర్థస్య దృష్టే తత్సదృశే స్మృతిః,
స్మరణమ్.

వృ. యః పదార్థః కేనచిదాకారేణ నియతః యదా కదాచిత్ అనుభూతోఽభూత్ స కాలాంతరే స్మృతిప్రతిబోధాదాయని తత్సమానే వస్తుని దృష్టే సతి యత్ తథైవ. స్మర్యతే తత్ భవేత్ స్మరణమ్. ఉదాహరణమ్.

శ్లో॥ నిమ్ననాభికుహరేషు యదమ్భుః
ప్లావితం చలదృశాం లహరీభిః,

తద్భవైః కుహరుతైః సురనార్యః
స్మరితాః సురతకణ్ఠరుతానామ్.

550.

వృ. యథా వా-

గాథ. కరజుగహిఅజసోఆత్థణముహవిణివేసిఆహరపుడస్స,
సమరిఅపఞ్చజణ్ఠస్స ణమహ కణ్ఠస్స రోమాఞ్చమ్. 551

“కరయుగగృహీతయశోదాస్త నముఖవినివేశితాదరపుటస్య
సంస్మృతపాఞ్చజన్యస్య నమత కృష్ణస్య రోమాఞ్చమ్”.

వ్యా. యథేతి :- తత్సదృశే = ఆ వస్తువుతో సమానమైనది, దృష్టే =
తెలియబడిందగుచుండగా, అర్థస్య = మరియొకవస్తువుయొక్క, యథానుభవమ్ =
అనుభవాన్ని అనుసరించి, అది పూర్వం ఏ విధంగా అనుభవగోచరం అయిందో
ఆ విధంగా. స్మృతిః = స్మృతి, స్మరణమ్ = స్మరణాలంకారము.

యః ఇతి:- ఒకానొక ఆకారంతో కూడినట్లు నిర్ధారితమైన ఏ పదార్థం
పూర్వం ఒకప్పుడు అనుభవించబడిందో, అనగా తెలియబడిందో, దానినే, మరొక
కాలంలో స్మృతిని మేల్కొల్పి మరొక వస్తువు చూడబడగానే, స్మరించడం
స్మరణాలంకారం. ఉదాహరణం-

నిమ్నేతి:- లహరీభిః = తరంగాలచేత, యత్ = ఏ, అమృః = నీరు, చల
దృశామ్ = చంచలములైన చూపులు గల యువతులయొక్క, నిమ్ననాభికుహరేషు
= తోతైన నాభిరంధ్రములయందు, స్థావితమ్ = నింపబడిందో, తద్భవైః = దాని
వల్ల కలిగిన, కుహరుతైః = ‘కుహ’ అనే శబ్దాలచేత, సురనార్యః = అప్పరసలు,
సురతకణ్ఠరుతానామ్ = సురతసమయములందు కంఠధ్వనులకు, స్మరితాః =
స్మరింపజేయబడిరి.

వి. ఇక్కడ ఈ ధ్వనులను వినడంచేత పూర్వం అనుభవించబడిన, అనగా
తెలిసి ఉన్న, సురతసమయంలో చేసే ఖంఠధ్వనులు స్మరించబడినట్లు వర్ణించడంచేత
స్మరణాలంకారం.

మరొక ఉదాహరణం ఎట్లనగా-కరజుఅ ఇతి:- “హస్తద్వయంచేత పట్టుకొను

బడిన యశోదస్తనాగ్రమునందు అధరపుటాన్ని (దొప్పవలె ముణిచిన పెదవులను) ఉంచగానే పాంచజన్యాన్ని స్మరించిన శ్రీకృష్ణుని రోమాంచానికి సమస్కరించండి".

వి. ఇక్కడ శంఖసంద్యశమైన స్తనాన్ని చూడగానే శ్రీకృష్ణునకు పూర్వ జన్మకు సంబంధించిన పాంచజన్యం జ్ఞాపకం వచ్చింది గాన స్మరణాలంకారం.

53. భ్రాంతి మదలంకారం

కా. భ్రాన్తిమానన్యసంవి త్తత్తుల్యదర్శనే.

132

వృ. తదితి అన్యత్ అప్రాకరణికం నిర్దిశ్యతే, తేన సమానమ్ అర్థాదిహ ప్రాకరణికం ఆశ్రీయతే. తస్య తదావిదస్య దృష్టౌ సత్యాం యత్ అప్రాకరణికతయా సంవేదనం స భ్రాన్తిమాన్. న చైష రూపకం, ప్రథమాతిశయోక్తిర్యా; తత్ర వస్తుతో భ్రమస్యాభావాత్. ఇహ చ అర్థాను గమనేన సంజ్ఞాయాః ప్రవృత్తేః; తస్య స్పష్టమేవ ప్రతిపన్నత్వాత్. ఉదాహరణమ్-

శ్లో॥ కపాలే మార్జారః పయ ఇతి కరాన్ లేడి శశినః

తరుచ్ఛిద్రప్రోతాన్ బిసమితి కరీ సంకలయతి,

రతాన్తే తల్పస్థాన్ హరతి వనితాప్యంశుకమితి

ప్రభామ త్తశ్చన్దోఽజగదిదమహో విప్లవయతి.

552

వా. భ్రాన్తి-తత్తుల్యదర్శనే=అప్రకృతమైనదానితో సమానమైన ప్రకృత వస్తువును చూచినప్పుడు, అన్యసంవిత్=అన్యమైన, అప్రకృతమైన, వస్తువుయొక్క జ్ఞానం, భ్రాన్తిమాన్ = భ్రాంతిమదలంకారం.

తదితి.-'తత్' అనే శబ్దంచేత అప్రాకరణికమైన మరొక వస్తువు నిర్దేశించ బడుతుంది. దానితో సమానం అనగా ఇక్కడ ప్రాకరణికము అని అర్థం. ఆ విధ మైన దానిని (ప్రాకరణికవస్తువును) చూడగానే దానిని అప్రాకరణికవస్తువునుగా గ్రహించడం భ్రాంతిమదలంకారం. అయితే ఇది రూపకాలంకారమో లేదా ఉప మేయాన్ని పూర్తిగా కప్పివేసి అధ్యవసానం చేయడం అనే మొదటి అతిశయోక్తి

భేదమో అని చెప్పడానికి వీలులేదు. ఆ రూపకాతిశయస్థలాలలో భ్రమ లేదు. ఇక్కడ, "భ్రాంతి ఉన్నది" అనే అర్థాన్ని పట్టి ఈ అలంకారానికి ఈపేరు పెట్టడం చేత భ్రమ స్పష్టంగానే తెలుస్తున్నది కదా? ఉదాహరణం.

కపాలే ఇతి:- మార్జారః = పిల్లి, పయః ఇతి = పాలు అనుకొని, కపాలే = మూకుట్లో, శశినః = చంద్రునియొక్క, కరాన్ = కిరణాలను, లేడి = నాకు తున్నది. తరుచ్ఛాయాప్రోతాన్ = చెట్టు నీడలో గుచ్చబడిన (క్రిందికి ప్రసరింప చేయబడిన) ఆ కిరణాలను, బిసమ్ ఇతి = తామరతూడు అనుకొని, కరీ = ఏనుగు, సంకలయతి = గ్రహిస్తున్నది. తల్పస్థాన్ = శయనంమీద ఉన్న ఆ కిరణాలను, అంశుకమితి = వస్త్రం అనుకొని, వనితాపి = స్త్రీకూడ, రతాన్తే = సురతాంతము నందు, హరతి = ప్రోగుచేస్తున్నది. ప్రభామతః = కాంతిచేత మత్తెక్కిన, చన్ద్రః = చంద్రుడు, ఇదం జగత్ = ఈ జగత్తును, విప్లవయతి = కంగారుపెట్టేస్తున్నాడు. అహో = ఏమి ఆశ్చర్యం!

వి. ఇక్కడ అవకృతాలైన క్షిరాదులతో సమానమైన ప్రకృతచంద్ర కిరణాలను చూచి మార్జారాదులు క్షిరాదులుగా భావించడంచేత భ్రాంతిమదలంకారం.

54 ప్రతీపాలంకారం

కా. ఆక్షేప ఉపమానస్య ప్రతీపముపమేయతా

తస్యైవ యది వా కల్ప్యా తిరస్కారనిబన్ధనమ్. 133

వృ. అస్య దురం సుతరాముపమేయమేవ వోడుం ప్రౌఢమితి కైమర్థ్యేన యదుపమానమాక్షిప్యతే, యదపి తస్యైవోపమానతయా ప్రసిద్ధస్య ఉపమానాన్తరవివక్షయా అనాదరార్థముపమేయభావః కల్పితే తదుపమేయస్యోమానప్రతికూలవర్తిత్వాదుభయరూపం ప్రతీపమ్. క్రమేణోదాహరణమ్.

శ్లో॥ లావణ్యోకసి సప్రతాపగరిమణ్యగ్రేసరే త్యాగినాం
దేవ త్వయ్యవనీభరక్షమభుజే నిష్పాదితే వేధసా.

ఇన్దుః కిం ఘటితః కిమేష విహితః పూషా కిముత్పాదితం
చిన్తారత్న మదో ముద్దైవ కిమమీ సృష్టాః కులఙ్కృభృతః.

వ్యా. ఆక్షేప ఇతి:- ఉపమానస్య = ఉపమానంయొక్క, ఆక్షేపః = నిషేధం లేదా నింద, ప్రతీపమ్ = ఒక ప్రతీపాలంకారం. యది వా = లేక, తస్యైవ = ఆ ఉపమానానికే, తిరస్కారనిబంధనమ్ = తిరస్కారానికి కారణమైన, ఉపమేయతా = ఉపమేయత్వం, కల్ప్యా = కల్పించబడినట్లయితే అది రెండవ ప్రతీపాలంకారం.

అన్వేతి:- “దీని బారాన్ని పూర్తిగా ఉపమేయమే వహించగలదు. ఇంక ఇది ఎందుకు” అనే భావంతో ఉపమానం నిందించబడినట్లయితే అది మొదటి ప్రతీపాలంకారం. ఉపమానంగా లోకంలో ప్రసిద్ధమైన చంద్రాదులకు, మరొక ఉపమానం చెప్పవలె ననే ఉద్దేశంతో, అనగా ఉపమేయమైన ముఖాదికాన్నే ఉపమానంగా చెప్పవలె ననే అభిప్రాయంతో, ఉపమేయత్వం కల్పించినా అది రెండవ ప్రతీపాలంకారం. ఉపమేయం ఉపమానానికి ప్రతికూలంగా ఉండడంచేత దీనికి ఆ పేరు. ఈ విధంగా ఇది రెండు విధాలు. క్రమంగా ఉదాహరణలు.

లావణ్యేతి:- దేవ = రాజా ! లావణ్యోకసి = లావణ్యానికి స్థానమూ, సప్రతాపగరిమణి = ప్రతాపంయొక్క అధిక్యంతో కూడినవాడవు, త్యాగినామ్ = త్యాగవంతులలో, అగ్రేసరే = అగ్రమునందు ఉండేవాడవు, అవనీభరక్ష మభుజే = భూభారానికి సమర్థమైన భుజంకలవాడవూ అయిన, త్వయి = నీవు, వేధసా = బ్రహ్మ దేవునిచేత, నిష్పాదితే = సృష్టించబడినవాడ వగుచుండగా, ఇన్దుః = చంద్రుడు, కిమ్ = ఎందుకు, ఘటితః = కూర్చబడినాడు? ఏషః పూషా = ఈ సూర్యుడు, కిమ్ = ఎందుకు, విహితః = సృష్టించబడ్డాడు? అదః = ఈ, చిన్తారత్నమ్ = చింతా మణి, ముద్దైవ = వ్యర్థంగానే, కిమ్ = ఎందుకు, ఉత్పాదితమ్ = పుట్టించబడింది? అమీ = ఈ, కులఙ్కృభృతః = కులవర్సలాలు, కిమ్ = ఎందుకు, సృష్టాః = సృష్టించబడ్డాయి?

ఇక్కడ లావాణ్యాదిగుణాలు గల ఉపమేయమైన రాజు ఉండగా ఉపమానాలైన చంద్రాదుల సృష్టి అనావశ్యకం అని చెప్పడంచేత ప్రథమప్రతీపాలంకారం.

గాథ. ఏ ఏహి దావ సున్దరి కణ్ణం దాఊణ సుణసు వఅణిజ్జం
తుజ్జ ముహేణ కిసోఅరి చందో ఉఅమిజ్జ ఇణేణ. 554

“అయి ఏహి తావత్సున్దరి కర్ణం దత్వా శృణుష్వ వచసీయమ్,
తవ ముఖేన కృశోదరి చన్ద్ర ఉపమీయతే జనేన”.

వృ. అత్ర ముఖేనోపమీయమానస్య శశినః స్వల్పతరగుణత్వాత్
ఉపమిత్యనిష్పత్త్యా ‘వఅణిజ్జమ్’ ఇతి వచసీయపదాభివ్యజ్ఞ్యస్తీరస్కారః.

వ్యా. ఏ ఇతి:- “ఓ! సుందరీ! ఇటురా; నిన్నెంతగా కించపరుస్తున్నారో
చెవి ఇచ్చి విను. ఓ! కృశోదరీ! లోకం చంద్రుణ్ణి నీ ముఖముతో పోలుస్తున్నారు”.

అత్రేతి:- ఇక్కడ ‘వచసీయ’ పదంచేత ముఖంతో పోల్చబడుతూన్న
చంద్రుడు చాల తక్కువగుణాలు కలవాడు అని సూచించడంచేత ఉపమితియే
నిష్పన్నం కాదు. అనగా ఉపమానోపమేయభావమే కుదరదు, అని వ్యంగ్యం.
తద్వారా చంద్రతిరస్కారం వ్యంగ్యం. అందుచేత ప్రతిపాలంకారద్వితీయభేదం.

వృ. క్వచిత్తు నిష్పన్నైవోపమితిక్రియా అనాదరనిబన్ధనమ్. యథా-

శ్లో॥ గర్వమసంవాహ్యామిమం లోచనయుగలేన కిం వహసి ముగ్ధే,
సన్తీదృశాని దిశి దిశి సరస్సు నను నీలనలినాని. 555

వృ. ఇవశోపమేయీకరణమేవోత్పలానామనాదరః.

వ్యా. క్వచిదితి :- కొన్నిచోట్ల ఉపమితిక్రియ నిష్పన్నమై కూడ అనా
దరానికి కారణం అవుతుంది. ఎట్లనగా-

గర్వమితి :- “ఓ ముద్దరాలా! ఈ నేత్రయుగం చూచుకొని మోయ
లేనంత గర్వం ఎందుకు వహిస్తావు. అన్ని దిక్కులలోను, సరస్సులలో ఈ
నేత్రాల వంటి నీలనలినాలు ఉన్నాయి కదా!”

అత్రేతి :- ఇక్కడ ఉపమానాలుగా చెప్పవలసిన నీరోత్పలాలను ఉప
మేయంగా చెప్పడమే దాని విషయంలో అనాదరం అవుతుంది.

వి. ఉపమేయంకందె ఉపమానం ఎల్లప్పుడూ గొప్పదే అనే విషయం సునిశ్చితం. అలాంటి ఉపమానాన్ని ఉపమేయంగా చేయడమే దాని గొప్పతనాన్ని తగ్గించడం అవుతుంది.

వృ. అనయైవ రీత్యా యదసామాన్యగుణయోగాత్ నోపమాన భావమపి అనుభూతపూర్వీ తస్య తత్కల్పనాయామపి భవతి ప్రతీప మితి ప్రత్యేతవ్యమ్. యథా—

శ్లో॥ అహమేవ గురుః సుదురుణానా

మితి హాలాహాల తాత మా స్మ హృష్యః,

నను సన్తి భవాదృశాని భూయో

భువనేఽస్మిన్ వచనాని దుర్జనానామ్.

556

వృ. అత్ర హాలాహాలస్యోపమానత్వమసంభావ్యమానమేవోప నిబద్ధమ్.

వ్యా. అనయేతి :- ఇదే రీతిచేత ఏది అసాధారణమైన గుణం ఉండడం చేత పూర్వం ఎన్నడూ ఉపమానంగా కూడా చెప్పబడలేదో దానికి ఉపమానత్వం కల్పించినా కూడా ప్రతీపాలంకారం అని గ్రహించవలెను.

వి. ఒక నస్తువుకు మరొక వస్తువును ఉపమానంగా చెపుతున్నా మనగా ఆ రెండింటిలోను ఒక సమానధర్మం ఉన్న దని అర్థం. ఏ ఇతరవస్తువులోనూ లేని ఒక ధర్మం గలదానిని దేనికి కూడా ఉపమానంగా చెప్పడం కుదరదు. కాని అలాంటిదానిని కూడా ఉపమానంగా చెప్పితే కూడ ప్రతీపాలంకారం అని అర్థం. ఎట్లనగా—

అహమితి :- తాత = నాయనా! హాలాహాల = హాలాహాలమా! సుదురుణా నామ్ = చాల దారుణమైన వాటిలో, అహమేవ = నేనే, గురుః = గొప్పదానను, ఇతి = అని, మా హృష్యః స్మ = సంతోషించకుము. అస్మిన్ భువనే = ఈ లోకంలో, భవాదృశాని = నీవంటి, దుర్జనానాం వచనాని = దుర్జనుల వచనాలు, భూయః = అనేకములుగా, సన్తి నను = ఉన్నాయి కదా?

అత్రేతి :- హాలాహలానికి ఊహింపశక్యం కాని ఉపమానత్వం చెప్పబడింది గాన ప్రతీవం.

55. సామాన్యాలంకారం

కా. ప్రస్తుతస్య యదన్యేన గుణసామ్యవివక్షయా,
ఐకాత్మ్యం బధ్యతే యోగాత్తత్సామాన్యమితి స్మృతమ్.

వృ. అతాదృశమపి తాదృశతయా వివక్షితుం యత్ అప్రస్తుతార్థేన సంపృక్తమపరిత్యక్తనిజగుణమేవ తదేకాత్మతయా నిబధ్యతే తత్ సమానగుణనిబన్ధనాత్ సామాన్యమ్. ఉదాహరణమ్.

వ్యా. ప్రస్తుత స్వేతి:- ప్రస్తుతస్య = ప్రస్తుతమైనదానియొక్క, అన్యేన = అప్రస్తుతమైనదానితో, యోగాత్ = సంబంధంవల్ల, గుణసామ్యవివక్షయా = గుణముల సామ్యమును చెప్పాలనే ఇచ్ఛచేత, యత్ = ఏ, ఐకాత్మ్యమ్ = ఏకరూపత్వం, బధ్యతే = ప్రతిపాదించబడుతుందో అది, సామాన్యమితి = సామాన్యం అని, స్మృతమ్ = చెప్పబడింది.

అతాదృశమితి :- ప్రస్తుతవస్తువు వాస్తవంలో అప్రస్తుతార్థంతో సమానం కాకపోయినా సమానమని ప్రతిపాదించడం కోసం అది అప్రస్తుతవస్తువుతో కలిసి తన గుణాన్ని విడిచిపెట్టకుండానే ఆ అప్రస్తుతవస్తువుతో ఏకత్వం కలది అన్నట్లు వర్ణించడం సామాన్యాలంకారం. సమానమైన గుణాలను కూర్చడం వల్ల దీనికి ఆ పేరు పెట్టబడింది.

వి. తుల్యమైనవని చెప్పదలచిన రెండు వస్తువులు కలియడంవల్ల ఒకే వస్తువుగా భాసించినట్లయితే సామాన్యాలంకారం అని అర్థం. ఉదాహరణం.

శ్లో ॥ మలయజరసవిలిప్తతనవో నపహారలతావిభూషితాః
సితతరదన్తపత్రకృతవక్త్రుచో రుచిరామలాంఘికాః,
శశభృతి వితతధామ్ని ధవలయతి ధరామవిభావ్యతాం గతాః
ప్రియవసతిం ప్రయాన్తి సుఖమేవ నిరస్తభియోఽభిసారికాః.

వృ. అత్ర ప్రస్తుతతదన్యయోరన్యూనానతిరిక్తతయా నిబద్ధం
ధవలత్వమేకాత్మతాహేతుః; అత ఏవ పృథగ్భావేన న తయోరుప
లక్షణమ్.

వ్యా. మలయేతి :- మలయజరసవిలిప్తతనవః = మంచిగంధంచేత పూయ
బడినశరీరం కలవాళ్ళు, నవహారతావిభూషితాః = నూతనములైన ముత్యాలహారాల
చేత అలంకరించబడ్డవాళ్ళు, సితతరదంతప్రకృతవక్త్రరుచః = చాల తెల్లనైన
దంతాల తాటంకాలచేత చేయబడిన ముఖకాంతి గలవాళ్ళు, రుచిరామలాంఘికాః =
సుందరమైన నిర్మలమైన వస్త్రాలు కలవాళ్ళు అయిన, అభిసారికాః = అభిసారి
కలు, వితతచామ్ని = విస్తృతమైన కాంతిగల, శశభృతి = చంద్రుడు, ధరామ్
= భూమిని, ధవలయతి = తెల్లగా చేయుచుండగా, అవిభావ్యతామ్ = చూడ
శక్యం కాకపోవుటను, గతాః = పొందినవాళ్ళై, నిరస్తభియః = తొలగించబడిన
భయం కలవాళ్ళై, సుఖమేవ = సుఖంగానే, ప్రేయవసతిమ్ = ప్రేయుల నివా
సాన్ని గూర్చి, ప్రయాన్తి = వెళ్ళుచున్నారు.

వి. ఇక్కడ ప్రస్తుతలు అభిసారికలు. చంద్రిక అప్రస్తుతం. వివక్షితం
అయిన శుక్లగుణంయొక్క సామ్యంచేత వీటికి ఏకాత్మత్వాన్ని (వెన్నెలలో అభి
సారికలు కలిసిపోయినట్లుగా) వర్ణించడంచేత సామాన్యాలంకారం.

అత్రేతి :- ఇక్కడ ప్రస్తుతాప్రస్తుతములలో ధవళత్వం హేచ్ఛతగ్గులు
లేకుండా ఉన్నట్లు వర్ణించబడింది. అది వీటి ఏకాత్మతకు హేతువు. అందుచేతనే
వీటిని వేరుగా గుర్తించడం శక్యం కాకుండా ఉంది.

వృ. యథా వా.

శ్లో॥ వేత్రత్వచా తుల్యరుచాం వధూనాం
కర్ణాగ్రతో గణ్డతలాగతాని,
భృజ్జాః సహేలం యది నాపతిష్యన్
కోఽవేదయిష్యన్నవచమ్పకాని.

558

వృ. అత్ర నిమిత్తాంతరజనితాపి నానాత్వప్రతీతిః ప్రథమప్రతి

పన్నమభేదం న వ్యుదసితుముత్సహతే, ప్రతీతత్వాత్, ప్రతీతేశ్చ జాదా యోగాత్.

వ్యా. మరొక ఉదాహరణం ఎట్లనగా—

వేత్రేతి :- వేత్రత్వచా=నీటిప్రఖ్యలి కణ్ణ చర్మంతో, తుల్యరుదామ్=సమాన మైన కాంతిగల, వదూనామ్=శ్రీలయొక్క, కర్ణాగ్రతః=చెవుల అగ్రమునుండి, గణ్ణతలాగలాని=గండస్థలములనుపొందిన, నవచమృకాని=నూతనములైనచంపక పుష్పములను, సహేరిమ్=విలాసపూర్వకంగా, భృక్ణాః=తుమ్మెదలు, నావతిష్యన్ యది=వారి ఉండకపోయినచో, కః=ఎవడు, అవేదయిష్యత్=తెలుసుకొని ఉండెడివాడు?

వి. ఇక్కడ గండస్థలాలు, చంపకపుష్పాలు కూడ గౌరవర్థం కలవి అవడం చేత భేదం తెలియలేదు. అందుచేత సామాన్యాలంకారం.

అయితే ఇక్కడ తుమ్మెదలు వారిదంచేత అవి భిన్నము లని తెలిసినది కదా; సామాన్యాలంకారం ఎట్లు అని ఆశంకకు సమాధానం చెపుతున్నాడు.

అత్రేతి :- ఇక్కడ మరొక నిమిత్తంచేత (భృంగవతనంచేత) నానాత్వ జ్ఞానం కలిగినా కూడ ముందు కలిగిన అభేదజ్ఞానాన్ని తొలగించజాలదు. ఎందు చేత ననగా భృంగాలు వారిక మునుపు అభేద ప్రతీతి కలిగింది. ఆ ప్రతీతి తొలగించడం శక్యం కాదు. సామాన్యాలంకారత్వానికి మొదట కలిగిన అభేదప్రతీతి చాలును అని భావం.

56. విశేషాలంకారం

కా. వినా ప్రసిద్ధమాధారమాధేయస్య వ్యవస్థితిః

ఏకాత్మా యుగపద్వత్తిరేకస్యానేకగోచరా. 135

అన్యత్ ప్రకుర్వతః కార్యమశక్యస్యాన్యవస్తునః

తథైవ కరణం చేతి విశేషస్త్రివిధః స్మృతః. 136

వృ. ప్రసిద్ధాధారపరిహారేణ యత్ ఆధేయస్య విశిష్టా స్థితిరభిధీయతే స ప్రథమో విశేషః. ఉదాహరణమ్.

శ్లో॥ దివమవ్యుపయాతానామాకల్పమనల్పగుణగణా యేషామ్,
రమయన్తి జగన్తి గిరః కథమిహ కవయో న తే వన్ద్యాః.

వ్యా వివేతి :- ప్రసిద్ధమ్ = ప్రసిద్ధమైన, ఆధారమ్ = ఆధారమును, వినా = విడచి, ప్రసిద్ధమైన ఆధారం లేకుండా, ఆదేయస్య = ఆదేయంయొక్క, వ్యవస్థితిః = ఉండుట (ఇది మొదటి భేదం), ఏకస్య = ఒక వస్తువుయొక్క, యుగపత్ = ఒకే కాలంలో, ఏకాత్మా = ఒకే స్వరూపం గల, అనేకగోచరా = అనేకములు విషయంగా గల, వృత్తిః = ఉండుట, అనగా ఒక వస్తువు ఒకే స్వరూపంతో ఒకే సమయంలో అనేకాధారాలలో ఉండడం అని అర్థం. ఇది రెండవభేదం), అన్యత్ కార్యమ్ = మరియొక కార్యమును, ప్రకుర్వతః = చేయుచున్నవానియొక్క (వాడు), తథైవ = ఆ ప్రకారంగానే, ఆశక్యస్య = శక్యం కాని, అన్యవస్తునః = మరియొక్క వస్తువుయొక్క, కరణం చ = చేయడము, ఇతి = అని, విశేషః = విశేషాలంకారం, త్రివిధః = మూడు విధములైనదిగా, స్మృతః = చెప్పబడింది.

ప్రసిద్ధేతి - ఒక ఆదేయం ప్రసిద్ధమైన ఆధారం విడచి విశిష్టరూపంలో ఉన్నట్లు వర్ణించినట్లయితే అది మొదటి విశేషాలంకారం. ఉదాహరణం.

దివమితి :- దివమ్ = స్వర్గమును గూర్చి, ఉపయాతానామపి = వెళ్ళిపోయినవారైనా, యేషామ్ = ఎవరియొక్క, అనల్పగుణగణాః = అధికమైన గుణగణం గల, గిరః = వాక్కులు, ఆకల్పమ్ = కల్పాంతం నరకు, జగన్తి = జగత్తులను, రమయన్తి = సంతోషపెట్టుచున్నాయో, తే కవయః = ఆ కవులు, ఇహ = ఇక్కడ, కథమ్ = ఎట్లు న వన్ద్యాః = నమస్కరింప దగనివారు

వి. ఇక్కడ ప్రసిద్ధమైన కవిరూపాధారం లేకపోయినా వారి వాక్కులు ఉన్నట్లు వర్ణించడంచేత విశేషాలంకారం.

వృ. ఏకమపి వస్తు యత్ ఏకేనైవ స్వభావేన యుగపదనేకత్ర
వర్తతే స ద్వితీయః. ఉదాహరణమ్.

గాథ. సా వసన్తి తుజ్జ హి అపి సా చ్చి అ అచ్చీసు సా అ వలజేషు
అహ్మరిసాణ సున్దర ఓసాసో కత్త పావాణం. 560

“సా వసతి తవ హృదయే నైవాక్షిమ సా చ వచనేషు,
అస్మాద్భ్రశీనాం సుందర అవకాశః కుత్ర పాపానామ్.”

వ్యా. ఏకమితి :- ఒకే వస్తువు, ఒకే స్వరూపంచేత ఒకే సమయంలో అనేక స్థలాలలో ఉండడం రెండవ విశేషం. ఉదాహరణం. నేతి :- ఓ సుందరుడా? నీ హృదయంలో ఆమెయే ఉంది. నేత్రాలలో ఆమెయే ఉంది. మాటలలో కూడా ఆమెయే ఉంది. పాపాత్ములమైన మావంటివాళ్ళకు అవకాశం ఎక్కడ?”

వి. ఇక్కడ ఒకే స్త్రీ, ఒకే రూపంలో, ఒకే సమయంలో అనేక స్థలాలలో ఉన్నట్లు వర్ణించబడింది గాన విశేషాలంకారం.

వృ. యదపి కించిద్రభ సేన ఆరభమాణస్తేనైవ యత్సేనాశక్యమపి కార్యాంతరమారభతే సోఽపరో విశేషః. ఉదాహరణమ్.

శ్లో॥ స్ఫురదద్భుతరూపముత్పతాప
జ్వలన త్వాం సృజతానవద్యవిద్యమ్,
విధినా సస్పజే నవో మనోభూ
ర్భువి సత్యం సవితా బృహస్పతిశ్చ.

561

వృ. యథా వా-

శ్లో॥ గృహిణీ సచివః సఖీ మిథః
ప్రియశిష్యా లలితే కలావిధౌ,
కరుణావిముఖేన మృత్యునా
హరతా త్వాం బత కిం న మే హృతమ్.

562

వ్యా. యదపితి :- తొందరలో ఒక పనిచేయడంకోసం ప్రారంభించిన వాడు అదే ప్రయత్నంచేత శక్యం కాని మరొక కార్యాన్ని కూడా ప్రారంభిస్తే అది మరొక విశేషం. ఉదాహరణం.

స్మరదితి :- స్మరదద్భుతరూపమ్ = ప్రకాశిస్తూన్న అద్భుతమైన రూపం కలవాడవు, ఉత్పతాపజ్వలనమ్ = బయలుదేరుతున్న ప్రతాపాగ్ని కలవాడవు,

అనవద్యవిద్యమ్=నిర్దుష్టమైన విద్య కలవాడవు అయిన, త్యామ్=నిన్ను, సృజతా = సృష్టించుచున్న, విధినా=బ్రహ్మదేవునిచేత, నవః=కొత్త వాడైన, మనోభూః =మనమధుడు, సవితా = కొత్త సూర్యుడు, బృహస్పతిః చ = కొత్త బృహస్పతీ, భువి = భూలోకంలో, సస్యజే = సృజించబడెను. సత్యమ్ = నిజము.

వి. ఇక్కడ రాజును సృజించడంకోసం ప్రయత్నం ప్రారంభించిన బ్రహ్మదేవుడు అదే ప్రయత్నంలో కొత్త మనమధులను కూడా సృజించినా దని చెప్పడంచేత విశేషాలంకారం.

మరొక ఉదాహరణం ఎట్లనగా-

గృహిణీ ఇతి :- రఘువంశంలో ఇందుమతిని గూర్చి విరిపిస్తూన్న అజుని మాటలు. గృహిణీ = భార్య, సచివః = మంత్రి, మితః = రహస్యంలో, సఖీ = సఖురాలు, లలితే = లలితమైన, కలావిధౌ = కలానిర్మాణంలో, ప్రీయశిష్యా = ప్రీయశిష్యురాలు అయిన, త్యామ్=నిన్ను, హరతా=హరిస్తూన్న, కరుణావిముఖేన = కరుణ లేని, విధినా = దైవంచేత, మే = నాకు సంబంధించినది, కిమ్=ఏమి, న హృతమ్ = హరించబడలేదు? బత = అయ్యో!

వి. ఇక్కడ ఒక్క ఇందుమతిని హరించే ప్రయత్నంలోనే విధి గృహిణ్యాడు లందరినీ హరించి నట్లు వర్ణించడంచేత విశేషాలంకారం.

అవ. ఆధారం లేకుండా ఆదేయం ఉండడం, ఒక వస్తువు ఒకే సమయంలో అనేకస్థలాలలో ఉండడం, ఒకే యత్నంచేత అనేకకార్యాలు సాధించడం ఇవన్నీ కుదరవు కదా? ఇవి అలంకారాలు ఎట్లు అవుతాయి అనే అశంకకు సమాధానం చెపుతున్నాడు.

వృ. సర్వత్ర ఏవంవిధవిషయే అతిశయోక్తిరేవ ప్రాణత్యేనావతిష్ఠతే. తాం వినా ప్రాయేణాలంకారత్వాయోగాత్. అత ఏవోక్తమ్.

“సైషా సర్వత్ర వక్రకోక్తిరనయార్థో విభావ్యతే,

యత్నోఽస్యాం కవినా కార్యః కోఽలంకారోఽనయా వినా” ఇతి.

వ్యా. సర్వత్రేతి:- ఇలాంటి విషయాలలో అంతటా అతిశయోక్తి ప్రాణంగా

ఉంటుంది. అతిశయోక్తి లేకుండా సాధారణంగా అలంకారత్యమే కుదరదు. అందుచేతనే (కావ్యాలంకారంలో బామహునిచేత) ఇలా చెప్పబడింది.

“ఈ వక్రోక్తి అంతటా ఉంటుంది. దీనిచేతనే ఆర్థం సంస్కరించబడుతుంది. అందుచేత కవి ఈ వక్రోక్తి విషయంలో ప్రయత్నం చెయ్యాలి. ఇది లేకపోతే అలంకారం ఏమిటి?”

వి. ఈ ఘట్టంలో బామహుడు ‘అతిశయోక్తి’ ‘వక్రోక్తి’ అనే పదాలను పర్యాయపదాలుగా వాడాడు. కావ్యంలో ఉపయోగించే శబ్దారాలలో కొంత వక్రత, అందమైన వంపు, అతిశయం, ఉండాలి. లోకంలో మాటలాడుకుంటున్నట్లు ఉంటే అది కావ్యం కాదు. అందుచేత ప్రతి అలంకారంలోనూ మూలాధారంగా అతిశయోక్తి కొద్దిగానో గొప్పగానో ఉండితీరుతుంది. ఈ అతిశయోక్తిని పురస్కరించుకొని కవులు చమత్కారాలు చేస్తూ ఉంటారు అని బావం.

57. తద్గుణాలంకారం

కా. స్వముత్స్పృజ్య గుణం యోగాదత్యుజ్జ్వలగుణస్య యత్,
వస్తు తద్గుణతామేతి భణ్యతే స తు తద్గుణః. 137

వృ. వస్తు తిరస్కృతనిజరూపం కేనాపి సమీపగతేన ప్రగుణయా
స్వగుణసంపదా ఉపరక్తం తత్ప్రతిబాసమేవ యత్సమాసాదయతి స
తద్గుణః, తస్య అప్రకృతస్య గుణోఽత్రాస్తీతి. ఉదాహరణమ్-

శ్లో॥ విభిన్నవర్ణా గరుడాగ్రజేన
సూర్యస్య రథాః పరితః స్ఫురన్త్యా,
రత్నేః పునర్యత్ర రుచా రుచం స్వా
మానిన్యిరే వంశకరీరసీలైః. 563

వృ. అత్ర రవితురగాపేక్షయా గరుడాగ్రజస్య తదపేక్షయా చ
హరిన్మణీనాం ప్రగుణవర్ణతా.

వ్యా. స్వమితి:- వస్తు = ఒక వస్తువు, ఉజ్జ్వలగుణస్య = అధికంగా ప్రకా

శించే గుణం గల మరొక వస్తువుయొక్క, యోగాత్ = సంబంధంవల్ల, స్వమ్ = తన సంబంధమైన, గుణమ్ = గుణమును, ఉత్స్పృజ్య = విడచి, తద్గుణతామ్ = దాని గుణం కలిగి యుండుటను, ఏతి ఇతి యత్ = పొందును అనేది ఏది కలదో, సః తు = అది, తద్గుణః = తద్గుణాలంకారం.

వస్తు ఇతి :- ఒక వస్తువు తన సమీపమునం దున్న ఒకానొక వస్తువుచేత అధికమైన దాని గుణసంపదచేత పూయబడి (అచ్ఛాదించబడి) తిరస్కరించబడిన స్వీయరూపం కలదై, దాని (సమీపమునందున్న వస్తువుయొక్క) రూపమునే పొందినట్లయితే అది తద్గుణాలంకారం. దానియొక్క అనగా అప్రస్తుతమైన దాని యొక్క, గుణం దీనియందు ఉన్నది గాన దీనికి తద్గుణం అని పేరు. ఉదాహరణం-

విభిన్నేతి :- మాఘకావ్యంలో రైవతవర్ణనప్రకరణంలోని శ్లోకం గరుడా గ్రజేన = సూర్యసారథి అయిన అరుణునిచేత, పరితః = అంతటా, స్ఫురన్త్యా = ప్రకాశిస్తూన్న, రుచా = కాంతిచేత, విభిన్నవర్ణాః = భేదం పొందించబడిన వర్ణం గల, సూర్యస్య = సూర్యునియొక్క, రథ్యాః = గుఱ్ఱాలు, యత్ర = ఏ పర్వతము నందు, వంశకరీరసీలైః = వెదురు అంకురముల వలె నీలవర్ణములైన, రత్నైః = రత్నాలచేత, (అంతటా ప్రకాశిస్తూన్న కాంతిచేత), పునః = మరల, స్వామ్ = తమసంబంధమైన, రుచమ్ = కాంతిని, అనిన్యిరే = పొందించబడినవో.

అత్రేతి :- ఇక్కడ సూర్యుని గుఱ్ఱాలకంటె అరుణుడు, అతనికంటె మరకతమాణిక్యాలు అధికమైన వర్ణం గలవి.

వి. ఆకువచ్చని రంగు గల సూర్యాశ్వాల రంగును అరుణుని రంగు కప్పివేసింది. ఈ పర్వతం దగ్గరకురాగానే దీనియందున్న మరకతమణుల కాంతి అరుణకాంతిని తొలగించి తమ కాంతి కప్పి మళ్ళీ వాటి సహజమైన ఆకువచ్చని రంగుతో కనబడేటట్లు చేశాయి. అందుచేత తద్గుణాలంకారం.

58. అతద్గుణాలంకారం

కా. తద్రూపాననుహారశ్చేదస్య తత్ స్యాదతద్గుణః.

వృ. యది తు తదీయం వర్ణం సంభవన్త్యామపి యోగ్యతాయామ్

ఇదం న్యూనగుణం న గృష్టియాత్ తదా భవేదతద్గుణో నామ. ఉదాహరణమ్.

గాథ.ధవలోఽసి జహావి సున్దర తహావి తప మజ్జ రజ్జోఅం హిఅఅం
రాఅభరిఏవి హిఅఏ సుహాఅ ణిహితో ణ రత్తోసి 564

“ధవలోఽసి యద్యపి సున్దర త్వయా మమ రజ్జోతం హృదయమ్
రాగభరితితేఽపి హృదయే సుభగ నిహితో న రక్తోఽసి”

వృ. అత్రాతిరక్తేనాపి మనసా సంయుకో న రక్తతాముపగత
ఇతి అతద్గుణః.

వ్యా. తదితి :- అస్య = అప్రకృతవస్తువుయొక్క, తద్రూపాననుహరః
చేత్ = తన ప్రక్కన ఉన్న ప్రకృతవస్తువుయొక్క రూపాన్ని తీసికొనకకపోవడం
జరిగినచో, తత్ = అప్పుడు, అతద్గుణః స్యాత్ = అతద్గుణాలంకారం అగును.

యదీతి :- తక్కువగుణం గల ఈ వస్తువు, యోగ్యత ఉన్నా కూడ దాని
(అధికగుణం ఉన్నదాని)వర్ణాన్ని గ్రహించనట్లయితే అది అతద్గుణాలంకారం అవు
తుంది. ఉదాహరణమ్.

ధవల ఇతి:- సుందరుడా! నీవు తెల్లగా ఉన్నా కూడ నీచేత నా హృదయం
రంజింపచేయబడింది (ఎఱ్ఱగా చేయబడింది; అనురాగం కలదిగా చేయబడింది
అని రెండర్థాలు). ఓ! సౌందర్యవంతుడా! రాగంతో నిండిన హృదయంలో
ఉంచబడినా కూడ నీవు మాత్రం రక్తుడవు (ఎఱ్ఱనివాడవు, అనురాగవంతుడవు.
అని రెండర్థాలు) కాలేదు

అత్రేతి:- “ఇక్కడ చాల రక్తమైన మనస్సుతో సంయుక్తుడ వైనా రక్త
త్వాన్ని పొందలేదు” అని అతద్గుణాలంకారం.

వృ. కించ తదితి అప్రకృతం అస్యేతి చ ప్రకృతమత్ర నిర్ది
శ్యతే. తేన యత్ అప్రకృతస్య రూపం ప్రకృతేన కుతోఽపి నిమిత్తాత్
నానువిధీయతే స అతద్గుణ ఇత్యపి ప్రతిపత్తవ్యమ్. యథా-

శ్లో॥ గాజ్జమమ్బు సితమమ్బు యామునం
కజ్జలాభముభయత్ర మజ్జతః,
రాజహంస తవ నైవ శుభ్రతా
చీయతే న చ న చాపచీయతే.

565

వ్యా. కించేతి :- పై లక్షణంలోని 'తద్రూప' అనే దానిలోని తచ్చబ్బం చేత అప్రకృతమూ 'అస్య' అనే దానిచేత ప్రకృతమూ, ఇక్కడ నిర్దేశింపబడు తున్నాయి. ఇలా చెప్పడంచేత ప్రకృతవస్తువు, ఏదో కారణంచేత అప్రకృతవస్తు గుణాన్ని స్వీకరించగపోయినట్లయితే అది కూడ అతద్గుణాలంకారం అని గ్రహించాలి. ఎట్లనగా—

వి. అనగా అప్రకృతవస్తువు ప్రకృతవస్తుగుణాన్ని గ్రహించకపోయినా, ప్రకృతవస్తువు అప్రకృతవస్తుగుణాన్ని గ్రహించకపోయినా అతద్గుణాలంకారమే. మొదటిదానికి పై శ్లోకం ఉదాహరణం; రెండవదానికి ఈ క్రింది శ్లోకం ఉదాహరణం.

గాజ్జమితి :- గాజ్జమ్ = గంగకు సంబంధించిన, అమ్బు = జలం, సితమ్ = తెల్లనిది, యామునమ్ = యమునకు సంబంధించిన, అమ్బు = జలం. కజ్జలాభమ్ = కాటుకవంటి కాంతి గలది, రాజహంస = ఓ! రాజహంసా! ఉభయత్ర = ఆ రెంటింటిలోనూ, మజ్జతః = మునుగుచున్న, తవ = నీయొక్క, శుభ్రతా = తెల్లదనం. నైవ = అదే. పూర్వం ఎట్లున్నదో అట్లే ఉంది. న చ చీయతీ = పెరగడం లేదు, న చ అపచీయతే = తరగడం లేదు.

వి. ఇక్కడ ప్రకృతమైన రాజహంస అప్రకృతనదీవర్ణాలను గ్రహించడం లేదుగాన అతద్గుణాలంకారద్వితీయభేదం.

59. వ్యాఘాతాలంకారం

కౌ. యద్యథా సాధితం కేనాప్యపరేణ తదన్యథా,

131

తథైవ యద్విధీయేత స వ్యాఘాత ఇతి స్మృతః.

వృ. యేనోపాయేన యత్ ఏకేనోపకల్పితం తస్యాన్యేన జిగీషు.

తయా తదుపాయకమేవ యత్ అన్యథాకరణం స సాధితవస్తువ్యాహతి హేతుత్వాత్ వ్యాఘాతః. ఉదాహరణమ్.

శ్లో॥ దృశా దగ్ధం మనసిజం జీవయన్తి దృశైవ యాః,
విరూపాక్షస్య జయినీస్తాః స్తువే వామలోచనాః. 566

వ్యా. యదితి :- కేనాపి = ఒకనిచేత, యత్ = ఏది, యథా = ఏ ఉపాయంచేత, సాధితమ్ = చేయబడిందో, అపరేణ = మరొకనిచేత, తత్ = అది, తదైవ = ఆ ఉపాయంచేతనే, యత్ అన్యథా విధీయతే = మరొకవిధంగా చేయబడుతుంది అనేది ఏది కలదో, సః = అది, వ్యాఘాతః ఇతి = వ్యాఘాతాలంకారం అని, స్మృతః = చెప్పబడింది.

యేనేతి :- ఒకడు ఒక ఉపాయంచేత చేసినదానిని మరొకడు, ఆతనిని జయించవలె ననే అభిప్రాయంతో, అనగా ఆతనికంటె తన గొప్పతనాన్ని చూపుకోవాలనే అభిప్రాయంతో, అదే ఉపాయంచేత మరొక విధంగా చేస్తే అది వ్యాఘాతాలంకారం. ఒకడు సాధించిన పస్తువునకు వ్యాహతిని (నాశాన్ని) కలిగించడంచేత దీనికి ఈ 'వ్యాఘాతం' అని పేరు. ఉదాహరణం.

దృశాఇతి:- రాజశేఖరుని విద్ధసాలభంజికలో మంగళశ్లోకం. 'విరూపాక్షస్య' అనేది 'దృశా' 'జయినీః' అనే రెండు పదాలతోను అన్వయిస్తుంది. విరూపాక్షస్య = శివునియొక్క, దృశా = నేత్రాలచేత, దగ్ధమ్ = కాలబడిన, మనసిజమ్ = మన్మథుణ్ణి, యాః = ఏ వామలోచనలు. దృశైవ = దృక్కు చేతనే, (కన్ను, చూపు అని రెండర్థాలు) జీవయన్తి = జీవింపజేస్తారో, విరూపాక్షస్య = శివునకు, జయినీః = జయించే, తాః వామలోచనాః = ఆ స్త్రీలను, స్తువే = స్తుతిస్తున్నాను.

వి ఇక్కడ శివుడు దేనిని సాధనంగా చేసుకొని మన్మథుణ్ణి భస్మం చేశాడో దానినే సాధనంగా చేసుకొని స్త్రీలు ఆతనిని బ్రతికించి శివుడు చేసినపనికి విఘాతం కలిగించి నట్లు వర్ణించడంచేత వ్యాఘాతాలంకారం.

60 సంస్కృష్టి

కా. సేష్టా సంస్కృష్టిరేతేషాం భేదేన యదిహ స్థితిః. 189

వృ. ఏతేషాం సమనంతరమేవ ఉత్తస్వరూపాణాం యథాసంభవ మన్యోన్యనిరపేక్షతయా యత్ ఏకత్ర శబ్దభాగే ఏవ, అర్థవిషయే ఏవ, ఉభయత్రాపి వా అవస్థానం సా ఏకార్థసమవాయస్వభావా సంస్పృష్టిః.

వ్యా. సా ఇతి:- ఏతేషామ్ = ఈ అలంకారాలయొక్క, బేదేన = వేరువేరుగా, ఇహ = ఇక్కడ, ఒక కావ్యంలో అనగా శ్లోకంలో లేదా, వాక్యంలో, యత్ = స్థితిః = ఏ ఉండడం కలదో, సా = అది, సంస్పృష్టిః = సంస్పృష్టిగా, ఇష్టా = ఇష్టమైనది.

ఏతేషామితి :- ఏతేషామ్ = ఇంతవరకూ చెప్పబడిన స్వరూపం గల అలంకారాలయొక్క (లు), యథాసంభవంగా, పరస్పరాపేక్ష లేకుండా ఒక శబ్ద భాగంలో గాని, అర్థవిషయంలో గాని, రెండింటిలోనూ గాని ఉండడం, “ఒక అర్థంలో (విషయంలో) కలవడం” అనే రూపం గల సంస్పృష్టి.

వి. ఒక అర్థం విషయంలో అర్థాలంకారాల కలయిక శబ్దభాగంలో శబ్దాలంకారాల కలయిక లేదా శబ్దార్థభాగాలలో శబ్దాలంకార అర్థాలంకారాల కలయిక సంస్పృష్టి. ఈ అలంకారాలు ఒకదాని అపేక్ష మరొకదానికి లేకుండా ఉండాలి. ఒకదాని అపేక్ష మరొకదానికి ఉన్నట్లయితే అది సంకరం అవుతుంది. తరవాత చెప్పబడుతుంది. ఒకచోట అనేకములైన అలంకారాలు కలుస్తున్నాయి. కాబట్టి దీనికి సంస్పృష్టి అని పేరు.

వృ. తత్ర శబ్దాలంకారసంస్పృష్టిర్యథా-

శ్లో॥ వదనసౌరభలోభపరిభ్రమ
ద్రుమరసంభ్రమసంభృతశోభయా,
చలితయా విదధే కలమేఖలా
కలకలోలకలోలదృశాన్యయా.

567

వ్యా. తత్రేతి :- వాటిలో శబ్దాలంకారసంస్పృష్టి ఎట్లనగా-

వదనేతి :- ఇది మామకావ్యంలోని శ్లోకం. “వదన....శోభయా”- వదన = ముఖంయొక్క, సౌరభ = పరిమళమునందు, లోభ = అసక్తిచేత, పరిభ్రమత్

= తిరుగుచున్న, బ్రమర = తుమ్మెదలవల్ల కలిగిన, సంభ్రమ = కంగారుచేత, సంభృతశోభయా = పెంచబడిన శోభ గల, చలితయా = చలించిన, అలకలోల దృశా = ముంగురులచేత చంచలములైన నేత్రాలు గల, అన్యయా = మరియొక స్త్రీచేత, కలమేఖలాకలకలః = మదురమైన వడ్డాణంయొక్క కలకలం. విదదే = చేయబడెను.

వి. ఇక్కడ పూర్వార్థంలో భకారానుప్రాస, తృతీయచరణంలో లకానుప్రాస, నాల్గవ పాదంలో 'లకలోలకలో' అని యమకం. వీటికి పరస్పరము అపేక్ష లేదు. ఈ విధంగా స్వతంత్రాలైన వృత్త్యనుప్రాసయమకాలకు సంస్పృష్టి.

వృ. అర్థాలంకారసంస్పృష్టిస్తు-

శ్లో॥ లిమ్పుతీవ తమోఽజ్ఞాని వర్షతీవాఙ్మసం నభః.

అసత్పురుషసేవేవ దృష్టిద్విఫలతాం గతా.

568.

వృ. పూర్వత్ర పరస్పరనిరపేక్షా యమకానుప్రాసౌ సంస్పృష్టిం. ప్రయోజయతః; ఉత్తరత్ర తు తథావిధే ఉపమోత్పేక్షే.

వ్యా. అర్థేతి:- అర్థాలంకారాల సంస్పృష్టి ఎట్లనగా- లిమ్పుతీతి:- ఈ శ్లోకం. వెనక 417వ శ్లోకంగా వచ్చినది.

పూర్వత్రేతి :- వెనకటి (వదనేత్యాది) శ్లోకంలో పరస్పరనిరపేక్షాలైన యమకానుప్రాస లనే శబ్దాలంకారాలు సంస్పృష్టికి హేతువులైనవి. ఈ శ్లోకంలో అలాంటివే అయిన (పరస్పరనిరపేక్షాలైన) ఉపమ, ఉత్పేక్ష అనే అర్థాలంకారాలు సంస్పృష్టికి హేతువులైనవి.

వృ. శబ్దార్థాలంకారయోస్తు సంస్పృష్టిః-

గాథ. సో ణత్థి ఏత్థ గామే ఓ ఏ అం మహమహంతలాఅణ్ణం,

తరుణాణ హాఅలూడిం పరిసక్కన్తిం ణీవారేఙ్గి. 569.

“స నాన్త్యత్ర గ్రామే ఏనాం మహమహాయమానలావణ్యామ్

తరుణానాం హృదయలుణ్ణాకిం పరిష్వక్కమాణాం నివారయతి”

వృ. అత్రానుప్రాసో రూపకం చాన్యోన్యానపేక్షే. సంసర్గశ్చ తయోరేకత్ర వాక్యే చన్దసి వా సమవేతత్వాత్.

వ్యా. శబ్దేతి :- శబ్దాలంకార. అర్థాలంకారాల సంసృష్టి ఎట్లనగా-

సో ఇతి :- మహమహాయమానలావణ్యామ్ = ఉత్సవంగా, ఉత్సవంగా వీర్పడుతున్న లావణ్యం కలదీ, 'మహమల్లావణ్యామ్' అనే పాఠంలో కొంగ్రొత్త దిగా అవుతున్న లావణ్యం కలది అని అర్థం. తరుజానామ్ = యువకులయొక్క, హృదయలుణ్ణాకీమ్ = హృదయాన్ని దోచుకొనేదీ, పరిష్వక్కమాణామ్ = తగిన పురుషుడు దొరకకపోవడంచేత ఇటూ అటూ తిరుగుతున్న, వీనామ్ = ఈమెను, యః = ఎవడు, నివారయతి = నివారిస్తాడో, సః = అట్టివాడు, అత్ర గ్రామే = ఈ గ్రామంలో, నాస్తి = లేడు.

వి. ఇక్కడ పూర్వార్థంలో 'ఇత్తి' 'ఏత్త' అని తకారథకారరూప అనేక వ్యంజనాలకు ఒక్కమారు సామ్యం ఉన్నదిగాన చేకానుప్రాస అనే శబ్దాలంకారం. 'హృదయలుణ్ణాకీమ్' అన్నప్పుడు రూపకం అనే అర్థాలంకారం. ఈ రెండింటికీ పరస్పరాపేక్ష లేదు. అందుచేత సంసృష్టి.

అత్రేతి :- ఇక్కడ అనుప్రాస, రూపకమూ, పరస్పరాపేక్ష లేనివి. అలంకారాల సంసర్గం అనగా అవి ఒక వాక్యంలో కాని చందస్సు (శ్లోకం)లో కాని కలిసి ఉండడం.

61. సంకరం

కా. అవిశ్రాన్తిజుషామాత్మన్యజ్గజ్జీత్వం తు సంకరః.

వృ. ఏతే ఏవ యత్రాత్మని అనాసాదితస్వతన్త్రభావాః పరస్పరమ్ అనుగ్రాహ్యనుగ్రాహకతాం దధతి స ఏషాం సంకీర్యమాణస్వరూపత్వాత్ సంకరః. ఉదాహరణమ్.

శ్లో॥ ఆత్మే సీమన్తరత్నే మరకతిని హృతే హేమతాటజ్కపత్రే
లుప్తాయాం మేఖలాయాం ఝటితి మణితులాకోటియుగ్మే గృహీతే.

శోణం బిమ్బోష్ఠకాంత్యా త్వదరిమృగదృశామిత్వరీణామరణ్యే
రాజన్ గుణ్ణాఫలానాం స్రజ ఇతి శబరా నైవ హారం హరన్తి.

వృ. అత్ర తద్గుణమపేక్ష్య బ్రాన్తి మతా ప్రాదుర్భూతమ్. తదా
శ్రయేణ చ తద్గుణః సచేతసాం ప్రభూతచమత్కృతినిమిత్తమితి అన
యోరజ్గాజ్జిభావః. యథా- వా.

వ్యా. అవిశ్రాంతిః- ఆత్మని=తనయందు. అవిశ్రాన్తి జుషామ్=విశ్రాంతిని
పొందని అలంకారాలకు, అజ్గాజ్జిత్వమ్ = అంగాంగిభావం, సంకరః = సంకరము.

ఏతే ఇతి :- ఈ అలంకారాలే, ఎక్కడ, తమయందు స్వాతంత్ర్యమును
పొందనివై వరస్పరము అనుగ్రహ్యనుగ్రహకత్వాన్ని ధరిస్తాయో అప్పుడు
అవి ఒకదానితో ఒకటి కలిసిపోయిన స్వరూపం కలవి అవడంచేత అది సంకరం.

వి. సంస్పృష్టిలో ఏ అలంకారానికి ఆ అలంకారం ఆత్మవిశ్రాంతం అయి,
అనగా తనంతట తాను పూర్ణమై, స్వతంత్రమై ఉంటుంది. అందుచేత వాటి
సంస్పృష్టి; తిలతండులాల సంస్పృష్టి వంటిది. సంకరంలో ఒకచోట ఉన్న అలంకా
రాలు ఆత్మవిశ్రాంతాలు కాక ఒకదానిమీద మరొకటి ఆధారపడి ఉంటాయి.
అందుచేత దీనిలో వాటి కలయిక క్షీరసీరసంకరం వంటిది ఉదాహరణం.

ఆత్రే ఇతి:- రాజన్ = రాజా! అరణ్యే=అరణ్యంలో, ఇత్వరీణామ్ = వెళ్లు
చున్న, త్వదరిమృగదృశామ్ = నీ శత్రుస్త్రీలయొక్క, సీమన్తరత్నే = పాపిడి
యందలి రత్నం, ఆత్రే = గ్రహించబడిందగుచుండగా, మరకతిని = మరకత
మాణిక్యాలు గల, తాటజ్కపత్రే = కర్ణాలంకారం, హృతే = హరించబడిందగు
చుండగా, మేఖలాయామ్ = వడ్డాణము, ఝటితి = శీఘంగా. లుప్తాయామ్ = తెంపి
వేయబడగా, మణితులానోటియుగ్మే = రత్నములు పొదిగిన అందెల ద్వయం,
గృహీతే = గ్రహించబడిన దగుచుండగా, బిమ్బోష్ఠకాంత్యా = దొండపండు వంటి
పెదవుల కాంతిచేత, శోణమ్ = ఎఱ్ఱనైన, హారమ్ = ముత్యాలహారాన్ని, గుణ్ణా
ఫలానామ్ = గులివెంతగింజల, స్రజః ఇతి = మాలలు అని, శబరాః = బోయవాళ్లు,
నైవ హరన్తి = హరించడంలేదు.

వి. ఇక్కడ ముత్యాలహారాన్ని చూచి గుంజాఫలాలమాలిక అని బ్రాంతి

కలగడానికి ముత్యాల రంగు బింబోష్ఠరుచిచేత మారిపోవడం కారణం, ఇది తద్గుణాలంకారం. ఈ తద్గుణాలంకారం బ్రాంతిమదలంకారానికి కారణం కాబట్టి దానికి అనుగ్రహకం, అది అనుగ్రహ్యం. తద్గుణాలంకారం బ్రాంతిమదలంకార సాహాయ్యంచేత చమత్కారాతిశయాన్ని కలిగిస్తున్నది కాబట్టి ఈ రెండు అలంకారాలకీ అంగాంగిభావరూప మైన సంకరం. తద్గుణాలంకారం అంగం, బ్రాంతిమదలంకారం అంగి. ఈ విషయమే చెపుతున్నాడు.

అత్రేతి:- ఇక్కడ తద్గుణాలంకారాన్ని ఆధారంగా చేసికొని బ్రాంతి మదలంకారం పుట్టింది. ఆ బ్రాంతిమదలంకారాన్ని ఆశ్రయించుకొని తద్గుణాలంకారం సహృదయులకు అధికమైన చమత్కారం కలగడానికి నిమిత్తం అవుతున్నది. అందుచేత వాటికీ అంగాంగిభావసంబంధం. మరొక ఉదాహరణం ఎట్లనగా.

శ్లో॥ జటాభాభిర్భాభిః కరదృతకలజ్జాక్షవలయో
వియోగివ్యాపత్రేరివ కలితవైరాగ్యవిశదః,
పరిప్రేజ్ఞత్రాపరికరకపాలాఙ్కితతలే
శశీ భస్మాపాణ్డుః పితృవన ఇవ వ్యోమ్ని చరతి.

వృ. ఉపమా, రూపకమ్, ఉత్పేక్ష, శ్లేషశ్చేతి చత్వారోఽత్ర పూర్వవత్ అజ్ఞాజ్ఞితయా ప్రతీయంతే.

వ్యా. జటేతి:- జటాభాభిః = జటలవంటి కాంతి గల, భాభిః = కిరణములతో కూడినవాడు, కరదృతకలజ్జాక్షవలయః = హస్తమునందు ధరించబడిన కలంకం అనే అక్షమాల (జపమాల) కలవాడు, వియోగివ్యాపత్రేః ఇవ = వియోగులకు ఆపద కలగడంవల్లవలె, కలితవైరాగ్యవిశదః = పొందబడిన వైరాగ్యంచేత శుభ్రమైనవాడు, శుద్ధాంతఃకరణుడు అని రెండవ అర్థం. భస్మాపాణ్డుః = భస్మం వలె (భస్మంచేత అని మరొక అర్థం) తెల్లనైన, శశీ = చంద్రుడు, పరిప్రేజ్ఞత్రాపరికరకపాలాఙ్కితతలే = కదలుచున్న నక్షత్రసముదాయం అనే కపాలాలచేత చిహ్నితమైన ప్రదేశం గల, పితృవనే ఇవ = శ్మశానము వలె ఉన్న, వ్యోమ్ని = ఆకాశంమీద, చరతి = సంచరిస్తున్నాడు.

ఇక్కడ - 'జటాభాభిః భాభిః', 'పితృవనే ఇవ వ్యోమ్ని' అన్నచోట్ల ఉపమా

లంకారం. 'కలజ్జాక్షవలయః' 'తారాపరికరకపాల' అనే చోట రూపకాలంకారం. 'వియోగివ్యాపత్రేరివ' అన్నప్పుడు ఉత్పేక్ష. 'వైరాగ్యవిశదః' అనే చోట శ్లేష. ఈ నాలుగు అలంకారాలు పరస్పరం అంగాంగిభావంతో కనబడుతున్నాయి. ఉత్పేక్ష శ్లేషకి అంగం. ఉత్పేక్ష ఉండడంచేతనే 'విశద' శబ్దానికి రెండర్థాలు చెప్పవలసి వచ్చింది. శ్లేష ఉపమారూపకాలకి అంగం. దానివల్ల నిర్వేదం సూచించబడడంచేతనే జటలు, అక్షమాల ధరించడం కుదురుతుంది. 'తారాపరికరకపాల' అనే రూపకం 'పితృవనే ఇవ' అనే ఉపమకు అంగం. వీటి అన్నింటినీ పట్టి చంద్రునియందు మహాయోగివ్యవహారం గమ్యం అవడంచేత 'సమాసోక్తి'. ఈ విధంగా ఐదు అలంకారాలకు ఇక్కడ సంకరం. సమాసోక్తి స్పష్టంగా ఉండడంచేత మూలకారుడు చెప్పలేదని వ్యాఖ్యాతలు. ఇక్కడ సమాసోక్తి లేదని కొందరు వ్యాఖ్యాతల అభిప్రాయం.

ఉపమా ఇతి:- ఉపమ, రూపకం, ఉత్పేక్ష, శ్లేష అనే నాలుగు అలంకారాలు ఇక్కడ వెనుక చెప్పిన విధంగా అంగాంగిభావంతో ప్రతీతములు అవుతున్నాయి.

వృ. కలజ్జ ఏవాక్షవలయమితి రూపకపరిగ్రహే కరదృతత్వమేవ సాధకప్రమాణతాం ప్రతిపద్యతే. అస్య హి రూపకత్వే తిరోహితకలజ్జరూపమక్షవలయమేవ ముఖ్యతయావగమ్యతే, తస్మైవ చ కరగ్రహణయోగ్యతాయాం సార్వత్రికీ ప్రసిద్ధిః, శ్లేషచ్ఛాయయా తు కలజ్జస్య కరదారణమ్ అసదేవ ప్రత్యాసత్త్యా ఉపచర్య యోజ్యతే; శశాజ్జస్య కేవలం కలజ్జస్య మూర్త్యైవ ఉద్వహనాత్, కలజ్జః అక్షవలయమివ ఇతి తు ఉపమాయాం కలజ్జస్య ఉత్కటతయా ప్రతీతిః. న చాస్య కరదృతత్వం తత్త్వతోఽస్తితి ముఖ్యేఽప్యుపచార ఏవ శరణం స్యాత్.

వ్యా. కలజ్జ ఇతి:- 'కలంకమే అక్షవలయం' అని రూపకాన్ని అంగీకరించడంలో కరదృతత్వమే, చేతితో పట్టుకొనబడడమే, సాధకప్రమాణత్వాన్ని పొందుతుంది. ఇది రూపకం అయినప్పుడు కలంకరూపాన్ని తిరోహితం చేసిన అక్షవలయమే ముఖ్యంగా తెలియబడుతుంది. కరగ్రహణయోగ్యత దానికే ఉన్నదని అంతటా ప్రసిద్ధి ఉన్నది. శ్లేషచ్ఛాయచేత కలంకాన్ని కరంచేత ధరించడం

అనేది లేకపోయినా సామీప్యంచేత ఆరోపించి అన్వయించబడుతుంది. శశాంకునిచేత కలంకం మూర్తీచేతనే ధరించబడుతున్నది కదా ? అక్షవలయం వలె ఉన్న కలంకం అని ఉపమ చెప్పిన పక్షంలో కలంకం ఉత్కటంగా, ప్రధానంగా, ప్రతీతం అవుతుంది. వాస్తవంలో దీనికి కరదృతత్వం లేదు గాన ముఖ్యమైన దాని విషయంలో కూడ ఉపచారమే శరణం అవుతుంది.

వి. "కరదృతకలజ్జాక్షవలయః" అనే పదానికి కరంచేత ధరించబడిన కలంకాక్షవలయం కలవాడు, అనగా కలంకాక్షవలయాన్ని కరంలో ధరించినాడు అని అర్థం. ఇక్కడ 'కలంకాక్షవలయ' అనే పదానికి 'కలంకమే అక్షవలయం' అని అర్థం గ్రహిస్తే రూపకాలంకారం అవుతుంది. 'అక్షవలయం వంటి కలంకం' అని అర్థం చెప్పితే ఉపమాలంకారం అవుతుంది. రూపకాలంకారంలో ఆరోపించబడే అక్షవలయానికి ప్రాధాన్యం ఉంటుంది. ఉపమాలంకారంలో ఉపమేయమైన కలంకానికి ప్రాధాన్యం ఉంటుంది. ఇక్కడ ఏ అలంకారం అనే విషయాన్ని ప్రక్కనున్న పదాలతో అన్వయించడానికి వీలుగా ఉండడం, లేకపోవడం అనేదాన్ని వట్టి నిర్ణయించాలి. కలంకాక్షవలయాన్ని కరంతో పట్టుకున్నట్లు చెప్పబడు తూన్నది. చేతిలో పట్టుకోవడం అనేది అక్షవలయం విషయంలోనే కుదురుతుంది కాబట్టి అక్షవలయానికి ప్రాధాన్యం వచ్చే విధంగా అలంకారం అంగీకరించాలి. అది రూపకాలంకారమే. కలంకాన్ని చేతితో పట్టుకొనడం కుదరదు గాన కలంకానికి ప్రాధాన్యం వచ్చే ఉపమాలంకారం గ్రహించకూడదు.

రూపకాలంకారం గ్రహించిన పక్షంలో కూడా కపాలంమీద అక్షవలయ త్యాన్ని ఆరోపించడానికి సమానధర్మం ఏదో చూపించాలి కదా? ఆ సమానధర్మం ఏది అని ఆశంక కలగవచ్చు. దానికి సమాధానం ఏమనగా కరదృతత్వమే సమానధర్మం. చంద్రుడు కలంకాన్ని కరాలతో (కిరణాలతో) ధరిస్తున్నాడు కాబట్టి, 'కర' శబ్దానికి ఇక్కడ శ్లేష. అయితే ఈ శ్లేష కూడా సరియైన శ్లేష కాదు. చంద్రుడు కలంకాన్ని తన శరీరంమీద ధరిస్తున్నాడు కాని కిరణాలలో కాదు. అందుచేత 'కిరణాలలో కలంకాన్ని ధరిస్తున్నాడు' అనేదానిని 'కిరణాలతో సంబంధించిన శరీరంమీద ధరిస్తున్నాడు' అని ఔపచారిక (లాక్షణిక) ప్రయోగంగా అంగీకరించాలి. ఈ విధంగా కరదృతత్యాన్ని సమర్థించుకుని దాన్ని సాధారణ ధర్మంగా గ్రహించవచ్చు.

ఉపమాలంకారం గ్రహించిన పక్షంలో కూడ లేని కరదృతత్వాన్ని బాప చారికంగా అంగీకరించవచ్చును కదా అని ఆశంకించవచ్చు, కాని ఉపమను అంగీకరించిన పక్షంలో కలంకం ముఖ్యం అవుతుంది కాబట్టి ముఖ్యమైన కలంకం విషయంలో కరదృతత్వంలో (చేతిలో ధరించడంలో) లాక్షణికత్వం అంగీకరించవలసివస్తుంది. తప్పనిసరిగా లక్షణ అంగీకరించవలసి ఉన్నప్పుడు అప్రధానమైనదాని విషయంలో అంగీకరించడం యుక్తం కాని ప్రధానమైనదాని విషయంలో అంగీకరించకూడదు అని శాస్త్రసంప్రదాయం.

రూపకాలంకారపక్షంలో కలంకం అప్రధానమైనది. దాని విషయంలో కరదృతత్వం (కిరణాలలోధరించబడడం) కుదర్చడం కోసం లక్షణను అంగీకరిస్తున్నాం. ఉపమాపక్షంలో కలంకం ప్రధానం అవుతుంది. దానికి కరదృతత్వం (చేతిలో ధరించబడడం) కుదరదానికి లక్షణమ అంగీకరించవలసివస్తుంది అని భావం.

వృ. ఏవంరూపశ్చ సంకరః శబ్దాలంకారయోరపి పరిదృశ్యతే.
యథా-

శ్లో॥ రాజతి తటీయమభిహతదానవరాసాతిపాతిసారావనదా,
గజతా చ యూథమవిరతదానవరా సాతిపాతి సారావనదా.

వృ. అత్ర యమకమనులోమప్రతిలోమశ్చ చిత్రభేదః పాదద్వయగతే పరస్పరాపేక్షే.

వ్యా. ఏవమితి:- ఈ విధమైన అంగాంగిభావరూపసంకరం శబ్దాలంకారాలలో కూడ కనబడుతున్నది. ఎట్లనగా-

రాజతీతి:- ఇది రత్నాకరకవిరచించిన హరవిజయం పంచమసర్గలో పర్వత వర్ణన ప్రస్తావంలోని శ్లోకం. అభిహతదానవరాసా = కొట్టబడిన (తొలగిన) దానవుల క్రీడ కలది, అతిపాతిసారావనదా = శీఘ్రంగా ప్రవహిస్తున్న ధ్వనితో కూడిన నెలయేళ్లు కలదీ అయిన, ఇయమ్ = ఈ, తటీ = ఒడ్డు, రాజతి = ప్రకాశిస్తున్నది. అవిరత దానవరా = ఎడతెగని మదోదకంచేత శ్రేష్ఠమైన, సారా = శ్రేష్ఠమైన, వనదా = వనాలను ఖండించే, సా = ఆ, గజతా చ = గజసముదాయం కూడ, యూథమ్ = గుంపును, అతిపాతి = బాగా రక్షిస్తున్నది.

అత్రేతి:- ఇక్కడ రెండు పాదాలలో ఉన్న యమకం, అనులోమప్రతి-
లోమం అనే చిత్రబేదమూ, పరస్పరాపేక్ష గలవి.

రెండవ పాదం నాల్గవ పాదంలో ఆవృత్తిచేయబడింది. ఈ రెండు పాదాల
లోను అనులోమప్రతిలోమం అనే శబ్దచిత్రం ఉన్నది ఆ పాదాల మొదటి అక్షరం
నుంచి చదవగా ఏది వస్తుందో చివరిఅక్షరం నుంచి వెనుకకు చదవగా అదే
వస్తుంది. ఈ రెండు శబ్దాలంకారాలకు పరస్పరాపేక్ష ఉండడంచేత అంగాంగి భావ
సంకరం. ఒకదానివల్ల కలిగే చమత్కారమే గొప్పది. రెండవది కూడా ఉండ
డంతో ఆ చమత్కారం అత్యధికం అయింది కాబట్టి పరస్పరపాపేక్షత్వం అని
ఏదో విధంగా సరిపెట్టుకోవాలి. నిజానికి ఇక్కడ సంస్పృష్టిని అంగీకరించడమే
న్యాయం.

కా. ఏకస్య చగ్రహే న్యాయదోషాభావాదనిశ్చయః. 140

వృ. ద్వయోర్భహూనాం వా అలంకారాణామేకత్ర సమావేశేఽపి
విరోధాత్ న యత్ర యుగపదవస్థానం, న చైకతరస్య పరిగ్రహే సాధకం,
తదితరస్య వా పరిహారే బాధకమస్తి యేనైకతర ఏవ పరిగృహ్యేత స
నిశ్చయాభావరూపో ద్వితీయః సంకరః. సముచ్చయేన సంకరస్యై
వాక్షేపాత్. ఉదాహరణమ్-

గాథ. జహ గహిరో జహ రతిణణిబ్బరో జహ అ ణిమ్మలచ్చాట,
తహ కిం విహిణా ఏసో సరసవాణీట జణిహీ ణ కిట.

“యథా గమ్పిరో యథా రత్ననిర్భరో యథా చ నిర్మలచ్చాయః,
తథా కిం విధినా ఏష సరసపానీయో జలనిధిర్న కృతః”

వృ. అత్ర సముద్రే ప్రస్తుతే విశేషణసామ్యాదప్రస్తుతప్రతీతేః
కిమసౌ సమాసోక్తిః, కిమ్ అభేరప్రస్తుతస్య ముఖేన కస్యాపి తత్సమగుణ
తయా ప్రస్తుతస్య ప్రతీతేః ఇయమప్రస్తుతప్రశంసా ఇతి సందేహః.
యథా వా-

వ్యా. ఏక న్యేతి:- ఏకస్య=ఒక ఆలంకారంయొక్క, గ్రహే=గ్రహించడంలో, న్యాయదోషాభావాత్=న్యాయం కాని, దోషం కాని లేకపోవడంచేత, అనిశ్చయః చ=నిశ్చయం లేకపోవడం కూడ సంకరం.

ద్యయోరితి:- రెండు లేదా అంతకంటె ఎక్కువ సంఖ్యలో ఉన్న ఆలంకారాలకు ఒక చోట సమావేశం ఉన్నా (అవకాశం ఉన్నా) విరోధంవల్ల ఎక్కడ ఒకే సమయంలో అవి ఉండడం కుదరదో, ఒకదానిని అంగీకరించడానికి సాధకప్రమాణం గాని, రెండవదానిని పరిహరించడానికి బాధకప్రమాణం గాని లేదో, అందుచేత ఏదో ఒకదానిని అంగీకరించడానికి ఆధారం లేదో అక్కడ నిశ్చయాభావరూపమైన (ఇక్కడ ఈ ఆలంకారాన్నే అంగీకరించాలి అనే నిశ్చయం లేకపోవడం అనే) సంకరం రెండవది. సముచ్చయంచేత సంకరమే ఆక్షేపింపబడుతుంది గదా. అనగా కారితో 'సంకరః' అనే పదం లేకపోయినా సముచ్చయార్థకమైన 'చ' ఉంది గాన దానిని వట్టి సంకరం అని గ్రహించాలి అని ఆర్థం. ఉదాహరణం.

జహ ఇతి:- "ఈ సముద్రం బ్రహ్మదేవునిచేత ఏ విధంగా గంభీరంగాను, ఏ విధంగా రత్నాలతో నిండినది గాను, ఏ విధంగా నిర్మలమైన కాంతిగలది గాను చేయబడిందో అదే విధంగా సరసమైన జలం కలదిగా కూడ ఎందుకూచేయబడలేదో!"

ఇక్కడ-సముద్రం ప్రస్తుతం అయి ఉండగా విశేషణాల సామ్యంచేత అప్రస్తుతమైన ఆర్థం స్ఫురించడంవల్ల సమాసోక్త్యలంకారమా, లేక అప్రస్తుతమైన సముద్రం ద్వారా ఆ సముద్రంతో సమానమైన గుణాలు గల ఒక ప్రస్తుతపురుషుడు స్ఫురించడంచేత ఇది అప్రస్తుతప్రశంసాలంకారమా అని సందేహం.

ఒకే వస్తువు ప్రస్తుతమూ! అప్రస్తుతమూ కూడ అవడానికి వీలు లేదు గాన ఈ రెండు ఆలంకారాలు ఇక్కడ ఉన్నా యని చెప్పడం కుదరదు. ఈ ఆలంకారమే చెప్పాలనే సాధకప్రమాణం గాని, ఆ ఆలంకారం చెప్పకూడదు అని బాధకప్రమాణం కాని లేదు. అందుచేత సందేహమే అని ఆర్థం. మరొక ఉదాహరణం ఎట్లనగా-

శ్లో॥ నయనానన్దదాయీన్దోర్బిమ్బమేతత్ప్రసీదతి,
అధునాపి నిరుద్ధాశమవిశీర్ణమిదం తమః.

వృ. అత్ర కిం కామస్యోద్దీపకః కాలో వర్తతే ఇతి భజ్యంతరేణా. భిదానాత్ పర్యాయోక్తమ్, ఉత వదనస్యేన్దుబ్ధిమ్భతయా అధ్యవసానాత్ అతిశయోక్తిః, కిం వా ఏతదితి వక్త్రం నిర్దిశ్య తద్రూపారోపవశాత్ రూపకమ్, అథవా తయోః సముచ్చయవివక్షాయాం దీపకమ్, అథవా తుల్యయోగితా, కిము ప్రదోషసమయే విశేషణసామ్యాదాననస్యావగతౌ సమాసోక్తిః, ఆహోస్యిత్ ముఖనైర్మల్యప్రస్తావాత్ అప్రస్తుతప్రశంసా ఇతి సందేహాదయమేవ సంకరః.

వ్యా. :- నయనేతి నయనానన్దదాయ = నేత్రములకు ఆనందాన్ని ఇచ్చే, ఏతత్ = ఈ, ఇన్దోః బిమ్బమ్ = చంద్రబింబం, ప్రసీదతి = ప్రసన్నం అవు తున్నది. నిరుద్దాశమ్ = కప్పబడిన దిక్కులు గల, తమః = చీకటి, అదునాపి = ఇప్పటికి కూడ, అవిశీర్ణమ్ = నశించలేదు.

అత్రేతి :- ఇక్కడ. కామోద్దీపకమైన కాలం వచ్చింది అనే విషయాన్ని మరొక భంగిలో చెప్పడంచేత పర్యాయోక్తాలంకారమా, లేక ముఖాన్ని చంద్ర బింబంగా అధ్యవసానం చేయడంచేత, అనగా ముఖాన్ని మనస్సులో పెట్టుకొని 'చంద్రబింబం' అనడంచేత, అతిశయోక్త్యలంకారమా, లేదా 'ఏతత్' అనేదాని చేత ఎదురుగా ఉన్న ముఖాన్ని నిర్దేశిస్తూ దానిమీద చంద్రబింబత్వాన్ని ఆరో పించడంవల్ల రూపకాలంకారమా లేదా ఈ ముఖమూ చంద్రబింబమూ కూడ ప్రసన్నం అవుతున్నాయి అని చెప్పడంచేత ఒకటి ప్రకృతము మరొకటి అప్ర కృతము కాగా) దీపకాలంకారమా, లేదా (రెండూ ప్రకృతాలో అప్రకృతాలో అవడంచేత) తుల్యయోగితాలంకారమా, ప్రదోషసమయంలో, విశేషణసామ్యం వల్ల ముఖం స్ఫురించడంచేత సమాసోక్త్యలంకారమా లేదా ప్రస్తుతమైన ముఖం యొక్క నైర్మల్యాన్ని ప్రస్తావించడంవల్ల అప్రస్తుతప్రశంసయా అని అనేక అలంకారాలసందేహం ఉండడంవల్ల సంకరం.

వృ. యత్ర తు న్యాయదోషయోరన్యతరస్యావతారః తత్ర ఏకతరస్య నిశ్చయాత్ న సంశయః. న్యాయశ్చ సాధకత్వమ్, అను కూలతా. దోషోఽపి బాధకత్వమ్. ప్రతికూలతా. తత్ర.

“సౌభాగ్యం వితనోతి వక్త్రశశినో జోత్స్నేవ హాసద్యుతిః”

ఇత్యత్ర ముఖ్యతయా అవగమ్యమానా హాసద్యుతిర్వక్త్రే ఏవానుకూల్యం భజతే ఇత్యుపమాయాః సాధకమ్, శశిని తు న తథా ప్రతికూలేతి రూపకం ప్రతి తస్యా అబాధకతా.

వ్యా. యత్రేతి :- ఎక్కడ న్యాయదోషాలలో ఏదో ఒకదానికి ప్రవేశం ఉంటుందో, అక్కడ అసగా న్యాయం కాని, దోషం కాని ఉన్నప్పుడు, ఒక దానిని, (ఒక అలంకారాన్ని) నిశ్చయించడం వల్ల సంశయం ఉండదు. న్యాయం అనగా సాధించడం, అనగా ఆ అలంకారానికి అనుకూలంగా ఉండడం. దోషం అనగా బాధకత్వం. అనగా ఆ అలంకారానికి ప్రతికూలంగా ఉండడం. “వక్త్రశశియొక్క హాసద్యుతి వెన్నెలవలె సౌభాగ్యాన్ని కలిగిస్తున్నది” అనే చోట ముఖ్యంగా కనబడే హాసద్యుతి వక్త్రం విషయంలోనే అనుకూల్యాన్ని పొందింది కాబట్టి ఇది ఉపమకు సాధకం. అయితే చంద్రుని విషయంలో ఆ విధంగా ప్రతికూలం కాదు కాబట్టి రూపకాన్ని గూర్చి అది బాధకం కాదు.

పై శ్లోకపాదంలో ‘వక్త్రశశినః’ అన్నప్పుడు ‘ముఖమే చంద్రునియొక్క’ అని రూపకం గ్రహించాలా, “చంద్రుని వంటి ముఖంయొక్క” అని ఉపమాలంకారం గ్రహించాలా అని సందేహం. “హాసద్యుతి, అనగా నవ్వుయొక్క కాంతి, సౌందర్యాన్ని విస్తరింపజేస్తున్నది” అని చెప్పడంచేత హాసద్యుతి ప్రధానంగా కనబడుతుంది హాసం అనేది ముఖానికే యుక్తం గాన ముఖానికి ప్రాధాన్యం వచ్చేటట్లు ఉపమాలంకారమే గ్రహించాలి. ఈ విధంగా ఇక్కడ ‘హాసద్యుతిః’ అనేది ఉపమాసాధకం అని అర్థం. అయితే ముఖమే చంద్రుడు అని రూపకాలంకారం గ్రహించి చంద్రునికి ప్రాధాన్యం ఇవ్వడానికి ఇది, హాసద్యుతి, ప్రతికూలం కాదు. ఏదో విధంగా, లక్షణచేత, ‘వికాసకాంతి’ అని అర్థం చెప్పితే చంద్రుడికి అన్వయిస్తుంది కదా. ఈ విధంగా ఇక్కడ ఒక అలంకారం విషయంలో అనుకూల్యం ఉన్నా మరొకదాని విషయంలో ప్రాతికూల్యం లేదు. అనుకూల్యాన్ని పట్టి ఉపమాలంకారమే గ్రహించాలి.

శ్లో॥ “వక్త్రేన్ద్ర తవ సత్యయం యదపరః శీతాంశురుజ్జృమ్భతే”

ఇత్యత్ర అపరత్వమిన్దోరనుగుణం, న తు వక్త్రస్య ప్రతికూలమితి రూపకస్య సాధకతాం ప్రతిపద్యతే న తూపమాయా బాధకతామ్.

“రాజనారాయణం లక్ష్మీస్వామలిజ్జతి నిర్భరమ్” 577

ఇత్యత్ర పునరాల్లిజ్జనముపమాం నిరస్యతి, సదృశం ప్రతి పర
ప్రేయసీప్రయుక్తస్య ఆల్లిజ్జనస్య అసంభవాత్.

వ్యా. వక్త్రేన్దౌ ఇతి :- ఇది రత్నావళిలో సాగరికతో రాజు అంటూన్న
మాటల సందర్భంలోని శ్లోకం తృతీయపాదం.

“కిం పద్మస్య రుచిం న హన్తి నయనానందం విధత్తే న కిం
వృద్ధిం వా యుషకేతనస్య కురుతే నాలోకమాత్రేణ కిమ్,
దర్పః స్యాదమృతేన చేదిహ తవాప్యస్త్యేవ బిమ్బాదరే.”

అని పూర్తి శ్లోకం. “(నీ ముఖచంద్రుడు) పద్మకాంతిని సశింపచేయడం
లేదా? నేత్రాలకి ఆనందం కలిగించడం లేదా? చూడగానే మన్మథవృద్ధి
చేయడంలేదా? నీ ముఖచంద్రుడు ఉంటుండగా ఈ రెండవ చంద్రుడు
ఎందుకు విజృంభిస్తున్నాడు. అమృతంచేత గర్వం అయితే అది నీ బింబాధరంలో
మాత్రం లేదా?” అని దీని భావం.

వక్త్రమే చంద్రుడు’ అని రూపకాలంకారం అంగీకరించడానికి ఇక్కడ
‘అపరః’ (మరియొక) అనే పదం అనుకూలం. చంద్రునికి ప్రాధాన్యం వచ్చే
రూపకాలంకారం చెపితేనే ఈ చంద్రుడు ఉండగా ‘ఆ మరొక’ చంద్రుడు ఎందుకు
విజృంభిస్తున్నాడు అనడం యుక్తంగా ఉంటుంది. అయితే ‘చంద్రునివంటి
ముఖం’ అని ఉపమాలంకారాన్ని బాధించదు. “చంద్రునితో సమానమైన ముఖం
ఉండగా ఆ చంద్రుడు ఎందుకు” అని ఏదో విధంగా సమర్థించవచ్చును కదా?

“లక్ష్మీ రాజనారాయణుడవైన నిన్ను గాఢంగా ఆలింగనం చేసుకుంటూన్నది”
అన్నప్పుడు ‘రాజనారాయణం’ అనేది ‘రాజే నారాయణుడు’ అని రూపకమా,
లేక నారాయణునివంటి రాజు అని ఉపమయా అని సందేహం. పోలిక ఉన్నంత
మాత్రంచేత పరప్రేయసి ఒకనిని ఆలింగనం చేసుకొనదు. ‘లక్ష్మీః ఆల్లిజ్జతి’
అని చెప్పడంచేత లక్ష్మీ నారాయణుణ్ణి ఆలింగనం చేసుకుంటుంది కాబట్టి నారాయణు
నికి ప్రాధాన్యం వచ్చే రూపకం అంగీకరించాలి. ఆలింగనం ఇక్కడ ఉపమా
భాధకం.

శ్లో॥ “పాదామ్బుజం భవతు నో విజయాయ మఞ్జు,
మఞ్జీరశిఞ్జితమనోహరమమ్మికాయాః”

578

ఇత్యత్ర మఞ్జీరశిఞ్జితమ్ అమ్బుజే ప్రతికూలమ్, అసంభవాత్; ఇతి రూపకస్య బాధకం; న తు పాదేఽనుకూలమిత్యుపమాయాః సాధక మభిధీయతే. విద్యుపమర్ధినో బాధకస్య తదపేక్షయా ఉత్కటత్వేన ప్రతిపత్తేః. ఏవమన్యత్రాపి సుధీభిః పరీక్ష్యమ్.

వ్యా. పాదామ్బుజమితి :-.

“ఆనందమన్థరపురందరము క్తమాల్యం,
మౌలా హరేన నిహితం మహిషాసురస్య”

అనేది ఈ శ్లోకానికి పూర్వార్థం. ఈ శ్లోకం ధర్మాచార్యవిరచితమైన ‘పంచ స్తవి’ అనే దేవీస్తుతికావ్యంలోనిది. “ఆనందంతో మందుడైన (పూర్తిగా నిండిన) ఇంద్రునిచేత పూజార్థమై విడవబడిన (ఉంచబడిన) పుష్పమాలలు కలది, బలాత్కారంగా మహిషాసురుని శిరస్సుపైన ఉంచబడినది, నూపురాల మధురమైన ధ్వనిచేత మనోహరమూ అయిన అంబిక పాదాంబుజం మీకు విజయమును ఇచ్చుగాక” అని దీని భావం.

ఇక్కడ మంజీరశింజితం పద్మానికి ప్రతికూలం. దానిలో ఇది ఉండదు కదా? అందుచేత ‘పాదమే అంబుజము’ అని అంబుజానికి ప్రాధాన్యం ఇచ్చే రూపకం అంగీకరించకూడదు, ఇది రూపకానికి బాధకం. అయితే ‘మంజీర శింజితం’ పాదానికి అనుకూలం అవడంచేత పాదానికి ప్రాధాన్యం ఇచ్చే ఉపమకు అనుకూలం అని చెప్పకూడదు. ఎందుచేత ననగా-విధిని, పాదమునందు అంబుజ త్యాగోపాన్ని, విమర్శించే, బాధించే, బాధకం, సాధకంకంటె బలీయంగా, కొట్ట వచ్చినట్లు ముందుగా కనబడుతుంది. “మంజీరశింజితం చెప్పబడింది కాబట్టి ఇక్కడ రూపకం కుదరదు” అనే బాధకం ముందుగా కనబడిన తరువాత ఉపమా సాధకత్వం కనబడినా దాని కంటె ప్రాధాన్యం లేదు. రూపకత్యాగం బాధకాన్ని వట్టే జరిగిపోతుంది అని భావం. ఈ విధంగా ఇతర స్థలాలలో కూడ బుద్ధి మంతులు ఊహించుకొనవలెను.

అవ. మూడవ సంకరబేదాన్ని చెపుతున్నాడు.

కా. స్ఫుటమేకత్ర విషయే శబ్దార్థాలంకృతిద్వయమ్.
వ్యవస్థితం చ.

వృ. అభినే ఏవపదే స్ఫుటతయా యత్ ఉభావపి శబ్దార్థాలంకారౌ
వ్యవస్థాం సమాసాదయతః సోఽప్యపరః సంకరః. ఉదాహరణమ్.

శ్లో॥ స్పష్టోల్లసత్కిరణకేసరసూర్యబిమ్బ
విస్తీర్ణకర్ణికమథో దివసారవిన్దమ్.
శ్లిష్టాష్టదిగ్దలకలాపముఖావతార
బద్ధానకారమధుపావలి సంచుకోచ.

579

అత్ర ఏకపదానుప్రవిష్టౌ రూపకానుప్రపాసౌ.

వ్యా. స్ఫుటమితి :- ఏకత్ర విషయే = ఒకశబ్దంలో, శబ్దార్థాలంకృతి.
ద్వయమ్ = శబ్దార్థాలంకారాల ద్వయం, స్ఫుటమ్ = స్పష్టంగా, వ్యవస్థితం చ =
ఉన్నది అనేది ఏది కలదో అది కూడ సంకరమే.

అభినే ఇతి :- ఒకే పదంలో శబ్దార్థాలంకారాలు రెండూ స్పష్టంగా
ఉనికిని పొంది ఉన్నట్లయితే (ఉంటే) అది కూడ మరొక సంకరం. ఉదాహరణం.

స్పష్టోల్లసదితి :- ఇది రత్నాకరుని హరవిజయంలోని సంధ్యాకాలవర్తన
మట్టంలోని శ్లోకం. అథో = అటుపిమ్మట, "స్పష్టో.....కర్ణికమ్"-స్పష్ట =
స్పష్టంగా, ఉల్లసత్ = ప్రకాశిస్తూన్న, కిరణ = కిరణా లనే, కేసర = కింజల్కాలు
గల, సూర్యబిమ్బ = సూర్యబింబం అనే, విస్తీర్ణకర్ణికమ్ = పెద్దదైన కర్ణికం
(పుష్పం మధ్యలో ఉన్న దుద్దు) గల, "శ్లిష్టా.....అపలి"-శ్లిష్ట = కలసిన,
అష్టదిగ్దల = ఎనిమిది దిక్కు లనే దశముల, కలాప = సముదాయముయొక్క,
ముఖ = అగ్రభాగమునందు, అవతార = అవతరించడంచేత, బద్ధ = బంధింపబడిన,
అనగా అష్టదిగ్దలములమీద వ్యాపించిన, అన్తకార = అంతకారం అనే, మధుపావలి
= తుమ్మెదల; సముదాయం గల, దివసారవిన్దమ్ = పగలు అనే పద్యం, సంచుకోచ
= సంకోచించెను.

అతేతి :- ఇక్కడ రూపకానుప్రాసలు ఒకే పదంలో, 'కిరణకేసర' "సూర్యబిమ్మ విస్తీర్ణకర్ణిక" 'దిగ్దలకలాప' అనే ఒక్కొక్క పదంలో కలిసి ఉన్నాయి. అందుచేత సంకరం.

కా. తేనాసౌ త్రిరూపః పరికీర్తితః.

141

వృ. తదయమనుగ్రాహకతయా, సందేహేన, ఏకపదప్రతిపాద్యతయా చ వ్యవస్థితత్వాత్ప్రకార ఏవ సంకరో వ్యాకృతః. ప్రకారాంతరేణ తు న శక్యో వ్యాకర్తుమ్; ఆనన్త్యాత్ప్రభేదానామితి.

వ్యా. తేనేతి :- తేన=ఈ విధానం చేత, అసౌ=ఈ సంకరం, త్రిరూపః=మూడురూపాలు కలదిగా, పరికీర్తితః=చెప్పబడింది.

తదితి :- ఈ విధంగా అనుగ్రాహ్యనుగ్రాహకభావంచేత, సందేహంచేత, ఏకపదప్రతిపాద్యత్వంచేత నిశ్చితమై ఉండడంవల్ల మూడు ప్రకారాలే గల సంకరం ప్రతిపాదించబడింది. దీని ప్రభేదాలు అనంతములుగా ఉంటాయి. అందుచేత దీనిని మరొక ప్రకారంచేత నిరూపించడం శక్యం కాదు.

వృ. ప్రతిపాదితాః శబ్దార్థోభయగతత్వేన త్రైవిద్యజుషోఽలంకారాః. కుతః పునరేష నియయో యదేతాషాం తుల్యేఽపి కావ్యశోభాతిశయహేతుత్వే కశ్చిదలంకారః శబ్దస్య, కశ్చిదర్థస్య కశ్చిచ్ఛోభయస్య ఇతి చేత్-ఉత్తమత్ర, యథా కావ్యే దోషగుణాలంకారాణాం శబ్దార్థోభయగతత్వేన, వ్యవస్థాయామన్వయవ్యతిరేకావేవ ప్రభవతః. నిమిత్తాంతరస్యాభావాత్. తతశ్చ యోఽలంకారః యదీయాన్వయవ్యతిరేకావనువిధతే స తదలంకారో వ్యవస్థాప్యతే ఇతి. ఏవం చ యథా పునరుక్తవదాభాసః. పరంపరితరూపకం చ ఉభయోర్భావాభావానువిదాయితయా ఉభయాలంకారౌ తథా శబ్దహేతుకార్థాంతరన్యాసప్రభృతయోఽపి ద్రష్టవ్యాః. అర్థస్య తు వైచిత్ర్యమ్ ఉత్కటతయా ప్రతిభాసతే ఇతి వాచ్యాలంకారమధ్యే వస్తుస్థితిమనపేక్ష్యైవ లక్షితాః.

యోఽలంకారో యదాశ్రితః స తదలంకార ఇత్యపి కల్పనా

యామ్ అన్వయవ్యతిరేకావేవ సమాశ్రయితవ్యో. తదాశ్రయమ నరేణ విశిష్టస్యాశ్రయాశ్రయిభావస్య అభావాదిత్యలంకారాణాం యథోక్తనిమిత్త ఏవ పరస్పరవ్యతిరేకో జ్ఞాయాన్.

వ్యా. ప్రతిపాదితాః ఇతి :- కొందరు ఈ వాక్యాన్ని సంకరభేదాలను పరిగణించడం శక్యం కాదు అన్న వెనుకటి వాక్యంతో సమన్వయించి ఏమేమో వ్రాశారు. అది యుక్తంగా కనబడదు. ఈ బ్రాంతికి నాగేశుని ఉద్వేగతం కారణం అని తోస్తుంది. "ఆనన్త్యాత్తద్భేదానామ్ ఇతి" అనే దానితో సంకరాలంకారవిషయం వూర్తి అయిపోయింది. ఇప్పుడు అలంకారస్వరూపనామధేయాదుల నిర్ణయంకోసం మరొక ఘట్టాన్ని ఈ వాక్యంతో ప్రారంభిస్తున్నా డని చెప్పడం యుక్తం.

శబ్దగతములు, అర్థగతములు, ఉభయగతములూ అని మూడు విధాలైన అలంకారాలు ఇంతవరకు నవమదశమోల్లాసాలలో చెప్పబడ్డాయి. (ఆశంక) ఇవన్నీ శబ్దార్థరూపమైన కావ్యానికి శోభను కలిగించడంలో తుల్యములే అయినప్పుడు ఒక అలంకారం శబ్దానికి అలంకారం అనీ, ఒకటి అర్థానికి అలంకారం అనీ, ఒకటి రెండింటికి అలంకారం అనీ ఈ నియమం ఎలా కుదురుతుంది? (సమాధానం). కావ్యంలోని దోషగుణాలంకారాలలో కొన్ని శబ్దగతా లనీ, కొన్ని అర్థగతాలనీ, కొన్ని ఉభయగతా లనీ వ్యవస్థ ఏర్పరచడానికి అన్వయవ్యతిరేకాలే ఉపకరిస్తాయి; మరొక ఉపాయం ఏదీ లేదు అని వెనక శ్లేషాలంకారంలో చెప్పే ఉన్నాం. అందుచేత ఏ అలంకారం విషయంలో, (శబ్ద-అర్థ-శబ్దార్థోభయాలలో) దేని అన్వయవ్యతిరేకాలు కుదురుతాయో ఆ అలంకారం దానికి సంబంధించినది అని వ్యవస్థ చెయ్యబడుతుంది. 'పునరుక్తవదాభాస' 'పరంపరితరూపకం' ఈ రెండు అలంకారాలూ కూడ శబ్దార్థాల రెండింటి భావాభావాలను, అనగా అన్వయవ్యతిరేకాలను, అనుసరించి ఉండడం చేత వాటిని ఏ విధంగా ఉభయాలంకారాలు అని అన్నామో అదే విధంగా అర్థాలంకారాలుగా చెప్పిన అర్థాంతరన్యాసం మొదలైన కొన్ని అలంకారాలను కూడా ఉభయాలంకారాలు అనడమే న్యాయం.

“ఉత్పాదయతి లోకస్య ప్రీతిం మలయమారుతః,
నను దాక్షిణ్యసంపన్నః సర్వస్య భవతి ప్రేయః”

“మలయమారుతం లోకానికి ప్రీతిని కలగజేస్తుంది. దాక్షిణ్యసంపన్నుడు అందరికీ ప్రేయుడు అవుతాడు కదా ?”

ఇది అర్థాంతరన్యాసానికి ఉదాహరణం. 'దాక్షిణ్య' శబ్దానికి దక్షిణానికి సంబంధించినది, దాక్షిణ్యం, అనగా మంచితనం, అని రెండర్థాలు ఉండడంచేత "మలయమారుతం అందరికీ ప్రీతిని కలిగిస్తూన్నది" అనేదానిని 'దాక్షిణ్యసంపన్నుడు అందరికీ ఇష్టుడు అవుతాడు కదా' అనే వాక్యంచేత సమర్థించడం కుదిరింది. ఇక్కడ 'దాక్షిణ్య' శబ్దం పరివృత్త్యసహం. దాన్ని తీసి మరొక పదం వేస్తే ఈ సమర్థనం కుదరదు. అందుచేత ఇక్కడ అర్థాంతరన్యాసం దక్షిణశబ్దాన్వయవ్యతిరేకానువిధాయిగా ఉంది. కొన్ని చోట్ల అలా లేకపోవచ్చు. అందుచేత దీనిని 'ఉభయాలంకారం' అనాలి. వెనుక నవమోల్లాసంలో ఉదాహరించిన 'సకలకలం పురమేతజ్ఞాతం సంప్రతి సుధాంశుబిమ్బమివ' ఇత్యాదులలో ఉపమ పరివృత్త్యసహమైన 'సకలకల' శబ్దంమీద ఆధారపడి ఉంది. అందుచేత ఉపమాలంకారం కూడా ఉభయాలంకారం అని చెప్పాలి. కాని అలా చెప్పడం లేదు. వీటి అన్నింటినీ యధార్థస్థితిని పరిగణించకుండా అర్థాలంకారాలు అంటున్నాం. దీనికి కారణం ఏమిటనగా వీటిలోని శబ్దవైచిత్ర్యం కంటే అర్థవైచిత్ర్యం ఉత్కటంగా, అత్యధికంగా, స్ఫురించడం.

ఏది శబ్దాలంకారం, ఏది అర్థాలంకారం, ఏది ఉభయాలంకారం అని నిర్ణయించడానికి ఆశ్రయాశ్రయిభావాన్ని పట్టి చూడాలి; అన్వయవ్యతిరేకాలు ఇందుకు ఉపయోగించవు అని కొందరి అభిప్రాయం. అనగా ఏ అలంకారం శబ్దాన్ని ఆశ్రయించి ఉంటుందో, అది శబ్దాలంకారం. అర్థాన్ని ఆశ్రయించి ఉండేది అర్థాలంకారం, రెండింటినీ ఆశ్రయించి ఉండేది ఉభయాలంకారం అని వీరి అభిప్రాయం. దీనికి సమాధానం ఏమనగా-ఆశ్రయాశ్రయిభావం నిర్ణయించడానికి కూడా అన్వయవ్యతిరేకాలు ఉపయోగించాలి. అన్వయవ్యతిరేకాలనగా ఏమిటి? ఈ శబ్దం లేదా అర్థం ఉంటే ఈ అలంకారం ఉంది; ఇది లేకపోతే ఇది లేదు అనికదా అన్వయవ్యతిరేకాలనగా? ఇదే ఆశ్రయాశ్రయిభావాన్ని నిర్ణయిస్తుంది. అందుచేత అన్వయవ్యతిరేకాలను పట్టి శాబ్దత్వార్థత్వాదులను నిర్ణయించాలి అని అంగీకరించి దీన్నిబట్టి వివిధాలంకారాలంకారాల మధ్య పరస్పరం బేదం అని చెప్పడమే యుక్తం.

ఆశ్రయాశ్రయిభావాన్ని చెప్పినవాడు రుయ్యకుడు. ఆ మతాన్నే ఇక్కడ నిర్దేశించడం జరిగిందని కొందరు వ్యాఖ్యాతలు వ్రాశారు. దీనిని పట్టి మమ్మటుడు

రుయ్యకుని తరవాతవా డని కొందరి అభిప్రాయం. నిజానికి ఇది ఉద్భటాచార్యుని కావ్యాలంకారసారసంగ్రహంలో కూడా ప్రతిపాదించబడింది. అందుచేత దానినే ఇక్కడ నిర్దేశించడం జరిగింది. దని చెప్పడం యుక్తం. ఇతరప్రమాణాల చేత రుయ్యకుడు మమ్మటునికి ఆర్యాచీను డని నిశ్చితంగా చెప్పవచ్చు. ఈ ఘట్టంలో రుయ్యకుని మతమే నిర్దేశించబడి నట్లు చెప్పినా మమ్మటునికి ఆర్యాచీ నత్వం రాదు. పరికరాలంకారంవరకే మమ్మటుడు కావ్యప్రకాశ వ్రాశాడనీ తరవాత భాగం అల్లటుడు పూరించడాడనీ విశ్వసనీయమైన సంప్రదాయం ఉంది. ఈ భాగం వ్రాసిన అల్లటుడు రుయ్యకునికి ఆర్యాచీనుడు కావచ్చును.

అవ. ప్రాచీనాలంకారికులు కొన్ని అలంకారదోషాలు చెప్పినారు కదా; మీరు ఎందుకు చెప్పడంలేదు అని ఆశంకించుకొని ఈ దోషాలు దోషప్రకరణంలో చెప్పిన దోషాలలో అంతర్గతాలవుతాయి, అందుచేత వేరుగా చెప్పవలసిన పని లేదు అని అంటున్నాడు.

కా. ఏషాం దోషా యథాయోగం సంభవంతోఽపి కేచన,

ఉక్తేష్వన్తర్భవన్తి న పృథక్ ప్రతిపాదితాః. 142

వృ. తథాపి :- అనుప్రాసస్య ప్రసిద్ధ్యభావః, వైఫల్యమ్, వృత్తి విరోధ ఇతి యే త్రయో దోషాః తే ప్రసిద్ధివిరుద్ధతామ్, అపృష్టార్థత్వమ్, ప్రతికూలవర్ణతాం చ యథాక్రమం న వ్యతిక్రామన్తి, తత్స్వభావత్వాత్. క్రమేణోదాహరణమ్-

వ్యా. ఏషామితి :- ఏషామ్ = ఈ అలంకారాలయొక్క, కేచన = కొన్ని, దోషాః = దోషాలు, సంభవన్తః అపి = సంభవిస్తున్నా కూడ, ఉక్తేషు = చెప్పబడిన దోషాలలోనే యథాయోగమ్ = యథాసంభవంగా, అన్తర్భవన్తి = అంతర్భావం చెందుతాయి గాన, పృథక్ = వేరుగా, న ప్రతిపాదితాః = ప్రతిపాదించబడలేదు.

తథాపితి :- అది యుక్తమే కదా. ప్రసిద్ధ్యభావం అనగా ప్రసిద్ధి లేక పోవడం, వైఫల్యం అనగా చమత్కారాన్ని కలిగించకపోవడం, వృత్తివిరోధం అనగా ఉపనాగరికాదివృత్తులకు విరోధం అనే ఏ మూడు అనుప్రాసదోషాలు చెప్ప

బడ్డాయో అవి వరసగా ప్రసిద్ధివిరుద్ధత్వం, అపుష్టారత్వం, ప్రతికూలవర్ణత్వం అనే దోషాలను అతిక్రమించవు; అనగా వీటి లోనే అంతర్గతాలౌతాయి. వీటి స్వభావం ఆ దోషాల స్వభావం ఒకటే. క్రమంగా ఉదాహరణలు ఎట్లనగా-

శ్లో॥ చక్రీ చక్రారపఞ్క్తిం హరిరపి చ హరీన్ ధూర్జటిర్ధూర్ధ్వజాగ్రా
నక్షం నక్షత్రనాథోఽరుణమపి వరుణః కూబరాగ్రం కుబేరః,
రంహః సంఘః సురాణాం జగదుపకృతయే నిత్యయుక్తస్య యస్య
స్తౌతిప్రీతిప్రసన్నోఽన్వహమహిమరుచేః సోఽవతాత్స్యన్దనోవః

వృ. అత్ర కర్మకర్మప్రతినియమేన స్తుతిః అనుప్రసాసానురోధే
నైవ కృతా న పురాణే తిహాసాదిషు తథా ప్రతీతేతి ప్రసిద్ధివిరోధః.

వ్యా- చక్రీతి :- ఇది మయూరకవి రచించిన సూర్యశతకంలోని పద్యం. జగదుపకృతయే = జగత్తుయొక్క ఉపకారం కొరకు, నిత్యయుక్తస్య = నిత్యమూ కట్టబడిన, సిద్ధం చేయబడిన, యస్య = ఏ రథంయొక్క, చక్రారపంఞ్క్తిమ్ = చక్రముయొక్క ఆకుల పంక్తిని, అన్వహమ్ = ప్రతిరోజూ, ప్రీతిప్రసన్నః సన్ = ప్రీతితో ప్రసన్నుడై, చక్రీ = విష్ణువు, స్తౌతి = స్తుతించునో, హరీన్ = గుఱ్ఱాలను, హరిరపి = ఇంద్రుడు స్తుతించునో, ధూర్ధ్వజాగ్రాన్ = కాడిని, ధ్వజాగ్రాలను, ధూర్జటిః = శివుడు స్తుతించునో, అక్షమ్ = ఇరుసును. నక్షత్రనాథః = చంద్రుడు స్తుతించునో, అరుణమపి = అరుణుణ్ణి, వరుణః = వరుణుడు స్తుతించునో, కూబరాగ్రమ్ = కాడి కట్టే మధ్య దూలమును, కుబేరః = కుబేరుడు స్తుతించునో, సురాణాం సంఘః = దేవతాసముదాయం, రంహః = వేగాన్ని స్తుతించునో, సః = అట్టి, అహిమరుచేః = సూర్యునియొక్క, స్మన్దనః = రథం, వః = మిమ్ములను, అవతాత్ = రక్షించుగాక.

అత్రేతి :- ఇక్కడ కర్మకర్మల ప్రతినియమంచేత, అనగా స్తుతిక్రియతో చక్రారపంక్తి కర్మ, చక్రీ కర్మ అనే విధంగా కర్మకర్మల నిర్ధారణ చేసి, వర్ణించిన స్తుతి అనుప్రసాసను అనుసరించి మాత్రమే చేయబడింది గాని దీనికి పురాణేతిహాసాదులలో ఇట్టిది జరుగుతున్నట్లు ప్రసిద్ధిలేదు గాన ప్రసిద్ధివిరోధం అనే దోషం.

శ్లో॥ భణ తరుణీ రమణమన్దిరమానన్దస్యన్దిసున్దరేన్దుముఖ
యది సల్లీలోల్లాపిని గచ్ఛసి తత్ కిం త్వదీయం మే. 581

అనణురణన్మణీమేఖలమవిరతశిజ్ఞానమజ్ఞామజ్ఞోరమ్,
పరిసరణమరుణచరణే రణరణకమకారణం కురుతే.. 582

వృ. అత్ర వాచ్యస్య విచిన్త్యమానం న కించిదపి చారుత్వం
ప్రతీయతే ఇత్యపుష్టార్థతేవానుప్రాసస్య వైఫల్యమ్.

వ్యా. భజేతి :- ఇవి రుద్రటాలంకారంలో ఉన్న శ్లోకాలు. అనన్దస్యన్దిసున్దరేన్దుముఖ=ఆనందాన్ని స్రవించే సుందరమైన చంద్రుని వంటి ముఖం కలదానా! సల్లీలోల్లాపిని=మంచి విలాసంతో మాటలాడేదానా! అరుణచరణే=ఎఱ్ఱని పాదాలు గలదానా? తరుణీ=ఓ! తరుణీ! రమణమన్దిరమ్=భర్తృగృహాన్ని గూర్చి, గచ్ఛసి యది=సీవు వెళ్ళుచున్నట్లయితే, అనణురణన్మణీమేఖలమ్=అధికంగా ధ్వనిచేస్తూన్న మాణిక్యాల వడ్డాణం కలది, అవిరతశిజ్ఞానమజ్ఞామజ్ఞోరమ్=ఎడ తెగకుండా ధ్వని చేస్తూన్న సుందరములైన అందెలు గలది అయిన, త్వదీయమ్ నీ సంబంధమైన, తత్ పరిసరణమ్=ఆ నడక, మే=నాకు, అకారణమ్=కారణం ఏమీ లేకుండానే, రణరణకమ్=ఉత్కంఠను, కిమ్=ఎందువలన, కురుతే=చేస్తూన్నది?

అత్రేతి :- ఇక్కడ ఆలోచించి చూడగా అర్థంలో ఏ కొంచెమూ కూడా సౌందర్యం కనబడడంలేదు. అందుచేత ఈ అనుప్రాసకు అపుష్టార్థత్వం అనే దోషం.

వృ. 'అకుణ్ఠోత్కణ్ఠయా' ఇతి అత్ర శృంగారే పరుషవర్ణాదమృరః పూర్వోక్తరీత్యా విరుద్ధ్యతే ఇతి పరుషానుప్రాసోఽత్ర ప్రతికూలవర్ణతైవ వృత్తివిరోధః.

వ్యా. అకుణ్ఠేతి:- చూ. 207వ శ్లోకం. ఇక్కడ శృంగారరసంలో పరుష వర్ణాల ఆదంబరం వెనుక (అష్టమోల్లాసంలో)చెప్పిన పద్ధతిలో విరుద్ధంగా ఉన్నది గాన ఇక్కడ పరుషానుప్రాసరూపమైన ఈ వృత్తివిరోధం, ఉపనాగరికావృత్తి

ఉపయోగించవలసిన చోట పరుషవృత్తిని ప్రయోగించడం అనే వృత్తివిరోధం ప్రతికూలవర్ణత్యదోషమే.

వృ. యమకస్య పాదత్రయగతత్వేన యమనమప్రయుక్తత్వం దోషః. యథా-

శ్లో॥ భుజ్జమ్మస్యేవ మణిః సదమ్భా
గ్రాహవక్తీర్దేవ నదీ సదమ్భాః,
దురన్తతాం నిర్ణయతోఽపి జన్తోః
కర్షన్తి చేతః ప్రసభం సదమ్భాః.

583

వ్యా. యమకస్యేతి :- యమకాన్ని మూడు పాదాలలో వచ్చేటట్లు నియమించడం అప్రయుక్తత్వదోషం క్రింద వస్తుంది. ఎట్లనగా-

భుజ్జమ్మస్యేతి :- సదమ్భాః = కపటంతో కూడినవాళ్ళు, సదమ్భాః = మంచి కాంతి గల, జలవాచకా లన్నింటినీ తేజోరూపార్థంలో ప్రయోగించడం అలవాటు, భుజ్జమ్మస్య = సర్పయొక్క, మణిః ఇవ = మణి వలె, సదమ్భాః = మంచి నీరు గల, గ్రాహవక్తీర్దా = మొసళ్ళతో నిండిన, నదీవ = నది వలె, దురన్తతామ్ = చెడ్డ పరిణామం కలుగుటను, నిర్ణయతః అపి = నిర్ణయించినవాడైనా, జన్తోః = పురుషునియొక్క, చేతః = చిత్తమును, ప్రసభమ్ = బలాత్కారంగా, కర్షన్తి = ఆకర్షిస్తారు.

వి. యమకం ఒకపాదంలో గాని, రెండు పాదాలలో గాని, నాలుగు పాదాలలోగానికవిప్రయోగాలలో ఉంది. కాని పాదత్రయంలోఉండదు. “యమకం తు విధాతవ్యం న కదాచిదపి త్రిపాత్” అని మూడు పాదాలలో యమకం నిషేధించబడింది. అందుచేత ఇక్కడ అప్రయుక్తత్వం అనే దోషం.

వృ. ఉపమాయామ్ ఉపమానస్య జాతిప్రమాణగతన్యూనత్వమ్ అధికతా వా తాదృశీ అనుచితార్థత్వం దోషః. ధర్మాశ్రయే తు న్యూనాధికత్వే యథాక్రమం హీనపదత్వమధికపదత్వం చ న వ్యభిచరతః. క్రమేణోదాహరణమ్.

శ్లో॥ చణ్డాలైరివ యుష్మాభిః సాహసం పరమం కృతమ్, 584

శ్లో॥ వహ్నిస్ఫులిజ ఇవ భానురయం చకాస్తి. 585

శ్లో॥ అయం పద్మాసనాసీనశ్చక్రవాకో విరాజతే.

యుగాదౌ భగవాన్ వేదా వినిర్మిత్సురివ ప్రజాః. 586

శ్లో॥ పాతాలమివ తే నాభిః స్తనౌ క్షితిధరోపమా,

వేణీదణ్డః పునరయం కాలిన్దీపాతసంనిభః. 587

వృ. అత్ర చణ్డాలాదిభిరుపమానైః ప్రస్తుతోఽర్థోఽత్యర్థమేవ కద
ర్థిత ఇతి అనుచితార్థతా.

వ్యా. ఉపమాయామితి :- ఉపమాలంకారంలో జాతిని పట్టి గాని, ప్రమా
ణాన్ని పట్టి గాని ఉపమానం న్యూనంగా ఉండడం, లేదా ఈ రెండింటిని పట్టి
అధికంగా ఉండడం అనుచితార్థత్వదోషం అవుతుంది. సామాన్య ధర్మంలో ఈ
న్యూనత్వ-అధికత్వాలు ఉంటే అవి క్రమంగా హీనపదత్వం అధికపదత్వం అనే
దోషాన్ని దాటివెళ్ళవు. అనగా ఆ దోషాలు అవుతాయి. క్రమంగా ఉదాహరణలు.

చణ్డాలైః ఇతి :- “మీచేత చండాలులచేత వలె గొప్ప సాహసం చేయ
బడింది”.

వి. ఇక్కడ ఉపమానం జాతిచేత ఉపమేయం కంటే న్యూనం గాన
అనుచితార్థత్వదోషం.

వహ్నితి :- “ఈ సూర్యుడు నిప్పు నెరసు వలె ప్రకాశిస్తున్నాడు”.

వి. ఇక్కడ ఉపమానం ప్రమాణంచేత ఉపమేయంకంటే న్యూనంగా
ఉన్నది గాన అనుచితార్థత్వదోషం.

అయమితి :- “పద్మాసనంమీద కూర్చొని ఉన్న ఈ చక్రవాకం యుగ
ప్రారంభంలో ప్రజలను నిర్మింపదలస్తూన్న బ్రహ్మదేవుడు వలె ప్రకాశిస్తున్నది”.

వి. ఇక్కడ ఉపమానం ఉపమేయంకంటే జాతిచేత చాల అధికమైనది
గాన పూర్వోక్తదోషమే.

పాతాలమితి :- “నీ నాభి పాతాలం వలె ఉంది. స్తనాలు వర్షతాల వలె ఉన్నాయి. ఈ దండం వలె పొడవైన జడ యమునాజలపాతం వలె ఉన్నది”.

వి. ఇక్కడ ఉపమానాలు ప్రమాణంచేత ఉపమేయాలకంటె చాలా పెద్దవిగాన పూర్వోక్తదోషమే.

అత్రేతి :- ఇక్కడ ప్రస్తుతమైన అర్థం, చండాలాద్యుపమానాలచేత పూర్తిగా తిరస్కరించబడిపోయింది. బెడగొట్టబడింది. అందుచేత అనుచితార్థత్వం అనే దోషం.

అవ. ధర్మాశ్రితమైన న్యూనత్వం హీనపదత్వంలో అంతర్గతం అని చెప్పడానికి ఉదాహరిస్తున్నాడు.

శ్లో॥ స మునిర్లాఞ్చితో మౌఞ్జ్యా కృష్ణాజినపటం వహన్,
వ్యరాజన్నీలజీమూతభాగ్లాఞ్చ ఇవాంశుమాన్. 588

వృ. అత్రోపమానస్య మౌఞ్జీస్థానీయః తడిల్లక్షణః ధర్మః కేనాపి పదేన న ప్రతిపాదిత ఇతి హీనపదత్వమ్.

వ్యా. మౌఞ్జ్యా = ముంజగడ్డి మొలత్రాడుతో, లాఞ్చితః = చిహ్నితుడైన, కృష్ణాజినపటమ్ = కృష్ణాజినం అనే వస్త్రాన్ని, వహన్ = ధరిస్తూన్న, సః మునిః = ఆ మునిః, నీలజీమూతభాగ్లాఞ్చః = నల్లని మేఘఖండంతో కూడిన, అంశుమానివ = సూర్యుడు వలె, వ్యరాజత్ = ప్రకాశించెను.

అత్రేతి:- ఇక్కడ ఉపమేయమైన మహర్షితో సంబంధించి ఉన్న మౌంజికి ప్రతిగా ఉపమానానికి సంబంధించి మెరుపు అనే ధర్మం చెప్పాలి. కాని ఏ పదం చేతా కూడ అది చెప్పబడలేదు; అందుచేత న్యూనపదత్వం అనే దోషం.

అవ. ధర్మాశ్రితమైన అధికత్వం అధికపదత్వంలో అంతర్గతం అని చెప్పడానికి ఉదాహరణం చూపుతున్నాడు.

శ్లో॥ స పీతవాసాః ప్రగృహీతశార్ఙ్గో
మనోజ్ఞభీమం వపురాప కృష్ణః.

శత హ్రదేన్ద్రాయుధవాన్ని శాయాం
సంస్పృజ్యమానః శశినేవ మేఘః.

589

వృ. అత్ర ఉపమేయస్య శఙ్ఖాదేరనిర్దేశే శశినో గ్రహణమతి
రిచ్యతే ఇత్యధికపదత్వమ్.

వ్యా. స ఇతి :- పీతవాసాః = పచ్చని వస్త్రం కలవాడు, ప్రగృహీతశార్ఙ్గః
= గ్రహింపబడిన శార్ఙ్గధనస్సుకలవాడూ అయిన, సః కృష్ణః = ఆ కృష్ణుడు, శత
హ్రదేన్ద్రాయుధవాన్ = మెరుపు ఇంద్రధనస్సు కల, నిశాయామ్ = రాత్రియందు,
శశినా = చంద్రునితో, సంస్పృజ్యమానః = కలుస్తూన్న, మేఘః ఇవ = మేఘం
వలె, మనోజ్ఞభీమమ్ = మనోహరమూ, భయంకరమూ కూడా అయిన, వపుః =
శరీరమును, ఆప = పొందెను.

అత్రేతి :- ఇక్కడ ఉపమేయమైన శంఖాదికం చెప్పనప్పుడు ఉపమాన
కోటిలో చంద్రుణ్ణి చెప్పడం అధికం అవుతుంది. అందుచేత ఇక్కడ అధిక
పదత్వదోషం.

వి. పీతవస్త్రానికి ప్రతిగా మెరుపు, శార్ఙ్గానికి ప్రతిగా ఇంద్ర ధనస్సు
చెప్పబడ్డాయి. శ్రీకృష్ణుడు శంఖంధరించాడు అని కూడా చెప్పి ఉన్నట్లయితే.
ఉపమానకోటిలో చంద్రుణ్ణి చెప్పడం యుక్తమే. ఉపమేయకోటిలో శంఖం చెప్పక
పోవడంచేత ఇది అధికపదత్వం అని భావం.

వృ. లిజ్జవచనభేదోఽపి ఉపమానోపమేయయోః సాధారణం,
చేత్ ధర్మమన్యరూపం కుర్యాత్ తదా ఏకతరస్యైవ తద్ధర్మసమన్వయా
వగతేః సవిశేషణస్యైవ తస్య ఉపమానత్వముపమేయత్వం వా ప్రతీయ.
మానేన ధర్మేణ ప్రతీయతే ఇతి ప్రకాంతస్యార్థస్య స్ఫుటమనిర్వాహాదస్య.
భగ్నప్రకమరూపత్వమ్. యథా-

శ్లో॥ చిన్తారత్నమివ చ్యుతోఽసి కరతో ధిజ్మన్దభాగ్యస్య మే.

శ్లో॥ సక్తవో భక్షితా దేవ శుద్ధాః కులవధూరివ.

891

లిజ్జేతి:- ఉపమానోపమేయాల లింగవచనభేదం కూడా సాధారణధర్మాన్ని మరోవిధంగా చేసినట్లయితే ఆ ధర్మం ఏదో ఒకదానికే అన్వయిస్తుంది. అప్పుడు ప్రతీయమానధర్మాన్ని పురస్కరించుకొని సవిశేషణమైనదానికే ఉపమానత్వం కాని ఉపమేయత్వం కాని ప్రతీతం అవుతుంది కాబట్టి ప్రారంభించిన విషయాన్ని స్పష్టంగా నిర్వహించకపోవడం వల్ల భగ్నప్రకమరూపం అవుతుంది.

వి. ఉపమానోపమేయాలు వేరు వేరు లింగాలలో కాని, వచనాలలో కాని ఉన్నప్పుడు సమానధర్మం వాటికి ఒకే విధంగా అన్వయించదు. ఉదాహరణకి "చన్ద్ర ఇవ ముఖం సున్దరమ్" అన్నప్పుడు ఉపమానమైన 'చంద్ర' శబ్దం పుం లింగంలోను ఉపమేయమైన 'ముఖ' శబ్దం నపుంసకలింగంలోనూ ఉన్నాయి. ఇక్కడ సాధారణధర్మవాచకమైన 'సున్దరమ్' అనే పదం నపుంసకలింగంలో ప్రయోగించబడింది. 'సున్దరమ్' అనేది సాధారణధర్మవాచకం అవడంచేత ఉపమానోపమేయవాచకాలు రెండింటితోను సమంగానే అన్వయించడం అవసరం. కాని ఇది నపుంసకలింగంలో ఉండడంచేత 'ముఖ' శబ్దంతో మాత్రమే అన్వయిస్తుంది కాని చన్ద్రశబ్దంతో అన్వయించదు. అందుచేత ఇది కేవలం ముఖానికి చెందిన విశేషధర్మం వలె కనబడుతుంది. చంద్రశబ్దంతో కూడా అన్వయించడం కోసం దీని లింగాన్ని మార్చి ఏదో శ్రమపడవలసి వస్తుంది. ఏ వస్తువైనా సవిశేషంగానే, అనగా సామాన్యధర్మంతో కూడినప్పుడే, ఉపమానం కాని ఉపమేయం కాని అవుతుంది. అందుచేత లింగవచనభేదాలు ఉన్నప్పుడు సామాన్యధర్మం ఒకదానితో ప్రత్యక్షంగా అన్వయించడం, మరొకదానితో మార్పులూ చేర్పులూ చేయడం ద్వారా అన్వయించడం అనే క్లేశం ఉంటుంది కాబట్టి ప్రారంభించిన విషయం స్పృటంగా నిర్వహించబడదు. ఈ విధంగా ఇది భగ్నప్రకమత్వదోషానికి స్థానం అవుతుంది. ఎట్లనగా-

చిన్తా ఇతి :- "చీ! మందభాగ్గుడనైన నా చేతిలోనుండి చింతామణి వలె జారిపోయినావు".

వి. ఇక్కడ ఉపమానవాచకమైన 'చింతారత్న' శబ్దం నపుంసలింగంలో ఉంది. ఉపమేయం ఒక పురుషుడు. అందుచేత 'చ్యుతః' అనే సాధారణ ధర్మవాచకం పుంలింగంలో ఉన్నది. దీనికి ఉపమానవాచకంతో సరిగా అన్వయం కుదరదు గాన పైన చెప్పిన దోషం.

సక్త వః ఇతి :- "దేవా! కులస్త్రీ వలె శుద్ధము లైన సక్తువులు (పేరాల పిండి) భక్షింపబడ్డాయి".

వి. ఇక్కడ ఉపమానవాచకమైన 'కులవదూ' శబ్దం స్త్రీలింగంలో, ఏక వచనంలో ఉంది. ఉపమేయవాచక 'సక్తు' శబ్దం పులింగబహువచనంలో ఉంది. 'శుద్ధాః' అనే సామాన్యధర్మవాచకాన్ని 'సక్తు' శబానికి అనుగుణంగా పుంలింగ బహువచనంలో ప్రయోగించడం జరిగింది. ఇక్కడ కూడా అన్వయకేశం ఉండడంచేత పైన చెప్పిన దోషమే.

వృ. యత్ర తు నానాత్వేఽపి లిఙ్గవచనయోః సామాన్యాభిధాయి పదం స్వరూపభేదం నాపద్యతే న తత్త్రైతాదృశదూషణావతారః. ఉభ యథాపి అస్య అనుగమక్షమస్వభావత్వాత్. యథా-

శ్లో॥ గుణై రనర్హ్యైః ప్రథితో రత్నై రివ మహార్ణవః. 592

శ్లో॥ తద్వేషోఽసదృశోఽన్యభిః స్త్రీభిర్మధురతాభృతః,
దధతే స్మ పరాం శోభాం తదీయా విభ్రమా ఇవ. 593

వ్యా. యత్ర ఇతి :- ఎక్కడ లింగవచనాలు వేరు వేరుగా ఉన్నా సామాన్యవాచకపదం స్వరూపభేదాన్ని పొందడో, అనగా సామాన్యధర్మవాచక పదం రూపంలో మార్పు ఉండడో అక్కడ ఆ పదం రెండింటితోనూ అన్వయించడానికి సమర్థం అయి ఉండడంచేత పైన చెప్పిన దోషం ఉండదు. ఎట్లనగా-

గుణైరితి :- అనర్హ్యైః = గొప్ప విలువ గల, రత్నైః = రత్నాలచేత, మహార్ణవః ఇవ = నుహసముద్రం వలె, అనర్హ్యైః = పూజ్యములైన, గుణైః = గుణాలచేత, ప్రథితః = ప్రసిద్ధి పొందినాడు.

వి. ఇక్కడ ఉపమేయవాచకమైన 'గుణ' శబ్దం పుంలింగంలోను ఉపమానవాచకమైన 'రత్న' శబ్దం నపుంసకలింగంలోనూ ఉన్నా కూడ సాధారణ ధర్మవాచకమైన 'అనర్హ్యైః' అనే తృతీయాబహువచనాంతపదం పుంనపుంసకలింగాలకు రెండింటికి సమంగానే (మార్పుచేయకుండానే) అన్వయిస్తుంది. అందుజేత, లింగభేదప్రయుక్తమైన భగ్నప్రకమత్వదోషం లేదు.

తద్వేష ఇతి :- మదురతాభృతః = మాదుర్యంతో నిండిన, తద్వేషః = ఆ ప్రకృతనాయికయొక్క వేషం, తదీయాః = అమెకే సంబంధించిన, మదురతాభృతః = మదురతాన్ని ధరించు, విభ్రమాః ఇవ = విలాసల వలె, అన్యభిః = ఇతరలైన, స్త్రీభిః = స్త్రీలతో (స్త్రీలవేషంతో), అసదృశః = సదృశం కానిదై, విభ్రమాల పక్షంలో కూడ అన్యస్త్రీల విభ్రమాలతో. అసదృశః = సదృశములు కానివై, పరామ్ = గొప్ప, శోభామ్ = శోభను, దధతే స్మ = ధరిస్తూన్నది.

వి. ఇక్కడ 'తద్వేషః' అనేది ఉపమేయం. 'విభ్రమాః' అనేది ఉపమానం. 'అసదృశః' 'మదురతాభృతః' 'దధతే' అనేవి సాధారణధర్మవాచకాలు. ఉపమేయోపమానాలకు పంచసభేదం ఉన్నాకూడ ఈసాధారణధర్మవాచకపదాలు రెండింటితోను అన్వయించడానికి వీలుగా ఉన్నాయి. 'అసదృశః' అనే దానికి 'న సదృశః' అని విగ్రహం చెప్పితే ఏకవచనం. 'స సదృక్ అసదృక్' క్రిబంతం. దీనికి బహువచనం 'అసదృశః'. అట్లే 'మదురతయా భృతః' అనే విగ్రహంలో ఏకవచనం. 'మదురతాం బిభర్తీ తి మదురతాభృత్' దాని బహువచనం మదురతాభృతః. క్రిబంతం. దధతే అనేది బ్యాదిగణంలో 'దధ దారజే' అనే దాతువుకు ఏకవచనం. "దుదాఙ్ దారణపోషణయోః" అనే జుహోత్యాదిగణంలోని దాతువుకు బహువచనం. ఈ విధంగా సాధారణధర్మవాచకాలు మార్పు లేకుండా భిన్నవచనాలలో ఉన్న ఉపమేయోపమానాలతో అన్వయించడానికి వీలున్నది గాన పై దోషం లేదు అని అర్థం.

వృ. కాలపురుషవిద్యాదిభేదేఽపి న తథా ప్రతీతిరస్థలితరూపతయా విశ్రాంతిమాసాదయతీత్యసావపి భగ్నప్రకమతయైవ వ్యాప్తః. యథా-

శ్లో॥ అతిథిం నామ కాకుత్స్థాత్ పుత్రమాప కుమద్వతీ,
పశ్చిమాద్యామినీయామాత్ ప్రసాదమివ చేతనా. 594

వృ. అత్ర చేతనా ప్రసాదమాప్నోతి, న పునరాపేతి కాలభేదః.
వ్యా. కాలేతి :- కాల-పురుష-విద్యాదుల భేదం ఉన్నా కూడ అర్థప్రతీతి స్థాలిత్యం లేకుండా విశ్రాంతి పొందదు. అందువలన ఇది కూడా భగ్నప్రకమతా దోషంతో వ్యాప్తమైనదే (కూడినదే) అవుతుంది.

వి. ఉపమాలంకారంలో భూతభవిష్యద్వర్తమానకాలభేదం ఉన్నా, ప్రథమ మధ్యమ-ఉత్తమపురుషభేదం ఉన్నా, విధి మొదలైనవాటి భేదం ఉన్నా కూడ అర్థ ప్రతీతిలో కొంత తొట్రుపాటు ఉంటుంది. అందుచేత కాలాదిభేద స్థలాలు కూడ భగ్నప్రకమతాదోషంచేత అక్రమింపబడే ఉంటాయి. ఎట్లనగా-

అతిథిమితి :- రఘువంశంలో 17వ సర్గలోని శ్లోకం. కుముద్వతి = కుముద్వతి, కాకుత్స్థాత్ = కుశునినుండి, చేతనా = బుద్ధి, పశ్చిమాత్ = చివరిదైశ, యామినీయామాత్ = రాత్రియొక్క, యామం (జాము) నుండి, ప్రసాదమ్ ఇవ = ప్రసన్నత్వాన్ని వలె, అతిథిం నామ = అతిథి అనే పేరు గల, పుత్రమ్ = పుత్రుణ్ణి, ఆప = పొందెను.

అత్రేతి :- ఇక్కడ- బుద్ధి వర్తమానంలో కూడ ప్రసాదాన్ని పొందు తూన్నది. అంతేకాని 'పొందినది' అని కాదు. అందుచేత కాలభేదం.

వి. ఉపమేయమైన కుముద్వతి పుత్రుణ్ణి పూర్వం ఎప్పడో పొందింది. బుద్ధి అయితే ఇప్పుడు కూడా ప్రసాదాన్ని పొందుతూనే ఉంది. అందుచేత ఉపమేయోపమానాలు భిన్నకాలాలకి సంబంధించినవి అవడంచేత భగ్నప్రకమత్వ దోషం.

శ్లో॥ ప్రత్యగ్రమజ్జనవిశేషవివిక్తమూర్తిః
కౌసుమ్భరాగరుచిరస్ఫురదంశుకాంతా,
విభ్రాజసే మకరకేతనమర్చయన్తి
బాలప్రవాలవిటపప్రభవా లతేవ.

595

వృ. అత్ర లతా విభ్రాజతే, న తు విభ్రాజసే ఇతి సంబోధ్య మాననిష్ఠస్య పరభాగస్య అసంబోధ్యమానవిషయతయా వ్యత్యాసాత్ పురుషభేదః.

ప్రత్యగ్రేతి:- రత్నావళినాటికలో వాసవదత్తతో రాజు అంటూన్న మాటలు. ప్రత్యగ్రమజ్జనవిశేషవివిక్తమూర్తిః = నూతనమైన స్నానవిశేషంచేత పరిశుద్ధమైన శరీరంకలదానవు, కౌసుమ్భరాగరుచిరస్ఫురదంశుకాంతా = కుసుంబానికి (అదొక రంగు) సంబంధించిన రంగుచేత అందమైన ప్రకాశిస్తున్న వస్త్రాంతం (అంశు)

కలదానవు, మకరకేతనమ్ = మన్మథుని, ఆర్చయన్తి = పూజిస్తున్నదానవా
అయిన నీవు, బాలప్రవాలవిటప్రభవా = లేత చిగుళ్ళకు చిన్నరెమ్మలకు ఉత్పత్తి
స్థానమైన, లతేవ = లత వలె, విభాజనే = ప్రకాశిస్తున్నావు.

అత్రేతి:- ఇక్కడ 'లతా విభాజితే' అని చెప్పాలి. అంతేనే కాని 'విభాజనే'
అని మధ్యమపురుష ప్రయోగించడానికి వీలు లేదు. అందుచేత సంబోధించబడే
వ్యక్తికి సంబంధించిన పరభాగాన్ని అనగా 'విభాజనే' అనే పదం చివర ఉన్న
'నే' అనే దానిని, సంబోధించబడని లతకు సంబంధించేటట్లు విభాజితే అని
మార్చవలసి ఉన్నది గాన పురుషభేదం భగ్నప్రకమతాదోషానికి హేతువు అవు
తున్నది.

శ్లో॥ గజ్జేవ ప్రవహతు తే సదైవ కీర్తిః.

596

వృ. ఇత్యాదౌ చ గజ్జా ప్రవహతి న తు ప్రవహతు ఇతి అప్ర
వృత్తప్రవర్తనాత్మనో విధేః. ఏవంజాతీయస్య చాన్యస్య ఉపమానగతస్య
అసంబవాత్ విద్యాదిభేదః.

వ్యా. గజ్జేతి:- "నీ కీర్తి గంగ వలె ఎల్లప్పుడు ప్రవహించుగాక" ఇత్యా
దులలో గంగ ప్రవహిస్తున్నది గాని 'ప్రవహించుగాక' అని కాదు. అందుచేత
ఇక్కడ ఒక పనిచేయడానికి ప్రవర్తించని వానిని ప్రవర్తింపజేయడం అనే
స్వరూపంగల విధికి భేదం అనగా వివర్ణ్యయం ఉన్నది. అనగా "యథా గజ్జా ప్రవ
హతి తథా తే కీర్తిః ప్రవహతు" అని మార్పు కోవలసి ఉన్నది అని అర్థం. ఈ
విధంగా ఇతరమైన ఆశీరాదులు కూడ ఉపమానానికి సంబంధించినవిగా కుదరక
పోవడంచేత విద్యాదులభేదం, వివర్ణ్యయం, చెప్పవలసి ఉంటుంది గాన అవన్నీ ఈ
దోషానికి స్థానాలు.

అవ. ఈ లింగకాలాదిభేదం దోషం కాకుండా సమర్థించుకొనవచ్చును
అని అశంకించుకొని సమాధానం చెపుతున్నాడు.

వృ. నను సమానమ్ ఉచ్ఛారితం ప్రతీయమానం వా ధర్మాంతర
ముపాదాయ పర్యవసితాయామ్ ఉపమేయస్య ప్రకృతధర్మాభిసంబన్ధాత్
న కశ్చిత్ కాలాదిభేదోఽస్తి. యత్రాప్యపాతేనైవ సామాన్యధర్మేణ

ఉపమా అవగమ్యతే; యథా- “యుధిష్ఠిర ఇవాయం సత్యం వదతి” ఇతి. తత్ర యుధిష్ఠిర ఇవ సత్యవాద్యయం సత్యం వదతీతి ప్రతిపత్త్యామహే; సత్యవాదీ సత్యం వదతీతి చ న పౌనరుక్త్యమ్ ఆశంకనీయమ్, “రైప్రో షమ్ పుష్టాతి” ఇతివత్ యుధిష్ఠిర ఇవ సత్యవదనేన సత్యవాద్యయ మిత్యర్థావగమాత్. సత్యమేతత్ కింతు స్థితేషు ప్రయోగేషు సమర్థన మిదమ్; న తు సర్వథా నిరవద్యమ్. ప్రస్తుతవస్తువ్యాఘాతాదితి సచేతస ఏవాత్ర ప్రమాణమ్.

వ్యా. నను ఇతి:- (ఆశంక) స్పష్టంగా చెప్పబడిన లేదా ప్రతీయమాన మైన ఒక సమానధర్మాన్ని గ్రహించగా ఉపమ పర్యవసీతం అయిన తరువాత (నిర్దించిన తరువాత) ఉపమేయానికి ప్రకృతధర్మంతో సంబంధం ఏర్పడుతుంది అని చెప్పినట్లయితే కాలాదిభేదం ఏమీ ఉండదు.

వి. “కామ ఇవ సుందరః అయం రాజా బాతి” అనే వాక్యంలో సౌందర్యం అనే సాధారణధర్మం చెప్పబడింది. “కామ ఐవాయం రాజా బాతి” అనే వాక్యంలో సౌందర్యం అనే సాధారణధర్మం గమ్యంగా ఉంది. ఈ సాధారణధర్మాన్ని పురస్కరించుకొని ఉపమానోపమేయబావం సిద్ధిస్తుంది. ఇంక ‘బాతి’ అనే ప్రకృతధర్మం (క్రియ) ఉపమేయమైన రాజుతో మాత్రమే అన్వయిస్తుంది. ఈ విధంగా ఉపమాని ష్పత్తికి అద్యంతరం లేనప్పుడు కాలాదిభేదం ఉండే మాత్రం దోషం ఏమున్నది? ఈ విధంగా కాలాదిభేదా లేవీ లేని సౌందర్యాదిసామాన్యధర్మాన్ని పట్టి ఉపమాని ష్పత్తి అయిన పిమ్మట ‘యథా కామః అబాత్ తథా అయం రాజా బాతి’ అని చెప్పినా తప్పులేదు కదా? అని ప్రశ్న.

అవ. ఇక్కడ పూర్వపక్షి ఒక ఆశంక చేసికొని దానికి సమాధానం చెపుతున్నాడు. (ఆశంక) ‘సుందరః’ ఇత్యాది సాధారణధర్మవాచకం ప్రయోగించినప్పుడు లేదా అది గమ్యం అయినప్పుడు పైన చెప్పిన విధంగా కాలాదిభేదకృతదోషం లేక పోయినా తిజంతవాచ్యమే భావమ్యంలో ఘటకం అయినప్పుడు పై దోషం ఉండనే ఉంటుంది కదా? ఉదాహరణకి ‘యుధిష్ఠిర ఇవాయం సత్యం వదతి’ (ఇతడు యుధిష్ఠిరుడు వలె సత్యమే పలుకుతాడు) అన్నప్పుడు సత్యవదనకర్తృత్వమే సాధారణధర్మంగా చెప్పబడింది. యుధిష్ఠిరుడు సత్యంపలికాడు కాని పలుకుతున్నాడు అని కాదు. అందుచేత ఇక్కడ కాలభేదకృతమైన దోషం ఉంటుంది.

కదా? దీనికి పూర్వపక్షి చెప్పే సమాధానం ఏమనగా-(యత్రేతి)భిన్నకాలాదులతో సంబంధించినట్లుగా చెప్పబడిన సామాన్యధర్మంచేత ఉపమాప్రతీతి కలిగే “యుధిష్ఠిర ఇవాయం సత్యం వదతి” ఇత్యాదిస్థలాలలో కూడా ‘సత్యవాదీ’ అనే ఒక సాధారణధర్మవాచకాన్ని కల్పించుకొని (‘కామ ఇవాయం రాజా ధాతి’ అన్నప్పుడు ‘సున్దరః’అనే సాధారణధర్మవాచకాన్ని కల్పించుకొన్నట్లు) యుధిష్ఠిర ఇవ సత్యవాదీ అయం సత్యం వదతి” (యుధిష్ఠిరుడు వలె సత్యమే పలికే ఇతడు సత్యం పలుకుచున్నాడు) అని అర్థం చెప్పుకుంటాం. ‘సత్యవాదీ సత్యం వదతి’ అనడంలో పౌనరుక్త్యం లేదా అని మీరు అనవచ్చు. లేదు. “రైపోషం పుష్టాతి” ఇత్యాతి ప్రయోగా లున్నాయి. “ధనాన్ని పోషిస్తూ పోషిస్తున్నాడు” అని దీని అర్థం. అదేవిధంగా ఇక్కడ కూడా “యుధిష్ఠిర ఇవ సత్యవదనేన సత్యవాదీ అయమ్” (ఇతడు యుధిష్ఠిరుడు వలె సత్యమే పరికడంచేత సత్యవాది) అని అర్థం గ్రహించబడుతుంది. ఈ విధంగా పైన చెప్పిన లింగవచనకాలాదిభేదాలు దోషస్థానాలు కావు అని పూర్వపక్షి సమర్థించగా దానికి సమాధానం-సత్యమేతత్ ఇతి-ఇందతానిజమే, కాని ఇది ఉన్న ప్రయోగాలని ఏదో విధంగా సమర్థించడమే అవుతుంది. కాని పూర్తిగా దోషరహితం అని చెప్పడానికి వీలు లేదు. ఇలాంటి ప్రయోగాలలో ప్రస్తుతమైన ఉపమారూపవస్తువు ప్రతీతి కలగడంలో కొంత వ్యాఘాతం కలుగుతుందని అంగీకరించాలి. ఈవిషయంలో సహృదయులే ప్రమాణం.

వృ. అసాదృశ్యాసంభవావప్యపమాయామ్ అనుచితార్థతాయామేవ పర్యవస్యతః. యథా-

శ్లో॥ గ్రథ్నామి కావ్యశశినం వితతార్థరశ్మిమ్. 597

వృ. అత్ర కావ్యస్య శశినా, అర్థానాం చ రశ్మిభిః సాధర్మ్యం కుతాప్రి న ప్రతీతమితి అనుచితార్థత్వమ్.

శ్లో॥ నిపేతురాస్యాదివ తస్య దీప్తాః,
శరా ధనుర్మణ్డలమధ్యభాజః.
జాజ్వల్యమానా ఇవ వారిధారా
దినార్థభాజః పరివేషిణోఽర్కాత్.

598

వృ. అత్రాపి జ్వలన్యోఽమ్బుధారాః సూర్యమణ్డలాత్ నిష్ప
తన్యో న సంభవన్తితి ఉపనిబద్యమానోఽర్థః అనౌచిత్యమేవ పుష్టాతి.

వ్యా. అసాదృశ్యేతి:- ఉపమలో అసాదృశ్యం (ప్రసిద్ధమైన సాదృశ్యం లేక
పోవడం) అసంభవం అనేవి అనుచితార్థత్వం అనే దోషంలో పర్యవసానం చెందు
తాయి. ఎట్లనగా-

గ్రథామీతి:- “విస్తృతములైన ఆర్థా లనే కిరణాలు గల కావ్యం అనే
చంద్రుణ్ణి గ్రథిస్తున్నాను (కూరుస్తున్నాను)”

అత్రేతి:- ఇక్కడ కావ్యానికి చంద్రునితోను, ఆర్థాలకి కిరణాలతోను
సాదర్మ్యం (పోలిక) ఎక్కడాప్రసిద్ధం కాదు. అందుచేత ఇక్కడ అనుచి
తార్థత్వం దోషం.

నిపేతురితి:- ధనుర్మృణ్మలమధ్యభాజః = “మండలాకారమైన ధనస్సు మధ్యలో
ఉన్న, తస్య = ఆ వీరునియొక్క, అస్యాదివ = ముఖంనుడియా అన్నట్లు,
ఉత్పేక్ష, దీప్తాః = ప్రకాశిస్తూన్న, శరాః = బాణాలు, దినార్థభాజః = పగటి మధ్య
భాగంలో ఉన్న, పరివేషిణః = పరివేషం (సూర్యుని చుట్టూ కట్టిన గూడు) గల,
అర్కాత్ = సూర్యునినుండి, జాజ్వల్యమానాః = ప్రజ్వలిస్తూన్న, వారిధారాః
ఇవ = జలధారలు వలె, నిపేతుః = నిష్క్రమించాయి.

అత్రాపీతి :- ఇక్కడకూడా-సూర్యమండలం నుంచి ప్రజ్వలిస్తూన్న జల
ధారలు బయల్వెడలడం అసంభావ్యం గాన ఇక్కడ చెప్పిన అర్థం అనౌచిత్యాన్నే
పోషిస్తున్నది.

వృ. ఉత్పేక్షాయామపి సంభావనం ద్రువేవాదయ ఏవ శబ్దా
వక్తుం సహనే న ‘యథా’ శబ్దోఽపి. కేవలస్యాస్య సాదర్మ్యమేవ ప్రతి
పాదయితం పర్యాప్తత్వాత్. తస్య చాస్యామవివక్షితత్వాదితి తత్రాశక్తి
రస్యావాచకత్వం దోషః. యథా-

శ్లో॥ ఉద్యయౌ దీర్ఘి కాగర్చాన్ముకులం మేచకోత్పలమ్,

.. వారీలోచనచాతుర్యశక్త్యాసంకుచితం యథా.

వ్యా. ఉత్పేక్షాయామితి :- ఉత్పేక్షాఽంకారంలో కూడా, సంభావనాన్ని (ఊహను) 'ద్రువమ్' 'ఇవ' మొదలైనవి మూత్రమే బోధించకలుగుతాయి కాని 'యథా' శబ్దం బోధించజాలదు. దీనిని స్వతంత్రంగా ప్రయోగించినప్పుడు ఇది సాధర్యాన్ని మూత్రమే బోధించకలుగుతుంది. ('యథావిధి' 'యథాశక్తి' ఇత్యాదినమాసాలలో దీనికి ఇతరార్థాలు ఉండవచ్చును). ఉత్పేక్షలో సాధర్యం వివక్షితం కాదు. అందుచేత ఈ 'యథా' శబ్దానికి సంభావనార్థాన్ని బోధించడంలో శక్తి లేదు గాన అవాచకత్వం అనే దోషం ఎట్లనగా.

ఉద్యయో ఇతి :- ముకులమ్ = ముకులాకారమైన, మొగ్గగా ఉన్న, మేచ కోత్పలమ్ = నల్లకలవ, నారీలోచనచాతుర్యశక్త్యాసంకులితం యథా = శ్రీల నేత్రాల చాతుర్యంవల్ల కలిగిన భయంచేత సంకుచితమైనది వలె, దీర్ఘికాగర్భాత్ = దిగుడుబావి మధ్యనుండి, ఉద్యయో = పైకి లేచెను.

వి. శ్రీల నేత్రాలకి భయపడి సంకుచిత మైనదా అన్నట్లు మొగ్గగానే (సంకోచించిన రూపంలోనే) బైటకు వచ్చినది అని చెప్పడం కవి ఉద్దేశ్యం. కాని 'యథా' శబ్దానికి సంభావనను చెప్పే శక్తి లేదు గాన అవాచకత్వదోషం.

వృ. ఉత్పేక్షితమపి తాత్త్వికేన రూపేణ పరివర్జితత్వాత్ నిరుపాఖ్యప్రఖ్యమ్. తత్సమర్థనాయ యత్ అర్థాంతరన్యాసోపాదానం తత్ ఆలేఖ్యమివ గగనతలే అత్యంతమసమీచీనమితి నిర్విషయత్వమేతస్య అనుచితార్థతైవ దోషః. యథా-

వ్యా. ఉత్పేక్షితమితి :- ఉత్పేక్షించబడినదానికి (ఊహకల్పితమైనదానికి) యథార్థమైన రూపం ఉండదు. అందుచేత అసత్యమైన కుందేటి కొమ్మువంటి వాటితో సమానమైనది. అలాంటి విషయాన్ని సమర్థించడం కోసం అర్థాంతరన్యాసం కూర్చడం, ఆకాశంమీద బొమ్మగీసినట్లు, అత్యంతమూ అసమీచీనమైనది, తగనిది. అందుచేత దీనికి ఇలాంటిస్థలాలలో ఉపయోగించిన అర్థాంతరన్యాసకు సమర్థించవలసిన విషయమే లేకపోవడంచేత, ఇక్కడ అనుచితార్థత్వమే దోషం. ఎట్లనగా.

శ్లో ॥ దివాకరాద్రక్షతి యో గుహాసు లీనం దివాభీతమివాన్ధకారమ్,

క్షుద్రేఽపి నూనం శరణం ప్రసన్నే మమత్వముచ్చైశిరసామతీవ.

వృ. అత్రాచేతనస్య తమసో దివాకరాత్త్రాస ఏవ స సంభవతీతి
కుత ఏవ తత్ప్రయోజితమద్రిణా పరిత్రాణమ్? సంభావితేన తు రూపేణ
ప్రతిభాసమానస్యాస్య న కాచిదనుపపత్తిరవతరతీతి వ్యర్థ ఏవ తత్స
మర్థనాయాం యత్నః.

వ్యా. దివాకరాదితి :- కుమారసంభవం ప్రథమసర్గలో హిమాలయవర్జన
ఘట్టంలోని శ్లోకం. యః = ఏ హిమవంతుడు, దివా = పగటిభాగమునందు, దివా
కరాత్ = సూర్యునివలన, భీతమ్ ఇవ = భయపడిండా అన్నట్లు ఉన్న, అన్తకారమ్
= చీకటిని, గుహాసు = గుహలలో, రక్షతి = రక్షిస్తున్నాడో, శరణం ప్రపన్నే =
శరణుజొచ్చిన, మృదేఽపి = నీచునియందుకూడ, ఉచ్చైః శిరసామ్ = ఉన్నత
మైన శిరస్సుకలవార్లకు, ఆతీవ = మిక్కిలి, 'సతీవ' అనే పాఠంలో "సత్పురు
షునియందువలె" అని అర్థం. మమత్వమ్ = మమకారం ఉండును, సూనమ్ =
సత్యము.

అత్రేతి :- ఇక్కడ అచేతనమైన చీకటి సూర్యునికి భయపడడం అనేదే
సంభవించదు. అలాంటప్పుడు అది భయపడడంవల్ల పర్వతం దానిని రక్షించడం
అనేది ఎలా ఉంటుంది? ఇంక కవి ఊహచేత మాత్రమే అది భయపడడం దాన్ని
పర్వతం రక్షించడం అనేవి భాసిస్తున్నాయి. లేకపోయినా ఉన్నట్లు కనబడు
తున్నాయి. ఊహజన్యం అవడందేత భయపడడంలో కాని రక్షించడంలో కాని
అనుపపత్తి ఏమీ లేదు. ఇంక దానిని సమర్థించడంకోసం చేసే ప్రయాస వ్యర్థమే.

వృ. సాధారణవిశేషణవశాదేవ సమాసోక్తిరనుక్త మపి ఉవమా
నవిశేషం ప్రకాశయతీతి తస్యాత్ర పునరుపాదానే ప్రయోజనాభావాత్
అనుపాదేయత్వం యత్ తత్ అపుష్టార్థత్వం, పునరుక్తత్వం వా దోషః.
యథా-

శ్లో॥ స్పృశతి తిగ్మరుచౌ కకుభః కరై
ర్దయితయేవ విజృంభితతాపయా,
అతనుమానపరిగ్రహయా స్థితం
రుచిరయా చిరయాపి దినశ్రియా.

వృ. అత్ర తిగ్మరుచేః కకుభాం చ యథా సదృశవిశేషణవశేన
వ్యక్తివిశేషపరిగ్రహేణ చ నాయకతయా, నాయకత్వేన చ వ్యక్తిః
తథా గ్రీష్మదివసశ్రియోఽపి ప్రతినాయకత్వేన భవిష్యతీతి కిం దయిత
యేతి స్వశబ్దోపాదానేన.

వ్యా. సాధారణేతి :- సాధారణములైన విశేషణాల బలంచేతనే సమాసోక్తి
చెప్పబడని ఉపమానవిశేషాన్ని ప్రకాశింపజేస్తుంది. అందుచేత దానిని మరల
గ్రహించడంలో ప్రయోజనం లేదు కాబట్టి దాని అనుపాదేయత్వం, అపుష్టార్థత్వం
అనే దోషం కాని పునరుక్తత్వదోషం కాని అవుతుంది.

వి. సమాసోక్త్యలంకారంలో వాచ్యార్థానికి గమ్యమానార్థానికి సమంగా
అన్వయించే విశేషణాలు ప్రయోగించబడతాయి అందుచేత ఉపమానవిశేషాన్ని
స్పష్టంగా చెప్పకపోయినా దాని ప్రతీతి కలుగుతూనే ఉంటుంది. అలాంటప్పుడు
మళ్ళీ దాన్ని మాటలలో చెప్పడం అనవసరం. అందుచేత అక్కడ అపుష్టార్థత్వం
అనే దోషం కాని, పునరుక్తత్వం అనే దోషం కాని చోటు చేసుకుంటుంది.
ఎట్టనగా.

స్పృశతీతి :- రత్నాకరుని హరవిజయంలోని గ్రీష్మవర్షనఘట్టంలోని
శ్లోకం. తిగ్మరుచౌ = సూర్యుడు, కరైః = కరములచేత, కకుభః = దిక్కులను,
స్పృశతి = స్పృశించుచుండగా, విజృంభితతాపయా = విజృంభించిన తాపం గల,
అతనుమానపరిగ్రహయా = అధికమైన మానంయొక్క స్వీకారం గల, అధికమైన
మానాన్ని గ్రహించిన, రుచిరయా = సుందరమైన, దినశ్రియా = దివసభాగలక్ష్మి
చేత. దయితయేవ = ప్రేయరాలిచేత వలె, చిరయాపి = దీర్ఘమైనదిగా, స్థితమ్ =
ఉండుట. 'కర' శబ్దానికి కిరణాలు, హస్తాలు అని రెండర్థాలు. 'తాప' శబ్దానికి
జ్వాల, దుఃఖం అనీ, 'మాన' శబ్దానికి పరిమాణం, కోపం అనీ, 'చిరయా' అనే
దానికి దీర్ఘము, ఆలస్యం చేసేది అనీ రెండేసి అర్థాలు. పుంలింగశబ్దంతో చెప్పిన
సూర్యుడు నాయకుడు అనీ, స్త్రీలింగశబ్దోపాత్తములైన దిక్కులు నాయకలు అనీ,
దినశ్రీ ప్రతినాయక అనీ ఇక్కడ ప్రయోగించిన విశేషణాల మహిమచేత గమ్యం
అవుతున్నది. ఈ విధంగా ఇక్కడ ప్రస్తుతసూర్యుడికే దినశ్రీ వృత్తాంతంలో
నాయక.నాయకావృత్తాంతారోపణం ఉండడం చేత సమాసోక్త్యలంకారం.

అతేతి :- ఇక్కడ సాధారణమైన విశేషణాలను ప్రయోగించడంచేత, వ్యక్తివిశేషాలను, అనగా లింగవిశేషాలను, పరిగ్రహించడంచేత సూర్యుడు నాయకుడనీ, దిక్కులు నాయక లనీ, ప్రతీతి కలిగినట్లే, దివసశ్రీ ప్రతినాయక అనే ప్రతీతి కూడా కలుగుతుంది. అలాంటప్పుడు 'దయితయా' అని స్వశబ్దంచేత అనగా ప్రతినాయకావాచకశబ్దంచేత గ్రహించడం అనావశ్యకం. అందుచేత అపుష్టారత్నం లేదా పునరుత్తత్వం అనే దోషం అని భావం.

అవ. (అశంక) "స్పృశతి తిగ్మరుచౌ" ఇత్యాది శ్లోకంలో ఒక ప్రేయుడు ఒక ప్రేయురాలిని కరములతో స్పృశిస్తున్నప్పుడు మరొక ప్రేయురాలికి ఏ విధంగా తావం కలుగుతుందో అదే విధంగా సూర్యుడు కరాలతో దిక్కులను స్పృశిస్తున్నప్పుడు గ్రీష్మ దినశ్రీకి తావం కలిగింది అని శ్లేషవల్ల ఇక్కడ శ్లేషోపమయే కాని సమాసోక్తి కాదు. అందుచేత 'దయితయా' పదాన్ని ప్రయోగించడం అవసరమే కదా అని ఆశంకించుకొని సమాధానం చెబుతున్నాడు.

వృ. శ్లేషోపమాయాస్తు స ఏవ విషయః యత్రోపమానస్యోపాదానమన్తరేణ సాధారణేష్యసి విశేషణేషు న తథా ప్రతీతిః. యథా-

శ్లో॥ స్వయం చ పల్లవాతామ్రభాస్వత్కరవిరాజితా,
ప్రభాతసంద్యేవాస్వాపఫలలుబ్ధేహితప్రదా.

602

శ్లేషేతి :- సాధారణవిశేషణాలు ప్రయోగించినా కూడా ఉపమానాన్ని స్పష్టంగా చెపితేకాని ఎక్కడ, 'స్పృశతి' ఇత్యాదిశ్లోకంలో వలె ఉపమానం స్పష్టంగా ప్రతీతం కాదో అక్కడ శ్లేషోపమ. అనగా పై ఉదాహరణలో ఉపమానవాచకాన్ని ప్రయోగించకపోయినా లింగవిశేషణాదుల మహిమచేత ఉపమానం ఏ విధంగా స్పష్టంగా తెలుస్తున్నదో ఆ విధంగా ఉపమానం స్ఫురించని చోట ఉపమానవాచకాన్ని ప్రయోగించడం జరుగుతుంది. అక్కడనే శ్లేషోపమ అని అర్థం. ఎట్లనగా.

స్వయమితి :- చూ. 377వ శ్లోకం ఈ శ్లోకం 'ప్రభాతసంద్యేవ' అనే ఉపమానవాచకాన్ని ప్రయోగించకుండా ఉపమాప్రతీతి కలగదు. అందుచేత ఇక్కడ శ్లేషోపమ అని భావం. 'స్పృశతి' ఇత్యాదిశ్లోకంలో లింగవిశేషణాదుల

మహిమచేతనే ప్రతినాయికారూపమైన ఉపమానం ప్రతీయమానం అవుతున్నది కాబట్టి ఇక్కడ సమాసోక్తియే కాని శ్లేషోపమ కాదు.

వృ. అప్రస్తుతప్రశంసాయామపి ఉమమేయమ్ అనయైవ రీత్యా ప్రతీతం న పునఃప్రయోగేణ కదర్థతాం నేయమ్-యథా -

శో॥ ఆహూతేషు విహజ్గమేషు మశకో నాయాన్ పురో వార్యతే
మధ్యేవారిధి వా వసంస్తృణమణిర్ధతే మణీనాం రుచమ్.
ఖద్యోతోఽపి న కమృతే ప్రచలితుం మధ్యేఽపి తేజస్వినాం
దిక్సామాన్యమచేతనం ప్రభుమివానామృష్టతత్త్వాన్తరమ్.

వృ. అత్ర అచేతనస్య ప్రభోరప్రస్తుతవిశిష్టసామాన్యద్వారేణాభి
వ్యక్తౌ న యుక్తమేవ పునఃకథనమ్.

వ్యా. అప్రస్తుతేతి :- అప్రస్తుతప్రశంసలో కూడ ఈ రీతిచేతనే, అనగా
విశేషణాదిమహిమచేతనే, ఉపమేయం ప్రతీతం అవుతున్నప్పుడు మళ్ళీ దాన్ని
ప్రయోగించి దుష్టత్వం కలిగించకూడదు. ఎట్లనగా.

ఆహూతేష్యితి :- ఇది భల్లటశతకంలోని శ్లోకం. విహంగమేషు =
ఆకాశంలో సంచరించేవి, ఆహూతేషు = పిలవబడిన వగుచుండగా, పురః =
ముందుగా, ఆయాన్ = వస్తూన్న, మశకః = దోమ. న వార్యతే = నివారించబడదు.
మధ్యేవారిధి = సముద్రమధ్యంలో, వసన్ = ఉంటూన్న, తృణమణిః = పగడం,
లేదా, గాజుముక్క, లేదా, అతిసామాన్యమైన మణి, మణీనామ్ = పద్మరాగాది
మణులయొక్క, రుచమ్ = కాంతిని, ధతే = ధరించుచున్నది. తేజస్వినామ్ =
తేజస్సు గల సూర్యాదులయొక్క, మధ్యేఽపి = మధ్యయందు కూడ, ప్రచలితుమ్
= మసలడానికి, ఖద్యోతః అపి = మినుగుడు పురుగు కూడ, న కమృతే =
కంపించదు, భయపడదు. అనామృష్టతత్త్వాన్తరమ్ = పరిశీలించబడని యథార్థ
స్వరూపం గల, ప్రభుమివ = ప్రభువువలె, అచేతనమ్ = బుద్ధిరహితమైన, వివేకం
లేని, సామాన్యమ్ = సమానధర్మమును గూర్చి, ధిక్ = నింద అగుగాక ఇతర
మైన పక్ష్యాదులతో మశకాదులకు ఆకాశంమీద ఎగరడం మొదలైన సామాన్య
ధర్మాలు ఉండడం మూలాన్నే ఆవి అలా ప్రవర్తిస్తున్నాయి. అందుచేత ఆ
సామాన్యమే నిందనీయం అని ఆర్థం.

అత్రేతి :- ఇక్కడ - అప్రస్తుతమూ, విశేషయు క్తమూ అయిన సామాన్యం ద్వారా వివేకరహితుడైన రాజుయొక్క ప్రతీతి కలుగుతుండగా మళ్ళీ 'ప్రభుమివ' అని చెప్పడం అయుక్తం.

వృ. తదేతే అలంకారదోషాః యథాసంభవినః అన్యేఽప్యేవం జాతీయకాః పూర్వోక్తయైవ దోషజాత్యా అన్తర్భావితాః, న పృథక్ ప్రతి పాదనమర్హస్తీతి సంపూర్ణమిదం కావ్యలక్షణమ్.

వ్యా. తదితి :- అందువలన ఈ అలంకారదోషాలు, ఇంకా యథాసంభవంగా కనబడే ఈ రకమైన ఇతరదోషాలు పూర్వం చెప్పిన దోషజాతిచేతనే అంతర్గతం చేసుకొనబడ్డాయి. (దోషజాతిలోనే అంతర్గతాలు అయ్యాయి) కాబట్టి వాటిని వేరుగా ప్రతిపాదించవలసిన పని లేదు. అందుచేత ఈ కావ్యలక్షణం సంపూర్ణం "కావ్యం లక్ష్యతే అనేన ఇతి కావ్యలక్షణమ్" అనే విగ్రహంచేత 'కావ్య లక్షణ' శబ్దానికి "దేనిచేత కావ్యం, దాని స్వరూపాన్ని, దానిలోని సకలవిశేషాలను వివరించడం ద్వారా తెలుపబడుతుందో అట్టి గ్రంథం" అని అర్థం. కావ్యానికి సంబంధించిన విషయా లన్నీ దీనిలో చెప్పబడ్డాయి; ఇంక చెప్పవలసినవి లేవు అని బావం.

శ్లో॥ ఇత్యేష మార్గో విదుషాం విభిన్నోఽ
ప్యభిన్నరూపః ప్రతిభాసతే యత్.
న తద్విచిత్రం యదముత్ర సమ్య
గ్వినిర్మితా సంఘటనైవ హేతుః.

ఇతి కావ్యప్రకాశే అర్థాలంకారనిర్ణయో నామ దశమ ఉల్లాసః.

సమాప్తశ్చాయం కావ్యప్రకాశః.

వ్యా. ఇతీతి :- ఇతి = ఈ విధంగా, ఏషః మార్గః = అద్భుతమైన ఈ అలంకారశాస్త్రమార్గం, విభిన్నః అపి = అనేకగ్రంథాలలో వేరువేరుగా ఉన్నా కూడ, విదుషామ్ = విద్వాంసులకు, అభిన్నరూపః = ఏకరూపంగా, ప్రతిభాసతే ఇతి యత్ = బాసిస్తూన్నది అనేది ఏది కంటో, తత్ = అది, విచిత్రమ్ = విచిత్రము, న = కాదు. యత్ = ఎందువలన అనగా, అముత్ర = ఈ విషయంలో,

సమ్యక్ = బాగుగా, వినిర్మితా = నిర్మించబడిన, సంఘటనైవ = కూర్చే, హేతుః = కారణము.

భామహ-ఉద్భట-దండి-వామన - రుద్రట-ఆనందవర్ధనాదులు అలంకార శాస్త్రానికి సంబంధించిన వేరు వేరు విషయాలను తమ గ్రంథాలలో చర్చించి ఉన్నారు. అవన్నీ విషయభేదంచేత వేరు వేరు గ్రంథాలుగా కనబడతాయి. అయితే ఆ గ్రంథాలలో ఉన్న విషయాలన్నీ క్రోడీకరించి వ్రాసిన ఈ గ్రంథం సర్వవిషయ సంపూర్ణమై ఒక అఖండగ్రంథం వలె కనబడుతున్న దంటే ఇందుకు కారణం కూర్పులోని నైపుణ్యమే. ఇతరగ్రంథాలన్నీ ఈ గ్రంథంలో అంతర్గతాలవుతాయి అని భావం.

కావ్యప్రకాశను ముమ్మటుడు పరికరాలంకారంవరకు వ్రాసినా డనీ, ఏ కారణంచేతనో అసమాప్తంగా ఉండిపోయిన ఈ గ్రంథాన్ని అల్లటసూరి (అలక సూరి అని కూడా ఆయన పేరు) పూర్తిచేసినా డనీ చాలామంది వ్యాఖ్యాతలు వ్రాశారు. “ఇది ఇద్దరు విద్వాంసుల రచన అయినా రచయితల నేర్పువల్ల (ముఖ్యంగా ద్వితీయరచయిత నేర్పువల్ల) అతుకులు తెలియకుండా ఇది అఖండ గ్రంథంగా కనబడుతున్నది” అని కూడా ఈ శ్లోకానికి భావం అని కావ్యప్రకాశ వ్యాఖ్యాతలలో ప్రప్రథముడైన మాణిక్యచంద్రు డనే జైనపండితుడు ‘కావ్యప్రకాశ సంకేతం’ అనే వ్యాఖ్యాసంలో చెప్పి ఉన్నాడు. “అథ చాయం గ్రంథః అన్యేనారబ్ధః అపరేణ సమాపిత ఇతి ద్విఖణ్డోఽపి సంఘటనావశాదఖణ్డాయతే. సుఘటితం హ్యలక్ష్యసంధి స్యాత్.” అయితే రెండవవారి పేరు కాని, ఎవరు ఏ భాగం వ్రాశారు అనేది గాని మాణిక్యచంద్రుడు చెప్పలేదు. ఈ క్రింది శ్లోకాలు కొందరు వ్యాఖ్యాతలు ఉద్ధరించి ఉన్నారు. వాటినిపట్టి పరికరాలంకారంవరకు ముమ్మటుడు, తరవాత అల్లటుడు రచించి నట్లు తెలుస్తుంది.

“కృతః శ్రీమమ్మటాచార్యవర్యైః పరికరావధిః,

ప్రబంధః పూరితః శేషో విదాయాల్లటసూరిణా.”

“కావ్యప్రకాశ ఇహ కోఽపి నిబన్ధకృద్భ్యాం

ద్వాభ్యాం కృతేఽపి కృతినాం రసతత్త్వలాభః,

లోకేఽస్మి విశ్రుతమిదం నితరాం రసాలం
బన్ధప్రకారరచితస్య తరోః ఫలం స్యాత్".

పుల్లెల శ్రీరామచంద్రుడు రచించిన
'బాలానందిని' అను కావ్యప్రకాశాంధ్రవ్యాఖ్యాసంలో అర్థాలంకారనిర్ణయం అనే
దశ మోల్లాసం సంపూర్ణం.

కావ్యప్రకాశ సంపూర్ణం.

యత్కృపాలేశసంసర్గాద్వ్యాఖ్యేయం రచితా మయా,
తస్యైవ జానకీజానేః పదయోరియమర్చ్యతే.
దేవతానుగ్రహః పితౌ స్తపశ్చాచార్యసత్కృపా
కర్తాస్మద్గ్రన్థజాతస్య కరణం కేవలం వయమ్.

14.10.1994

శ్రీః

శ్రీః

శ్రీః

కావ్యప్రకాశ కారికా-సూత్రసూచి

అ	పేజీ		పేజీ
అజ్ఞానోనను	473	అవిశ్రాంతిజుషా	766
అగూఢమపర	222	అసకృద్యదసం	723
అతాదృశి	13	ఆ	
అనన్వయః	606	ఆశేప ఉవమానస్య	749
అనుకరణే	450	ఆశ్రయైక్యే	491
అనుమానం	710	అహ్లాదకత్వం	532
అనుస్వానాబ	146	ఇ	
అనేకార్థస్య	61	ఇదముత్తమ	9
అన్యత్ ప్రకుర్వతః	755	ఉ	
అన్యస్తతో	708	ఉత్తరశుచి	723
అన్యోన్యయోగా	248	ఉత్తరోత్తర	728
అపాస్యచ్యుత	328	ఉదాత్తం వస్తునః	695
అప్రస్తుతప్రశంసా	635	ఉపకుర్వంతి	504
అర్థవ్యజ్ఞాకతా	71	ఉపమానాద్య	658
అర్థశక్తుద్భవో	134	ఉపమానాను	592
అర్థఃప్రకరణం	62	ఉపమానోపమే	606
ఆర్థాః ప్రోక్తాః	71	ఏ	
ఆర్థే సత్యర్థ	539	ఏకం క్రమేణా	705
ఆర్థోపి వ్యజ్ఞాకః	69	ఏకస్యచ	772
ఆర్థోఽపుష్టః	417	ఏకస్యావ్య	534
ఆర్థాన్తరైక	365	ఏతద్ద్విలోపే	597
అలంకారోఢ	146	ఏవమవ్యనవస్థా	58
అవివక్షితవాచ్యో	84	ఏషాందోషాః	782

	పేజీ		పేజీ
ఏషాంబేదాః	244	ఖ్యా	
ఓ		ఖ్యాతేర్థే	449
ఓజఃప్రకాశ కైః	535	గు	
క		గుణక్రియా	735
కరుణే విప్రలమ్బే	513	గుణవృత్త్యా	515
కర్ణావతంసాది	443	చే	
కా		చేకవృత్తి	533
కారణాన్యథ	89	జా	
కార్యేనిమిత్తే	635	జాతిశ్చతుర్భిః	676
కావ్యలింగం	690	జ్ఞా	
కావ్యంయశ నే	3	జ్ఞానస్యవిషయో	59
కి		త	
కించిత్స్పష్టం	715	తచ్ఛగూఢ	50
కు		తదదోషా శబ్దార్థా	8
కుతోపిలక్షితః	726	తచ్ఛితంయత్ర	572
కే		తత్రవ్యాపారో	53
కేచిదన్తర్భవ	515	తత్సిద్ధిహేతా	697
కేషాంచిదేతా	536	తథాశబ్దార్థయో	577
కో		తదదోషాశబ్దార్థా	8
కోవ్యలింగ్యక్రమ	87	తదాభాసా	138
కోమలాపరైః	535	తదేవంపఞ్చదా	539
క్య		తదేషాకథితా	53
క్యచివాద్యుపమేయా	599	తద్ భూర్లాక్షణికః	53
క్రి		తద్యుక్తోవ్యజ్ఞకః	69
క్రియయాతు	722	తద్రూపకమభేదో	613
క్రియాయాః ప్రతి	669	తద్రూపాననుహారః	760
క్వ		తద్వద్ధర్మస్య	590
క్వచిద్యదతి	735		

తా	పేజీ		పేజీ
తాత్పర్యార్థోపి	17	నిర్వేదగ్గాని	126
తే		నిర్వేదస్థాయి	133
తేన నార్థగుణా	519	నిషేధోపక్తు	667
తేనాసౌత్రిరూపః	779	వ	
తేషాంచాన్యో	210	పదస్యాపి	537
త్రా		పదానాంసః	537
త్రాసశ్చైవ	126	పదేవ్యన్యే	170
త్రి		పదైకదేశ	192
త్రిలోపేచ	600	పరివృత్తిర్విని	687
దీ		పరోక్తిర్వేదకైః	629
దీప్యాత్మవిస్తృతేః	514	పర్యాయోక్తంవినా	693
దు		పా	
దుష్టంపదం	302	పాదతద్భాగ	541
దృ		పు	
దృష్టాంతః పున	651	పునరుక్తవదాభాసో	575
ధ		పూ	
ధర్మోపమానయోః	599	పూర్ణాలుప్తాచ	579
న		ప్ర	
నదోషః	486	ప్రకృతం యన్నిషిద్యా	625
నా		ప్రతికూల విభావాది	473
నాభిదాసమయా	55	ప్రతికూలవర్ణ	361
ని		ప్రతిపక్షమశక్తేన	739
నిగీర్యాధ్యవసానం	646	ప్రతివస్తుపమా	649
నిదర్శనా	631	ప్రత్యక్షాణవ	689
నియతానాం సకృత్	657	ప్రదానత్వేనస	146
నియతారోపణో	620	ప్రబంధేవ్యర్థః	189
నియతికృతనియమ	1	ప్రయోజనేన సహితం	59
నిరర్జునుశుద్ధమ్	618	ప్రస్తుతస్య యదన్యేన	753

	పేజీ		పేజీ
		ము	
ప్రోక్తాః శబ్దగుణా	521	ముఖ్యార్థబాధే	35
ప్రో		ముఖ్యార్థహతిః	301
ప్రోఢోక్తిమాత్రాత్	154	ముఖ్యేరనేపి	145
బీ		మూ	
బీభత్సరాద్ర	514	మూర్ధ్నివర్గా	522
భ		య	
భగ్నప్రకమ	365	యత్సోర్ధాంతర	69
భా		యథానుభవ	746
భావఃప్రోక్తః		యథాసంఖ్యం	672
భావస్య శాన్తి	141	యథోత్తరం	720
భి		యదుక్తమస్యథా	530
భిన్నదేశతయా	729	యద్యథాసాధితం	762
భే		యస్యప్రతితి	54
బేదాఅష్టాద	168	యే	
బేదాబావాత్	558	యేరసస్యాజ్ఞినో	502
బేదావిమోచ	45	యో	
బేదాస్తదేక	210	యోగఆద్య	523
భ్రా		ర	
భ్రాన్తిమానస్య	748	రతిర్దేవాది	135
మ		రతిర్హాసశ్చ	125
మహతాంచోపలక్షణం	696	రసభావతదా	88
మహతోర్యన్మహి	738	రసాదీనా	169
మా		ల	
మాదుర్యవ్యజ్ఞైకైః	535	లక్షణాతేన	50
మాదుర్యౌజః	511	లక్ష్యంనముఖ్యం	56
మాలాతుపూర్వవత్	619	వ	
మాలాదీపక	656	వక్త్రవాచ్య	525

	పేజీ		పేజీ
వక్త్రబోధవ్య	71	వ్య	
వక్త్రాద్యోచిత్య	451	వ్యజ్ఞమేవం	222
వర్ణసామ్యమను	533	వ్యజ్ఞేనరహితా	50
వర్ణాఃసమాసో	521	వ్యభిచారిరస	473
వస్తునోర్జననే	722	వ్యా	
వస్త్వలంకార	154	వ్యాజస్తుతిర్ముఖే	682
వా		వ్యాజోక్తిశ్చద్మనో	714
వాక్యేద్యుత్థతః	170	వ్యాప్నోత్యన్యత్	514
వాచ్యభేదేన	550	ప్రీ	
వాచ్యాదయః	17	ప్రీడాచపలతా	126
వాదేర్గోపే	593	శ	
వి		శక్తిర్నిపుణతా	6
వినాప్రసిద్ధ	755	శబ్దచిత్రం	14
వినోక్తిఃసా	687	శబ్దప్రమాణ	82
వివర్యాస ఉపమే	607	శబ్దస్య	
విభావాఅను	89	శబ్దార్థచిత్రం	296
విరోధఃసో	676	శబ్దార్థస్యానవచ్ఛేదే	62
వివక్షితం చాన్యః	87	శబ్దార్థోభయభూరేకః	167
విశిష్టేలక్షణా	60	శరేషుయుగ	210
విశేషణైర్యత్సా	712	శా	
విశేషాఃస్యస్తు	60	శాబ్దస్తులాటా	536
విశేషోక్తిరఖ	670	శు	
విషయ్యుక్తఃకృతే	44	శుష్కేన్దనాగ్ని	514
వృ		శృ	
వృత్తావన్యత్ర	538	శృంగారహాస్య	111
వే		శ్రు	
వేదఖాబ్ధి	210	శ్రుతిమాత్రేణ	524

	పేజీ		పేజీ
శ్రా		సామర్థ్యమౌచితీ	62
శ్రాతాఅర్థాశ్చ	616	సామాన్యంవా	673
శ్రాత్యాధీ	580	సాలోపాన్యా	42
శ్లేషఃసవాక్య		సాలంకారైః	247
స	628	సాసహోక్తిః	684
సంక రేణ్మతిరూ		సు	
సకృద్వృత్తిస్తు	654	సుప్రప్రబోధో	126
సంకేతితః		సే	
సంచార్యాదేః	487	సేష్టాసంస్పృష్టిః	763
సత్వన్యోయుగ	702	సో	
సందిగ్ధమప్ర	302	సోనేకస్య	533
సందిగ్ధో	417	స్థా	
సమంయోగ్య	732	స్థావ్యతే పోహ్యతే	744
సమస్తవస్తు	613	స్థి	
సమాధిః సుకరం	731	స్థితే ష్వేతత్	447
సముఖ్యోర్థః	34	స్థు	
సమేన లక్షణా	741	స్ఫుటమేకత్ర	778
సమృద్ధవనమథో	608	స్మ	
సర్వేషాంప్రప్రాయశో	21	స్మర్యమాణో	494
ససందేహస్తుభేదోక్తౌ	610	స్యా	
సంయోగో విప్రయోగ	62	స్యాద్వాచకో	17
సా		స్వ	
సాగ్రిమా	580	స్వభావోక్తిస్తు	681
సాకాక్షో	417	స్వముత్సృజ్య	759
సాక్షాత్సజ్జే	25	స్వసిద్ధయే	37
సాక్షిమేతత్	618	స్వస్వహేత్వస్వయ	633
సాధర్మ్యముపమా	579	హే	
		హేత్వభావాన్న	56
		హేత్వోరుక్తౌ	659

కావ్యప్రకాశోదాహృత శ్లోకసూచి

శ్లోక సంఖ్య		పేజీ	శ్లోక సంఖ్య		పేజీ
	అ		268	అనన్యసదృశం	428
13	అ ఇ పిహులం	72	410	అనయేనేవ రాజ్య	603
251	అకలితతపస్తేజో	413	412	అనవరత	604
207	అకుణ్ఠోత్కణ్ఠయా	365	382	అనురాగవతీ	569
467	అఖణ్డమణ్డలః	664	298	అన్త్రప్రోత	453
450	అణ్డంలదహ	647	20	అన్యత్రయూయం	79
72	అతన్ద్రచన్ద్రా	167	33	అన్యత్రవజ	115
594	అతిథిం నామ	791	298	అన్యాస్తా గుణ	377
202	అతిపేలవమతి	359	341	అపసారయ	505
255	అతివితత	417	346	,,	534
136	అత్తా ఏత్త	82,281	546	అపాజ్గతరలే	742
394	అత్యాయతై	587	184	అపాజ్గ సంస్పర్శి	339
118	అత్యుచ్చాః పరితః	229	287	అపూర్వమదురా	443
115	అత్రాసీత్పణి	226	233	అప్రాకృతస్య	395
158	అత్రిలోచన	317	వృ.	అభిన్దు సున్దరీ	567
128	అదృష్టేదర్శనో	241	446	అభేరమృః	642
238	అద్యాపిస్తన	400	482	అభినవ నలినీ	677
345	అద్రావత్ర	510	56	అమితః సమితః	151
223	అధికరతల	381	432	అముష్మిన్లవ	636
141	అనజ్గమజ్గల	303	96	అముంకనక	189
347	అనజ్గరజ్గ పతిమం	522	215	అమృతమమృతం	374
582	అనణురణన్మణి	784	511	అయమేకవదే	702
364	అనన్తమహిమ	548	586	అయం పద్మా	786

శ్లోకం	పేజీ	శ్లోకం	పేజీ
418 అయం మార్తాంధ్రః	610	420 అస్యాః సర్గవిదౌ	612
490 అయం వారామేకో	680	556 అహమేవ గురుః	752
116 అయం సరశనో	227	353 అహో కేనేదృశీ	532
336 ,, ,,	494	542 అహోవిశాలం	738
373 అయం సర్వాణి	556	481 అహోహిమే	675
408 అరాతివిక్రమా	600	44 అహావాహరే	133
389 అరివధదేహ	575	ఆ	
496 అరుచిర్నిశయా	686	37 ఆకుఞ్చ్య పాణి	118
283 అరేరామా హస్తా	441	398 ఆకృష్టకర	591
277 అర్థిత్యే ప్రకటి	435	399 ఆగత్య సంప్రతి	238
369 అలంకారః శబ్దా	552	278 ఆజ్ఞాశక్త	437
197 అలమతిచపల	353	570 ఆత్మే నీమన	766
50 ఆలసశిరోమణి	156	307 ఆత్మారామా	462
93 ఆలంస్థిత్యా	189	383 ఆదాయచాప	569
427 ఆలోకికమహా	623	445 ఆదాయవారి	641
148 అవన్యకోప	309	200 ఆదావజ్ఞాన	355
430 అవాప్తః ప్రా	625	95 ఆదిత్యోయం స్థితో	189
395 ఆవితథ	588	540 ఆసన్దమమన్ద	736
526 ఆవిరల కమల	721	162 ఆసన్దసిన్దు రతి	322
120 ఆవిరలకర	231	426 ఆలాసం జయ	622
270 అష్టాజయోగ	429	154 ఆలిజ్జితస్త్ర	314
402 ఆసితభుజగ	594	323 ఆలోక్య కోమల	476
463 ఆసిమాత్రసహా	661	500 ఆసిదజ్ఞాన	689
464 ఆసిమాత్రసహాయోఽపి	661	673 ఆహూతేషు విహ	800
122 ఆసోడా తత్కారో	232	ఇ	
190 ఆసౌమరుచ్చుమ్బి	344	ఇత్యేషమార్గో	802
359 అస్త్రజ్వాలావలీ	422	222 ఇదమనుచిత	380
286 అస్యాకర్ణా	443	264 ఇదంతే కేనోక్తం	425

శ్లోకం	పేజి	శ్లోకం	పేజి
419 ఇన్దుః కింక్వ	612	11 ఏదహ మేతత్	66
465 ఇయం సునయనా	662	234 ఏషోఽహమృదిత	396
ఉ		339 ఏ హి గచ్ఛ పతో	498
8 ఉఅ జీచ్ఛల	23	ఓ	
187 ఉత్కమ్పిసీ భయ	341	14 ఓణ్ణిదం దోబ్బ	73
42 ఉత్కృత్యోత్కృత్య	123	70 ఓల్లోలకరఅర	165
304 ఉత్తానోచ్ఛాస	459	ఔ	
157 ఉత్పల్ల కమల	308	330 ఔత్సక్వేనకృత	486
52 ఉత్సిక్తస్య తవః	143	క	
436 ఉదయతివితతో	632	224 కఃకఃకుత్ర	382
433 ఉదయమయ	628	45 కణ్ణకోణవిని	135
244 ఉదేతి సవితా	406	134 కథమవనిప	275
17 ఉద్దేశోయం	76	552 కపాలేమార్జాలః	748
599 ఉద్యమో దీర్ఘికా	796	449 కమలమనమ్భసి	646
438 ఉన్నతంపద	634	వృ. కమలమివముఖం	564
114 ఉన్నిదకోక	225	415 కమలేవమతి	607
416 ఉన్మేషం యోషుషు	608	551 కరజులగహిత	747
24 ఉపకృతం బహు	86	399 కరవాలఇవా	591
265 ఉపపరిసరం	426	191 కరవాలకరాల	345
214 ఉర్యసావత్ర	373	303 కరిహస్తేనసంబాధే	459
54 ఉల్లాస్య కాల	147	475 కర్పూరఇవద	671
ఏ		325 కర్పూరదూలి	477
471 ఏ ఏహి కింపి	668	512 కలుషంచ తవా	703
554 ఏ ఏహి దావ	751	194 కల్యాణానాంత్య	348
477 ఏకశ్రీదా వససి	672	276 కల్లోలవేలిత	435
51 ఏకస్మిన్ శయనే	142	447 కస్త్యంభోఃకథ	643
141 ఏతత్తస్యముఖా	638	205 కస్మిన్కర్మణి	361
142 ఏతన్మన్దవిపక్వ	304	135 కస్సవాణహోఇ	275

శ్లోకం	పేజీ	శ్లోకం	పేజీ
కా		కా	
246 కాచిక్కిర్దావజోభిః	411	523 కౌటిల్యం కచనిచయే	719
185 కాతర్యం కేవలా	340	క్రా	
529 కావిసమాదేవ్య	725	338 క్రామస్యఃక్షత	497
కి		క్రే	
521 కిమానేవ్యంపుంసాం	717	225 క్రేజ్కారః స్మర	383
239 కిమితిన	401	క్రో	
206 కిముచ్యతే	362	329 క్రోధం ప్రభో	383
457 కివణాణం ధణం	654	క్రొ	
429 కిసలయకరైర్ల	624	488 క్రొణ్చద్రుద్దామ	679
522 కింభూషణం	718	క్వ	
195 కింతోభేన	350	435 క్వసూర్యప్రభవో	631
కు		క్వా	
461 కుముదకమల	657	53 క్వాకార్యంశశ	143
423 కురజ్జీవాజ్గాని	618	331 ,,	488
508 కులమమలినం	697	క్ష	
173 కువిన్దస్త్వం	330	82 క్షణదాసావక్ష	178
473 కుసుమితలలా	669	క్షి	
కృ		340 క్షిప్రోహస్తా	499
39 కృతమనుమతం	120	క్షి	
258 ,,	421	462 క్షిణః క్షిణోపి	658
108 కృతంచగర్వాభి	205	క్షు	
వృ. కృపాణపాణిశ్చ	704	40 క్షుద్రాఃసంత్రాస	120
కే		ఖ	
65 కేనేసు బలామో	161	111 ఖణపాహుణీట	218
కై		74 ఖలవవహారా	171
64 కైలాసస్యప్రథమ	160	గ	
117 కైలాసాలయభాల	228	596 గణ్గేవ ప్రవహ	793

శ్లోకం	పేజీ	శ్లోకం	పేజీ
127 గచ్ఛామ్యచ్యుత	239	చ	
555 గర్వమసంవాహ్య	751	390 చకాసత్యజ్ఞనా	576
గా		393 చకితహరిణ	586
565 గాఙ్గమమ్బుసిత	762	580 చక్రిచక్రార	783
63 గాఢ కాస్తదశన	159	584 చణ్డాలైరివ	786
310 గాఢాలిజ్ఞన	465	131 చత్వారోవయ	393
66 గాఢా లింగణరహ	162	294 చన్ద్రంగతా	449
101 గామారుహమ్మి	197	293 చరణత్రపరితాణ	448
396 గామ్పిర్యగరిమా	588	చా	
250 గాహంతాం మహిషా	412	201 చాపాచార్యత్రిపుర	358
గి		230 ,,	392
483 గిరయోప్యనున్నతి	677	చి	
గు		343 చిత్రే విహట్టది	507
480 గుణానామేవ	675	536 చిత్రంచిత్రం	734
592 గుణైరసర్వైః	790	43 చిత్రం మహానేష	124
21 గురు అణవరవస	79	81 చిన్తయన్తిజగ	277
354 గురుజనపర	532	590 చిన్తారత్నమివ	788
గృ		166 చిరకాలపరి	325
562 గృహిణీ సచివః	757	జ	
263 గృహితంయేవాసీః	424	257 జగతి జయినస్తే	420
గో		292 జగాదమదురాం	448
168 గోరపి యద్వా	327	150 జజ్ఞాకాణ్డోరునాలో	311
గ్ర		232 ,,	394
597 గ్రథ్నామి కావ్య	795	571 జటాబాభిర్భాభిః	768
గ్రా		124 జనస్థానే బ్రాన్తం	236
3 గ్రామతరుణం	13	422 జస్సరణస్తే	617
గ్రీ		533 జస్నేత వణో	729
41 గ్రీవాభజ్ఞాభిరామం	122	573 జహగిహిరోజహ	772

శ్లోకం	పేజీ	శ్లోకం	పేజీ
216	జంపరిహారిఉం	375	త
	జా	16	తఇఅ మహ
67	జాతేరం వ హసన్తీ	212	తతఉదిత ఉదార
47	జానే కోపపరాజ్ముఖీ	401	తతః కుముదనాథేన
	జి	355	తతోరుణ పరి
466	జితేన్ద్రియతయా	515	తంతాణ సిరిసహో
316	జితేన్ద్రియతల్లం	15	తథాభూతాం దృష్ట్వా
525	„	220	„
	జు	80	తదప్రాప్తి మహామఃఖ
164	జుగోపాత్మాస	506	తదిదమరణ్యం
	జే	198	తద్గచ్ఛ సిద్ధ్యై
68	జే లంకాగిరి	517	తద్దేహంసతభిత్తి
	జో	593	తద్వేషోఽసదృశో
92	జోహ్లాఇ మహుర	391	తనువపురజమ
	జ్య	146	తపస్విభిర్యా
289	జ్యబన్త నిష్పన్త	110	తరుణిమని కలయతి
	జ్యో	409	తరుణిమనికృతాపతోకనా
421	జ్యోత్స్నా భస్మ	456	తవాహవే సాహస
472	జ్యోత్స్నామాక్రిక	179	తస్మాధిమాత్రో
411	జ్యోత్స్నేవ నయనానన్దః	50	తస్యః సాన్ద్ర
	టు		తా
407	టుణ్డుణ్డున్తో (డుణ్డుణ్డున్తో)	102	తాణం గుణగ్గ
	ణ	322	తామనజ్జజయ
88	ణవపుణ్ణిమా మిఅంకస్స	180	తామ్బూల భృత
	ణి	315	తాలాజాలంతిగుణా
328	ణిహుఅరమణమ్మి		తి
	ణో		తిగ్మరుచిర
18	ణోలేఇ అణో	77	55
			149

శ్లోకం	పేజీ	శ్లోకం	పేజీ
311	తిష్ఠేత్కోపవశా తీ	దూ	
145	తీర్థాంతరేషుస్నానేన తు	29	దూరాదుత్సుక
83	తుహవల్లహస్స తే	566	దృ
140	తేదృష్టిమాత్ర	దృశాదగ్ధం	763
176	తేన్యైర్వాంతం	దే	
246	తే హిమాలయ త్వ	379	దేవత్వమేవ
228	త్వమేవంసౌందర్యా	453	దేవీభావంగమితా
455	త్వయిదృష్టవేవ	208	దేశః సోయ
235	త్వయినిబద్ధదతేః	దై	
31	త్వం ముగ్ధాక్షి	26	దైవాదహమద్య
544	త్వం వినిర్జిత	దో	
	త్వా	దోర్భ్యాం తిత్తిర్వతి	688
23	త్వామస్మి వచ్చి	ద్య	
36	త్వామాలిఖ్యప్రణయ ద	ద్యయంగతం	340
337	దంతక్షతాని	,,	272,414
62	దర్పాన్దగన్ధ ది	ద్వా	
559	దివమప్యపయాతానాం	ద్వారోపాంత నిరంతరే	80
600	దివాకరాదక్షతి దీ	ధ	
296	దీదీవేపీట్సమః దు	397	ధన్యస్యానన్య
507	దుర్వారాః స్మర	61	ధన్యాసియా
		182	ధమ్మిల్లస్య నకస్య
		564	ధవలోసి జహవి
			761
		ధా	
		535	ధాతుః శిల్పాతిశయ
		ధీ	
		210	ధీరోవిసీతో
		వ	
		414	నకేవలం ఖాతి
			606

శ్లోకం	పేజీ	శ్లోకం	పేజీ
94 నచేహ తీవితః	189	107 పరిచ్ఛేదాతీతః	104
549 న తజ్జలం యన్న	745	489 ,,	680
167 నత్రస్తం యది	326	406 పరివన్తిమనో	598
513 నన్వాశ్రయస్థితి	705	28 పరిమృదితమృణాలీ	108
574 నయనానన్ద	773	349 పరిమృదనం పీన	524
163 నవజలధరః	323	326 పరిహరతిరతిం	478
నా		90 పవినంతీ	185
243 నాథేనిశాయా	405	492 పశ్చాదక్షిప్తవసార్య	681
499 నానావిధప్రహ	688	123 పశ్యేత్కశ్చిచ్ఛల	233
352 నారీణామనుకూల	530	పా	
381 నాల్పఃకవిరివ	569	332 పాణ్ణుజ్ఞానం వదనసం	488
ని		460 ,,	657
478 నిజదోషావృత	674	587 పాతాలమివతే	786
469 నిత్యోదితప్రతాపేన	665	578 పాదామ్బుజం భవతు	777
474 నిద్రానివృత్తా	670	పి	
598 నిపేతురాస్యాదివ	795	177 పితృవసతిమహం	333
550 నిమ్ననాభికుహరేషు	746	పు	
428 నిరవధిచ	623	548 పురాణీయస్యాం	745
57 నిరుపాదాన	151	443 పుంస్తాదపి	639
305 నిర్వాణవైర	460	ప్ర	
85 నిశితశరధియా	181	306 పృథుకార్తస్వర	461
2 నిః శేషచ్యుత	10	370 ,,	553
న్య		పే	
183 న్యక్కారోహ్యాయమేవ	337	487 పేశలమపిఖల	679
ప		403 పౌరం సుతీయతి	595
99 పదిపథిశుకచఞ్చ	194	ప్ర	
58 పంథితణి ఏత్త	152	502 ప్రణయిసఖీ	691
240 పరాపకారనిరతైః	402		

శ్లోకం	పేజీ	శ్లోకం	పేజీ
595 ప్రత్యగ్రమజ్జన	792	బ్రా	
ప్రత్యాఖ్యానరుచేః	279	130 బ్రాహ్మణాతిక్రమ	243
139 ప్రథమమరుణ	298	భ	
105 ప్రథనాధ్వని	201	371 భక్తిప్రహ్లాదిలోకన	553
281 ప్రయత్నపరి	439	524 భక్తిర్భవే	719
327 ప్రసాదేవర్తస్య	479	581 భణతరుణి	784
39 ప్రస్థానంవలయైః	117	12 భద్రాత్మనో	67
ప్రపా		138 భమధమ్మి అ	287
209 ప్రపాగప్రాప్తనిశుమ్భ	367	503 భస్మోద్ధూలన	692
317 ,,	470	387 భాసతే ప్రతిభా	574
318 ,,	470	భు	
290 ప్రాణేశ్వరపరిష్కర్ణ	446	78 భుక్తి ముక్తి	175
271 ప్రాప్తాః శ్రియః	430	583 భుజంగమస్యేవ	785
174 ప్రాత్రబ్రాడ్విష్టు	331	భూ	
ప్రి		175 భూపతేరుప	332
236 ప్రియేణ సంగ్రహ్య	398	260 భూపాలరత్న	423
ప్రే		106 భూయోభూయః	203
32 ప్రేమార్ద్రాఃప్రణయ	114	331 భూరేషువిగ్నాన్	492
98 ప్రేయాన్ సోఽయ	193	త్ర	
ప్రౌ		126 త్రమిమరతి	239
351 ప్రౌఢచ్చేదానురూపో	527	మ	
పు		413 మతిరివమూర్తి	604
309 పుల్లక్కరం కలకు	464	131 మత్నామికౌరవ	243
బ		368 మధుపరాజి	550
431 బతసఖికియదేతత్	626	516 మదురిమరు	708
119 బన్దికృత్యన్యప	230	342 మనోరాగస్తీవ్రం	506
బి		350 మన్దాయస్తార్జవామ్ముః	526
514 బిమ్బోష్ణవవ	706	557 మలయజరస	753

శ్లోకం	పేజీ	శ్లోకం	పేజీ
226 మస్మణచరణ	384	య	
372 మహాదేసుర	555	501 యం ప్రేక్ష్యచిర	693
242 మహాప్రలయ	494	1 యఃకౌమారహరః	8
71 మహిలాసహస్స	166	203 యఃపూయతే	360
247 మహిబృతః	409	193 యతదూర్జిత	347
519 మహాజసో	712	273 యత్రానుల్లిఖితార్థ	431
మా		518 యత్రైతాలహరీ	710
6 మా ఏషురోవ	21	143 యథాయం దారుణా	305
299 మాతజ్ఞాఃకిము	453	297 యదాత్మామహ	451
385 మాతానతానాం	573	365 యదాసతో యదాసతో	548
133 మాత్సర్యముత్సార్య	274	272 యదిదహత్యసితో	431
262 ,,	424	454 ,,	650
534 మానమస్యా	732	312 యద్వచ్ఛనాహిత	467
884 మారాశక్ర	573	245 యశోదిగన్తుం	407
మి		199 యశ్చాప్సరోవిభ్రమ	355
344 మిత్రేక్వాపిగతే	508	545 యస్యకించిదపరర్తు	740
ము		357 యస్యససవిధే	537
505 ముక్తాః కేలి	695	73 యస్యమిత్రాణి	171
9 ముఖం వికసిత	51	113 యస్యాసుహృత్కృత	224
76 ముగ్ధే ముగ్ధతయై	173	యా	
మూ		439 యాతాఃకింస	636
159 మూర్ధ్నాముద్వృత్త	318	145 యావకరసార్థ్రపాద	306
348 ,,	524	యు	
మృ		543 యుగాన్తకాలప్రతి	738
295 మృగచక్షుష	450	యే	
497 మృగలోచనయా	686	547 యేకన్దరాసు	743
153 మృదుపవన	313	302 యేనధ్వత్	456
404 మృదేనిదామ	596	189 యేనామ కేచిదిహ	343

శ్లోకం	పేజి	శ్లోకం	పేజి
444	యేనాస్కభ్యుదితేన	610	రే
484	యేషాంకణ పరిగ్రహ	678	103 రేరే చచ్చల
227	యేషాం తాత్త్రిదశేభ	385	ల
104	యేషాం దోర్బలమేవ	200	241 లగ్నం రాగావృతాజ్ఞా
	యో	253	403
192	యోవికల్పమిద	346	280
376	యోసకృత్పరగోత్రాణాం	558	284
	ర	237	లగ్నః కేలికచ
97	రణ కేలిహితణితనణ	192	498 లతానామేతాసా
300	రక్తాశోకర్చితోదరీ	454	434 లహిడిణతుజ్వు
319	..	471	లా
374	రజనిరమణమౌలేః	556	75 లావణ్యంయదసౌ
388	రసాసార రసా సార	574	553 లావణ్యోకసి
	రా		లి
84	రాతఃసుచంద	180	100 లిఖన్నాస్తేభూమిం
451	రాకాయామకలజ్గం	648	417 లిమృతీత తమోజ్ఞాని
156	రాకావిభావరీ	315	568
49	రాకాసుదాకరముఖీ	140	లి
572	రాజతితటీయ	771	152 లీలాతామరసాహతో
577	రాజసారాయణం లక్ష్మీః	776	వ
440	రాజన్ రాజసుతా	637	530 వక్త్రస్యన్దిస్వేదబిందు
211	రాజన్విభాని	369	274 వక్త్రామృజం
532	రాజ్యేసారంవసుదా	728	576 వక్త్రేన్ద్రాతవ
254	రామమస్మదశరేణ	416	567 వదన సౌరభలోభ
109	రామోసౌ భువనేషు	206	358 వదనం వరవర్జిన్యాః
	రు	313	వదవదజితః స
77	రుధిరవిసర	174	501 వపుః ప్రాదుర్భావా
		161	వపుర్విరూపాక్ష

శ్లోకం	పేజీ	శ్లోకం	పేజీ
181 వస్తువైదూర్య	336	శ	
585 వహ్నిస్సులిజ్జ	786	253 శక్తిర్నిత్రీంశజేయం	415
వా		59 శనిరశనిశ్చ	153
518 వాణీఽహత్తి	724	157 శరత్కాలసముల్లాసి	316
132 వాణీరకుడం	244	509 శశిదివసదూసరో	698
282 వాతాహారతయా	440	శి	
86 వారిజ్జన్తో వి పుణో	182	537 శిరీషాదపి	735
వి		శీ	
217 వికసితసహకార	376	301 శీర్ష్టమాణాజ్ఞి	455
510 విదలితసకలారి	702	శూ	
288 విదీర్ఘాభిముఖా	444	30 శూన్యం వాసగృహం	112
425 విద్యన్మానసహంస	620	శై	
269 విధాయ దూరే	428	520 శైలేన్ద్రప్రతిపాద్య	714
204 వినయప్రణయైక	361	శా	
361 వినాయ మేనో	546	275 శ్యామాం శ్యామ	433
5 వనిర్గతం మానద	14	196 శ్రితక్షమా రక్త	352
248 వివదోభిభవ	410	శ్రీ	
137 వివరీఽరవ	283	10 శ్రీపరిచయాజ్ఞదా	52
541 విపులేన సాగరశయస్య	737	శ్రు	
563 విభిన్నవర్ణా	759	279 శ్రుతేన బుద్ధి	438
335 విమానపర్యజ్క	493	శ్రోణీబార స్త్రజతి	707
27 వియదలిమలినామ్బు	108	ష	
91 విహలం ఖలం	186	308 షడధికదశ	463
వే		న	
213 వేగాదుడ్డియ	373	400 సఽలకరణవదపి	592
558 వేత్రత్యచాతుల్య	754	476 సఏకస్త్రీణి	671
వ్యా		వృ. సకలకలం	564
వృ. వ్యానప్రమాదయితా	474	591 సక్తవోభక్షితా	788

శ్లోకం	పేజీ	శ్లోకం	పేజీ
531 సంలేతకాలమససం	727	సా	
229 సంగ్రామాజ్ఞానమాగతేన	389	121 సాకంకురజ్జకదృశా	232
459 ,,	656	169 సాదూరేచసుదా	328
486 సతతం ముసలాసక్తాః	679	151 సాధనం సుమహద్యస్య	312
333 సత్యం మనోరమా	489	188 సాధుచన్ద్రమసి	342
362 సత్వారమ్భరతో	547	34 సాపత్యఃప్రథమాపరాధ	116
363 ,,	547	72 సాయకసహాయ	330
256 సదామధ్యేయాసా	419	79 సాయంస్నానముపాసితం	176
267 సదాస్నాత్వా	427	560 సావసత్తుజ్ఞ	756
539 సద్యఃకరస్పర్శ		7 సాహేనీసహి	
380 సద్వంశముక్తామణిః	569	సి	
360 సన్నారీభరణోపాయ	546	314 సితకరరుచిత	22
589 సపీతవాసాః	787	359 ,,	468, 538
491 సమదమతజ్ఞజ	681	538 సింహికాసుతసం	736
588 సమునిర్దాజ్ఞోతో	787	సు	
324 సంప్రహారే ప్రహరణైః	477		
155 సమ్యగ్జ్ఞాన	315	165 సుధాకరకరాకార	325
386 సరలాబహులా	573	178 సురాలయోల్లాస	334
366 సర్వస్వతి ప్రసాదం	549	19 సువృక్ష సమాగమిస్సది	78
181 సరాతువో	329	266 సునీతవసనాలంకారా	427
375 సర్వస్వంహర	557	479 ,,	674
405 సవితావిధవతి	597	442 సుహృద్వదూబాష్ప	639
321 సప్రీడాదయితా	474	స్మ	
335 సశోణితైః క్రవ్యభుజాం	493	485 స్మజతిచ జగదిద	678
367 ససార సాకం	549	సే	
495 సహదితహ	684	25 సేయంమమాజ్ఞేమ	93
89 సహిణవణిహువణ	184	సో	
69 సహివిరహః	164	569 సోఽన్తి ఏత	765

శ్లోకం	పేజీ	శ్లోకం	పేజీ
170 సోద్యైష్టవేదాన్	328	470 స్వచ్ఛాత్మతాగుణ	666
448 సోపూర్వోరసనా	644	261 స్వపితి యావదయం	423
87 సోముద్ధ సామలంగో	182	392 స్వప్నే పి సమరేషు	586
సా		377 స్వయంచ పల్లహతామ్ర	562
291 సౌందర్యసంపత్	446	602 ,,	800
424 సౌందర్యస్య	619	346 స్వర్గప్రాప్తిరనేనైవ	510
575 సౌభాగ్యం వితనోతి		స్వి	
స్తు		458 స్విద్యతి యాణతి	655
48 స్తుమఃకంవామాక్షి	139	హ	
స్తో		285 హస్తుమేవ ప్రవృత్తస్య	442
378 స్తోత్రేనోన్నతి	562	46 హరత్యఘం సంప్రతి	135
స్ని		467 హరవన్న విషమదృష్టిః	664
112 స్నిగ్ధశ్యామల	219	119 హరస్తు కించిత్సరివృత్త	242
స్ప		527 హంసాణం సరేహిం	722
579 స్పష్టోల్లసత్కిరణ	778	హ	
స్పృ		149 హధిక్సాకిల	310
601 స్పృశతి తిగ్మ	798	219 హన్యవ హబుధ	379
స్ప		38 హమాత స్వరితాసి	119
221 స్పటికాకృతినిర్మలః	379	హి	
స్పృ		493 హిత్యాత్వాముపరోధ	683
561 స్పృరదద్భుతదూప	757	హు	
స్ర		320 హుమితవహత్తి	472
160 స్రస్తాం నితమ్బ	321	హృ	
స్వ		452 హృదయమధిష్ఠిత	648
4 స్వచ్ఛన్దోచ్ఛల	14	హే	
		494 హే హేలా జితబోధిసత్త్వ	684

